

Giới thiệu Ngô Gia Kiều Thê

Nội dung: trọng sinh, Sủng ngọt, sạch, 1 VS 1, hào môn thế gia

Nhân vật chính: Khương Lệnh Uyển, Lục Tông

Convert: AnnYang@tangthuvien

Editor: Tiểu Huân, Kye, Mira

Beta: Tiểu Huân, Kye, Mira

Khương Lệnh Uyển ở kiếp trước chính là dạng phụ nữ bướng bỉnh, dù kết hôn 5 năm nhưng vẫn không có con. Thế mà Lục Tông chưa từng ghét bỏ vẫn cứ sủng nàng đến đòi mồi, chỉ thiếu điều mang tim gan móc ra cho nàng.

Sống lại một lần nữa, Lệnh Uyển quyết định làm một kiều thuê, giúp Lục Tông chứng bánh bao, luộc bánh bao, rồi lại luộc bánh bao, chưng bánh bao...

Mục tiêu đời này của nàng chính là có thể với Lục Tông, ba năm ôm hai, mười năm một đàn!

Nhưng vấn đề là bây giờ nàng chỉ là một tiểu oa nhi mập mập trắng trời a!

“A, vú nương, ta đói” - Vẫn là ăn no rồi lại đi tìm Lục Tông đi.

Ý nghĩa tên truyện: cô vợ xinh đẹp của tôi, chữ "ngô" ở đây nghĩa là của tôi chứ không phải một họ nhé, còn chữ "kiều" tác giả dùng có hai nghĩa, một là xinh đẹp đáng yêu, hai là tính tình bị nuông chiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xán xán

Editor: Kye

Beta: Tiểu Huân

Khương Lệnh Uyển mở mắt ra, nặn nặn cánh tay trắng mịn như củ sen của mình, theo bản năng nhú nhú mày lại.

Nữ hài xinh xắn nho nhỏ, khoảng tầm bốn tuổi, mặc một thân váy hồng điểm thêm vài bông hoa anh đào trên áo, trên đầu là hai búi tóc nhỏ nhắn tinh xảo, dưới tóc mái là một đôi mắt to và sáng, trước ngực rũ xuống mấy bím tóc tinh tế, đuôi bím tóc có gắn thêm một ít châu hoa rực rỡ, ăn mặc tương đối xinh đẹp.

Nhìn liền có cảm giác phần điều ngọc mài, trong sáng đáng yêu, thế nhưng giờ phút này nữ hài lại đang nhú chặt lông mày, thật sự là có chút không phù hợp với độ tuổi của nàng.

Đào ma ma cẩn thận bưng một bát canh đi vào, nhìn thấy dáng vẻ ấy của Khương Lệnh Uyển, cười khanh khách nói: “Lục tiểu thư ăn đường chưng tô lạc”

*Đường chưng tô lạc: đường chưng phô mai (để vậy cho nó phù hợp với truyện thôi ạ)

Quả nhiên, sau khi nghe được bốn chữ “đường chưng tô lạc”, khuôn mặt nhỏ mập mập trắng trời của Khương Lệnh Uyển nhất thời liền lộ ra nụ cười. Từ trên chiếc giường gỗ lê được khắc lên những Hán tự vô cùng tinh xảo, nàng lưu loát ngồi dậy, nhìn Đào ma ma đem cái bát có khảm hoa văn màu bạc đặt lên chiếc bàn ở giữa giường.

Trong chiếc bát tràn đầy màu trắng của đường chưng tô lạc.

Phía trên điểm xuyết một ít đậu đỏ, nho khô cùng hạch đào được nghiền nát, mềm mềm trắng trắng hồng hồng xanh xanh, nhìn cực kì hấp dẫn. Đường chưng tô lạc đông lại như mỡ, lạnh lạnh ngon miệng, thích hợp dùng nhất vào những ngày mùa hè.

Đào ma ma nhìn Khương Lệnh Uyển mới chỉ được có bốn tuổi, lập tức cảm lấy muống bạc chuẩn bị đút cho nàng. Khương Lệnh Uyển lại lắc đầu, cảm lấy cái muống từ trong tay Đào ma ma, tự mình bắt đầu ăn. Tuy rằng giờ đây nàng còn nhỏ, nhưng khí lực cảm ăn vẫn có. Đường chưng tô lạc hương vị ngọt thơm lan tràn trong miệng, cùng với đậu đỏ ngọt thanh và nho khô chua ngọt, vị ngọt mát lạnh, nhất thời làm Khương Lệnh Uyển thêm ăn nhỏ dãi.

Đào ma ma nhìn Khương Lệnh Uyển ăn đến vui vẻ, lúc này mới lộ ra tươi cười.

Hiện nay là giữa tháng sáu, bên ngoài nóng bức không chịu nổi, Khương Lệnh Uyển xưa nay được nuông chiều từ bé, ngày đông sợ lạnh, ngày hè sợ nóng, cả người được nâng niu yêu quý vô cùng. Ngoại trừ cảm giác thời tiết thay đổi bên ngoài thân thể nên Khương Lệnh Uyển không thích hai mùa đông hạ, thì còn bởi vì những nguyên nhân khác như----- ngày đông gió lạnh thấu xương, thổi qua mặt giống như dùng dao nhỏ cắt vào da thịt, cực kì tổn hại làn da; mùa hạ trời nắng chang chang, hơi không chú ý một chút cũng sẽ bị phơi đen, da đen lại, dung mạo dù cho có đẹp cũng đều vô dụng.

Cho nên mùa hè vẫn là không nên ra khỏi cửa, ngồi ở trong phòng ăn các loại trái cây và đồ ngọt mới là điều tuyệt vời nhất.

Cái miệng nhỏ nhắn của Khương Lệnh Uyển ăn từng miếng đường chung tô lạc, tuổi còn nhỏ đã có dáng vẻ như vậy không khỏi làm cho Đào ma ma có chút giật mình. Từ sau ba ngày trước không cẩn thận bị té một cái, cả người đều trở nên không giống xưa cho lắm, vốn là một tiểu oa oa hoạt bát đáng yêu, bây giờ lại trở nên ngoan ngoãn.

Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển là đích nữ của phủ Vệ Quốc Công, cha nàng Khương Bách Nghiêu là đích trưởng tử Vệ Quốc Công phủ, lão quốc công gia đã không còn, Khương Bách Nghiêu tất nhiên thuận lí thành chương kế thừa tước vị. Mười năm trước Khương Bách Nghiêu cưới An Vương phủ Xương Bình quận chúa, phu thê ân ái, hai người cùng có với nhau một trai một gái, trải qua tháng ngày ngọt ngào. Khương Bách Nghiêu là một người sùng thể từ đầu nhũ nữ, đối với khuê nữ ngay từ nhỏ đã rất mực cưng chiều, thêm nữa Khương Lệnh Uyển có dáng vẻ xinh xắn, cho dù nàng có đi ngang toàn bộ Quốc Công phủ cũng không ai dám nói gì nàng.

”Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển đang vui đầu ăn, bỗng bên ngoài truyền tới một thanh âm để nghe.

Nàng nghiêng đầu, thấy nha hoàn đem rèm châu vén lên, nữ tử một thân váy áo ngọc ngà, trên ngực có thêu hoa lan bước vào, khuôn mặt đầy đặn, môi hồng răng trắng, gò má phỉm hồng, giữa hai đầu lông mày có chút yêu kiều, thật sự là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Cừu chỉ của nàng lại càng khéo léo, không chút nào ý vào dung mạo xinh đẹp mà có vẻ tùy tiện.

Đây chính là mẫu thân Khương Lệnh Uyển, Chu thị.

“Xán Xán” trong miệng Chu thị là nhũ danh của Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh Uyển là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, tất nhiên là sáng đến lóa mắt, hơn nữa Chu thị cũng hi vọng nữ nhi ngày sau lớn càng trở nên xinh đẹp nên liền đặt cái nhũ danh này. Chu thị đi tới một bên giường, cúi đầu nhìn bát đường chung tô lạc đã ăn hơn một nửa, lúc này mới lệnh Đào ma ma tiến đến thu hồi. Nhất thời khuôn mặt mềm mại trắng nõn của Khương Lệnh Uyển lộ ra một chút bất mãn, dù biết mẫu thân tuy rằng thương nàng, nhưng cũng không thích nàng quá tham ăn lạnh, chỉ đành bất lực nhìn Đào ma ma đem non nửa chén đường chung tô lạc mang đi.

Khương Lệnh Uyển giường đôi mắt to tròn, người nhìn đến liền cảm giác tâm thật mềm mại.

Chu thị thấy nữ nhi không khóc nháo, quả thật rất vừa lòng, mỉm cười nói một tiếng: “Nếu Xán Xán ngoan ngoãn, lần tới nương nhất định sẽ làm cho con ăn, được không?” Nói rồi nàng đưa tay vén tóc mái của nữ nhi qua, nhìn vết sẹo bên thái dương, liền thu lại nụ cười, không nhìn được nói: “Đến cùng cũng chỉ là thứ xuất, không có giáo dưỡng, cũng may vết thương không sâu, nếu như sâu thêm một chút...” Nghĩ đến người kia, tuy rằng nhị phòng còn nhỏ tuổi nhưng không ngờ tâm địa lại độc ác như vậy, Chu thị lại càng thêm đau lòng nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển nhăn mày lại____

Nàng tất nhiên hiểu được vết sẹo này từ đâu mà có.

Ba ngày trước nàng ở trong sân nhỏ đuổi theo mèo con, vừa vận tình cờ gặp phải tứ cô nương Khương Lệnh Đề của nhị phòng. Khương Lệnh Đề là thứ nữ, tính tình lại giống như nẫu thân nàng_Thôi di nương, vừa khúm núm vừa mềm yếu. Nàng một mình bắt không được mèo nhỏ, liền để Khương Lệnh Đề giúp nàng, trong quá trình truy đuổi, Khương Lệnh Đề không cẩn thận đụng phải nàng, trực tiếp làm nàng bị ngã, cái trán đập xuống đất. Da thịt tiểu nữ oa vốn là rất non mịn, thời điểm đó tất nhiên là bị rách da chảy máu.

Cũng chính là lúc này, nàng quay trở lại thời điểm lúc mình mới bốn tuổi.

Khương Lệnh Uyển có chút không tương tượng nổi, trải qua ba ngày nay, nàng mới có thể chắc chắn.

Lại nói đến Khương Lệnh Đề, kiếp trước bởi vì chuyện này, nàng cùng Khương Lệnh Đề vẫn không hợp nhau. Mà Khương Lệnh Đề đích xác cũng không phải cố ý, tuy rằng vết sẹo đã sớm lành, nhưng nàng đối với mình vẫn tồn tại áy náy, vì thế để bồi thường cho bản thân, nàng ấy đã hi sinh rất lớn. Nghĩ tới kiếp trước, mỗi khi gặp Khương Lệnh Đề nàng luôn châm chọc mỉa mai, Khương Lệnh Uyển đột có cảm giác như mắt mình bị mù---- ai đối xử với mình thật lòng cũng không biết.

Hiện giờ thấy Chu thị lại đề ý chuyện này như vậy, Khương Lệnh Uyển nghiêm túc nói: “Nương, chuyện này không thể trách Tứ tỷ tỷ, là con không cẩn thận.”

Chu thị ngăn người, nàng hiểu tính tình của nữ nhi, xưa nay thích nhất cái đẹp, bây giờ trán bị thương, mặc kệ có phải cố ý hay không, khẳng định là sẽ đổ lỗi cho Khương Lệnh Đề, không ngờ nữ nhi lại phản ứng như vậy. Chu thị nghe xong, chỉ cảm thấy nữ nhi tâm địa thiện lương, vui mừng nói: “Xán Xán, tuổi con còn nhỏ, có một số việc con không hiểu. Chờ sau này lớn lên rồi, sẽ biết lòng người còn cách một lớp da.” Coi như là tỷ muội của chính mình thì sao, đặt ở nơi này có mấy phần chân tình còn chưa biết được đâu.

Khương Lệnh Uyển nói thầm ở trong lòng: Nàng mới không nhỏ, kiếp trước nàng còn sống đến hai mươi tuổi đấy.

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Con và Tứ tỷ tuy rằng không thường hay chơi cùng nhau, nhưng mỗi lần con cần hỗ trợ, tỷ ấy đều luôn giúp đỡ. Nương, con rất thích Tứ tỷ tỷ, con muốn cùng chơi với Tứ tỷ tỷ, người đáp ứng nữ nhi đi, có được hay không?” Nàng muốn gặp Khương Lệnh Đề, kiếp này, nàng phải cố gắng xây dựng tốt quan hệ tỷ muội, sẽ không để nàng bị người khác khi dễ.

Chu thị thật khó xử, nữ nhi của nàng vẫn luôn luôn không thích Khương Lệnh Đề, ngược lại quan hệ với hai nữ nhi khác của nhị phòng có chút gần. Ba ngày nay Xán Xán lại chỉ an tâm nghỉ ngơi, đúng là không nhắc đến hai người đó nữa, trái lại đối với vị đường tỷ thứ xuất kia bỗng nhiên lại có hảo cảm. Lúc đầu nàng còn cho rằng nữ nhi oán hận Khương Lệnh Đề nên mới cố ý muốn cùng tiếp xúc với Khương Lệnh Đề, sau đó tìm cơ hội khi dễ nàng, có thể là nữ nhi thông minh, thế nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, đôi mắt nàng không thể lừa gạt người khác.

Chuyện này... nữ nhi là thật sự yêu thích tứ nha đầu?

Chu thị có chút do dự, suy nghĩ một chút mới nói: “Chờ Xán Xán khỏe lại, nương liền dẫn người đi, được không?”

Nghe xong câu này, Khương Lệnh Uyển mới gật đầu, hướng về Chu thị nở nụ cười tươi sáng: “Cảm ơn nương.”

Chu thị thụ sủng nhược kinh, nhìn nữ nhi nở nụ cười thiên chân vô tà, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nữ nhi té ngã một cái, đúng là trở nên ngoan ngoãn không ít, chẳng lẽ thật là trong họa có phúc?

Giữa thời điểm hai mẹ con đang nói chuyện, Khương Bách Nghiêu đi vào.

Chu thị nhìn phu quân mình, liền nhớ lại một phen hồ nháo ở thư phòng lúc nãy, mặt không nhìn được liền đỏ lên, lỗ tai lại càng đỏ đến sung huyết. Khương Bách Nghiêu nhìn đáng vẻ yếu đuối của thể tử, ánh mắt ôn nhu, càng ngày càng thêm yêu thích, có điều trên mặt vẫn là thần sắc nhàn nhạt, bộ dáng chính nhân quân tử.

Khương Lệnh Uyển trong lòng cười hắc hắc, hiểu được mẫu thân cùng phụ thân nhất định vừa mới làm xong chuyện xấu. Bây giờ tuy thân thể nàng đang ở bộ dạng tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng mà suy nghĩ lại không phải nha. Nàng nghĩ tình cảm phụ thân cùng mẫu thân tốt như vậy, đáy lòng thực vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Bách Nghiêu, lập tức ngọt ngào kêu một tiếng: “Cha.”

Khương Bách Nghiêu trời sinh khí chất nho nhã ngọc thụ lâm phong, bây giờ cũng đã thành thân được mấy năm, tất nhiên là càng hèm mấy phần trầm ổn, khuôn mặt ngày càng có mị lực, Khương Lệnh Uyển nghĩ, ngày sau mình trưởng thành, có thể trở nên thành một nữ tử dung mạo vô song như vậy, không thể không kể đến công của cha mẹ. Khương Bách Nghiêu ôm lấy nữ nhi, ngồi xuống bên cạnh thể tử, bàn tay to nặn nặn cánh tay nhỏ mềm mềm nộn nộn của nữ nhi, đánh giá tình thế một phen nói: “Xán Xán của chúng ta thật xinh đẹp.”

Khương Lệnh Uyển trong lòng không ngừng kêu khổ, cánh tay nhỏ bị nặn đến gât gao.

Cũng bởi vì vị phụ thân này của nàng mà làm hại nữ quan tử nhỏ của nàng đã bị ảnh hưởng, cứ cho rằng cô nương gia phải béo trắng mới đẹp. Có điều may mắn là nàng hiểu ra không muộn, bằng không chắc nàng sẽ hối hận muốn chết. Có điều hiện nay nàng chỉ là một tiểu nữ oa thôi. Tiểu nữ oa phải béo trắng mới đáng yêu, ngược lại quá gầy nhìn rất xấu. Cho nên trở lại năm bốn tuổi, Khương Lệnh Uyển quyết định, ở tuổi này cứ ăn uống thật tốt, sau này trưởng thành sẽ không thể ăn uống tùy tiện như vậy nữa.

Khương Lệnh Uyển duỗi bàn tay nhỏ, cầm một khối bánh quế đường nhân củ sen ở trong đĩa lên bắt đầu ăn.

Chu thị nhìn quai hàm nữ nhi phình lên, đáng đáp nhỏ nhỏ cực kì đáng yêu, lúc này mới nhớ đến điều gì, hỏi Khương Bách Nghiêu: “Quốc công gia vừa mới lúc sáng đã phải vội vã ra ngoài, chẳng lẽ có đại sự gì?”

Khương Bách Nghiêu thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Buổi sáng hôm nay, Vinh vương phi mất.”

Chu thị vừa nghe, liền than thở một tiếng, Vinh vương phi này xác thật là triền miên trên giường bệnh đã lâu. Tuy nói Vệ Quốc Công phủ cùng Vinh vương phủ lui tới không nhiều, nhưng bất kể nói như thế nào, Vinh vương phi cũng coi như biểu tẩu của nàng. Chu thị mảy liễu cau lại, đau lòng nói: “Vinh thể tử thế nhưng mới có mười bốn tuổi, nhỏ như thế đã không còn nương, đúng là một hài tử đáng thương.”

Khương Lệnh Uyển đang ăn bánh quế đường nhân củ sen đột nhiên ngừng lại, một mặt bánh bao nhỏ cũng cứng đờ.

Nàng không thể không để ý đến sự tình của Vinh vương phủ.

Bởi vì Vinh vương phủ là nhà chồng kiếp trước của nàng.

Mà Vinh Vương thể tử đáng thương trong miệng mẫu thân nàng cũng không phải ai khác, chính là phu quân kiếp trước của nàng---Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Rể hiền

Editor: Kye

Beta: Tiểu Huân

Lại nói đến Lục Tông cũng xem như là biểu ca nàng, chỉ là không quá thân cận mà thôi.

Vinh vương phủ cho đến nay, theo lý thuyết thì cũng chỉ là thân phận vương hầu, ở Tấn thành cũng có địa vị cao nhất định. Chỉ là ở Tấn thành ai cũng biết, năm đó Vinh Vương được coi như là người có thể có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế nhất, chẳng qua sau này Tiên hoàng lại lập Tam hoàng tử, chính là Thừa Đức Đế bây giờ lên làm Thái tử. Sau này Thừa Đức Đế lên ngôi, mặt ngoài tuy rằng cũng không làm khó xử Vinh Vương, nhưng người có mắt đều nhận thấy--- hoàng thượng chính là không ưa Vinh Vương phủ.

Cho nên Vinh vương phủ cũng không đông đúc như các vương phủ khác trong Tấn thành, đứng ra, ngay cả với những gia đình bình thường cũng càng thêm quạnh quẽ, làm việc cũng biết điều hơn.

Mà kiếp trước, nàng căn bản là không thích Lục Tông.

Lục Tông so với nàng lớn hơn sáu tuổi, cũng ổn trọng hơn rất nhiều. Nhưng Khương Lệnh Uyển lại cảm thấy, Lục Tông người này lạnh như băng, quá mức ít nói, coi như là có phong thái thanh phong nhả nguyệt, nhưng cũng là một người không dễ thân cận.

Nếu không phải ngày ấy ma xui quỷ khiến, nàng bị hấn cứu, hai người có tiếp xúc da thịt, nàng cũng sẽ không nghĩ tới mình lại gả cho hắn.

Nếu như bình tĩnh lại mà xem xét, Lục Tông cũng là nam tử tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp, phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành cũng không tìm được ai tuấn tú như hắn. Khương Lệnh Uyển là một người nông cạn, lúc trước nếu không bởi vì khuôn mặt này của Lục Tông, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng đáp ứng cuộc hôn sự này.

Ngay cả sau khi thành thân, Lục Tông đối với nàng đúng là rất tốt.

Điều này khiến cho nàng có thêm nhận thức mới đối với Lục Tông. Mà hắn lại rất dung túng nàng, nàng tự nhiên cũng có chút thị sùng sinh kiêu, thường hay làm một ít chuyện hồ đồ, bây giờ nghĩ lại, nếu như không phải bởi vì người kia là Lục Tông, e là nàng không biết đã bị hừ biết bao nhiêu lần. Thậm chí là trong năm năm nàng gả cho hắn, nàng lại không thể sinh cho hắn một đứa con.

Lục Tông tuy sùng nàng, nhưng nhớ tới một số việc, nàng vẫn là có chút oán Lục Tông.

Ở Đại Chu, nữ tử lấy thân thể tinh tế thướt tha làm chuẩn mực của cái đẹp, ở kiếp trước, sau khi nàng lớn lên, vẫn luôn kiểm chế ăn uống, hiểu được dù là bản thân trời sinh quyến rũ, gia tộc cũng rất là giàu có, bằng không sẽ lãng phí sự ban ân này của ông trời. Chỉ là nàng từ nhỏ đã rất thích ăn, thích ăn nhất là những thứ đồ ngọt dễ gây béo phì kia, nhưng vì đề duy trì vóc dáng yêu kiều nên nàng không dám ăn nhiều. Mỗi lần ăn một chút bánh ngọt, đã cảm thấy vô cùng tội lỗi, chỉ có thể đi ra ngoài vận động một phen.

Sau khi gả cho Lục Tông, hai người tất nhiên sẽ cùng nhau dùng bữa.

Lục Tông ở trên giường là cái đồ xấu xa còn chưa tính, thời điểm dùng bữa còn cố ý chơi xấu giao cho đầu bếp làm những món điểm tâm ngọt mà nàng yêu thích nhất, nuôi dưỡng tâm tư muốn biến nàng thành một viên ngọc châu tròn tròn. Nàng sao có thể chịu a? Cho nên mới nói, khi đó nàng thật oán chết Lục Tông. Nhưng Lục Tông lại cứ thích dùng các loại bánh ngọt để mê hoặc nàng. Những loại bánh ngọt này lại còn là bí phương tổ truyền của đầu bếp Vinh vương phủ, dù là đầu bếp trong cung cũng không thể làm ra cùng một hương vị như vậy, mà nàng lại không chịu nổi dụ hoặc, đương nhiên là không thể nhịn được.

Sau khi ăn xong, nàng vô cùng là hối hận, nói muốn đi ra ngoài vận động. Nhưng Lục Tông không nói hai lời liền kéo nàng vào trong nhà vận động... Nhớ tới loại vận động này, Khương Lệnh Uyển hiện tại nghĩ đến vẫn là có chút đỏ mặt.

Nhưng ngoại trừ điểm này, Lục Tông đối tốt với nàng quả thực là tốt đến mức không cần phải nói.

Nàng từ nhỏ đã là một người tương đối phiền toái. Được nuông chiều từ bé, cả ngày luôn phải cân nhắc trang điểm như thế nào là đẹp, xiêm y phối màu như thế nào để phù hợp với từng kiểu quạt, đeo khuyên tai gì để hợp với dung mạo. Đến vật ngoài thân nàng cũng chưa từng qua loa chứ đừng nói là gương mặt và thân thể của mình. Mỗi ngày, sau khi rửa mặt xong nàng đều sử dụng khăn bông làm bằng vải mềm thượng hạng để lau mặt, sau đó dùng ngọc mài chuyên dưỡng nhan để thoa lên mặt, mỗi lần tắm rửa luôn phải pha nước hoa hồng đặc chế, ngay cả rửa tay cũng phải dùng ngọc tủy dưỡng da. Lại nói đến làn da mềm mại này của nàng, duy nhất chỉ có thể mặc vào xiêm y tinh xảo do Cẩm Tú phường chế tác...

Phu quân của nàng cũng ra tay vô cùng rộng rãi, chỉ cần nàng cao hứng, hắn sẽ ra sức tiêu bạc cho nàng, nháy cũng không nháy mắt lấy một cái. May mắn tính hắn hào sảng, nên cũng rất tùy tiện theo nàng cùng phá sản.

Nhưng Lục Tông thì sao?

Lục Tông tuy là Thế tử Vinh vương phủ, địa vị của hắn ở Vinh vương phủ vẫn còn đặt ở đó. Lục Tông hắn lại là một người vô cùng có tiền đồ, mười bốn

tuổi đã xông pha chiến trường, có thể nói là xưa nay anh hùng xuất thiếu niên, vị thiếu niên như một con sói này đã lập được rất nhiều chiến công hiển hách. Ngay cả Thừa Đức để xưa nay không ưa gì Vinh vương, cũng không nhìn được nhìn Vinh vương Thế tử Lục Tông với cặp mắt khác xưa, trực tiếp khen hắn là trụ cột Đại Chu. Lục Tông từ nhỏ tập võ, từ khi còn niên thiếu hắn đã đầu quân đánh trận, thời điểm trở về Tấn thành, mặc dù khi ấy cuộc sống không quá khó khăn như trong quân doanh, nhưng hắn cũng không có quá để ý, chỉ cần sạch sẽ và thuận tiện là được.

Vì vậy, nàng và Lục Tông là hai cá tính hoàn toàn khác nhau, một người thì bướng bỉnh phiền toái, một người lại cương nghị, kiên quyết.

Lúc đầu Lục Tông thật có chút buồn bực----- tại sao mỗi lần nàng xuất môn lại phiền toái lâu như vậy? Chẳng qua Khương Lệnh Uyển cảm thấy, duyên cớ là do bên người hắn chưa bao giờ có một nữ nhân nào.

Còn nhớ một lần, buổi tối hai người âm ỷ vô cùng lợi hại, sáng sớm hôm sau đương nhiên là thức dậy trễ, nhưng hôm đó hai người còn phải đi thăm cữu cữu Lục Tông. Lục Tông thấy đã sắp qua thời gian hẹn gặp, liền thúc giục nàng. Nàng cảm thấy hắn thật phiền, thời gian cho dù gấp gáp nhưng ăn mặc trang điểm thì cũng phải cẩn thận một chút, ai cho phép Lục Tông giục a? Nàng dưới con bực tức liền tuyên bố không đi, Lục Tông thực sự có chút tức giận, trực tiếp bế nàng lên xe ngựa khi đang còn mặt mộc.

Nàng chưa bao giờ ra khỏi cửa hay đến nhà người khác làm khách mà lời thôi lếch thếch như vậy? Liền trực tiếp khóc nháo ở trên xe ngựa.

Đó là lần cãi nhau đầu tiên của nàng và Lục Tông sau khi thành thân.

Sau này hay người mặc dù có chút va chạm, nhưng nàng với Lục Tông chung quy vẫn tốt lắm.

Nói tóm lại, hắn là một phu quân tốt không sai, ngược lại là chính mình, chưa bao giờ làm chút xíu việc nào mà một thê tử nên làm. Nàng từ nhỏ đã không thích thêu thùa, chỉ sợ kim châm đâm vào tay ngọc. Tuy Lục Tông mấy lần nói muốn nàng tự tay thêu túi tiền cho hắn, nàng ngoài miệng đồng ý nhưng lại chưa bao giờ động thủ qua. Sau này Lục Tông cũng rõ ràng suy nghĩ của nàng, liền không nhắc lại việc này nữa.

“Xán Xán, làm sao vậy?” Chu thị thấy nữ nhi đang ngăn người nhìn bánh quế đường trong tay, lúc này lo lắng hỏi “Bị ghen sao?” Nói rồi liền vỗ lưng Khương Lệnh Uyển, kêu Đào ma ma đến bên cạnh rót nước.

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, khuôn mặt bánh bao miễn cưỡng nở nụ cười: “Nữ nhi không có việc gì...” Nàng rữ rữ mắt, thanh âm so với bánh quế trong tay còn muốn mềm mại hơn “Chẳng qua cảm thấy Vinh thế tử hắn thật đáng thương.”

Chu thị thở phào nhẹ nhõm, xác thực là đáng thương, nhưng nói đến cùng, sống chết có số. Nàng vuốt đầu nhỏ của nữ nhi, nói: “Nói đến lúc Xán Xán vừa ra đời, Vinh thế tử còn từng ôm con nữa.”

Còn có việc này?

Khương Lệnh Uyển lại không hề biết. Ở trong ấn tượng của nàng, kiếp trước nàng cùng biểu ca Lục Tông không có nhiều giao tình, chân chính cùng hắn tiếp xúc, là sự tình của Lục Bảo Thiên. Lục Bảo Thiên này là muội muội ruột của Lục Tông, tuổi còn nhỏ đã yêu thích đại ca của nàng, Khương Du, nhưng đại ca nàng lại mến mộ Tấn thành đệ nhất danh môn quý nữ Chu Lâm Lang. Chu Lâm Lang là biểu tỷ nàng, từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, nhất là rất hiểu chuyện làm vui lòng trưởng bối, sau khi lớn lên đương nhiên lại càng hào phóng, giàu tri thức, hiểu lễ nghĩa, mỗi lần chỉ cần Chu Lâm Lang ở cùng một chỗ với nàng, nàng liền giờ cái tính nuông chiều từ bé ra, bởi vì nàng không quá thích cái biểu tỷ này, chỉ cảm thấy nàng quá làm ra vẻ...

Nhưng nàng không thích thì làm sao?

Đến cuối cùng, Chu Lâm Lang này vẫn như lẽ thường trở thành tẩu tẩu của nàng, có điều nàng cũng rất nhanh liền xuất giá, cũng không làm ca ca phải khó xử. Ngược lại là Lục Bảo Thiên này... Haizz... đáng thương ca ca vẫn luôn một lòng say mê nàng ta.

Bây giờ nghe nói lúc vừa mới ra đời đã cùng Lục Tông từng có tiếp xúc, Khương Lệnh Uyển xác thực hơi kinh ngạc.

Nhớ tới Lục Tông, trong lòng Khương Lệnh Uyển có chút ngửa ngáy, nhưng vào lúc này nàng cũng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi mà thôi, có thể làm cái gì? Khương Lệnh Uyển nhún mày lại, cúi đầu ăn nốt cái bánh quế trong tay.

Cũng chỉ có thể ăn mà thôi.

Ánh trăng mờ mờ lung lung như đang tản ra ánh bạc.

Bên trong phòng ngủ, những chiếc lư hương đúc hình hoa hải đường được đặc chế thượng đẳng đang tỏa ra mùi hoa đào thanh nhã động lòng người. Chiếc giường chế tác bằng gỗ lê vang lên từng tiếng cọt kẹt, màn giường được buông xuống đang mơ màng phấp phới, chiếc giường lúc này như trở thành một mảng thiên địa nho nhỏ.

Ở bên trong, Khương Bách Nghiêu đang nằm sóng vai với thê tử Chu thị, hai người thân mật ôm nhau. Chu thị vốn có được một bộ phong thái khuynh quốc khuynh thành, bây giờ lại càng thêm kiều diễm tuyệt luân, nhân nhi kiều nộn như vậy, càng ngày càng khiến cho Khương Bách Nghiêu triu mến không thôi.

Mọi việc đã xong, Khương Bách Nghiêu muốn tắm rửa, hai vợ chồng sau khi tẩy rửa sạch sẽ, mới ôm nhau đi ngủ. Chu thị cả người mềm mại, mặt ửng đỏ rử rử vào trong lồng ngực phu quân, lo lắng nói: “Xán Xán từ sau khi bị ngã, đúng là đã thay đổi rất nhiều, thấp nhìn thấy... có chút không thích hợp lắm.” Vừa mở miệng nói chuyện, tiếng nói còn có chút khàn, lắng nghe liền biết vừa rồi huyền não có bao nhiêu lợi hại.

Khương Bách Nghiêu giữa hai chân mày là một mảng ôn hòa, nghĩ đến vẻ mặt bánh bao đáng yêu của khuê nữ nhà mình, hần từ ái nói: “Trước kia nàng vẫn luôn nói Xán Xán không hiểu chuyện, bây giờ Xán Xán ngoan một chút, nàng lại không hài lòng?”

Chu thị nhủu mày lại, nói: “Cũng không phải ý này. Xán Xán ngoan ngoãn, thiếp thân là mẫu thân của nàng tất nhiên là vui mừng, chỉ là lần này chuyển biến quá lớn.” Lại như nhớ ra cái gì đó, Chu thị nâng lên gương mặt xinh đẹp nói: “Hôm nay Xán Xán còn nói, muốn chơi đùa cùng Tứ nha đầu của nhị phòng... Nhất là một ngụm Tứ tỷ tỷ, hai ngụm tứ tỷ tỷ, gọi thực sự thân thiết, cũng không hiểu trong cái đầu nhỏ của nữ nhi chúng ta đang nghĩ cái gì.”

Tuổi còn nhỏ, đôi khi người lớn cũng nhìn không thấu.

Khương Bách Nghiêu đối với chất nữ Khương Lệnh Đề này cũng không có thành kiến gì. Khương Lệnh Đề này tuy là thứ nữ, nhưng lại cực kỳ thành thật an phận, nghĩ đến việc ngày ấy bắt quả cũng là do tiểu hài tử trong lúc chơi đùa không cẩn thận thôi, dù sao Khương Lệnh Đề hại Xán Xán cũng không chiếm được tiện nghi gì. Khương Bách Nghiêu ôm lấy thân thể mềm mại của thê tử, hôn một cái lên đôi môi đỏ búng của nàng, trong lòng lại có chút ngứa, trầm giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vẫn là nên sớm nghỉ ngơi chút. Nếu nàng còn không mệt, vậy chúng ta...”

Thấy đôi mắt của Khương Bách Nghiêu càng trở nên sâu thẳm, mặt Chu thị đỏ lên, lúc này liền đánh lên ngực của hần mấy cái, nhìn Khương Bách Nghiêu vừa thẹn thùng vừa giận, nũng nịu thâm nói: “Cả ngày đều không biết kiểm chế.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, cái đánh này của thê tử đối với mình là lời ca tụng.

Mắt phượng nhắm lại, bên ngoài bỗng truyền đến một trận ồn ào. Khương Bách Nghiêu đang chuẩn bị ôm tức phụ đi ngủ, nhất thời mặt mày nhủu lại, tay vén trường màn, nhìn thấy nha hoàn gác đêm đang đứng bên ngoài liền hỏi: “Làm sao?”

“Quốc Công gia, là... là Lục tiểu thư đến đây.”

Xán Xán?

Lời này vừa dứt, Khương Bách Nghiêu liền nhìn thấy nữ nhi mặc một thân xiêm y tơ tằm màu hồng phấn điểm xuyết vài bông hoa lan, chân ngắn nhỏ hướng chạy về phía giường, khuê nữ trắng trẻo mũm mĩm, xinh đẹp như tuyết, tay nhỏ như ngọc. Khương Bách Nghiêu buông thê tử ra, đứng dậy vén màn lên tiến đến phía trước, đem khuê nữ nhỏ nhắn ôm lên đùi, hôn một cái ở lên trán khuê nữ. Sau mới cúi đầu nhìn đối diện vào đôi mắt lúng liếng của khuê nữ, ôn nhu nói: “Xán Xán gặp ác mộng sao?”

Khương Lệnh Uyên muộn như vậy cũng không muốn tới quấy rối cuộc sống phu thê về đêm của cha mẹ, nhưng nhìn thấy phụ thân mẫu thân y phục chỉnh tề, nhất thời thở phào nhẹ nhõm--- cuối cùng cũng coi như không đánh gãy chuyện tốt của hai người.

Nàng nhớ đến trước đây khi còn là Vinh Vương phi, ở trên giường nhỏ lăn qua lăn lại, thực sự khó mà dùng lại.

Nàng hiểu được cha xưa nay thương nàng, liền nỗ lực lợi dụng khuôn mặt bánh bao đáng yêu của chính mình, tay thịt trắng trắng nộn nộn như ngó sen ôm lấy cổ cha, nhủu mày, âm thanh mềm nhũn nói: “Cha, nữ nhi... Nữ nhi cảm thấy Vinh thê tử quá đáng thương. Thời điểm lần tới khi cha đến Vinh Vương phủ, mang theo nữ nhi đi cùng, có được hay không?”

Hôm nay mẫu thân Lục Tông không còn, Lục Tông mới chỉ là thiếu niên mười tuổi, trong lòng khẳng định rất khó vượt qua. Tuy rằng bây giờ nàng trở lại thời điểm lúc mình bốn tuổi, nhưng trong lòng của nàng, Lục Tông vẫn là phu quân của nàng, là người thân mật khăng khít với nàng nhất.

Phu quân này nàng dùng rất thuận tay, kiếp này đương nhiên cũng không có ý định thay đổi phu quân.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quả vãi

Editor: Mira

Beta: Tiểu Huân

Khương Bách Nghiêu có một khuê nữ như vậy, tất nhiên là vô cùng yêu thương. Bây giờ nhìn vào đôi mắt to đầy nước của khuê nữ nhà mình, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, làm sao có thể cự tuyệt? Đã được nữ nhi rồi, Khương Bách Nghiêu mới tự mình đưa nữ nhi về phòng để nàng tự ngủ, nhìn bé con ngoan ngoãn nằm ngủ, lúc này mới trở về phòng.

Bên trong Chu thị còn chưa ngủ, thấy gương mặt Khương Bách Nghiêu còn hơi chút bất mãn, liền hỏi: “Quốc Công gia sao lại đáp ứng Xán Xán?”

Vinh Vương phi không còn, Vệ Quốc Công phủ cũng là chỗ thân thiết, đương nhiên sẽ phải đến phúng viếng.

Khương Bách Nghiêu cười ngoại bào đang khoác bên ngoài ra, gác lên giá áo, sau đó trở về giường ôm thân thể mềm mại của thê tử, nói: “Dù sao Vinh

vuông phi cũng là biểu di của Xán Xán, Vinh thế tử cũng là biểu ca, nếu Xán Xán có lòng, ta làm cha nào có lý gì lại không đồng ý?”

Nói về đạo lý, Vệ Quốc Công phủ cùng Vinh vương phủ xưa nay chỉ là khách khí ngoài mặt, thực tế lại không có nửa điểm quan hệ. Lại nói Xán Xán còn nhỏ, việc tham gia tang lễ tóm lại là vụn vặt.

Khương Bách Nghiêu thấy thế tử mặt ủ mày chau, liền mỉm cười xoa mi tâm của nàng, ôn nhu nói: “Cũng không còn sớm, chúng ta vẫn nên đi ngủ đi”

Cha nếu đã đáp ứng nàng lần tới đi Vinh vương phủ sẽ mang nàng theo, vậy Khương Lệnh Uyển đương nhiên là yên tâm. Hôm sau, trời vừa sáng, Khương Lệnh Uyển liền sai người chuẩn bị ki điểm tâm, dự định đến thăm Tứ tỷ tỷ Khương Lệnh Đề.

Hộp tử đàn tổng cộng có ba tầng.

Mở tầng đầu tiên ra, bên trong đặt bánh mứt quả màu vàng rực rỡ, màu sắc cực kỳ đẹp đẽ; tầng giữa đựng bánh kem gạo nếp, ngọt ngào hương thơm, một trong những món ăn mà Khương Lệnh Uyển thích ăn nhất trong mùa này; tầng thấp nhất đặt bánh mì bơ sữa hình hoa hồng, xốp giòn ngon miệng, nhìn thôi cũng đủ khiến người ta thấy thèm. Tuy biết Đào ma ma làm việc cẩn thận, nhưng Khương Lệnh Uyển vẫn tự mình liếc nhìn, vừa thấy đúng là những thứ nàng lựa chọn liền thỏa mãn cười.

Đào ma ma nhìn không thấu tâm tư của Lục tiểu thư, nhìn tiểu oa nhi trắng trẻo mịn màng ngồi trên ghế, gương mặt chất đầy nụ cười, liền hỏi: “Lục tiểu thư còn cần gì nữa không?”

Khương Lệnh Uyển chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó đôi bàn tay mũm mĩm chống cái cằm tròn trịa lên, nghiêng đầu nói nhỏ: “Hôm qua không phải cha đem về hai giỏ quả vải hay sao? Ta muốn đưa cho Tứ tỷ tỷ cùng đi nướng một gói đi”

Quả vải a...

Đào ma ma lại nói: “Lục tiểu thư không phải thích ăn quả vải nhất sao?” Mấy ngày nay hơi nóng, Lục tiểu thư thích nhất là quả vải ướp lạnh, mà quả vải lại là thứ cỡ nào hiếm có? Dù là được nướng chiêu từ bé như Lục tiểu thư, mỗi lần cũng không nỡ cho người khác ăn. Hôm nay muốn đến xem Tứ tiểu thư, ba đĩa bánh ngọt đã coi như là khách khí, không cần thiết đưa thêm một giỏ quả vải a.”

Khương Lệnh Uyển nghĩ trước đây mình thực ích kỷ, mọi việc chỉ lo chính mình thoải mái hưởng thụ, xưa nay không biết nghĩ cho người khác. Nàng hướng Đào ma ma cười, nói: “Đào ma ma, ta nghĩ muốn chia sẻ với Tứ tỷ tỷ.”

Kiếp trước Khương Lệnh Đề vì mình làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ một rô vải nho nhỏ này lại đáng là gì?

Thấy nụ cười thiên chân vô tà của Lục tiểu thư, Đào ma ma cũng không nói gì nữa. Từ lúc Lục tiểu thư sinh ra nàng chính là người chăm sóc, tới giờ đã được bốn năm. Lục tiểu thư trắng trẻo đáng yêu, miệng nhỏ như được bôi mật, không chỉ Quốc Công gia coi nàng như bảo bối, nàng cũng không nỡ nhìn tiểu thư chịu nửa điểm oan ức.

Nàng còn nhỏ tuổi, vậy mà đã hiểu được biết chia sẻ cùng tỷ muội, xác thực là hiếm thấy.

Nghe lời này, Đào ma ma liền sai nha hoàn đi chuẩn bị quả vải.

Khương Lệnh Uyển hôm nay mặc một thân váy mềm, bộ y phục này tính chất mềm mại, đồ án tinh xảo, gia đình bình thường không ăn không uống một năm cũng không biết có mua nổi một bộ hay không, vậy mà đây lại là loại y phục thường thấy nhất trong tủ của nàng. Khương Lệnh Uyển tuy rằng trở lại lúc bốn tuổi, cũng hiểu chuyện hơn, nhưng lại không thể thay đổi tính tình mềm yếu này, đương nhiên là vì không nỡ làm khổ chính mình.

Sáng nay thời tiết vẫn còn mát mẻ.

Khương Lệnh Uyển đi bên cạnh Đào ma ma, phía sau là hai nha hoàn mang theo điểm tâm cùng rô vải.

Chi thứ hai ở Tây viện, thế tử của Nhị thúc nàng, Từ thị, là một sư tử Hà Đông*, đem Thôi di nương an bài ở nơi hẻo lánh nhất trong Tây viện - Thanh Hà cư. Mà Thanh Hà cư này quá mức xa xôi, Khương Lệnh Uyển chưa bao giờ đi qua lần nào.

Khương Lệnh Uyển đi trên đường mòn lát đá, ngẩng đầu lên thấy có người đang chơi xích đu, mà phía sau là một tiểu cô nương mặc chiếc váy xanh biếc đang đẩy dây đu, nhất thời cả viện tràn đầy tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

Đào ma ma ở bên cạnh vội nói: “Lục tiểu thư, là Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư”

Khương Lệnh Đề không lên tiếng. Cái này đương nhiên nàng biết.

Ngồi ở trên bàn đu dây, mặc một bộ váy mềm màu tím là Tam đường tỷ của nàng Khương Lệnh Huệ, mà người đẩy ở phía sau lại là Nhị đường tỷ của nàng Khương Lệnh Dung.

Nàng không muốn gặp hai người này, thế nhưng Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ tình mắt đã nhìn thấy nàng. Khương Lệnh Huệ lập tức nhảy xuống khỏi bàn đu, đi về phía nàng, Khương Lệnh Dung cũng theo đến.

Khương Lệnh Uyển làm mặt bánh bao, nhìn hai người nói: “Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Dung lớn hơn nàng hai tuổi, đã sáu tuổi, vóc dáng tất nhiên cũng cao hơn nàng rất nhiều. Dáng dấp nàng thuộc loại bình thường, chỉ là đôi mắt hơi lớn một chút, những nơi khác cũng chưa phát triển, có điều sau này khi lớn lên đúng là một giai nhân thanh lệ. Mà Khương Lệnh Huệ bây giờ tuy rằng chỉ mới năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, môi hồng răng trắng, da dẻ mềm mại, vừa mới chơi bàn đu nên gò má hơi ửng hồng, vô cùng xinh đẹp, từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, ngày sau xác thực đáng đáp không tệ.

Khương Lệnh Dung thân mật kêu một tiếng “Lục muội muội”, mà Khương Lệnh Huệ lại kinh ngạc nhìn rõ vãi trong tay nha hoàn phía sau, một mặt vui vẻ hướng về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Đây là Lục muội muội cho chúng ta sao?”

Tiểu cô nương gia, tất nhiên thích ăn quả vãi.

Khương Lệnh Huệ cho rằng như vậy cũng là có đạo lý, Lục đường muội này là tiểu tổ tông của Vệ Quốc Công phủ, ngày thường qua lại cùng hai vị đường tỷ này cũng gần hơn một chút, thường cùng nhau chơi đùa. Bây giờ lại cầm quả vãi đến Tây viện, không phải cho các nàng thì còn có thể cho ai?

Khương Lệnh Uyển lại nói thẳng: “Tam tỷ tỷ, đây là cho Tứ tỷ tỷ ăn.”

Khương Lệnh Đề? Khương Lệnh Huệ lúc này liền sững sốt, sau đó gương mặt liền dịu lại cười cười, đại khái đoán được ý nghĩ của Khương Lệnh Uyển - lần trước Khương Lệnh Đề làm hại Lục muội muội té lộn nhào một cái, còn chảy máu, bây giờ Lục muội muội tự nhiên muốn chính Khương Lệnh Đề một chút.

Có điều...

Khương Lệnh Huệ liếc mắt nhìn quả vãi trong tay nha hoàn, trầm nghĩ: Lục muội muội thực sự quá ngốc. Coi như muốn chính Khương Lệnh Đề, cũng không cần phải dùng quả vãi chứ? Quả vãi này là thứ hiếm có như thế, thật sự là ngu ngốc đến không thể tả.

Khương Lệnh Huệ lại giương mắt liếc nhìn y phục trên người Lục muội muội, nhìn cây trâm cài trên đầu nàng quả là châu hoa xán lạn, trên cổ mang khóa trường mệnh tinh xảo đẹp đẽ, một thân quần áo trắng trẻo mũm mĩm, thêu hoa sen xinh đẹp, tay áo thêu đồ án tinh xảo, ánh mắt sáng lên, nhất thời có chút ước ao. Trong lòng bất mãn nói: cha của Lục muội muội là gia chủ, đương nhiên là muốn gì được nấy.

Còn Khương Lệnh Dung, gò má chỉ mỉm cười, cái gì cũng không nói. Tuổi còn nhỏ, vậy mà đã diễn xuất lão luyện, gương mặt hiện ra bộ dạng đoan trang.

Khương Lệnh Uyển trong lòng thầm rên một tiếng, sớm biết ý nghĩ trong lòng hai người.

Khương Lệnh Huệ ngoài mặt khách khí với nàng, nhưng lại là khẩu Phật tâm xà, trong đầu không biết mắng nàng đến thế nào đây?

Nhìn gương mặt nhỏ non nớt của hai người bây giờ, nhất thời Khương Lệnh Uyển nhớ tới một ít chuyện ——

Kiếp trước, thời điểm Khương Lệnh Huệ mười bốn tuổi đã có được một mối hôn sự tốt, lúc đó đặc ý không hết, lại không nghĩ rằng Khương Lệnh Uyển cuối cùng gả ra lại là Vinh Vương Thế tử Lục Tông, điều này dù làm cho Khương Lệnh Huệ tức sầm mặt lại, bởi vì phu quân Khương Lệnh Huệ là thủ hạ của Lục Tông. Cũng bởi vì điều này mà Khương Lệnh Huệ càng ngày càng bất mãn với nàng, nhưng lại kiêng kỵ trong lòng, không dám nói. Sau đó, nàng cùng Lục Tông kết hôn bốn năm nhưng lại không sinh ra được một mụn con nào, còn Khương Lệnh Huệ lại rất biết sinh, kết hôn không lâu liền sinh một trai một gái, sau lại mang thai, ôm cái bụng lớn đến trước mặt nàng khoe khoang. Có điều mang thai bốn tháng bụng đã lớn, cần phải dùng tay chống nạnh, bên người nha hoàn ma ma xoay quanh, chỉ sợ người khác không biết nàng sẽ sinh con.

Khương Lệnh Huệ lớn lối như thế, nàng đương nhiên không nhịn được, tức giận lên liền phát sinh mâu thuẫn. Nghĩ đến Khương Lệnh Huệ cũng do bị nàng ép quá mức gắt gao, bật thốt lên một câu: “Đẹp thế thì có ích lợi gì, cũng chỉ là một người không sinh được hài tử.”

Lời này làm Khương Lệnh Uyển tức điên, trực tiếp chi nàng một bạt tai, Khương Lệnh Huệ nhất thời sợ đến bối rối.

Sau đó Khương Lệnh Uyển hỏi phủ, tức giận đến bữa tối cũng không muốn ăn. Vẫn là Lục Tông kiên trì dụ dỗ nàng, ôm vào trong ngực từng miếng từng miếng nuốt nàng. Đến cùng đây cũng là việc của nữ nhân với nhau, nàng sẽ không nói với Lục Tông, chỉ là hấn cũng không phải kẻ ngốc, dò hỏi nha hoàn bên người nàng là ra. Sau đó thì sao? Lục Tông lại dùng việc công trả thù riêng, chính phu quân Khương Lệnh Huệ không ngừng kêu khổ, cuối cùng vẫn là Khương Lệnh Huệ ôm cái bụng lớn đến nhà xin lỗi, mỗi câu đều là muội muội tốt, xin lỗi làm lành với nàng, khuôn mặt tươi cười đến muốn cứng lại.

Đêm đó nàng trực tiếp ôm cô Lục Tông không chịu buông tay, trong lòng thoải mái vô cùng, ai bảo hấn thương nàng như thế chứ?

Hiện nay, nàng mặc dù chỉ là một nữ oa bốn tuổi, nhưng nàng rõ ràng Khương Lệnh Huệ nói câu kia cũng không phải không có đạo lý. Điều tốt là kiếp này của nàng còn rất dài, chỉ cần cố gắng dưỡng thân thể, ngày sau nhất định có thể sinh cho Lục Tông thật nhiều hài tử.

Đời này, nàng phải sinh được nhiều hơn Khương Lệnh Huệ, để không phải sinh khí với nàng.

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyển lại liếc mắt nhìn Nhị đường tỷ của nàng, Khương Lệnh Dung. Khương Lệnh Dung ngoài mặt nhìn đàng hoàng, làm hại nàng luôn cho rằng vị Nhị tỷ tỷ này là một cái bánh bao mềm, lại không biết Khương Lệnh Dung so với Khương Lệnh Huệ còn thông minh hơn nhiều. Tuy rằng nàng cả ngày ở cùng Khương Lệnh Huệ, nhưng mỗi lần có chuyện đều không đếm xỉa đến, xưa nay cũng không dính líu cái gì, cùng lắm là làm sứ giả hòa bình. Ngoan ngoãn hiểu chuyện, rất được lòng trưởng bối

Nhìn Khương Lệnh Dung cũng chỉ có dung mạo cử chỉ thường thường, nhưng dù là một người như vậy, lại có thể gả cho đại tài tử vang dội khắp Tấn

thành, Tạ Trí Thanh hay sao? Tạ Trí Thanh kia là người như thế nào? Từ nhỏ chính là một tiểu thần đồng, được không biết bao nhiêu cô nương Tấn thành ái mộ, lớn lút thu gom truyền đọc tác phẩm thơ từ hội họa của hắn, còn có cả hai vị quận chúa vì hắn mà tranh giành tình nhân, huyền náo đến mức ai cũng biết.

Lúc nàng chưa lấy chồng, cũng là một nữ tử quyền quý ở Tấn thành.

Mà Tạ Trí Thanh này cũng từng đồ mặt lấy lòng nàng, nhưng hồi đó nàng cả ngày cân nhắc việc ăn uống làm đẹp, đối với chuyện nam nữ lại không chút hứng thú, tuy rằng Tạ Trí Thanh phi thường tuấn lãng, nhưng vẫn không hề nghĩ ngợi liền một tiếng cự tuyệt hắn. Sau đó Tạ Trí Thanh cũng không xuất hiện trước mặt nàng, đại khái là người đọc sách nên da mặt mỏng. Về sau, Tạ Trí Thanh đỗ trạng nguyên, được Thừa Đức đế thưởng thức, chức quan cũng không nhỏ, Tạ gia vốn là danh môn vọng tộc, lại có được một Tạ Trí Thanh, càng ngày càng vinh quang vô hạn.

Mà tại thời điểm nàng gặp lại Tạ Trí Thanh, chính là lúc hắn cười đại mã, mặc một bộ hi bào đỏ thắm đến Vệ Quốc Công phủ nghênh cưới Khương Lệnh Dung.

Nàng vốn không để trong lòng, cũng đã quên hắn từng động tâm với mình.

Thế nhưng có một lần, trong lúc vô tình nghe Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ cãi vã, Khương Lệnh Huệ buồn bực hướng Khương Lệnh Dung nói một câu —— “Gã được cho Tạ Trí Thanh thì có gì đặc biệt? Còn không phải là đi theo sau Khương Lệnh Uyển lượm được món hời lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tỷ muội

Editor: Mira

Beta: Kye

Khương Lệnh Huệ nói: “Lục muội muội, vậy chúng ta cùng đi thôi.” Nàng cũng muốn nhìn xem Lục muội muội này chính Khương Lệnh Đề như thế nào.

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, không suy nghĩ thêm về những phiền lòng ở kiếp trước nữa, nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn êm dịu này của Khương Lệnh Huệ, tóm lại là không thể yêu thích nổi. Nếu là trước đây, nàng còn cố gắng châm chọc một phen, nhưng hôm nay nàng cũng không cần phải châm chọc nữa... Nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, có thể thị sủng sinh kiều, tùy tiện nổi nóng. Khương Lệnh Uyển nói: “Ta muốn một mình đến xem Tứ tỷ tỷ.” Nói rồi nàng hướng Đào ma ma: “Đào ma ma, chúng ta đi thôi.”

Thanh âm này nghe chỉ là bi bô, nhưng lại quả quyết dứt khoát.

Khương Lệnh Huệ lập tức nhủ mảy, trên mặt có chút khó chịu, liền hướng bóng lưng Khương Lệnh Uyển uy hiếp: “Sau này chúng ta sẽ không cùng người chơi đùa nữa.”

Nghe âm thanh non nớt của Khương Lệnh Huệ ở phía sau, Khương Lệnh Uyển không khỏi dừng bước, sau đó cong môi cười.

Ân, như vậy cũng vừa vặn.

Ngược lại, nàng cũng không thích ở cùng hai người này.

Một bên Đào ma ma lại vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn tiểu cô nương đầy tức giận phía sau, hướng Khương Lệnh Uyển nói: “Lục tiểu thư không phải thích cùng Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư chơi đùa sao?” Bên trong Vệ Quốc Công phủ này, Lục tiểu thư cùng hai vị tiểu tư này xấp xỉ tuổi nhau, ở tuổi này, tất nhiên là ham chơi đến quên trời đất, bạn chơi cùng chắc chắn không thể thiếu.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, gương mặt thiên chân vô tà, vẻ mặt mê man nhìn Đào ma ma: “Có sao?” Sau đó nháy mắt một cái, cười dài nói, “Đào ma ma, ta mới là không thích Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ.”

Đào ma ma kỳ thực cũng không thích hai vị tiểu thư kia lắm. Đặc biệt Tam tiểu thư, thường giật dây Lục tiểu thư bắt nạt Tứ tiểu thư, còn nhỏ tuổi lại gây xích mích ly gián.

Lục tiểu thư tránh xa Tam tiểu thư một chút, tự nhiên là chuyện tốt.

Đào ma ma cũng không hỏi thêm nữa.

Thanh Hà cư trước mặt có một cái ao sen, lần này hoa sen mập mạp còn chưa nở rộ, màu lục bích của lá sen phía dưới được tôn lên, có vẻ đặc biệt mềm mại xanh biếc. Khương Lệnh Uyển nghĩ, Thanh Hà cư tuy hẻo lánh, ngược lại cũng là nơi thanh tĩnh. Chỉ là nàng xưa nay yêu thích náo nhiệt, kiếp trước coi trọng mặt mũi, mọi thứ đều thích phô trương.

Ở phương diện này, Lục Tông đúng là vô cùng thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Cho nên đây đại khái cũng là một trong những nguyên nhân nàng không muốn đổi phu quân. Dù là trọng sinh, cũng không tìm được một người phu quân thứ hai làm nàng thỏa mãn như Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển tiến vào sân trong của Thanh Hà cư, nhìn thấy tiền viện trồng hai cây táo, bên cạnh một cây có một nha hoàn y phục màu xanh lục cầm chổi quét sân, tuổi không lớn lắm, cũng khoảng mười hai mười ba tuổi, cúi đầu chăm chú làm việc. Có lẽ là không nghĩ tới sẽ có người đến, nha hoàn kia nhìn ma ma nha hoàn cùng một tiểu bánh bao, sững sốt một hồi mới phản ứng được, vội vàng hành lễ: “Lục...Lục tiểu thư.”

Lúc này Thôi di nương ở bên trong nghe được động tĩnh liền đi ra.

Thôi di nương mặc một thân màu trắng, vạt áo ngoài hình in lá trúc cùng hoa mai đỏ tươi, phía dưới là váy dài màu trắng ngà thêu bạch ngọc lan, trên đầu vấn kiểu uy đoạ kếp* đơn giản, khuôn mặt hình trái trứng kiểu mỹ thanh lệ, nhu nhược đáng yêu. Nói đến Thôi di nương này, lúc trước là nha hoàn hầu hạ bên người Khương Nhị Gia, sau vì dung mạo xinh đẹp, mới bị Khương Nhị Gia thu làm thiếp. Bây giờ nhìn Thôi di nương, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, nghĩ kỹ lại thì Tứ tỷ tỷ nàng ngày sau lớn lên, cùng Thôi di nương có sáu, bảy phần giống nhau, đặc biệt thần thái nhu nhược giữa hai lông mày. Lúc này, Khương Lệnh Uyển nhất thời đẩy lên cảm giác thân thiết.

*Uy đoạ kếp: kiểu tóc búi lệch về một bên, rũ về một phía

Thôi di nương kinh ngạc nói: “Lục tiểu thư?”

Khương Lệnh Uyển bước từng bước nhỏ đi tới, có điều bây giờ vóc người nàng thấp bé, giống như một Tiểu Đậu Đình*, đương nhiên phải ngẩng đầu lên mới có thể nói chuyện cùng Thôi di nương. Đáng người nhỏ nho nhưng lại cực kì lễ phép, khách khí nói: “Di nương, Tứ tỷ tỷ có ở đây không? Hôm qua cha mang về ít quả vải, ta muốn cho Tứ tỷ tỷ ném thử.”

*Tiểu Đậu Đình: cậu bé mọc lá mầm trên đầu ở bên trung áy)))

Thôi di nương chợt sững sờ, bàn tay giấu trong tay áo cũng theo bản năng nắm lại.

Nàng làm sao không biết tình hình Lục tiểu thư này? Hôm nay sợ là đến làm khó Đề nhi. Phải biết rằng Lục tiểu thư này là hòn ngọc quý trên tay Quốc Công gia, tuy rất được người khác yêu thích, nhưng thời điểm bắt nạt người đều không hề nương tay, tất cả đều là những biện pháp tình quái, khiến người bên ngoài cũng không làm gì được nàng.

Thôi di nương tưởng niệm nữ nhi, lúc này còn có chút thần trí không rõ, tâm trạng tê rần, vội nói: “Lục tiểu thư, sự tình lần trước, là do Đề nhi không đúng, thiếp thần hướng Lục tiểu thư xin lỗi.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được Thôi di nương đang hiểu lầm.

Nàng biết cái ngày mình ngã chồng vó kia, Thôi di nương cố ý dẫn theo Khương Lệnh Đề đến Đông viện cầu tình, thậm chí ở trước mặt nương quý xuống. Mẫu thân yêu thương nàng, đối với Tứ tỷ tỷ có chút thành kiến, tất nhiên thờ ơ không động lòng, chỉ ở bên trong chăm sóc không cho nàng đi ra ngoài. Chỉ là cha rộng lượng, nói chỉ là tiểu hài tử bất cần trong lúc chơi đùa, không cần lo lắng, rồi mới sai người đưa mẹ con Thôi di nương trở về, cũng nói với Khương Nhị Gia không làm khó dễ mẹ con bọn họ.

Hôm nay nàng đến Thanh Hà cư, tất nhiên Thôi di nương cho rằng nàng định đến tính sổ.

Khương Lệnh Uyển biết mình có một gương mặt bánh bao đáng yêu, tức khắc con người hơi động liền có biện pháp, vội cười khanh khách lôi kéo ống tay áo Thôi di nương, nói: “Di nương, ta là tới tìm Tứ tỷ tỷ đi chơi. Ta là thật tình yêu thích Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương bán tín bán nghi, nhìn gương mặt quá giống Chu thị thu nhỏ, càng nhìn càng thấy trắng mịn đáng yêu, làm sao cũng không thể khiến người ta sinh chán ghét được. Thôi di nương cũng không có cách nào, chỉ đành đem người mang vào phòng.

Gian nhà đơn sơ, Thôi di nương cũng không có gì ngon để chiêu đãi, liền kêu người đem lên chút dưa lê.

Dưa lê cắt thành khối nhỏ, bên trên cắm tăm làm bằng trúc để tiện ăn uống. Khương Lệnh Uyển lại không ăn, chỉ cảm thấy Thanh Hà cư chi phí so với nàng tương đương còn bết bát hơn, nàng liếc mắt nhìn đĩa dưa lê trên bàn, thần nghĩ dưa lê này có lẽ Thôi di nương còn không ăn.

Hơn nữa, nàng vừa vào phòng liền cảm thấy có chút oi bức. Bây giờ là buổi sáng, nếu oi bức như vậy, đến buổi trưa chẳng phải sẽ thành lồng hấp? Khương Lệnh Uyển nghĩ, một lát sai người mang chút băng khối đến. Lại nhìn vật trang trí trong phòng, đều là không củ không mới. Phía trước cửa sổ đặt một bình hoa cũ vẽ hình hoa đào, bên trong cắm mấy đài sen mới, phía trên còn dính sương sớm, đại khái là mới vừa hái từ ao sen phía ngoài lên.

Còn may bố trí vẫn tinh sạch sẽ, ấm áp thoải mái.

Chỉ là Thanh Hà cư này không chỉ đơn sơ, hạ nhân cũng ít, nàng nhìn thấy tổng cộng chỉ có một ma ma cùng hai nha hoàn.

Thôi di nương cũng không biết Khương Lệnh Uyển định làm gì, nhìn dáng người nhỏ nhỏ, trắng trẻo non nớt, cùng thân thể như ngọc, mặt mày tinh xảo, thật là xinh đẹp. Đáng tiếc tiểu cô nương đẹp thế như vậy, lúc nào cũng thích bắt nạt Đề nhi của nàng. Thôi di nương thầm nghĩ nàng thật sự không trêu chọc nổi Lục tiểu thư này, lúc nào cũng chỉ có thể trở mặt nhìn nữ nhi bị oan ức. Cũng tốt là Lục tiểu thư này không tính quả được nuông chiều, chỉ đơn

thuần là nghịch ngợm, nội tâm cũng không xấu.

Nhưng hôm nay nhìn kĩ, Thôi di nương cảm thấy Lục tiểu thư này có chút không giống. Rõ ràng là một tiểu oa nhi bốn tuổi, so với Đề nhi của nàng còn nhỏ hơn một tuổi, nhưng cử chỉ thần thái lại khéo léo hơn nhiều, khiến nàng có chút không dám coi nàng là tiểu oa nhi dễ đối xử.

Khương Lệnh Uyển không thấy người, mới hướng Thôi di nương hỏi: “Tứ tỷ tỷ đâu?”

Thôi di nương vẫn có chút không yên lòng, nhất thời trong lòng vô cùng do dự. Khương Lệnh Uyển lại hỏi: “Là ở bên trong sao?”

Nói xong liền để Đào ma ma vén rèm che lên, tự mình bước từng bước ngần ngừ đi vào.

Khương Lệnh Uyển vừa vào bên trong, liền thấy Khương Lệnh Đề ngồi trên giường nhỏ.

Thấy nàng đi vào, Khương Lệnh Đề sững sờ mở to đôi mắt nhìn, có lẽ là thấy có chút khẩn trương, không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt non nớt này, nhất thời cũng có chút hoảng hốt, phảng phất hình ảnh trong ký ức cùng gương mặt đó gộp lại. Kiếp trước Tứ tỷ tỷ đối với mình mang trong lòng hồ thẹn, ba lần bốn lượt giúp đỡ mình. Thậm chí có một hồi nàng suýt chết, vẫn là Tứ tỷ tỷ liều mạng thay nàng can mũi tên. Thế nhưng thân thể Tứ tỷ tỷ từ nhỏ đã mềm yếu, liễu yếu đào tơ, một mũi tên kia suýt chút nữa đã lấy mạng nàng, vẫn là Lục Tông vào cung mời ngự y tới, bảo vệ cái mạng nhỏ của nàng, sau phải ở trên giường tĩnh dưỡng mấy tháng. Tuy là thân thể về sau không có gì đáng ngại, nhưng cả đời không thể làm mẫu thân, nhưng nàng không có nửa phần hối hận vì đã cứu mình. Bây giờ thấy Tứ tỷ tỷ, tuy rằng lớn hơn mình một tuổi, nhưng nhìn gầy gò, đôi mắt đặc biệt lớn, cùng cái chuông đồng có chút tương tự.

Khương Lệnh Uyển hoàn hồn, viên mắt có chút nóng, nhưng cong môi ngọt ngào cất tiếng gọi: “Tứ tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Đề một tay nâng khuôn mặt nhỏ có chút gầy gò, suy nhược tái nhợt không một tia huyết sắc, đôi mắt to nhìn Khương Lệnh Uyển, mấp máy môi nhưng lại không biết nên nói gì. Khương Lệnh Uyển ngồi vào bên cạnh nàng, để nha hoàn mở hộp cơm ra, đem ba đĩa bánh ngọt bày lên bàn, lại đem rô vãi tới, sau đó ôm cánh tay nhỏ bé của nàng nói: “Tứ tỷ tỷ, đây là ta đem qua cho ngươi ăn.”

Đào ma ma lại sững sờ, thầm nghĩ: Lục tiểu thư không phải xưa nay không thích người ngoài đụng chạm sao? Ngày thường dù là Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư đều không thân mật như vậy. Hôm nay là làm sao?

Khương Lệnh Đề lúc này tóc búi trái đào, trên búi tóc chỉ có hai sợi dây màu hồng nhạt cố định, không có bất kỳ trang sức nào khác. Váy màu xanh biếc thêu lá trúc trên người cũng là cực kỳ cũ, trang phục này nhìn nửa điểm cũng không giống tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, không giống Khương Lệnh Uyển, còn nhỏ tuổi liền thích chưng diện. Khương Lệnh Đề ánh mắt sững sờ nhìn Khương Lệnh Uyển thân mật ôm cánh tay nàng, hơi kinh ngạc, sau mới đưa mắt nhìn đến mấy đĩa bánh ngọt, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Thấy Khương Lệnh Đề không phản ứng, Khương Lệnh Uyển nói: “Tứ tỷ tỷ không thích ăn những thứ này sao?”

Lúc này Thôi di nương đứng một nơi mở miệng, nói: “Lục tiểu thư, Đề nhi hôm qua phát sốt, bây giờ...bây giờ sợ là còn chưa tỉnh táo lại.” Nói rồi Thôi di nương không nhìn được đồ mắt. Nữ nhi nàng từ nhỏ cơ thể ốm yếu, thân thể suy nhược, lại còn có một mẫu thân thân phận thấp kém

Lúc này ngược lại là Khương Lệnh Uyển lo lắng, trên dưới đánh giá một phen, sốt sáng nói: “Tứ tỷ tỷ có chỗ nào không thoải mái? Để ta nói cha thỉnh đại phu cho ngươi.”

Nhìn Khương Lệnh Uyển lo lắng cho mình như vậy, Khương Lệnh Đề này giờ không nói gì giờ mới mở miệng, nói: “Không...không cần, tỷ không có chuyện gì.” Âm thanh của Khương Lệnh Đề trầm thấp, nhược nhược, nghe như chú mèo nhỏ tội nghiệp.

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Lệnh Đề tuy gầy, nhưng sắc mặt cũng không tệ, đại khái là không có gì đáng ngại, liền động viên nói: “Không có việc gì là tốt rồi, ngày sau nếu Tứ tỷ tỷ có chuyện gì, cứ việc tìm muội.” Nói rồi nàng hướng Khương Lệnh Đề cười ngọt ngào.

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội trước mắt, chỉ cảm thấy hai người chưa bao giờ thân thiết tới vậy, Lục muội muội này của nàng ngọc tuyết đáng yêu, khuôn mặt mập mạp bánh bao thật là khiến người ta yêu thích, cho dù nàng có bị bắt nạt, cũng không cách nào chán ghét Lục muội muội đáng yêu như thế.

Khương Lệnh Uyển vẫn tiếp tục vô thức bán manh, lăm lăm nói: “Tứ tỷ tỷ làm sao?” Lại nghĩ tới điều gì đó, ngữ khí đầy chân thành, “Tứ tỷ tỷ, muội biết trước đây là muội không đúng, không nên bắt nạt tỷ. Tứ tỷ tỷ, tỷ có thể tha thứ cho Xán Xán không? Sau này chúng ta làm hảo tỷ muội, có được không?”

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội của mình trưng ra gương mặt bánh bao vô hại, chỉ cảm thấy tâm can mình đều mềm nhũn. Huống chi, nàng trước giờ vẫn chưa từng tức giận.

Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Đề còn chút kiêng dè, dù sao nàng bắt nạt người ta cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng hôm nay lúc trang điểm, nhìn khuôn mặt bánh bao mập mạp trắng trẻo trong gương, mắt to long lanh, khiến cho người khác không thể nổi lên cảm giác chán ghét, tạo ra cảm giác yếu đuối, Tứ tỷ nhất định sẽ mềm lòng, vô cùng đáng thương nói: “Tứ tỷ tỷ vẫn không chịu tha thứ cho Xán Xán sao?” Nói liền ủy khuất chu môi, hốc mắt ươn ướt, đầu nhỏ buông xuống, muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu.

Khương Lệnh Đề làm sao chống đỡ được?

Sợ rằng tiểu bánh bao sau một khắc sẽ khóc, vội nói: “Muội... Muội đừng như vậy... Lục muội muội, tỷ không có giận ngươi.”

Khương Lệnh Uyên giương mắt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy ống tay áo Khương Lệnh Đề, chớp chớp đôi mắt to ướt nheo, cẩn thận hỏi: “Cái kia... Tứ tỷ tha thứ cho Xán Xán?”

Khương Lệnh Đề nhanh chóng gật đầu.

Khương Lệnh Uyên liền tươi cười rạng rỡ, nói: “Tứ tỷ tỷ ăn chút bánh ngọt đi, ăn rất ngon.” Khương Lệnh Uyên chỉ lo Tứ tỷ tỷ không tin nàng, vội cầm lên một khối bánh mì bơ sữa hình hoa hồng nhét vào miệng mình, nhưng mà miệng nàng quá nhỏ, chỉ có thể nhét được một nửa. Nàng cắn một nửa, vừa ăn vừa nhìn Khương Lệnh Đề, “Tứ tỷ tỷ yên tâm rồi chứ?”

Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Uyên ăn đến mức quai hàm căng phình, nhìn như tiểu thanh oa*, vừa buồn cười vừa đáng yêu, nhất thời không nhịn được, “Phụt” một tiếng liền bật cười.

*Tiểu thanh oa: ếch xanh nhỏ)) chị tưởng tượng cũng thật phong phú

Nàng vốn có chút thèm ăn, lúc này lại thấy Lục muội muội ăn đến hài lòng như vậy, trong lòng có chút rục rịch, mà sau một khắc đã thấy Khương Lệnh Uyên cầm lấy một khối bánh gạo nếp nhân kem trực tiếp đưa đến bên miệng nàng.

Khương Lệnh Đề cúi đầu nhìn đôi bàn tay nhỏ, tâm tình có chút cảm động.

Trên mu bàn tay còn chút vụn bánh mì, nhưng một chút cũng không có vẻ dơ, có lẽ do bàn tay nàng mập mập, đôi tay nhỏ này mềm mại nhiều thịt. Khương Lệnh Đề nhất thời đối với vị đường muội này có thêm vài phần hảo cảm, cười tủm tỉm cắn một miếng bánh gạo nếp trên tay nàng, sau đó cầm lấy nửa còn lại tiếp tục ăn.

Thấy nàng rót cuộc cũng tiếp nhận, Khương Lệnh Uyên không nhịn được cười, nghiêng đầu nhỏ nhìn Khương Lệnh Đề nói: “Tứ tỷ tỷ, ăn ngon không?”

Khương Lệnh Đề cũng mỉm cười nói: “Ăn ngon.”

Thôi di nương nhìn hình ảnh hài hòa như vậy, nhất thời viên mắt cũng không nhịn được mà đỏ lên. Lúc trước nàng đối với Lục tiểu thư còn chút cảnh giác, lúc này mới thật sự tin nàng là thật tâm đối tốt với nữ nhi. Nữ nhi luôn đi theo bên người nàng, không có bạn chơi, lần nào cũng thiết tha mong chờ nhìn ba tiểu cô nương còn lại trong phủ một đường vui cười đùa giỡn, mà nàng thì chỉ có thể đứng nhìn xa xa mà ước ao.

Tuy rằng Lục tiểu thư có lúc thích bắt nạt Đề nhi, nhưng nàng hiểu được, kỳ thực Đề nhi một chút cũng không ghét Lục tiểu thư, trái lại vô cùng yêu thích đường muội này. Nàng luôn cảm thấy mình lớn hơn một tuổi, nên nhường muội muội, dù là bị nàng bắt nạt trêu đùa, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ —— tóm lại là có người chịu cùng nàng chơi đùa.

“Di nương, Tứ tỷ tỷ, mẫu thân chắc là đang tìm ta, ngày mai ta lại tới.” Khương Lệnh Uyên biết lúc này nếu không trở về, mẫu thân chắc chắn sẽ sốt ruột, liền tạm biệt Khương Lệnh Đề cùng Thôi di nương.

Giữa tiểu hải tử trong thời gian ngắn luôn có thể bồi dưỡng được tình cảm, Khương Lệnh Uyên lại còn quyết định kiếp này muốn che chở người đường tỷ này, tất nhiên sẽ đào tâm can ra để đối tốt với nàng. Khương Lệnh Đề tất nhiên có thể cảm giác được chân tâm cùng thành ý của tiểu đường muội này, hơn nữa tiểu đường muội lớn lên xinh đẹp đáng yêu như thế, nàng vốn là yêu thích còn không kịp.

Khương Lệnh Uyên xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nghĩ tới điều gì, bước chân ngăn cộp cộp đến trước mặt Khương Lệnh Đề, đôi tay ôm cổ của nàng, trên mặt nàng hôn “Bẹp” một cái.

Trước đây mặc kệ nàng làm sai sự tình gì, chỉ cần làm vậy với Lục Tông, Lục Tông sẽ ngay lập tức mặt mày hớn hờ.

Quả nhiên, Khương Lệnh Đề ngum nước miếng còn lưu lại trên mặt mình, vui vẻ cười cười.

Lục muội muội rốt cục cũng chịu cùng nàng chơi đùa.

Khương Lệnh Uyên nhảy nhót chạy về.

Bây giờ nàng còn nhỏ tuổi, không cần dùng cử chỉ của đại gia khuê tú ràng buộc chính mình, thật sự là không thể tốt hơn. Trước đây nàng lúc nào cũng phải chú ý cử chỉ lời nói của chính mình, ngay cả dùng điểm tâm cũng chỉ có thể ăn từng miếng nhỏ, cất bước lại phải ung dung tao nhã, phải có phong phạm thực nữ.

Chỉ là nàng vừa ra ngoài sân, liền nhìn thấy mẫu thân mình lông mày nhíu chặt đang chờ nàng.

Khương Lệnh Uyên le le đầu lười nhỏ, biết mình tránh không thoát, liền hướng Chu thị đi tới. Chu thị ôm lấy nữ nhi, im lặng không nói, chờ nàng tự mở miệng nói chuyện.

Nhưng Khương Lệnh Uyên lại vô cùng thông minh, biết Chu thị đang tức giận, vội ôm cổ Chu thị, hôn lên gương mặt kiều mỹ xinh đẹp của nàng một cái, mềm giọng nói: “Xán Xán thích mẫu thân nhất, để nương lo lắng, là Xán Xán không đúng, nương đừng tức giận.”

“Tiểu lấu cá, chỉ biết nói tốt nịnh mẫu thân.” Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt Chu thị đã nhiễm ý cười, chỉ vuốt tay nắn nắn gương mặt nhỏ mập mập của

nữ nhi, giả vờ hung ác nói, “Nếu còn có lần nữa, xem mẩu thân làm sao trừng trị ngươi.” Lời nói tuy dữ dằn, nhưng gương mặt lại quá kiêu mỹ, một chút cũng không thấy hung ác.

Khương Lệnh Uyển cười hắc hắc, để mẩu thân tùy ý miết khuôn mặt nhỏ mập mập của nàng, ngoan ngoãn như một chú mèo con.

Nhảy mất liền đến ngày phát tang của Vinh Vương phủ.

Khương Lệnh Uyển cố ý mặc một thân váy mềm nhạt màu, trên đầu không đeo trâm hoa, chỉ dùng dải lụa đơn giản, nhìn cực kỳ giản dị. Đào ma ma cũng hơi kinh ngạc, Lục tiểu thư thích nhất là chưng diện, tuy nói hôm nay muốn đến dự tang lễ, vậy mà còn nhỏ tuổi lại hiểu được những điều này.

Khương Lệnh Uyển trong lòng lại nói: Bất kể thế nào, Vinh Vương phi cũng là mẹ chồng nàng.

Có điều...

Khương Lệnh Uyển cũng có chút thấp thỏm, nhất thời ngơ ngác nhìn khuôn mặt bánh bao của mình trong gương.

—— cũng không biết Lục Tông lúc còn bé trông như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu niên

Khương Bách Nghiêu ôm khuê nữ lên xe ngựa.

Ngày xưa khuê nữ luôn thích diện những trang phục xinh đẹp, tuổi nhỏ đã thích chưng diện, hôm nay thế nhưng lại ăn mặc sạch sẽ thỏa đáng. Khương Bách Nghiêu chỉ nghĩ là do Đào ma ma thận trọng, nhéo nhéo khuôn mặt đáng yêu của khuê nữ nói: “Chút nữa Xán Xán cần phải ngoan ngoãn, không được hồ nháo, biết không?”

Khương Lệnh Uyển một đôi mắt to đen lay lay nhìn Khương Bách Nghiêu, đôi lông mi cong vút như hai cây quạt nhỏ, miệng nhỏ trắng trẻo mập mập hé mở, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Xán Xán sẽ là bé ngoan.”

Khương Lệnh Uyển tâm trạng có chút sốt sắng, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên đùi cha mình, một khuôn mặt nhỏ non nớt trầm ổn không hợp với tuổi. Ở trong trí nhớ của nàng, Lục Tông đối với mẩu thân Vinh Vương phi Phùng thị vô cùng tôn trọng, nhưng đối với Vinh Vương lại tương đối nhạt nhẽo. Chỉ có điều sau khi Vinh Vương phi không còn, Vinh vương tuy rằng không lấy vợ nữa, nhưng lại sùng ái nhất trác phi Phan thị. Sau khi nàng gả cho Lục Tông, phía trên không có bà bà*, cũng tránh được một ít tranh chấp. Bằng không với tính tình của nàng, đối lại là vị bà bà nào cũng sẽ không ưa.

*bà bà: mẹ chồng

“Xán Xán.”

Nghe được thanh âm non nớt lạnh lạnh, Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn tiểu thiếu niên đang đi tới--Khương Dự.

Khương Dự là ca ca ruột của Khương Lệnh Uyển, hiện giờ mới chín tuổi, chính là tuổi đến trường, nhưng phụ tử dạy học lại thường xuyên đến Quốc Công phủ cáo trạng, không có biện pháp đối với thiếu niên này, thường xuyên chọc giận Khương Bách Nghiêu. Có điều Khương Dự từ nhỏ đã rất thông minh, hơn nữa sinh ra bộ dáng không tệ, xưa nay luôn che chở cho muội muội. Khương Dự nhìn tiểu muội của mình, tay không nhịn được nặn nặn khuôn mặt thịt thịt của Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt trẻ con của ca ca nhà mình, rất là bất đắc dĩ. Tuy rằng bây giờ nàng chỉ là một nữ oa bốn tuổi, nhưng cứ bị rà qua rà lại thật có chút không chịu nổi, liền giương đôi mắt to trong veo, có chút tức giận nói: “Ca ca, mặt sẽ bị nặn sưng lên.”

Nhìn muội muội đáng hoàng trịnh trọng, Khương Dự nhịn không được cười cười.

Ai bảo mặt nhỏ của muội muội lại mềm mềm như vậy? Mềm mềm mập mập, làm người ta nhìn mà chỉ muốn nhéo thêm mấy lần.

Chu thị cũng cười: “Dự nhi đừng khi dễ Xán Xán.”

Khi dễ chỗ nào a? Khương Dự buông lỏng tay, nói: “Xán Xán là muội muội con, con thương nàng còn không kịp. Có con ở đây, sau này sẽ không để bất kì ai bắt nạt Xán Xán, nếu có người khi dễ Xán Xán, con sẽ...” Vừa nói Khương Dự vừa múa mấy quả đấm của chính mình, bày ra dáng vẻ hung ác.

Chu thị xụ mặt nói: “Chỉ cần làm bài tập chăm chỉ là được, lúc nào cũng nghĩ đánh nhau, y như con khi hoang.”

Nhưng Khương Lệnh Uyển lại biết, ca ca thật là rất yêu thương nàng, ngay cả kiếp trước sau khi gả cho Lục Tông, trở thành Vinh Vương Thê tử phụ

nhân, hấn vẫn luôn coi mình là muội muội ruột, không hề có suy nghĩ “muội muội gả ra ngoài như bát nước đổ đi”. Trước khi nàng xuất giá một ngày, hấn đã nói, sau này nếu Lục Tông dám khi dễ nàng, nhất định ca ca sẽ đánh cho hấn rã rời đầy đất. Có điều ngoài ý muốn là Lục Tông rất sủng nàng. Hơn nữa ca ca nàng cũng không phải là người độc sách, kiếp trước ca ca còn tập võ, theo Lục Tông một đường hành quân đánh trận, mỗi lần xuất chinh, làm hại nàng vừa phải lo lắng cho phụ quân mình, lại vừa phải lo lắng cho ca ca.

Nói đến ca ca, nàng lại nghĩ đến Lục Tông.

Lục Tông rõ ràng nhất vị trí của ca ca trong lòng nàng, có một lần hành quân đánh trận bị trúng phải mai phục, ca ca đang ở trong hiểm cảnh, chính Lục Tông đã mạo hiểm để cứu ca ca. Có điều, cuối cùng ca ca chỉ bị thương nhẹ, mà Lục Tông thế nhưng suýt nữa vì vậy mà bỏ mạng. Lục Tông người này bách chiến bách thắng, trên chiến trường đao kiếm không có mất, đó là lần đầu tiên hấn bị thương nặng như vậy.

Nhìn ca ca mang theo Lục Tông còn thoi thóp trở về, lúc đó nàng còn cho rằng Lục Tông sẽ vì quốc vong thân, trước mắt tối sầm lại, suýt nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng Lục Tông tỉnh lại, câu đầu tiên mà nàng nói chính là: “Lục Tông, nếu chàng làm hại thiếp thành quả phụ, thiếp sẽ không để yên cho chàng.” Nhưng nội tâm vẫn sợ hãi cực kỳ.

Lục Tông chỉ mỉm cười nhìn nàng, giờ tay nhéo mặt nàng, phảng phất như không có chuyện gì, chỉ là tiếng nói có chút khàn khàn: “Sẽ không.”

Bất tri bất giác xe ngựa đã đến bên ngoài Vinh vương phủ. Trong phủ làm tang sự, bầu không khí vô cùng bi thương. Khương Lệnh Uyển tuy rằng coi Vinh Vương phi là bà bà của nàng, nhưng tóm lại hai người cũng chưa từng ở chung, bất quá cũng chỉ là người xa lạ.

Nàng để Khương Dụ tùy ý nắm lấy bàn tay nhỏ, cùng cha mẹ tiến vào Vinh Vương phủ, được một nô bộc mặc một bộ đồ màu trắng dẫn tới linh đường thăm viếng.

Khương Lệnh Uyển thật sự khâm trọng. Vinh Vương phủ này nàng sinh hoạt ròng rã năm năm, từng cộng cây ngọn cỏ nàng vô cùng quen thuộc, nhưng bây giờ không có lòng dạ nào mà thường thức, chỉ muốn chờ một lúc nữa để nhìn thấy Lục Tông, nàng nên nói cái gì, làm những gì. Lục Tông người này, trước không muốn gả cho hấn, đều là do hấn luôn quá nghiêm túc cẩn trọng, cứ chỉ thô lỗ mắng phu, sau khi thành thân mới hiểu được hấn cũng không đến nỗi như vậy. Chỉ là có một sự thật là, Lục Tông người này cực kỳ ít cười, bản mặt lạnh lẽo, thật là phí mất bộ dáng trời sinh phong hoa tuấn lãng.

Khương Dụ nhận thấy bàn tay mềm như bông của muội muội có chút lạnh, liền nghiêng đầu an ủi nàng: “Xán Xán đừng sợ.”

Nàng chỉ là căng thẳng mà thôi. Khương Lệnh Uyển nhìn ca ca mình với con mắt sáng ngời, nói thầm trong lòng.

Có điều khi tiến vào linh đường, thế nhưng lại khiến cho Khương Lệnh Uyển thất vọng rồi.

Bởi vì căn bản là không thấy Lục Tông.

Theo lý thuyết, Lục Tông là trưởng tử Vinh Vương phi, lại là con trai duy nhất, lần này đáng lẽ nên ở linh đường mới phải, nhưng Khương Lệnh Uyển sau khi cùng cha mẹ huynh trưởng đi vào, dùng ánh mắt nhìn quanh một lượt những người đang khóc trong phòng, phát hiện không có Lục Tông, Vinh Vương phủ con nối dõi không nhiều, chỉ có duy nhất một mình Lục Tông, nàng tuy chưa từng gặp Lục Tông lúc hấn mười tuổi, nhưng chỉ cần có một tiểu thiếu niên khoác áo tang đứng ở bên cạnh linh vị, vậy đó chính là Lục Tông không thể nghi ngờ.

Dù chưa nhìn thấy Lục Tông, nhưng Khương Lệnh Uyển lại nhìn thấy một người quen.

----- Vinh Vương trác phi Phan thị.

Khương Lệnh Uyển thấy Phan trác phi mặc một đồ màu trắng, búi tóc bằng trăm hoa màu trắng, trên người không một tùy tùng, nàng khóc vô cùng nhu nhược đáng yêu, một ngum lại một ngum gọi “tỷ tỷ”, người không biết thực sự còn cho rằng đây là muội muội ruột của Vinh Vương phi. Kiếp trước, sau khi Vinh Vương phi qua đời, Vinh Vương tuy rằng không có tái giá, nhưng đã đem hết tất cả việc bếp núc trong phủ giao cho Phan trác phi, ngoại trừ địa vị chính thê ra, Phan trác phi đã sớm coi như là nữ chủ nhân của Vinh Vương phủ. Sau khi nàng gả vào, nàng làm người vô cùng phá sản, chỉ là nháo một chút tranh chấp với Phan trác phi. Nàng vốn không thích tác phong kiêu ngạo của vị Phan trác phi này, thêm nữa là Lục Tông thường hay xuất chinh, trong phủ rất nhàm chán, thường hay đầu võ mồm qua ngày cùng Phan trác phi. Có điều vị Phan trác phi này mỗi lần đều bị nàng làm cho tức giận đến từng mắt, trong lòng thực sự rất bức mình, lại không có lá gan động đến bản thân nửa phần.

Nếu nàng dám động, Lục Tông còn không tìm nàng tính sổ sao.

Khoan hãy nói, Lục Tông người này bộ dáng cũng thật dọa người, rõ ràng dung mạo vô song, nhưng chỉ cần sắc mặt hấn trầm xuống, liền khiến cho Phan trác phi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vì thế mỗi khi hai người tuyên chiến, thắng thua không nói cũng đã rõ.

Hôm nay đến, Khương Lệnh Uyển cũng đã dự định không thể tay không mà về, thấy bên trong linh đường không có Lục Tông, trong lòng mát mát, liền cân nhắc biện pháp khác. Mà lúc này, nàng thấy một nha hoàn vội vã chạy đến bên cạnh Phan trác phi, hoảng mang rối loạn nói: “Phan trác phi, tiểu Quận chúa lại nôn mửa, lần này nôn ra rất nhiều.” Phan trác phi cũng có một nữ nhi, thế nhưng là con thứ nên không có khả năng được tôn làm Quận chúa, Quận chúa trong miệng nha hoàn, chính là nữ nhi do Vinh Vương phi sở sinh, Lục Bảo Thiên. Nhớ tới Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển theo bản năng giật mình nhìn về phía ca ca, sau đó liền có một cái chủ ý, nâng đầu nhỏ nhìn Chu thị nói: “Nương, Quận chúa biểu tỷ bị bệnh sao? Xán Xán muốn đi thăm nàng.”

Phan trác phi đang muốn đứng dậy đi qua, liền nghe thấy âm thanh mềm mại của Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy tiểu nữ oa này xinh đẹp như vậy, ánh mắt

nàng dừng lại một chút.

Chu thị biết khuê nữ của mình xưa nay không thường lui tới với hai vị biểu ca biểu tỷ của Vinh Vương phủ, hiện nay nghe thấy nữ nhi quan tâm bọn họ như vậy, nàng đúng là rất kinh ngạc. Thấy Phan trắc phi nhìn về phía bọn họ, biết nếu như từ chối nữ nhi, sợ là có chút không thỏa đáng cho lắm, hơn nữa tiểu Quận chúa này cũng chỉ lớn hơn nữ nhi một tuổi, bây giờ đã không còn mẫu thân, đúng là đáng thương. Nhớ đến việc này, Chu thị liền nắm tay nữ nhi muốn cùng Phan trắc phi đi thăm tiểu Quận chúa.

Khương Lệnh Uyển liền vươn cánh tay mập mập ôm lấy cánh tay ca ca, nói: “Ca ca, chúng ta cùng đi đi.”

Khương Dự xưa nay sẽ chưa từng cự tuyệt muội muội của mình, liền đi theo.

Chu thị dẫn một đôi nữ nhi đi thăm tiểu Quận chúa, Phan trắc phi biết vị này chính là Vệ Quốc công phu nhân, tất nhiên là không dám chậm trễ. Mấy người đi tới hành lang, Phan trắc phi liếc nhìn Khương Lệnh Uyển và Khương Dự, quay về phía Chu thị nói: “Phu nhân sinh một đôi nữ nhi thật tốt, thật sự rất giống với Kim đồng Ngọc nữ bên cạnh Quan Âm.” Tuy là một lời khách sáo bình thường, nhưng hôm nay nói ra thật không hề trái với lương tâm.

Chu thị nhìn Phan trắc phi mới vừa khóc đến vô cùng thương tâm, hiện giờ đôi mắt còn phấp phồng, đối với nàng ta cũng có mấy phần hảo cảm, lại thấy nàng khen nữ nhi của mình như vậy, tất nhiên trong lòng cũng rất vui mừng. Bất quá vẫn là không thân, trên mặt chỉ khách sáo nói: “Làm gì có chứ? Ngày thường cũng thường xuyên gây chuyện, không thể quản được.”

Phan trắc phi đương nhiên cũng là người có nhãn lực, thấy Chu thị cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, khen vài câu liền không nhiều lời nữa. Nghĩ đến tiểu Quận chúa bắt đầu mấy ngày nay thân thể liền trở nên ốm yếu, Phan trắc phi tự coi là bản thân thật là xúi quẩy. Vương phi không còn, tiểu Quận chúa khóc đến thương tâm, còn không chịu ăn cơm, sau đó liền bị bệnh. Nếu ở thời điểm mấu chốt này mà lại xảy ra chuyện gì, Vương gia tuyệt đối sẽ không buông tha nàng.

Thật vất vả đợi đến lúc Vương phi không còn, hiện tại không thể lại xảy ra sự cố gì thêm nữa. Sau này thì nàng mặc kệ, nhưng trước mắt tiểu Quận chúa này không thể xảy ra chuyện gì, Nghĩ tới đây, bàn tay nắm trong tay áo càng thêm khẩn trương.

Thời điểm mấy người tiến vào sân, liền nhìn thấy một đám ma ma nha hoàn nô bộc tất cả đều đang đứng ở bên sân.

Phan trắc phi nhíu mày tiến đến hỏi: “Sao đều đứng ở đây làm gì? Không phải đã phân phó các người đi vào chăm sóc Quận chúa sao?”

Một ma ma tiến lên, âm thanh run run nói: “Phan trắc phi, là... là Thế tử bảo chúng nô tỳ đi ra...”

Thế tử? Ánh mắt Phan trắc phi ngẩn ra, chợt có mấy phần cảnh giác.

Khương Lệnh Uyển nghe thấy hai chữ này, cuối cùng vẫn là kìm nén không được, vội tránh thoát khỏi cánh tay ca ca, nhấc làn váy lên, chân ngắn chạy từng bước nhỏ tiến vào.

Lục Tông, Lục Tông...

Là Lục Tông ở bên trong.

Vậy mà nàng mới chạy đến cửa, một thứ gì đó cứng rắn liền xông tới, làm hại nàng lập tức đụng vào. Nàng vốn là chạy gấp, đột nhiên không chuẩn bị liền bị đụng vào, còn bị đẩy ra xa, sau đó thân hình mập mập bay lên, cái mông liền té xuống đất.

“A...” Đau!

Khương Lệnh Uyển biết bản thân sinh ra đã rất mượt mà, mông nhỏ cũng rất nhiều thịt, thế nhưng đám thịt mềm mại này lại bị ngã mạnh trên mặt đất, thực sự là vô cùng đau đớn, hơn nữa chóp mũi cũng đang rất đau. Khương Lệnh Uyển nhất thời không chế không được, nước mắt liền dâng lên đầy hốc mắt, hai mắt to hiện lên một lớp nước như sương mù.

“Xán Xán!” Chu thị kinh hô, lập tức đem nữ nhi ôm lấy.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày xoa xoa mông nhỏ của mình, giương mắt nhìn lên, đã thấy đầu sỏ gây tội bình tĩnh đứng trước mặt nàng.

Có thể thấy dáng dấp của thiếu niên này phá lệ tinh xảo, mặt mày sáng láng, môi hồng răng trắng, chỉ là ánh mắt lạnh lẽo không hợp với tuổi, làm người nhìn đến cũng phải hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dấu răng

“Xán Xán, còn đau không?” Trên xe ngựa, Chu thị ôm nữ nhi vào trong ngực, mày đẹp nhũn lại ôn nhu hỏi. Khương Bạch Nghiêu ở một bên mày cũng nhũn đến gắt gao, còn có Khương Dự một ca ca vô cùng thương yêu muội muội, mới vừa rồi nhất thời kích động suýt chút nữa động tay động chân với đầu sỏ gây tội, cũng may là bị cản lại.

Chu thị xoa xoa mông nhỏ vừa mới bị té đau của nữ nhi, đau lòng vô cùng. Nữ nhi vừa sinh ra đã là bảo bối trên dưới cả nhà, hôm nay nếu đổi thành người khác, nàng há có thể giăng hòa?

Nhưng người nọ lại là Lục Tông.

Lục Tông nói thế nào cũng là Thế tử Vinh Vương phủ, bây giờ vừa mới mất đi mẫu thân, khó tránh khỏi bị thương cho nên mới hành sự có chút lỗ mãng, hoảng hồ... Trên thực tế rõ ràng là do Xán Xán tự mình đụng vào. Dù có nói nữa, cũng chẳng thể trách Lục Tông a.

Khương Lệnh Uyển mặt nhỏ thịt thịt không có nửa phần ý cười, lông mày nhỏ nhũn lại chặt chẽ, miệng nhỏ nộn nộn dẩu lên, nhìn như có thể treo được một bình dầu.

Lần này mông ngã đau, cái mũi đau, tất cả đều không quan trọng, nhưng cái làm nàng không thoải mái nhất chính là thái độ của Lục Tông.

Kiếp trước trước khi thành thân, nàng cùng Lục Tông cũng không có gặp mặt nhau, ngoài chuyện của ca ca và Lục Bảo Thiên nàng có nói mấy câu ra thì căn bản liền không có tiếp xúc với những thứ khác. Người ngoài đều nói tính tình Lục Tông nhạt nhẽo, nhưng sau khi thành thân, Lục Tông đối với nàng cực kì tốt, nàng cũng cho rằng đây mới vốn là tính cách của Lục Tông. Nhưng sau đó mới biết, hẳn chỉ đối tốt với một mình nàng mà thôi.

Nàng là thế tử của hần, hần xem nàng như bảo bối; bây giờ nàng chưa gả cho hần, hần liền không xem nàng là bảo bối nữa sao?

Khương Lệnh Uyển biết rằng suy nghĩ của mình có chút mâu thuẫn, Lục Tông dù sao lúc này vẫn còn chưa quen biết nàng, nhưng nàng cố tình gây sự thì làm sao? Không cần hần tới quản sao? Khương Lệnh Uyển bĩu môi, đầu nhỏ chui vào lồng ngực mẫu thân, nói lầm bầm: “Xán Xán không thích biểu ca.”

Nhìn nữ nhi nói chuyện, Chu thị cũng yên tâm. Nàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nữ nhi, nói: “Chuyện này cũng không thể trách biểu ca con. Vừa rồi nếu không phải do con chạy nhanh, cũng sẽ không té, hoảng hồ... Không phải là do con nháo chuyện sao?” Nữ nhi nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng không bao giờ cho phép bản thân chịu thiệt, không chịu nổi tí xiu oan ức nào.

Nháo?

Khương Lệnh Uyển chớp chớp mắt

Coi như thế đi.

Tay Khương Lệnh Uyển sờ sờ miệng nhỏ chính mình, nghĩ tới chuyện vừa rồi, lông mày mới giãn ra, trong lòng thoải mái một chút.

Ngược lại hần cũng không sợ đau đi.

Giờ khắc này, tại chỗ ở của tiểu Quận chúa, Phan trắc phi rút cục tiễn đại phu đi, trong lòng thở dài một tiếng. Bước đến bên giường, khuôn mặt nhỏ của Lục Bảo Thiên có hơi phiếm hồng, nhưng cánh môi lại tái nhợt. Nàng nhìn huynh trưởng, lúc này hai mắt mông lung đắm lệ khóc nháo nói: “Ca ca, muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...”

Lục Tông tuy mới chỉ là một tiểu thiếu niên mười tuổi, thấy muội muội gầy yếu khóc đến đáng thương, hần cũng chỉ lạnh nhạt mở miệng nói: “Mẫu thân đã chết rồi.” Những năm nay hần nhìn mẫu thân bị đau ốm hành hạ đến không ra hình người, hần tuy kính trọng mẫu thân, nhưng cảm thấy chết đi cũng là một loại giải thoát.

Vừa nghe lời này, Lục Bảo Thiên càng ngày càng không khống chế được “Oa” một tiếng khóc lên.

Phan trắc phi đứng ở một bên, trong lòng thầm nói: Thế tử quả nhiên không biết cách làm sao để an ủi một người. Đôi mắt hơi thoáng ý cười lướt qua, quay về phía Lục Bảo Thiên nhẹ nhàng nói: “Quận chúa yên tâm, ngày sau thiếp sẽ chăm sóc Quận chúa thật tốt.” Dung mạo Phan trắc phi tuy đẹp, nhưng lại đẹp một cách không quá lộ liễu, bây giờ thanh âm mềm mại, tất nhiên là bình dị gần gũi. Tuy Lục Bảo Thiên chỉ mới năm tuổi, nhưng cũng khá thông minh. Xưa nay nàng không thích Phan trắc phi, hiện tại bất luận Phan trắc phi có nói gì, nàng cũng đều cảm thấy căm ghét đến cực điểm.

Lục Bảo Thiên vội đẩy nàng, kích động nói: “Nữ nhân xấu xa! Ta không muốn người chăm sóc, người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người, người đi đi---”

“Thiên nhi.”

Phan trắc phi bị nàng làm cho tức giận đến nổi gân xanh trên trán như muốn nhảy lên, nói thẳng ra thì tiểu Quận chúa này cũng là một đứa trẻ phiền toái, ai ngờ một khắc sau lại nghe thấy âm thanh của Vinh vương. Phan trắc phi chợt hít sâu một hơi, nhìn về phía Vinh vương cung kính hành lễ.

Lục Bảo Thiên nâng đôi mắt ngập nước nhìn Vinh vương, thấy Vinh vương tiến đến ôm nàng, lập tức liền nói: “Cha, Thiên nhi không muốn thấy nàng, người cho nàng đi đi!”

Vinh vương ôm lấy nữ nhi, chỉ cảm thấy khuê nữ bây giờ thật nhu nhược nhỏ bé, như là một con mèo nhỏ, gầy yếu đến không chịu được. Nhìn khuôn mặt nữ nhi quá giống với thế tử đã mất, hần đến cùng vẫn là đau lòng, liền nghiêng mặt đối nói với Phan trắc phi: “Nàng đi lo việc trước đi.”

Phan trắc phi tức giận vô cùng, nhưng nài lại rất rõ ràng địa vị của tiểu Quận chúa trong lòng Vinh vương. Ngày thường Xu nhi của nàng thường hay bị Quận chúa khi dễ, Vương gia nhất quán đều hướng về tiểu Quận chúa, thực sự rất thiên vị.

Vinh vương dung mạo không tầm thường, có được phong thái tuấn lãng vô song, chỉ là sau khi mất đi thê tử hiển nhiên có chút sa sút, cả người giống như già đi vài tuổi. Hắn nhìn nữ nhi trong ngực, lúc này mới lộ ra vẻ mặt tràn đầy ôn nhu hòa ái. Thân thể nhỏ nhỏ gầy gò của Lục Bảo Thiên núp vào trong lòng ngực cha mình, thấy Phan trắc phi rời đi mới thoải mái một chút.

Bây giờ nương không còn, nàng chỉ còn cha và ca ca.

Lục Bảo Thiên nghiêng đầu nhìn ca ca vẫn không nói một lời nào, ánh mắt rơi trên cánh tay của ca ca, vội vàng nắm lấy tay ca ca, hồng mắt nói: “Ca ca, có chuyện gì vậy?”

Lục Tông cúi đầu nhìn dấu răng trên cánh tay trái của mình.

Dấu răng cũng rất chính tề.

Có thể thấy được hàm răng được chăm sóc rất tốt.

Có chuyện gì? Lục Tông thầm nghĩ: nữ oa lúc này thật lỗ mãng, rõ ràng là nàng không cẩn thận, nhưng lại tức giận nắm tay hắn lên cắn, một bộ dáng thật ủy khuất, người không biết còn tưởng mình bắt nạt nàng. Hiển nhiên là bị chiều hư. Hắn cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, coi như là bị nàng đụng cũng không sinh ra nửa phần chán ghét. Khuôn mặt nhỏ của nữ oa kia mềm mại như cái bánh bao, khiến người ta cảm thấy yếu ớt là điều đương nhiên.

Có điều lại nói, vết cắn này đúng là rất dùng sức a.

Lục Tông không thích đụng chạm, liền đem tay rút về, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không có chuyện gì.”

Lục Bảo Thiên ủy khuất nhìn ca ca nhà mình.

Vinh vương cũng có chút bất đắc dĩ. Con trai này của hắn rõ ràng cũng chỉ mới mười tuổi, nhưng tính tình so với hài tử bình thường còn thành thực hơn rất nhiều, ngày thường cũng không thích chơi đùa, thích nhất là vung đao múa kiếm, hoặc là ngồi trong thư phòng xem binh thư. Đối với chuyện vừa rồi, Vinh vương cũng có nghe thấy, liền nhìn Lục Tông nói: “Nữ oa vừa rồi là lục nha đầu của Vệ Quốc công phủ, cũng là biểu muội của con. Tuy là không có chuyện gì lớn, nhưng nói tóm lại con cũng lớn tuổi hơn một chút, ngày khác cha dẫn con đi Vệ Quốc công phủ thăm biểu muội của con một lần, cũng không phải là không quen biết.”

Hôm nay một nhà Khương Bách Nghiêu đến quý phủ của hắn, xem như là thể hiện thành ý, mà con trai hắn lại khiến tiểu cô nương nhà người ta khóc lóc trở về, đi qua thăm cũng xem như là hợp tình hợp lý. Lại nói, Khương Bách Nghiêu mang tiếng sủng nữ nhi, hắn cũng có nghe thấy.

Lục Tông mặt không cảm xúc gật đầu “Được.”

Vinh vương đúng là kinh ngạc.

Nguyên lai hắn tưởng con mình sẽ từ chối, không ngờ cư nhiên đồng ý. Có điều nghĩ đến tiểu nữ oa xinh xắn đáng yêu kia, lại liếc mắt nhìn đến nữ nhi trong ngực của mình, có vẻ hắn chưa chăm sóc chu toàn cho nàng.

Hắn cũng nên nuôi dưỡng Thiên nhi mập mập một chút, mới không làm thê tử ở trên trời thất vọng.

Một ngụm cắn kia tuy cắn vô cùng hà tiện, nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyên cũng có chút ghen ghen. Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tông, tuy hắn còn nhỏ tuổi, nhưng nàng dù sao cũng đã sống cùng với Lục Tông năm năm, sao có thể không nhận ra thiếu niên ấy là Lục Tông. Lục Tông mười tuổi ngoại trừ có chút non nớt ra thì những biểu tình trên mặt hắn lại giống như trước không hề sai lệch, đều là một khuôn mặt than lạnh như băng.

Nàng biết Lục Tông sinh ra đã tuấn lãng, mà ngày hôm nay thấy Lục Tông da dẻ trắng nõn, đáng đáp chưa quá phát triển, đúng là làm nàng có chút không thể dời mắt.

Tuy mắt mẫu thân từ nhỏ, nhưng ông trời đúng là không có bạc đãi hắn.

Kiếp trước, khi mười bốn tuổi Lục Tông đã vào quân doanh. Sau khi trải qua rèn luyện, thiếu niên thanh tú non nớt sau khi trở về đã có chút đen, nhưng cũng nhiều hơn mấy phần mị lực nam nhân. Lục Tông vào lúc ấy a, mỗi khi thắng trận trở về, không biết là phong quang đến mức nào.

Chu thị hiểu được nữ nhi hôm nay bị ủy khuất, ôm nữ nhi cho nàng uống một bát canh hạt sen bách hợp, lúc này mới dùng khăn xoa xoa miệng nàng nói: “Hôm nay nương mang Xán Xán đi chơi nửa canh giờ, có được hay không?” Nữ nhi chỉ mới bốn tuổi, là thời điểm ham chơi nhất, nhưng Chu thị quản giáo nữ nhi lại không cưng chiều quá độ giống như Khương Bách Nghiêu, mọi việc đều phải xác định rõ ràng.

Khương Lệnh Uyên nghe xong, vội xoay đôi mắt to lúng liếng, nói: “Con muốn tìm Tứ tỷ tỷ cùng chơi.”

Lại là Tứ tỷ tỷ? Chu thị chỉ tưởng rằng nữ nhi nhất thời có hứng, nhưng mấy ngày nay, nữ nhi có vật gì tốt liền đưa tới Thanh Hà cư, cũng biết nữ nhi cũng thật lòng yêu thích Tứ nha đầu kia. Chu thị căn bản không có hảo cảm gì đối với bộ dạng khúm núm của thứ nữ Khương Lệnh Đề, nhưng nữ nhi tuổi này cần có bạn chơi. Khương Lệnh Đề chỉ không cần làm bị thương nữ nhi, phương diện này nàng cũng không quản quá nghiêm.

“Nương...” đôi tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển nắm lấy ống tay áo Chu thị, tiếng nói non nớt, âm cuối ngân dài, làm ai nghe tâm cũng đều mềm nhũn.

Chu thị sao có thể là người không hiểu lý lẽ, chỉ sở hữu đầu nhỏ của nữ nhi, nói nàng sớm trở về một chút. Khương Lệnh Uyển nói một tiếng “Nương thật tốt”, sau đó linh hoạt rời khỏi sự ôm ấp của mẫu thân, chạy ra bên ngoài.

Chu thị nhìn bóng lưng nữ nhi, mỉm cười lắc đầu.

Mấy ngày nay Khương Lệnh Uyển vẫn chơi cùng một chỗ với Khương Lệnh Đề, hai tiểu cô nương xấp xỉ tuổi nhau cũng chơi đùa rất là vui vẻ. Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy vị Tứ tỷ tỷ này của nàng tuy rằng hơi ốm yếu một chút, nhưng lại cởi mở hơn trước kia rất nhiều. Hai nàng một người bốn tuổi một người năm tuổi, đều là hài tử Vệ Quốc công phủ, nam hài bốn tuổi đã phải học vỡ lòng, sáu tuổi phải vào trường quý tộc để học tập, mà nữ hài cũng cực kì được chú trọng học thức, đến khi sáu tuổi, đã phải mời tiên sinh về dạy học, đến tám tuổi sẽ bắt đầu học tập cầm kì thi họa, nữ công gia chánh. Khương Lệnh Dung bây giờ đã sáu tuổi, trước đó vài ngày đã mời tiên sinh, Khương Lệnh Huệ suốt ngày chơi cùng Khương Lệnh Dung trong chốc lát đã không còn bạn.

Khương Lệnh Huệ thấy mấy ngày nay Khương Lệnh Uyển đi lại thân thiết với Khương Lệnh Đề, không hề có ý đùa cợt nàng ta, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nàng đứng ở phía xa nhìn hai người chơi vô cùng vui vẻ, nhưng bản thân thì lại lẻ loi một mình, nhìn mà thêm vô cùng. Dù sao cũng mới chỉ là một tiểu cô nương năm tuổi, tất nhiên là có chút không nhìn được, muốn cùng chơi đùa với Khương Lệnh Uyển các nàng.

Nào biết khi Khương Lệnh Uyển thấy Khương Lệnh Huệ đi đến, một tay đem Khương Lệnh Đề che chắn phía sau, gương mặt trắng nõn hướng về phía Khương Lệnh Huệ làm mặt quỷ: “Lần trước là ai nói không muốn chơi với bọn muội? Tam —— tỷ —— tỷ?”

Khương Lệnh Huệ là người rất sĩ diện, bây giờ bị Khương Lệnh Uyển trêu chọc, lập tức liền giận dỗi quay đầu bước đi.

P phía sau, Khương Lệnh Uyển ôm tay cười như hoa nở.

Có điều mấy ngày sau, Khương Lệnh Huệ đã có bạn mới chơi cùng, chính là biểu muội Tô Lương Thần. Mẫu thân Tô Lương Thần là thứ nữ của Vệ Quốc công phủ, chính là cô của Khương Lệnh Uyển. Vị cô ruột này của Khương Lệnh Uyển sau khi thành thân lập tức cũng mang thai hài tử, tiếc rằng khi sinh Tô Lương Thần lại bị khó sinh, sau khi sinh hài tử liền qua đời. Tình cảm vợ chồng sâu đậm, thế nhưng cha của Tô Lương Thần lại đối với nữ nhi này rõ ràng cũng thật không thích, bởi vì cảm thấy nữ nhi đã hại chết mẹ từ của mình.

Khương Lệnh Uyển đương nhiên cũng nhớ tới Tô Lương Thần.

Kiếp trước, cũng là khoảng thời gian này Tô Lương Thần đến Vệ Quốc công phủ, bắt đầu ở lại đây một tháng, sau này cũng không có dự định rời đi. Cũng may thái độ của lão thái thái đối với Tô Lương Thần cũng vô cùng yêu thương, Tô Lương Thần lại có thể khiến cho các trưởng bối vui vẻ, những tháng ngày sống trong Vệ Quốc công phủ trải qua như cá gặp nước.

Có điều Tô Lương Thần này cũng không phải chỉ có một bộ dáng bạch liên hoa, sau này nghĩ đến việc Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cùng tính kế lẫn nhau, không ai nể mặt ai, Khương Lệnh Uyển có một loại kích động muốn kéo Tứ tỷ tỷ ngồi ở một bên ăn bánh ngọt cắn hạt dưa để xem trò vui.

Ngày hôm đó, vào thời điểm Khương Lệnh Uyển trở về Đông viện, Chu thị ôm nàng lên, hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của nữ nhi một cái: “Biểu ca đến thăm con, nói là đến nhận lỗi. Xán Xán có muốn đi gặp người ta hay không?”

“Biểu ca?” Khương Lệnh Uyển giơ cánh tay mập mập đầy thịt lên chăm chú đếm. Nàng có nhiều biểu ca như vậy, mẫu thân là nói tới người nào a?

Đối diện với đôi mắt to đầy nghi hoặc của nữ nhi, Chu thị mỉm cười nói: “Là Tông biểu ca của con.”

Lục Tông? Khương Lệnh Uyển sững sờ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ hán lòng dạ hẹp hòi, bị nàng cắn một miếng còn muốn cắn lại nàng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bánh bao thịt

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ Chu thị, bị đến đến tiền thính, đã thấy Vinh Vương ăn mặc một thân trường bào màu xanh nhạt có thêu hoa văn bằng chỉ bạc cùng với Khương Bách Nghiêu đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn, một tay vịn lên tay ghế. Vinh Vương mặt mày tuấn lãng, khí chất nho nhã, mười ngón tay thon dài, trên tay cầm một chén trà nhỏ màu xanh, thấy Chu thị đi đến, lúc này mới nhìn đến tiểu nữ oa trong lòng nàng.

*tiền thính: sảnh chính, phòng chính

Khương Lệnh Uyển chỉ liếc qua nhìn Vinh Vương, ánh mắt liền rơi vào người đang đứng bên cạnh Vinh Vương----Lục Tông, mắt to đen lay láy tinh tế đánh giá cả người hán.

Lục Tông tuy lớn hơn ca ca của nàng một tuổi, nhưng lại cao hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển thầm nhủ trong lòng: Nhỏ tuổi đã cao như vậy, chẳng trách kiếp trước bản thân mình thấp hơn hẳn cả một đoạn.

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ Chu thị không chịu buông tay, nàng luôn luôn hoạt bát thể nhưng bây giờ lại không hề hé răng. Không ai hiểu nữ nhi bằng mẹ, Chu thị làm sao không

biết nữ nhi suy nghĩ cái gì, thầm nghĩ bản thân đối với khuê nữ thật không có biện pháp, quả nhiên là bị quốc công phủ chiều hư.

Chu thị cẩn thận từng li từng tí đem nữ nhi thả xuống, néo néo gương mặt thịt nham nhỏ của nữ nhi nói: “Xán Xán ngoan, đi qua hành lễ với Vinh vương đi con.”

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn Vinh vương.

Lại nói đến, kiếp trước vị công công* này đối xử với nàng cũng không tệ. Có điều vài năm sau nàng không sinh được con, đúng là có chút tức giận, vì thế cùng Lục Tông cãi nhau một trận, chỉ có điều Lục Tông quyết ý không chịu nạp thiếp. Khương Lệnh Uyển đi tới trước mặt Vinh vương, hành lễ với hắn, bĩu môi nói: “Xán Xán tham kiến Vương gia.”

*công công: cha chồng

“Hài tử ngoan.” Vinh Vương thấy nữ oa nhỏ xinh như ngọc này cũng gần bằng tuổi với nữ nhi nhà mình, xinh đẹp đáng yêu, cử chỉ cũng ra dáng, vừa nhìn liền biết được giáo dưỡng không tồi. Vinh Vương nghĩ như vậy, cũng bởi vì hắn không hiểu rõ Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh Uyển này những chuyện khác có thể không biết, nhưng công phu ứng phó với người ngoài và đầu cơ trục lợi cũng có chút thông minh ra, thì hoàn toàn là một cô nương ăn không ngồi rồi, khó trách sau này lớn lên, người ngoài vừa liếc mắt nhìn qua, liền cảm thấy nàng là một tiểu thư danh môn thế gia đoan trang khéo léo.

Vinh Vương mặt mày nhu hòa, hiển nhiên là rất yêu thích nữ oa này, hắn nhìn Khương Bách Nghiêu nói: “Chuyện lần trước, bản vương vẫn ghi tạc trong lòng, hôm nay cố ý mang Tông nhi đến chịu tội với Xán Xán.”

Khương Bách Nghiêu không ngờ Vinh Vương sẽ đem chuyện này để ở trong lòng, thấy Vinh Vương có thành ý như vậy, tâm trạng hắn cũng nhiều hơn mấy phần hảo cảm, trên mặt khách khí nói: “Chuyện ngày ấy, là Xán Xán không hiểu chuyện xông về phía Thế tử, lẽ ra là do Xán Xán của chúng ta đến chịu tội mới đúng.”

Vinh Vương vội nâng tay nói: “Nguyên Trực huynh nói lời này là không đúng...”

Nguyên Trực là tên chữ của Khương Bách Nghiêu.

“...Xán Xán chỉ mới bốn tuổi, con trai bản vương nói thế nào cũng đã mười tuổi, nếu để cho Xán Xán xin lỗi Tông nhi, kể ra ngoài không phải sẽ khiến người ta cười rộ sao? Hơn nữa Xán Xán là biểu muội của Tông nhi. Biểu ca biểu muội chính là người một nhà, đương nhiên là nên che chở cho nhau mới phải.” Giải thích xong, Vinh vương liền nhìn nữ tử đứng bên cạnh nói: “Tông nhi, còn không xin lỗi biểu muội của con.”

Lục Tông cúi đầu, nhìn nhóc con trước mặt.

Thấy nàng sinh ra đã mượt mà như một viên ngọc, mặc một thân áo váy màu hồng phấn có vẻ mập mập mềm mềm, trên đầu có hai búi tóc nhỏ, dưới mái bằng là hai con mắt to ngật nước, mắt đen trong veo, như những trái nho vừa mới được rửa sạch. Khuôn mặt bánh bao trắng trẻo mũm mĩm giống như có thể véo ra nước. Có điều hình như tiểu biểu muội này cũng không thích hắn, mắt to đen lay láy chỉ liếc nhìn hắn một cái, liền lại cúi đầu, không có phản ứng gì tiếp.

Thấy Lục Tông không nói xin lỗi, Chu thị lại vội vàng cười một tiếng nói: “Vương gia đã nói là người một nhà, như vậy chuyện này liền bỏ qua đi, không có gì cần phải nhắc lại. Lại nói tiếp, Thế tử đã lâu không đến quý phủ của chúng ta, hôm nay đến rồi, vậy mọi người cùng ở lại dùng cơm đi.” Nói rồi Chu thị lại sờ đầu nhỏ của nữ nhi nhà mình: “Xán Xán, con mang thế tử biểu ca đi vào trong sân chơi có được hay không?”

Khương Lệnh Uyển cũng không biết phải làm gì khi ở chung với cái vị “biểu ca” này, càng không biết dẫn hắn đến sân để chơi cái gì.

Nàng tỉnh tở nhớ lại những lần trước đây hai người ở chung, âm thầm cân nhắc, nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nóng lên. Ai, Lục Tông chính là một kẻ không làm gì đúng đắn, làm hại đầu nàng lúc này chỉ nghĩ đến sự tình kia, cũng không suy nghĩ được gì khác nữa.

Có điều, đây là sự thật: Lục Tông khi ở cùng với nàng, ngoại trừ làm cái chuyện kia ra, cái khác hắn vẫn luôn tùy theo ý thích của nàng.

Đào ma ma đi theo phía sau Khương Lệnh Uyển, một tắc cũng không rời. Nàng hiểu được tính khí của Lục tiểu thư, bây giờ đi cùng trong sân nhưng lại không nói một lời nào với Vinh Thế tử, hiển nhiên là không thích người này.

Nhưng mà ——

Vinh thế tử này cũng thật là tuần tú, chỉ là không thích cười.

Đào ma ma liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình, tuy chỉ mới có bốn tuổi, nàng đã bắt đầu suy nghĩ đến hôn sự cả đời của tiểu cô nương gia. Trong lòng ghi nhớ: Lục tiểu thư còn nhỏ cũng đã xinh đẹp như vậy, hơn nữa từ nhỏ lại thích chung diện, mọi việc đều phải xinh đẹp, sau này tuyển phu quân, khẳng định cũng sẽ rất chú trọng dung mạo. Vinh Thế tử là thiếu niên tuần tú nhất mà nàng từng gặp qua, có điều chính là... tuổi tác có chút lớn hơn so với Lục tiểu

thư.

Khương Lệnh Uyển không biết trong lòng Đào ma ma suy nghĩ cái gì, chỉ ngước đầu lên, thanh âm mềm mại nói: “Đào ma ma, ta có chút khát...Muốn uống nước ô mai chua.”

Đào ma ma vội trả lời: “Vâng.” Sau đó hướng về phía Lục Tông nói: “Vậy thì xin Thế tử chiếu cố Lục tiểu thư giúp nô tỳ một chút.”

Hôm nay Lục Tông cũng tốt tính, trên gương mặt tuy không hiện thần sắc, nhưng cũng gật đầu một cái.

Đào ma ma vừa đi, liền chỉ còn lại hai người Khương Lệnh Uyển cùng Lục Tông. Khương Lệnh Uyển trong lòng còn giận, tất nhiên là không chịu kéo mặt xuống trước, nhưng tính khí Lục Tông nàng cũng hiểu được, nếu hấn chú ý tới mình, sợ là đã sớm mở miệng, nhưng nếu hấn xem mình là người không liên quan, vậy thì dù đề đối phương chờ lâu đến mấy hấn cũng sẽ không nói tiếng nào.

Gương mặt bánh bao nhỏ của Khương Lệnh Uyển nhăn nhó lại, trong lòng cũng thật căm tức, nắm đầm nhỏ hấn cũng nắm quá chặt lại.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng từ ‘người cùng chung gối’ lại trở thành ‘người không liên quan’ đối với hấn?

Khương Lệnh Uyển có chút buồn phiền, nhưng không biết được từ đâu lại có một đại hắc cầu chạy tới, hùng dũng oai vệ phi phách hiên ngang đứng trước mặt hai người, phe phẩy cái đuôi liên tiếp sủa lên. Khương Lệnh Uyển nhất thời liền bị dọa sợ, phản ứng theo thói quen chính là trốn sau lưng Lục Tông, một đôi bàn tay nhỏ nắm chặt hai ống tay áo của hấn, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trắng bệch, nhẹ nhàng đẩy hấn: “Lục tông, huynh mau đuổi nó đi...”

Nghe xưng hô của nữ oa phía sau, thân hình Lục Tông ngẩn ra, nhưng lại không có động tác.

Thân thể nhỏ bé bị nắm của Khương Lệnh Uyển gắt gao dựa vào người Lục Tông, hoàn toàn coi Lục Tông thành tấm khiên thịt người. Dù sao trong lòng nàng sớm đã nhớ kỹ lời Lục Tông đã từng nói —— dù là gặp phải nguy hiểm gì, chỉ cần trốn phía sau lưng hấn là được.

“Ha ha, sợ chưa? Quý nhất gan.” Khương Lệnh Huệ từ trong bụi cỏ đi ra, nhìn về phía dáng vẻ e sợ của Khương Lệnh Uyển, nhất thời cảm giác thật hả giận. Nàng vẫy tay với đại hắc cầu, đem nó gọi lại. Đại hắc cầu này rõ ràng là do Khương Lệnh Huệ nuôi dưỡng, thấy chủ nhân gọi đến, lập tức trở nên ngoan ngoãn, vẫy vẫy cái đuôi liên đi qua. Nằm bên cạnh Khương Lệnh Huệ để nàng tùy ý xoa đầu.

Khương Lệnh Uyển nhất thời tức giận đến không chịu được.

Tốt, nàng cư nhiên lại bị nha đầu năm tuổi như Khương Lệnh Huệ chinh một trận?

Khương Lệnh Uyển làm sao nuốt trôi cơn giận này? Trong lòng tức giận, nhưng lại thực sự e ngại cơn thịnh nộ này, trong phút chốc không dám tiến về phía trước.

Đầu nhỏ từ phía sau lưng Lục tông thò ra, thấy Khương Lệnh Huệ vẻ mặt đắc ý đứng bên đại hắc cầu, bên cạnh còn có một tiểu nữ oa thanh tú búi tóc trái đào. Tiểu nữ oa mặc một bộ váy xanh màu ngọc bích, vóc người gầy giống như Khương Lệnh Huệ, mặt mày non nớt, nhưng cử chỉ có chút thận trọng.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra vị tiểu nữ oa này chính là biểu tỷ nàng Tô Lương Thần.

Giờ phút này trong lòng Khương Lệnh Huệ thoải mái cực kì. Hôm nay biểu muội lại có thể nghĩ cho nàng một biện pháp thật tốt, rốt cục đem Khương Lệnh Uyển này chinh tốt. Nhìn xem ngày sau còn dám lại trêu đùa nàng nữa hay không.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy thật mất mặt. Ngoại trừ sợ sệt ra, điều làm nàng khó có thể chấp nhận đó là Lục Tông không giúp nàng. Nhất thời buồn bực vượt lên cả sợ hãi, Khương Lệnh Uyển buông ống tay của Lục Tông ra, đứng lên phía trước.

Có điều nàng vẫn chỉ là một nữ oa bốn tuổi, sợ đại cầu là điều rất bình thường. Bây giờ lần lượt đứng lên phía trước, đúng là làm người khác kinh ngạc bởi dũng khí của nàng.

Nhưng Khương Lệnh Huệ lại chơi đến nghiện.

Nàng xưa nay đều là bị Khương Lệnh Uyển đùa cợt, còn chưa có bao giờ đùa cợt qua Khương Lệnh Uyển đây, lần này đương nhiên phải cố gắng chơi đùa một phen mới tốt. Khương Lệnh Huệ sờ đầu đại hắc cầu, cười híp mắt: “Đi, dọa nàng.”

Con chó này nhìn có vẻ lớn, nhưng trên thực tế lại không hung hãn cho lắm, chỉ có thể dùng để dọa người. Dù sao Khương Lệnh Huệ vẫn chỉ là một nữ oa năm tuổi, nếu làm nàng bị thương tất nhiên là không tốt. Hôm nay nàng cố gắng hù dọa Khương Lệnh Uyển một chút, cũng diệt đi chút uy phong của nàng ta, tránh để sau này nàng ta thực sự tự coi mình là tiểu tổ tông của Vệ Quốc Công phi.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy đại hắc cầu kia tiến lên sủa inh ỏi, sợ đến nỗi cả gương mặt bánh bao kia đều trắng bệch đi.

Lúc này, Lục Tông đang đứng bên cạnh nàng lại có động tĩnh ——

Chỉ thấy Lục Tông không biết từ nơi nào kiếm được cây gậy gỗ, đột nhiên tiến lên vài bước đánh về phía chân của đại hắc cầu, động tác gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn không giống hành động nên có của một tiểu thiếu niên mười tuổi. Sau đó liền thấy đại hắc cầu kêu rên một cái, đang muốn phát tác,

nhưng khi đối đầu với ánh mắt của Lục Tông, đại cầu vốn hung ác nhất thời liền lúng túng, như tiểu tức phụ ảo não ngoắt ngoắt cái đuôi chạy về phía sau Khương Lệnh Huệ kêu rên.

Khương Lệnh Huệ cũng là bị dọa sợ.

Nàng chưa từng thấy Lục Tông, nhưng lúc này quả thật bị điệu bộ của Lục Tông dọa sợ, cúi đầu nhìn gậy gỗ trong tay hắn, lại thấy mặt hắn không hề có cảm xúc, sợ đến muốn khóc, liền quay đầu bỏ chạy.

Tò Lương Thần đứng bên cạnh Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy cũng là hơi kinh ngạc một chút, sau đó liền xoay người đuổi theo Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Uyển còn chưa hoàn thần.

Chờ khi tỉnh táo lại, chân đều muốn mềm nhũn, thân thể bị bấm run cầm cập, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Lục Tông cũng biết tiểu nữ oa này là bị dọa sợ, liền thả gậy gỗ trong tay xuống, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, nghĩ rằng chắc hẳn nàng lúc này muốn khóc đi.

Khương Lệnh Uyển ngơ ngác ngồi trên mặt đất một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Tông. Đôi mắt nàng vốn lớn, hiện nay đỏ phừng phừng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, tội nghiệp, nhưng ngoài ý muốn lại không hề khóc ra.

Nàng nhìn Lục Tông, duỗi ra đôi bàn tay nhỏ ——

Lục Tông nhíu mày, rốt cục mở miệng hỏi: “Làm sao?”

Lại nhìn thấy tiểu nữ oa đang trưng ra bộ mặt oan ức nhìn mình, âm thanh mềm mại nói: “Lục Tông, ôm một cái...”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ôm một cái

Đào ma ma cầm nước ô mai chua vội vã chạy tới, chỉ lo Lục tiểu thư chờ đợi suốt ruột.

Thế nhưng lại nhìn thấy Lục tiểu thư đang được Vinh Thế từ ôm vào trong ngực.

Đôi bàn tay nhỏ trắng mịn vững vàng ôm lấy cổ Vinh Thế tử, đầu nhỏ vùi vào gáy của hắn, làm gì giống điệu bộ không thích Vinh Thế tử như hồi nãy nữa.

Đào ma ma đi qua, thấy mặt Lục tiểu thư đỏ bừng bừng, thật là đáng thương, chỉ ôm Vinh Thế tử không nói lời nào, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng: “Vinh Thế tử, Lục tiểu thư đây là...”

Lục Tông bất quá mới mười tuổi, dù có cao to đến mấy, cũng chỉ là một tiểu thiếu niên. Khương Lệnh Uyển bốn tuổi, thân thể tròn tròn mập mập, với thiếu niên mới mười tuổi mà nói xem như trọng lượng không nhẹ. Có điều khí lực của Lục Tông so với hài tử cùng lứa lớn hơn rất nhiều, lúc này ôm tiểu bánh bao nhỏ nửa khắc đồng hồ, cũng chưa hề bị trùng xuống, càng đừng nói là đem thả xuống dưới. Kỳ thực Lục Tông cũng có chút bất đắc dĩ, vừa nãy tiểu bánh bao này hai con mắt đều đỏ, một bộ dáng rung rung muốn khóc, chờ thời điểm hắn phục hồi tinh thần, hai cánh tay nhỏ đều đã quán lấy cổ hắn.

Lục Tông tính tình quái gở, không thích nhất là tiếp xúc với người khác, bên người cũng không có ai chơi cùng, tuy còn nhỏ nhưng nhân duyên lại rất kém.

Bây giờ ôm một tiểu nữ oa, vẫn là lần đầu tiên.

Đào ma ma cũng là người từng trải, biết xem mặt đoán ý, hiểu được Vinh Thế tử này sợ rằng không thích cùng người khác thân cận, liền đem nước ô mai chua đưa cho nha hoàn bên cạnh, thân mình hướng về phía Lục tiểu thư nhẹ nhàng nói: “Lục tiểu thư, để nô tỳ ôm tiểu thư đi.”

Đào ma ma là người chăm sóc Khương Lệnh Uyển từ lúc nàng mới sinh ra, tất nhiên là đặc biệt thân cận, ngày thường Khương Lệnh Uyển cũng thích để Đào ma ma ôm nàng.

Vậy mà lúc này, khuôn mặt nhỏ trắng mịn của Khương Lệnh Uyển nhất thời nghiêm túc, cánh tay ôm Lục Tông càng dùng sức, bộ dạng chính là dù nói cái gì cũng không chịu buông tay. Đào ma ma có chút khó khăn. Vẫn là lần đầu tiên nàng thấy Lục tiểu thư bám người như vậy, ngày thường Quốc Công gia rất sủng Lục tiểu thư, Lục tiểu thư cùng Quốc Công gia thân cận cũng là điều bình thường, nhưng Vinh thế tử này... Lục tiểu thư cũng chưa thấy mặt được vài lần đi?

Đào ma ma mềm giọng khuyên bảo, hiểu rằng Lục tiểu thư thích nhất là ăn đồ ngọt, liền dùng đồ ăn dụ dỗ nói: “Nô tỳ mang Lục tiểu thư đi ăn đường

chưng tô lạc cùng với bánh đậu xanh, có được hay không? Đúng rồi, không phải hôm qua Lục tiểu thư nói muốn ăn sữa chua anh đào sao? Vậy chúng ta liền đi ăn, có được hay không?”

Nếu lời này nói cho Khương Lệnh Uyển bốn tuổi thực sự, thì trăm lời trăm linh, nhưng bây giờ thiếu thân thể này tuy là bốn tuổi, nhưng linh hồn bên trong đã cách xa hơn bốn tuổi rồi. Kiếp trước lúc nàng chưa gả cho Lục Tông, sống trong Vệ Quốc công phủ chính là cấm y ngọc thực, hưởng thụ toàn những món sơn hào hải vị. Nhưng khi gả cho Lục Tông năm năm, nàng mới hiểu được bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng, trên đời này còn có rất nhiều món ngon--- có điều Lục Tông này đúng là có bản lĩnh, món ngon gì cũng kiếm được cho nàng.

Bây giờ chỉ cần một bát sữa chua anh đào liền muốn nàng buông tay sao?

Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển nắm thật chặt, gò má chạm vào cổ Lục Tông qua lớp áo, thầm nghĩ: Nàng mới không buông tay đâu. Nàng không phải người ngu.

Bên này Khương Lệnh Uyển ôm Lục Tông không buông, mà một bên khác, Khương Lệnh Huệ đúng là bị dọa cho kinh sợ.

Khương Lệnh Huệ khóc một đường, vô phòng liền nhào vào lồng ngực mẫu thân Từ thị.

Từ thị đang búi lại tóc, trên búi tóc được đính thêm vài hạt ngọc lục bảo, hoa tai hạt châu sáng lấp lánh, thật là xa hoa. Nhìn nàng dung mạo đoan chính, trông tương đối tốt, chỉ là mặt hơi dày, tính khí lại hơi nóng nảy làm cho bọn hạ nhân ai ai cũng không dám đắc tội. Từ thị có tiếng là sư tử hà đông, tuy hung hãn nhưng đối xử với nhi nữ lại vô cùng tốt, sự thương yêu này cùng mẫu thân bình thường cũng không kém bao nhiêu.

Từ thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nước mắt lưng tròng, trông thật tội nghiệp, nhất thời cả tâm đều đau, vội ôm nữ nhi tâm can bảo bồi lên hỏi: “Làm sao? Bị người khác bắt nạt?”

Khương Lệnh Huệ vừa khóc vừa nín lấy áo mẫu thân, thân thể cũng run cầm cập, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Từ thị nhíu mày, nhưng không nổi giận với Khương Lệnh Huệ, lúc này nhìn tiểu nữ oa đang lẳng lặng đứng một bên. Tiểu nữ oa này đến quý phủ cách đây vài ngày chính là biểu tiểu thư Tô Lương Thần, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất thận trọng hiểu chuyện, rất được lòng của lão tổ tông. Nhưng Từ thị đối với Tô Lương Thần này thực sự không thích lắm, chỉ thấy nàng cả người trên dưới đều là một bộ dạng không phóng khoáng, nàng nghĩ nếu để Huệ nhi chơi cùng nàng, chỉ sợ nữ nhi bảo bối này của mình cũng sẽ học phải cái bộ dạng không phóng khoáng đó.

Từ thị cau mày, nói: “Huệ nhi không nói được, vậy thì con tới nói cho ta biết đi.”

Tô Lương Thần cũng hiểu được thái độ Từ thị đối với nàng rất bất mãn, hôm nay làm ra động tác này vốn là để lấy lòng Khương Lệnh Huệ, sao lại biết sẽ xảy ra sự cố này. Từ thị vừa hỏi, Tô Lương Thần nhất thời liền nghĩ đến tiểu thiếu niên lạnh lẽo nhưng lại rất đúng cảm quả quyết kia, liền đem mọi việc nhất thanh nhị sở nói cho Từ thị.

Từ thị thấy Tô Lương Thần tuổi còn nhỏ nhưng mồm miệng lại đâu vào đấy, đúng là xem trọng nàng vài phần, nhưng nghe nàng nói xong liền lên cơn giận dữ, bực tức đến không chịu được. Thường ngày, nàng cũng không so đo với Lục tiểu thư của Đại phòng kia, sinh ra đã ngạo mạn, thường xuyên đùa cợt hai nữ nhi của nàng. Có lần nàng tức đến không nhịn được, nhưng nhị gia lại muốn nàng nhường nhịn cho yên chuyện, dù sao người đứng đầu Vệ Quốc Công phủ vẫn là Khương Bách Nghiêu.

Từ thị nghe xong liền phun cho hán một ngụm, trực tiếp mắng hán không có tiền đồ.

Hôm nay nữ nhi có dũng khí đùa cợt một phen, Từ thị thật ra là không có nửa phần sinh khí. Là người a, có thù tất báo, sau này mới không bị khi dễ. Nếu muốn ôn nhu, nàng đã có Dung nhi, cũng không thể nuôi dưỡng Huệ nhi thành tính tình như vậy. Từ thị ôm nữ nhi an ủi một phen, dùng khăn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, lại đưa khăn cho nha hoàn thấm nước, sau khi tự tay đem khuôn mặt nhỏ của nữ nhi lau sạch sành sanh mới chọc chóp mũi nhỏ của Khương Lệnh Huệ một cái: “Nhìn con lúng túng như vậy, giống như cha con, đều cùng một đức hạnh.”

Khương Lệnh Huệ khịt khịt mũi, không lên tiếng, trong lòng oan ức vô cùng.

Từ thị lại an ủi một phen, ôn nhu nói: “Chuyện hôm nay, nương đi nói với lão tổ tông. Con không sai, tất cả đều là chủ ý của biểu tỷ Tô Lương Thần...”

Tô Lương Thần lúc này mới ý thức được cái gì, nguyên bản khuôn mặt hờ hững bỗng chốc trắng bệch, vội vàng nói: “Mợ, con...”

Từ thị trừng nàng một chút, sau đó vỗ vỗ thân thể nữ nhi trong lồng ngực, nói: “Tuổi còn nhỏ đã ác độc như vậy, ngày thường Huệ nhi và Lục tiểu thư chơi đùa cũng rất vui vẻ, con ngược lại không giao hảo cho tốt lại còn có ý đồ gây xích mích quan hệ tỷ muội. Chờ lát nữa hãy tự đi giải thích cho lão tổ tông đi. Có điều--- lão tổ tông xưa nay rất thương con, tuổi con còn nhỏ, làm sai nhưng nếu như biết quay đầu hối cải, đến cùng vẫn là đứa trẻ ngoan. Có điều nếu con mà nói nhảm... Mơ đây sẽ tức giận.”

Tô Lương Thần nghe xong lời Từ thị nói, nắm đấm trong tay áo càng nắm thật chặt, hồi lâu mới ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng... Là Lương Thần không đúng, không có chút liên quan nào với Huệ biểu muội.”

Từ thị lúc này mới thỏa mãn gật gù: “Bé ngoan.”

Hôm nay Vinh Vương cùng Lục Tông đến thăm, tất nhiên là cùng ở lại dùng ngọc thiện*.

*Ngọc thiện: cơm trưa

Thời điểm Vệ Quốc Công phủ ăn cơm trưa cũng không quá cầu kì. Lão thái thái suốt ngày ăn chay niệm phật, không thích dùng bữa với nhi tử, chỉ thứ hai ở Tây viện cũng tự mình ăn, hôm nay cũng chỉ có bốn người một nhà Khương Bách Nghiêu cùng hai cha con Vinh Vương.

Nhìn thấy Khương Bách Nghiêu và thê tử cá nước tình thâm, mặc dù là công hầu phú quý, thời điểm dùng bữa lại thật hòa thuận vui vẻ. Ngày thường hai cha con Khương Lệnh Uyển và Khương Bách Nghiêu lại thân cận nhất, Khương Bách Nghiêu đối với nữ nhi mọi chuyện đều thuận theo nàng, coi nàng như quả tim trên đầu mà yêu thương. Khương Lệnh Uyển đương nhiên cũng thích ngồi bên cạnh Khương Bách Nghiêu nhất, có lúc ngồi thẳng trên bập đui của hắn. Chỉ có điều từ khi Chu thị bắt đầu dạy lễ nghi cho nàng, học xong quy củ liền cho phép nàng hồ đồ như vậy nữa.

Mà ngày hôm nay dùng bữa, Khương Lệnh Uyển lại thay đổi không giống thường ngày, bước chân ngắn chạy đến bên người Lục Tông, tay nhỏ chạm lấy ống tay áo của hắn, hướng về phía Chu thị âm thanh giòn giã nói: “Nương, con muốn ngồi cùng Lục Tông.”

Chu thị ngăn ra, thầm nghĩ: Xán Xán cũng Vinh Thế tử từ lúc nào lại thân cận như vậy? Có điều trên mặt cũng không hiện ra cái gì, chỉ nói: “Ngày thường nương dạy con như thế nào, làm sao lại gọi thẳng đại danh của Thế tử biểu ca như vậy? Xán Xán ngoan, gọi biểu ca, nha?”

Biểu ca a.

Khương Lệnh Uyển đang nắm tay áo Lục Tông bỗng dừng lại một chút, cảm thấy có chút bối rối. Nàng hiểu được bản thân và Lục Tông là quan hệ biểu huynh muội, nhưng mặc kệ kiếp này hay kiếp trước, số lần nàng gọi biểu ca cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Sau khi thành thân càng trực tiếp gọi tên Lục Tông. Kêu một phát chính là năm năm, vô cùng thuận miệng, trong phút chốc sợ là sửa không được. Khương Lệnh Uyển có chút khó khăn, hồi lâu gương mặt bánh bao nhỏ mới ngẩng lên, hướng về phía Lục Tông, âm thanh mềm mại nói: “Tông... Tông biểu ca.”

Lục Tông mặt mày lạnh lẽo, hơi gật đầu, xem như đáp lại.

Khương Lệnh Uyển có chút thất vọng. Có điều hiện nay, từ quan hệ và tính tình của Lục Tông, nếu hắn thân cận với mình, đó mới là điều không bình thường. Hướng hồ... Lục Tông nhiệt tình như lửa cũng không phải nàng chưa từng thấy qua. Bây giờ nhìn khuôn mặt có phần non nớt của Lục Tông, đúng là có chút cảm giác mới mẻ, tóm lại hắn đối xử với mình cũng rất tốt, nếu không phải vậy thì lúc này hắn cũng sẽ không giúp nàng, ôm nàng.

Ánh mắt Vinh Vương lộ ra kinh ngạc.

Con trai hắn sinh ra tuy có khuôn mặt dễ nhìn, nhưng nhân duyên lại rất kém, không ngờ tiểu nữ oa đáng yêu lại rất thích con trai của hắn. Vinh Vương cười nói: “Tông nhi tính tình như vậy, bản vương nhìn cũng thấy sốt ruột, Xán Xán cũng khó mà chịu được.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong cũng cười cười: “Nam tử thận trọng chút mới tốt.”

Khương Lệnh Uyển là một người rất bình ực người nhà, cái miệng nhỏ đang ăn bánh sữa cũng vênh lên, quay về phía Vinh Vương nói: “Xán Xán rất thích Tông biểu ca, hơn nữa Xán Xán cảm thấy Tông biểu ca tính tình rất tốt.” Lục Tông đối với mình vô cùng tốt, đối với người bên ngoài thường ngoảnh mặt làm ngơ, thân sơ rất rõ ràng.

Hơn nữa nàng là người hiểu rõ tính tình Lục Tông nhất, ngày sau đảm bảo Lục Tông cũng sẽ sủng nàng đến đời mạng. Khương Lệnh Uyển nghĩ thật tốt, cảm thấy vị bánh sữa trong miệng thật ngọt.

Chu thị liếc mắt nhìn nữ nhi đang cười xán lạn, âm thầm nghĩ: Cũng không biết mấy ngày trước ai ở trong lòng nàng oan ức, liên tục nói rằng không thích biểu ca đây, hôm nay ngược lại liền tốt, đi dạo trong sân một vòng, liền yêu thích người ta. Tâm tư của tiểu cô nương xoay chuyển cũng quá nhanh đi.

Khương Lệnh Uyển rất lùn, ghé đang ngồi được chuyên môn làm riêng cho nàng, thế nhưng dù là như vậy nàng vẫn không với tới được món ăn mình thích, nghiêng đầu liền dùng đôi mắt to to nhìn Lục Tông, nói: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn con tôm lớn...”

Lục Tông nhìn nàng, gấp cho nàng con tôm.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn bánh trôi.”

Lục Tông lại gấp cho nàng một cái bánh trôi.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn ăn thịt bò câu.”

Lục Tông đem thịt bò câu bỏ trong bát của nàng.

Khương Lệnh Uyển: “Tông biểu ca...”

Lục Tông: “Còn muốn cái gì?”

Khương Lệnh Uyển hắc hắc cười, dùng cái muỗng của mình múc bánh trôi vào trong bát Lục Tông, bộ dáng chín chắn nói: “Mẫu thân nói không thể lãng phí.”

Lục Tông: “...”

Khi dùng xong ngọc thiện, Vinh Vương cũng một nhà Khương Bách Nghiêu nói lời từ biệt, mang theo nhi tử rời khỏi Vệ Quốc Công phủ. Sau khi lên

ngựa liền nói: “Xán Xán quả thật là một nữ oa đáng yêu.” Nói xong liền nghiêng đầu đánh giá Lục Tông, nhĩ tử mình bộ mặt vẫn là không hề có cảm xúc, phẳng phất như không nghe thấy hắn nói chuyện.

Vinh Vương cười cười, trong lòng thầm nói: Xem ra vô quyết dày có móng tay nhọn.

Khương Lệnh Uyển ban ngày bị kinh hạch, giữa trưa lại không cẩn thận ăn nhiều, một buổi trưa đều là ỉu xù uể oải, liền bị thổ tả rớt đến. Chu thị gấp gấp đến độ không chịu được, mời đại phu kê cho đơn thuốc mới thoả an tâm chút, chỉ là khi nhìn cả khuôn mặt nhỏ đang nóng lên của khuê nữ, lại thật đau lòng.

Lúc này Chu thị nghe kể lại việc ban ngày, trong lòng cực kì oán giận hai tiểu nha đầu Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần. Nàng không ngờ, Tô Lương Thần mới đến quý phủ chưa được mấy ngày, làm sao nghĩ muốn đùa cợt Xán Xán? Nhất định là Khương Lệnh Huệ gây ra. Từ thị sợ nữ nhĩ bị phạt, nên mới đẩy thế nặng đi ra đi. Lớn tuổi như thế, lại đối phó với một tiểu nữ oa, thật là không biết xấu hổ.

Món nợ này nàng tự nhiên nhờ kĩ, nhưng điều quan trọng nhất hiện nay chính là thân thể của Xán Xán.

Khương Lệnh Uyển bị sốt đến hồ đồ, cả người như đang ở trong lò lửa, cực kì khó chịu. Mơ mơ màng màng, nàng chợt nhớ đến một vài chuyện của kiếp trước. Lục Tông mọc tim mọc phổi để đối đãi với nàng, chưa bao giờ tính kế với nàng, nhưng suy tính trong lòng lại giỏi hơn ai hết.

Hắn đem sủng nàng thành bộ dạng như vậy, nhìn qua giống như ngọc tử, nhưng trên thực tế lại là thông minh. Nhìn một cái, hiện giờ, coi như làm lại từ đầu, nàng cũng không có cách nào gả cho người khác... Bởi vì căn bản nàng sẽ không tìm được ai sủng nàng hơn hắn.

Hai vợ chồng ngồi bên cạnh nữ nhĩ một lúc lâu, Khương Bách Nghiêu thấy thê tử lo lắng, vội ôm lấy bà vai gầy yếu của nàng, trấn an nói: “Đừng lo lắng, ta đã kiểm tra qua, Xán Xán đã hạ sốt, ngày mai sẽ không sao nữa.”

Chu thị thở phào nhẹ nhõm, nhìn nữ nhĩ xong liền tựa đầu trước ngực Khương Bách Nghiêu, mảy liễu cau lại: “Bây giờ Xán Xán còn nhỏ, còn có thể đặt dưới mí mắt, chỉ là thiếp thân nghĩ tới sau này nàng lớn rồi, phải lập gia đình, trong lòng lại khẩn trương lo lắng.”

Một khuôn mặt đẹp của thê tử nhũn lại, mũi ngọc tinh xảo, mắt ngọc mảy ngài, năm tháng vẫn chưa lưu lại trên mặt nàng bất cứ dấu vết gì, ngoại trừ nhiều hơn mấy phần thành thực kiều mị, ngược lại càng làm cho nàng càng ngày càng xinh đẹp hơn. Khương Bách Nghiêu nâng cằm thê tử lên, muốn cúi xuống hôn đôi môi đỏ au của nàng.

Chu thị khuôn mặt đỏ lên, hai tay chống trước ngực Khương Bách Nghiêu, sắc giọng: “Thiếp thân đang yên đang lành nói chuyện, Quốc Công gia chàng...”

Nữ nhĩ không sao rồi, nổi lòng của hai vợ chồng cũng buông xuống. Khương Bách Nghiêu mặt mày ôn hòa, mở lên cánh môi như hoa của thê tử, nói: “Vi phu cũng đang im lặng lắng nghe.”

Chu thị cảm thấy lời này không thể nói tiếp.

Khương Lệnh Uyển rốt cục cũng thấy thoải mái một chút, mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhìn thấy cảnh cha mẹ mình thân mật ôm nhau.

A phi lễ.

Khương Lệnh Uyển mau mau nhắm mắt.

Cha mẹ cũng thật là, coi như muốn ân ái, cũng nên chú ý chút a.

Khương Lệnh Uyển lại lặng lẽ mở mắt ra, thấy hai người liếc mắt đưa tình, căn bản liền không chú ý nàng đã tỉnh rồi đi. Nàng nhìn một lúc, mới thức thời nhắm mắt lại, giả vờ như cái gì cũng không thấy.

Chu thị hơi thở dốc, thấp giọng nói: “Cả ngày hành vi đều không đúm đẩn, nếu bị Xán Xán nhìn thấy...”

Khương Bách Nghiêu thấy thê tử không thích, lúc này mới coi như thôi, cuối cùng chỉ hôn lên môi nàng một cái, nghiêm túc nói: “Ngày thường cũng không thấy Xán Xán đối với người ngoài thân cận như vậy, hôm nay Xán Xán đối với tiểu tử Lục Tông kia là thực lòng yêu thích, mới vừa rồi nàng không phải đang lo đến việc hôn sự của Xán Xán sao? Như vậy ngày sau lớn rồi, Xán Xán còn nguyện ý thân cận Lục Tông, hai người thành đôi cũng không tồi.”

Khương Bách Nghiêu rất có hảo cảm với Lục Tông, hắn nuông chiều nữ nhĩ, nhưng Lục Tông từ nhỏ đã rất thận trọng.

Huống hồ, Vinh Vương này có bị hoàng thượng đối đãi ra sao cũng không liên quan, cũng là bởi vì thân phận lũng túng này, hoàng thượng ngược sẽ càng không làm gì một nhà Vinh Vương, ngược lại sẽ tùy ý để bọn họ sinh sống an ổn. Chỉ là Lục Tông muốn có tiền đồ tốt, chỉ sợ khó khăn. Nhưng trong lòng Khương Bách Nghiêu cũng không cần nữ nhĩ gả cho một người con rể có tiền đồ tốt, chỉ cần thật tâm đối đãi nữ nhĩ, cùng nhau an ổn sống hết đời là được.

“Hôm nay ta cùng Vinh Vương nói chuyện với nhau, hiểu được lý lẽ của hắn. Nếu sau làm công công của Xán Xán, cũng sẽ không làm khó nàng. Lục Tông lớn lên tiền đồ như thế nào cũng không quan trọng, phủ Vệ Quốc công chúng ta gả nữ nhĩ, không cần kiếm người có tiền đồ đi, chỉ cần Xán Xán vui vẻ là được...”

Chu thị cũng không nói chuyện. Tuy rằng bây giờ nữ nhi còn nhỏ nhưng nàng cũng đã sớm nghĩ đến việc này.

Giờ khắc này nằm trên giường nhỏ Khương Lệnh Uyển đang giả vờ ngủ cũng thật vui sướng.

Khoan hãy nói ngày thường cha nàng suốt ngày cùng mẫu thân ân ái ái, nhân lực của cha thật tốt a.

Có điều ——

Cha, con rẻ tốt này của ngài, ngày sau thế nhưng lại có tiền đồ thật lớn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lương thần

Lúc trước vì bị đau bụng, bây giờ thân thể đã thoải hơn một chút, bây giờ Khương Lệnh Uyển mới cảm thấy đói bụng, cau cau mi tâm, hấp háy đôi môi mềm mại nói: “Nương...”

“Xán Xán.” Chu thị nghe được âm thanh của nữ nhi, tâm tình lập tức trở nên khẩn trương, nhìn nữ nhi chậm rãi mở mắt, vội hỏi, “Xán Xán ngoan, nói cho mẫu thân biết, còn chỗ nào không thoải mái?”

Khương Lệnh Uyển dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mẫu thân, lại liếc nhìn Khương Bách Nghiêu một chút, đôi mắt long lanh nước, âm thanh suy yếu: “Xán Xán đói bụng.”

Thì ra là đói bụng.

Chu thị nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm, liền ôm nữ nhi lên, hôn một cái vào mặt nàng, rồi sai nha hoàn đem cháo đậu đỏ hạt sen đã sớm chuẩn bị kỹ vào phòng, để Khương Bách Nghiêu dứt từng miếng cho nữ nhi ăn. Chu thị biết nữ nhi thích ăn đồ ngọt, bây giờ làm ẩm ỉ một buổi trưa, e là bây giờ cũng không ném được vị gì, nên đã cố ý dặn dò nhà bếp bỏ nhiều đường hơn một chút, ném một miếng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Khương Lệnh Uyển mặc một thân tâm y hồng nhạt dựa vào lòng mẫu thân mình, gương miệng nhỏ để cho Khương Bách Nghiêu dứt từng thìa cháo, trước tiên thổi cho bớt nóng, sau đó đưa đến môi nàng, cái miệng nhỏ ăn đến vui vẻ.

Cháo đậu đỏ hạt sen ngọt mềm thơm nức tràn qua đầu lưỡi, trong nháy mắt liền lấp đầy khoang miệng, phảng phất không chỗ nào không thấy vị ngọt. Nàng hơi liếm môi, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Kiếp trước nàng chưa bao giờ để ý đến như vậy, mọi việc đều tùy hứng mà làm, bây giờ nhớ lại, ngoài việc ngọt miệng dỗ cha mẹ vui vẻ, nàng chưa từng làm được việc gì cho họ. Kiếp trước, ca ca cưới Chu Lâm Lang làm vợ, lúc đầu còn đỡ một chút, sau đó mẹ chồng nàng dâu thường xuyên xảy ra tranh chấp, năm lần bảy lượt khiến nương tức giận. Thế nhưng hồi đó nàng đã gả cho Lục Tông, dù sao cũng là Vinh Vương phủ Thế tử phu nhân, thường xuyên về nhà mẹ đẻ có chút kỷ cục, mà mỗi lần tán gẫu cùng mẫu thân, nương đều không nói với nàng những tâm sự này, chỉ dặn nàng thu liễm tính tình, làm thế tử tốt của Lục Tông, quan trọng nhất là mau chóng mang thai.

Lúc đầu nàng cũng không để trong lòng, chỉ cảm thấy ở Vinh Vương phủ không cần câu nệ, so với tương tượng của nàng còn tự tại hơn nhiều. Còn sinh con...

Nàng mỗi khi nhìn thấy những phụ nhân kia mang thai, cái bụng tròn vo như quả dưa hấu lớn, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ dịu dàng. Nghe nói qua nhiều tháng, đôi chân cũng sẽ xưng vù. Nàng xưa nay thích chum điện, tất nhiên nhìn mà phát khiếp, Lục Tông lại nhớ rằng nàng còn nhỏ tuổi, tâm tính chưa định, cũng không vội muốn có hài tử.

Lại không biết rằng sau này, nàng muốn sinh cũng không sinh được...

Chu thị nói: “Ăn xong thì cố ngủ một giấc, mai nương lại sai người làm đồ ăn ngon cho con. Có điều mấy ngày nay không được ham ăn đồ lạnh, Xán Xán nhớ kỹ chưa?”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Hiện nay nàng chú ý nhất chính là thân thể mình. Nàng không tin, nàng từ nhỏ liền dưỡng thân thể khỏe mạnh, không ham ăn không bị lạnh, ngày sau còn có thể không sinh được hài tử?

Chuyện Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần đùa cợt Khương Lệnh Uyển này bị Từ thị nói cho lão thái thái trước.

Mà Khương Lệnh Uyển biết được Từ thị đem mọi việc đẩy lên đầu Tô Lương Thần, không khỏi có chút buồn cười.

Vị Nhị thẩm này của nàng trong lòng nghĩ gì, nàng làm sao có thể không biết?

Nhị thức lúc nào cũng nhún nhường, nhưng vị Nhị thẩm Từ thị lại ước gì nữ nhi mình hung hăng ngang ngược chút, không để cho người khác bắt nạt, chỉ cho phép bắt nạt người khác.

Tô Lương Thần này, nghĩ đến cũng là đáng đời.

Lão thái thái bên này tất nhiên là đau lòng Khương Lệnh Uyển. Trong lòng nàng lại rõ như gương, tất nhiên biết chuyện không phải chủ ý của một mình ngoại tôn nữ Lương Thần. Hôm nay Từ thị đem hết trách nhiệm đẩy lên người Tô Lương Thần, lão thái thái càng khó chịu, nàng là người lớn lại nhúng tay vào chuyện giữa tiểu hài tử với nhau, còn bao che cho nữ nhi. Nhưng nghe Tô Lương Thần nghiêm túc nhận sai, lão thái thái cũng không muốn làm lớn chuyện, chỉ nói Tô Lương Thần qua xem Khương Lệnh Uyển một cái, tiện đường nhận sai.

Nói cho cùng, lão thái thái đối với ngoại tôn nữ Tô Lương Thần này ấn tượng vẫn rất tốt. Bây giờ nữ nhi mất rồi, để lại duy nhất một nữ nhi, nàng tất nhiên phải chăm sóc kỹ lưỡng. Mà nếu muốn tính toán kĩ thì trong lòng lão thái thái vẫn là nghiêng về phía Khương Lệnh Uyển nhiều hơn một chút.

Hai ngày liền Chu thị không cho Khương Lệnh Uyển ra ngoài, chỉ bắt nàng ở trong phòng nghỉ ngơi. Lúc Tô Lương Thần đến tìm Khương Lệnh Uyển, cũng bị Chu thị khéo léo từ chối.

Ngày thứ ba Khương Lệnh Uyển đi đến viện của lão thái thái thỉnh an, lão thái thái ôm tôn nữ bảo bồi đánh giá từ trên xuống dưới một lúc, lúc này mới nắn nắn khuôn mặt nhỏ của nàng, đôi mắt với đôi mắt to long lanh nước, nhíu mày nói: “Làm sao lại nhìn gầy đi một chút?”

Lão thái thái dù sao cũng đã có tuổi, hốc mắt hơi lún xuống, nhưng ánh mắt lại cực kỳ từ ái. Hôm nay trên đầu mang mi lặc* màu đen vẽ hoa văn phú quý, đeo khuyên tai vàng khảm ngọc lục bảo, tay ôm tôn nữ đeo một cái vòng tay phỉ thúy, đầy quý khí, vui vẻ, thân thiết lại hiền lành.

*mi lặc: hình minh họa ở cuối chương, một món trang sức trên đầu của phụ nữ ngày xưa, ban đầu dùng để che lông mày, ủ ấm tai, về sau tính trang trí tăng dần nên chỉ đeo cho đẹp))

Khương Lệnh Uyển ngược đầu nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên, bĩu bĩu môi nói: “Lão tổ tông nói không đúng. Ngài sờ thử, Xán Xán toàn thân đều là thịt, thành một tiểu bàn tử*, có nơi nào gầy nha?” Nàng nghỉ ngơi ba ngày, trên người tất nhiên vẫn là cục thịt tròn vo, giống như cái bánh bao, cùng với từ “gầy” nửa điểm đều không có quan hệ.

*tiểu bàn tử: đứa trẻ mập mạp

Nghe thanh âm non nớt của tôn nữ, lão thái thái cười đến vui vẻ, liền nói: “Mập chút mới tốt, mập chút mới có phúc khí.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong chỉ cười cười, tiếp tục cùng lão thái thái trò chuyện. Nàng là một đứa trẻ dẻo miệng, lão thái thái lại thích tôn nữ này, nhất thời trong phòng đều là tiếng cười vui vẻ của hai người.

Từ thị ngồi bên trái lão thái thái hôm nay mặc một váy mềm bộ đồ màu xanh thẫm thêu hình hoa sen bằng chỉ vàng, chải lên uyển đọa kẻ, khuyên tai minh châu trên vành tai lác qua lác lại rất chói mắt, chỉ là nhìn sắc mặt không được tốt, hiển nhiên là không thích lão thái thái nặng bên này nhẹ bên kia.

Mà lúc này, Tô Lương Thần đi tới.

Khương Lệnh Uyển nghe thấy nàng gọi mình “Uyển biểu muội”, liền quay đầu lại nhìn nàng. Thấy Tô Lương Thần mặc một bộ váy mềm hơi cũ, trên người chỉ có phụ tùng đơn giản, lại không thể so sánh cùng Khương Lệnh Uyển. Hai người đứng chung một chỗ, tuy là hai nữ oa tuổi tác xấp xỉ, nhưng thân phận này liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Kỳ thực lão thái thái vẫn thương ngoại tôn nữ này, tất nhiên mua cho nàng không thiếu váy châu hoa đẹp đẽ, chỉ là Tô Lương Thần không quá chú trọng trang phục, chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được rồi. Nhưng đáng về ấy, rơi vào mắt người ngoài, không hiểu chuyện, lại nói Vệ Quốc Công phủ bạc đãi một tiểu cô nương.

Khương Lệnh Uyển không thích Tô Lương Thần, có điều bây giờ lão thái thái ở đây, Chu thị Từ thị cũng ở, còn có hai tiểu thư khác của Vệ Quốc Công phủ, nhiều người như vậy, nàng tất nhiên sẽ không so đo với vị biểu tỷ này, hướng về phía Tô Lương Thần cười cười.

Tô Lương Thần năm nay năm tuổi, đáng đáp thanh tú đáng yêu, so với Khương Lệnh Uyển thì hơi gầy một chút, còn nhỏ tuổi đã hào phóng tự nhiên, nghe nói còn là một kỳ tài nhận mặt chữ. Chỉ là thông tuệ thì làm sao? Thân phận vẫn là kẻ không được ưa thích.

Có điều——

Khương Lệnh Uyển nhíu mày lại.

Kiếp trước Tô Lương Thần tuy rằng thông tuệ, nhưng cũng không phải quá xuất sắc, càng miễn bàn tới việc còn nhỏ tuổi đã có dáng vẻ cử chỉ như vậy.

Khuôn mặt Tô Lương Thần luôn tươi cười, nhìn khá là vô hại, thân thiện, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Uyển biểu muội, mấy ngày nay ta vẫn muốn xin lỗi ngươi...” Giọng nói nàng chân thành, đôi mắt to nhìn Khương Lệnh Uyển, nói, “Lần trước chuyện cùng Huệ biểu muội, vốn là chỉ muốn vui đùa một chút, không nghĩ đến dọa Uyển biểu muội sợ, là biểu tỷ sai, ngươi có thể tha thứ cho biểu tỷ không?”

Vui đùa một chút?

Mang một đại hắc cầu cao to như vậy đi hù dọa một tiểu nữ oa bốn tuổi, lại là vui đùa một chút?

Sợ là nếu như là chính mình lúc bốn tuổi, làm sao có thể không xảy ra chuyện? Khương Lệnh Uyển nhớ rõ kiếp trước Tô Lương Thần vẫn là một người an phận thủ thường, không có ngốc đến mức đi theo Khương Lệnh Huệ hù dọa mình. Bây giờ thì tốt rồi, trèo lên đầu nàng, nói một lời xin lỗi liền xong?

Khương Lệnh Uyển đối với vị biểu tỷ Tô Lương Thần càng ngày càng không thích, lần tới có cơ hội chắc chắn sẽ đòi lại. Nàng không phải là quả hồng mềm, không thể cứ để cho người ta tùy tiện bắt nạt.

Có điều nghĩ đến, Tô Lương Thần này so với tưởng tượng của nàng xác thực còn thông minh hơn nhiều, nàng biết rằng lão tổ tông thích nhất những hài tử biết sai, chịu sửa đổi, hơn nữa bây giờ ở trước mặt mọi người nói cùng nàng cái này, nàng còn không chịu tha thứ, như vậy chính là cố tình gây sự. Chắc chắn sẽ nói nàng thị sung sinh kiêu.

Khương Lệnh Uyển nhìn Tô Lương Thần trước mặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lão thái thái, ngập ngừng nói: “Lão tổ tông...”

Lão thái thái biết tôn nữ này cá tính vốn thẳng thắn, đối với ngoại tôn nữ Lương Thần còn có chút bất mãn. Chuyện này lão thái thái vẫn là thiên vị tôn nữ, nhưng hôm nay ngoại tôn nữ trịnh trọng xin lỗi như vậy, cũng coi như là có thành ý, hơn nữa...không phải đều là hài tử trong nhà sao?

Lão thái thái nói: “Xán Xán không thể tha thứ cho biểu tỷ sao?”

Khương Lệnh Uyển đối mặt với đôi mắt của lão thái thái, chợt nhớ tới kiếp trước —— lão thái thái lúc nàng gả cho Lục Tông bốn năm vì bị bệnh mà qua đời, vẫn là nhờ Lục Tông cười ngửa mang theo nàng hồi phủ, vội vội vàng vàng, cuối cùng cũng có thể kịp thấy lão tổ tông một lần cuối. Có điều vẫn khiến nàng thương tâm khó chịu một thời gian dài. Hiện nay, nhìn lão tổ tông vẫn có tinh thần như vậy, sẽ còn sống thật lâu.

Khương Lệnh Uyển gật gù, tay ôm lão thái thái nắm thật chặt, đôi mắt sáng ngời, “Xán Xán tha thứ cho biểu tỷ.”

Lão tổ tông nghe xong, vui mừng nói: “Thực sự là tiểu tâm can của tổ mẫu.” Nàng hôn tôn nữ bảo bối, liếc nhìn Tô Lương Thần bên cạnh, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói, “Có điều...biểu tỷ con chỉ lớn hơn con một tuổi, nhưng lại dụng công đọc sách, nhận biết nhiều mặt chữ hơn con, thuộc được cả trăm bài thơ, Xán Xán vẫn phải học tập một chút.”

Lúc này lại khiến Khương Lệnh Uyển ngẩn người, thầm nghĩ: Tô Lương Thần khi nào lại có năng lực như vậy?

Đôi mắt nàng vừa chuyển liên nghĩ, mình muốn trở thành người đảm đương thông tuệ, cũng không phải là không thể. Nhưng nàng biết mình có khả năng ra sao, sớm muộn cũng quên sạch. Kiếp trước lúc lấy chồng, những thư tịch kia đều là nương buộc nàng học, mạnh mẽ ăn tươi nuốt sống từng chữ, trong lại không có được bao nhiêu chân tài thật học. Sau đó, nàng gả cho Lục Tông năm năm, bị Lục Tông cưng chiều, trải qua những tháng ngày quá thoải mái, những thứ đó đã sớm quên gần hết. Cho nên, nàng vẫn là yên phận lớn lên thôi.

Khương Lệnh Uyển bỗng nghĩ đến vấn đề này, hướng lão thái thái nói: “Chờ thêm hai năm nữa, Xán Xán thành tiên sinh, nhất định cố gắng đọc sách, sẽ không làm lão tổ tông thất vọng.”

Lão thái thái làm sao lại không hiểu đây là dỗ dành người, coi như là thật muốn cố gắng học tập, làm sao lại cần đến hai năm sau? Nhưng lão thái thái yêu thích tôn nữ bảo bối, tôn nữ bảo bối miệng ngọt như bôi mật, nàng tất nhiên là thích nghe nàng, vội nói: “Được, tổ mẫu nhất định sẽ thành cho Xán Xán tiên sinh tốt nhất.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt một cái, nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Xán Xán có thể cùng học với Tứ tỷ tỷ không?”

“Đề nhi?” Lão thái thái đối với thứ xuất tôn nữ này không có nhiều ấn tượng, thêm vào ngày thường Khương Lệnh Đề ngoan ngoãn yên tĩnh, không giống Khương Lệnh Uyển dẻo mồm thích nói, tất nhiên dễ bị lơ là.

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Mỗi lúc Xán Xán đi tìm Tứ tỷ tỷ, đều thấy Tứ tỷ tỷ đọc sách viết chữ rất nghiêm túc. Tứ tỷ tỷ vẫn hay nói với Xán Xán, tiểu cô nương gia biết chữ, đọc sách nhiều, hiểu được nhiều đạo lý, sau này mới được người ta yêu thích... Lão tổ tông, lần tới lúc thành tiên sinh, để tiên sinh dạy ta cùng Tứ tỷ tỷ, có được hay không?”

Khương Lệnh Uyển nói lời này là có tư tâm. Nàng biết lão tổ tông thương nàng, nếu biết Tứ tỷ tỷ hiểu chuyện như vậy, còn nhỏ tuổi lại có thể dẫn dắt mình, chắc chắn sẽ thích mình chơi cùng Tứ tỷ tỷ. Tứ tỷ tỷ ở Vệ Quốc Công phủ không có cảm giác tồn tại, bây giờ việc nàng cần làm là khiến lão tổ tông từ từ chú ý Tứ tỷ tỷ. Nàng tin tưởng với tính tình Tứ tỷ tỷ, lão tổ tông chắc chắn sẽ yêu thích nàng.

Thân phận thứ nữ của Tứ tỷ tỷ không thể thay đổi được, nhưng địa vị ở Vệ Quốc Công phủ vẫn có thể thay đổi.

Lão thái thái yêu chiều tôn nữ, nhưng cũng lo lắng tôn nữ bị làm hư. Vốn nghĩ, ngoại tôn nữ cùng tôn nữ xấp xỉ tuổi nhau, lại là người hiểu chuyện, hai người ở cùng nhau sẽ trở thành bạn tốt. Bây giờ tôn nữ tuy rằng tha thứ cho ngoại tôn nữ, nhưng nàng cũng có thể nhận thấy tôn nữ không thích ngoại tôn nữ. Nếu không thích, nàng cũng không ép. Lúc này nghe tôn nữ nhắc đến Đề nhi, nàng dù chưa quá lưu ý, nhưng những năm này đúng là ngoan ngoãn, chưa bao giờ gây sự, hơn nữa lại lọt được vào mắt tôn nữ, đại khái là thực sự yêu thích.

Lão thái thái nói: “Nếu Xán Xán thích, qua hai năm Xán Xán có thể cùng Đề nhi đọc sách tập viết, để Đề nhi cố gắng đốc thúc con.”

Tô Lương Thần thấy ngoại tổ mẫu mình trong mắt chỉ có Khương Lệnh Uyển, tâm trạng cũng không dễ chịu, nhưng trên mặt lại không biểu lộ, yên lặng đứng một bên, chỉ là mặt mày thoáng rầu.

Chu thị ngồi trên ghế bành gỗ hoa lê khắc con ly*, nghe nữ nhi nói lời này, hơi cong khóe môi. Mấy ngày nay nữ nhi ở trước nàng vẫn luôn nhắc Tứ tỷ tỷ, hơn nữa nàng cũng quan sát mấy lần, nữ nhi cùng Tứ nha đầu quả thực hợp ý. Tứ nha đầu mặc dù là thứ xuất, nhưng cực kỳ quan tâm nữ nhi, chỉ lớn hơn một tuổi, nhưng lại có đáng đáp Đại tỷ tỷ, so với nhi tử chín tuổi kia của nàng thì tốt hơn nhiều. Đứa con trai kia của nàng chỉ biết đánh nhau, thật là khiến người ta đau đầu.

*Con ly: con vật giống như rồng, sắc vàng, không có sừng hay đuôi để chạm khắc lên đầu cột nhà hoặc bàn ghế.

Chu thị nghe xong lời này, trong lòng cũng không có ý kiến gì. Nàng nhìn, dư quang lơ đãng liếc nhìn Tô Lương Thần bên cạnh lão thái thái, nàng còn nhỏ tuổi, trên người lại có một phần thận trọng không hợp tuổi...

Chu thị là người từng trải, biết Tô Lương Thần tuy mới năm tuổi, nhưng tâm tư lại phức tạp. Chu thị thầm nghĩ: Hải tử như vậy, Xán Xán vẫn là nên ít tiếp xúc mới tốt.

Sau khi lão thái thái đi rồi, Chu thị mới cúi đầu nhìn nữ nhi bảo bối của mình, ngón tay ngọc ngà vỗ về búi tóc tinh xảo của nữ nhi, nói: “Xán Xán không thích Lương Thần biểu tỷ?”

Khương Lệnh Uyển thành thực gật đầu: “Àn, Xán Xán không thích.”

Chu thị nghe xong khẽ vuốt cằm, sau đó nói: “Không thích, ngày sau liền ít tiếp xúc lại. Xán Xán yêu thích Tứ tỷ tỷ như thế, sau này muốn cùng Tứ tỷ tỷ chơi, nương cũng không ngăn cản con. Khi con nhớ nàng, liền để nha hoàn gọi Tứ tỷ tỷ đến sân trong chơi, có được hay không?”

Tây viện ngoại trừ Khương Lệnh Đề còn có hai tỷ muội là Khương Lệnh Dung cũng Khương Lệnh Huệ. Chơi một hồi nháo thành như thế này, cũng may có Lục Tông ở đây, đối với Khương Lệnh Huệ nàng vẫn không yên lòng. Ngã một lần khôn hơn một chút, nàng cũng không thể để nữ nhi dưới mí mắt của mình mà còn bị người ta bắt nạt.

Khương Lệnh Uyển hiểu được lo lắng của Chu thị, tất nhiên là gật đầu đáp lại.

Chu thị phát hiện ra nữ nhi ngày càng hiểu chuyện, một tay đem nữ nhi bế lên, nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng, tươi cười nói: “Lão tổ tông thực là nói bừa, toàn là thịt đây.”

Lại nhéo mũi nàng.

Khương Lệnh Uyển ôm lấy cổ mẫu thân, then thùng uốn éo thân mình.

Chu thị thơm mặt nữ nhi một cái, hỏi: “Ngoại trừ Tứ tỷ tỷ, Xán Xán còn yêu thích ai?”

Khương Lệnh Uyển hiểu được suy nghĩ ấu trĩ của mẫu thân, liền bày ra bộ dáng ngây thơ làm thỏa mãn lòng hư vinh của nàng, cúi đầu vờ vờ ngón tay nghiêm túc cẩn thận đếm: “Xán Xán thích nhất cha cũng mẫu thân, ca ca, lão tổ tông, Đào ma ma, Thôi di nương...” Nàng vẫn luôn đếm, đếm đến ngón áp út bỗng nhiên dừng lại một chút.

“Không còn sao?”

“...Còn có.” Khương Lệnh Uyển loan môi cười, nhỏ giọng nói.

Từ tay trái đếm sang tay phải, tổng cộng sáu người, bây giờ đến phiên người thứ bảy.

Khóe miệng nàng cong lên, nhẹ nhàng cong cong ngón áp út tay phải, một mặt thỏa mãn nói: “Còn có Tông biểu ca.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Ngẫu nhiên gặp

Lấy tính tình của Khương Lệnh Uyển, tự nhiên không thể nào để mình bị một tiểu nữ oa năm tuổi bắt nạt. Bây giờ nàng trở thành một đứa trẻ bốn tuổi, ngày thường làm việc gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần được nuông chiều mà lớn lên là được. Nhưng cuộc sống này cũng thật quá an nhàn, kiểu gì cũng phải tìm cho mình một chút việc vui. Ngày ấy Tô Lương Thần trước mặt lão tổ tông và mọi người xin lỗi nàng, nàng tạm thời chấp nhận rồi, dù sao cũng phải cấp cho lão tổ tông mặt mũi.

Nhưng với Khương Lệnh Huệ, nàng lại không hào phóng như vậy.

Khương Lệnh Đề là một người không thích gây sự, nhưng trong lòng cũng rất buồn bực với Khương Lệnh Huệ, giận nàng lại có thể bắt nạt tiểu muội muội mới có bốn tuổi. Ngày ấy vào lúc nàng trở lại Tây viện, liền thấy hai gã sai vặt mặc thanh y đem con đại hắc cầu kia đi ra ngoài. Nàng chỉ đứng xa

xa nhìn, liền cảm thấy có chút dọa người, huống chi là Lục muội muội mới bốn tuổi.

Nói tới việc này, Khương Lệnh Uyển lại không có một tia hoảng sợ. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ trắng mịn giờ lên nụ cười ngọt ngào, mặt bánh bao cười như hoa nở: “Muội có Tông biểu ca ở đây, mới không sợ.”

Khương Lệnh Đề có chút kì quái, vị Vinh thế tử này rất ít đến Vệ Quốc Công phủ, mà những biểu huynh muội Lục muội gặp qua ngày thường cũng chỉ là hai vị biểu tỷ, biểu ca của Trung dũng Hầu phủ là Tiết Tranh, Tiết Vành cùng hai vị biểu tỷ Tiết Cẩm Xu và Tiết Cẩm Dư, cái này không cần phải nói. Chỉ là, tuy nàng chưa từng gặp Vinh thế tử, người này có thể che chở Lục muội muội, hơn nữa chỉ mới mười tuổi liền uy dũng như vậy, trong lòng cũng nhiều hơn vài phần hảo cảm.

Khương Lệnh Đề nói: “Vậy cái kia Lục muội muội muốn làm thế nào?” Nàng là tỷ tỷ, coi như không thích Tam tỷ tỷ bắt nạt Lục muội muội, nhưng nếu Lục muội làm không được tốt, quan trọng hơn chính là, nàng sợ Lục muội muội lại chịu thiệt. Đại nương yên tâm cho nàng quan tâm chăm sóc muội muội, cũng như chăm sóc nàng cùng mẫu thân, chính là đối với nàng tín nhiệm, nàng tuyệt đối không thể cô phụ sự tín nhiệm này, nhất định phải cố gắng che chở Lục muội muội.

Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Huệ nhìn kiều ngạo hung hăng, trên thực tế lại nhát gan uất ức. Tuy nói nàng bắt nạt một tiểu nữ oa năm tuổi có chút không từ tế, nhưng Khương Lệnh Uyển nàng chính là không muốn bản thân mình chịu thiệt.

Bây giờ làm sao để bắt nạt nàng ta, trong lòng nàng sớm đã có chủ ý.

Khương Lệnh Uyển tìm một ngày, cố ý đi Tây viện tìm Khương Lệnh Huệ. Khương Lệnh Huệ là một người không nhớ được giáo huấn, tuy rằng trước đó vài ngày bị dọa sợ, nhưng bởi vì Tô Lương Thần nhận tội thay nàng, nàng lại bị Từ thị truyền cho tư tưởng “Khuê nữ làm gì cũng đúng”, càng ngày càng không đem chuyện đó để trong lòng. Bây giờ nhìn thấy Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề đi chơi với nhau, tâm trạng có chút khó chịu---- mấy ngày nay Khương Lệnh Dung đi theo tiên sinh đọc sách nhận biết mặt chữ, mà Tô Lương Thần bởi vì chuyện kia vẫn làm bé ngoan bên người lão tổ tông, chỉ còn nàng lẻ loi một mình, mỗi ngày chỉ có thể cùng nha hoàn chơi đùa.

Hiện nay nhìn điệu bộ này của Khương Lệnh Uyển, Khương Lệnh Huệ liền biết nàng đến đây gây sự với mình.

Khương Lệnh Huệ nói: “Lục muội muội đây là muốn hai bắt nạt một?”

Khương Lệnh Huệ tuổi còn nhỏ nhưng cũng không tính là quá ngốc, nàng hiểu được tính tình của Khương Lệnh Uyển có chút kiêu ngạo, quan trọng mặt mũi nên đương nhiên sẽ không làm ra chuyện lấy nhiều bắt nạt ít.

Khương Lệnh Uyển cũng hiểu được nàng đang nghĩ gì, cũng thỏa mãn suy nghĩ của nàng, để nha hoàn đưa Khương Lệnh Đề trở về Thanh Hà cư. Nàng một mình tất nhiên là không có chuyện gì, nhưng Từ tỷ tỷ dù sao cũng là người của chi thứ hai, Từ thị không có cách nào dung mình, khó tránh khỏi đem oán khí đổ lên người Từ tỷ tỷ nên nàng không thể để Từ tỷ tỷ dính líu đến việc này.

Khương Lệnh Huệ vốn không đem Khương Lệnh Uyển để ở trong mắt, chỉ cảm thấy nàng tròn tròn mập mập, so với mình còn thấp hơn một đoạn, nàng không vô dụng đến nỗi bị một tiểu đoàn tử khi dễ.

Nhưng chuyện tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Uyển cố ý chọn một bãi cỏ, thừa dịp Khương Lệnh Huệ không chú ý, nhớ kĩ người nào đó đã từng nói muốn đánh phủ đầu phải đem người ta đẩy xuống đất, sau đó đưa toàn thân hình mập mập ngồi lên. Phản ứng đầu tiên của Khương Lệnh Huệ chính là giãy giụa, nhưng thân thể mập mập của Khương Lệnh Uyển cũng không quá dài. Cái mông nhỏ của Khương Lệnh Uyển gấu gấu ngồi trên người nàng (KLH), tiện tay trát một nắm bùn lên mặt nàng.

Khương Lệnh Huệ có chút sợ “Oa” một tiếng khóc lên: “Người, ô ô ô... Ta sẽ mét cha mẹ ta...”

Khương Lệnh Uyển cười đến ngây thơ, kéo một nắm tóc của nàng, khễ vuốt cằm nói: “Ta chò.”

Lén lén lút lút đùa cợt người khác thì có gì tài ba.

Nàng muốn bắt nạt một người, xưa nay đều quang minh chính đại bắt nạt.

Không phải vậy người ta liền coi nàng là một quả hồng ném sao.

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Lệnh Huệ vừa kéo vừa khóc, trên khuôn mặt nhỏ dính đầy bùn đất, lại tiện tay nhỏ thêm mấy cọng cỏ cắm trên búi tóc của nàng (KLH), nhéo nhéo gương mặt nhỏ, lúc này mới thỏa mãn phì cười rồi đi.

Sau đó Từ thị quả nhiên dẫn nữ nhi đến chỗ lão thái thái cáo trạng.

Từ sự tình lần trước, lão thái thái đã có chút không ưa Từ thị, trong lòng nghĩ: Chỉ cho nữ nhi của mình bắt nạt người khác, lại không cho người khác bắt nạt trở về, đây là cái kiểu lý lẽ gì? Lão thái thái liền nói: “Xán Xán vốn chơi cùng với Huệ nhi, trong lúc chơi cùng trẻ nhỏ có đánh lộn cũng là chuyện bình thường, người là một người lớn lại đi đo đo với một tiểu nữ oa bốn tuổi.

Từ thị nghe xong chường khí mặt mũi, biết lão thái thái bên này không thể cho nàng một cái công đạo, chỉ có thể mang Khương Lệnh Huệ trở về Tây viện. Trở về Tây viện, Từ thị nhìn nữ nhi vẫn tiếp tục khóc, mặt đầy nước mắt nước mũi, không nhịn được chọc chọc đầu nàng: “Khóc khóc khóc, chi biết

khóc, thật uất ức!”

Bị một tiểu nữ oa bốn tuổi khi dễ, cũng thật là vô dụng.

Chu thị tiến vào bên trong liền nhìn thấy khuê nữ của mình mặc một bộ áo váy mập mập tròn tròn, trên đầu có hai búi tóc, tay nâng bát cúi đầu yên tĩnh ăn cháo gạo nếp táo đỏ. Nàng đi tới gần, nữ nhi vừa ngẩng mặt lên, quai hàm phình phình hướng về phía nàng nở nụ cười ngọt ngào gọi “Nương.”

Nhìn nữ nhi mắt to long lanh, Chu thị liền mềm lòng.

Nàng ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, lấy khăn lụa lau đi vệt nước bên cạnh miệng nhỏ, xong xuôi mới đem nàng ôm vào lồng ngực, mảy liễu nhíu lại, hỏi: “Xán Xán hôm nay đi tìm Tam tỷ tỷ?”

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, cắn cắn môi mềm, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Nương muốn mắng Xán Xán sao?”

Chuyện này...

Chu thị sững sờ, nhìn đôi mắt trong suốt sáng ngời của nữ nhi, âm thanh hơi mềm một chút: “Cái kia là Xán Xán biết mình sai rồi?”

Khương Lệnh Uyển rũ mắt nghĩ nghĩ, sau mới nói: “Nhưng nương hi vọng Xán Xán bị người ta bắt nạt sao? Ngày đó nếu như không có Tông biểu ca, Xán Xán có lẽ liền mất mạng. Nương người cũng không biết, đại hắc cầu kia có bao nhiêu hung dữ. Nếu như Xán Xán không cẩn thận liền bị thương, cái kia cả đời liền không ai thêm lấy.”

Tuổi còn nhỏ, đã nghĩ chuyện lập gia đình.

Chu thị cảm thấy buồn cười, nhưng nghe nữ nhi nhắc đến việc này, trong lòng cũng thật là run sợ. Chuyện này cũng là Tam nha đầu đùa giỡn quá mức rồi, nếu thực sự có mệnh hệ gì, nàng bất luận thế nào cũng sẽ không giảng hòa, cũng may ngày ấy có Vinh thế tử ở đây, bảo vệ nữ nhi chu toàn. Chu thị không lên tiếng, đem tay nữ nhi nắm chặt chẽ, cầm dựa vào trán của nàng, ôm bảo bối thủ thi: “Xán Xán, Xán Xán của nương...”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực Chu thị, hiểu được mẫu thân đau lòng mình, tiếp tục nói: “Nương, ngày ấy trước mắt lão tổ tông, Xán Xán chỉ nói tha thứ cho Lương Thần biểu tỷ, nhưng không nói sẽ tha thứ cho Tam tỷ tỷ. Lúc này Xán Xán không đến tính sổ, sau này Tam tỷ tỷ sẽ lại bắt nạt Xán Xán. Nương, là Xán Xán không đúng sao?”

Tính tình Khương Lệnh Huệ, nàng lại quá rõ ràng, không phải là người có thể nhớ kỹ ân huệ của người khác. Cô nương gia tính tình thiện lương không sai, nhưng phần thiện lương này cũng phải dùng đúng địa phương. Lục Tông từng nói với nàng, làm thế tử của hãn không cần thiện lương, chỉ cần chính mình sống thoải mái lại được. Đương nhiên nàng cũng sẽ không làm sự tình gì đó tội ác tày trời, có điều cũng không thể quá khoan dung mà để người khác ngồi trên đầu mình được.

Chu thị đối với chi thứ hai vốn đã có bất mãn, nhưng nhớ rằng nữ nhi tuổi nhỏ, tính tình phải được giáo không được quá mức dung túng, phải hảo hảo dạy dỗ một phen. Hiện nay, nữ nhi tuổi còn nhỏ, nói ra được lời này làm cho mẫu thân là nàng càng thêm thông suốt. Nàng nguyên bản muốn răn dạy nữ nhi, nhưng đã gỡ được điểm mấu chốt, tất nhiên cũng sẽ không có cách nào răn dạy, chỉ cầm lấy tay nhỏ trắng nõn của nữ nhi, quan sát tỉ mỉ một phen hỏi: “Vậy có chỗ nào bị thương không?”

Khương Lệnh Uyển cong môi cười, hiểu được nương không tức giận, liền ngẩng đầu hôn lên mặt Chu thị một cái, ngoan ngoãn nói: “Xán Xán không có chuyện gì. Chỉ cần Nương không giận Xán Xán, Xán Xán liền vui vẻ.”

Chu thị được nữ nhi làm nũng đến nhẹ cả người, làm gì mà trách cứ được a? Chi ôm lấy thân thể mập mập của nữ nhi, không nhịn được cười nói: “Tiểu quý lâu cá.”

Mấy ngày nay, Chu thị liền cảm thấy phảng phất trong một đêm nữ nhi đã lớn rồi, lúc đầu trong lòng còn hơi thấp thỏm, bây giờ còn lại hoàn toàn là vui mừng--- nữ nhi hiểu chuyện, có cái gì không tốt? Nàng nghĩ đến lâu rồi chưa có mang nữ nhi ra ngoài đi dạo, liền muốn tìm một ngày xuất môn mua vài món đồ. Khương Lệnh Uyển vừa nghe có thể xuất môn, vui không chịu được, vội vàng ôm cổ mẫu thân, cứ liên tục nói “Mẫu thân thật tốt.”

Ngày xuất môn, Chu thị cố ý trang điểm một phen.

Tắm rửa xong, thay một bộ xiêm y màu xanh lam nhạt cùng với quần lụa trắng, búi một kiểu tóc tinh xảo, cài cây trâm hoa mai màu đỏ, trên mặt chỉ đánh một lớp phấn mỏng. Ngày hè dễ chảy mồ hôi, trang dung chỉ cần thanh nhã là được, quan trọng nhất là phải chú ý bảo vệ làn da. Chu thị cố ý tán lên mặt thêm một chút phấn thơm, làm cho làn da trơn mềm càng thêm hoàn mỹ, như sương như tuyết, cộng thêm đôi chân mày cong được chăm chút một cách tỉ mỉ càng khiến cho cả người như trẻ đi mấy phần, toàn thân cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.

Không có nữ nhân nào mà không thích chưng diện, Chu thị trời sinh quyến rũ, thêm vào đó cũng am hiểu cách bảo dưỡng, từ lúc ba mươi tuổi nàng đã bắt đầu chú trọng những thứ như thế này, bây giờ tuy đã sinh hai hài tử, nhưng nhìn vẫn trẻ tuổi mỹ mạo, kiều diễm ướt át. Nàng biết quốc công gia thật tâm yêu thích nàng, cũng không phải bởi vì dung mạo, nhưng dù vậy, nàng càng muốn thể hiện ra những mặt tốt nhất của mình trước hãn.

Chu thị thoa thêm một lớp son nhạt, mới thông thả đứng lên, đang chuẩn bị ra ngoài đã nghe thấy thanh âm dễ nghe như chuông bạc truyền bên tai, giòn tan gọi “Nương.”

Chu thị quay đầu, khuê nữ của nàng đang tiến đến.

Nữ nhi kế thừa dung mạo của nàng, tuổi còn nhỏ nhưng mặt mày đã xinh đẹp như họa, phần điều ngọc mài. Bây giờ nữ nhi đang mặc một bộ y phục hồng nhạt thêu hoa sen, tóc cài một cây trâm nhỏ hình nụ hoa, trước ngực đeo một cái lục tinh xảo. Tuy chân ngắn nhưng lại chạy rất nhanh, kéo theo đó là những tiếng vang lên từ chiếc chuông bạc, càng khiến cho gương mặt nhỏ nhắn thêm phần đáng yêu.

Khương Lệnh Uyển bỏ nhào vào lòng Chu thị, sau đó giống như con cún con ngừi ngừi trên người mẫu thân, hai mắt óng ánh than thở: “Người nương thật thơm, Xán Xán cũng muốn.”

Chu thị tươi cười, nheo nheo cái mũi của nữ nhi, nói: “Trên người Xán Xán mới thơm nhất.”

“Thật sao?” Khương Lệnh Uyển có chút không tin.

Đôi trước nàng thích nhất là trang điểm và thay đổi trang phục, cả ngày chỉ nghĩ đến nên mua loại phấn thơm nào, nên cũng ngửi ra được mùi phấn thơm trên người của nương là các loại hương liệu gồm bốn loại là thanh mộc hương, cam tùng hương, hoắc hương (*), và mùi của cỏ linh lăng. Bột phấn thơm được lấy từ túi phôi của hoa khi vào độ hoa nở rộ nhất, sau đó phải cân đo tỉ mỉ từng tỉ lệ của các loại bột phấn trên để tạo thành phấn thơm, loại phấn thơm này bôi lên da không những có thể điều tiết mồ hôi mà còn giúp dưỡng da nữa, khiến cho da thịt trở nên mát mẻ, thích hợp sử dụng vào mùa hè.

thanh mộc hương, cam tùng hương, hoắc hương (*): mấy cái này là ba loại cây của trung quốc nha, mọi người thắc mắc thì GG nha!

Khương Lệnh Uyển ngửi ngửi thêm mấy lần trên người mẫu thân, thầm nói: Cho dù nàng không được dùng phấn thơm, nhưng cọ cọ một chút cũng sẽ lây dính được một chút.

Xem lại bản thân mình, trên người cũng chỉ có mùi ngòn ngọt của sữa. Ai bảo nàng bây giờ chỉ là một nữ oa đây. Chờ nàng hơi lớn lên một chút liền có thể ngày ngày mân mê những thứ này.

Nhân dịp buổi sáng, ánh mặt trời vẫn chưa lớn, Chu thị liền mang theo khuê nữ xuất môn, đầu tiên là đi cửa hàng bánh ngọt mua một chút đồ ăn, sau đó mới mang nữ nhi theo nàng đến cửa hàng son và hương liệu.

Khương Lệnh Uyển ôm trong tay bánh ngọt và phù dung cao, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bất đắc dĩ. Nàng biết mẫu thân ngoài miệng nói muốn dẫn nàng ra cửa, trên thực tế là muốn mua cho mình một chút phấn son. Nữ oa nhi bốn tuổi, đương nhiên là không có hứng thú với những món đồ này, sở dĩ nương nói muốn mua đồ ăn cho nàng trước cũng bởi vì muốn nàng yên tĩnh một chút.

Nhưng mà bây giờ, đối với Khương Lệnh Uyển, sự dụ hoặc của những hương liệu và son phấn này không hề nhỏ hơn đồ ăn ngon.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu thị đang thảo luận những mẫu son mới với lão bản nương, nàng chỉ đứng ở đây nhìn qua nhìn lại, còn duỗi ra cánh tay bụ bẫm quét một chút son, gương mặt trắng nõn hiện lên vẻ hưng phấn. Bọn nha hoàn trong cửa nàng thấy nữ oa nhi ngọc tuyết đáng yêu như vậy, lại biết được thân phận của nàng nên cũng không ngăn cản, tùy nàng đùa nghịch.

Chu thị và lão bản nương thương nghị nửa ngày, cuối cùng mới quyết định được nên chọn màu gì, chờ khi mua xong, vừa quay đầu lại nhưng không thấy bóng dáng nữ nhi đâu cả

Chu thị lập tức sợ hết hồn, mặt đều trắng bệch, hô lên vài tiếng cũng không tìm thấy người, trong lòng nóng nảy vô cùng, đúng lúc có nha hoàn tốt bụng lên tiếng nhắc nhở: “Quốc công phu nhân, Lục tiểu thư đang ở đối diện.”

Đối diện?

Chu thị vội quay người gương mặt nhìn, đã thấy được nữ oa mặc y phục màu hồng nhạt đứng ở trước cửa thư quán, bên cạnh là một tiểu thiếu niên, nàng duỗi ra bàn tay nhỏ ôm lấy cánh tay của tiểu thiếu niên, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn hân cười vô cùng xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngụm nước miếng

Lục Tông cúi đầu, nhìn gương mặt bánh bao thịt mềm mềm trắng trẻo hồng hồng mịn mịn của tiểu nữ oa, gương mặt giống như một con mèo mướp nhỏ, hai mắt to tròn đen kịt tỏa sáng, không chớp mắt nhìn hân. Mặt hân lạnh lạnh, thoáng giương mắt, thấy đối diện là một cửa hàng son, có lẽ là đi cùng mẫu thân của nàng.

Đôi cánh tay như ngó sen của Khương Lệnh Uyển ôm lấy cánh tay hân, ngẩng cái đầu nhỏ lên ngây thơ nở nụ cười: “Tông biểu ca.”

Lục Tông gật đầu “Ân” một tiếng, cũng không nói thêm lời nào, chỉ là giữa hai lông mày hân lại có vẻ nhu hòa đi một ít.

Đang lúc này, từ trong thư quán truyền ra âm thanh bước xuống cầu thang “Thịch thịch thịch”, Lục Bảo Thiên mặc một chiếc áo choàng nhỏ đi đến bên người ca ca của mình, phía sau có ma ma cùng đi sát theo chỉ sợ nếu xảy một chút tiểu quận chú sẽ té ngã. Có lẽ là Vinh vương phi mới mất không lâu

nên Lục Bảo Thiên cũng chỉ ăn mặc giản dị, một bộ y phục màu nhạt và quần lụa, trên tóc chỉ cài hai cây trâm hoa màu trắng. Bởi vì mới lành bệnh không lâu, nên gương mặt nhỏ gầy đi trông thấy, có điều hôm nay cũng đã trở nên hồng hào hơn rất nhiều, thân thể cũng đã tốt hơn.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy tiểu muội muội tròn tròn đứng bên cạnh ca ca mình, hai mắt trừng lớn hỏi: “Muội là...”

Khương Lệnh Uyển thế nhưng nhận ra Lục Bảo Thiên, hướng về phía nàng nở một nụ cười ngọt ngào, âm thanh điềm nhiên nói: “Thiên tỷ tỷ, muội tên là Xán Xán.”

Xán Xán? Tiểu biểu muội Vệ Quốc Công phủ.

Lục Bảo Thiên có nghe cha nàng từng đề cập qua. Nàng biết lần trước cha cùng ca ca đi Vệ Quốc Công phủ, xem ra đây chính là vị Tiểu biểu muội Xán Xán kia. Lục Bảo Thiên nhìn vị biểu muội đáng yêu này, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trắng trẻo như cánh bao thịt, đôi mắt long lanh, nhất thời liền sinh ra mấy phần hảo cảm. Còn Khương Lệnh Uyển, nguyên bản rất thích Lục Bảo Thiên. Kiếp trước Lục Bảo Thiên ái mộ ca ca của nàng, sau đó ca ca thú Chu Lâm Lang, Lục Bảo Thiên vẫn là si mê không gả, mãi đến thời điểm Khương Lệnh Uyển nàng gả vào Vinh Vương phủ, Lục Bảo Thiên này vẫn còn là khuê nữ. Ban đầu nàng cho rằng vì sự tình của ca ca, Lục Bảo Thiên sẽ giận chó đánh mèo lên người nàng, dù sao trên đời này khó chọc vào nhất chính là bà bà cùng tiểu cô từ*.

*Tiểu cô từ: em gái của chồng.

Nhưng ngoài dự liệu của nàng chính là Lục Bảo Thiên đối xử với nàng vô cùng thân mật.

Khương Lệnh Uyển hướng về phía nàng cười, dự định rằng kiếp này từ nhỏ sẽ cùng nàng làm bằng hữu, bất quá trong lòng nàng vẫn còn có tư tâm, chính là ca ca của nàng.

Nào biết Khương Lệnh Uyển vừa mới bắt chuyện xong, đã thấy sau lưng Lục Bảo Thiên có một tiểu nữ oa khoảng chừng năm sáu tuổi.

Tiểu nữ oa kia mặc bộ váy có cùng màu sắc với nàng, dáng dấp cũng rất tinh xảo đáng yêu, thời điểm nàng ta đi đến bên cạnh Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển phát hiện ra mình còn thấp hơn người ta nửa cái đầu. Tuy nói nữ nhi mười tám đại biến, cùng tiểu nữ oa lúc năm sáu tuổi là hai bộ dạng khác nhau, nhưng Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra, vị này chính viên ngọc của Tấn thành sau này tên là Chu Lâm Lang, cũng chính là tẩu tẩu của nàng.

Chu Lâm Lang trước đây lúc chưa gả cho ca ca nàng, cùng Lục Bảo Thiên là tỷ muội tương thân tương ái, từ nhỏ quan hệ đã rất tốt. Lục Bảo Thiên chỉ có một huynh trưởng duy nhất là Lục Tông, trong phủ thứ muội không hợp với ý với thứ muội, nên đặc biệt yêu quý biểu tỷ Chu Lâm Lang này. Ngày cả lúc nàng mới biết yêu, cũng là chia sẻ cùng Chu Lâm Lang. Vậy mà Chu Lâm Lang sau lưng nàng đem Khương Dự trở thành người thay thế.

Những sự tình này Khương Lệnh Uyển cũng là về sau mới hiểu được.

Hiện nay thấy Chu Lâm Lang sáu tuổi, Khương Lệnh Uyển vẫn không thể sinh ra hảo cảm gì với nàng ta, chỉ thu lại nụ cười, trong lòng có chút không thoải mái.

Nàng từ nhỏ đã không thích Chu Lâm Lang, chuyện này nàng chưa bao giờ giấu diếm. Khi còn bé Chu Lâm Lang đã vô cùng hiểu chuyện hay làm nàng sinh khí, nhưng so sánh với những chuyện sau này lớn lên, thật không có tính là gì, dù sao khi nhắc lại chuyện lúc nhỏ, cũng là bởi vì nàng không phóng khoáng. Nhưng là--- nàng làm sao cũng không nghĩ đến, Chu Lâm Lang sau khi gả cho ca ca, một mặt nhớ thương phu quân nàng Lục Tông, một mặt lại là lời ong bướm làm ra chuyện không tuân thủ nữ tắc, làm cho ca ca nàng trở thành kẻ bị cấm sùng. Mà chuyện Chu Lâm Lang yêu thích Lục Tông, lúc mới bắt đầu nàng liền có nghe nói qua, nhưng khi đó nàng không đem Lục Tông để trong lòng, đương nhiên sẽ không quản những thứ này. Thẳng đến về sau nàng mặc danh ki diệu gả cho Lục Tông, trong lòng nàng mới có cảm giác.

Có điều Lục Tông là một người giữ mình trong sạch, mặc kệ là trước hay sau khi kết hôn đều vì nàng thủ thân như ngọc.

“Xán Xán.” Chu Lâm Lang nhìn nàng tươi cười, khuôn mặt xinh đẹp phá lệ vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày lại, qua loa đáp một tiếng “Chu biểu tỷ”, sau đó thân thể nhỏ nhỏ liền áp sát vào Lục Tông đứng bên cạnh, đem cánh tay Lục Tông ôm càng chặt hơn. Lục Bảo Thiên hơi kinh ngạc. Thầm nghĩ: Ca ca không phải không thích người khác đụng chạm sao?

Ánh mắt nàng rơi vào cánh tay ca ca mình đang bị tiểu muội ôm chặt, vội vàng ngẩng đầu đánh giá vẻ mặt ca ca, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn không có nhiều cảm xúc, nhưng ngoài ý muốn lại không hề tức giận.

Lúc này Chu thị vội vàng đi tới.

Nàng thấy trước cửa thư quán có hai tiểu nữ oa, lại thấy khuê nữ nhà mình ôm cánh tay Lục Tông thân cận đến không dứt ra được, tâm trạng có chút bất đắc dĩ, quay về phía Khương Lệnh Uyển trách cứ nói: “Xán Xán, làm sao lại không nghe lời nương chạy đến đây rồi?” Dù sao mới bốn tuổi, hơn nữa nữ nhi lại đặc biệt đáng yêu, nếu gặp bọn buôn người thì coi như nguy rồi.

“Nương.” Khương Lệnh Uyển giơng mắt kêu Chu thị một tiếng, nhưng tay nhỏ lại không hề có ý buông ra, bi bô nói: “Xán Xán muốn đi cùng nhóm Tông biểu ca, biểu tỷ đọc sách.”

Chu thị liếc mắt nhìn khuôn mặt của nữ nhi, thầm nghĩ: Mới có bốn tuổi, một chữ cũng không biết chứ đừng nói mấy chữ, xem sách cái gì a?

Nhưng Chu thị hiểu được nữ nhi yêu thích Tông biểu ca này, hơn nữa thư quán vốn là nơi tốt, nàng cũng muốn cho nữ nhi thói quen đọc sách từ nhỏ, liền đem khuôn mặt nhỏ của nữ nhi lau sạch rồi giao nàng cho Lục Tông, nhờ hắn trông nom nữ nhi một chút, đỡ đến lúc nào lại xảy ra chuyện. Lục Tông mặc dù ít nói nhưng hôm nay lại rất dễ thương lượng, liền gật đầu đáp ứng.

Khương Lệnh Uyển chạy theo sau Lục Tông, chạy chậm, chân ngắn rất có sức sống, theo Lục Tông “thịch thịch thịch” chạy lên lầu.

Nơi này là thư quán lớn nhất Tấn thành, tổng cộng có ba lầu. Lục Bảo Thiên biết ca ca không thích bị quấy rối, liền cùng Chu Lâm Lang ngoan ngoãn đợi ở lầu hai, nhưng Khương Lệnh Uyển vẫn một đường chạy theo Lục Tông lên lầu ba.

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn theo thân ảnh nho nhỏ của Khương Lệnh Uyển, lúc này mặt đầy ý cười quay về phía Lục Bảo Thiên nói: “Xán Xán ngày thường có chút nghịch ngợm.”

Lục Bảo Thiên nhớ đến khuôn mặt của tiểu muội muội kia liền cảm thấy có chút đáng yêu, vừa rồi nếu không phải có ca ca đứng bên cạnh, nàng thật muốn tiến lên xoa xoa thử xem có phải rất mềm hay không--- “Muội cảm thấy Xán Xán rất ngoan.”

“Thật sao?” Chu Lâm Lang liếc mắt nhìn lại, giờ khắc này hai người kia đã không còn bóng dáng, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà... Tỷ sợ Xán Xán sẽ quấy rầy đến biểu ca---”

Lục Bảo Thiên cười cười: “Tỷ cứ yên tâm. Xán Xán biểu muội rất đáng yêu, vừa rồi ca ca cũng chưa từng đem nàng đẩy ra, sợ rằng trong lòng cũng rất thích vị tiểu biểu muội này đi. Lâm Lang biểu tỷ, chúng ta đi đọc sách thôi, nghe nói hôm qua ở đây mới đưa vào mấy tập tranh rất đẹp.”

Chu Lâm Lang dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ oa sáu tuổi, làm sao có thể hiểu chuyện, tâm tư cũng không giấu được. Vào lúc nghe Lục Bảo Thiên nói xong, khuôn mặt nhỏ lập tức xì xuống, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút mất tập trung ừ một tiếng.

Trên lầu ba của thư quán có mười mấy cái giá sách lớn nằm ngang, trên giá sách được sắp xếp chỉnh tề, muôn màu rực rỡ, làm cho người xem nhìn đến hoa cả mắt. Khương Lệnh Uyển một đôi chân ngắn chạy theo Lục Tông, bước chân có chút vấp vấp, thời điểm đi đến bậc thang cuối cùng, thân thể nhỏ nhỏ liền mất cân bằng ngã về phía trước, cũng may nhờ Lục Tông nhanh tay lẹ mắt đỡ được. Khương Lệnh Uyển giương mắt cười cười, con mắt sáng lấp lánh, được voi đòi tiên nhào vào lòng ngực ôm lên cổ hắn ăn vạ, nói lảm bảm: “Tông biểu ca, Xán Xán không muốn đi.”

Thanh âm mềm mại làm cho người nghe tâm đều muốn mềm. Cánh tay trắng mịn như ngó sen ôm chặt cổ Lục Tông, Lục Tông cúi đầu nhìn hai búi tóc nhỏ của tiểu nữ oa trong ngực, chớp mũi ngửi được mùi sữa thơm trên người nàng, trông nàng càng giống tiểu anh hài*.

*tiểu anh hài: em bé

Mà cũng đúng, ngoại trừ cái đầu hơi lớn một chút, tiểu nữ oa này trông càng giống một tiểu anh hài, mềm như khối đậu hũ.

Lục Tông thấy khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ phừng phừng, cái trán cũng chảy mồ hôi, biết nàng chạy đã mệt, lúc này mới cong lưng dễ dàng đem người ôm lấy, đi đến cái ghế gỗ bên cạnh giá sách.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn ngồi, chân ngắn không chạm đất, cứ lắc lư lắc lư. Nàng nhìn Lục Tông đi chọn sách, nhàn đến phát chán, cũng không dám nhảy xuống đất, liền đem hai cái túi giấy trong lòng ngực đặt lên bàn, lấy một khối phù dung cao* ra ăn. Chỉ một lát sau, Lục Tông chọn được một cuốn sách đặt ở trên bàn, nghiêm túc ngồi xuống cẩn thận xem.

*phù dung cao: bánh cô truyền của Trung Quốc thời xưa.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông bộ dạng nghiêm túc, liền nhớ tới thời điểm hai người thành thân, khi đó Lục Tông quả thật “trong ngoài bất nhất”, như lang như hổ a~

Bây giờ nàng trở lại bốn tuổi, nhìn Lục Tông mới mười tuổi còn non nớt, đúng là một cách để hưởng thụ cuộc sống.

“Tông biểu ca, ăn bánh bánh.” Khương Lệnh Uyển lấy ra một khối phù dung cao đặt bên mép Lục Tông, có ý hơi chút lấy lòng.

Tay lật sách của Lục Tông dừng lại một chút, hắn ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào cánh bánh trên tay nàng, ngữ khí lạnh nhạt: “Muội cứ ăn đi.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được Lục Tông không thích đồ ngọt, cũng không miễn cưỡng hắn, liền thu tay đem phù dung cao nhét vào miệng mình, hự hự ăn.

Một lúc lâu Lục Tông cũng không nghe thấy âm thanh của tiểu nhân nhi bên cạnh.

Lục Tông quay qua xem, thấy tiểu bánh bao đang nghiêng đầu bên bàn, khuôn mặt nhỏ mập mập dính sát vào mặt bàn, mặt cúi xuống làm nổi bật hai búi tóc được búi bằng dây màu hồng nhạt cùng mấy bím tóc tinh tế. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng giờ phút này lại hơi há miệng, bên mép còn dính dính một ít nước miếng.

Lục Tông nhú mày, quay đầu lại, tiếp tục đọc sách trong tay.

Giấy lật, hắn lại một lần nữa quay đầu lại, lấy ra từ trong lòng ngực một chiếc khăn tay màu xanh nhạt, mặt mày ôn hòa, cẩn thận từng li từng tí lau hết nước miếng bên mép nàng.

Chương 12: Thèm ăn

Khương Lệnh Uyển dùng tay nhỏ sờ sờ khóe miệng, phát hiện không có chảy nước miếng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói linh hồn nàng không phải bốn tuổi, nhưng chung quy thân thể này vẫn là một tiểu oa nhi, chảy nước miếng cũng không phải là việc nàng có thể kiểm soát. Là một tiểu oa nhi bốn tuổi, mới đầu nàng thật có chút không thích ứng được, nhưng bây giờ cũng đã dần quen. Hơn nữa thời điểm dùng thức ăn cũng không có chú ý phong phạm thực nữ, chỉ cần trưng ra bộ mặt thiên chân vô tà, coi như thức ăn có đầy miếng cũng là cực kì đáng yêu.

Khương Lệnh Uyển dùng sức chà chà khuôn mặt bánh bao của mình, thanh tỉnh một ít, liền quay đầu lại nhìn Lục Tông.

Lục Tông cúi đầu, hắn còn đang xem sách.

Lục Tông tuổi còn nhỏ đã có sự trầm ổn như vậy cũng rất hiếm thấy. Khương Lệnh Uyển dùng hai tay nhỏ chống cằm, nhìn không chớp mắt.

Tính tình Lục Tông lúc trưởng thành quá mức nội liễm, phảng phất như không có thời thơ ấu, nhưng người như vậy, nếu như đối xử tốt với ai đó thì cũng sẽ là mạng người kia sủng đến tận trời. Hơn nữa tính tình như vậy mới có lợi, chí ít đối với ai, hắn cũng không hiện ra vẻ mặt ôn hòa, người mình và người ngoài đều phân biệt rõ ràng.

Nàng yêu thích hắn chính là ở cái tính bao che khuyết điểm kia.

“Tông biểu ca...”

Lục Tông nghe được tiếng vang, nghiêng người quay sang, đã thấy tiểu bánh bao ôm hai cái túi không trên tay, bánh ngọt bên trong đã ăn xong, mắt to lay lay đang chăm chú nhìn hắn. Lục Tông biết phần lớn tiểu oa oa tuổi còn nhỏ đều rất tham ăn, nhóc con trước mắt này thì càng không phải nói, dù sao khuôn mặt nhỏ mập mập như vậy cũng không phải tự nhiên mà có. Ở thư quán thời gian đủ lâu, Lục Tông cảm mấy quyển sách tốt mà mình đã chọn, từ trên cao nhìn xuống tiểu bánh bao đang ngồi trên ghế nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển quơ quơ chân ngắn, phát hiện cái ghế này quá cao, nàng hoàn toàn không thể tự mình đứng xuống đất. Đang định muốn nhảy xuống đã thấy Lục Tông cong lưng đưa tay đặt dưới hai nách ôm nàng xuống.

Có chút ngứa nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyển rất vui.

Lục Tông đối với nàng vẫn có chút đặc thù.

Nàng nghiêng đầu nhìn về mặt Lục Tông, môi mím lại, gương mặt mọi hồng răng trắng của vị thiếu niên tuấn mỹ này khi còn nhỏ có vẻ thân thiết hơn nhiều so với dáng dấp rong ruổi sa trường kiếp trước của hắn.

Tục ngữ nói “Lên núi thì dễ xuống núi thì khó”, áp dụng cho lúc xuống cầu thang cũng không sai. Cầu thang thư quán này lại rất cao, Khương Lệnh Uyển chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, thân thể mượt mà mập mạp cùng một đôi chân ngắn, đi xuống quả thật có chút vất vả. Lục Tông thấy nàng một tay ôm lấy tay mình, một tay cẩn thận từng li từng tí nhấc lần vẩy đi xuống, lúc này mới nắm chặt tay nàng, cùng nàng từng bước đi xuống. Tay nhỏ này cũng giống như thân thể nàng, mập mập mềm mềm như không có xương. Hai người đi xuống lầu hai, mới thấy được Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang cùng đi xuống dưới.

Sau khi xuống lầu, liền gặp được mẫu thân của Chu Lâm Lang--- An Vương phi tới đón người.

An Vương phi dáng người cao gầy tinh tế, mặc một bộ xiêm y thêu chỉ bạc, bên ngoài điểm xuyên từng đóa mẫu đơn có đính bảo thạch, tóc đen được chải thành hai búi cùng với một chiếc châm cài làm bằng vàng ròng khắc hình hồ điệp nối liền với một viên trân châu lớn bằng một sợi mảnh cũng bằng vàng ròng, đóng đưa phiêu dật, bên tai có đeo một bộ khuyên tai nạm vàng được đính một viên hồng bảo thạch lớn bằng hạt lựu, trang phục từ trên xuống dưới hiện ra một vẻ quý phái. Nếu là người khác, đeo một đôi châm bạc hoa tai như vậy, khẳng định sẽ thô tục không chịu được, nhưng dung mạo của vị An Vương phi này lại đoan lệ ko ai có được, nhiều đồ trang sức hơn nữa cũng không thể che đi khuôn mặt xinh đẹp này của nàng.

“Mẫu thân.” Chu Lâm Lang vui vẻ chạy tới nhào vào lòng ngực An Vương phi.

Lục Bảo Thiên cũng lễ phép mở miệng chào nàng.

An Vương phi ôm nữ nhi bảo bối, gương mặt nhìn hai huynh muội Lục Tông và Lục Bảo Thiên đang đứng bên cạnh thư quán, khuôn mặt nhuộm đầy ý cười, nhưng khi ánh mắt rơi vào tiểu bánh bao đang được Lục Tông ôm lấy, nhất thời lạnh lẽo mấy phần, mày liễu cũng lập tức nhăn lại. Khương Lệnh Uyển cũng hiểu vị An Vương phi này cũng không thích nàng, nhưng chung quy như thế nào An Vương phi vẫn là mẹ nàng, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên ngọt ngào kêu một tiếng: “Mẹ.”

An Vương phi “Ân” một tiếng, về mặt nhàn nhạt.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển sáng như gương, biết An Vương phi không thích mình cũng là có nguyên nhân. Nhớ năm đó An Vương phi cùng mẫu thân nàng đều là đại mỹ nhân xinh đẹp nổi tiếng nhất Tấn thành, An Vương phi xinh đẹp phổ trương, mẫu thân mỹ điểm nhưng lại khiêm nhường, mỗi người một vẻ, có điều mọi người đều nói rằng mẫu thân nàng hơn An Vương phi một bậc. Mỹ nhân từ xưa đã luôn không thích người có dung mạo được so sánh cùng mình đừng nói là xinh đẹp hơn mình, An Vương phi là thiên chi kiều nữ, tính tình khó tránh khỏi kiêu ngạo, cho nên cùng mẫu thân nàng vẫn là không hợp nhau.

Cái này vốn cũng không có gì để nói.

Cho đến sau này---- An Vương phi và mẫu thân nàng đồng thời coi trọng cha nàng Khương Bách Nghiêu.

An Vương phi nhiệt tình như lửa làm người khác không thể chống đỡ, nhưng cha nàng lại nhất kiến chung tình với mẫu thân, đã sớm quỳ gối dưới váy của mẫu thân, khổ tâm viết không biết bao nhiêu thư tình, sau đó đương nhiên là vô cùng thuận lợi ôm mỹ nhân về nhà. Hai người phu thê ân ái, trải qua những tháng ngày ngọt ngào, mẫu thân thành thân không lâu liền mang thai hài tử. Nhưng dù cha mẹ đã thành thân, An Vương phi đối với cha nàng lại vẫn dư tình chưa dứt, luôn tâm tâm niệm niệm. Nói đến An Vương phi này cũng là một mỹ nhân dũng mãnh, không gả được cho cha nàng, liền dứt khoát gả cho cậu nàng, thành đại tẩu của cha mẹ.

Cho nên nói, vị An vương phi này, mỗi lần nhìn thấy nàng vẫn không cho được cái sắc mặt tốt đẹp nào, bình thường còn không có.

Có lẽ là oan gia ngõ hẹp, An Vương phi chân trước vừa đến, Chu thị chân sau liền đi vào. Chu thị thấy An Vương phi, khách khí gọi một tiếng “tẩu tẩu”. Thái độ của An Vương phi cũng rất lạnh nhạt nở nụ cười, liếc mắt nhìn Lục Tông đứng bên cạnh Khương Lệnh Uyển, quay về phía Chu thị nói: “Hôm nay hiếm có dịp gặp mặt, đúng là hữu duyên, trước đây Lâm Lang luôn nháo muốn ăn thịt hổ bát bảo thái hạt lựu, nếu không chúng ta đi qua Nhất phẩm cư dùng bữa trưa được không?”

Chu thị cười cười, ôm nữ nhi lên, nói: “Muội cũng nghĩ vậy. Xán Xán nhà muội cũng thèm ăn, cứ nói muốn đến Nhất phẩm cư ăn vịt bát bảo.”

Khương Lệnh Uyển im lặng nằm nhào lên bả vai mẫu thân, lông mày nhíu lại, ngoan ngoãn đếm ngón tay của mình, trong lòng âm thầm nói: Nàng muốn ăn vịt bát bảo khi nào chứ?

Nàng cũng không phải Lục Tông... Con vịt nhỏ đáng yêu như thế, nàng mới không nở ăn.

Khương Lệnh Uyển hiểu được ngày thường mẫu thân làm việc nghiêm chỉnh, nhưng nếu đụng chuyện có liên quan đến cha vẫn phải có chút không thận trọng. Tuy trước đây cha chưa bao giờ tiếp nhận An Vương phi, nhưng nữ nhân một khi đã ghen thì hoàn toàn không giảng đạo lý. Điểm này, nàng vẫn có thể hiểu được. Thí dụ như trước đây Chu Lâm Lang mơ ước Lục Tông, mặc dù Chu Lâm Lang một mình đơn phương nhưng trong lòng nàng vẫn luôn có cảm giác khó chịu.

Chi là ——

Khương Lệnh Uyển cười tủm tỉm ôm cổ mẫu thân, yếu ớt nói: “Xán Xán muốn cùng ăn với Tông biểu ca, Thiên biểu tỷ, có được hay không?”

Bên kia Chu Lâm Lang sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, ánh mắt chờ mong nhìn An Vương phi.

Lục Tông chăm sóc nữ nhi, Chu thị vốn muốn mời hần ăn một bữa cơm, mà An Vương phi vẫn luôn rất thương thức hải tử Lục Tông này, nếu hần không phải Thế tử Vinh Vương phủ, nói không chừng nàng liền đem hần trở thành con rết tương lai mà đối xử.

Lục Bảo Thiên vừa nghe có ăn, hai con mắt nhất thời sáng lên, liền vỗ tay tán thưởng. Đoàn người liền không nói hai lời lập tức đi đến Nhất phẩm cư.

Mọi người, ngoại trừ An Vương phi cùng Chu thị, còn lại đều là trẻ con, tất nhiên không cần chú ý đến nam nữ có khác. Khương Lệnh Uyển một lòng muốn ngồi cạnh Lục Tông, Chu thị cũng biết tâm tư nữ nhi, liền đem nữ nhi an bài bên cạnh Lục Tông. Còn Chu Lâm Lang, cũng chỉ có thể nhìn trông mà thèm, vừa định ngồi sang phía còn lại của Lục Tông, thế nhưng Khương Lệnh Uyển lại nhìn Lục Bảo Thiên vẫy vẫy tay, chỉ chỉ vị trí bên kia của Lục Tông, ngữ khí thân thiện nói: “Thiên tỷ tỷ, ngồi.”

Chu Lâm Lang thấy Lục Bảo Thiên đã ngồi xuống, liền bủn rủn môi, tâm trạng có chút khó chịu, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi bên cạnh Lục Bảo Thiên, đôi mắt trông mong nhìn Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển nhìn vẻ mặt Chu Lâm Lang, trong lòng thật là thoải mái. Mặc kệ trong tương lai tên tuổi của Chu Lâm Lang ở Tấn thành có nổi tiếng như thế nào, thì bây giờ vẫn chỉ là một nữ oa sáu tuổi mà thôi, tâm tình như thế nào liền hiện hết trên mặt. Nàng muốn thân cận với Lục Tông nhưng Lục Tông lại không thêm phải ứng với nàng.

Còn có, mặc kệ là Lục Tông mười hai tuổi hay hai mươi tuổi thì hần cũng là người của nàng, Chu Lâm Lang dám tha thiết chờ mong cái gì?

Món ăn rất nhanh được đưa lên, đầu nhỏ của Khương Lệnh Uyển không thèm nghĩ ngợi nữa, một đôi mắt to nhìn chăm chăm đĩa vịt bát bảo trước mắt--

Con vịt trước mắt, kích thước tương đối, màu sắc hồng hào, thịt vịt ở bên trong chín mềm, hương vị tươi mới, nước dùng đậm đặc, thơm ngon tuyệt hảo. Phần trên còn rưới thêm nước dùng đang bốc khói nghi ngút cùng với tôm bô vỏ và đậu xanh, trang trí thêm một bông hoa rực rỡ, càng làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Khương Lệnh Uyển nhìn mà thèm, tay nhỏ mập mập đang cầm muống cũng không tự giác buông ra.

Nhưng tiểu oa nhi chỉ mới bốn tuổi, tay ngắn chân ngắn không thể dùng được, chỉ có thể đứng lên ghế. Thân hình nhỏ nhắn của nàng lung lay, chỉ thiếu điều nhào tới đĩa thịt vịt, Lục Tông ngồi bên cạnh lập tức duỗi tay ôm nàng ngồi yên, bàn tay lớn vừa vịn đặt ngay trên hông tròn của Khương Lệnh Uyển.

Lục Tông biết nàng muốn ăn cái gì.

Một mặt hân hoan chờ thân hình nhỏ mập mập của nàng, một mặt thay nàng múc một muống com gạo nếp bên trong bụng vịt bát bảo, đang định để vào cái bát nhỏ của Khương Lệnh Uyển, đã thấy hai con mắt to của nàng chăm chăm nhìn mình, hướng về phía mình “A” một tiếng mở to miệng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nước đường

Chiếc xe ngựa lộng lẫy treo đầy những dây ngọc phi thúy đang chờ sẵn bên ngoài Nhất Phẩm cư.

Dùng xong bữa trưa, An Vương phi liền cùng nữ nhi lên xe ngựa.

Nàng thấy nữ nhi ngồi ở bên cạnh, đầu nhỏ rũ xuống như trái cà tím, vô cùng yên tĩnh.

An Vương phi thả chiếc quạt nửa trong suốt trên tay xuống, ôm lấy nữ nhi bảo bối vào lòng, hôn khuôn mặt trắng mịn nhỏ bé của nữ nhi, nói: “Đứa bé của Vệ Quốc Công phủ kia chỉ là một hài tử mập mập, làm sao có thể được nhiều người yêu thích hơn Lâm Lang của chúng ta.” Móng tay An Vương phi son màu đỏ tươi, ngón tay ngọc ngà tinh tế trắng nõn, mười ngón nhỏ và dài, nhéo cằm nhỏ của khuê nữ nhà mình, mỉm cười đoan trang nói, “Nhìn xem, Lâm Lang của chúng ta còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp như hoa như ngọc, giống như là một tiểu tiên nữ vậy, lớn lên chắc chắn sẽ còn xinh đẹp hơn nương. Đến lúc đó a, cho dù tiểu mập mập kia có mặc nhiều trang phục đẹp hơn nữa cũng không thể bằng được một sợi tóc của Lâm Lang chúng ta.”

Chu Lâm Lang mới có sáu tuổi, nhưng tính tình đã trưởng thành hơn so với những nữ oa sáu tuổi khác, lúc này tuy rằng trong lòng còn khó chịu, nhưng khi nghe An Vương phi nói vậy mới chớp chớp mắt hạnh phúc, âm thanh mềm mại hỏi: “Có thật không?”

Nàng biết mình ngoan ngoãn hiểu chuyện, trưởng bối không ai không thích, nhưng mà...

Chu Lâm Lang rũ mắt, tay nhỏ đặt trên đầu gối, nắm tà váy úy khuất nói: “Nhưng tại sao biểu ca chỉ thích Xán Xán mà không thích Lâm Lang?”

Chu Lâm Lang cũng có một ca ca ruột bảy tuổi tên là Chu Quý Hành.

Nhưng Chu Quý Hành mỗi khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển cũng chỉ thích xoay quanh nàng, giống như Tiết Vành của Trung Dũng Hầu phủ, hai người bọn họ như hai cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Khương Lệnh Uyển, một chút khí khái nam tử cũng không có, làm sao so được với Lục Tông trầm ổn, dũng cảm? Chu Lâm Lang còn nhỏ tuổi, nàng luôn luôn sùng bái những nam hài tử cao to dũng cảm, hơn nữa từ nhỏ nàng đã được người nhà cưng chiều, không ai không tán thưởng, ngay cả một ít đường ca biểu ca cũng rất yêu thích nàng, chỉ có Lục Tông là không để nàng vào mắt, khiến cho lòng nàng không thoải mái.

Những nam hài nữ hài cùng tuổi vẫn luôn yêu thích nàng nhiều hơn Khương Lệnh Uyển, vậy mà hôm nay Lục Tông lại đối tốt với Khương Lệnh Uyển như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Lâm Lang tuy rằng vẫn còn vẻ con nít nhưng lại vô cùng tinh xảo, đẹp đẽ. Tuổi còn nhỏ, khuôn mặt hơi mập mập, nhưng không giống cái bánh bao nhỏ như Khương Lệnh Uyển. Nàng bầu môi, mi mắt khẽ run, cảm giác rung rung muốn khóc.

An Vương phi đau lòng nữ nhi bảo bối, làm sao nỡ để nàng khóc a?

Nàng biết tính tình nữ nhi giống mình, lúc nào cũng hiếu thắng, luôn muốn mọi thứ đều là tốt nhất.

“Lâm Lang yên tâm, chờ sau này a, nương đảm bảo Vinh Thế tử kia nhất định sẽ yêu thích con.” Tiểu bánh bao kia là cái thứ gì? Dám làm nữ nhi nàng chịu oan ức? Trong lòng An Vương phi cũng không thoải mái, chỉ là nghĩ, bây giờ Vinh Thế tử kia chỉ mới mười tuổi, qua mấy năm, hiểu chuyện nam nữ, chắc chắn không để ý tiểu bánh bao kia.

Nữ nhi nàng thật tốt a, từ nhỏ đã là một mỹ nhân.

Xưa nay Chu Lâm Lang rất tin tưởng nể thân mình, sau khi nghe liền ngoan ngoãn dựa vào lòng ngực An Vương phi, khịt khịt mũi gật đầu nói: “Ân.”

Một ngày nào đó, biểu ca chắc chắn sẽ thích ở cùng nàng, sẽ không để ý tới Khương Lệnh Uyển.

Chu thị biết nữ nhi tham ăn, hôm nay đặc biệt chú ý, thấy nữ nhi bắm Lục Tông, lại có chút dờ khóc dờ cười. Cũng may nữ nhi chỉ mới bốn tuổi, nếu lớn lên rồi, thì chính là cô nương không biết rụt rè. Chỉ là Chu thị vừa nghĩ đến việc hôm nay gặp tàu tàu An Vương phi, trong lòng liền ghen ghét, nhưng trước mặt nữ nhi lại không biểu hiện ra ngoài.

Trở về phủ, Chu thị giao nữ nhi cho Đào ma ma chăm sóc, tự mình trở về phòng ngủ trưa.

Chu thị vừa về phòng ngủ, ngồi trên ghế thêu, tâm trạng khó chịu, làm sao ngủ nổi?

Đúng lúc này Khương Bách Nghiêu đi vào.

Khương Bách Nghiêu dáng người cao to, mặc một thân y phục phẳng phiu màu thạch anh bằng lụa Hàng Châu, mặt mày như ngọc, khí chất nho nhã, gương mặt tuấn tú mang ý cười ôn hòa, cả khuôn mặt ánh lên nét nhu hòa.

Hôm nay thê tử dùng bữa trưa bên ngoài, Khương Bách Nghiêu cũng không có khẩu vị, liền ở thư phòng đợi một mình, dặn hạ nhân chờ phu nhân trở về lập tức đi thông báo cho hắn. Khương Bách Nghiêu vén rèm che lên, thấy thê tử ngồi ngay ngắn trên ghế thêu trước cửa sổ, không nói một tiếng, dường như đang giận dữ. Hắn vội đi tới, từ phía sau ôm lấy thân thể thướt tha tinh tế của thê tử, hôn gò má nàng: “Xán Xán chọc nàng tức giận?”

Làm vợ chồng mười năm, Chu thị quen thuộc khí tức trên người phu quân mình nhất, giữa hai người xưa nay cũng không giấu giếm nhau cái gì, thành thực nói: “Xán Xán rất ngoan, chỉ là...lúc này tình cờ gặp tàu tàu.”

Khương Bách Nghiêu liền biết vì sao thê tử buồn bực, nhưng lại cảm thấy oan uổng cực kỳ. Hắn ôm thê tử vào ngực, chớp mũi ngửi hương thơm trên người thê tử, đôi mắt đen láy mỉm cười, bất đắc dĩ mở miệng: “Chỉ vì chuyện này?”

Chu thị bất mãn với ngữ khí của Khương Bách Nghiêu, mắt đẹp trừng lên liếc một cái: “Quốc Công gia trách thiếp thân không phóng khoáng?”

“Vi phu nào dám?” Bị chụp mũ oan lên đầu như vậy, hắn chịu không nổi. Khương Bách Nghiêu sùng thê như mạng, không chịu được việc để cho thê tử bị chút xú ỉu khuất nào, thấy thê tử không thích, vội ôm nàng đặt trên đùi mình, xoa khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của thê tử, nói, “Bình đạm không đầu không đuôi này, cũng có thể ăn lâu như vậy. A Cẩm, nàng có phải là không tin ta?”

A Cẩm là nữ danh của Chu thị, lúc riêng tư, hoặc khi tình nồng ý mật, Khương Bách Nghiêu đều yêu thích gọi nữ danh của thê tử.

Chu thị cũng biết bản thân có chút gây sự vô cớ, nhưng nàng thực sự không chịu nổi bộ dạng kia của tàu tàu, nhìn đến liền tức giận. Nàng rũ mắt, nói: “Là thiếp thân chuyện bé xé ra to.”

Khương Bách Nghiêu mặt mày ôn hòa cười, đôi mắt ôn nhu dịu dàng, cúi người ngậm lấy đôi môi mềm mại của thê tử, thấy nàng muốn cự tuyệt, liền chế trụ cổ tay nàng, ấn về phía ngực mình, thờ dõng nói: “A Cẩm, trong đầu ta chỉ có một mình nàng. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đều chỉ có nàng.”

Lời tâm tình buồn nôn tới vậy, Chu thị nghe xong lại mừng rỡ. Chợt đỏ mặt, hơi gật đầu “Ân” một tiếng.

Khương Bách Nghiêu thấy thê tử sóng mắt lưu chuyển đầy e thẹn, nhìn bộ dáng kiều thái này khiến lòng hắn ngứa ngáy, liền đè lên đôi môi gần trong gang tấc một lần nữa, mút lấy không tha, thâm nhập vào trong, cảm thấy mềm mại trơn trượt, ngọt ngào thơm ngát. Chu thị bị hôn đến thở hồng hộc, nhìn tư thế này, sợ rằng sẽ không khống chế nổi. Quả nhiên, Khương Bách Nghiêu hôn một lúc, liền bắt đầu động tay động chân. Chu thị đẩy ra mấy lần đều không được, còn bị hôn chặn lại rồi bế ngang lên, trực tiếp đi tới phòng ngủ bên trong.

“Quốc công gia, không được.” Chu thị có chút thẹn thùng.

Giờ đang là ban ngày, thật sự là quá...

Nhưng Khương Bách Nghiêu đã là tên lấp vào cung, không thể không bắn, bước tới giường gỗ lê vàng được trạm khắc hoa văn rực rỡ, bế thê tử nằm lên trên, sau khi loại bỏ hết chướng ngại vật trên người nàng, liền ôm lấy eo nhỏ của nàng xoa xoa nắn nắn, rồi đem thân thể của hắn thiếp lên.

Nhất thời trong phủ dung trướng, diên loạn đảo phượng.

Nằm nghỉ sau một hồi mây mưa, Khương Bách Nghiêu ôm lấy thân thể thê tử mặt đầy thỏa mãn. Chu thị đôi môi hơi mở, mồ hôi chảy ròng ròng, thờ hờn hên, trên người dính nhom nhóp, tuy chỉ đắp một chiếc chăn mỏng màu xanh lam, cũng cảm thấy nóng bức vô cùng. Nàng xấu hổ đập đập lồng ngực phu quân mình, bàn tay nhỏ lại bị hắn nắm chặt, đưa đến bên miệng hôn một cái.

Chu thị mặt mày ửng đỏ, biết hân da mặt dày, chỉ có thể oán hận không đứng đắn, trong lòng lại ngọt vô cùng.

Khương Bách Nghiêu điểm nhẹ chớp mũi thê tử, nói: “Chúng ta có Dự nhi cùng Xán Xán, còn nghĩ lung tung cái gì đây? Nếu thấy cả ngày nhàn quá, chúng ta lại cho Xán Xán thêm đệ đệ muội muội?”

Có Xán Xán đã là tiểu phiến toái, Chu thị đã cảm giác mình bó tay toàn tập, hơn nữa đứa con trai nàng cũng không phải người bình thường, vài ba ngày lại có phu tử đến nhà cáo trạng, nàng làm sao lại muốn có thêm một đứa nữa?

Chu thị không lên tiếng, vừa mới làm âm ỉ vô cùng, lúc này eo vẫn còn đau, chỉ hơi nhủu mày lại.

Khương Bách Nghiêu nhận ra sự khó chịu của thê tử, cười cười nói: “Vi phu xoa bóp giúp nàng.”

Chu thị không nhịn được cười ra tiếng, hai vợ chồng lại tình nồng ý mật ở trên giường nhỏ ôn tồn một phen.

Hai người đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân xiêm y mới, lúc này mới lên giường ngủ trưa. Chu thị mặc dù có chút mệt, lại nghĩ đến chuyện hồi sáng, liền không nhịn được thủ thi với phu quân mình: “Xán Xán đối với Vinh Thế tử đúng là vô cùng yêu thích, bây giờ tuổi còn nhỏ một chút cũng còn tốt, nếu là lớn một chút, lại không xong rồi.”

Khương Bách Nghiêu hết sức thương thức Lục Tông, nghe lời thê tử xong liền nói: “Nàng cũng nói Xán Xán còn nhỏ, Xán Xán tính tình như vậy, ta và nàng cũng quá rõ ràng, qua một thời gian không gặp Lục tông, có khi người ta hình dáng ra sao cũng đã quên.”

Chu thị cảm thấy phu quân mình nói có lý, cũng không nói gì nữa.

Lục Tông tính tình khá tốt, trầm ổn đáng tin cậy, tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng hôm nay đút Xán Xán ăn cơm, đúng là ngoài dự liệu của nàng. Nam hài tử tốt như vậy, nếu như đổi một thân phận khác, coi như là cho hai người định hôn ước từ bé, nàng cũng đồng ý.

Lúc trước ở thư quán ngủ một lúc, giờ buổi trưa tất nhiên là không ngủ được.

Khương Lệnh Uyển định đi Thanh Hà cư tìm Khương Lệnh Đề.

Thôi di nương thấy Khương Lệnh Uyển, cũng không câu nệ như lần đầu tiên, cười khanh khách nói: “xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu ngọt ngào gọi “Di nương”, vừa định hỏi Tứ tỷ tỷ, đã thấy Khương Lệnh Đề đi ra. Khương Lệnh Uyển cười cười, tiếp nhận mấy quyển thư tịch mới tinh từ trong tay Đào ma ma ở phía sau đưa cho Khương Lệnh Đề, “Đây là Xán Xán đưa cho Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương nhìn sách trong tay Khương Lệnh Uyển, không khỏi có chút cảm động.

Thôi di nương biết chữ, trước đây hầu hạ ở thư phòng Khương Nhị Gia, cũng làm không ít nữ hồng, tài thù rất tinh tế nhã nhặn. Tuy rằng thân phận của nàng thấp kém, nhưng vẫn hi vọng sau này nữ nhi có thể có chút tri thức, hiểu biết lễ nghĩa, đoan trang hiền thực.

Khương Lệnh Đề tiếp nhận sách trong tay Khương Lệnh Uyển, vốn là tiểu nữ oa yên tĩnh nội liễm, bây giờ tính tình trở nên hoạt bát hơn, nói: “Tỷ rất thích, cảm ơn Lục muội muội.” Khương Lệnh Đề tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng lại cực kì yêu sách. Đôi tay nhỏ sờ soạng bìa ngoài mấy lần, sau đó cẩn thận từng chút một mở ra, đôi mắt to sáng lên, rất có thần thái.

Khương Lệnh Uyển thấy vậy cũng thật vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển lại lấy từ trong lòng ra một cái hầu bao bằng gấm vóc thêu hoa cùng bách điệp, bàn tay nhỏ lấy từ bên trong một cái trâm cài, “Cái này cũng là cho Tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương thấy Khương Lệnh Uyển cầm trong tay một dải lụa buộc tóc thêu hoa hải đường, giữa bông hoa còn được đính kim châu to bằng hạt lựu, cực kỳ tinh xảo. Thôi di nương cũng là người có nhãn lực, biết được dải lụa này không rẻ, liền nói: “Xán xán, vài cuốn sách này di nương có thể để Đề nhi nhận lấy, nhưng dải lụa này quá quý giá, Đề nhi không thể nhận.”

Khương Lệnh Uyển biết Thôi di nương lo lắng, khuôn mặt nhỏ mập mập nở nụ cười xán lạn, nói: “Di nương yên tâm, dải lụa này Xán Xán cũng có một đôi, là nương đặc biệt mua cho Xán Xán và Tứ tỷ tỷ. Xán Xán và Tứ tỷ tỷ là tỷ muội tốt, dải lụa đẹp cũng phải là mỗi người một cái.”

Thôi di nương ngăn người, hơi kinh ngạc nói: “Quốc Công phu nhân, nàng...”

Mấy ngày nay nàng thấy Lục tiểu thư thật tâm yêu thích Đề Nhi, nhưng nàng cũng hiểu được, Quốc Công phu nhân không thích mẹ con các nàng cho lắm. Mỗi lần để Đề Nhi đến Đông viện, nàng đều phải dặn dò vạn phần, nhất định phải ngoan ngoãn, ở chung hòa hợp với Lục tiểu thư, đừng gây ra chuyện gì. Bây giờ vừa nghe nói dải lụa buộc tóc này là do Quốc Công phu nhân mua, Thôi di nương không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh.

Khương Lệnh Uyển nhón chân lên, bàn tay trắng mịn buộc lên hai bên búi tóc cho Khương Lệnh Đề, sau đó nhét hầu bao thêu hình bướm bướm vào trong tay Khương Lệnh Đề, “Tứ tỷ tỷ thật xinh đẹp. Buổi tối Tứ tỷ tỷ không đeo thì có thể bỏ vào hầu bao, sẽ không bị mất. Tứ tỷ tỷ có thích không?”

Khương Lệnh Đề ôm sách, cầm hầu bao, nhìn vào đôi mắt to của Khương Lệnh Uyển, vui mừng gật đầu, “Rất thích, chỉ cần là lục muội muội tặng, tỷ đều thích.” Khương Lệnh Đề chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân sẽ được lục muội muội quan tâm như vậy.

Khương Lệnh Uyển nói: “Tứ tỷ tỷ thích là tốt rồi. Đúng rồi, nãi nãi đã đáp ứng Xán Xán, lần tới sẽ mời tiên sinh tốt nhất cho tứ tỷ tỷ.”

Thôi di nương ngăn người, chuyện này nàng cũng đã từng nghe nói, chẳng qua chỉ cảm thấy đại khái bởi vì lão thái thái yêu sủng Lục tiểu thư nên mới mở miệng qua loa, dù sao Đề nhi của nàng chỉ là thứ nữ, theo như quy củ trong phủ, chỉ có đích nữ mới có tư cách mời tiên sinh đến giảng bài, đáng tiếc chung quy nàng cũng chỉ là tiểu oa nhi bốn tuổi, dù có được sủng ái nhưng lời của nàng nói ra cũng không có mấy phân lượng.

Khương Lệnh Uyển thấy vẻ mặt Thôi di nương trở nên âm trầm, biết nàng đang suy nghĩ gì, lúc này nàng có nói nhiều cũng vô ích, đến thời điểm đó, nàng nhất định sẽ không để Thôi di nương và Tứ tỷ tỷ thất vọng.

Khương Lệnh Đề nghe xong rất vui vẻ, sau khi hưng phấn qua đi mới ân cần hỏi: “Lục muội muội có khát không? Lúc này mẫu thân mới nấu chè lê, ăn

rất ngon.”

Thôi di nương biết Lục tiểu thư thân thể quý giá, mỗi lần nàng đến cũng không dám để nàng ăn đồ ăn tùy ý, chỉ sợ rằng sẽ bị đau bụng, các nàng cho dù có chín cái mạng cũng không đền nổi, bây giờ nghe nữ nhi nói vậy, lập tức lo lắng nói: “Là do di nương tự tay làm, sợ rằng Xán Xán ăn không quen.”

Khương Lệnh Uyển nghe thấy có ăn, lập tức ngừng đầu nhỏ lên nói: “Xán Xán thích ăn chè lê nhất. Di nương cho Xán Xán nhiều đường một chút, Xán Xán muốn ngọt ngọt.”

Thấy gương mặt bánh bao nhỏ đáng yêu như vậy, Thôi di nương cũng không nhịn được cười cười, vội vàng nói một tiếng, “Được”, sau đó xoa người đi chuẩn bị chè lê.

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề ngồi sát bên nhau trên giường la hán, tay nâng chén chè nhỏ, ăn từng miếng, vẻ mặt vô cùng hài lòng. Khương Lệnh Uyển cầm lấy cái muỗng ăn từng miếng chè lê ngọt ngào, giống như ngọt đến tận đáy lòng.

Nàng cúi đầu nhìn cái muỗng, chợt nhớ đến bữa trưa hôm nay, tiểu thiếu niên động tác có chút ngốc nghếch dứt từng miếng cơm cho nàng ăn.

Bằng cái tính tình lạnh lùng của Lục Tông, chuyện như vậy cũng xác thực là làm khó dễ cho hắn.

Chỉ là ——

Dứt cho nàng mấy lần rồi cũng sẽ dần dần quen thôi a.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chép chép

Vào lúc này Khương Lệnh Uyển cực kì oán hận cái thân thể bốn tuổi nhỏ bé này của nàng, vừa nãy khi ở Thanh Hà cư cùng chơi với Tứ tỷ tỷ nàng vẫn vô cùng khỏe mạnh, vừa về tới sân nhà, cái bụng liền đau lên. Đào ma ma nhìn thấy vậy lập tức bị dọa trắng bệnh cả mặt, vội vàng kêu nha hoàn đi mời Chu thị.

Vừa rồi nàng và Khương Bách Nghiêu làm âm ỉ lợi hại, Chu thị ngủ trưa ước chừng được một canh giờ*, mặt mày mới ngủ dậy vốn đã hồng hào, nhưng vừa khi nghe tin nữ nhi bị đau bụng, nhất thời lo lắng không thôi, vội vàng hấp tấp chạy qua.

Chu thị vừa vào phòng, nha hoàn liền vén tấm màn lụa màu nhạt làm bằng vải gấm thêu hoa sang hai bên, nữ nhi nho nhỏ ngủ thật an tĩnh, trên người đắp một chiếc chăn mỏng màu hồng nhạt, nhìn giống như một con mèo con. Nữ nhi thấy mình, đôi mắt ngập nước mở to, nhỏ giọng gọi: “Nương.”

Chu thị “à” một tiếng, nhanh chóng tiến lên đem nữ nhi ôm vào lòng, sờ sờ bàn tay nhỏ mềm mại, nhíu mày nói: “Làm sao lại lạnh như vậy?” Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt u sầu của Đào ma ma, nói: “Đã sai người thỉnh đại phu chưa?”

Đào ma ma gật đầu, cũng gấp gáp vô cùng: “Nô tỳ đã cho Thanh Trúc đi mời, lúc này đại phu cũng chắc đang trên đường đến.”

Chu thị khẽ vuốt cằm, ôm thân thể mềm mại của nữ nhi trong lòng, lòng mày nhíu thành một đường. Thấy nữ nhi bảo bối kêu đau bụng, lúc này mới đem tay luôn vào trong chăn, từ vạt áo tiến vào, nhẹ nhàng xoa xoa bụng nhỏ mềm mại, ôn nhu hỏi: “Đau ở chỗ này sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán đau.”

Chu thị đau lòng không thôi, hỏi Đào ma ma: “Xán Xán hôm nay ăn đồ hư gì sao?”

Đào ma ma lắc đầu nói: “Nô tỳ vẫn luôn trông coi, không thấy Lục tiểu thư ăn loạn cái gì, đúng rồi...” Đào ma ma bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Vừa lúc nãy Lục tiểu thư đi Thanh Hà cư chơi cùng Tứ tiểu thư, ở chỗ Thôi di nương ăn một bát chè lê-----”

Chu thị vừa nghe mặt liền đổi sắc.

Khương Lệnh Uyển thấy không đúng, vội nói: “Nương, chè lê di nương làm ăn rất ngon, hơn nữa Tứ tỷ tỷ cũng ăn, Tứ tỷ tỷ không có chuyện gì, khẳng định không phải chè lê có vấn đề. Nương, người đã đáp ứng Xán Xán sẽ thích di nương và Tứ tỷ tỷ.” Thật vất vả và nàng mới khiến cho nương đổi cách nhìn khác với Thôi di nương, hơn nữa cũng có chút yêu thích Tứ tỷ tỷ, nếu bởi vì sự tình này mà khiến cho mục đích của nàng thất bại trong gang tấc, vậy đúng thật là thiệt thòi lớn.

Chu thị thấy nữ nhi che chở Chu di nương như vậy, đương nhiên cũng không tiện nói gì. Nhưng trên thực tế nàng lại vô cùng buồn bực, trong lòng thầm nghĩ: Nếu có người nào dám làm tổn thương nữ nhi của nàng, nàng tuyệt đối không để yên cho hắn. Chu thị sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, nói: “Xán Xán ngoan, nương không nói là Thôi di nương, chờ một chút để đại phu đến khám cho con.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu một lúc nữa không làm rõ được việc này, khẳng định nương sẽ giận chó đánh mèo với Thôi di nương.

Khương Lệnh Uyển tâm trạng lo lắng, cũng không lâu lắm đại phu liền đến. Sau khi đại phu khám xong, hỏi hôm nay ăn những đồ ăn gì, sau đó liền nói khuyên người nhà không nên cho hải tử ăn quá nhiều gạo nếp nếu ăn gạo nếp nhiều sẽ dẫn đến đau bụng. Thân thể tiểu nữ oa bốn tuổi vốn rất yếu ớt, ăn nhiều gạo nếp sẽ khó tiêu hóa, thế nên mới gây ra đau bụng. Nghe xong những lời này, Khương Lệnh Uyển lập tức nói: “Nương, người nghe thấy không, không liên quan đến Thôi di nương.”

Chu thị nghe xong gật gật đầu, ôm nữ nhi sát vào lòng ngực thêm một chút, nói: “Là nương trách oan Thôi di nương.”

Tuy rằng cái bụng còn đau nhưng Khương Lệnh Uyển cũng rất vui vẻ. Hai tay nàng ôm lấy cánh tay của mẫu thân, bắt lấy cơ hội nói: “Nương, Xán Xán thực sự rất yêu thích Tứ tỷ tỷ, hơn nữa Tứ tỷ tỷ và Thôi di nương đối xử với Xán Xán rất tốt. Sau này nương cũng phải đối xử với họ tốt một chút, có được hay không?”

Chu thị nhìn vào đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng của nữ nhi, nhất thời không lên tiếng. Có lẽ vì cái bụng còn đau, khuôn mặt nhỏ mập mạp nhất thời có chút tái nhợt, nhìn thấy nữ nhi như vậy nàng mà tim gan đều đau. Chu thị hôn mặt nhỏ của nữ nhi một cái, gật đầu nói: “Nương đáp ứng Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong vui sướng không thôi, tươi cười ngọt ngào với Chu thị, sau đó quay sang nhìn ca ca đang ngồi cùng cha bên cạnh giường, nói: “Ca ca cũng vậy. Sau này không cho phép bắt nạt Tứ tỷ tỷ, nếu không Xán Xán sẽ không thích ca ca nữa.”

Khương Dự vừa nghe muội muội sinh bệnh, sốt ruột hết cả lên, lập tức bỏ bút xuống chạy đến đây. Bây giờ thấy muội muội nói chuyện anh khí mui rồi, cũng không lo lắng nữa, theo thói quen liền nặn khuôn mặt bánh bao của muội muội nói: “Ca ca là nam tử hán đại trượng phu, mới không thêm bắt nạt tiểu cô nương.” Tứ muội mảnh mai phảng phất như gió vừa thổi liền có thể bị thổi bay, hán mới không có thời gian nhàn rỗi mà đi khi dễ nàng đâu.

Khương Lệnh Uyển bắt mắt nhìn ca ca của nàng, quyết miệng nhỏ làm bầm vài tiếng.

Khương Dự nhìn thấy mà cười không ngừng: “Xán Xán quả thật là một tiểu bánh bao.”

Tuy rằng ca ca nhà nàng tuy mới có chín tuổi, nhưng mặt mày lại rất tuấn tú, sau này lớn lên rồi cũng sẽ trở thành công tử tuấn lãng bất phàm. Mặc dù xét về tài hoa, ca ca có chút không tốt, nhưng lại có võ nghệ bất phàm, sau này cũng ra chiến trường giết địch cùng với Lục Tông, vô cùng uy phong tiêu sái.

Lúc này thấy ca ca hiểu chuyện như vậy khiến cho nàng nhớ lại kiếp trước---- ca ca tốt như vậy, lại bị Chu Lâm Lang mê hoặc đến thất bát điên đảo, muốn phải cưới bằng được người vào cửa.

Nương cùng An vương phi xưa nay như nước với lửa, làm sao có tiếp nhận Chu Lâm Lang làm con dâu của mình? Mẫu thân phản đối, xưa nay cha đều nghe lời mẫu thân, hơn nữa cha cũng cho rằng nhi tử và Chu Lâm Lang thực sự không thích hợp, đương nhiên cũng phản đối. Kết quả là ca ca tốt này của nàng ngược lại không hề để ý đến thân phận con trai trưởng của Vệ Quốc Công phủ quý mãi ở trước sân phòng cha mẹ không đứng lên, người làm nương tuy tức giận. Cuối cùng ngay cả cha tính tình vẫn luôn ôn hòa cũng nhịn không được cầm mấy dây mây đánh đứa con trai không hiểu chuyện này.

Đánh thân con đau lòng mẹ, đến cuối cùng người thoái nhượng còn không phải nương sao?

Nàng cũng từng khuyên qua ca ca hãy nên nghe lời cha mẹ.

Nhưng ca ca của nàng là một người thẳng thắn, bất kể nói gì cũng vẫn muốn thành thân với Chu Lâm Lang, ngay cả lời của nàng cũng không nghe. Hồi đó nàng luôn được nuông chiều, thấy ca ca không nghe lời, đương nhiên cũng cực kì tức giận, sau đó lập tức đi tìm Chu Lâm Lang lý luận. Nhưng Chu Lâm Lang một mặt kiêu ngạo nói: “Người có thể gả cho Lục Tông, vì sao ta không thể gả cho ca ca ngươi? Khương Lệnh Uyển, ngươi xem mình là ai, dựa vào cái gì ngươi luôn muốn người khác nghe theo ý ngươi?”

Khi đó nàng thực sự tức giận muốn cầm lấy roi mây đánh cho Chu Lâm Lang một trận.

Lúc hồi phủ nàng vừa vặn gặp phải Lục Tông. Lục Tông thấy nàng chỉ mang nha hoàn đi ra ngoài, lo lắng sợ nàng xảy ra chuyện, liền muốn đưa nàng hồi phủ. Hồi đó hai người đã định hôn, hán là vị hôn phu nên lo lắng an nguy của nàng là điều đương nhiên. Nhưng nàng mới vừa nháo với Chu Lâm Lang, trong lòng tức giận muốn ngất đi, càng đem hết lửa giận đổ lên người Lục Tông. Khi đó nàng nghĩ, nếu không phải bởi vì nàng phải gả cho Lục Tông, nói không chừng Chu Lâm Lang sẽ không phí tâm tư đi mê hoặc ca ca. Nhưng hôm nay nghĩ lại, Lục Tông vô tội biết bao.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt xuống.

Nàng là một hải tử bị chiều quá sinh hư, nhưng hán lại vẫn luôn bao dung nàng.

Kỳ thực Lục Tông cũng không phải là người tính tình tốt gì, sở dĩ nàng cảm thấy hán dễ tính là bởi vì hán đem mọi sự kiên trì và dung túng của hán cho nàng.

Khương Lệnh Uyển cuộn thành một đoàn, dựa vào lòng ngực mẫu thân.

Khương Bách Nghiêu cầm bát sứ trắng nhỏ, thổi thổi vài cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí mớm thuốc cho nữ nhi bảo bối: “Xán Xán ngoan, uống thuốc nào.”

Khương Lệnh Uyển vừa ngửi tới mùi vị của thuốc, tiểu lồng mảy liền nhủ lại, một đôi mắt to đen lay láy nhìn Khương Bách Nghiêu, miệng nhỏ lại không chịu mở ra.

Khương Bách Nghiêu vẻ mặt ôn hòa nói: “Xán Xán nếu như thuốc uống hết, cha đồng ý với Xán Xán một chuyện, có được hay không?”

Lời này thành công hơi gọi hứng thú của Khương Lệnh Uyển, miệng nhỏ cong cong nói: “Như vậy... chuyện gì cũng có thể sao?”

Khương Bách Nghiêu nói vậy, một là vì muốn dỗ nữ nhi, hai là cảm thấy nữ nhi mới có bốn tuổi, sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, lớn nhất chỉ có thể liên quan đến các loại thức ăn linh tinh mà thôi. Khuôn mặt Khương Bách Nghiêu ôn hòa tuần tú, gật đầu nói: “Đúng nha. Xán Xán cứ việc nói, cha nhất định đáp ứng con, nhưng trước hết--- Xán Xán phải ngoan ngoãn uống hết chén thuốc này đã.”

Chuyện đương nhiên là không đơn giản như vậy.

Thân thể tròn tròn mập mập của Khương Lệnh Uyển nhanh chóng chui ra khỏi lồng ngực của mẫu thân, tay nhỏ cầm lấy bát sứ trắng trong tay Khương Bách Nghiêu, đầu ngửa lên “ừng ực ừng ực” uống hết, sau đó nhìn về phía cha mình chép miệng một cái, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh nói: “Xán Xán muốn Tông biểu ca.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Biểu ca

Khương Bách Nghiêu nói lời giữ lời, hơn nữa tuy nữ nhi còn nhỏ nhưng lại không dễ chọc. Mấy ngày nay người vẫn luôn treo bên miệng nhỏ của tiểu bảo bối không phải là “Tứ tỷ tỷ” thì cũng sẽ là “Tông biểu ca”, lúc mới bắt đầu còn không có cảm giác gì, về sau số lần càng ngày càng nhiều, khiến cho người làm cha là Khương Bách Nghiêu thật có chút ghen tị. Chu thị thấy phu quân nhà mình ầu ử như vậy, không khỏi có chút buồn cười, không nhịn được liền trêu ghẹo vài câu: “Chàng nha, càng ngày càng trở nên trẻ con.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, vẻ mặt tiêu sái vô lại nói: “Vi phu xác thực càng ngày càng trẻ ra hơn rồi, tuổi trẻ nhiều sức, A Cẩm tới hôm qua đáng lẽ phải hiểu rất rõ ràng.”

Nghe xong lời nói tràn đầy ẩn ý như vậy, vành tai Chu thị đỏ rực, biết bản thân mình không nói lại hấn, liền nói lái sang chuyện khác: “Quốc Công gia dự định đi mời Vinh thế tử?”

Khương Bách Nghiêu nói: “Đã đồng ý với Xán Xán, người làm cha như ta đương nhiên phải làm được. Lúc trước Vinh Vương đã nói với ta, con trai của hấn trăm mực ít nói, tính tình quá mức thận trọng, nửa điểm cũng không giống như một hài tử mười tuổi. Hiếm khi nhìn thấy Vinh thế tử đối xử khác biệt với Xán Xán nhà chúng ta như vậy, Vinh Vương đương nhiên vô cùng hi vọng về sau hai bên có thể lui tới nhiều hơn. A Cẩm, nàng nói xem Xán Xán của chúng ta còn nhỏ đã được nhiều người yêu thích như vậy, sau này lớn lên rồi không biết có bao nhiêu nam tử ái mộ nữa đây...” Nói tới cái này, Khương Bách Nghiêu liền có một cảm giác tự hào của người làm cha--- khuê nữ của Khương Bách Nghiêu hấn, đương nhiên khả ái nhất, được mọi người yêu thích nhất cũng là điều đương nhiên.

Về điểm này, hai vợ chồng ý kiến đồng nhất.

Nữ nhi nói muốn gặp Lục Tông, Khương Bách Nghiêu đã đáp ứng rồi thì tất nhiên sẽ không nuốt lời. Lại nói tiếp bây giờ hai đứa nhóc tuổi vẫn còn nhỏ, không cần phải kiêng dè, gặp nhau nhiều cũng không phải chuyện không tốt, coi như là nhiều thêm một vị huynh trưởng thương yêu muội muội. Còn chuyện sau này để sau này, vậy thì để sau này hấn nói.

Mà đầu bên này, Khương Lệnh Uyển vừa nghe cha đáp ứng đi mời Lục Tông đến đây thăm nàng, trong lòng cười to, phảng phất như cái bụng cũng không còn đau nữa.

Nàng dài cổ chờ mong a.

Đợi ròng rã một ngày, “Tông biểu ca” trong mong đợi tuy rằng không đến nhưng lại đến một vị “Vanh biểu ca”. Vị Vanh biểu ca này tên gọi là Tiết Vanh, lớn hơn Khương Lệnh Uyển một tuổi. Mẫu thân Tiết Vanh là trưởng nữ của Vệ Quốc Công phủ, sau này gả cho con trai trưởng của Trung dũng Hầu phủ Tiết Triển Linh, thành thân ba năm đầu vẫn không có con nói dối, nhưng sau này bụng nàng cũng không chịu thua kém, một hơi sinh ra một đôi long phượng thai. Đôi long phượng thai này chính là hai tỷ đệ Tiết Tranh và Tiết Vanh. Hôm nay vừa nghe Tiết Vanh đến đây, Khương Lệnh Uyển liền không nhịn được nhớ tới vị biểu tỷ Tiết Tranh kia, vị biểu tỷ này của nàng từ nhỏ đã là một tiểu cô nương dũng mãnh, khí khái nam tử còn nhiều hơn cả đệ đệ Tiết Vanh của nàng, nàng giống như là tiểu bá vương của Tấn thành này. Hơn nữa Tiết Tranh là một người cực kì bao che khuyết điểm, kiếp trước vào thời điểm nàng cãi vã với Chu Lâm Lang, Tiết Tranh lập tức đi đến, không nói hai lời liền xách Chu Lâm Lang lên... Khí chất dũng mãnh này, đến bây giờ Khương Lệnh Uyển vẫn còn kính nể.

Chỉ là vị biểu ca Tiết Vanh này của nàng, từ nhỏ đã được tỷ tỷ của hấn bảo vệ vô cùng tốt, lớn lên lại là một bộ dáng tiểu thiếu niên môi hồng răng trắng, ngoài miệng tuy nàng gọi hấn một tiếng “Vanh biểu ca”, nhưng trong lòng lại coi hấn như tỷ muội tốt. Sau này khi hai người lớn lên, không ngờ Tiết Vanh lại tỏ lộ tình cảm với nàng, khiến cho nàng lúc ấy bị lời nói đột ngột của hấn dọa cho sợ hết hồn.

“Xán Xán, Xán Xán biểu muội.”

Tiết Vành bây giờ mới có năm tuổi, hôm nay mặc một thân áo choàng màu xanh sẫm càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên nổi bật, xanh miết mềm mại, một đôi mắt to trong suốt ầng ậc nước. Hắn chạy nhanh, nha hoàn phía sau chỉ lo lắng hắn sẽ bị té ngã, luôn cẩn thận che chở, nhưng Tiết Vành lại hưng phấn đến không chịu ngồi yên, động tác lưu loát chạy tới trước giường gỗ lê, đưa khuôn mặt nhỏ của hắn tiến đến trước mặt Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Xán Xán, nghe mẫu thân nói muội bị bệnh, còn khó chịu không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn đôi mắt to đầy nước của Tiết Vành không lên tiếng.

Tiết Vành năm tuổi môi hồng răng trắng đặc biệt thanh tú, mi mắt thật dài giống như hai cây quạt nhỏ, còn dài hơn cả tiểu cô nương nhà người ta, khuôn mặt nhỏ lại càng mập mạp, khiến người nhìn không nhận được chỉ muốn xoa bóp, tiểu bộ dáng này có thể so sánh với nàng. Khương Lệnh Uyển nhớ lại, vị Vành biểu ca này của nàng sau khi lớn lên vẫn là một bộ dáng tiểu bạch kiểm, nếu đổi thành một thân nữ trang, căn bản sẽ không một ai nhận ra hắn là nam hài tử. Có điều nếu có ai mà dám so sánh hắn thành tiểu bạch kiểm, biểu tỷ bao che kia của nàng sẽ ngay lập tức đưa tới một đấm.

Kiếp trước Tiết Vành yêu thích nàng, nàng thực sự không có cách nào tiếp nhận, loại cảm giác đó---- giống như một vị tỷ muội tốt lớn lên cùng người, đột nhiên có một ngày lại nói yêu thích người, muốn thành thân với người.

Chuyện này...chuyện này thực sự quá hoang đường.

Cho nên kiếp này, từ nhỏ nàng sẽ giữ một khoảng cách với hắn, đỡ đến khi sau này hắn lại khóc nhè.

Dù sao, người nàng muốn gả chính là Lục Tông a.

Tiết Vành thấy biểu muội không để ý tới hắn, có chút thất lạc, ánh mắt liền trở nên âm trầm, có điều rất nhanh lại trung ra bộ mặt tươi cười nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, nhà ca ca có nuôi hai con mèo nhỏ, trắng trắng mập mập giống như một quả cầu tuyết, muội có thích không, hai chúng ta mỗi người một con?”

Hai tay Khương Lệnh Uyển nắm phù dung cao, nghe xong Tiết Vành nói cũng không lắc đầu ngay.

Tiểu biểu muội lúc trước luôn hoạt bát bướng bỉnh, còn luôn thích nắn nắn khuôn mặt nhỏ của hắn, hôm nay thế nhưng lại thật vô cùng im lặng không chịu mở miệng nói chuyện với hắn. Tiết Vành cho rằng nàng bị bệnh còn chưa tốt, không khỏi có chút đau lòng, liền ngồi sát bên cạnh nàng, muốn cùng nàng nói chuyện phiếm, dù sao hai người bọn họ lâu rồi chưa gặp mặt. Tiết Vành rất yêu thích vị tiểu biểu muội này, tiểu biểu muội không chỉ xinh đẹp, hơn nữa lúc mà biểu muội ăn đồ ăn hai má phúng phính phình ra, trông đáng yêu cực kì.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Vành cứ nhìn chằm chằm đồ ăn của mình, cho rằng hắn thèm, lúc này liền với tay từ vào cái đĩa hoa lưu ly màu lam đặt trên bàn cầm lên một khối phù dung cao thơm ngọt đưa cho hắn.

Tiết Vành lập tức cầm lấy, cùng ăn say sưa ngon lành với tiểu biểu muội.

Khương Lệnh Uyển thấy hắn ngoan ngoãn ăn đồ ăn, không nói lời nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc nàng đang cúi đầu phát ngốc, bên tai liền nghe được tiếng nghi hoặc của Tiết Vành “A?”, phảng phất như không phải cùng nàng nói chuyện, sau đó âm thanh giòn giã tiếp tục hỏi: “Người là ai?”

Ài?

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng ngẩng đầu, đôi mắt đen to lay lay nhìn tiểu thiếu niên mặc một chiếc áo bào màu trắng đứng phía bên ngoài rèm che. Nàng vừa thấy Lục Tông, nhất thời hai mắt liền sáng lên như hai ngọn đuốc.

Khương Lệnh Uyển lập tức thả phù dung cao trên tay xuống, để chân trần “thịch thịch thịch” chạy tới. Sau đó ôm chặt lấy cánh tay của Lục Tông, đầu nhỏ ngẩng lên nhìn hắn, âm thanh mềm mại nhu nhu nói: “Tông biểu ca.”

“Ừm”

Lục Tông cúi đầu, thấy tiểu bánh bao hôm nay mặc một thân áo váy màu hoa sen, trên đầu nhỏ vẫn là hai búi tóc tinh xảo, ít trang sức hơn mấy ngày trước, chỉ sử dụng hai dây cột tóc màu nhạt, theo thân hình nhỏ nhỏ của nàng nhìn xuống, liền thấy một đôi bàn chân vẫn đang để trần, có lẽ là sợ lạnh, giờ khắc này vô cùng lấm lấm liệt liệt đứng trên mu bàn chân của hắn, đầu ngón chân béo mập chỉ hơi hơi nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Trâm hoa

Từ thị mặc một bộ váy gấm thêu phù dung, cài tóc bằng trâm ngọc, phong cách mặc đồ vẫn quý phái như trước nay. Hôm nay mang theo tiểu nữ nhi

Khương Lệnh Huệ chơi đùa trong sân. Cảm thấy nữ nhi của mình rất thiên chân khả ái, đôi môi cũng nhiễm ý cười, chi thoảng giương mắt, ánh mắt liền đọng tới thiếu niên mặc áo bào màu trắng đang khoanh tay đứng ở hành lang cách đó không xa, Từ thị quay sang hỏi nha hoàn: “Kia là người phương nào?”

Nha hoàn đứng bên cạnh Từ thị dáng người cao gầy, dung mạo thanh lệ, tóc chải thành hai búi, nàng gọi Kim Châu, là nha hoàn được Từ thị tín nhiệm nhất.

Kim Châu ngẩng đầu lên quan sát sau đó nói với Từ thị: “Hồi nhị phu nhân, kia là thế tử của Vinh vương phủ.” Nàng dừng lại một chút, phảng phất như nhớ ra cái gì, sau đó tiếp tục nói, “Từ lần trước quốc công gia và phu nhân đến Vinh vương phủ để viếng thăm Vinh vương phi, giống như càng ngày càng qua lại nhiều hơn với Vinh vương phủ. Hôm nay Lục cô nương bị đau bụng, xem ra là Vinh thế tử đến thăm Lục cô nương.”

Khương Lệnh Huệ cũng nhận ra Lục Tông, nhất thời thu liễm tươi cười, hai hàng lông mày nhỏ nhíu lại thật chặt, kéo ống tay áo của mẫu thân, miệng nhỏ cong lên cáo trạng: “Nurong, chính là hần... Lần trước hần dùng gậy gỗ đánh Đại hắc cầu, rất hung dữ.”

Từ thị híp híp mắt.

Nàng đương nhiên biết. Lần trước nữ nhi và Tô Lương Thần hòa nhau cùng trêu chọc Khương Lệnh Uyển, chính là vị Vinh thế tử này đứng ra che chở. Vị Vinh thế tử Lục tông này năm nay mới mười tuổi, mới còn nhỏ nhưng đã có thể dũng cảm quả quyết được như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành người tài. Chỉ là Từ thị cũng biết thân phận lúng túng hiện tại của Vinh vương phủ, dù sao cũng không được hoàng thượng yêu thích, năng lực nhiều hơn nữa thì có lợi ích gì?

Nếu không phải có chuyện lần trước, Từ thị sẽ thưởng thức vị thiếu niên anh dũng quả cảm này. Nhưng người này lại bắt nạt nữ nhi nàng, tốt như thế nào nàng cũng thấy ngứa mắt.

Chi là ——

Chi là bất kể như thế nào thì thân phận Vinh thế tử của hần vẫn còn bày ở đó. Dù bàn tay của nàng có dài thì cũng không thể với được ra ngoài hậu viện của Vệ Quốc Công phủ, đương nhiên là không thể nắm được thóp của hần.

Khương Lệnh Huệ cực kỳ chán ghét Lục tông, trong lòng nàng thầm nghĩ: Ngày ấy nếu không có hần ở đó, Lục muội muội chắc chắn sẽ bị nàng dọa sợ tè ra quần.

Khương Lệnh Huệ nâng khuôn mặt nhỏ lên, ủy khuất nói: “Nurong, gần đây lục muội muội luôn thích chơi cùng Từ muội muội...”

Nữ nhi của tiểu tiện nhân Thôi thị?

Mặt Từ thị lạnh đi ba phần, vừa mới nghĩ đến gương mặt giả vờ nhu nhược của ả Thôi thị kia, nàng liền đầy một bụng tức. nàng cúi đầu, xoa xoa gương mặt nhỏ bé của nữ nhi, khoe miệng cong cong, nói: “Từ muội muội nào chứ? Thứ do hạ nhân sinh ram có tư cách gì làm muội muội của con. Huệ Nhi ngoan, nurong sẽ cố gắng xả giận giúp con, có được không?”

“Vâng.” Khương Lệnh Huệ hài lòng nở nụ cười, nhào vào trong ngực mẫu thân, điềm nhiên nói, “Nurong thật tốt.”

“Tông biểu ca đến thăm Xán Xán sao?” Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhỏ hỏi, nhất thời trên gương mặt bánh bao liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, mày cũng cong cong, hai mắt như hai vầng trăng lưỡi liềm. Thân thể tròn vo dựa vào cánh tay của Lục Tông, thân cận vô cùng.

Lúc này, Đào ma ma đi vào, liền nhìn thấy Lục cô nương của nàng đi chân trần xuống đất, ngay lập tức liền ôm người lên, miệng bắt đầu cảm râm: “Sao Lục tiểu thư lại đi xuống? Nếu cảm lạnh thì phải làm sao đây?” Oa nhi bốn tuổi, thân thể vô cùng yếu đuối, trong những tiểu hài tử cùng lứa, thân thể của Lục tiểu thư coi như là không tốt, gần đây những chứng bệnh nhỏ luôn đến không ngừng. Lục tiểu thư là bảo bối được Quốc công gia yêu thương nhất, là tâm can của lão thái thái, nếu như xảy ra sự cố gì, vậy những người hầu hạ cho Lục tiểu thư như bọn họ chắc chắn sẽ bị xử phạt.

Thân thể nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Uyển uốn một cái, ngây thơ nhìn Lục Tông: “Xán Xán muốn Tông biểu ca ôm.”

Biết được vị Tông biểu ca này luôn là người Lục tiểu thư vẫn luôn để ở bên mép, Đào ma ma nhất thời cũng không có cách nào, chỉ có thể nhìn về phía tiểu thiếu niên, vẻ mặt lộ ra khó xử: “Vinh thế tử, chuyện này...”

“Tông biểu ca.” Đối mặt với Lục Tông, Khương Lệnh Uyển không có tính khí nuông chiều thường ngày mà trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Lục Tông cũng không biết được vì sao bánh bao nhỏ này lại thích mình đến như vậy.

Hôm nay Vệ Quốc Công phủ phái người đến đưa tin, nói rằng tiểu biểu muội hôm qua bị bệnh, có chút nhớ hần. Vinh vương gia cũng rất yêu thích Tiểu Xán Xán, đương nhiên rất nguyện ý giao Lục Tông ra. Hiện nay Lục Tông nhìn thấy nàng khỏe mạnh, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mẫm mẫm, nhìn không ra nửa phần bệnh trạng, hơn nữa cái miệng nhỏ này từ lúc hần đến vẫn luôn ăn bánh ngọt không ngừng, xem ra là khẩu vị vô cùng tốt.

Về mặt Lục Tông tuy rằng vẫn không lạnh không nhạt, nhưng cũng là người tính tình sáng khoái, thoảng cúi người, một tay đỡ lấy hông tròn của nàng, một tay đỡ lấy thân thể của nàng, trực tiếp ôm người đặt lên trên giường.

Trên giường còn ngồi một tiểu nam oa mặc áo màu xanh sẫm, dáng dấp vô cùng thanh tú. Tiểu nam oa này Lục Tông đã từng gặp rồi, cũng nhận thức, chính là tiểu công tử Tiết Vành của Trung Dũng Hầu phủ.

Trong lòng Tiết Vành vô cùng không thoải mái, khuôn mặt đỏ đỏ thịt cong lên không thềm nói lời nào, như là đang cáu kỉnh.

Khương Lệnh Uyển phăng phất như không chút ý tới vị tiểu biểu ca này cảm xúc có chút xấu đi, tay bé nhỏ đang bận lời kéo ống tay áo của Lục Tông, thanh âm giòn giòn nói: “Tông biểu ca, ngồi.”

Lục Tông ngồi xuống.

Hai tay Khương Lệnh Uyển quấn lấy cánh tay của Lục Tông, nói: “Tông biểu ca, ngày hôm qua Tông biểu ca đút cho Xán Xán ăn quá nhiều gạo nếp, Xán Xán ăn xong bị đau bụng.”

Gương mặt của bánh bao nhỏ đầy vẻ oan ức, khiến cho Lục Tông có chút dở khóc dở cười. Hôm qua không biết là ai lúc nào cũng há to miệng gào khóc đòi ăn vẹt, luôn miệng nói “còn muốn”, bao nhiêu cũng ăn không đủ no. Hơn nữa chỉ đút cơm thôi cũng không đủ, còn phải hầu hạ nâng lau miệng. Lúc này lại còn oán hằn.

Lục Tông cũng không chấp nhặt với nàng, ân cần nói: “Còn đau không?”

Khương Lệnh Uyển cười cười: “Xán Xán thấy Tông biểu ca đến nên đã trở nên tốt rồi. Tông biểu ca giúp Xán Xán xoa xoa bụng có được không?”

Lục Tông vốn chỉ tính đến đây nhìn một cái, lại không nghĩ tiểu tử này lại có thể quán người đến như thế. Hắn đã mười tuổi, bánh bao nhỏ cũng chỉ mới có bốn tuổi, đương nhiên không biết nam nữ có khác biệt. Hắn đưa tay kề sát bụng nhỏ của nàng, phát hiện bụng bánh bao nhỏ quả thực vô cùng mềm mềm trắng trắng, giống như còn mềm hơn cả gương mặt nhỏ của nàng. Khương Lệnh Uyển có chút sợ ngửa, muốn Lục Tông xoa bụng cho nàng, lại nhẹn không được nhanh khách cười không ngừng, nhất thời trong phòng tràn đầy tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc.

Hừm.

Quai hàm Tiết Vành căng phồng, nghiêng đầu nhỏ qua một bên, bất mãn vò vò miếng phù dung cao trong tay, trong lòng cực kỳ uất ức.

Xoa xong, Khương Lệnh Uyển lập tức khen nói: “Tông biểu ca thật lợi hại, Tông biểu ca vừa xoa, Xán Xán lập tức liền hết đau.”

Phần lớn cũng là bởi vì tiểu bánh bao quá mức đáng yêu, ngay cả tính tình nhát nhẽ như Lục Tông cũng thoáng trở nên nhu hòa một chút, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ đánh giá vẻ mặt của Lục Tông, đương nhiên là nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của hắn. Đồi trước không biết Lục Tông coi trọng nàng ở điểm nào, coi nàng như bảo bối mà sủng, móc tim móc phổi ra đối tốt với nàng, đời này hai người bọn họ trải qua một đoạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thân mật như vậy, chờ tới khi lớn lên, Lục Tông khẳng định sẽ càng thêm thương yêu nàng.

Khương Lệnh Uyển đã sớm tính toán trước mưu đồ.

Tuy nói kiếp trước là nàng khiến Lục Tông chịu thua thiệt, nhưng đến cùng cũng là do nàng vẫn luôn bị hắn sủng đến hư. Thời điểm nàng bị nuông chiều ra một bộ tính tình ương bướng Lục Tông còn có thể bao dung nàng được, huống chi lúc này nàng ngoan ngoãn như vậy.

Tiết Vành nhìn, cảm thấy không thoải mái, bỏ hết non nửa miếng phù dung cao còn lại vào miệng, sau đó luống cuống bò lên giường của Khương Lệnh Uyển, đi đến bên người nàng, ông chặt lấy tiểu biểu muội của mình, hai mắt hồng hồng lâu lâu nói: “Xán Xán là của ta...”

Ai là của huynh chứ?

“Xán Xán là biểu muội của ta.” Tiết Vành dùng sức ôm lấy Khương Lệnh Uyển, vung đầu lên nhìn Lục Tông, “Không cho phép người cướp đi!”

Khương Lệnh Uyển có chút khóc không ra nước mắt.

Tiết Vành tuy rằng lớn lên thanh tú, nhưng dù sao cũng là nam hài tử, hắn lớn hơn nàng một tuổi, sức lực đương nhiên cũng lớn hơn nàng. Thân thể mập mạp của nàng uốn éo trong lòng Tiết Vành, đang chuẩn bị muốn mở miệng cầu cứu, đã thấy Lục Tông duỗi tay đến, trực tiếp tách hai người bọn họ ra, sau đó rất dễ dàng xách Tiết Vành lên, đặt qua một bên.

Khương Lệnh Uyển ngăn người, theo bản năng nhìn về mặt của Lục Tông.

Thấy mặt hắn không có vẻ gì khác, ngay cả một tia ôn nhu nho nhỏ cũng không tìm thấy.

Tuổi còn nhỏ có cái tốt của tuổi nhỏ, nhưng cũng có điểm không tốt, ví dụ như lúc này, Lục Tông tuy đối với nàng rất tốt, nhưng ở trong mắt hắn, chung quy nàng vẫn là một em bé chưa dứt sữa. Chỉ là sau này... Tuy rằng mặt Lục Tông có lạnh nhạt như thế nào đi nữa thì việc làm hắn ghen tuông lại vô cùng dễ dàng, trăm thử trăm trúng.

Tiết Vành thờ phỉ phò nhìn Lục Tông, trong lòng vô cùng uất ức.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dạng con dâu nhỏ này của Vành biểu ca nhà nàng, ngược lại cũng có chút đau lòng. Nhìn đi, ánh mắt của tiểu biểu ca muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, cũng khó trách Tranh biểu tỷ lại che chở hắn đến như vậy.

Cuối cùng cách giờ cơm trưa chỉ còn lại nửa canh giờ.

Khương Lệnh Uyển vốn định giữ hân lại ăn cơm, ngay cả Chu thị cũng mở miệng, nhưng Lục Tông lại khéo léo từ chối, nói là hân còn rất nhiều bài tập vẫn chưa làm xong. Tâm trạng Khương Lệnh Uyển khó chịu, nhưng cũng hiểu được Lục Tông đến thăm nàng cũng coi như là đặc cách. Mỗi lần nàng nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Lục Tông đối với nàng cũng cảm thấy buồn bã, nhưng chỉ cần nghĩ đến đời trước hân đối với nàng vô cùng tốt, nàng sẽ cảm thấy, bản thân chịu chút khổ không đáng là bao. Nàng nhõng nhẽo đòi hỏi bắt Lục Tông cam đoan lần tới phải đến đây thăm nàng, hai người còn ghé tay, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Có điều, vẫn còn một vị biểu ca khác khiến nàng đau đầu.

Tiết Vành đặt mông ngồi bên cạnh nàng, một bộ tư thế ‘Ta đã ngồi đây rồi thì sẽ không bao giờ đi nữa’. Chỉ là khi Lục Tông vừa mới đi, Tiết Vành lại bắt đầu hùng hục ý chí hiến ân cần cho nàng.

Tiết Vành nói: “Xán Xán, biểu ca có chỗ nào không sánh được bằng khối băng kia chứ?”

Khối băng? Nói ai a? Trong lòng Khương Lệnh Uyển âm thầm bao che khuyết điểm, quay sang nhìn gương mặt mập mạp trắng trẻo của tiểu biểu ca, một mặt ngây thơ nói: “Tông biểu ca rất lợi hại, lúc trước biểu ca còn giúp muội đánh đuổi đại hắc cầu, vô cùng uy phong.”

Dứt lời, sau đó nhìn chằm chằm Tiết Vành chớp chớp đôi mắt long lanh, cũng không mở miệng nói chuyện thêm nữa.

Nguyên một buổi chiều, Tiết Vành giống như một cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng nàng, Khương Lệnh Uyển có chút bất đắc dĩ, nhưng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt đáng thương của tiểu biểu ca, nàng lại không thể đuổi hân đi. Nhân lúc thân thể nàng đã gần như khôi hân, nàng muốn đi Thanh Hà cư tìm Tử tỷ tỷ cùng chơi.

Tiết Vành cũng cùng đi theo nàng đến.

Hai tiểu hài tử nắm tay đi đến Thanh Hà cư. Nguyên bản Khương Lệnh Uyển đang vô cùng vui mừng, chờ khi nghe thấy âm thanh trầm thấp nở từ bên trong truyền ra, lúc này đôi chân ngắn nhỏ mới mau mau chạy đến. Vừa vào liền nhìn thấy Tử thị và Khương Lệnh Huệ cũng ở bên trong, phía sau dẫn theo hai ai nha hoàn và một vị ma ma, khí thế rất hùng hổ dọa người.

Còn Thôi di nương, nàng rơi nước mắt quý trên mặt đất, ôm Khương Lệnh Đề vào trong lòng che chở. Gương mặt Khương Lệnh Đề bởi vì khăn trương nên lộ ra vẻ trắng xám, trên mặt còn mang theo nước mắt.

“Tử tỷ tỷ.” Khương Lệnh Uyển lập tức chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời lên cơn giận dữ, giương mắt nhìn Tử thị nói, “Tại sao ngài muốn bắt nạt di nương và tử tỷ tỷ?”

Nàng tuy rằng buồn bực, nhưng đến cùng thì tuổi vẫn còn nhỏ, thanh âm vẫn mang theo vẻ bi bô, căn bản là không có bất kì khí thế.

Tử thị cúi đầu nhìn nắm bột trước mặt, vẻ mặt vô cùng ôn hòa nói: “Nhị thẩm làm sao lại bắt nạt mẹ con bọn họ? Bản thân các nàng làm sai chuyện. Chỉ là Xán Xán không biết đó mà thôi—— vị Tử tỷ tỷ này của con trộm đi trăm hoa của Huệ Nhi. Nhìn đi, tuổi mới còn nhỏ đã học xấu đi trộm đồ, sau này lớn lên sẽ hư đồn đến thế nào nữa. Nhị thẩm đang muốn nói cho lão thái thái chuyện này đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Làm mất mặt

Nhị thẩm này của nàng càng ngày càng quá quắt!

Tử tỷ tỷ bây giờ mới có năm tuổi, tuổi còn nhỏ đã gánh trên mình tội danh trộm đồ, sau này làm gì còn chút thanh danh nào nữa? Khương Lệnh Uyển nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại, nàng hiểu chuyện này không phải do Tử tỷ tỷ gây ra, hôm nay phát sinh chuyện này là bởi vì lần trước nàng bắt nạt Khương Lệnh Huệ. Khương Lệnh Huệ bị nhị thẩm dạy hư, biết là trả thù nàng không được liền nắm lấy quả hồng mềm là Tử tỷ tỷ. Một người lớn, lại có thể vu oan giá họa cho một tiểu nữ oa năm tuổi, nói ra thật làm mất hết mặt mũi của Vệ Quốc công phủ bọn họ.

Một vị nhị thẩm này lại có thể làm ra được loại việc như vậy.

Tử thị thấy Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, nghĩ rằng nha đầu này ngày thường có thông minh lanh lợi thì có như thế nào, chung quy vẫn chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, có thể có năng lực gì? Nàng không để ý tới, vội vàng lệnh cho ma ma cùng nha hoàn đem Thôi thị và Khương Lệnh Uyển mang tới Huệ An đường của lão thái thái.

Tiết Vành cũng biết hôm nay có chuyện lớn xảy ra, tiểu nam oa môi hồng răng trắng lúc này mím môi không lên tiếng, nết to chớp chớp vô hại. Thường ngày hân cùng tiểu biểu muội chơi đùa, cũng chưa từng thấy nàng để bụng tới Tử tỷ tỷ Khương Lệnh Huệ này cho lắm, lúc này hân mới còn nhỏ cũng không thể hiểu được hết, chỉ cho rằng tiểu biểu muội cũng không để ý đến Khương Lệnh Huệ, vội vàng cầm tay nhỏ mềm mại của tiểu biểu muội nói: “Xán Xán, chúng ta đi thôi. Trộm đồ đều là hải tử xấu, chúng ta không nên chơi với hải tử xấu.”

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt mập trắng nõn của Tiết Vành, đôi mắt đen tròn như ngọc mã não chăm chú nhìn hấn “Tứ tỷ tỷ mới không phải kẻ trộm!” Nói xong liền nhấc lần váy chạy ra ngoài.

Lông mày nhỏ của Tiết Vành nhíu lại, sau đó chân ngắn cũng bước đi theo.

Tuy nói quy củ ở Vệ Quốc công phủ không tính là quá hà khắc nhưng cũng không chấp nhận được việc trộm cắp. Hôm nay lão thái mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc có thêu những bông hoa nhỏ xếp thành chữ “Thọ”, đang ngồi trên ghế chủ vị, tuy ngày thường bà rất hòa ái thân thiện, nhưng giờ phút này, sau khi nghe Từ thị nói xong, lông mày lập tức nhăn lại.

Từ thị âm thầm đánh giá về mặt của lão thái thái, trong lòng vui mừng nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tiếc hận nói: “Con dâu vốn không muốn quấy rầy nương, chỉ là con dâu cảm thấy chuyện này con dâu không làm chủ được, không biết nên xử lý như thế nào mới tốt.”

Khương Lệnh Uyển vội vã chạy tới, thấy lão thái thái, lập tức đi qua hành lễ, thanh âm nhu nhu mềm mại kêu một tiếng “nãi nãi”. Nhưng xác thực chuyện này đã nháo quá lớn, lão thái thái thấy Khương Lệnh Uyển cũng chỉ nhàn nhạt “ừ” một tiếng, không còn thấy sự vui mừng thường ngày. Khương Lệnh Uyển thấy bà như vậy, chỉ sợ Từ thị đã đem mọi chuyện nói ra mất rồi, nàng vội vàng chạy đến bên người lão tổ tông, khuôn mặt nhỏ giương lên làm bầm vài tiếng: “Nãi nãi, Tứ tỷ tỷ sẽ không lấy trộm đồ. Mấy thứ như trăm hoa này Tứ tỷ tỷ mới không hiếm lạ.”

Lão thái thái xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của tiểu tôn nữ, ôm người vào trong lòng: “Xán Xán ngoan, trước nghe nhị thẩm của con nói đã.”

Từ thị lệnh cho nha hoàn phía sau trình lên trăm hoa.

Trong tay Kim Châu là một cái hủ bao lụa gấm có thêu hình con bướm màu trắng, bên trong có một cây trăm hoa bằng vàng có khảm một viên ngọc trai màu bạc, xem ra thật có giá trị.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút liền nhận ra, đây là hủ bao lần trước nàng tặng cho Tứ tỷ tỷ, nhưng cây trăm hoa này quả thực nàng đã thấy Khương Lệnh Huệ đeo qua.

Từ thị nói: “Đầu tháng con dâu mới mua cho Huệ nhi một cái trăm hoa. Hôm nay con dâu suy nghĩ thấy nữ nhi không đeo nó đã lâu, liền muốn Huệ nhi lấy ra đeo nhưng lại không tìm được. Vừa vặn mấy ngày trước Đề nhi sang thăm phòng của Huệ nhi, sau đó trăm hoa lại bị mất, hạ nhân tìm khắp gian phòng cũng không thấy... Lão tổ tông cũng hiểu được Huệ nhi xưa nay chưa từng giấu giếm cái gì, nhưng hôm nay tìm lại không phát hiện thấy trăm hoa. Con dâu cũng nghĩ, trăm hoa này tuy không phải là vật quý giá, nhưng nếu bỏ qua chuyện nhỏ này, ngày mai không biết sẽ lại mất thêm cái vòng tay hay vòng cổ gì đó nữa cho nên mới muốn đi qua tìm thử trong phòng của Đề nhi, tìm không được cũng coi như loại bỏ Đề nhi ra khỏi những người bị hoài nghi, nhưng mà lúc cầm lên cái hủ bao này ở đầu giường của nàng, mở ra bên trong nhìn thấy trăm hoa của Huệ nhi.”

Thấy lão thái thái không lên tiếng, Từ thị lại thấp giọng nói: “Chuyện này vốn đề con dâu xử lý, chỉ là... Chỉ là Đề nhi không thể so sánh với hạ nhân, chung quy vẫn là tiểu thư của Vệ Quốc công phủ, con dâu chỉ có thể tìm đến lão tổ tông, nghĩ rằng lão tổ tông nhất định sẽ xử lý công bằng, chuyện này giao cho ngài, chắc chắn sẽ được giải quyết thỏa đáng hơn con dâu.”

Thôi di nương tính tình mềm yếu, thấy lão thái thái như vậy thì lên nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, ôm Khương Lệnh Đề vào trong lòng ngực che chở, trong đầu nhất thời trống rỗng, căn bản không biết nên làm thế nào.

Khương Lệnh Uyển vội muốn chết.

Đôi mắt to tròn xoay chuyển, liền yếu ớt quay về phía Khương Lệnh Huệ hỏi: “Tam tỷ tỷ, tỷ nói bị mất trăm hoa, là bị mất lúc nào, tỷ có nhớ thời gian cụ thể hay không?”

Khương Lệnh Huệ thấy Thôi di nương và Khương Lệnh Đề bộ dáng sợ sệt, trong lòng cảm thấy hả giận. Tiểu hài tử xưa nay không biết che giấu tâm tình, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này tràn đầy ý cười, chỉ khi Từ thị đứng bên cạnh nhéo nhéo tay nhỏ của nàng, bị ăn đau lông mày đều nhíu lại. Thấy Khương Lệnh Uyển đang đứng bên cạnh lão tổ tông, nàng cũng không dám làm càn, chỉ nghiêm túc nói: “Đại khái là... là ngày hôm trước. Lão tổ tông, chuyện đã qua mấy ngày, Huệ nhi cũng không nhớ rõ. Chỉ là sau khi Tứ muội muội tới thăm thì trăm hoa đã biến mất.”

Thôi di nương biết, nếu mình không nói thì gáo nước bẩn này chắc chắn sẽ hắt lên hai mẹ con nàng. Thôi di nương nói: “Lão tổ tông, trăm hoa này thiếp thân chưa thấy nó bao giờ, hơn nữa Đề nhi là một đứa trẻ ngoan ngoãn, sẽ không làm những chuyện như vậy.”

Từ thị liếc mắt nói: “Vậy muội giải thích việc trăm hoa này xuất hiện ở Thanh Hà cư như thế nào, chẳng lẽ là do trăm hoa mọc cánh bay tới sao?”

Thôi di nương hoang mang: “Chuyện này...”

Từ thị tiếp tục hùng hổ dọa người: “Muội nói Đề nhi không trộm, chẳng lẽ là muội trộm?”

Thôi di nương bị dọa trắng mặt: “Thiếp thân không dám, thiếp thân sẽ không làm ra những sự tình này.”

“Nương...” Khương Lệnh Đề yếu ớt nằm trong lòng Thôi di nương, tay nhỏ vươn ra sờ sờ khuôn mặt mẫu thân, trong lòng lại rất sợ hãi.

Từ thị liếc mắt một cái, không ai nhìn thấy.

Lúc này Khương Lệnh Uyển rời khỏi lòng ngực lão thái thái, khuôn mặt trắng trẻo mồm mỉm nở nụ cười, mềm mại như một nắm cơm, làm người ta vô cùng yêu thích. Nàng đi tới bên cạnh Kim Châu, ngắt đầu nói: “Kim Châu tỷ tỷ, Xán Xán muốn nhìn trăm hoa.”

Kim Châu theo bản năng nhìn Từ thị.

Từ thị gật đầu, tiểu oa nhi bốn tuổi cũng không làm được chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển nhón chân cầm lấy hầu bao và trâm hoa từ tay Kim Châu, tinh tế đánh giá một phen, làm như nhận thấy cái gì hay, đôi mắt to như sáng lên, khoe miệng không nhịn được cong lên một cái. Sau đó nàng trưng ra vẻ mặt ngây thơ, cúi đầu ngừi ngừi như một con chó nhỏ, toét miệng “oa” một tiếng, giọng nói hơi to: “Trâm hoa thật là thơm. Tam tỷ tỷ, đây là mùi gì? Thật là thích.”

Khương Lệnh Huệ tự hào, nhìn Khương Lệnh Uyển với ánh mắt “ngươi thật không có kiến thức”, nói: “Đây là huân hương có mùi của một loài hoa lạ ở trên núi, sáng nay mẫu thân vừa mới mua cho tỷ, rất thơm.”

Lời nói vừa dứt, Từ thị đứng bên cạnh liền biến sắc, dùng sức bấm vào tay Khương Lệnh Huệ một cái.

“Nương ——” Khương Lệnh Huệ bị đau thét lên, vẻ mặt oan ức.

Khương Lệnh Uyển chớp chớp đôi mắt long lanh, tiểu lông mày nhíu lại nhìn về phía lão thái thái, cầm trâm hoa nhảy nhót đến bên cạnh bà, bàn tay nhỏ nhiệt tình đem trâm hoa đến gần chớp mũi của lão thái thái, một đôi mắt to ngây thơ vô tội: “Nãi nãi, thật thơm a.” Sau đó nàng thoáng cúi đầu nói: “Nhị thẩm thật tốt, sáng sớm liền tự thân đi mua trâm hoa và huân hương cho Tam tỷ tỷ. Mẫu thân con cũng chưa từng làm vậy, mẫu thân nói mùi trên người hài tử là mùi thơm nhất, không cần huân hương. Xán Xán nghĩ chắc là do mẫu thân lười đi mua, không thích phiền phức. Xán Xán thật hâm mộ Tam tỷ tỷ.”

Lời nói ngây thơ vô tội, như là thật sự hâm mộ Khương Lệnh Huệ có một mẫu thân tốt, nhưng lão thái thái không ngốc. Chuyện từ lúc mới bắt đầu bà đã nghi ngờ, bây giờ nghe được lời Khương Lệnh Uyển, sao còn có thể không rõ, bà càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Từ thị chặn lại nói: “Huệ nhi tuổi còn nhỏ, trí nhớ chưa tốt, trâm hoa này...”

“Trí nhớ không tốt chẳng lẽ chuyện phát sinh hôm nay cũng là nhớ lầm?”

Từ thị nhất thời không dám lên tiếng.

“... Thế từ lão nhị, ngày thường ngươi không giúp đỡ đại thẩm cái gì cũng thôi đi, bây giờ lại đi tính toán với một tiểu oa nhi?” Lão thái thái rất thương hai đứa con trai, nhưng Từ thị này lại là một con sư tử Hà Đông, bà đã sớm không hài lòng với nàng, bây giờ lại gây ra chuyện hồ đồ thế này, càng ngày càng làm lão thái thái không vui.

Lão thái thái lại nhìn Thôi di nương và Khương Lệnh Đề.

Thôi di nương một thân váy trắng, khuôn mặt trắng nõn, trang điểm mộc mạc, tính tình nhu nhược nên dễ bị bắt bớ. Lão thái thái hiểu rằng, trước đây Thôi thị chăm sóc con bà rất tốt, làm việc thỏa đáng, chưa từng gây ra sự cố nào, Đề nhi thì càng không phải nói, tuy là thứ nữ nhưng lại ý thức được thân phận của mình, tuổi còn nhỏ đã rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, xưa nay luôn bị người ta bắt nạt. Lúc trước Xán Xán cùng chơi với hai đích nữ bị chiều hư của chi thứ hai cũng không ít lần đùa cợt người khác. Từ lúc Xán Xán tiếp xúc với Đề nhi lại bắt đầu trở nên hiểu chuyện hơn, lần trước lúc nàng xoa bóp vai cho bà, nghe nói là ở chỗ Từ tỷ tỷ học được, còn ồn ào nói mỗi ngày nàng đều muốn bóp vai cho bà, nghe xong mà trái tim như muốn nhảy ra. Tôn nữ bảo bối thường xuyên đi cùng Đề nhi, nàng đương nhiên cũng để tâm.

Khương Lệnh Huệ chỉ là nữ oa bốn tuổi, mắt to mê man nhìn Từ thị, hiển nhiên là không biết chuyện gì xảy ra. Nàng mấp máy môi: “Nương...” Không phải nói lão tổ tông sẽ hung hăng dạy dỗ Từ muội muội sao?

“Im miệng!” Từ thị tức giận nói.

Khương Lệnh Huệ sợ hết hồn, thân thể run lên, viền mắt hồng hồng, sợ đến nỗi không dám mở miệng.

Lão thái thái không nói, trong phòng cũng không có ai dám lên tiếng.

Tuy rằng chuyện hôm nay không đúng, nhưng Thôi di nương cũng chỉ là một vị thiếp thất, bất luận thế nào lão thái thái cũng phải giữ lại mặt mũi cho chính thất Từ thị, hơn nữa trò vạ này nếu để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ cười đến rụng răng —— Vệ Quốc công phủ bọn họ thế mà không quản được chuyện này.

Lão thái thái đứng dậy, không nhìn Từ thị, lạnh nhạt nói: “Chuyện hôm nay bỏ qua đi, sau này đừng làm ra loại chuyện mất mặt như vậy nữa, ta phiền lòng.” Ma ma đứng bên cạnh rất sợ lão thái thái sinh khí, vội vàng xoa xoa hai bên thái dương lão thái thái, liền cầm tay đưa người vào bên trong phòng ốc.

Từ thị tức giận, nắm tay xiết chặt lại, bực bội dẫn Khương Lệnh Huệ ra khỏi Huệ An đường.

Lúc này Khương Lệnh Uyển liền chạy đến bên người Thôi di nương.

Khương Lệnh Đề vốn nhỏ gầy, bây giờ khuôn mặt nhợt trắng bệch không có chút tơ máu, mắt to trong veo còn hồng hồng, nhìn rất đáng thương, hiển nhiên là bị dọa sợ. Khương Lệnh Uyển sờ vào túi áo, thấy không có khăn tay, liền nghiêng đầu nhìn Tiết Vinh: “Vinh biểu ca, huynh có khăn tay không?”

Tiết Vành lập tức lấy ra một chiếc khăn màu xanh ngọc, bên trên còn thêu hình con hổ oai phong lẫm liệt,

Khương Lệnh Uyển cầm khăn lau mặt cho Khương Lệnh Đề, rất là đau lòng, bĩu môi nói: “Tứ tỷ tỷ, tỷ yên tâm, sau này Xán Xán sẽ không để cho ai bắt nạt tỷ.”

Tay Thôi di nương vẫn còn run rẩy, lẳng lặng ôm lấy nữ nhi trong ngực.

Hôm nay bị kinh hách, nhưng cuối cùng vẫn chộc tức Tứ thị, tháng ngày trôi qua sau này cũng sẽ không thanh thản. Chỉ là chuyện này đã kinh động đến lão thái thái, Tứ thị e ngại vị trí của lão thái thái trong phủ, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không tìm mẹ con các nàng gây chuyện phiền phức. Nghĩ như vậy, Thôi di nương mới yên tâm một chút.

Nàng nhìn tiểu nữ oa dịu dàng trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nàng lại cảm thấy Lục tiểu thư có chút không giống thường ngày. Những lời nói vừa rồi nàng hỏi Tam tiểu thư chỉ là vô ý, làm hại Tam tiểu thư lỡ miệng, như vậy Lục tiểu thư quả là phúc tinh của Đề nhi.

Thôi di nương đưa Khương Lệnh Đề về Thanh Hà cư, Khương Lệnh Uyển lúc này mới đem khăn trả cho Tiết Vành, tiểu lòng mảy bắt đầu nhả lại.

Tiết Vành cầm khăn, hiển nhiên không nhận ra sự lo lắng của Khương Lệnh Uyển, trong lòng ghen tị, không nhịn được thốt lên: “Xán Xán, sao muội đối xử tốt với Đề biểu muội như vậy?” Mới có mấy ngày, tiểu biểu muội của hần như là biến thành người khác, lúc thì yêu thích Tông biểu ca kia, lúc lại thích Tứ tỷ tỷ này, hần thật ghen tị a.

Trong lòng Tiết Vành không vui, xòng tới cầm lấy tay nhỏ trắng mịn của Khương Lệnh Uyển, chu miệng quăn quít lấy nàng: “Xán Xán, muội thích huynh nhất, có phải hay không? Lần trước muội đã nói, thích huynh nhất...”

Có sao?

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, chớp chớp đôi mắt to mọng nước.

Phảng phất... có chút ấn tượng nho nhỏ.

—— “Vành biểu ca, Xán Xán thích huynh nhất. Chờ đến lúc cô đến, huynh nói với cô bình hoa này do huynh đánh vỡ có được không?

—— “Được a.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tuần tú

Chuyện Tứ thị tuy không làm lớn, nhưng dù sao cũng không có tường nào không lọt gió, Khương Nhị Gia biết được liền không nhịn được phát sinh tranh chấp cùng Tứ thị. Tính tình Tứ thị vốn mạnh mẽ, thường ngày lúc nào cũng đề đầu cười cồ Khương Nhị Gia, mà Khương Nhị Gia tính tình phong lưu, cưới một sư tử Hà Đông như thế, những năm nay bên ngoài thu lại không ít, nhưng trên thực tế vẫn không thay đổi. Nam nhân vốn sĩ diện, dù hay nhường nhịn thì cũng sẽ có thời điểm không nhịn được. Còn Tứ thị, lúc trước gặp lão thái thái đã đụng phải cái đinh, trở về sân còn gặp phu quân gây chuyện, tính khí liền bộc phát.

Hai người cứ nháo như vậy, một lần hai lần, Khương Nhị Gia tức giận liền phát tay áo mà đi, trực tiếp đi tới Thanh Hà cư của Thôi di nương.

Trên thực tế Khương Nhị Gia tuy rằng phong lưu, nhưng vẫn còn có chút tình cảm với Thôi di nương.

Thôi di nương là người dịu dàng ngoan ngoãn, không tranh không đoạt, không giống Tứ thị chuyện gì cũng muốn xen vào, phải nắm trong tay mình mới an tâm, so sánh giữa hai người, lại càng thấy Thôi di nương tốt hơn biết chừng nào.

Khương Nhị Gia ở chỗ Tứ thị bị làm cho tức giận, đến chỗ Thôi di nương, liền cảm thấy nơi này thật dễ chịu thoải mái.

Ngày ấy lão thái thái nhìn Khương Lệnh Đề trong lòng Thôi di nương gầy gò nhỏ nhắn, khuôn mặt bé nhỏ hầu như không có tí thịt nào, không giống như gương mặt bánh bao mập mạp của Khương Lệnh Uyển, vừa nhìn liền biết được chăm sóc tốt. Lão thái thái là người tin Phật, có lòng hướng thiện, đầy lòng yêu thương, liền căn dặn con thứ hai của mình cũng phải quan tâm Khương Lệnh Đề một ít, tuy là thứ nữ, nhưng vẫn là khuê nữ của mình, không thể bên nặng bên nhẹ quá mức, cuộc sống cũng không bằng hạ nhân.

Khương Nhị Gia vốn cảm thấy thua thiệt thứ nữ này, hiện nay lão thái thái đã lên tiếng, tất nhiên là đáp ứng, sau đó lập tức đem đồ tốt không ngừng đưa tới Thanh Hà cư, lại đưa thêm vài nha hoàn ma ma, nhất thời Thanh Hà cư vốn yên tĩnh cũng náo nhiệt hẳn lên. Ban đầu Tứ thị còn muốn làm âm ỉ, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, biết rằng cứ nháo như vậy, chính là tự đẩy nam nhân của mình về hướng Thôi di nương bên kia, tính tình cũng thu liễm một ít.

Thời điểm Khương Lệnh Uyển đi Thanh Hà cư thăm Khương Lệnh Đề, thấy Khương Lệnh Đề mặc một thân áo váy màu hồng phấn thêu những cảnh

hoa gấp chồng lên nhau, hai búi tóc trái đào cột bằng dây buộc màu hồng, còn gắn thêm hai đoá hoa lụa màu đỏ, điều này làm khuôn mặt nhỏ hồng hào hẳn lên.

Một tháng qua, Khương Lệnh Đề đúng là hơi mập lên chút.

Chuyện này phải kể đến công của người cha Khương Nhị Gia này, nhìn nữ nhi gầy gò, bộ dáng ốm yếu, liền mời đại phu chuyên giúp nữ nhi điều dưỡng thân thể, trong một tháng này đồ ăn lại được cải thiện không ít, tiểu nữ oa năm tuổi tất nhiên là bắt đầu mập lên.

Nụ cười trên mặt Thôi di nương tươi hơn chút, nhìn gương mặt thanh lệ mềm mại ửng đỏ, mặt mày hồng hào, liền hiểu được gần đây cũng thoải mái hơn nhiều.

Khương Lệnh Uyển thấy Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề khỏe mạnh, cũng yên lòng, chỉ là vừa về đến Đông viện, khuôn mặt nhỏ liền không nhịn được xụ xuống. Đào ma ma nhìn tiểu thư nhà mình có chút thất thần, liền ngồi xổm xuống bên cạnh nắm bột nhỏ, ôn nhu nói: “Lục tiểu thư đói bụng?”

Khỏe miệng Khương Lệnh Uyển thoáng co giật một chút.

Hóa ra nàng ở trong mắt Đào ma ma chính là một tiểu tham ăn?

Khương Lệnh Uyển dùng sức niết khuôn mặt bánh bao của mình, nhớ rằng nàng hơn một tháng chưa gặp Lục Tông. Lần trước Lục Tông trước khi đi, rõ ràng đã hứa sẽ thường xuyên tới gặp nàng, vậy mà lại nuốt lời. Nhưng nghĩ kĩ lại, lấy tính tình hủ nút của Lục Tông, làm sao có khả năng chủ động đi gặp nàng đây? Trong lòng Khương Lệnh Uyển vừa tức vừa rối, lông mày nhỏ càng nhíu chặt, thầm nghĩ: Nàng lúc trước biểu hiện với Lục Tông quá nhiệt tình, có lẽ nào Lục Tông chê nàng ồn ào hay không?

Khương Lệnh Uyển cắn cắn môi.

Nếu hẳn dám ghét bỏ nàng, có tin hay không kiếp này nàng đòi phu quân khác!

Nhưng ý niệm này chỉ là nhất thời nổi lên lúc tức giận, một khi bình tĩnh lại, nàng đúng là không tìm được ai tốt hơn Lục Tông. Có lẽ là có, chỉ cần nàng dụng tâm đi tìm, dù sao kiếp trước nàng sống hơn hai mươi năm cũng không phải là ngồi không. Tấn thành không thiếu thanh niên thế gia tuấn kiệt văn võ song toàn, nàng cũng biết được ai ngày sau sẽ có tiền đồ lớn, nhưng nghĩ đến việc nàng phải dùng chung nam nhân với người khác, cả người nàng liền không thoải mái, cảm thấy ghê tởm. Hơn nữa so sánh ra, vẫn là Lục Tông thương nàng nhất, ở bên người Lục Tông, nàng sống cũng tự tại.

Khương Lệnh Uyển biết bản thân có chút ích kỷ.

Lục Tông đối xử với nàng chỉ muốn đào tìm đào phối đưa tới, nếu nàng vì những chuyện nhỏ nhặt này liền muốn gả cho người khác, như vậy thực sự quá vô tâm.

Đào mất lại đến cuối tháng.

Cuối thu khí trời mát mẻ, thích hợp để xuất môn.

Lão thái thái muốn dẫn nữ quyến Quốc Công phủ đi Tương Nguyên tự lễ Phật. Khương Lệnh Uyển sau khi nghe được tin tức này, lập tức dựa vào lòng lão thái thái, âm thanh mềm mại nói: “Nãi nãi, Xán Xán cũng muốn đi. Xán Xán cầu Bồ Tát phù hộ nãi nãi sống lâu trăm tuổi, mỗi ngày đều thật vui vẻ.”

Rõ ràng là muốn ra ngoài chơi đùa, nhưng miệng nhỏ này như lau qua mật, mỗi chữ đều làm cho tâm người nghe thoải mái. Lão thái thái mặt mày vui vẻ, nheo khuôn mặt nhỏ bé của tiểu tôn nữ nói: “Xán Xán thật hiếu thuận, nãi nãi nhất định mang Xán Xán đi cùng.”

Nghe xong trong lòng Khương Lệnh Uyển đầy vui mừng, nói “Nãi nãi thật tốt.”

Hai tháng này nàng ngày ngày ở trong phủ, thực sự là buồn muốn chết. Tuy nàng dần dần thích ứng cuộc sống của tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng tóm lại không thể giống hài tử bốn tuổi ngây thơ vô tri sinh sống như vậy. Ban đầu đầu miệng lưỡi cùng Khương Lệnh Huệ còn cảm thấy thú vị, nhưng nàng là người có mới nói cũ, dù là thứ gì mới mẻ, qua hai lần cũng sẽ chán.

Đi cùng lão tổ tông lễ Phật, chuyện này Khương Lệnh Uyển cũng không thích lắm.

Kiếp trước mỗi lần nàng về nhà mẹ đẻ, chuyện đầu tiên nương muốn hỏi chính là bụng nàng có tin tức gì không, sau đó lại ở bên tai nhắc nàng mau mau có hài tử. Đến lúc nàng rốt cục muốn có hài tử, nhưng lại không hiểu sao vẫn không mang thai được, sau đó nàng nghe nói Bồ Tát Tương Nguyên tự rất linh nghiệm, những phụ nhân Tấn thành hơi phú quý một chút đều đến cầu tử, hơn nữa bách thử bách linh, nói đến mức trời hoa rơi loạn, như thể cầu một lần liền có thể làm cây vạn tuế nở hoa ngay vậy*. Nàng da mặt mỏng, nhưng cuối cùng vẫn tro mặt đi đến, hơn nữa còn rất có thành ý, hơn nữa năm tháng nào cũng đi bái Bồ Tát, nhưng vẫn không thể mang thai.

*Cây vạn tuế nở hoa: loài cây tuổi thọ dài, một năm ra lá hai lần, nếu chăm sóc tốt thì 20 năm mới nở hoa một lần (trường hợp chăm sóc tốt thôi nha), ở bên Trung có một sự tích về cây vạn tuế, mình không rõ lắm, đại khái là có một nhà sư già, sắp qua đời, để lại hai cây vạn tuế, được hoàng gia nuôi dưỡng, cây lớn chậm, một năm ra lá hai lần, thân cây cao mười thước nhưng lại không nở hoa, và rồi đến khi hoàng đế bỏ thuốc lá thì cây lại ra hoa. Mình nghĩ chỗ này tác giả ý muốn nói một việc khó khăn hoặc là một chuyện kỳ lạ, khó xảy ra ấy. Lưu ý mình chỉ tìm hiểu sơ lược để biết sơ ý tác giả và sự tích trên chỉ dịch sơ lại bằng google từ một trang của Trung nên độ chính xác không cao.

Lúc đó nàng buồn bực vô cùng, lại oan ức khó chịu, Lục Tông lại còn cười nàng, ôm nàng cười cười, nói: “Đã nói với nàng rồi, nàng muốn hài tử, đi cầu

Bồ Tát còn không bằng tìm ta.”

Tâm thành tác linh*. Kiếp này nàng khỏe mạnh, cũng bái Bồ Tát từ nhỏ, đầy đủ thành ý.

*Tâm thành tác linh: thành tâm cầu thì sẽ được.

Ngày đi Tương Nguyên tự, Khương Lệnh Uyển ăn mặc thật xinh đẹp. Chu thị cũng là một mỹ nhân, trước lúc ra ngoài nhất định phải trang điểm một phen, nhưng hôm nay trang điểm xong, lại thấy khuê nữ mình ngồi trên ghế thêu, hai chân nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nhìn chăm chăm chính mình trong gương, tay trái cầm cây trâm bạc mạ vàng nạm trân châu, tay phải cầm một cây trâm bạc khác khắc hoa bướm treo thêm những dây bạc, dường như là đang do dự không quyết định được.

Chu thị đi tới, nặn nặn gò má mập mập của khuê nữ, cười nói: “Còn nhỏ tuổi, đã thích chưng diện như thế, sau này lớn lên sẽ thế nào đây?” Nói xong liền lấy một chiếc vòng ngọc làm bằng vàng ròng đeo lên tay nữ nhi, lại cầm hai loại trang sức khác nhau trên tay nàng để qua một bên, ngón tay như ngọc tùy ý ở trong tráp trang điểm màu xanh chọn một hồi, từ tốn lấy ra hai sợi dây ngọc màu hồng nhạt làm bằng tơ tằm có râu ngọc trai buộc lên hai búi tóc, lại cầm chiếc lược ngọc chải lại mái bằng cho nữ nhi.

Khue nữ còn nhỏ tuổi đã xinh đẹp, người như ngọc, khuôn mặt nhỏ tuy rằng mềm mại, nhưng càng hiện ra là một tiểu hài tử ngây thơ. Nàng đi tới, hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của khuê nữ một cái, lúc này mới ôm nữ nhi ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ mẫu thân mình, ngoan ngoãn nằm nhào lên bả vai nàng.

Bên ngoài Vệ Quốc Công phủ có tổng cộng ba chiếc xe ngựa, Chu thị ôm Khương Lệnh Uyển lên chiếc đầu tiên, ngồi cùng lão thái thái, còn chi thứ hai ngồi trên chiếc xe ở giữa, những nô bộc khác thì cùng ngồi trên chiếc xe cuối cùng.

Khương Lệnh Uyển bị ôm lên xe ngựa, nhìn Tô Lương Thần ngồi bên người lão thái thái. Hôm nay Tô Lương Thần dường như cũng có ý trang điểm một phen, ăn mặc chỉnh tề, trên hai búi tóc cũng cài một cây trâm hoa mai đỏ. Tô Lương Thần ngoan ngoãn mở miệng chào hỏi, trên mặt tràn ngập nụ cười vui vẻ, vừa nhìn liền biết giáo dưỡng cực tốt.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, lên tiếng chào “Lương Thần biểu tỷ.”

Kỳ thực nói thật, kiếp trước nàng cùng Tô Lương Thần cũng không qua lại, tuy nói là biểu tỷ muội, nhưng Tô Lương Thần cùng Khương Lệnh Huệ lại thân thiết hơn, Khương Lệnh Huệ cũng coi Tô Lương Thần thành thân tỷ muội. Hơn nữa Tô Lương Thần có chút không phóng khoáng, mỗi lần nàng thấy mình ăn mặc tinh xảo gây chú ý, liền lộ ra ánh mắt trào phúng. Có lẽ là cảm thấy cô nương gia huê chất lan tâm mới là quan trọng nhất, loại người như mình mỗi ngày chỉ nghĩ mặc xiêm y gì, đeo đồ trang sức gì, cũng khó trách không hợp ý nàng.

Nhưng hôm nay, Tô Lương Thần đối với nàng lại đặc biệt nhiệt tình.

Một lúc lại hỏi nàng khát không, một lúc khác lại hỏi nàng có đói bụng không, cứ như một đôi hảo tỷ muội thương yêu nhau, như thể mối quan hệ của hai người tốt đẹp vô cùng.

Xe ngựa nhanh chóng đến giữa sườn núi Tương Nguyên tự, phía trên xe ngựa không lên được, chỉ có thể đi bộ. Khương Lệnh Uyển được mẫu thân mình ôm xuống xe ngựa.

Lão thái thái được Lý ma ma đỡ xuống xe ngựa, liếc mắt về phía trước một cái. Thấy một thiếu niên cầm bảo ngọc sắc đứng thẳng dưới gốc cây cổ thụ, môi hồng răng trắng, đặc biệt tuấn tú, ánh mắt từ ái, không nhìn được than thở: “Tiểu thiếu niên này thật tuấn a, so với Dự nhi nhà chúng ta còn đẹp hơn, không biết là con cái nhà ai?”

Khương Lệnh Uyển nằm nhào trong lòng mẫu thân mình, nghe được âm thanh có chút ngạc nhiên, cũng muốn nhìn thấy vị tiểu thiếu niên nào so với ca ca nàng còn tuấn lãng hơn.

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ lên, đôi mắt to đen láy.

Vừa nhìn lên liền không dời mắt nổi.

Nha, không phải nhà ai, chính là người nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhớ thương

Dung mạo Lục Tông xác thực là quá anh tuấn, không biết tại sao hắn lại có được dung mạo như vậy.

Bây giờ trên người tiểu thiếu niên lộ ra vẻ ngầy ngơ non nớt, nhưng ngày sau, khi hấn chinh chiến sa trường trở về, ngẩng cao đầu cười trên đại mã, trên người mặc một bộ chiến bào màu đen, bội kiếm treo bên đai lưng, anh tư như vậy khiến cho cả đời này của nàng cũng không thể nào quên.

Khương Lệnh Uyển liếc nhìn vài lần, nhưng rất nhanh liền buông mắt xuống.

Lục Tông đi về phía lão thái thái, tuy rằng tính tình Lục Tông có chút lạnh nhạt, nhưng cũng là một người tôn trọng trường bối, thái độ của hấn đối với lão thái thái vô cùng kính trọng.

Hai lần trước Lục Tông đến Vệ Quốc Công phủ, lão thái thái lại không có trong phủ, hôm nay rốt cuộc mới nhìn thấy, vị thiếu niên ôn trọng tuấn lãng này là thế tử Vinh vương phủ Lục Tông, gương mặt của lão thái thái từ ái cười nói: “Tính khí rất tốt...” Sau đó nhìn về phía Khương Lệnh Uyển đang nằm trong ngực nói, “Không phải Xán Xán rất yêu thích Vinh thế tử sao? Vậy tại sao hôm nay lại không ra chào hỏi người ta?”

Chu thị lúc này mới nhớ mấy ngày nay nữ nhi cũng không còn treo ‘Tông biểu ca’ ở ngay khoe miệng nữa, trẻ con đúng là có mới nói cũ, chỉ mới hơn một tháng, liền quên mất Tông biểu ca mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm, ngay cả Tiết Vành xưa nay quan hệ rất tốt, thái độ bây giờ cũng không lạnh không nhạt với người ta. Khuôn mặt xinh đẹp của Chu thị hơi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nặn nặn gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển, nhỏ giọng nhắc nhở: “Xán Xán ngoan, mau gọi biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ lên, thấy Lục Tông đang nhìn về phía nàng. Lúc này mới mím môi, tay nhỏ ôm lấy cổ của mẫu thân, âm thanh mềm mại nhu nhược gọi: “Biểu ca.”

Lục Tông cũng nhận ra được sự biến hóa của tiểu biểu muội, chỉ nhàn nhạt “Àn” một tiếng, sau đó hạ mắt không nói gì.

Lục Tông đang chờ người, khi thấy một người mặc một thân trường bào cổ tròn màu xanh trúc đang đi tới, lúc này mới lộ ra vẻ mặt của một tiểu hài đồng, ưỡn thẳng lưng, hô một tiếng: “Cửu cửu.”

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng nhìn qua, thấy nam tử đi tới ước chừng ba mươi tuổi, khí chất nho nhã, hai hàng lông mày lộ ra một cổ anh khí.

Người này chính là cậu ruột của Lục Tông, cũng là Phùng đại tướng quân chiến công lừng lẫy uy phong lẫm liệt của Đại Chu —— Phùng Hoài Viễn.

Khương Lệnh Uyển nhớ lại, khi Lục Tông mười bốn tuổi đã xuất chinh cùng với vị Phùng đại tướng quân này ra ngoài đánh trận, vị Phùng đại tướng quân này đối với Lục Tông, hấn không chỉ là cậu ruột, còn là ân sư. Hấn là người mà Lục Tông kính trọng nhất trên đời này.

Phùng Hoài Viễn khi ở trên chiến trường là một người dũng mãnh thiện chiến, lúc này hấn thoát chiến bào, thay một bộ trang phục bình thường lại trở thành một vị thư sinh nho nhã, không có nửa phần thô lỗ. Phùng Hoài Viễn tiến vào liền thấy các vị nữ quyến của Vệ Quốc Công phủ đang ở, bước lên chào hỏi lão thái thái, sau đó mới nhìn về phía Chu thị sau lưng lão thái thái.

Chu thị mặc một bộ xiêm y cổ tròn thanh mát có thêu hoa mẫu đơn, càng khiến cho da dẻ như sương như ngọc của nàng càng thêm mấy phần ónh nhuận, nỷ mạo của nàng vẫn giống như trước, trong lòng ôm một cục bột nhỏ, lẳng lặng đứng một chỗ cũng khiến cho người nhìn cảm thấy hình ảnh ấy xinh đẹp như một bức họa.

Chu thị liếc nhìn hấn, khẽ vuốt cằm, xem như chào hỏi.

Phùng Hoài Viễn nhìn về phía tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài trong lòng Chu thị, hai con mắt nhất thời nhiễm đầy ý cười, lộ ra mấy phần thân cận, ngữ khí ôn hòa nói: “Đây là Xán Xán có đúng không? Năm nay... năm nay có phải đã bốn tuổi?”

Đôi mắt to tròn của Khương Lệnh Uyển nhìn chăm chú Phùng Hoài Viễn, đáng vẻ ngoan ngoãn không dám lên tiếng.

Lúc trước nàng không biết, nhưng sau này nàng mới hiểu được, vị Phùng đại tướng quân này là người ái mộ mẫu thân nàng. Phùng đại tướng quân là một người si tình, bởi vì yêu sâu sắc mẫu thân nàng, nên cả đời này của hấn cũng không cưới vợ.

Tâm tư Chu thị lại vô cùng bằng phẳng, ánh mắt nàng nhìn Phùng Hoài Viễn không có cảm xúc gì khác, chỉ nói với nữ nhi: “Xán Xán, gọi cửu cửu đi con.” Phùng Hoài Viễn xem như là biểu ca của Chu thị, Khương Lệnh Uyển gọi hấn một tiếng cửu cũng là điều nên làm.

Hơn nữa đời trước nàng gả cho Lục Tông, tiếng cửu cửu này không chạy không thoát được. “Cửu cửu.”

Nghe thấy Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gọi hấn, Phùng Hoài Viễn sang sảng cười to, liên tục nói: “Đúng là hài tử ngoan.”

Sau đó hai người lại khách sáo vài câu.

Vị Phùng đại tướng quân này là bạn vong niên của Vô Trần đại sư Tương Nguyên tự, hôm nay đến đây cũng làm muốn ôn chuyện với Vô Trần đại sư. Phùng Hoài Viễn thấy Chu thị khách khí, đương nhiên cũng biết nàng có ý muốn tránh mình, cũng liền cúi chào lão thái thái sau đó mang theo Lục Tông lên núi.

Từ thị bên cạnh lão thái thái mặc một thân trang phục đẹp đẽ, quai gò nói một câu: “Vị Phùng đại tướng quân này đã sớm qua tuổi hai mươi, có người còn nói hấn không biết khi nào mới chịu thành thân đây...” Nàng dùng một chủ, nhìn về phía Chu thị, hai con mắt hiện lên ý cười, nói: “Có người nói là người hấn yêu đã lập gia đình nên thế rằng đời này sẽ không cưới đâu. Đúng là một người si tình a.”

Chu thị nghe xong sắc mặt hơi đỏ một chút.

Khương Lệnh Uyển biết mấy ngày nay Nhị thúc luôn qua Thanh Hà cư, lòng Nhị thăm sốt ruột, bản thân không thoải mái, cũng muốn người khác không thoải mái. Khương Lệnh Uyển nâng lên gương mặt tươi cười, trong mắt mang theo vẻ ngây thơ, hiếu kỳ nhìn về phía Từ thị: “Nhị thăm thăm biết thật nhiều a, Xán Xán cảm thấy vị cứu cứu lúc này vô cùng uy phong, Nhị thăm thăm còn biết gì nữa không, kể một chút cho Xán Xán nghe đi, Xán Xán còn muốn nghe.”

Trong nữ tặc (*) nữ tử không được tùy ý nghị luận ngoại nam, lão thái thái nghe xong nhũ nhũ mày lại, quả trách cũng chẳng muốn quả trách nàng, trực tiếp quay qua nói với Lý ma ma ở bên cạnh: “Đi thôi.”

nữ tặc(*): Chuẩn mực đạo đức của phụ nữ

Từ thị tức đến dậm chân.

Khương Lệnh Uyển cười đến vô cùng vui vẻ, thân mật ôm Chu thị nói: “Nương, Xán Xán muốn tự đi, có được hay không?”

Thấy nữ nhi khéo léo nghe lời như vậy, Chu thị đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Khương Lệnh Uyển lần đầu tiên cảm thấy đôi bàn chân nhỏ của mình đi đường thật sự vất vả, đi mười mấy bậc thang, mới nhìn không được ngẩng đầu nhìn lên trên. Vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy Tô Lương Thần này không biết từ lúc nào đã chạy đến phía trước Lục Tông, lúc này đang đứng ở giữa Phùng Hoài Viễn và Lục Tông, ngẩng đầu vừa cười vừa nói với Phùng Hoài Viễn.

Tiểu cô nương ngoan ngoãn đương nhiên là được người khác yêu thích, huống hồ Phùng Hoài Viễn còn là một người rất yêu thích tiểu hài tử...

“Xán Xán có mệt không?” Chu thị thấy nữ nhi không đi nữa, lại nhìn hai gò má phấn hồng của nàng, chớp mũi có mấy giọt mồ hôi li ti, đang định khom lưng ôm lấy nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển vội nói: “Không sao cả, Xán Xán có thể tự đi.” Nói là nói như vậy nhưng hai quai hàm lại phình lên.

Chu thị cau mày lại, như lọt và sương mù, căn bản là không hiểu được tại sao nữ nhi bảo bối của nàng lại không vui rồi.

Khương Lệnh Uyển vô cùng không vui, hơn nữa lòng nàng còn vô cùng hoảng.

Cho dù là đời trước hay đời này, Lục Tông cũng chỉ đối tốt với một mình nàng, nhưng hiện tại nàng chung quy cũng chỉ là một bé gái, tuy rằng không hi vọng Lục Tông có tâm tư gì với nàng, chỉ cần quan hệ biểu huynh biểu muội của hai người tốt đẹp, có một quãng thời gian thanh mai trúc mã vô tư, sau đó thuận theo tự nhiên thành thân với nhau, và Lục Tông lại tiếp tục sủng nàng, hoan hỉ hạnh phúc sống hết cả đời. Nhưng Tô Lương Thần này đang muốn làm gì? Lòng Khương Lệnh Uyển khó chịu vô cùng, lúc này nàng hận không thể xông lên tuyên cáo chủ quyền, nhưng vừa rồi nàng cố ý không chịu để ý đến Lục Tông, giờ khắc này cũng không muốn hạ mặt xuống, nhất thời miệng nhỏ Khương Lệnh Uyển vênh lên, vênh lên rất cao, chỉ sợ người khác không biết được là nàng đang tức giận.

Nàng đi một lúc, nhắc mắt lên, thấy Tô Lương Thần còn đang ở bên cạnh Phùng Hoài Viễn, tuy rằng không dựa gần Lục Tông, nhưng nàng nhìn vẫn thấy chướng mắt.

Chân ngắn của Khương Lệnh uyển đang bò từng bậc thang thì đột nhiên ngừng lại, quay về phía Chu thị nói: “Nương, Xán Xán không muốn đi.” Nàng thấy mẫu thân mình đang muốn hỏi gì đó, bủn rủn môi xẹp mặt xuống che cái bụng nhỏ, mày nhỏ cau lại, “Xán Xán đau bụng.”

Lời này lập tức liền dọa sợ Chu thị, nàng ôm nữ nhi lên thân thiết dò hỏi.

Hôm nay người lên núi không nhiều, đoàn người đi phía trước đương nhiên chú ý thấy, Lục Tông nghe thấy tiếng vang liền nghiêng đầu lại. Trên gương mặt tuấn lãng của thiếu niên không hề có chút cảm xúc, đôi con ngươi đen tuyền nhìn về phía cục bột nhỏ đang vênh vênh khóc miệng, thấy bánh bao nhỏ có vẻ không vui, sau đó quay sang nói với Phùng Hoài Viễn: “Cứu cứu, Tông Nhi đi xem tiểu biểu muội.” Sau đó không chờ Phùng Hoài Viễn nói cái gì liền đi xuống phía dưới.

Chu thị ôm nữ nhi, thấy Lục Tông đi đến nàng có chút giật mình.

Lục Tông còn nhỏ tuổi, nhưng lại vô cùng cẩn trọng dò hỏi: “A di, biểu muội bị sao vậy?”

Chu thị thấy động tác của nữ nhi hơi cứng lại một chút, nữ oa ngẩng đầu xem xét Lục Tông, sau đó cúi đầu rúc vào lòng nàng làm bằm một câu: “Xán Xán không có chuyện gì.”

Lục Tông tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng hẳn vẫn có thể nhìn ra được tâm trạng của tiểu biểu muội rất không vui. Hắn liếc mắt nhìn xuống bánh bao nhỏ, sau đó nói với Chu thị: “Nếu không a đi đi trước đi, Tông Nhi sẽ thay ngài chăm sóc muội muội.”

Lúc này Chu thị bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra không phải nữ nhi nhà nàng có mới nói cũ, hơn nữa còn ghi nhớ rất kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chấp niệm

Chu thị hiếu Lục Tông là một hài tử ôn trọng, cũng yên tâm giao nữ nhi cho hắn, bản thân cùng nha hoàn ma ma liền xoay người đi lên núi.

Hai bên thêm đá trồng những cây quế già, bây giờ là giữa mùa thu, hương quế tỏa ra, gió thổi qua làm mùi thơm càng đậm thêm, như thấm vào lòng người. Lục Tông nhìn tiểu bánh bao trước mặt, hai búi tóc nhỏ được búi lại bằng hai sợi dây màu hồng nhạt đang bị gió thổi lên, phấp phả phấp phới. Lục Tông thấy nàng không hoạt bát nghịch ngợm như hồi trước, đầu nhỏ cúi xuống cực kì an tĩnh, lúc này hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt mập mạp của tiểu oa nhi, sau đó đặt tay lên bụng nhỏ mềm mại của nàng xoa nhẹ mấy cái.

Khương Lệnh Uyển sợ ngứa, liền cười ra tiếng, sau đó cắn môi tha thiết nhìn Lục Tông.

Tay Lục Tông dừng lại một chút nhưng không có thả ra, chỉ hỏi: “Còn đau không?”

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ. Nàng chỉ giả đau bụng, không phải đau thật.

Từ trước đến nay Lục Tông không biết dỗ dành người khác, huống chi đối phương chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi. Hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nguyên nhân khiến nàng giận dữ dường như có liên quan đến hắn. Lục Tông nhàu mày suy nghĩ một chút, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân, sau đó phảng phất nghĩ tới điều gì liền nói: “Một tháng nay huynh cùng cữu cữu đến Nghi Châu, có mang về ít đồ chơi nhỏ, trở về huynh sẽ lệnh người mang qua cho muội——”

Khương Lệnh Uyển nghe xong liền ngẩng đầu, hai mắt mở to kinh ngạc nói: “Tông biểu ca đi Nghi Châu?”

“Ừm.” Lục Tông gật đầu. Người hắn kính trọng nhất chính là cữu cữu, sau này muốn cùng cữu cữu chinh chiến sa trường, nhưng tuổi hắn vẫn còn nhỏ, mà cữu cữu nói đợi đến khi hắn đủ mười bốn tuổi mới đưa hắn đến quân doanh. Mấy ngày nay hiếm khi thấy cữu cữu rảnh rỗi, tất nhiên hắn phải đi theo để học hỏi.

Vậy là nàng oan uổng hắn? Khương Lệnh Uyển ảo não không thôi.

Nàng nghĩ rằng hơn một tháng qua hắn không đến thăm nàng là do hắn nuốt lời, không ngờ là vì hắn đi xa nhà. Lấy tính cách của hắn, lúc về còn không quên mang lễ vật cho nàng, đủ để biết rằng hắn cũng đặt nàng trong lòng. Tuy là tình cảm biểu huynh muội nhưng hắn cũng không có quên. Khương Lệnh Uyển trong lòng cảm thấy ngọt ngào —— coi như nàng mới có bốn tuổi, Lục Tông vẫn rất quan tâm đến nàng.

Chỉ với một câu nói, khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nở nụ cười xán lạn, đôi mắt to óng ánh như hai hòn bi, nghiêng đầu, đôi môi hồng phấn khẽ mở: “Vây... Tông biểu ca chỉ mang quà cho Xán Xán thôi sao?”

Lục Tông thành thật “Còn có của Bảo Thiên.”

Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của hắn, bây giờ hai người mới mất đi mẫu thân, tình cảm huynh muội lúc này là một thứ cực kì quý giá. Khương Lệnh Uyển dù là một người hẹp hòi cũng không dám cùng vị tiểu cô từ này tranh thủ tình cảm, ngược lại nàng còn cảm thấy Lục Tông là một người rất có tình cảm. Đứng nhìn thấy mặt hắn lạnh như băng mà lầm, hắn tuy vậy nhưng rất quan tâm đến người khác, trong đầu nhớ rất kĩ, tâm tư cũng khá tinh tế.

Khương Lệnh Uyển mừng tí mắt, một khuôn mặt bánh bao đang im lặng lúc này cười khanh khách như một kẻ đàn độn, có chút không tự nhiên hơi di chuyển thân thể, đến gần khuôn mặt Lục Tông một chút. Hai mắt nàng nhìn Lục Tông rồi ôm lấy cổ hắn: “Xán Xán cho rằng Tông biểu ca nói xạo... Rồi ràng huynh đã đáp ứng sẽ đến thăm Xán Xán.”

Hai người rất gần nhau, Lục Tông dường như có thể ngửi thấy mùi sữa bên người tiểu bánh bao, thật khiến người ta dễ chịu.

Ma xui quỷ khiến, Lục Tông liền đưa tay ra nắn nắn khuôn mặt mập mạp của nàng.

Khương Lệnh Uyển nhàu mày: “...” Tại sao Lục Tông cũng bắt đầu thích nắn mặt nàng? Nếu là lúc trước, ca ca Khương Dự nắn mặt nàng, nàng nhất định là không chịu, nhưng lúc này trong lòng nàng lại tha thứ cho Lục Tông, hơn nữa hắn rất nhẹ tay, còn có chút thoải mái, lúc này mới để hắn tùy ý nắn. Trở thành tiểu oa nhi bốn tuổi, tính tình dường như cũng dễ chịu hơn, tâm tình không tốt tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Khương Lệnh Uyển cố ý “a ô” vài tiếng xong liền cắn vào ngón tay Lục Tông, sau đó theo bản năng nhìn hắn, nhãn châu* chuyển động, thấy vẻ mặt của hắn đặc biệt ôn hòa, lúc này mới thoải mái thả ra, không dám dùng sức, cắn xong mới nhìn về phía Lục Tông cười ngây ngô.

*nhãn châu: con ngươi

Thật tốt.

Biến thành tiểu oa nhi thật tốt a.

Lão thái thái đi ở phía trước quay lại nhìn, thấy tiểu tôn nữ của mình chơi cùng Vinh Thế tử thật vui vẻ, lúc này mỉm cười nói: “Xán Xán của chúng ta đúng là hài tử được nhiều người yêu thích.”

Chu thị đi sau lão thái thái, thấy Lục Tông dắt tay nhỏ của nữ nhi, cẩn thận bước từng bậc thang, ánh mắt càng thêm nhu hòa.

Đoàn người ở Tương Nguyên tự thờ Phật, thức ăn dùng vào buổi trưa tất nhiên là đồ chay. Khương Lệnh Uyển thấy trong bát súp nhỏ không có đồ ăn mặn liền không có khẩu vị, xối lên mấy cái chữ không muốn ăn. Nàng buồn buồn nhỏ, nghiêng đầu nhìn Chu thị: “Nương, Xán Xán muốn đi tìm Tông biểu ca.”

Hai người mới ở cùng nhau, đến giờ dùng cơm mới chịu quay về, bây giờ lại nhớ rồi?

Chu thị nói: “Tông biểu ca của con bây giờ đang dùng cơm, lát nữa nương dẫn con đi được không?”

Khương Lệnh Uyển quyết miệng, có chút không vui. Tô Lương Thần ngoan ngoãn ngồi bên cạnh lão thái thái, dùng cơm xong vẫn rất im lặng. Nàng không phải hài tử kén ăn, ngoan ngoãn ăn xong bát cơm, nghe hai mẹ con Chu thị nói chuyện, mới điềm nhiên nói: “Mợ, để Lương Thần mang Uyển biểu muội đi tìm biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong lời này lại không vui, ngẩng đầu nhìn Tô Lương Thần, trong lòng thầm nói: Lục Tông từ khi nào trở thành biểu ca của nàng ta?

Lão thái thái cũng rất thích đứa nhỏ Lục Tông này, thấy tôn nữ của mình quần quít người ta như vậy, hơn nữa hậu viện của Tương Nguyên tự cũng là nơi thanh tĩnh, hôm nay cũng ít người, chắc sẽ không xảy ra việc gì, liền nói với Chu thị: “Nếu Xán Xán đã thích Vinh Thế tử như vậy, thì để cho con bé tự mình đi tìm, phải thêm vài nha hoàn mà đi theo, sẽ không có việc gì.”

Chu thị rũ mắt, vẫn là không yên lòng, liền thả bát đĩa của mình xuống tự mình đưa nữ nhi ra ngoài, Tô Lương Thần cũng đi theo.

“Uyển biểu muội, đi chậm chút, cẩn thận té.”

Tô Lương Thần chỉ lớn hơn Khương Lệnh Uyển một tuổi, bây giờ có lòng tốt nhắc nhở, giống như tỷ tỷ tốt rất yêu thương muội muội. Nàng thấy Khương Lệnh Uyển chạy nhanh, muốn kéo tay Khương Lệnh Uyển lại, tay vừa cầm đến, đã bị tiểu muội nhanh chóng rút ra. Tô Lương Thần biết tiểu nữ oa này đã bị Vệ Quốc công phủ chiều hư, chỉ thu tay về, ánh mắt rũ xuống thoáng lạnh lẽo, sau đó liền khôi phục dáng vẻ một hài tử hiếu chuyện, tiếp tục đi theo.

Khương Lệnh Uyển thật không có tình cảm gì đối với vị Lương Thần biểu tỷ này. Tuy rằng Tô Lương Thần đối xử với nàng rất thân thiện, nhưng lại tính toán chỉ li, trong lòng nhớ rất rõ những hành động kia. Kỳ thật Tô Lương Thần mới có năm tuổi, nói thẳng ra thì không nên có tâm tư với Lục Tông mới đúng, nhưng nàng vẫn có cảm giác gì đó rất kì lạ. Nếu đã thấy là lạ, nàng tất nhiên không thể cùng tiểu nữ oa năm tuổi giả vờ giả vịt, không thích chính là không thích, cũng không thể che giấu được. Làm cho nàng hiểu được mình không thích nàng, nếu là người thức thời, thì nên cách xa mình một chút.

Lúc này Phùng Hoài Viễn cùng Lục Tông mới dùng xong cơm chay, hai người người tản bộ tiêu cơm bên cạnh hồ sen sau hậu viện Tương Nguyên tự.

Phùng Hoài Viễn đáng người cao to, mà Lục Tông mới có mười tuổi, đứng bên cạnh Phùng Hoài Viễn, thật là có sự chênh lệch lớn. Tiểu thiếu niên có vầng trán cao, vẻ mặt tuy không có nhiều cảm xúc nhưng vẫn mơ hồ mang theo một chút nhu hòa. Phùng Hoài Viễn nghĩ đến tiểu nữ oa luôn quần quít lấy Lục Tông, hẳn biết nhân duyên của cháu trai xưa nay không tốt, vẫn là lần đầu tiên thấy hắn được một tiểu cô nương yêu thích, không khỏi cảm thán: “Xán Xán dường như rất thích con, thật là ngạc nhiên.”

Lục Tông nhún mày. Kỳ thực hắn cũng không hiểu vì sao tiểu bánh bao kia lại thích hắn.

Phùng Hoài Viễn nhớ lại khuôn mặt của nữ oa kia, mặt mày như vẽ, trắng trẻo như pho tượng ngọc, dường như nhớ đến cái gì, liền thấp giọng nói: “Xán Xán rất giống mẫu thân nàng khi còn bé, có điều Xán Xán hoạt bát hơn chút...” Hắn quay đầu nhìn Lục Tông: “Nếu con nhỏ lại vài tuổi, sau này hai đứa lớn lên, nói không chừng sẽ trở thành một đôi.”

Nói đến đây ánh mắt của hắn lại mềm đi mấy phần. Tình cảm thanh mai trúc mã là một thứ tình cảm rất đẹp.

Vậy mà lúc Phùng Hoài Viễn vừa ngẩng đầu, liền thấy Chu thị đi tới. Chu thị đáng người thướt tha, mềm mại thanh thoát, nàng đang cúi đầu cười nói cùng nữ nhi, nụ cười như hoa làm Phùng Hoài Viễn nhìn đến ngây dại.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Lục Tông, lập tức chạy tới. Đôi chân ngắn đi tới bên người Lục Tông, ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Hoài Viễn hô lên: “Cửu cửu.” Sau đó bàn tay kéo áo Lục Tông nói: “Tông biểu ca, cùng Xán Xán đi bái Bô Tát đi.”

Lúc này nàng chỉ lo cùng Lục Tông chơi đùa, đã quên bái Bô Tát.

Nàng muốn cùng Lục Tông đi bái Bô Tát.——

Vì cầu tử.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tình địch

Hương khói Tương Nguyên tự vô cùng cường thịnh cũng không phải là không có lý do, đặc biệt ở cái khoản cầu được ước thấy cũng đã khiến cho nơi này trở nên nổi tiếng.

Sau khi nàng và Lục Tông bái tể Bồ Tát xong, lúc này mới nắm lấy tay hắn đi về phía ao phóng sinh. Nước trong ao gợn sóng từng làn từng làn nhỏ, hai bên bờ trồng hoa cẩm tú màu đỏ, đông đưa trong gió vô cùng đẹp mắt. Khương Lệnh Uyển hai tay chống cằm nhìn đàn cá bơi trong nước, Lục Tông ở một bên vẫn không nói lời nào, nhưng mỗi lần nàng nhảy lên hắn sẽ lập tức che chở tránh cho nàng không bị ngã đau.

Khương Lệnh Uyển nhìn hình ảnh hai người phản chiếu trong ao, gương mặt nàng non nớt tròn tròn nhiều thịt thật giống như một cái bánh bao, còn Lục Tông, hắn vẫn tuấn tú như trước.

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện trừ Đào mã mã ra thì không có ai khác.

Tô Lương Thần cũng không theo tới.

Khương Lệnh Uyển nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Tô Lương Thần dù sao tuổi còn nhỏ, cứ dính sát như vậy cũng khiến nàng cảm thấy phiền. Chỉ là suy nghĩ kỹ cũng thấy, Tô Lương Thần tuy tuổi còn nhỏ nhưng dung mạo lại không tồi, vẻ mặt rất nhu hòa, đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn mềm mại, gò má hơi có chút mập mạp trẻ con, thêm cả nụ cười thuận theo, rất khiến người khác yêu thích.

Vậy Lục tông thì sao?

Khương Lệnh Uyển chéch mắt liếc nhìn hắn, tay nhỏ lôi kéo ống áo của Lục Tông.

Y phục của Lục Tông hình thức tuy đơn giản, nhưng vật liệu lại là thượng hạng, sờ rất thoải mái. Đồi trước tuy rằng nàng không giúp Lục Tông may bất kỳ thứ gì nhưng thời điểm nàng và hắn mới vừa kết hôn, thấy hắn ăn mặc rất tùy ý, căn bản không chú ý tới xiêm y của mình như thế nào, chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được, hắn dù sao cũng là phu quân của nàng, nàng là một người coi trọng mặt mũi, phu quân của mình dung mạo và khí chất đều tốt như vậy, đương nhiên không thể lãng phí, nàng liền cho người đến tiệm xiêm y được các vị công tử thích nhất Trần thành làm một bộ xiêm y theo sở đo của hắn. Chỉ là xiêm y tuy đẹp nhưng bạc cũng tốn rất nhiều, có người nói bạc mà nàng dùng để mua xiêm y trong một tháng cho Lục Tông bằng với hai năm chi tiêu trong phủ.

Lúc đó nàng và Lục Tông tuy đã là phu thê, cũng đã làm chuyện thân mật nhất, nhưng chung quy vẫn có chút không quen. Lại nói, Lục Tông tuy rằng đối tốt với nàng, nhưng ở trước mặt mọi người, chỉ cần mặt hắn trầm xuống thì đúng là rất đáng sợ. Lần đầu tiên nàng tiêu nhiều bạc như vậy, vị Phan trắc phi kia cũng bị nàng làm cho sợ trắng mặt, cuối cùng cũng không có cách nào, chỉ nơm nớp lo lắng nói chuyện này cho Lục Tông.

Vậy mà Lục Tông chỉ tươi cười, còn khen nàng thật tinh mắt.

Khương Lệnh Uyển là một người vô cùng thích hư vinh, được Lục Tông khen như vậy, nhất thời cái đuôi có thể vênh lên tận trời, sau đó cười khanh khách nằm trong lòng Lục Tông chỉ cho hắn nên phối hợp xiêm y như thế nào, còn hắn thì chỉ ôm nàng, lắng lắng nghe nàng nói, mặt mày nhu hòa, vô cùng sủng nịnh nhìn nàng.

Nói tới cũng kỳ quái, trước đây Lục Tông đối tốt với nàng nàng lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, bây giờ trở lại lúc nàng mười bốn tuổi, mỗi khi nhìn Lục Tông, nàng luôn nhìn không được nhớ lại quãng thời gian hắn đối tốt với nàng. Chỉ là nàng cũng hiểu được hắn đối với bản thân không có loại tình cảm giữa nam và nữ, không giống như cha và nương cùng yêu thương lẫn nhau, luôn suy nghĩ cho đối phương. Nàng chỉ vì muốn tiếp tục chiếm lấy sự nuông chiều của Lục Tông dành cho nàng. Ai lại không muốn được sủng ái chứ? Huống hồ bây giờ nàng cảm thấy bản thân đối với Lục tông đã đủ tốt.

Lục Tông thấy mày của bánh bao nhỏ nhú quá chặt, mới hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Khương Lệnh Uyển giang tay ra ôm lấy cánh tay của Lục Tông, giống như một cái bánh bao nhỏ dính lên người. Nàng muốn mở miệng hỏi một chút ấn tượng của Lục Tông đối với Tô Lương Thần như thế nào, nhưng lời đến miệng lại không hỏi ra được.

Đây căn bản không phải tác phong của nàng.

Đồi trước nàng không làm tận trách nhiệm của thê tử, nhưng cũng sẽ không hoài nghi Lục Tông lung tung. Hai con mắt của Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên sáng lên trong chớp mắt, nàng ngừng đầu ra hiệu cho Lục Tông hạ thấp đầu xuống.

Lục Tông tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng cực kì phối hợp khom lưng xuống.

Khương Lệnh Uyển buông cánh tay nhỏ đang ôm Lục Tông ra, tay phải trực tiếp bò vào trong cổ áo của hắn, tìm thấy da thịt ấm áp.

Về mặt Lục Tông rốt cuộc có biến hóa, đôi mắt nhìn bánh bao nhỏ trước mặt này, không biết là nàng muốn làm gì.

Khương Lệnh Uyển loan môi cười, âm sắc mềm mại nói: “Tìm thấy rồi.”

Nàng từ trong cổ áo Lục Tông lấy ra một miếng dương chi ngọc bội, tay nhỏ sờ sờ, sau đó nhìn Lục Tông nói, “Tông biểu ca, Xán Xán muốn cái này.”

Lục Tông ngẩn ra, hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Ngọc bội này là miếng ngọc hấn đeo từ nhỏ, rất ít người biết.

Khương Lệnh Uyển biết ý nghĩa của khối ngọc bội này đối với Lục tông, bằng quan hệ hiện tại giữa nàng và Lục Tông, hẳn sẽ không cho nàng khối ngọc bội này, nhưng nàng lại muốn thử một chút. Nàng vuốt ve ngọc bội không buông, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn Lục tông, mở miệng nói: “Tông biểu ca, Xán Xán muốn.”

Trước đây nàng muốn, hẳn cũng cho.

Còn bây giờ thì sao?

Khương Lệnh Uyển tha thiết mong chờ, ánh mắt giống như khi nàng muốn ăn đồ ăn vặt mà mình thích vậy, trông mà thèm.

Đào ma ma cố ý đi theo Lục tiểu thư, Vinh Thế tử tuy rằng thận trọng nhưng chung quy cũng chỉ mới mười tuổi, mang theo Lục tiểu thư chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, lúc này nghe thấy hai vị tiểu chủ tử nói chuyện. Nàng nhìn Vinh Thế tử vô cùng chăm sóc Lục tiểu thư như vậy, đúng là một vị biểu ca tốt thương yêu muội muội, lúc này Lục tiểu thư lại nhìn chăm chăm vào ngọc bội của Vinh thế tử, Đào ma ma vội vã chạy tới ôm lấy Lục tiểu thư, ôn nhu dỗ dành: “Lục tiểu thư ngoan, lát nữa nô tỳ cho ngài một khối ngọc bội khác đẹp hơn có được hay không?”

Lục tiểu thư là tiểu tử tông Vệ Quốc Công phủ, muốn loại ngọc bội nào mà lại không có, hơn nữa Lục cô nương tuổi còn nhỏ đã thích chung diện, ngày thường những thứ ngọc bội xinh đẹp kia cũng không chịu đeo, chỉ thích vòng cổ dây chuyền. Tiểu hài tử luôn yêu thích những thứ rực rỡ óng ánh.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông một chút, thất lạc hạ mắt xuống, sau đó ôm lấy cổ Đào ma ma, xoay người cúi đầu vào bả vai Đào ma ma, lầm bầm nói: “Đào ma ma, Xán Xán muốn mẫu thân.”

Nghĩ là Lục tiểu thư đã chơi mệt rồi, Đào ma ma ôm nàng lên một chút, nhìn Lục Tông cười nói: “Vinh Thế tử, vậy nô tỳ mang Lục tiểu thư đi tìm phu nhân trước.”

Lục Tông nhìn Đào ma ma ôm người đi mất, đáy mắt đậm chiều nhìn ngọc bội đang đeo trước ngực, sau đó lại bỏ vào trong cổ áo.

Khương Lệnh Uyển trở về tìm Chu thị, phát hiện hôm nay An Vương phi cũng dắt theo nhi nữ đến Tương Nguyên tự cầu phúc, trang phục của An Vương phi vẫn phú quý xa hoa như trước, đeo vàng đeo bạc, chỉ lo người khác không biết An Vương đôi tốt với nàng biết bao nhiêu, nhưng khuôn mặt này, cũng vẫn xinh đẹp không khác gì trước kia, xinh đẹp đến liêu liểu.

Ngay tới cả Chu Lâm Lang bên cạnh nàng cũng như vậy, khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển rất dịu ngoan gọi một tiếng biểu muội.

Nhìn hai mẹ con nhà này, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy đau đầu, hơn nữa lúc này nàng còn giận đối với Lục Tông, thời điểm như vậy muốn qua loa cũng không thể qua loa được.

Thấy vẻ mặt mệt mỏi của nữ nhi, Chu thị nghĩ chắc là chơi mệt rồi, giang tay ôm lấy nữ nhi trong lòng Đào ma ma.

An Vương phi thấy Khương Lệnh Uyển trong ngực Chu thị, không khỏi nhíu mày lại, càng cảm thấy cục bột được nuông chiều từ nhỏ này làm sao có thể bằng được một sợi tóc của nữ nhi nhà nàng, xem coi, một chút giáo dưỡng cũng không có.

Mẹ con An Vương phi không thích Khương Lệnh Uyển, nhưng lại có người vô cùng yêu thích vị tiểu biểu muội này.

Bên cạnh An vương phi là một vị tiểu công tử mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, không ai khác chính là con trai trưởng của An Vương phủ, Chu Quý Hành.

Chu Quý Hành không giống như mẫu thân và muội muội của hắn, ánh mắt hắn nhìn Khương Lệnh Uyển giống như là chó con nhìn thấy bánh bao thịt vậy, đôi mắt nhất thời liền sáng đến chói mắt.

Vào những ngày lễ tết, mấy hài tử cùng tụ hội lại với nhau, Khương Lệnh Uyển có được vẻ ngây thơ đáng yêu, đương nhiên là có rất nhiều tiểu biểu ca yêu thích nàng, nhưng có thể thân cận với Khương Lệnh Uyển nhất cũng chỉ có hai, một là Chu Quý Hành bảy tuổi, mà người còn lại, không ai khác ngoài Tiết Vành năm tuổi.

Đừng coi thường số tuổi của Tiết Vành, nếu nói về tranh sủng, Chu Quý Hành hoàn toàn không phải địch thủ của hắn, mỗi lần hai người đi theo phía sau tiểu biểu muội, bộ dạng đáng yêu trắng trẻo, khả năng làm nũng bán manh thì khỏi phải nói, tuyệt đối chiếm đệ nhất.

Hôm nay Tiết Vành không có ở đây, Chu Quý Hành nhìn tiểu biểu muội đáng yêu đang ở trong lòng mẫu thân nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại yên tĩnh. Dáng vẻ Chu Quý Hành mi thanh mục tú, lúc hắn cười lên, khóe miệng còn mang theo hai hai lúm đồng tiền nho nhỏ, khiến người ta cảm thấy vô cùng rạng rỡ ấm áp.

Khương Lệnh Uyển thấy Chu Quý Hành đang nhìn nàng, đầu nhỏ lập tức hơi co lại.

Người nàng không muốn gặp, một người hai người hôm nay đều tới cả.

Nàng biết Chu Quý Hành yêu quý nàng.

Trí nhớ ủa nàng không tốt, đào hoa đời trước khiến nàng nhớ rõ cũng chỉ có ba đóa, một là công tử tài hoa của Trần thành Tạ Trí Thanh, hai người khác đều là trúc mã lớn lên cùng nàng, một người nàng coi là tỷ muội tốt, Tiết Vành, còn người cuối cùng, chính là tiểu công tử Chu Quý Hành An Vương phủ, tuổi còn nhỏ nhưng đã vô cùng hào hoa phong nhã.

Sau khi Tạ Trí Thanh được giải nguyên hán liền cưới Khương Lệnh Dung, thành tỷ phu của nàng, Tiết Vành thì sống chết dính chặt lấy nàng, bán manh làm nũng, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không thể bỏ qua lằn ranh trong lòng mà tiếp nhận hán, cả đời này chỉ có thể xem hán như tỷ muội.

Chu Quý Hành chỗ nào cũng tốt, là công tử số một số hai Trần thành, gia thế nhân phẩm gương mặt mọi thứ đều tốt, chỉ là bởi vì hán có mẫu thân là An Vương phi và muội muội là Chu Lâm Lang, đánh chết nàng cũng không gả cho hán.

Chỉ là ——

Nàng bởi vì muốn đổi nghịch với Chu Lâm Lang mà khi còn trẻ không hiểu chuyện, từng đùa bốn cảm tình của tiểu công tử ngây thơ người ta... Cho tới mãi về sau, mỗi khi nàng vừa nhắc tới Chu Quý Hành, Lục Tông liền dùng biện pháp xấu hổ kia để phạt nàng đến nơi đến chốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quý hành

Chu Quý Hành tuy mới bảy tuổi, nhưng từ nhỏ hán đã được giáo dưỡng rất tốt, hơn nữa bộ dạng mi thanh mục tú, vừa nhìn đã có thể cảm nhận được đây là đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Hán thấy tiểu biểu muội chỉ nhìn mình một cái rồi lại rút đầu về, trong lòng cũng hiểu chắc là bởi vì hai người bọn họ đã không gặp suốt nửa năm nên tiểu biểu muội không nhớ rõ hán. Chu Quý Hành có chút buồn bực, biết Vệ Quốc Công phủ và Trung Dũng hầu rất gần nên tiểu tử Tiết Vành kia chắc chắn luôn thường xuyên đến gặp biểu muội... Tên kia mặt dày như vậy, lại còn rất bám người, biết làm nũng, hán biết rõ nhất.

Chu Quý Hành đi tới bên cạnh Chu thị, lộ ra nụ cười ảm áp, nói: “Xán Xán, chúng ta cùng đi chơi đi có được không.”

Tuy rằng Chu thị không thích vị tẩu tẩu An Dương phi này, nhưng đối với cháu trai Chu Quý Hành nàng không hề có thành kiến gì. Điều này cũng khó trách, Chu Quý Hành lớn lên tuấn tú, tuổi còn nhỏ đã rất có phong độ của một vị đại tướng, cử chỉ hành động rất tự nhiên hào phóng, hơn nữa mỗi lần đến chơi luôn cực kì chăm sóc cho nữ nhi của nàng, tốt hơn cả nhi tử hồ đồ kia của nàng. Và quan trọng nhất là, cảm tình của huynh muội xưa nay luôn rất tốt, nữ nhi cũng rất yêu quý vị biểu ca này.

Nghe vậy, Chu thị cúi đầu nhìn nữ nhi đang ở trong lòng mình, hỏi: “Xán Xán có muốn đi chơi không?”

Nữ nhi mới trở về, lúc này hán là chơi mệt rồi, có điều tiểu hài tử vừa nhắc đến chơi sẽ luôn trở nên vô cùng hoạt bát.

Khương Lệnh Uyển hơi co đầu lại, đang định nói nàng không muốn đi, nhưng Chu Quý Hành lại nói: “Xán Xán, biểu ca nghe nói ở trong hậu viện nuôi rất nhiều rùa nhỏ, Xán Xán đi xem với biểu ca có được hay không?”

Chu Quý Hành lúc bảy tuổi quả thực rất đáng yêu, khiến một người luôn yêu thích cái đẹp như Khương Lệnh Uyển làm sao có thể chống đỡ được. Nàng hạ mắt xuống suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nói với Chu thị: “Nương, Xán Xán muốn đi chơi với biểu ca.”

Chu thị nặn nặn gương mặt bánh bao của nữ nhi, nói: “Được rồi, Xán Xán đi theo biểu ca phải ngoan ngoãn, không được bướng bỉnh có biết không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, đôi bàn chân nhỏ từ trong lòng Chu thị trèo xuống, đi theo Chu Quý Hành ra ngoài chơi.

Lão thái thái nhìn hai đứa trẻ thanh mai trúc mã, mặt mày không khỏi trở nên nhu hòa: “Tình cảm giữa hai biểu huynh muội thật tốt, tuổi cũng vừa xứng, ngày sau nếu lớn...”

“Tính cách của Hành Nhi trước đây luôn như vậy, sau này sẽ vẫn coi nhau là huynh muội.” An Vương phi đánh gãy lời nói của lão thái thái, tuy rằng gương mặt vẫn tươi cười, nhưng đôi mắt lại liếc về phía Chu thị.

Trong lòng Chu thị có chút tức giận.

Tuy rằng nàng yêu thích đứa cháu trai Quý Hành này, nhưng ngày sau cho dù tình cảm hai huynh muội có tốt, nàng cũng sẽ không gả nữ nhi qua. Nàng không hề ngờ, nếu bên trên nữ nhi còn có một bà bà như An Vương phi, Xán Xán của nàng sao có thể sống được những tháng ngày dễ chịu?

Lão thái thái cũng chỉ là nhất thời cao hứng, bây giờ nhận ra được vẻ mặt hai người lúc này, cũng cảm thấy lời của nàng nói ra có chút không thích hợp, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nhìn Chu Lâm Lang bên cạnh An Vương phi tán dương: “Lâm Lang giống như là lại xinh đẹp hơn rồi, giống như là một tiểu tiên nữ vậy.”

Được khích lệ, Chu Lâm Lang khẽ mỉm cười, tâm trạng có hơi đắc ý.

Chu Quý Hành vừa ra khỏi cửa, khỏe miệng liền nhìn không được cong lên trên. Hắn thấy tiểu biểu muội bên người có chút mất tập trung, rõ ràng là một gương mặt bánh bao trắng mềm mịn mịn vô cùng đáng yêu nhưng lại hiện ra nét ưu sầu, thấy biểu muội bước đi cũng không thèm nhìn đường, lúc này mới nắm lấy tay nhỏ của muội muội, nói: “Xán Xán, ca ca dắt muội đi, cẩn thận té ngã.”

Trước giờ Khương Lệnh Uyển không thích đụng chạm, bây giờ tuy chỉ là một tiểu oa nhi, nhưng nàng vẫn không cảm thấy thoải mái, cho dù gương mặt Chu Quý Hành có ôn hòa thân thiết đến mấy nàng vẫn không được tự nhiên.

Khương Lệnh uyển giật giật tay, phát hiện không rút lại được, cũng thôi không động nữa, bí bô nói: “Hành biểu ca, chúng ta đi xem rùa nhỏ đi.”

“Được.” Chu Quý Hành hài lòng gật gật đầu.

Hải tử bảy tuổi, cho dù có thận trọng nhưng bây giờ, khi nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm của muội muội, nụ cười trên khuôn mặt không thể kiềm chế được trở nên vô cùng vui vẻ. Trước đây, mỗi lần hắn ở cùng với tiểu biểu muội, Tiết Vành lúc nào cũng sẽ xía vào một chân, cuối cùng sẽ nhàn một nhóm ba người. Hơn nữa Tiết Vành rất xấu, lúc nào cũng làm nũng, nhưng muội muội lại thích nhất bộ dạng đó của hắn, luôn luôn xoa xoa lấy gương mặt của Tiết Vành khen hắn đáng yêu.

Hôm nay Tiết Vành không ở đây, hắn cũng đã lâu chưa được gặp tiểu biểu muội, hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp khiến cho muội muội vui vẻ, đến lúc đó, địa vị của Tiết Vành trong lòng muội muội sẽ không thể bằng hắn được.

Hai hải tử cùng đến cạnh ao xem rùa nhỏ, Chu Quý Hành vì muốn thể hiện bản thân, tự tay nhắc một chú rùa con lên, ngồi xuống dưới đất cùng nhau chơi đùa.

Lúc này Khương Lệnh Uyển vì chuyện Lục Tông không cho nàng ngọc bội mà cảm thấy khó chịu trong lòng nên luôn ngó lơ Chu Quý Hành, bây giờ thấy Chu Quý Hành dùng sức lấy lòng nàng như vậy, bản thân cũng cảm thấy có chút hổ thẹn. Kiếp trước tình cảm của Chu Quý Hành đối với nàng tuyệt đối có thể coi như nhật nguyệt chứng giám, ngay cả nàng cũng cảm thấy, nếu như Chu Quý Hành không có vị mẫu thân và muội muội kia, nàng gả cho hắn cũng không sai. Chỉ ít nhân phẩm của Chu Quý Hành rất tốt, ngày sau nàng gả cho hắn, cuộc sống cũng sẽ trải qua rất tốt, hơn nữa Chu Quý Hành còn có một gương mặt tuấn lãng, từ nhỏ nhìn hắn lớn lên nàng cũng nhìn không biết chán.

Chu Quý Hành thấy biểu muội hài lòng, khỏe miệng cũng tươi cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Nếu như lúc này miệng của hắn có một cái đuôi mọc ra, chắc chắn sẽ xung sướng vung vẩy qua lại.

Hắn nặn nặn lấy tay nhỏ trắng trắng thịt thịt của tiểu biểu muội, thật mềm, cực kì thoải mái. Hắn cười hắc hắc, có vẻ rất ngốc, trong lòng cảm thấy biểu muội tròn tròn mịn mịn, nhìn chỗ nào cũng thấy tốt, càng nhìn càng đáng yêu. Chờ hắn lớn lên hắn sẽ cưới biểu muội làm nương tử, sau đó cũng ngủ chung, ôm tiểu biểu muội chắc chắn sẽ rất thoải mái. Chu Quý Hành càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không sai, bàn tay nắm lấy tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển cũng không muốn buông ra, Khương Lệnh Uyển nhũn mảy, thoáng ngẩng đầu nhìn chỗ bụi hoa râm bụt cách đó không xa.

Hoa râm bụt màu tím nhạt, tuy rằng không hoa lệ như hoa mẫu đơn và hoa thược dược, nhưng màu sắc lại rất rực rỡ, bây giờ nhìn lại cảm thấy kiều diễm lóa mắt. Chu Quý Hành thấy ánh mắt tiểu biểu muội hướng về phía cây hoa râm bụt, trong lòng đoán chắc hắn muội muội thích bông hoa kia, ánh mắt hắn lập tức sáng lên, hỏi: “Xán Xán có muốn không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, tươi cười nhìn về phía Chu Quý Hành: “Xán Xán muốn... ừm, muốn đóa hoa đẹp nhất.” Nàng đưa tay lên, bàn tay nhỏ chỉ về phía bông hoa, âm thanh giòn tan nói, “Chính là đóa hoa kia.”

Chu Quý Hành lập tức nói: “Được, biểu ca lát cho muội.”

Lúc này một nô tài đi theo phía sau Chu Quý Hành tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Công tử, để tiểu nhân đi lấy cho ạ.”

Đây là hoa Xán Xán muốn, sao có thể để người khác đi hái?

Chu Quý Hành lắc lắc đầu, thoáng nhũn mảy nói: “Người ở đây là được, không được phép đi qua, để ta hái cho tiểu biểu muội.” Hôm nay Tiết Vành không ở đây, chính là thời điểm tốt để khiến cho tiểu biểu muội có thể thích hắn hơn, hắn sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Chỉ tiếc Chu Quý Hành tuy cao hơn những tiểu hải tử cùng lứa khác, nhưng chung quy cũng chỉ mới bảy tuổi, dù có nhảy cao đến đâu cũng không chạm tới bông hoa kia được, chứ đừng nói chỉ là hái nó.

Giờ khắc này Khương Lệnh uyển đang cầm trong tay bánh hoa quế Chu Quý Hành đưa cho nàng bỏ vào miệng, quai hàm ăn phình ra, đôi mắt to tròn nhìn Chu Quý Hành đang nhảy nhảy ở không xa, giống như một con khi con.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển lại cảm thấy tội lỗi.

Kiếp trước nàng thị sủng sinh kiều, bây giờ nghĩ lại, xác thật là đã làm hơi quá. Nhưng những chuyện như vậy đều bởi vì có một người muốn đánh, một

người chịu đánh, Chu Lâm Lang kia cũng không thể đem hết thấy sai lầm đổ lên đầu nàng.

Khương Lệnh Uyển đem miếng bánh hoa quế cuối cùng nhét vào miệng, vừa định tội nghiệp nói với biểu ca nàng không muốn nữa, đã thấy Lục Tông không biết từ nơi nào chui ra.

Hắn chậm chậm đi về phía Chu Quý Hành, thoáng giơ tay liền hái được đóa hoa một cách dễ dàng.

Chu Quý Hành nhất thời há hốc mồm.

Nhưng tiếp đó đã thấy Lục Tông lại bẻ thêm vài bông nữa, mang tất cả đóa hoa hái được quay người đi đến trước mặt Khương Lệnh Uyển. Lục Tông thấy bánh bao nhỏ ăn nhiều bánh tới nỗi quai hàm phồng lên vô cùng đáng yêu, thoáng cúi người, nhét cả chùm hoa hái được vào trong lòng nàng.

Gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển nhất thời sùng sốt.

Lục tông lại lạnh nhạt nói: "... Có đủ không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: E then

Giờ khắc này, trên gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển lại hiện lên sự ưu sầu không hợp với tuổi, ai bảo đời trước nàng lại thích cái tính cách bá đạo này của Lục Tông cơ chứ.

Về mặt rõ ràng rất ngoan ngoãn biết điều, nhưng dù sao cũng là tướng quân chinh chiến sa trường mấy năm, luyện được một thân võ nghệ rất tốt, nhìn thì có vẻ gầy nhưng chỉ cần thoát xiêm y trông hẳn sẽ vô cùng có khí khái nam tử. Nàng không thích nam nhân quá gầy, nhưng nếu là loại măng phu lung hùm vai gấu, cả người đầy thịt, một hơi có thể ăn năm sáu bát cơm như trong thoại bản viết, thì quả thật không lọt được vào mắt xanh của nàng, cảm thấy loại thâm mĩ này không hợp với nàng, đứng bên cạnh có vẻ như đang đứng chung với một bức tường.

Nhưng Lục Tông lại không giống.

Cơ thể Lục Tông rắn rỏi nhưng lại không quá cứng cáp, hơn nữa chỉ cần hấn đối qua một bộ cảm bào, phối hợp với gương mặt như họa này, cộng với khí chất lạnh nhạt trời sinh, quả thực là không chút nào nhìn ra được hẳn là một vị võ tướng, tuy vậy khí chất của hắn lại cực kì bá đạo. Nữ nhân mà, các nàng cần nhất chính là cảm giác an toàn, nên khi nàng đứng bên người Lục tông, chẳng những có cảm giác an toàn, hơn nữa còn vô cùng nỡ mảy nỡ mặt.

Trong lòng nàng có hư vinh, Lục Tông lại có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Điểm này, không biết có bao nhiêu người trong Trần thành thâm ước ao.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn hoa trong ngực, xinh đẹp vô cùng. Lúc này nàng chỉ không muốn Chu Quý Hành nắm tay nàng, cho nên mới để hắn đi hái hoa, nhưng khi ôm được hoa vào ngực, trong lòng nàng không hề có cảm giác qua loa, ngược lại còn rất yêu thích. Khóe miệng Khương Lệnh Uyển thoáng vênh lên cao, bỗng nhiên lại như nhớ tới điều gì, chép miệng nhìn Lục Tông, thanh âm ngọt ngào mềm mại nói: "Tông biểu ca, vẫn chưa đủ..."

Nàng bỏ hoa qua một bên, duỗi hai tay nghiêng đầu cười khanh khách nhìn hắn.

Tiểu nữ oa vốn xinh đẹp như phấn điêu ngọc mài, bây giờ nàng tươi cười sáng lạn đến như vậy, khiến người nhìn thấy không khỏi nảy sinh lòng yêu thích. Lục Tông nhìn nàng, gương mặt nguyên bản lạnh lùng nhất thời cũng trở nên nhu hòa ba phần. Hắn khom lưng xuống ôm cái bánh bao nhỏ này vào trong lòng, chỉ cảm thấy ôm nàng vô cùng mềm mềm thơm thơm, thoải mái vô cùng.

Lục Tông ôm bánh bao nhỏ lên, hai tay điều chỉnh tư thế của nàng, ôm chặt cái mông nhỏ của nàng một chút, tránh trường hợp nàng bị ngã xuống.

Con người trong veo của Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Lục Tông, sau đó nâng mặt hắn lên dùng sức xoa xoa.

Thiếu niên mặc xiêm y màu xanh, chất vải có chút thô, đang đứng phía sau Lục tông là sai vật của hắn, Đỗ Ngôn. Đỗ Ngôn đi theo Lục Tông cũng đã ba năm, hắn lớn hơn vị chủ tử này hai tuổi, đáng đáp cũng coi như sạch sẽ thanh tú. Hắn hiểu được tính cách quái ờ của chủ tử nhà mình, đối đãi với hạ nhân cũng rất tốt, là một người trong nóng ngoài lạnh, hơn nữa hắn cũng cảm thấy tiểu chủ nhân sau này nhất định rất có tiền đồ, đương nhiên cũng tuyệt đối trung thành với Lục Tông. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, vị chủ nhân tính tình lạnh nhạt này của hắn cũng có ngày bị tiểu nữ oa nhà người ta xoa mặt...

Nhìn gương mặt tuần tú của tiểu Thế tử bị dày vò dưới bàn tay của tiểu oa nhi, Đỗ Ngôn hạ mắt, âm thầm cười chủ tử nhà hắn.

Vị Lục tiểu thư này thật là nghịch ngợm.

Có điều ——

Thái độ của tiểu Thế tử đối với Lục tiểu thư, dường như là có chút lạ.

Nhưng nghĩ kĩ lại, vị Khương Lục tiểu thư này quả thật là vô cùng đáng yêu, cho nên mới có thể khiến người ta yêu thích, Thế tử đối với vị tiểu biểu muội này có chút đặc biệt cũng không phải là điều gì kì lạ, chỉ là Chu tiểu thư của An Vương phủ vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn, nhưng vẫn không thấy Thế tử nhà hắn đối tốt với người ta bao nhiêu. Đỗ Ngôn lại liếc mắt nhìn tiểu công tử An Vương phủ đang lặng lặng đứng ở một bên, thầm nghĩ: Vị Lục tiểu thư này còn nhỏ nhưng lại là một tiểu họa thủy nha, lớn lên không biết sẽ còn xinh đẹp xuất sắc đến mức nào nữa đây?

Mà tay Khương Lệnh Uyển mới vừa cầm lấy bánh hoa quế, trên tay cũng có dính một chút vụn bánh, cứ như vậy xoa lên mặt Lục Tông, cả khuôn mặt của hắn đều dính vụn bánh hoa quế. Lục Tông tuổi tuy nhỏ nhưng lại rất thận trọng, nhìn qua cũng cảm thấy là một người khó thân cận, nhưng nàng lại không sợ, nàng hiểu, dù sao Lục Tông người này đối với người xa lạ luôn không quá nhiệt tình. Nhưng mà, nếu hắn dám không tốt với nàng, cần thận sau này nàng không thêm gả cho hắn, không cưới được nương tử, đến lúc đó tìm ai khóc bây giờ? Đòi trước hắn vì cứu nàng, hắn cầu cưới nàng cũng vì bọn họ đã có tiếp xúc da thịt, nhưng đòi này nàng có thể tránh thoát... nếu như có thể tránh thoát, hắn và nàng sẽ không có bất kì tiếp xúc nào nữa.

Khương Lệnh Uyển hơi hạ mắt xuống, sau đó dùng hai tay nâng gò má của Lục Tông lên xem xét, rồi đột nhiên há miệng gặm một cái —— đây là trừng phạt nhỏ, bởi vì hắn không chịu đưa ngọc bội cho nàng, sau đó nàng lại “Chụt” hôn một cái.

Đây là phần thưởng.

Bờ môi mềm mại của tiểu nữ oa dán vào má hắn, cảm giác mềm mềm khiến Lục Tông có chút kinh ngạc.

Gò má có chút ướt, khẳng định là nước miếng của tiểu bánh bao, trong lòng nghĩ vậy nhưng Lục Tông cũng không thấy phản cảm, trên mặt không có nửa điểm tức giận.

Làm xong chuyện xấu, Khương Lệnh Uyển mới thò tay vào ngực Lục Tông moi ra một chiếc khăn tay xoa xoa mặt cho hắn, sau đó nói: “Xán Xán thích mẫu đơn, Tông biểu ca phải nhớ kỹ.”

Nàng không thích hoa râm bụt, bông hoa rực rỡ nhất mà hôm nay nàng muốn Chu Quý Hành hái cho, nàng cũng không thích, nhưng bởi vì hoa này là do Lục Tông hái, nàng vẫn có chút yêu thích nó. Có điều nói đúng ra, loài hoa nàng thích nhất vẫn là hoa mẫu đơn, phú quý hoa lệ, xinh đẹp đến mức lộ liễu.

Chỉ có mẫu đơn mới chân chính là quốc sắc.

Nếu là thứ nàng thích, chưa bao giờ thay đổi, trước giờ vẫn là một đoá quốc sắc thiên hương này.

Chu Quý Hành nhìn Lục Tông đột nhiên xuất hiện rồi lại lập tức rời đi nhưng lại có thể gợi ý của tiểu biểu muội, lòng mày hắn đột nhiên cau lại. Hắn tẩy vệt mặt hải long của tiểu biểu muội, tâm trạng liền trở nên không thoải mái, nhưng cũng hiểu bởi vì biểu muội còn nhỏ, cho nên rất thích loại người cao lớn giống như Lục Tông, hướng hồ... Hướng hồ hắn cũng biết Lục Tông này tương đối lợi hại. Lục Tông lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng đã tập võ từ sớm, hơn nữa đáng người còn rất cao, ngay cả vị muội muội mắt cao hơn đầu của mình cũng thích đi theo hắn.

Chuyện ngày hôm nay, nếu đổi lại là Tiết Vành, sợ là sớm đã khóc nhè làm nũng, nhưng cho dù tính tình Chu Quý Hành có thận trọng đi chăng nữa thì khi thấy tình cảnh này, cũng không khỏi nhủ mày khó chịu trong lòng. Bây giờ tiểu biểu muội thân cận Lục Tông như vậy thì cũng không sao, nhưng nếu sau này vẫn thân cận như vậy thì sao bây giờ? Chờ đến khi hắn lợi hại hơn Lục Tông, tiểu biểu muội khẳng định sẽ yêu thích hắn. Lúc đó hắn sẽ đến nhà cô dựng cầu hai người gả tiểu biểu muội cho hắn, hắn sẽ giấu tiểu biểu muội ở trong vương phủ, chỉ một mình hắn mới có thể xem, Lục Tông tuyệt đối không được tới gần.

Cao lớn thì có làm sao? Sau này mỗi ngày hắn sẽ ăn nhiều hơn hai bát cơm, khẳng định sẽ càng cao hơn Lục Tông.

Nghĩ vậy, Chu Quý Hành đứng thẳng sống lưng.

Ở trong sương phòng, lão thái thái đang câu được câu không tán gẫu với An Vương phi.

Chu Lâm Lang nằm trong lòng An Vương phi cầm bánh hoa quế ăn từng miếng từng miếng, tuổi còn nhỏ nhưng bộ dạng lại vô cùng xinh đẹp. Lão thái thái nhìn ở trong mắt, cũng lộ ra một chút hải long, thầm nghĩ: Vị An Vương phi này đúng là biết cách dạy con, nuôi dưỡng một đôi nhi nữ tốt đến như vậy. Lão thái thái nghĩ đến trưởng tôn và tôn nữ của mình, thoáng nhíu mày. Tôn nhi ương ngạnh thành tính, ngày nào cũng chỉ biết gây sự, tôn nữ của nàng là một tiểu áo bông ngoan ngoãn tri kỷ, nhưng tính cách khó tránh khỏi có chút yếu ớt, ngày sau sợ là sẽ bị chiều hư. Chỉ là khi lão thái thái nhớ đến gương mặt bánh bao nhỏ nhỏ đáng yêu của tôn nữ bảo bối, trong lòng không có cách nào không thương yêu nàng.

An Vương phi nhìn ra được lão thái thái vô cùng hải long, tâm lại đắc ý ba phần, cúi đầu nhìn về phía nữ nhi nói: “Lâm Lang ngoan, không nên ăn nhiều, tiểu cô nương ăn nhiều sẽ mập mạp, mập thì sẽ không còn xinh đẹp nữa.”

Chu Lâm Lang vừa nghe đến ba chữ ‘Không xinh đẹp’, sắc mặt lập tức thay đổi, lưu luyến trà nửa miếng bánh hoa quế về lại trên khay trà, sau đó thoáng ngẩng đầu, để An vương phi xoa xoa mặt và tay của mình.

Chu thị lúc này đang nhấp một ngụm trà xanh, bên tai liền nghe thấy lời nói của An Vương phi câu nào cũng nhắm vào khuê nữ nhà mình, gương mặt nhất thời trầm xuống.

Lão thái thái cũng có mấy phần không vui, nhưng đến cùng cũng không nói cái gì, chỉ quay đầu về phía Chu thị nói: “Xán Xán đã ra ngoài được một lúc, sao vẫn còn chưa trở về? Con mau cho người đi tìm.”

Chu thị gạt đầu, vừa định sai người đi tìm, đã thấy Chu Quý Hành và chúng tùy tùng đi vào.

Chu thị ngẩn người, nhìn phía sau Chu Quý hành không thấy nữ nhi, vội càng đứng dậy hỏi: “Xán Xán đâu rồi?”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười trong veo như chuông bạc

Chu thị chợt thở phào nhẹ nhõm, nàng đương nhiên nhận ra tiếng cười này là của tiểu nữ nhi nhà mình. Chu thị quay đầu, liền thấy nữ nhi vui vẻ bước vào cửa, còn đang nắm tay một người. Chu thị thấy là Lục Tông, nhất thời hiểu rõ.

Có điều tâm tình của nữ nhi lúc này rất tốt, vừa vào phòng lập tức liền nhào vào trong lòng của mình, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Nương.”

An Vương phi nhìn Lục Tông, lại quay đầu nhìn một đôi nhi nữ của mình, thấy vẻ mặt nhi tử thì một mối phờ phạc, nữ nhi lại uất ức đến đỏ mắt, hai mắt rung rung như là sắp khóc ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chu Lâm Lang bình tĩnh theo mẫu thân trở về phòng, mím môi một lúc lâu sau mới ‘Oa’ một tiếng khóc lên.

Chu Lâm Lang lớn lên tinh xảo thanh tú, đôi mắt đen láy to tròn như quả hạnh, khuôn mặt phần hồng mềm mịn, cái miệng nhỏ thủy nộn, ngày thường ai nhìn thấy cũng khen một tiếng có phong độ của đại gia khuê tú, nhưng tóm lại cũng chỉ là một tiểu nữ oa sáu tuổi, tam tình chung quy cũng khó có thể không chế, lúc này vừa khóc, nước mắt cứ như vậy mà tuôn ra. Chu Lâm Lang là hòn ngọc quý trên tay An Vương phi, nhưng mỗi lần gặp Lục Tông nàng đều chịu uất ức, tiểu nữ oa đương nhiên là không chịu nổi.

Vừa vào phòng, An Vương phi liền ôm Chu Lâm lang vào trong lòng ngực.

An Vương phi nhìn gương mặt nhỏ khóc đến đỏ hoe cả mắt, tâm đã bị nhéo thành một nắm. Nàng tuyệt không thích nữ nhân khóc lóc yếu đuối mảnh mai, nhưng nếu là nữ nhi bảo bối, vậy nữ nhi của nàng luôn là quan trọng nhất. An Vương phi lấy tấm khăn tay thêu hoa hải đường bằng chỉ vàng trong ngực ra xoa xoa nước mắt cho nữ nhi, thấy nữ nhi cũng nhìn nàng, mắt to đỏ bừng, trong lòng liền bất đắc dĩ nói: “Con nha, lúc trước không phải nương đã nói với con rồi hay sao? Khóc cũng vô dụng thôi.”

Vai Chu Lâm Lang giật giật, dựa vào lòng ngực của mẫu thân, nói: “Nhưng mà... nhưng mà tại sao biểu ca chỉ thích Xán Xán thôi...” Thanh âm nàng mềm mại nói nhỏ, “Nương đã nói, sau này biểu ca chỉ có thể chơi với Lâm Lang, sẽ không chơi với Xán Xán.”

An Vương phi vuốt mái tóc dài mượt của nữ nhi, nói: “Nương có bao giờ lừa dối Lâm Lang hay chưa? Nghe lời của nương, chỉ cần sau này Lâm Lang có thể trở thành một vị thực nữ, ngày mai nương sẽ mời tiên sinh tốt nhất về dạy cho Lâm Lang biết cầm ki thi họa, Lâm Lang của chúng ta lại xinh đẹp như vậy, ngày sau trở nữ sẽ càng duyên dáng yêu kiều, ai nhìn cũng đều sẽ thích.”

Được khuyến nhủ một lát, tâm tình của Chu Lâm Lang mới thoáng bình phục một chút.

Nhưng vừa nghĩ tới...

Chu Lâm Lang khịt khịt mũi, bất mãn nói: “Nhưng mà biểu ca cũng chưa từng nắm tay Lâm Lang, cũng chưa từng ôm Lâm Lang...”

An Vương phi “Hi hi” cười ra tiếng, nhất thời gương mặt của nàng liền trở nên diễm lệ không gì tả nổi. Nàng đưa tay vuốt vuốt cái mũi nhỏ của nữ nhi, nói: “Tuổi còn nhỏ, thật là không biết xấu hổ. Lâm Lang của chúng ta ngoan ngoan hiểu chuyện, sao có thể ngày ngày kề cận người ta như đứa bé mập mập của Vệ Quốc công phủ kia được chứ, phỏng chừng tông lòng Tông biểu ca của con cũng cảm thấy rất phiền ——”

Chu Quý Hành ngồi ở một bên lại không thích nghe lời này.

Mây chau lại, giữa hai lông mày nhíu lại có thể kẹp chết một con ruồi. Bệnh vực nói: “Nương, người đừng nói Xán Xán như vậy.” Tiểu biểu muội của hắn rất đáng yêu, khi nàng cười lên là đáng yêu nhất, hắn vẫn chưa từng thấy nữ oa nào có thể đáng yêu hơn tiểu biểu muội.

Nụ cười của An Vương phi chợt thu liễm, nhìn đứa con trai này của nàng, chỉ cảm thấy thật khiến nàng đau đầu hơn cả nữ nhi.

Con trai này của nàng nói thế nào cũng là trưởng tôn của An Vương phủ, thân phận vô cùng cao quý, nhưng mỗi lần thấy đứa bé mập kia lại như con ruồi thấy mỡ. An Vương phi cảm thấy lấy ví dụ như vậy thật không quá thỏa đáng, nhưng trong lòng thật sự tức giận vô cùng, nhi tử đã bảy tuổi, không ai không khen hắn thông tuệ, nhưng lại vẫn luôn đi tranh sủng với tiểu công tử Tiết Vành năm tuổi của Trung Dũng hầu phủ, luôn luôn vây quanh đứa nhỏ mập mập kia, mà khiến người ta nổi giận nhất là —— còn không tranh nổi với một đứa bé năm tuổi.

An Vương phi lạnh mặt nói: “Sau này con cách xa đứa bé mập kia ra một chút. Nhìn xem thành ra cái gì rồi, thật khiến cho nương mất mặt.””

Trong lòng Chu Quý Hành vốn đã không thoải mái, nghe An Vương phi nói như vậy, lập tức liền phản bác: “Nương, con thích Xán Xán biểu muội. Con cảm thấy tiểu biểu muội vừa đáng yêu lại rất cơ trí, sau này nhi tử lớn, con muốn cưới Xán Xán làm nương tử. Nương, đến lúc đó Hành Nhi sẽ nói với cha, không cho phép ngài phản đối.”

An Vương phi trong lòng tức giận vô cùng.

Con trai ngày thường vô cùng ngoan ngoãn hôm nay lại dám ngỗ nghịch với nàng? Hai con mắt An Vương phi trừng lớn, nàng cắn răng nói: “Chỉ cần có ta ở đây, sẽ tuyệt đối không để cho con cưới xú nha đầu kia vào cửa, chuyện này đừng hòng mơ tưởng. Còn nữa, cha con cũng phải nghe theo ta.” An Vương phi tức giận đến thở hổn hển, giận không nhìn nổi. Thấy nhi tử không thích, nàng lại hít sâu một hơi, nén lửa giận vào lồng ngực nói, “Hành Nhi, hiện tại con còn nhỏ tuổi, chưa từng gặp những tiểu cô nương xinh xắn khác, chờ sau này lớn rồi, nhất định nương sẽ chọn cho con một vị nương tử xinh đẹp nhất, ngoan ngoãn nhất để hầu hạ cho con.”

Còn nữ nhi của Chu Tổ Cẩm, có tư cách gì trở thành con dâu của nàng?

An Vương phi vừa nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé mập kia, con tức này liền không có chỗ phát. Dung mạo của Khương Lệnh Uyển giống như mẫu thân của nàng, nhưng vàng trán, lại cực kì giống cha nàng Khương Bách Nghiêu.

An Vương phi vừa đi, Chu thị lập tức cảm thấy cả người đều trở nên thoải mái.

Nàng cầm lấy chén trà thơm, hóp một ngụm, khỏe miệng tươi cười nhìn nữ nhi của mình và Lục Tông cùng ăn bánh đậu xanh, ở chung vô cùng hòa hợp. Chu thị thoáng nhủ mảy, trong lòng cũng cảm thấy có chút kì quái. Vinh Thế tử này tính tình quái gở, nhưng lại chỉ yêu thương săn sóc với Xán Xán của nàng, thậm chí ngay cả tính tình yếu ớt của Xán Xán hẳn cũng có thể chịu được, đúng là rất kì lạ.

Lục Tông ngồi với Khương Lệnh Uyển một lúc, cho đến khi gã sai vặt của Phùng Hoài Viễn đến tìm người, lúc này Lục Tông mới nói lời cáo từ với lão thái thái và Chu thị.

Khương Lệnh Uyển lại không muốn, tâm tình Lục Tông lúc này quả là tốt đến hiếm thấy, giờ tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, sắc mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Chờ biểu ca hồi phủ sẽ sai người đưa lễ vật đến Quốc Công phủ cho muội.”

Hai mắt Khương Lệnh Uyển lập tức sáng lên, gật gật đầu nói: “Vâng, Xán Xán sẽ chờ.”

Lục Tông đi rồi, Chu thị mới ôm nữ nhi vào trong lòng, nài nhỏ: “Lễ vật gì vậy? Xán Xán không thể tùy tiện lấy đồ của người khác, có biết không?” Nữ nhi của nàng còn nhỏ tuổi, đương nhiên làm việc sẽ không biết đúng mực.

Nhưng trong lòng Khương Lệnh Uyển đã sớm coi Lục Tông là người của mình, không phải là “người khác” trong miệng mẫu thân. Đôi mắt to của nàng chớp chớp, thưởng thức ngón tay ngọc ngà mềm mại của mẫu thân, thanh âm mềm mại nói: “Tông biểu ca đi Nghi Châu, có mang quà về cho Xán Xán. Nương, Xán Xán có thể nhận không?”

Chu thị nghe vậy thấy cũng không phải là vật gì quý trọng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó than thở nói: “Tông biểu ca của con có tâm.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, ngẩng đầu nhỏ lên cười hi hi.

Trong lòng thầm nói: Lục Tông không để bụng nàng thì để bụng ai a? Sau này nàng là vợ hẳn cơ mà.

Từ thị ngồi một bên, không hề lên tiếng.

Xưa nay nàng không thích Khương Lệnh Uyển, chỉ cảm thấy đứa bé này tuổi mới còn nhỏ đã được nuông chiều đến như vậy, lúc nào cũng bắt nạt hai nữ nhi của nàng.

Về phần hai vị nữ nhi này của Từ thị ——

Khương Lệnh Dung yên phận ngồi bên người Từ thị, vẫn ngoan ngoãn hiểu chuyện như trước, Khương Lệnh Huệ cong miệng lên, bộ dáng giống như không hề thích.

Khương Lệnh Huệ là người khi thiện sự ác, từ xưa đến nay là gan của nàng rất nhỏ, lần trước Lục Tông đánh đuổi đại hắc cầu trước mặt nàng, điều này vẫn còn tồn tại trong lòng nàng một bóng ma, có lúc nằm mơ cũng mơ thấy, điều này khiến cho Từ thị vô cùng đau lòng, càng cực kì oán hận Khương Lệnh Uyển và vị Vinh thế tử kia.

Thân thể Khương Lệnh Huệ hơi dựa vào trong lòng mẫu thân của mình, giống như một con mèo nhỏ vậy, khuôn mặt trắng mềm nhỏ giọng gọi một tiếng: “Nương...”

Từ thị vỗ vỗ sống lưng của nữ nhi mình, ôn nhu hỏi: “Mệt mỏi sao?”

Khương Lệnh Huệ lắc lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ nhát gan.

Lão thái thái thấy sắc trời cũng không còn sớm, muốn mang theo toàn gia nữ quyến trở về phủ, nhưng khi bắt tay chuẩn bị, lại đổi thành ngày mai, bởi vì mây đen lúc này đã bịt kín, trời đổ mưa lớn.

Nhìn trời mưa lớn như vậy, xem ra không thể dừng lại trong chốc lát.

Hương hỏa của Trương Nguyên tự rất cường thịnh, đương nhiên cũng có phòng riêng dành cho những vị khách đến hành hương lễ phật. Hôm nay nữ quyến trong nhà đều đến cả, lại có mấy người hạ nhân khuyên rằng nếu như bất chấp trời mưa để trở về chỉ sợ là sẽ xảy ra chuyện. Lão thái thái thoáng cân nhắc một phen, lúc này mới quyết định ở lại Trương Nguyên tự một đêm, chờ sáng mai lại trở về phủ.

Khương Lệnh Uyển cũng không quá lưu ý. Nàng nghe nói Lục Tông cũng ngủ lại, trong lòng vui mừng vô cùng. Chu thị cũng nhìn ra được nữ nhi vui vẻ, chỉ có điều bên ngoài trời đang có mưa lớn, nàng tuyệt sẽ không để nữ nhi đi ra ngoài. Xán Xán bây giờ mới chỉ có bốn tuổi, thân thể nhỏ bé được nuông chiều vô cùng, nếu như bị cảm chắt chắt sẽ xảy ra chuyện.

Khương Lệnh Uyển cũng rất ngoan ngoãn, không nói nhiều với nương.

Buổi tối hai mẹ con cùng ngủ một gian phòng.

Khương Lệnh Uyển được Đào ma ma rửa tay rửa chân, tiểu oa nhi mới bốn tuổi trắng nõn mềm mại, tròn tròn nộn nộn xinh xắn đáng yêu. Chờ đến khi Đào ma ma rửa ráy xong mới ôm Khương Lệnh Uyển lên giường.

Khương Lệnh Uyển lẩn qua lẩn lại vài vòng, sau đó hai tay chống cằm nhìn mẫu thân của mình: “Nương.”

Chu thị đang thoa mặt bằng ngọc lộ, nhìn gương mặt trắng nõn trơn mịn của mình trong gương, mới thỏa mãn tươi cười. Nghe thấy nữ nhi gọi mình, liền xoay người lên giường ôm lấy thân thể tròn tròn mềm mại của nữ nhi, cúi đầu hôn một cái, lại cười nói: “Lâu rồi nương chưa ngủ cùng với Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển cười cười.

Cha nàng bảm dính lấy mẫu thân, sao có thể chịu được khi bản thân “Độc thủ không khuê”? Có điều hôm nay thời tiết không tốt, nàng và mẫu thân không thể quay về, phải ngủ lại Trương Nguyên tự, phòng chừng đêm nay cha một mình đơn gối sẽ rất khó ngủ. Đầu đã là lão phu thê, lại vẫn như keo như sơn, thật là khiến người ta hâm mộ. Khương Lệnh Uyển cười tùm tùm nhào vào trong ngực mẫu thân, mũi nhỏ ngửi một cái, than thở: “Nương thật là thơm a.”

Bên trong ngọc lộ có thành phần từ hoa Sắc Vi, mùi nhẹ cực thoải mái.

Lúc này Chu thị buông xõa tóc, ba ngàn tóc đen dày mượt mềm mại, khiến cho khuôn mặt nàng càng thêm tinh xảo vô song, da trắng môi đỏ càng thêm phần kiều mị. Mặc trên người một bộ tằm y vàng nhạt thêu hồ điệp, dưới tằm y là thân thể linh lung xinh đẹp, uyển chuyển thướt tha.

Mẫu thân có được nỡ mạo như vậy, lại biết chăm sóc bản thân, khó trách cha lại sùng ái vô cùng. Khương Lệnh Uyển dúi vào lòng mẫu thân, chợt nhớ đến một số chuyện cũ với Lục Tông. Tính tình Lục Tông vô cùng nghiêm túc, nhưng cũng có lúc hấn sẽ nằm trên giường chờ nàng, chờ khi nàng đến rồi sẽ ôm chặt lấy, chôn đầu vào cổ nàng, giống như một con chó lớn vậy gặm gặm mấy cái, sau đó sẽ thở dài nói: “Xán Xán, thơm quá....”

Bên ngoài trời vẫn mưa to không dứt, tí tách từng giọt, hạt mưa rơi trên mái hiên, lách tách, gió lạnh từ bên ngoài lùa vào cửa sổ khiến người ngủ không có cảm giác yên ổn. Nghiêng đầu qua, Khương Lệnh Uyển không ngủ được, không biết phía sau xảy ra chuyện gì, lại ngủ thấy một mùi thơm thơm. Mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày kế mưa tạnh.

Thảm cỏ xanh um tươi mát, cực kỳ thoải mái, hoa quế bay là tà, từng cánh rơi xuống mang theo một mùi thơm mờ mờ. Khí trời kỳ ảo thơ mộng, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái tinh thần, tâm tình cũng khoan khoái.

Chu thị tỉnh lại, vừa muốn đánh thức nữ nhi. Vừa quay đầu đã không thấy bóng dáng nữ nhi đâu cả, lúc này nàng mới sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng gọi người.

Đào ma ma và mấy nha hoàn áo xanh vội vàng chạy vào.

Thấy Chu thị tóc tai rối bời, đen tuyền như mực, da trắng như tuyết, trên mặt có mấy phần đỏ ửng, vốn là bộ dáng lười biếng của nữ nhân khi vừa mới tỉnh lại, nhưng lúc này, mày của mỹ nhân nhíu chặt lại, sắc mặt lo lắng. Đào ma ma tiến lên hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì lại hốt hoảng như vậy?”

Chu thị nắm chặt lấy tay Đào ma ma, khẩn cấp hỏi: “Xán Xán đâu rồi? Có phải Xán Xán ra ngoài chơi hay không?”

Lúc này Đào ma ma mới dường như ý thức được chuyện gì, mím môi nói: “Phu nhân, nô tỳ... nô tỳ không thấy Lục tiểu thư...” Đào ma ma nhìn về phía giường, nơi đó đã sớm không còn bóng dáng của Lục tiểu thư. Nhìn bộ dáng của phu nhân, vừa định nói không chừng là sáng sớm Lục tiểu thư lên đi tìm Vinh Thế tử, dù sao Lục tiểu thư cũng thân cận với Vinh Thế tử, nhưng nàng nhìn lên giá treo quần áo, thấy bộ trang phục màu hồng nhạt thêu hoa mai vẫn còn đang treo trên giá.

Lục tiểu thư tuy nhỏ tuổi nhưng rất chú ý trang phục, sao có thể mặc tằm y ra ngoài?

Đào ma ma sợ đến mềm nhũn cả chân.

Lục tiểu thư nếu không tìm được, vậy bọn họ cũng đừng mong sống.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bên trong phòng nhỏ, An vương phi đang tô son điểm phấn, tỉ mỉ trang điểm, gương mặt phù dung rạng rỡ như hoa, điểm quang bắn ra bốn phía. Tay trắng nhẹ nhàng cài trâm ngà voi lên tóc.

”Nương, nương.”

Nghe thấy thanh âm mềm nhũn của nữ nhi nhà mình, lúc này An vương phi mới quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều, nàng khẽ mỉm cười. Nhìn thấy khuê nữ ăn mặc thỏa đáng, tiểu oa nhi sáu tuổi kiều kiều nhỏ nhỏ mặc một bộ xiêm y thêu hoa lan màu hồng nhạt, trên đầu cài một cây trâm hoa nạm hồng lưu, khuôn mặt nhỏ cười ngọt đến khám vào lòng người. Tuy rằng tốt hôm qua mưa lớn, nàng không thể không ở lại chùa Tương Nguyên một đêm, tuy rằng ngủ không quen, nhưng hiện tại thấy nữ nhi cười xán lạn như vậy, nàng liền cảm thấy những khó chịu trong lòng kia cũng tan thành mây khói.

“Lâm Lang.”

An vương phi ôm nữ nhi vào trong ngực, cầm lấy lược chải tóc cho nữ nhi, tỉ mỉ chăm chút cho hai búi tóc, nhìn không ra có chỗ nào bị rối, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, môi hồng răng trắng, lúc này mới vui mừng nói: “Lâm Lang của nương quả là một tiểu mỹ nhân.”

Bằng gương mặt xinh đẹp của nữ nhi nhà nàng, sau này đứa bé mập kia làm sao có thể so sánh được?

Trong lòng An vương phi vô cùng đắc ý, lúc này nghe thấy bên ngoài huyền não ồn ào, sáng sớm đã quấy rầy đến người khác. An vương phi nhất thời cau mày lại, quay về phía nha hoàn hỏi: “Người đi xem thử là người phương nào lại dám làm càn như thế?”

Người của An vương phủ ở đây, bọn họ cũng dám náo loạn, chùa Tương Nguyên này đúng là càng ngày càng tệ.

Nhưng nha hoàn mới vén rèm lên tính đi ra ngoài xem xét đã thấy Chu thị vội vã đi vào, thậm chí còn chưa thông báo đã trực tiếp xông vào phòng ngủ của An vương phi. Hôm nay Chu thị không hề trang điểm tỉ mỉ, nhưng dung nhan vẫn thanh thủy yêu kiều, phối hợp với bộ xiêm y màu ngà, phát phối lượn lờ, thướt tha yếu điệu, nhìn càng trẻ tuổi hơn ngày thường mấy phần.

Chu thị từ khi sinh ra đã là một người vô cùng xinh đẹp, đôi mắt như biết nói, ngày thường luôn là bộ dáng ôn hòa tự nhiên hào phóng, rất có phong phạm chủ mẫu, nhưng hôm nay gương mặt lại tràn đầy phẫn nộ, nhìn thấy An vương phi lập tức tiến tới chất vấn: “Xán Xán đâu rồi? Người mang Xán Xán đi đâu rồi?”

An vương phi cảm thấy Chu thị đại khái là bị điên.

Hai người các nàng đối nghịch cũng không phải ngày một ngày hai, luôn hiểu rõ lẫn nhau. Chu thị ngày thường sống vô cùng đầy đủ tinh tế, chẳng lúc nào lại không tỉ mỉ hóa trang sau đó mới ra ngoài gặp người? Bây giờ thấy ngữ khí của nàng như vậy, An vương phi không thích nhũn nhặn lông mày nói: “Người nói cái gì? Một chữ ta cũng không nghe hiểu.”

Nữ nhi của nàng ta tìm không thấy thì liên quan gì đến nàng?

Đi theo phía sau Chu thị là ma ma và nha hoàn của Vệ Quốc công phủ, bây giờ lại thêm nô bộc của An vương phi tiến vào, nhưng Chu thị dù sao cũng là chủ tử, không ai dám tiến lên ngăn cản nàng. Nô tài của An vương phi cũng hiểu được điều đó, Chu thị nói thế nào thì cũng là quận chủ An vương phủ, tuy rằng nàng đã xuất giá nhiều năm, nhưng thân phận này cũng không thể thay đổi được, bọn họ sao dám đắc tội?

Chuyện xảy ra như vậy, bọn hạ nhân chỉ biết hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên khuyên giải.

Chu thị đã mất đi bình tĩnh thường ngày, nàng trầm mặt nói: “Xán Xán không thấy, có phải người làm hay không? Người giao Xán Xán ra đây, nếu không ta sẽ không dễ yên cho người!”

Sáng sớm đã phải chịu nổi uất khí này, An vương phi quả thật không có chỗ để phát tiết. Tính của nàng vốn cũng nóng nảy, lập tức liền xoay người, trâm cài dung đưa ra và chạm vào nhau, phát ra âm thanh lạnh lạnh dễ nghe, đôi mắt đẹp tròn tròn: “Bản thân người không biết cách chăm lo cho nữ nhi, bây giờ để mất rồi, hà tất gì phải đem gạo nước bán giới lên đầu của ta? Đúng, ngày thường quả thật ta không ưa gì người, nhưng không phải là không thích nữ nhi của người, chuyện ta nói làm thì ta làm, chuyện ta không có làm thì chắc chắn không làm, người đừng có ở đó ra vẻ hùng hổ dọa người.”

An vương phi ngày thường hiền ngang đi khắp An vương phủ, sau khi xuất giá cũng quen sống trong nhung lụa, xưa nay chưa từng có ai dám hô to gọi nhỏ với nàng, hôm nay Chu thị nhào ra chuyện lớn như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng mất mặt, qua thực nuốt không trôi con tức này.

Chu thị hít sâu một hơi, lồng ngực đập trùng lên xuống.

Nữ nhi nàng không thấy, nàng sớm đã mất đi lý trí, thấy An vương phi liền nổi cơn giận. Nữ nhi khỏe mạnh ở bên người nàng hôm qua ngủ lại nói này ngoại trừ nữ quyền Vệ Quốc Công phủ cũng chỉ còn lại người của An vương phủ, thêm nữ An vương phi ngày xưa cũng có chút ân oán với nàng, chuyện này ngoại trừ nàng còn ai có thể làm?

Lần này Chu thị đã trở nên mù quáng, lạnh lùng nói: “Tổng Diêu Nghi, nếu như Xán Xán có xảy ra chuyện gì, người là người đầu tiên ta hỏi đến, nếu như Xán Xán thiếu một sợi tóc, mạng này của ta cho dù vứt đi cũng phải bảo vệ nữ nhi cả đời bình an.”

Mấy năm này Chu thị được Khương Bách Nghiêu nuông chiều, tính khí đã thu lại không ít, nhưng đừng nhìn nàng một bộ mỹ nhân mềm mại yếu đuối, lúc nổi giận lên cũng không thể khinh thường.

Chu Lâm Lang thấy Chu thị nổi giận không nên nổi, nghe thấy lời của nàng, gương mặt nhỏ sợ trắng cả đi, lập tức chui vào lòng mẫu thân: “Nương, Lâm Lang sợ...”

Đào ma ma thấy như vậy, trong lòng vô cùng thấp thỏm, trong lòng cũng biết nếu như lúc này náo loạn, hai vị chủ tử không chừng sẽ đánh nhau, nhưng lúc này phải tìm ra Lục tiểu thư mới là quan trọng nhất. Đào ma ma vội vàng tiến lên khuyên can: “Phu nhân, Phùng tướng quân đến đây, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, Phùng tướng quân chắc chắn sẽ có cách tìm được người.”

Vừa nghĩ đến nữ nhi của mình, Chu thị cũng không muốn dây dưa quá nhiều với An vương phi, lập tức ra khỏi tiền viện.

Phùng Hoài Viễn đã không còn vẻ trầm ổn như trước, nghe được tin tức liền vô cùng lo lắng chạy tới.

Hắn thấy bộ dáng hồn bay lạc phách của Chu thị, gương mặt nhỏ nhắn của nàng trắng xám không còn chút hồng hào, lập tức tiến lên phía trước hỏi: “Thế nào? Sao lại không thấy Xán Xán?”

Chu thị lắc lắc đầu.

Nàng nhìn Phùng Hoài Viễn, viên mắt đỏ lên, hai ta bấu chặt lấy cánh tay của hắn gấp gấp nói: “Phùng đại ca, huynh nhất định phải giúp ra tìm ra Xán Xán... Xán Xán là mạng sống của ta, ta không thể không có con bé.”

Nghe được cách thức xưng hô đã lâu không thấy này, Phùng Hoài Viễn có chút ngỡ ngàng.

Vừa nghĩ đến gương mặt bánh bao thiên chân khả ái của tiểu hải tử, Phùng Hoài Viễn không dám tưởng tượng nếu Xán Xán xảy ra chuyện thì người trước mắt hắn sẽ ra sao, Phùng Hoài Viễn ôn nhu động viên nói: “A Cẩm, muội yên tâm, huynh nhất định sẽ giúp muội tìm được Xán Xán. Muội... muội nói chuyện này cho Khương Bách Nghiêu chưa?”

Chu thị gật đầu: “Muội đã cho người thông báo cho Quốc công gia, ngài sẽ lập tức mang người đến tìm. Toàn bộ chùa Tương Nguyên ta cũng đã cho người đi tìm kiếm tỉ mỉ, nhưng... nhưng vẫn không tìm thấy Xán Xán.”

Nếu như không phải như vậy nàng cũng sẽ không tìm tới An vương phi.

Nàng biết cho dù An vương phi có ân oán với nàng, nhưng dù sao cũng đã quen biết nhiều năm, biết nàng ta cho tới bây giờ đều làm việc quang minh chính đại, hơn nữa Xán Xán xảy ra chuyện, người đầu tiên nàng nghĩ tới cũng chính là An vương phi, nhưng dù sao vị tẩu tẩu này của nàng cũng không ngu xuẩn đến mức đó. Nhưng cuối cùng nàng cũng lo lắng đến hoảng loạn, ngoại trừ An vương phi, nàng thật sự không nghĩ ra người thứ hai.

Nam nhân dù sao cũng lý trí hơn một chút, Phùng Hoài Viễn biết sự việc cấp bách, vội vàng ra lệnh cho tùy tùng đi gọi thêm người đến tìm kiếm.

Phùng Hoài Viễn quay đầu nhìn về phía sau, đột nhiên ngẩn người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn sai vật của Lục Tông - Đỗ Ngôn, hỏi: “Tông Nhi đâu?” Vừa rồi rõ ràng là vẫn còn ở phía sau hắn, mới chớp mắt một cái lại không thấy người rồi?

Đỗ Ngôn há miệng, vẻ mặt cũng mờ mịt: “Tiểu... tiểu nhân... tiểu nhân cũng không chú ý.”

Thế tử biến mất quá nhanh.

Phùng Hoài Viễn gấp đến độ gân xanh trên trán thỉnh thoảng nháy lên. Tuy nói vị cháu trai này của hắn làm việc thận trọng, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ là hải tử mười tuổi. Hắn vội nói: “Dặn bọn họ, lúc tìm Lục tiểu thư cũng chú ý tìm thế tử.” Mấy kiếm của Phùng Hoài Viễn nhứ chặt, than thở, “Đang yên đang lành, sao lại xảy ra chuyện vào lúc này...”

Đỗ Ngôn dù sao cũng là người trẻ tuổi, đối mặt với uy nghiêm của Phùng Hoài Viễn sớm đã sợ đến mức sống lưng lạnh toát, vẻ mặt cung thuận, run cầm cập cúi đầu trả lời: “vâng.”

Khương Lệnh Uyển mặc tấm y tơ tằm hồng nhạt từ tối qua, hai chân nhỏ trần trụi trắng nõn, cơ thể run lên cầm cập...

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn quang cảnh xung quanh, nhất thời há hốc mồm.

Hôm qua trời đổ mưa lớn nên sáng hôm nay nàng vẫn cảm thấy lạnh, nàng không biết mình ngủ ở chỗ này đã bao lâu, chỉ cảm thấy cả người như sắp bị

đông cứng. Khương Lệnh Uyển đột nhiên hắt xì một cái, ôm chặt thân thể của mình một chút, mắt to nhìn cây cối xung quanh, lại nhìn về phía sau, là một sườn núi.

Sườn núi cao chót vót, bởi vì hôm qua trời mưa nên bùn đất vô cùng lầy lội.

Khương Lệnh Uyển để hai tay lên mép hồ to vài tiếng, phát hiện chỉ có âm thanh trống rỗng phản hồi lại, căn bản là một nơi không người.

Khương Lệnh Uyển không khỏi có chút bất đắc dĩ, lông mày nhăn lại nghĩ đến chuyện tốt ngày hôm qua.

Đến tốt cùng là ai hại nàng?

—— bỏ một tiểu oa nhi bốn tuổi vào núi sâu, khác nào muốn lấy mạng của nàng?

Hai tay Khương Lệnh Uyển đỡ lên cây trạm, hai chân trần trụi giẫm lên đất, nhất thời cảm giác có chút lạnh lẽo thô ráp. Nàng ôm chặt thân thể của mình, nhủ thầm suy nghĩ một chút: Chuyện này kiếp trước không hề có.

Nếu như có, nàng khẳng định sẽ sớm tránh thoát.

Tuổi thơ kiếp trước của nàng trôi qua cực kỳ yên ổn, nàng luôn được nuông chiều lớn lên, sao có thể bị người vứt bỏ vào trong núi một cách thê thảm như vậy?

Khương Lệnh Uyển nhìn sườn núi, cảm thấy có chút đầu choáng mắt hoa.

Hiện tại nàng mới chỉ có bốn tuổi, nếu như cha mẹ không tìm được nàng, vậy nàng cũng không biết có thể sống cho đến khi tìm được đường ra hay không.

Nhưng nhìn sắc trời đã không còn sớm, nếu như nàng cứ đợi tiếp, cho dù không chết đói thì cũng sẽ bị đông cứng đến chết. Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn sườn núi cao chót vót, nắm chặt tay áo, trong lòng thâm hạ quyết tâm.

Khi đối mặt với sinh tử, nàng sao có thể tiếp tục yếu ớt?

Nàng cắn răng đi đến bên sườn núi, chèo dọc theo bên sườn, chợt nhớ tới kiếp trước hàng năm Lục Tông đều sẽ dẫn nàng đi săn mồi, chỉ cho nàng vài loại quả dại có thể ăn được. Lục Tông nói nàng quá yếu ớt, không thể bảo vệ tốt bản thân nên lúc săn bắn có dạy cho nàng một chút biện pháp sinh tồn, hồi đó nàng chỉ nghe như nước đổ đầu vịt, đương nhiên là không để trong lòng, bây giờ nghĩ lại đúng là vô cùng hối hận.

Đi đến sườn núi, đừng nói bây giờ nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, cho dù là đã qua cập kê như ở kiếp trước, nàng cũng không biết bản thân có năng lực để leo lên được không.

Nhưng giờ khắc này cũng không lo nổi nhiều chuyện như vậy.

Nàng yếu ớt cũng là yếu cho người khác xem, nếu không phải là người kia, hết thảy sẽ đều là uổng công, dù sao trước tiên phải bảo vệ cái mạng nhỏ này mới là quan trọng.

Ban đầu run rẩy đi tới, sau đó thân thể không thể cân bằng, móng nhỏ lập tức ngã ngồi xuống, cũng không thể đứng lên nổi. Chân tay trắng nõn của Khương Lệnh Uyển dính đầy bùn, nàng xưa nay luôn chú ý đến dáng vẻ, không ngờ cũng có ngày lại chật vật đến như vậy.

Khương Lệnh Uyển thở dốc, phát hiện muốn leo lên quả thực khó hơn lên trời.

”Cha, cha —— “

”Nương —— “

Viễn mắt Khương Lệnh Uyển ửng đỏ, tiếp tục la lớn: “Lục Tông! Lục Tông!”

Đừng nói là Lục Tông, ngay cả một con thỏ rừng cũng không có.

Khương Lệnh Uyển nhủ chặt lông mày lại, ảo não sờ sờ bụng nhỏ mềm mại của mình, đối đến nỗi bụng dán vào lưng, nếu để nàng biết được ai muốn hại nàng, nàng nhất định để cha băm hั่น thành tám mảnh nhỏ. Bây giờ nàng không biết là người nào đưa nàng vào trong này, nhưng hôm nay nói thế nào cũng không thể leo lên nổi.

Thật vất vả sống lại một lần, nàng còn chưa dưỡng tốt thân thể cố gắng sau này sinh cho Lục Tông một đàn oa nhi trắng trẻo mập mạp, làm sao có thể dễ dàng chết ở chỗ này được.

Khương Lệnh Uyển ngồi thẳng, dùng sức vỗ vỗ gương mặt bánh bao của mình, nỗ lực để bản thân tỉnh táo một chút, sau đó hít một hơi tiếp tục chuẩn bị bò. Đáng tiếc thân thể nàng tròn vo, bàn tay bàn chân trắng nõn này căn bản là không có bao nhiêu khí lực, cho dù nàng dùng hết sức cũng không thể lết quá một tấc.

Nhưng cho dù là như vậy, lâu lâu một lát nàng lại bò lên một chút.

Cứ như vậy đến hai ba tác, thể lực cũng tiêu hao gần hết.

Nàng quả thật là không thể bò được tiếp nữa, chân dưới sơ sẩy một chút, cả người trực tiếp trượt xuống, và cơ thể giống như một cái bánh xe tròn lăn xuống, khi lăn đến bụi cỏ, nhất thời đau đến nỗi nàng không ngừng than thở.

Đôi mắt to của nàng lúc này chứa đầy nước mắt, cả cơ thể run rẩy nhưng vẫn cố nén không rơi xuống một giọt nước mắt. Khương lệnh Uyên nằm trên đồng cỏ hít một hơi, bây giờ toàn thân mình đều là bùn đất, giống như một tên ăn mày vậy, ai còn có thể nhận ra nàng là Lục tiểu thư Vệ Quốc công phủ?

Khương Lệnh Uyên ngồi một lúc, cảm thấy toàn thân đau nhức, mắt mờ đến nỗi đom đóm, thực sự không còn chút khí lực. Vùng hoang dã như vậy, khiến nàng thật có chút muốn khóc. Nàng khịt khịt mũi, cảm giác như bản thân đang chờ đợi cái chết.

Không đứng ——

Khương Lệnh Uyên nín thở, bên tai phảng phất nghe như có người đang gọi nàng.

Khương Lệnh Uyên nhất thời im bật, vành tai lên tỉ mỉ nghe, cố hết sức ngẩng đầu lên.

Chờ khi thấy rõ người tới, viền mắt của nàng lập tức liền nóng lên.

Lục Tông nhìn bánh bao nhỏ ngồi trên đồng cỏ cách đó không xa, cả người dơ dáy bẩn thỉu, ngờ ngợ có thể nhìn ra tâm ý trên người nàng. Ánh mắt của hắn hơi ngưng lại, vội vàng chạy tới.

Khương Lệnh Uyên chăm chăm nhìn Lục Tông, thật sự không nghĩ tới, hắn lại có thể tìm thấy nàng.

Nhắc đến cũng kỳ quái, vừa rồi nàng ở một mình, cảm thấy vừa lạnh vừa đói, cơ thể vừa mệt vừa đau, nhưng lại không hề rơi một giọt nước mắt. Bây giờ nhìn thấy Lục Tông, nàng liền kim lòng không đậu nước mắt liền rơi xuống, cả gương mặt nóng hừng hực.

Khương Lệnh Uyên thấy Lục tông đến gần, thân thể nhỏ bé nhào tới, oan ức ô ô khóc lớn.

”Lục Tông, Lục Tông..”

Lục Tông ôm lấy thân thể mềm mại của bánh bao nhỏ, thở ra một hơi. Lại cúi đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng vừa khóc vừa kéo lấy hắn, đôi mắt đầy nước đỏ phừng phừng, xác thực là vô cùng đáng thương. Gương mặt ngày thường béo mập trắng trẻo đáng yêu, giờ khắc này lại dính đầy bùn đất, đôi môi nguyên bản vô cùng thủy nộn nay lại bị lạnh phát tím.

Bánh bao nhỏ vốn được chăm sóc rất kỹ, nay lại như bị lăn một vòng qua bùn đất.

Lục Tông thấy nàng lạnh run cầm cập, lập tức cởi áo ngoài ra, bao chặt lấy thân thể của nàng. Sau khi làm xong, Lục Tông mới nhìn thấy hai bàn chân của nàng đang để trần, lập tức giơ lên cẩn thận xem xét.

Lần trước nàng bị bệnh, hắn đến thăm nàng, thấy hai bàn chân trắng nõn đạp lên mu bàn chân hắn, nghịch ngợm nhưng lại rất đáng yêu.

Bây giờ đôi bàn chân như bạch ngọc này không chỉ dính đầy bùn đất, hơn nữa lòng bàn chân giờ đã bị cọ rách da, không có chỗ nào nhìn như còn tốt.

Lục Tông ngẩn người, mặt lập tức đen lại.

Hắn biết tiểu oa nhi bốn tuổi bình thường có bao nhiêu yếu ớt chứ đừng nói đến đứa trẻ được nuông chiều từ bé như nàng, nhưng lúc nàng chưa nhìn thấy hắn rõ ràng là còn chưa rơi một giọt nước mắt thì phải. Nhưng một khắc tiếp theo, Lục Tông cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh nàng, lau sạch bụi bẩn của mình ra, đeo vào cho nàng.

Khương Lệnh Uyên cảm lấy ống tay áo Lục Tông, mở to mắt lăm lăm nói: “Lục Tông?”

Lục Tông cúi đầu quỳ trên mặt đất, vẻ mặt chăm chú. Thấy hắn dùng áo choàng xoa xoa bùn đất trên chân nàng, sau đó mới xé vải trắng quấn lại chân cho nàng, bên ngoài lại đeo thêm một đôi giày. Lục Tông hắn bây giờ mười tuổi, còn là nam hài, chân của hắn đương nhiên là lớn hơn nàng rất nhiều, nhưng vì đi ủng nên cũng không bị ướt xuống, cuối cùng Lục Tông dùng dây thắt lưng buộc chắc lại cho nàng.

Nàng sớm đã bị lạnh đến mất tri giác.

Bây giờ mặc áo choàng của hắn, đi giày của hắn, phảng phất như lập tức ấm lên.

Nàng không biết tại sao Lục Tông lại tìm ra được nàng, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, dù sao Lục Tông cũng chỉ có một thân một mình.

Lục Tông thấy nàng không khóc, hắn cũng không lên tiếng, chỉ lấy khăn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ cho nàng, nhìn thấy gương mặt bánh bao trắng trẻo đã có chút sạch sẽ, hắn mới hỏi: “Có đói bụng không?”

Lông mày Khương Lệnh Uyên càng nhíu chặt hơn, sờ sờ cái bụng nhỏ nói: “Xắn Xắn đói bụng.”

Lục Tông ngồi xuống sát bên nàng, từ trong lòng lấy ra một cái túi giấy, bên trong có một chút bánh đậu xanh và một số loại bánh hoa quế và bánh ngọt, những thứ này không thể là do Lục Tông chuẩn bị cho nàng ăn. Lục Tông là người tí mỉ, biết khi cố gắng đi tìm nàng, hẳn và nàng đều sẽ đói bụng, nên mới chuẩn bị kỹ càng.

Tuy bánh ngọt đều bị vỡ nát, vẻ ngoài quá xấu, nếu là thường ngày, ngay cả nhìn nàng cũng không liếc mắt một cái, nhưng hiện tại không thể đòi hỏi nhiều như vậy, vừa thấy có đồ ăn, hai mắt liền tỏa sáng, cầm lấy hai miếng bắt đầu ăn.

Lục Tông cảm thấy nuôi tiểu bánh bao này quả thật vô cùng dễ dàng, bị bỏ vào vùng hoang dã nhưng vẫn có thể ăn đồ ăn vô cùng sung sướng như vậy. Có điều, nàng bình an là tốt rồi, tiểu oa nhi bốn tuổi, quá dễ xảy ra vấn đề. Lục Tông thấy quai hàm tiểu bánh bao phồng lên, lo lắng giữa hai hàng lông mày giảm đi đầy phần, đưa tay xoa xoa khoe miệng của nàng, nhắc nhở: “Đừng có gấp, từ từ ăn.”

“A... Vâng.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, nhưng không thấy động tác bên miệng nàng chậm lại.

Khương Lệnh Uyển ăn một nửa, ợ một tiếng no nê, lúc này mới nhìn Lục Tông, âm thanh vẫn mềm mại như trước: “Tông biểu ca, chúng ta nê làm gì bây giờ?”

Lục Tông nói: “Di, dưỡng và cậu của ta, còn có người của An vương phủ vẫn đang tìm muối...” Nói xong, hắn giương mắt nhìn sườn núi này, lại cúi đầu nhìn gương mặt uể oải của bánh bao nhỏ, mới quay lưng về phía nàng nói: “Lên, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm trước.”

Bây giờ sắc trời đã tốt, cho dù hắn cống nàng đi, sợ là cũng chỉ có thể bò trên sườn núi. Cho dù hắn có năng lực, nhưng chung quy cũng chỉ mới có mười tuổi, nếu gặp phải sài lang hổ báo, e là chỉ có thể trở thành thịt trên thớt.

Khương Lệnh Uyển gật gù, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút huyết sắc, đỏ bừng bừng, vô cùng ngoan ngoãn nhào tới, bàn tay nhỏ ôm lấy cổ Lục Tông, vững vàng kề sát cổ hắn. Theo lý thuyết mà nói, Lục Tông mới chỉ mười tuổi, sẽ không có nhiều khí lực, nhưng tốt một cái là Lục Tông từ nhỏ đã tập võ, khí lực của hắn lớn hơn những nam hài bình thường rất nhiều, nên có cống thêm nàng cũng không vất vả.

Khương Lệnh Uyển nằm nhoài trên lưng hắn, vẻ mặt cực kì thuận theo, cho dù là Lục Tông khi còn nhỏ nàng cũng cảm thấy yên tâm vô cùng phẳng phất như chỉ cần có hắn, chuyện gì cũng không cần nàng phải lo lắng. Nàng thấy hắn cống rất vững, lúc này mới nghĩ đến một vấn đề nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Tông biểu ca, sao biểu ca lại có thể tìm được Xán Xán?”

Lục Tông nói là nương là cây đều đang phái người tìm nàng, nhưng vì sao Lục Tông mới mười tuổi lại có thể tìm ra được nàng trước tiên?

Lục Tông cống nàng đi lên, nói: “Huynh nhìn thấy dây buộc tóc của muối, nên tìm dọc theo đường.”

Thì ra là như vậy.

Khương Lệnh Uyển cong cong khoe miệng lên cười cười, nụ cười cực kỳ xán lạn, càng ôm chặt lắt cổ Lục Tông hơn, thầm nghĩ: Dây buộc tóc của nương từ nhà mình, đương nhiên là nhận ra rồi.

Hôm nay chùa Tương Nguyên không có bất kì một vị khách nào đến viếng thăm.

Ngày hôm nay, Vệ Quốc công phủ, Vinh vương phủ, An vương phủ cùng với người của Phùng đại tướng quân lục hết chùa Tương Nguyên từ trong ra ngoài từ dưới lên trên, cũng vì muốn tìm kiếm Lục tiểu thư Vệ Quốc Công phủ.

Khương Lục tiểu thư chỉ là tiểu oa nhi bốn tuổi, hôm nay lại mất tích vô có ở chùa Tương Nguyên, không ngờ chuyện này lại kinh động đến nhiều nhân vật có máu mặt ở Tân thành như vậy, có thể thấy được là một tiểu chủ nhân mạ vàng nạm ngọc, quý giá vô cùng.

Bên trong viện, Tô Lương Thần mặc một thân xiêm y xanh nhạt, đứng giữa vườn cây hoa quế.

Nàng thoáng híp mắt, nhìn những thị vệ này tới tới lui lui, âm thầm than thở, cũng là người nhưng lại không cùng mệnh. Hôm nay Khương Lệnh Uyển mất thích, lại có thể mang đến trận thể hùng vĩ như vậy, thật giống như là mất tiểu công chúa vậy. Nàng hơi nhếch khoe môi, tuy rằng không biết chuyện này là người phương nào làm nhưng dưới đáy lòng nàng lại có chút vui sướng. Chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, đã mất tích ròng rã một ngày, nếu có thể tìm được về cũng không biết là sống hay chết, đến lúc đó cũng khó mà nói.

Nghĩ tới, Khương Lệnh Uyển này vốn là tiểu tổ tông của vệ Quốc Công phủ, nàng chỉ là một người ăn nhờ ở đậu, đương nhiên phải trông mặt người khác mà làm việc, nịnh bợ một chút không không sao, dù sao Khương Lệnh Uyển này cũng bị chiều quen rồi...

Trên gương mặt trắng nõn của Tô Lương Thần có một vẻ trầm ổn không hợp tuổi, nàng thoáng xoay người nhìn, cách đó không xa là một dây cột tóc rơi trên mặt đất, lúc này nàng đi tới, nhặt nó lên.

Đây là?

Tô Lương Thần thoáng ngần người, chỉ một lát là nhận ra đây là cột tóc của người phương nào. Đôi tay nhỏ của nàng cầm lấy dây buộc tóc, giương mắt thoáng nhìn ngọn núi phía sau chùa Tương Nguyên.

Chẳng lẽ...

”Tô tiểu thư.”

“Sao?” Thân thể Tô Lương Thần khẽ run lên, bỏ dây cột tóc giấu vào trong ngực của mình, quay đầu nhìn, phát hiện là Lý ma ma bên người lão thái thái, khuôn mặt nhỏ nhắn gương lên, ngoan ngoãn dịu dàng nở nụ cười, khách khí nói “Lý ma ma.”

Lý ma ma nhìn vị Tô tiểu thư mới tuổi nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, ngày thường nàng cũng đỡ trông nom hơn rất nhiều, cảm thấy tiểu cô nương mới nhỏ như vậy đã không còn mẫu thân, thật là hài tử đáng thương. Lại nói, mẫu thân của vị biểu tiểu thư này lại cũng chỉ là thứ nữ, nhưng trước đây khá được lão thái thái yêu thích, ngay cả hạ nhân cũng khách khí, không ngờ lại ít phúc, trẻ như vậy đã đi.

Lý ma ma tỉnh tở đánh giá, nhìn gương mặt Tô Lương Tần giống với nhị tiểu thư như vậy, trong lòng không khỏi có mấy phần thương xót, đi tới trước mặt Tô Lương Thần, nói: “Hôm nay Lục tiểu thư xảy ra chuyện đã khiến lão thái thái lo lắng vô cùng, cơm trưa cũng ăn không ngon. Tô cô nương bây giờ không thể xảy ra chuyện, ngài nên theo lão nô vào trong đi, đừng khiến lão thái thái phải lo lắng.”

Tô Lương Thần nhếch miệng, Khương Lệnh Uyển là bảo bối tôn nữ của lão thái thái, đương nhiên là vô cùng lo lắng, chỉ có điều người cháu ngoại này, trước tới nay lão thái thái cũng không coi là chuyện gì to tát. Nếu chuyện hôm nay mà xảy ra trên người nàng, lão thái thái nhiều nhất cũng chỉ giả mù mưa sa rơi mấy giọt nước mắt, nhưng nên ăn vắn ăn, nên uống vắn uống, làm gì có tâm tư quan tâm nàng?

Lông mày Tô Lương Thần hơi nhíu lại, lộ ra mấy phần lo lắng, thanh âm trầm thấp ôn nhu: “Có tìm được Uyển biểu muội hay không? Ta ra bên ngoài chờ Uyển biểu muội quay về, vừa liếc mắt ta cũng có thể nhận ra biểu muội.”

Đúng là hài tử ngoan.

Lý ma ma hít sâu một hơi, nói: “Chuyện này cũng được, chỉ là Tô tiểu thư cẩn thận một chút, nếu cảm thấy lạnh thì lập tức vào nhà.”

Tô Lương Thần gật đầu, nói: “Được, ta đã biết, Lý ma ma yên tâm.” Nàng nhìn Lý ma ma đi xa mới đưa tay vào lồng ngực lấy ra dây cột tóc màu phấn hồng.

Tô Lương Thần liếc mắt hồi lâu, đi tới hồ sen ở phía xa.

Nhẹ buông tay, dây cột tóc liền rơi vào trong hồ sen.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Tiểu tổ tông của Vệ Quốc công phủ mất tích ở Tương Nguyên tự.

An Vương nghe được tin tức cháu gái hấn mất tích, lập tức mang thị vệ đến để giúp đỡ.

Ngày xưa tình cảm giữa An Vương và vị muội muội Chu thị này vô cùng tốt, nhưng từ lúc hấn có ý thú Tống Diệu Nghi thành An Vương phi, muội muội liền xa lánh hấn. Điều này cũng khó trách, trong mắt Chu thị không chứa nổi hạt cát, nhìn hiền hòa nhu nhược thể nhưng cũng rất ngang ngạnh, chuyện đã trải qua mấy năm nhưng vẫn không có ý tha thứ cho người ca ca này.

An Vương mới hơn ba mươi, phong thái tuấn lãng, tướng mạo đường hoàng.

Hôm nay hấn mặc một thân áo choàng màu xanh tịnh ngọc, nhìn qua lịch sự nho nhã, quý khí hiển ngang.

An Vương thấy Chu thị lòng như lửa đốt, đôi mắt đỏ phừng phừng, rõ ràng là vừa mới khóc, đầu tiên hấn chào hỏi lão thái thái đang sầu não ngồi trên ghế chủ vị sau đó mới quay sang động viên Chu thị: “A Cẩm, muội đừng quá lo lắng, huynh đã phái người đi tìm, Xán Xán nhất định không có chuyện gì.”

Hôm nay Chu thị vừa cãi nhau với An Vương phi, bây giờ nghe được câu nói của An vương, quả thực giống như đang vả cho Chu thị một bạt tai. Nàng trừng mắt nói: “Vương gia, đây là việc nhà của Vệ Quốc Công phủ, không tới phiên ngài phải bận tâm.”

Lời này, là có ý gì?

An Vương hiểu Xán Xán có bao nhiêu quan trọng đối với muội muội, hấn xưa nay tính tình ôn hòa, không dễ nổi nóng, bây giờ lời nói của muội muội lại mang theo châm biếm, không xem hấn là người một nhà, hấn cũng chỉ cho rằng là vì nàng quá quan tâm nên hoảng loạn, trong lòng không có nửa phần sinh khí. An Vương không sinh khí nhưng An Vương phi ngồi một bên lại tức không chịu nổi, chỉ thấy phu quân mình đường đường là một vương gia, lại mặt nóng dãn mông lạnh với Chu thị, thật sự quá mất mặt.

Chu Quý Hành thấy An Vương liền chạy qua, kéo ống tay áo của hấn, ngẩng đầu nhíu mày hỏi: “Cha, cha nhất định phải tìm ra Xán Xán biểu muội.” Tiểu biểu muội mất tích, Chu Quý Hành buồn đến nỗi cơm cũng không muốn ăn.

An Vương xoa đầu nhĩ tử, kiên định nói: “Hành nhĩ yên tâm, Xán Xán sẽ không có chuyện gì.”

Tuy nói vậy nhưng lại không dám nắm chắc.

Nữ oa bốn tuổi xinh đẹp như tinh linh quỷ không biết thần không hay bỗng nhiên bị người bắt đi, hơn nữa đã lâu chưa có tin tức, rõ ràng mục đích không phải vì tiền. Nếu không phải vì tiền, vậy Xán Xán nhất định đang gặp nguy hiểm, nói không chừng đã gặp chuyện không may... Có điều lời này An Vương cũng không dám nói ra, muội muội của hắn bây giờ đã như nổ mìn hết đà, không biết khi nào sẽ sập đổ...

Vào lúc này Phùng Hoài Viễn đi vào.

Chu thị nhìn thấy lập tức tiến lên nghênh đón, khẩn cấp hỏi: “Phùng tướng quân, tìm được Xán Xán chưa?” Nàng thấy Phùng Hoài Viễn không nói lời nào, gấp đến độ muốn khóc, mấp máy môi: “Phùng tướng quân...”

Phùng Hoài Viễn lắc đầu.

Chu thị hoàn toàn tan vỡ, hoàn toàn không còn dáng vẻ Quốc Công phu nhân kim tôn ngọc quý ngày xưa, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đậm, nhưng dung mạo nàng vẫn rất đẹp, đáng đáp như vậy làm ai ai nhìn thấy cũng đều có cảm giác tim đau như dao cắt.

Lão thái thái nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng không kìm lòng nói: “Xán Xán của ta, tôn nữ ngoan ngoãn của ta, Vệ Quốc Công phu chúng ta đã tạo nghiệt gì a...”

Lão thái thái như thế, Chu thị càng không nhịn được, xoay người chạy ra ngoài.

Phùng Hoài Viễn nhanh tay lẹ mắt ngăn cản nàng, hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Chu thị vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt tan rã lâm lâm nói: “Ta đi tìm Xán Xán, đi tìm Xán Xán... Xán Xán khẳng định đang đói bụng, con đói bụng, hiện tại Xán Xán đang rất sợ hãi, con bé cần ta... Nó cần người mẫu thân này.”

Phùng Hoài Viễn nghe vậy lòng lại càng đau, thấy dáng vẻ ấy của nàng như vậy hắn thật không nỡ nhìn.

Hắn sợ nếu cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ không trụ được nữa, lòng hắn không nhịn được hai tay dùng sức nắm lấy cánh tay nàng không cho nàng đi ra ngoài, ôn tồn nói: “Phu nhân, ngài bình tĩnh một chút, tạm thời chờ một chút. Quốc Công gia còn đang đi tìm, ta đã nói với hắn, dù có tìm được hay không thì một canh giờ sau đều phải tụ hội lại đây. Chúng ta cần phải thương lượng lại đối sách một lần nữa, mở rộng phạm vi tìm kiếm.”

Chu thị bây giờ nửa phần lí trí cũng không còn, chỉ muốn liều mạng ra ngoài tìm nữ nhi, nàng giãy giụa mấy lần, Phùng Hoài Viễn quyết định cầm cán dao lên đập vào bả vai nàng một cái, Chu thị chỉ là một nữ tử mảnh mai tất nhiên không chịu nổi liền hôn mê bất tỉnh.

“Phùng Hoài Viễn.” Khương Bách Nghiêu vừa vặn đi vào, liền ôm lấy thê tử trước mặt Phùng Hoài Viễn, thấy đôi mắt nàng nhắm lại, quay về phía Phùng Hoài Viễn quát lên: “Ngươi làm gì A Cẩm?”

Thấy Khương Bách Nghiêu che chở thê tử như vậy, Phùng Hoài Viễn sắc mặt âm trầm lạnh nhạt nói: “Phu nhân lo lắng cho Xán Xán, ta sợ nàng sẽ mất lí trí, bây giờ để nàng nghỉ ngơi một lúc cũng tốt. Quốc Công gia, người đưa phu nhân vào trong nghỉ ngơi, chúng ta cùng nhau thương lượng đối sách. Thời gian kéo dài càng lâu, Xán Xán càng...”

Lời tiếp theo không ai dám nói ra nhưng Khương Bách Nghiêu lại hiểu rất rõ.

Khương Bách Nghiêu liếc mắt nhìn vị nam tử anh khí mười phần trước mắt này, biết rằng người này ái mộ thê tử của mình, thực sự hắn không thể có một phần hảo cảm nào với vị tướng quân trước mắt này. Nhưng lúc này hắn lại rất dễ kích động, thời điểm này cũng không phải là lúc nhắc lại chuyện xưa. Trên phương diện tìm người hắn không phải là đối thủ của Phùng Hoài Viễn, nữ nhi còn chưa tìm thấy, còn muốn dựa vào Phùng Hoài Viễn hỗ trợ.

Khương Bách Nghiêu cúi đầu nhìn thê tử trong lòng, thấy nàng bất an, khuôn mặt trắng xám, cái trán trơn bóng đầy mồ hôi, nhất thời đau lòng muốn chết.

Nếu không tìm được Xán Xán, hắn không dám tưởng tượng cuộc sống ngày sau sẽ trôi qua như thế nào.

Khương Bách Nghiêu ôm lấy thê tử đi vào bên trong, lệnh Đào ma ma đốt hương an thần để thê tử cố gắng ngủ một giấc. Khương Bách Nghiêu mặt chau mày ủ, nhẹ nhàng vuốt ve mặt thê tử, cúi người hôn trán nàng một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài cùng Phùng Hoài Viễn thương lượng đối sách.

Không có bất kì manh mối nào của tiểu nữ oa bốn tuổi, quả thực là mò kim đáy bể. Hôm qua mưa to, nếu như có người lén lút vô phòng bắt người thì dấu chân cũng đã bị nước mưa gội rửa, không tìm được bất cứ dấu vết nào. Chỉ còn cách tỉ mỉ tìm kiếm, dù có đào lên ba tấc đất cũng phải tìm được người.

Giữa thời điểm hai người thương lượng, một thị vệ của Vinh Vương phủ vội vàng chạy vô, hướng về phía Vinh Vương báo cáo: “Vương gia, thuộc hạ tìm thấy kí hiệu Vinh Thế tử lưu lại.”

Vừa nghe thấy lời này, mấy đại nam nhân đều đứng dậy.

Chẳng lẽ... Lục Tông tìm được người?

Mặt khác Khương Lệnh Uyển đang ngoan ngoãn nằm nhòai trên lưng Lục Tông.

Lục Tông mỗi khi đi được một đoạn ngắn liền dùng chân gạt đi mấy viên đá, tay nhỏ Khương Lệnh Uyển cầm lấy cái áo choàng Lục Tông đã bị xé tới đai lưng, thấy hần công mình đến chỗ cây cổ thụ thấp, lập tức hiểu ý đem vài quần vào nhánh cây, cột xong, thấy hần vẫn tiếp tục công mình, không nhận được hỏi: “Tông biểu ca, cha mẹ sẽ tìm được chúng ta sao?”

Lục Tông nói: “Sẽ.”

Hần nói sẽ.

Khương Lệnh Uyển cong môi, con mắt sáng lấp lánh, óng ánh cực kì. Nàng biết đây là kí hiệu lưu lại ven đường, người do cha mẹ phái tới sẽ tìm thấy. Nàng thật khâm phục Lục Tông, tuổi còn nhỏ đã thông minh như vậy, không chỉ làm kí hiệu trên mặt đất ngay cả trên cây cũng lưu lại, cứ như vậy, dù mưa to làm kí hiệu trên mặt đất trôi đi nhưng cha mẹ vẫn có thể nhìn thấy kí hiệu trên cây a.

Sắc trời dần tối, vẫn không tìm thấy người, hơn nữa không biết trên ngọn núi này có dã thú gì không. Lục Tông cũng lấy nữ oa tìm một lúc lâu mới tìm được một sơn động bí mật để nghỉ ngơi.

Lục Tông đem nữ oa đặt trên tảng đá lớn.

Hần kiểm tra bốn phía, phát hiện trong động có một hồ nước, nhớ đến những vết thương trên người tiểu bánh bao, liền ôm nàng ngồi bên cạnh hồ, đem giày của nàng cởi ra rồi đem chân rửa sạch

Nước thật lạnh.

Khương Lệnh Uyển co chân lại, nhin xuống không dám rên rỉ.

Sau khi rửa sạch sẽ, mới hiện ra đôi bàn chân dàu dàu cũng có máu và vết thương, hoàn toàn không thể nhìn. Lục Tông ngẩn người, sau đó lại đem đôi bàn tay rửa sạch.

Chỉ là đôi tay này cũng không khá hơn chút nào.

Thấy nàng không khóc không nháo, Lục Tông thật bất ngờ.

Nhìn thấy ánh mắt của Lục Tông, Khương Lệnh Uyển chu mỏ một cái, nhớ đến mình mới chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, liền nói: “Tông biểu ca, muốn thối thối...”

Lục Tông bắt đắc dĩ, nắm hai tay nàng thối vù vù mấy cái.

Mặc dù rất đau nhưng Khương Lệnh Uyển cũng không nhận được mà cười khanh khách không ngừng, sau đó ôm cổ Lục Tông, cười dài nói: “Tông biểu ca, cảm ơn huynh đã tới tìm Xán Xán.” Nếu như hôm nay Lục Tông không tìm thấy nàng, nàng đã sớm bị lạnh và đói chết.

Nàng nhìn Lục Tông không nói lời nào, hiểu được tính tình trầm mặc của hần, cũng không trách hần.

Sắp xếp thỏa đáng, Lục Tông nhìn hai tay hai chân Khương Lệnh Uyển lại không yên lòng nói: “Muội chờ ở đây một lát, huynh ra ngoài kiếm chút thảo được.”

Nhưng trời đã tối như vậy...

Khương Lệnh Uyển có chút sợ, khuôn mặt bánh bao cau lại, lẩm bẩm nói: “Nhưng mà... Tông biểu ca, huynh đừng đi.” Nàng hiểu Lục Tông muốn tốt cho nàng, nhưng Lục Tông có lợi hại ra sao thì cũng chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi. Nếu Lục Tông vì nàng mà xảy ra chuyện, nàng sẽ thật có lỗi.

Lục Tông nặn nặn khuôn mặt mập mạp của nàng nói: “Xán Xán, nghe lời.”

Nghe hần ôn hòa gọi nữ danh của mình, Khương Lệnh Uyển ngẩn người, một đôi mắt to nhìn hần, thoáng mở miệng nhưng không lên tiếng.

Tuy rằng kiếp này hần đối xử với nàng rất tốt nhưng cũng là do tình cảm biểu huynh biểu muội. Hần xưa nay đều là người ngoài lạnh trong nóng, kiếp này cũng chưa từng gọi qua nữ danh của nàng, bây giờ nghe thấy lời nói ôn hòa như thế, nàng có chút hoài niệm.

Trong đôi mắt đầy nước, Khương Lệnh Uyển cong môi ra sức gạt đầu nói: “Hừm, Tông biểu ca phải nhanh chóng trở về, Xán Xán sợ.”

Thấy nàng ngoan ngoãn, Lục Tông khẽ vuốt cằm, nói một tiếng “được” liền rời khỏi động.

Khương Lệnh Uyển tuy mệt nhưng lại không dám ngủ, nhận thấy mình đã đói bụng mới cầm lấy phần bánh ngọt còn sót lại bắt đầu ăn. Nàng ăn hai cái, ăn một nửa cái thứ ba dường như mới ý thức được cái gì, động tác nhất thời dừng lại. Nàng cúi đầu, sững sờ nhìn hai cái bánh đậu xanh cùng một khối hoa quế cao còn lại trong túi giấy.

Lục Tông tìm nàng, tất nhiên là chưa ăn gì... Hơn nữa khổ cực công nàng một đoạn đường xa như vậy, khẳng định rất mệt.

Hoa quế cao đã ăn một nửa cũng không tiện ăn nữa, tay nhỏ dừng lại một chút, thả nó vào trong túi giấy.

Lục Tông là người nói lời giữ lời, xưa nay sẽ không lừa nàg. Cũng không lâu lắm liền cầm một nắm thảo dược mang về.

Đôi mắt tròn to của Khương Lệnh Uyển nhìn hấn, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Nàng cảm thấy phu quân tương lai của nàng thật có bản lĩnh a, từ nhỏ đã biết mọi thứ, lớn lên sẽ dùng rất tốt, không trách được ngày sau hấn được mọi người yêu thích như thế.

Ấn, giống như nàng luôn được mọi người yêu thích.

Nàng cúi đầu, thấy miệng hấn đang nhai thảo dược. Thảo dược dường như rất đắng, nhưng trên mặt hấn lại không có một biểu cảm dư thừa nào, phảng phất như từ nhỏ đã không sợ đắng, nhai xong liền đem thảo dược đắp lên lòng bàn chân của nàng, sau đó xé từng miếng vải trên người ra để quần thảo dược lại cho nàng.

Nói thế nào Lục Tông cũng là Thế tử Vinh Vương phủ, vẫn còn thiếu kinh nghiệm thực tiễn, nhờ chuyện lần này mà kỹ năng băng bó vết thương được cải thiện hơn. Khương Lệnh Uyển nhắc chân lên, nhìn một cái, bị Lục Tông quần lại như thế, đôi chân đẹp đẽ của nàng liền biến thành cái bánh chưng.

Khương Lệnh Uyển có chút ghét bỏ nhưng cuối cùng cũng không hé răng.

Sắc trời dần tối, bên ngoài phảng phất bắt đầu mưa, gió lạnh từng đợt thổi vào, trong động đơn sơ, cơ hồ làm cho người ta không có chỗ trốn. Khương Lệnh Uyển lạnh đến mức rùng mình một cái, thấy Lục Tông ôm nàng đổi phương hướng, hấn ôm nàng lên đùi rồi quay lưng mình về phía cửa sơn động, gát gao ôm lấy nàng.

Cứ như vậy: phía sau là hấn, hấn chống đỡ gió, che chở nàng.

Như vậy ấm áp hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Lục Tông, lúc này mới lấy túi giấy mở ra, đem một nửa khối hoa quế cao lúc này nàng ăn dở để bên méo Lục Tông, ân cần nói: “Tông biểu ca, ăn bánh chưng.”

Dù Lục Tông là một người nghiêm túc thận trọng, bây giờ nhìn thấy nửa khối hoa quế cao cũng không nhịn được cong cong khóe miệng.

Tiểu bánh bao nằm trong lòng ngực, tuổi còn nhỏ đã tròn tròn mập mập, khẩu vị có bao nhiêu tốt, lần trước ở Nhất Phẩm cư hấn đã chứng kiến được. Nghĩ đến tuổi nàng nhỏ, còn rất yếu ớt, nhưng gặp phải chuyện như thế này lại dùng cảm hơn hấn tưởng tượng nhiều lắm.

Cho nên cái bánh ngọt này... chắc chắn không đủ nhét kẽ răng cho nàng.

Lục Tông lắc đầu, néo néo cánh tay trắng như ngó sen của nàng nói: “Muội ăn đi. Ăn xong ngủ sớm một chút, cùng lắm là ngày mai cha mẹ khẳng định sẽ tìm thấy chúng ta.”

Khương Lệnh Uyển cũng rất muốn ăn nhưng cái bụng của nàng cũng không quá đói, chỉ là Lục Tông chắc chắn đói đến nỗi bụng muốn hồng rồi. Thừa dịp Lục Tông nói chuyện nàng trực tiếp đem nửa miếng hoa quế cao nhét vào miệng hấn, thấy Lục Tông giật mình, liền trừng hai mắt nói: “Tuy rằng Xán Xán có cắn một cái, thế nhưng Tông biểu ca sẽ không ghét bỏ nước miếng của Xán Xán, đúng không?”

Nếu hấn dám ghét bỏ, chờ sau này lớn lên cũng đừng hồng muốn hôn nàng!

Lục Tông nhìn đôi mắt to lay láy của tiểu bánh bao, điệu bộ như muốn nói hấn dám ghét bỏ thì nàng sẽ đấu với hấn đến cùng. Thật bất đắc dĩ liền đem miếng hoa quế cao trong miệng nuốt xuống.

Hấn không thích đồ ngọt, nhưng vào thời điểm này bụng cũng đã kêu vang, ai thèm để ý những thứ này?

Lục Tông thấy nàng đem tất cả bánh ngọt còn lại nhét vào miệng hấn, trận chiến này, giống như đang cho vịt ăn vậy. Cái đói giảm bớt mấy phần, Lục Tông mới hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì, Xán Xán nói biểu ca nghe một chút, có nhớ gì không?”

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông đang hỏi cái gì, nhú mồm lại nói: “Xán Xán không nhớ rõ. Thời điểm tỉnh lại, đã phát hiện mình đang nằm dưới một gốc cây cổ thụ ở sườn núi, lúc đó không có một bóng người...”

Điều này là trong dự liệu.

Lục Tông chỉ “ân” một tiếng rồi không hỏi thêm nữa, chỉ đem tiểu bánh bao trong lòng ôm chặt một chút để phòng ngừa gió lạnh cho nàng, nói: “Muội ngủ trước đi.”

Tiểu thân thể bốn tuổi làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy được? Khương Lệnh Uyển mệt đến mức sức cùng lực kiệt, ngoài miệng lại nói một câu: “Tông biểu ca kể chuyện ngày xưa cho Xán Xán nghe, đỡ Xán Xán ngủ, có được không?”

Nàng nhận ra thân thể Lục Tông hơi cứng lại một chút.

Khương Lệth Uyển làm bầm, nắn nỉ nói: “Có được không? Mỗi ngày cha mẹ đều kể chuyện cho Xán Xán nghe...”

Lục Tông suy nghĩ một chút, bắt đầu gật đầu.

Khương Lệth Uyển cười hắc hắc, tìm một vị trí thoải mái trong lòng ngực Lục Tông, cánh tay nhỏ mập mập ôm chặt lấy cánh tay hắn, khoe miệng cong cong: “Bắt đầu thôi.”

Lục Tông vỗ vỗ sống lưng của tiểu oa nhi trong lòng, sắc mặt có chút không tự nhiên, những lần bắt đầu kể những câu chuyện trộm trâu bắt chó ngày xưa. Nào biết Lục Tông chỉ vừa mới mở đầu câu chuyện, cúi đầu liền nhìn thấy tiểu oa nhi trong lòng đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào không hay.

Đôi mi dày của tiểu bánh bao nhẹ nhàng khép lại, tinh xảo như hai cây quạt nhỏ, cái miệng mập mập cong lên, chính là đáng yêu ngủ say như chết... Đáng yêu như vậy thật làm người ta yêu thích không thôi.

Lục Tông cười cười, bàn tay liền nắn nặn khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của nàng: “Cuối cùng... bánh bao nhỏ cũng đã ngủ rồi.”

Hắn dựa vào vách đá, trong lòng ôm tiểu bánh bao, bên ngoài mưa đang rơi xuống...

Trải qua chuyện này, đối với Lục Tông mới mười tuổi mà nói cũng là lần đầu tiên. Dù sao Lục Tông tuổi vẫn còn nhỏ, ngồi một lúc cũng không chịu được nữa, nhẹ nhàng dựa vào vách đá phía sau, yên tĩnh ngủ.

Một giấc ngủ vừa mở mắt ra đã đến tận sáng hôm sau.

Mơ mơ màng màng, Lục Tông dường như nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu gào, hiểu rằng đã có người tìm tới, lúc này mới nhìn tiểu bánh bao trong lòng đang ngủ thật yên ổn, nước mắt cũng muốn chảy ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt nàng, khẽ gọi: “Xán Xán, tỉnh, chúng ta về nhà.”

“A...Hả?” Đôi mắt to còn đang buồn ngủ của Khương Lệth Uyển mở ra, tròn tròn, nhắm lại rồi lại mở ra, sau đó giật mình một cái, lập tức tròn tròn hai mắt.

Về nhà!

Lục Tông thấy nàng đã tỉnh, lập tức ôm nàng đi ra ngoài sơn động.

Bên ngoài chính là mấy người Khương Bách Nghiêu, Phùng Hoài Viễn và Vinh Vương lần theo kí hiệu của Lục Tông mà đến.

Khương Bách Nghiêu nhìn thấy nữ nhi bảo bối đang nằm trên lưng Lục Tông, mắt mở to nhìn mình, hướng về phía hắn kêu một tiếng “Cha”, hắn dường như là một đấng nam nhi thế nhưng lại kích động suýt rơi nước mắt. Khương Bách Nghiêu vội vàng chạy tới, vì chạy quá gấp mà suýt chút nữa thì ngã chổng vó, lao đảo đi tới bên người Lục Tông, nhận lấy nữ nhi bảo bối đang ở trên lưng hắn, đánh giá tỉ mỉ nữ nhi một hồi, âm thanh hơi run rẩy: “Xán Xán, thế nào? Có sao không con?”

Khương Lệth Uyển không nhìn được liền khóc lên, đầu nhỏ chôn trong lòng ngực cha nàng, nức nở nói: “Cha, Xán Xán...Xán Xán không có chuyện gì, là Tông biểu ca cứu Xán Xán, nếu không Xán Xán đã sớm bị con hồ lớn ăn mất.”

Nữ nhi bảo bối mất đi, lúc này đã tìm lại được, tâm tình Khương Bách Nghiêu vô cùng kích động, nhìn tiểu thiếu niên phong thần tuấn lãng trước mặt, liên tục nói: “Hảo hài tử, hảo hài tử.”

Lục Tông mặt không cảm xúc, một khuôn mặt non nớt ngây ngô tràn đầy trầm ổn. Hắn nhìn tiểu bánh bao đang nằm trong lòng ngực cha nàng làm nũng, vắng vẻ như hòa hơn chút, sau đó mới hướng về phía Phùng Hoài Viễn và Vinh Vương hành lễ: “Cứu cứu, cha.”

Vinh Vương thấy nhi tử bình yên vô sự, còn cứu được Xán Xán trở về, gật đầu, khuôn mặt tràn đầy vui mừng.

Phùng Hoài Viễn mỉm cười, vỗ vai Lục Tông tán dương: “Tông nhi, làm rất tốt.” Còn nhỏ tuổi, đã mưu trí đảm lược như vậy, Lục Tông làm cho hắn thật kinh hi (ngạc nhiên và vui mừng).

Nghe Phùng Hoài Viễn khích lệ, trên mặt Lục Tông mới hiện lên một chút vẻ trẻ con, sống lưng thẳng tắp, nói: “Cảm ơn cứu cứu.”

Chu thị mới ra sân, liền nhìn thấy phu quân mình ôm nữ nhi trở về.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nữ nhi nở nụ cười, ngọt ngào gọi “Mẫu thân”, Chu thị lập tức đỏ con mắt, vội vàng tiến lên ôm lấy nữ nhi, liên tục hôn mấy cái trên mặt nàng, ôm thật chặt lấy: “Xán Xán, Xán Xán của nương.”

“Nương.”

Nàng hiểu mẫu thân lo lắng muốn hồng rồi, ngoan ngoãn nằm trong ngực nàng, gột tay gạt đi nước mắt mẫu thân, âm thanh mềm mại động viên nói: “Nương, Xán Xán không có chuyện gì. Nương đừng khóc, nương khóc Xán Xán cũng muốn khóc.”

“Nương không khóc, nương không khóc.” Chu thị lại hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị bùn lầy dơ của nữ nhi, thấy trên ngoài nàng còn bọc một cái áo choàng, vội hỏi: “Xán Xán đói bụng không? Nương đưa Xán Xán đi tắm, đổi xiêm y, lại ăn thêm bữa cơm, chúng ta liền về nhà được không?”

“Dạ.” Khương Lệnh Uyển gật đầu.

Giờ phút này Chu thị không muốn làm gì khác, chỉ muốn ôm nữ nhi đi tắm rửa một phen, lại lệnh cho Đào ma ma chuẩn bị một chút đồ ăn ngon, chờ cho nữ nhi ăn liền trở về phủ.

Ôn tuyền ấm áp đã được chuẩn bị kĩ càng, Chu thị đem áo choàng ngoài của nữ nhi cởi ra, nghe nữ nhi nói là Lục Tông cứu nàng, đúng là giật mình.

Hải tử Lục Tông kia tuy thông tuệ nhưng cũng không quá mười tuổi. Thủ hạ của Vệ Quốc công phủ, Vinh Vương phủ cũng thủ hạ của Phùng Hoài Viễn, nhiều người như vậy đều không tìm thấy nữ nhi, chỉ có Lục Tông tìm được, thật là tài tình. Đã như vậy, Chu thị đối với Lục Tông khen không dứt miệng, về sau mỗi khi nhắc tới Lục Tông, Chu thị vẫn luôn tán thưởng hẳn, luôn cảm thấy người như Lục Tông quả thật hiếm có trên đời.

Chu thị cởi áo choàng ngoài của nữ nhi, nhìn thấy tấm y màu hồng nhạt bên trong dính đầy bùn đất, khẳng định nữ nhi chịu rất nhiều khổ, nghĩ như vậy, liền không nhịn được muốn khóc. Nàng lau nước mắt, trong lòng nghĩ: Sau này dù có liều mạng, nàng cũng phải cố gắng che chở nữ nhi, không để nữ nhi chịu một xú uất ức nào.

Chờ khi Chu thị đem tấm y cởi bỏ, lộ ra tiểu thân thể mập mập trắng nõn, mới thấy trên cổ nữ nhi có đeo một khối ngọc bội. Tay Chu thị dừng lại một chút, nghi ngờ hỏi: “Xán Xán, đây là...”

Chu thị cởi ngọc bội xuống tinh tế đánh giá.

Đây là một khối dương chi ngọc, phẩm chất vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ, hơn nữa nhìn hình thức, quan trọng nhất không phải là giá trị của ngọc bội mà là hàm ý chứa trong nó.

Khương Lệnh Uyển cũng sửng sốt, hoàn toàn không biết tại sao ngọc bội kia lại ở trên người nàng.

Nàng bỗng nhiên trừng to hai mắt, chớp chớp, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, liền lấy lại ngọc bội trên tay Chu thị, điệu bộ này, giống như sợ người khác sẽ cướp mất đồ của mình, trong miệng lầm bầm: “Cái này là của con...” Nàng nhìn ngọc bội, khẽ mỉm cười, đôi mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, thanh âm trầm thấp lại mang theo tia tự hào: “Đây là của Tông biểu ca đưa cho Xán Xán.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chu thị cảm thấy ngọc bội này không thể cầm loạn.

Nhưng hai tay nữ nhi lại cầm quá chặt, còn xem nó như bảo bối, nàng thấy tay chân nữ nhi toàn những vết thương, ngay cả đầu gối cũng bị rách da. Viên mặt Chu thị hồng hồng, tâm mềm nhũn, nhìn khuôn mặt trắng mịn bé của nữ nhi, ôn nhu nói: “Xán Xán ngoan, nương không lấy. Bây giờ nương chỉ tạm thời cất nó đi, tắm xong nương lại đưa cho con, có được không?”

Khương Lệnh Uyển hiểu mẫu thân trước giờ luôn không coi nàng là tiểu hải tử mà đi lừa dối nàng, ngoan ngoãn nghe lời mẹ, đem ngọc bội bỏ vào hầu bao thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, sau đó để cho mẫu thân tắm rửa sạch sẽ. Lúc trước cảm thấy không có việc gì, nhưng bây giờ nước thấm vào vết thương, nàng đau đến độ nước mắt lưng tròng.

Coi như là chịu tội.

Chu thị ngồi một bên cũng thật đau lòng.

Nữ nhi như hoa như ngọc, lúc này lại bị thương thành như vậy, nàng là mẫu thân trái tim cũng cảm thấy như tan nát.

Tắm rửa xong, Chu thị lại tỉ mỉ thoa thuốc cho nữ nhi. Đại phu nói đều là vết thương ngoài da, lòng bàn chân hơi nhiễm trùng, may nhờ đắp thảo dược kịp thời, nếu không sẽ lưu lại sẹo.

Chu thị biết nữ nhi yêu thích cái đẹp, liền cho nữ nhi mặc một bộ xiêm y thật xinh đẹp. Lúc nữ nhi trở về, tóc rối mù, chỉ buộc một dây cột tóc, một dây khác không biết đã bị rơi ở chỗ nào, đáng vẻ cực kì chật vật. Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế cao, khẽ hát vu vơ, hai chân lác quạ lác lại. Nàng nhìn mẫu thân đứng phía sau đang chải đầu cho mình, động tác thật dịu dàng. Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới một chuyện, đầu nhỏ nghiêng về phía Chu thị nói: “Nương, hôm qua Tông biểu ca cột tóc cho Xán Xán, cột rất lâu.”

Thì ra là do Lục Tông buộc tóc cho nữ nhi nên mới thành ra như vậy?

Lời này Chu thị không nói, có điều khoe miệng hơi cong lên.

Tiểu thiếu niên như một con sói nhỏ, đương nhiên không biết chải đầu cho tiểu cô nương.

Tâm tình Chu thị lúc này rất tốt, vừa giúp nữ nhi chải đầu, vừa khen: “Xán Xán phải cảm ơn Tông biểu ca của con, sau khi về để cha mang con đến Vinh vương phủ một chuyến, phải đến cảm ơn.”

Vừa nghe lời này, Khương Lệnh Uyển thật hài lòng, cong cong khóe miệng, con mắt sáng sáng: “Là ngày mai sao?”

Chu thị cười cười, có chút bất đắc dĩ: “Thương thể trên người con chưa lành, phải nghỉ ngơi mấy ngày.” Tiểu cô nương gia sao lại nôn nóng như vậy? Lớn lên một chút sẽ bị mọi người chê cười là không biết xấu hổ.

Chu thị búi hai búi tóc tinh xảo, đem dây cột tóc trên châu tạo thành nơ con bướm, nhéo nhéo khuôn mặt mập mạp của nữ nhi, thoáng cúi người nói: “Không phải Xán Xán thích mặc đẹp sao? Chẳng lẽ xấu như vậy mà còn muốn đi gặp người khác.

Xem ra nương cũng thật hiểu rõ nàng, lập tức đâm trúng tử huyệt của Khương Lệnh Uyển.

Tuy Lục Tông đã gặp qua lúc nàng bị đánh bùn đất, vô cùng chật vật, còn không chê nước miếng của nàng, nhưng nàng vẫn không muốn a.

Khương Lệnh Uyển sụ mặt, khuôn mặt sưng như trái cà tím, nàng vận vận ngón tay, không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm “VẬY... chờ qua mấy ngày đi.”

Lục Tông vẫn còn đó, nàng lo lắng cái gì?

Chờ Khương Lệnh Uyển rửa mặt xong, sau đó ăn no rồi chuẩn bị trở về phủ, mới biết Lục Tông đã theo Vinh Vương về trước, Phùng tướng quân đã tiễn bọn họ.

Sau khi nghe được tin tức này, Khương Lệnh Uyển có chút thất vọng. Lần tới đi gặp Lục Tông, hẳn còn có thể ôn hòa với nàng như tối hôm qua sao? Thân thiện giống như ca ca vậy.

Có điều cửu của nàng An Vương thì lưu lại, muốn đến xem thương thể của nàng ra sao.

Thân thể bánh bao nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Uyển được lão thái thái ôm vào trong ngực, miệng lão thái thái thì cứ lầm bầm “tâm can bảo bối”, “tôn nữ ngoan”. Chuyện lần này rõ ràng đã dọa sợ lão thái thái. Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt lão thái thái, mềm mại nói: “Xán Xán làm cho nãi nãi lo lắng, là Xán Xán không đúng.”

Lời vừa dứt, càng khiến lão thái thái yêu thương không dứt.

Lý ma ma đứng một bên thấy vậy cũng nói: “Lục tiểu thư không biết đó thôi. hôm qua sau khi tiểu thư mất tích, lão thái thái cũng chưa có ăn một miếng cơm nào.” Trên dưới toàn phủ, đều biết là do lão thái thái đau lòng Lục tiểu thư.

Khương Lệnh Uyển nghe xong nhủ mảy lại, cuộn tròn trong ngực lão thái thái, ảo não tự trách nói: “Trách sao con lại cảm giác như nãi nãi gầy đi một chút, thì ra là vì Xán Xán. Nãi nãi, Xán Xán đau lòng, sau này nãi nãi không thể như vậy nữa.”

Tuổi còn nhỏ đã biết đau lòng người khác, lời vừa nói ra trực tiếp khắc sâu trong tim lão thái thái.

Mắt lão thái thái nóng lên, suýt nữa thì rơi lệ, vuốt ve đầu nhỏ của tôn nữ, mặt đầy từ ái nói: “Chỉ cần Xán Xán của chúng ta bình an, chuyện gì nãi nãi cũng đồng ý với con.”

Khương Lệnh Uyển hiểu lão thái thái rất thương nàng, nhìn khuôn mặt lão thái thái nàng liền nhớ lại kiếp trước, lần cuối khi nàng nhìn mặt lão thái thái, đôi mắt không khỏi mờ lung, mềm mại gọi “nãi nãi”, sau đó liền vùi đầu vào trong ngực bà, ôm chặt lấy. Trải qua chuyện lần này, nàng cần phải nỗ lực hơn trong việc bảo vệ bản thân, tuy nói là sống lại một đời, nhưng có một số việc có thể đã thay đổi, thí dụ như quan hệ giữa nàng và Lục Tông, hay Tứ tỷ tỷ... Khương Lệnh Uyển lại ôm lão thái thái chặt hơn một chút, ngửi hương thơm ở trên người bà cảm thấy thật an tâm.

Lý ma ma vui mừng, thấy Tô Lương Thần im lặng đứng một bên nhìn tổ tôn hai người, nghĩ rằng nàng cũng hâm mộ, liền nhìn lão thái thái nói: “Khi Lục tiểu thư xảy ra chuyện, Tô tiểu thư cũng lo lắng không thôi. Hôm qua Tô tiểu thư đã đứng đợi ở trong sân rất lâu, cuối cùng cũng đợi được lúc Lục Tiểu thư trở về.”

Tô Lương Thần?

Cái tên này làm Khương Lệnh Uyển có chút buồn bực.

Nàng từ trong lòng lão thái thái ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Tô Lương Thần, thấy Tô Lương Thần nhìn nàng cười khanh khách: “Uyển biểu muội không có chuyện gì là tốt rồi.”

Nàng không thích Tô Lương Thần, bản năng của nàng nói cho nàng biết rằng Tô Lương Thần chỉ đang làm bộ làm tịch.

Dù sao kiếp trước cũng giúp nàng hiểu được nhân phẩm của nàng ta, bên trong không như bên ngoài, nói chung là không thể có tình cảm. Bây giờ cũng vậy, nàng luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, cho rằng Tô Lương Thần đối xử với mình không xuất phát từ chân tâm. Nhưng hôm nay mọi người đều nhìn, nếu nàng không phản ứng, đúng là làm nổi bật vẻ đẹp của Tô Lương Thần.

Khương Lệnh Uyển hướng về phía Tô Lương Thần nở nụ cười ngọt ngào: “Đề Lương Thần biểu tỷ lo lắng, là Xán Xán sai.”

Nữ oa bốn tuổi, khéo léo hiểu chuyện như thế, sao còn về nghịch ngợm như thường ngày.

Lão thái thái nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của tôn nữ bảo bối, cảm thấy cháu gái mình thật đáng yêu, liền từ nói: “Xán Xán của chúng ta ngoan như thế, nên được mọi người yêu thích, người người quan tâm...”

Tô Lương Thần nhìn cảnh này, thoáng thất thần.

An vương thấy tình cảm tỏ tôn hai người thân thiết như vậy, cháu gái lại bình an vô sự, khuôn mặt tuần lãng nở nụ cười, đi tới trước mặt lão thái thái, nhìn cháu ngoại nói: “Xán Xán phúc lớn mạng lớn, ông trời cũng rất thương nàng.”

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe miệng.

Cửu cửu nàng khen ngợi như vậy làm nàng thật ngại ngùng.

Khương Lệnh Uyển nhìn cửu cửu của nàng, anh tuấn bất phàm, cao to nho nhã, thật là một dung mạo khó gặp, chỗ chết người nhất chính là tính tình rất tốt, luôn ôn hòa với mọi người.

Tuy nói bởi vì An Vương phi mà nàng không thích An Vương phủ cho lắm, nhưng mặc kệ là vị An vương cửu cửu hay Chu Quý Hành biểu ca, hai người đều đối xử rất tốt với nàng, đều thật tâm thương nàng. Cửu cửu này của nàng tính tình tốt, đối với An Vương phi cũng là thật tâm, nhưng đến cùng thì An vương phi lúc trước cũng là người tranh giành phụ quân với muội muội của An vương nên sau này quan hệ giữa hai huynh muội có chút xa cách, đây cũng là kết quả trong dự kiến. Ngoại trừ điểm này, nàng không có gì bất mãn đối với vị cửu cửu này, nhưng cũng không thân thiết quá mức.

Nói tóm lại là hai bên có một tầng ngăn cách.

Khương Lệnh Uyển ngẩng lên gương mặt nhỏ nhỏ nói: “Cửu cửu khen thật khoa trương, Xán Xán còn muốn nghe.”

An vương nhìn khuôn mặt nhỏ trắng mịn của ngoại tôn nữ, yêu thích không thôi, không nhịn được nói: “Cửu cửu không khoa trương. Lời cửu cửu là thật lòng.” Nói xong hần chợt nhớ tới điều gì, liền kéo nhi tử đến trước mặt nàng, cười nói: “Hành nhi không nhìn thấy con, sau khi biết con bị bắt đi, còn trong lòng cửu cửu khóc thật lâu đây.”

Chu Quý biết tiểu biểu muội đã trở về cảm thấy thật vui mừng, bây giờ thấy cha hần không nề mặt mũi vạch trần hần trước mặt tiểu biểu muội như thế, tuổi nhỏ không che giấu được, vội vàng nhỏ giọng phản bác: “Con...con không có.” lại vô cùng chân thành nhìn sang tiểu biểu muội, khóe miệng cong lên nói: “Xán Xán không có việc gì là tốt rồi.”

Khương Lệnh Uyển thấy tiểu biểu ca ân cần hỏi thăm nàng, có chút chột dạ chui vào lòng lão thái thái.

Ai, kiếp này không thể tiếp tục làm ra những chuyện ngu xuẩn kia nữa.

Dù sao Hành biểu ca đối với nàng là thật lòng.

Vừa về tới Vệ Quốc công phủ, Khương Lệnh Uyển liền nhìn thấy ca ca nàng đang ngồi xổm ở ngoài sân đợi nàng, trông tội nghiệp như con chó nhỏ. Nhìn thấy có người trở về, mới vội vàng đứng dậy “thịch thịch thịch” chạy tới, một phát bắt được cánh tay nàng, lông mày nhíu lại: “Xán Xán, muội không sao chứ?”

Khương Dự chín tuổi gấp gấp muốn khóc.

Hần vừa nghe tin muội muội gặp chuyện không may, liền muốn theo cha đi tìm người, vậy mà hôm đó hần lại có lớp học, chờ đến khi hồi phủ nghe được tin tức này thì cha đã sớm xuất môn. Hần không thể làm gì, chỉ có thể chờ, thật là khó chịu.

Khương Lệnh Uyển học cử chỉ thường ngày của ca ca, duỗi tay ra nặn nặn khuôn mặt của hần, nói: “Xán Xán không sao, là Tông biểu ca cứu Xán Xán...” Nhắc tới Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền không nhịn được mèo khen mèo dài đuôi: “Tông biểu ca thật lợi hại.”

Trong mắt Khương Dự, người có thể bảo vệ muội muội hần chính là đại anh hùng.

Khương Dự hiếm khi gật đầu đồng ý nói: “Ừm, lợi hại. Còn lợi hại hơn cả ca ca.”

Chu thị nhìn hai huynh muội, khuôn mặt kiều diễm mỉm cười, khối đá treo lửng lơ trong lòng hai ngày cuối cùng cũng được hạ xuống. Khương Bách Nghiêu ôn hòa, một tay ôm thê nữ, một tay vuốt đầu nhi tử nói: “Hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa cơm thật ngon, sau đó về phòng ngủ một giấc, đến ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ khỏe mạnh.”

Một đôi mắt hạnh của Chu thị nhìn về phía Khương Bách Nghiêu, gật đầu nói: “Quốc công gia nói đúng.”

Khương Bách Nghiêu nhìn sắc mặt thê tử khá hơn một chút, liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không nhớ rằng bọn họ đang còn ở bên ngoài, cúi người mở vào môi thê tử hần một cái.

Lỗi tai Chu thị liền đỏ, nhưng mà vương một đôi nhi nữ ở đây, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ giương đôi mắt tràn đầy tức giận và xấu hổ trừng Khương Bách Nghiêu một chút.

Khương Bách Nghiêu cười cười, da mặt hần dày nên cái gì cũng không cần sợ.

Khương Lệnh Uyển bị mẫu thân ôm vào trong ngực có chút ngượng ngùng, đôi mắt vội vã chuyển sang hướng khác nhưng lại không giấu nổi niềm vui sướng.

Xấu hổ a.

.

Sau bữa tối, Chu thị ngồi bên mép giường nữ nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi mang theo ý cười, liền nói: “Xán Xán, hôm nay nương ngủ với Xán Xán, có được không?” Nữ nhi mắt tích, nằng lo lắng sợ hãi, bây giờ một tác cũng không muốn rời.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, một đôi mắt to đầy nước nhìn cha của nàng, lại nhìn mẫu thân nàng, sau đó mới nói: “Nương, nương không cần lo lắng cho Xán Xán. Xán Xán không có việc gì, con sẽ ngoan ngoãn, không để nương sốt ruột.” Hai ngày nay mẫu thân nàng cũng chưa được nghỉ ngơi tốt, đáy mắt có quầng thâm nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ tiêu tụy đi rất nhiều, Khương Lệnh Uyển nhìn thấy cũng đau lòng không dứt. Nàng quay về phía cha dặn dò: “Cha, người mang nương đi ngủ. Trước khi ngủ phải cho nương uống một ly sữa bò nóng, thoải mái để chịu.”

Nữ nhi hiểu chuyện, Khương Bách Nghiêu rất vui mừng, theo bản năng nhìn về phía thê tử nhà hần.

Chu thị có chút không muốn.

Tuy nói mọi việc đã qua, nhưng mỗi lần nhớ đến thì trong lòng nàng lại run sợ.

Khương Bách Nghiêu nói: “Xán Xán hiểu chuyện như vậy, nàng làm mẫu thân cũng không nên làm Xán Xán lo lắng, phải không?” Hần đã cho người canh gác kĩ càng Đông viện, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện gì. Người dám làm tổn thương nữ nhi của hần, sớm muộn hần cũng bắt được, để cho kẻ đó biết dám gây tổn thương nữ nhi của Khương Bách Nghiêu hần, hậu quả sẽ như thế nào.

Nói đến như vậy, Chu thị cũng không kiên trì nữa, cuối cùng vẫn theo Khương Bách Nghiêu trở về gian phòng của hai vợ chồng.

Nhìn cha mẹ đi rồi, bên ngoài có vài nha hoàn ma ma bảo vệ, Khương Lệnh Uyển nằm trên giường nhỏ thoải mái dễ chịu, trên người mặc kín một bộ áo ngủ bằng gấm màu hồng nhạt có thêu hình cá chép cảm giác ấm áp làm cho nàng buồn ngủ không thôi, thật rất muốn ngủ. Nhưng trước khi ngủ, còn có một vấn đề nàng không thể lí giải được.

Khương Lệnh Uyển xoay chuyển đôi mắt.

—— đến tột cùng là ai muốn hại nàng?

Cuối cùng vì sao lại nhẹ dạ, bỏ mặc nàng trong núi để nàng tự sinh tự diệt.

Nàng không nghĩ ra, kiếp trước nàng cùng hai người chị họ chỉ thứ hai không hợp, nhìn thấy Tô Lương Thần cũng thật ngứa mắt, nhưng bây giờ các nàng còn nhỏ, tất nhiên sẽ không có năng lực hại nàng; còn Chu Lâm Lang, nàng cũng chỉ là một nữ hài đồng sáu tuổi mà thôi. Trong lòng Khương Lệnh Uyển âm thầm nghĩ đến mấy người, đều cảm thấy không đúng, nhưng nàng luôn cảm thấy, người muốn hại nàng, phần lớn là ở Vệ Quốc công phủ, như vậy...

Khương Lệnh Uyển nhíu mày, lấy hầu bao màu vàng thêu hoa mẫu đơn dưới gối ra ngoài, cảm lấy ngọc bội mà Lục Tông cho nàng, mím môi nhìn một chút, liền đeo nó lên cổ của mình.

Mặc kệ nói như thế nào, nàng bây giờ đã hữu kinh vô hiểm, hơn nữa... còn có kinh hi nhỏ nhỏ

.

Khương Bách Nghiêu cùng thê tử trở về phòng ngủ, thấy thê tử có chút hoảng hốt. Sau khi lau mặt xong, thậm chí ngay cả ngọc dung tán ngày thường hay dùng cũng quên không sử dụng, Chu thị mặc một tấm y tơ tằm màu hồng cánh sen có thêu hoa lan ngồi ở một bên giường, dưới chân đeo một đôi hài* ngủ.

*hài: dép

Khương Bách Nghiêu ngồi xuống bên cạnh thê tử, thuận thế ôm lấy vòng eo mềm mại tinh tế của nàng: “Vẫn còn lo lắng?”

Chu thị nghe xong khẽ vuốt cằm, mày liễu nhíu chặt nói: “Xán Xán mới bốn tuổi đã có người dám hạ độc thủ như vậy, tâm địa người này thật là ác độc.” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy nước: “Quốc công gia, chàng nhất định phải tìm cho ra người muốn hại Xán Xán.”

Nhìn dáng vẻ này của thê tử, Khương Bách Nghiêu đau lòng không thôi.

Ở trước mặt phu quân nhà mình, Chu thị không cần che giấu tâm tình của mình, chớp mũi nàng đau xót, nước nở nói: “Từ lúc Xán Xán sinh ra đến giờ, vẫn luôn là bảo bối của thiếp thân. Nữ nhi xưa nay thích cười, mỗi lần nhìn nàng cười, trong lòng thiếp thân luôn cảm thấy thật ấm áp. Thời điểm Xán Xán mới vừa học đi, nha hoàn ma ma không che chở kĩ càng, làm con bị té, thiếp thân cũng đau lòng cả nửa ngày... Thật vất vả Xán Xán mới được bốn tuổi, tự do nhảy nhót, mỗi ngày thiếp thân đều rất vui lòng. Quốc công gia, chàng biết không? Lúc đó thiếp nghĩ, nếu các người không tìm được Xán Xán thì thiếp

thân sẽ cùng đi với Xán Xán...”

“A Cẩm, đừng nói nữa, chuyện đã qua.” Khương Bách Nghiêu ôm thân thể mảnh mai của thê tử, tự trách nói: “Là ta không bảo vệ tốt mẹ con các nàng, sau này ta sẽ không để chuyện như thế này xảy ra. A Cẩm, đừng nghĩ nữa...”

Chu thị nằm trong lòng phu quân nức nở khóc, tâm tình chông chênh hai ngày qua lập tức trút xuống, khóc ròng rã một lúc lâu, khóc đến mệt mỏi, mới ngủ thiếp đi trong lòng Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu thoáng cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử tràn đầy nước mắt, có lẽ có chút bất an, mi mắt run lên một cái, phía trên dính đầy nước mắt. Khương Bách Nghiêu giờ tay gạt đi, lòng đau như dao cắt, sau đó liền sai người mang nước ấm đến, tự mình lau mặt cho thê tử.

Lên giường, Khương Bách Nghiêu ôm tiểu thân thể kiều diễm của thê tử vào lòng, trong lòng cảm khái vạn phần.

Ngày xưa nàng cũng là một tiểu cô nương yếu đuối được nuôi dưỡng ở khuê phòng, có chút được nuông chiều, nhưng tính cách lại rất đáng yêu. Từ lúc gả cho hắn, tính khí thu lại không ít, không chỉ lo liệu việc nhà mà còn đem cả việc hậu viện thu xếp ngăn nắp rõ ràng, lại sinh thêm một đôi nhi nữ thông tuệ đáng yêu cho hắn. Mười năm qua, tình cảm của hắn đối với nàng chưa từng thay đổi, mỗi lần nhìn thấy nàng nỗ lực quản lý cái nhà này, quan tâm chăm sóc hắn cùng hai hài tử, hắn cảm giác rằng mình cần yêu thương thê tử nhiều hơn.

Nhớ tới hôm qua khi hắn nghe tin Phùng Hoài Viễn cũng lên thăm chùa Tương Nguyên, ghen tuông trong lòng hắn lập tức dâng lên không lý do, bây giờ nghĩ lại, cảm giác thật là buồn cười.

Trong lòng nàng chỉ có một gia đình này, cho dù Phùng Hoài Viễn hữu tâm với nàng thì có làm sao?

Nói đi nói lại, đều là do Khương Bách Nghiêu hắn không tự tin mà thôi.

.

Khương Lệnh Uyển nghỉ ngơi bốn, năm ngày, trên người lại dùng thuốc thoa tốt nhất, đã gần như khỏi hẳn.

Mấy ngày nay Tô Lương Thần có qua thăm nàng vài lần, nhưng thấy thái độ Khương Lệnh Uyển lạnh nhạt hờ hững, qua hai ngày cũng không đến nữa.

Còn Khương Lệnh Đề, ngày thứ hai đã tới rồi.

Nhưng tính tình Khương Lệnh Đề nhất gan, tâm trạng sốt ruột nhưng cũng không dám chọc giận Chu thị, ở bên ngoài do dự một lúc lâu vẫn không dám tiến vào. Sau đó Đào ma ma nhìn thấy, liền mời Khương Lệnh Đề vào. Khương Lệnh Đề vừa đi vào đã không còn vẻ mặt sợ hãi, vội vàng kiểm tra vết thương trên người Khương Lệnh Uyển. Nàng nhìn đôi bàn tay bánh bao nhỏ của Lục muội muội được bôi thuốc mỡ, hai chân cũng bị quấn thành hai cái bánh chưng, sốt ruột đến nỗi con mắt đều đỏ, giống như con thỏ nhỏ nhìn chăm chăm Khương Lệnh Uyển, hỏi nàng có đau hay không.

Khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển nở nụ cười.

Trong quý phủ này ai đối xử thật tâm với nàng, nàng đều ghi nhớ.

Ngày tiếp theo, từ trong miệng Chu thị Khương Lệnh Uyển biết được Lục Tông bị bệnh.

Có người nói vào buổi tối hôm Lục Tông hỏi phủ hắn liền bị sốt, Khương Lệnh Uyển thật là lo lắng, ồn ào đòi đi Vinh vương phủ thăm Lục Tông. Tuy Lục Tông còn nhỏ tuổi, thân thể không tệ, nàng biết hắn từ nhỏ tới lớn đều không có sinh bệnh. Còn lúc này vì sao bị bệnh, nàng cũng phỏng đoán được bảy tám phần.

Đem đó thân thể nhỏ bé của hắn che gió cho nàng, như vậy làm sao chịu nổi? Vì thế khi hỏi phủ liền ngất xỉu.

Chu thị cũng vừa mới nhận được tin tức.

Vinh vương phủ mấy ngày nay đều không có động tĩnh gì, nhưng Lục Tông lại là thế tử, sinh bệnh cũng không phải chuyện nhỏ. Chỉ sợ hắn vì nữ nhi nhà nàng mới sinh bệnh đi, theo lý thuyết, người biết đầu tiên phải là Vệ Quốc công phủ bọn họ mới đúng, nếu người ngoài không rõ tình huống lại tưởng rằng Vệ Quốc công phủ một nhà vong ân bội nghĩa.

Chu thị nghĩ vậy cũng vì lo lắng mà thôi.

Dù sao Lục Tông cũng là ân nhân cứu mạng nữ nhi nhà nàng.

Vừa nghe nữ nhi ồn ào muốn đi, Chu thị cũng không do dự, đợi đến khi phu quân hạ triều liền dẫn nữ nhi đi thăm Vinh vương phủ, thuận tiện cảm ơn chuyện lần trước.

Lúc trước Vệ Quốc công phủ cùng Vinh vương phủ cũng không qua lại quá thân thiết, nhưng hôm nay có thêm tầng quan hệ này, Chu thị cảm thấy để nữ nhi thường đi qua Vinh vương phủ cũng không phải là chuyện xấu. Lục Tông mới có mười tuổi, đã dũng cảm thông tuệ như vậy, còn cứu được nữ nhi của nàng, ở trong lòng Chu thị, hắn chính là phúc tinh của nữ nhi.

Chu thị nghĩ: Nếu để nữ nhi đi theo vị Lục Tông biểu ca này học tập, sau này tự nàng sẽ bảo vệ bản thân mình tốt hơn.

Còn nữa, nữ nhi tuổi còn nhỏ, cũng không cần né tránh Lục Tông. Hơn nữa Vinh vương phủ còn có một tiểu quận chúa cùng tuổi với nữ nhi, tính cách cũng hợp ý với nữ nhi nhà nàng, là một hải tử tốt. Yêu ai yêu cả đường đi, Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của Lục Tông, Chu thị nhận định nàng cũng là một quận chúa thiện lương thông tuệ, so với hai tiểu cô nương của nhị phòng kia, Chu thị thà rằng để nữ nhi thường xuyên đi thăm Vinh vương phủ.

Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân yêu thích Lục Tông, tâm trạng vui mừng, nghĩ tới còn một khoảng thời gian nữa cha mới về nhà, liền kéo kéo ống tay Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người đi nhà bếp ninh một chút canh gà, Xán Xán muốn mang theo bồi bổ thân thể cho Tông biểu ca.”

Chu thị nghe xong ngẩn người, miệng nhỏ mở ra, khá là kinh ngạc

—— nữ nhi tuổi còn nhỏ, lại còn hiểu cái này?

Khương Lệnh Uyển xấu hổ, có chút thẹn thùng.

Dù sao hai kiếp cộng lại nàng cũng chưa bao giờ làm chuyện như vậy, nguyên nhân là do nàng không thích cái mùi trong nhà bếp. Có điều...cũng may bây giờ nàng chỉ mới bốn tuổi, không cần chú ý nam nữ khác biệt, có thể quang minh chính đại quan tâm Lục Tông. Khương Lệnh Uyển nhìn mẫu thân nháy mắt một cái, nghiêm túc nói: “Lần trước lúc cha sinh bệnh, không phải nương cũng nấu canh gà cho cha uống sao? Cha uống thật vui vẻ, bệnh lập tức khỏi.”

Chu thị thâm nghĩ: Uống rất vui vẻ, mặt cười như nở hoa... còn không phải vì bát canh kia là tự tay nàng ninh.

Xưa nay mười ngón tay của Chu thị không dính nước xuân, sau này thành thân mới luyện một tay nấu canh ngon, nhưng công việc hậu viện rườm rà, nàng làm gì có thời gian rảnh rỗi mà nấu canh?

Hồi đó bởi vì Khương Bách Nghiêu bị bệnh, nàng mới xuống bếp một lần.

Chu thị tưởng tượng cái cảnh Lục Tông sẽ nở nụ cười, cúi người nặn nặn khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi bảo bối nói: “Được, chờ mẫu thân ninh canh cho Tông biểu ca của con, rồi để Xán Xán đưa tới, được không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu như gà mổ thóc: “Nương thật tốt.”

Trong lòng lại nói: “Lục Tông đúng là có lộc ăn, có thể uống canh do chính tay nhạc mẫu đại nhân ninh cho.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khương Lệnh Uyển tuy mới có bốn tuổi, nhưng trước khi ra ngoài đều muốn ăn mặc thật xinh đẹp chưa từng thay đổi.

Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma thay cho mình một bộ váy mới, sau đó ngồi trước gương chỉnh lại đầu tóc của mình. Tóc của oa nhi bốn tuổi vừa mềm vừa mỏng, mặc dù không được như lúc nàng lớn lên đen như mực, nhưng cũng vẫn được cho là tốt. Nhìn khuôn mặt mập mạp trắng trẻo trong gương, tiểu bánh bao người gặp người thích, Khương Lệnh Uyển cảm thấy thỏa mãn.

Có điều nghĩ đến tiểu bánh bao thịt này biến thành khuôn mặt nhỏ trắng nõn to bằng lòng bàn tay, đúng là có chút không nỡ.

Khi còn bé mập một chút là đẹp, lớn rồi thì tinh tế yếu điệu mới là đẹp, nàng dù không muốn, nhưng nếu lớn lên vẫn sẽ là gương mặt đầy thịt này, nàng khóc chết mất.

Khương Lệnh Uyển bóp nhẹ gương mặt mình một cái, con người ông ánh linh động.

“Xán Xán, Xán Xán...”

Nghe được âm thanh ở bên ngoài, Khương Lệnh Uyển liền biết người nào đến, nhú mày thâm nói: Vanh biểu ca sao lại tới rồi?

Chưa thấy người đã thấy tiếng, chính là vị Vanh biểu ca của nàng.

Nàng ngồi trên ghế thêu, liền thấy Tiết Vanh mặc một thân áo choàng xanh sẫm thêu cảnh trúc phá tan rèm châu hướng nàng chạy tới, bộ dạng hung hăng tiến vào. Hắn mở hai tay ra ôm nàng vào lòng, vừa khóc vừa hét lên: “Xán Xán, ô ô ô...Xán Xán muội không sao chứ?”

Không thấy nàng đang yên đang lành ngồi đây sao? Tất nhiên là không có chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển biết Tiết Vanh đại khái là biết được tin tức về chuyện xảy ra lần trước, hôm nay cố ý đến thăm nàng đây mà. Nhưng giờ nàng bị tiểu

biểu ca ôm đến độ sắp thở không nổi, tiếc rằng khí lực nhỏ không đánh lại hắn, chỉ có thể cố sức dùng tay vỗ vỗ cái mông tròn nhỏ của hắn, nhắc nhở: “Vanh biểu ca, Xán Xán không có chuyện gì, ca thả muội ra trước đã.”

“Không thả không thả, ta không thả...”

Miệng nhỏ mấp mạp trắng trẻo của Tiết Vanh cong lên, ngữ khí kiên định không thể lay chuyển, phảng phất bắt hắn buông tay chính là lấy mạng của hắn.

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Tiết Vanh thích làm nũng, lần này nghĩ thấy mùi thơm ngòn ngọt vị sữa trên người hắn, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, chớp mắt liền thấy Tiết Vanh vừa khóc vừa kéo lấy nàng, sau đó mới thoáng buông tay một chút, hai mắt đầm lệ, tay nắm chặt thành quả đám nhỏ, ngữ khí kiên định: “Xán Xán, sau này biểu ca sẽ cố gắng bảo vệ muội, huynh...huynh sẽ về học võ với tỷ tỷ, sau này lớn lên nhất định sẽ bảo vệ Xán Xán.”

Học võ cùng Tranh biểu tỷ?

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười.

Kiếp trước Tiết Vanh sau khi lớn lên, gương mặt tuấn tú đẹp đến mức có thể ăn được, da dẻ so với tiểu cô nương nuôi dưỡng trong khuê phòng còn trắng mịn hơn, hơn nữa cánh tay cánh chân kia, làm sao có thể học võ? Mà lúc này...Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt nhỏ trắng mịn của Tiết Vanh, nhìn mũi hắn treo một ít mị sọt*, vội quay về phía Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người nhanh lau nước mũi cho Vanh biểu ca.”

*mị sọt: vâng, ý tác giả là nước mũi chảy các bác ạ...hình ảnh ẩn dụ rất ư là xinh đẹp...

Đào ma ma cảm khần nhìn lên, thấy khuôn mặt mấp mạp trắng nõn của Tiết tiểu công tử khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, mũi sụt sịt mấy cái. Tiểu oa nhi tất nhiên không thể nói dơ, huống hồ Tiết tiểu công tử thanh tú đáng yêu như vậy, dù cho khóc đến oan ức, cũng khiến người khác thương yêu. Tiết Vanh cùng biểu muội Khương Lệnh Uyển tuổi tác tương đương, xưa nay thân cận, số lần đến Vệ Quốc Công phủ cũng nhiều hơn Chu Quý Hành, hơn nữa lại biết làm nũng già đáng yêu, Đào ma ma rất yêu thích, tất nhiên không xem hắn là người ngoài.

Đào ma ma cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt nước mũi cho Tiết Vanh, lại thấy vị Tiết tiểu công tử này nhìn chằm chằm Lục tiểu thư, Lục tiểu thư chỉ hơi nhú mày. Đào ma ma là người có nhãn lực, vội cười nói: “Tiết tiểu công tử kiềm chế một chút, trên người Lục tiểu thư vừa mới bị thương, đụng vào sẽ đau.”

Tiết Vanh ngày thường ngoan ngoãn, chỉ là thích đánh người, ngoài ra thì không có gì không tốt, không như Khương Dự, cả ngày thích đánh lộn, vài ba ngày lại gặp rắc rối. Trong lòng hắn quan tâm tiểu biểu muội, nghe Đào ma ma nói xong hình như là bị dọa, đôi mắt to long lanh nước ngấn người, hơi cắn môi, không dám nhìn mặt tiểu biểu muội.

Trong mắt hắn, tiểu biểu muội như một cái bình sứ, chỉ hơi dùng sức một chút sẽ nát.

Đào ma ma ôm Khương Lệnh Uyển lên giường nhỏ, Tiết Vanh chậm rì rì, cong mông nhỏ ngồi xuống bên cạnh Khương Lệnh uyển, cắn đôi môi mấp mạp, có chút xấu hổ nhìn Khương Lệnh Uyển, mắt to lại long lanh nước, yếu ớt nói: “Xán Xán, ta không cố ý...” Hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, “Huynh không làm muội đau chứ?”

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Tiết Vanh đơn thuần, tất nhiên cũng không dám hù dọa hắn, nói: “Xán Xán không sao. Có điều...Hôm nay Xán Xán muốn đi Vinh Vương phủ thăm Tông biểu ca, không thể chơi đùa cùng Vanh biểu ca. Vanh biểu ca nên trở về đi, ngày khác lại tìm Xán Xán chơi đùa.”

Tiết Vanh tuy đánh người, nhưng nàng có cách đối phó —— chỉ cần cố gắng giảng đạo lý với hắn, hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tiết Vanh không thích Lục Tông, nghe xong tiểu long mày nhú lại, như tiểu lão đầu*.

*tiểu lão đầu: ông cụ/bà cụ non

Trước đây Chu Quý Hành đã làm hắn thấy rất đáng ghét, giờ lại thêm một tên Lục Tông nữa, tiểu biểu muội của hắn thực sự khiến người ta yêu thích. Có điều...hắn biết tiểu biểu muội thích hắn nhất, dù sao hắn cũng đáng yêu như thế mà.

Tiết Vanh không chịu, ôm cánh tay mấp mạp của Khương Lệnh Uyển, miệng nhỏ nhắn chu lên nói: “Huynh không muốn...Huynh muốn chơi cùng Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi như bà cụ non, vuốt tay nhỏ xoa xoa khuôn mặt thịt mềm nõn của Tiết Vanh, âm thanh non nớt dễ ngọt nói: “Vanh biểu ca ngoan, được không? Nếu không lần sau Xán Xán sẽ không chơi cùng ca nữa.”

Khuôn mặt nhỏ mềm mại của Tiết Vanh bị xoa đến thoải mái, híp mắt cong môi, như chú chó con được chủ âu yếm, vô cùng hưởng thụ. Tiết Vanh còn nhỏ tuổi, tuy nhiên vẫn hiểu được chút đạo lý —— Lục Tông cứu tiểu biểu muội, tiểu biểu muội tới thăm hắn, cũng là điều nên làm.

Tiết Vanh suy nghĩ một chút, mới lui một bước, nói: “Vây...Vây huynh đi cùng muội.”

Hắn thấy Khương Lệnh Uyển nhú mày, liền dùng sức lắc cánh tay Khương Lệnh Uyển làm nũng, “Có được hay không? Xán Xán, huynh thật vất vả mới có thể ra ngoài...”

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Đến lúc Khương Bách Nghiêu hồi phủ, canh gà Chu thị ninh cũng gần xong rồi. Khương Lệnh Uyển nghe hương vị canh gà kia thì có chút thèm, Tiết Vành lại càng là tiểu quỷ tham ăn. Hắn may mắn được hưởng qua canh Chu thị nấu một lần, biết được mùi vị đó, bây giờ nhìn thấy, tất nhiên là mắt sáng lên suýt chút nữa nhào tới.

Nhưng canh gà này là để cho Lục Tông bồi dưỡng thân thể.

Khương Lệnh Uyển có tính bênh vực người mình, tất nhiên không cho phép biểu ca Tiết Vành này cướp đồ ăn của tiểu phu quân nàng.

Vì thế đầu nhỏ của Tiết Vành rù xuống, cho đến lúc tiến vào Vinh Vương phủ cũng chưa ngẩng lên, cảm thấy tiểu biểu muội hình như yêu thích Lục Tông nhiều hơn hẳn, khiến hắn mơ hồ có cảm giác nguy hiểm.

Sau khi Khương Lệnh Uyển chào hỏi Vinh Vương xong, liền để hạ nhân trong phủ dẫn tới sân của Lục Tông. Kỳ thực với nàng mà nói thì Vinh Vương phủ có thể coi là quen thuộc, dù sao nàng cũng đã ở đây sinh hoạt suốt năm năm. Mà hạ nhân Vinh Vương phủ đều khách khí, mặc dù là hai tiểu chủ nhân, nhưng thân phận ở nơi đó, ai cũng không dám thất lễ.

Đi tới một khúc quanh, Khương Lệnh Uyển thấy Phan Trắc phi từ đầu kia đi tới.

Phan Trắc phi mặc một thân áo váy màu hồng cánh sen, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa ngọc lan, trang phục tổ tịnh*, nhớ đến nữ chủ nhân trong phủ vừa mới tạ thế, nàng là thiếp thất tất nhiên phải khiêm tốn. Bên cạnh Phan Trắc phi còn có một tiểu nữ oa, ước chừng bốn, năm tuổi, mặt mày vô cùng giống Phan Trắc phi, là một tiểu nữ oa thanh lệ đáng yêu, chính là nữ nhi duy nhất của Phan Trắc phi, cũng là Vinh Vương phủ Nhị tiểu thư —— Lục Bảo Yên.

Kiếp trước, lúc nàng gả tới được hai năm Lục Bảo Yên mới lấy chồng, Tuy nói Lục Bảo Yên là Vương phủ thứ nữ, nhưng vì Phan Trắc phi khá được Vinh Vương sủng ái, mà Vương phủ chỉ có một đích một thứ hai vị tiểu thư, đãi ngộ tất nhiên cũng khác biệt. Ngoại trừ cái danh đích nữ, Lục Bảo Yên cái gì cũng không thiếu, có điều tính tình Lục Bảo Yên lại không tệ, không giống Phan Trắc phi tính toán chi li như vậy. Hồi đó nàng vừa mới cùng Lục Tông thành thân, thường hay phát sinh tranh chấp cùng Phan Trắc phi, Lục Bảo Yên này cũng không ít lần khuyên nhủ.

Phan Trắc phi liếc mắt một cái liền nhận ra Khương Lệnh Uyển.

Nàng biết mấy ngày nay Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc Công phủ qua lại mật thiết, nhìn tư thế, quan hệ sau này có khi lại càng thân cận. Hôm nay Phan Trắc phi nhìn Khương Lệnh Uyển, mặt mày nhuộm ý cười, khách khí nói: “Khương Lục tiểu thư đến thăm Thế tử?”

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu, biết Phan Trắc phi mới từ chỗ Lục Tông trở về, liền ngược đầu hỏi: “Tông biểu ca thế nào rồi? Còn khó chịu sao?”

Phan Trắc phi nhìn tiểu nữ oa tuyết điều ngọc mài trước mặt, đáng yêu như vậy, chẳng trách lần trước làm to chuyện như thế. Nàng nói: “Mấy ngày đầu bị đau bụng còn lên cơn sốt, hai ngày nay đã đỡ hơn nhiều rồi. Khương Lục tiểu thư đúng là hữu tâm.” Nói rồi, nàng xem xét Đào ma ma phía sau Khương Lệnh Uyển một chút, thấy Đào ma ma cầm theo một hộp com từ đàn, đôi mắt rù xuống, thần sắc hơi phức tạp rồi lại nâng lên, “Ta còn có chuyện, Khương Lục tiểu thư mau đi đi.”

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu.

Lục Bảo Yên này giờ không nói gì mờ to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chằm chằm bóng lưng Khương Lệnh Uyển, ngẩng đầu nhìn Phan Trắc phi nói: “Nương, dung mạo nàng thật khiến người ta yêu thích.” Khuôn mặt nhỏ béo ị, lúc cười lên còn mắt long lanh, như là biết nói.

Phan Trắc phi nói: “Đó là Vệ Quốc Công phủ Lục tiểu thư, nhỏ tuổi hơn Yên nhi, sau này nếu gặp mặt, Yên nhi nên nhường nàng một chút, được không?”

Lục Bảo Yên thanh âm giòn giòn gật đầu, đáng đáp ngoan ngoãn: “Ân, Yên nhi biết rồi.”

Đằng trước Minh Trúc hiên trồng mấy hàng trúc, xanh biếc ướt át, còn lại đều là những hoa cỏ bình thường, ngẫu nhiên có mấy bồn thu cúc, nhìn quanh quẽ vô cùng, không thể nhìn ra đây là chỗ ở của một tiểu nam hài mười tuổi.

Khương Lệnh Uyển biết đây là nơi Lục Tông ở trước năm mười bốn tuổi, sau mười bốn tuổi, liền chuyển tới Long Ngọc viện. Chỉ có điều Lục Tông là người ít để ý, nơi ở chỉ cần sạch sẽ chỉnh tề là được. Mấy ngày đầu nàng gả tới, liền bắt đầu căn nhắc bố trí Long Ngọc viện thành dáng vẻ nàng yêu thích. Đó là chuyện đầu tiên nàng đề nghị với Lục Tông, hắn đúng là dễ nói chuyện, liền gật đầu đáp ứng, nói rằng chỉ cần dựa theo ý thích của nàng, không cần hỏi lại hắn. Lúc đó nàng cho rằng do hai người mới kết hôn, Lục Tông đối với nàng khách khí một chút, nhưng sau này, nàng nói gì Lục Tông cũng đều đáp ứng, khiến cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh*.

* thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ.

Khương Lệnh Uyển có chút hưng phấn, nhắc lần váy chạy “thịch thịch thịch” tiến vào.

Tiết Vành quyết mồm đuổi tới.

Khương Lệnh Uyển vừa vào phòng ngủ của Lục Tông, liền thấy hắn dựa trên giường nhỏ, phía sau lót đệm gấm (phía sau lót thu hương sắc tổ diện gấm vóc nghênh chằm), trong tay cầm một quyển sách, đang cúi đầu xem. Lục Bảo Yên ngồi ở mép giường, lải nhải nói chuyện, đại khái là huynh trưởng mình lại không để ý tới, miệng nhỏ chu lên, vẻ mặt có chút bất mãn.

Lục Tông nghe thấy tiếng vang, thoáng ngẩng đầu, mặt mày tuấn tú, mắt đen như mực.

Hắn thấy phía sau bức rèm che, tiểu bánh bao mặc một bộ váy mềm màu hồng nhạt đang mở to đôi mắt đen láy, ngơ ngác nhìn mình. Có lẽ là vừa rồi chạy có chút nhanh, lúc này hai gò má hồng hào, hơi mở miệng thở hổn hển, tóc mái trên trán cũng có chút rối loạn.

Lục Bảo Thiên nghe được, quay đầu lại nhìn, thấy là tiểu biểu muội Vệ Quốc Công phủ, vội vui mừng kêu một tiếng “Xán Xán”, sau đó nhiệt tình mời người tiến vào.

Khương Lệnh Uyển thấy gương mặt tuấn tú của lục Tông có chút tái nhợt, môi có chút khô, có điều khí sắc khá hơn nàng tưởng tượng một chút. Hiếm khi thấy hắn ngồi trên giường nhỏ như hôm nay, mặc một thân tằm y* màu trắng, đôi mắt như mặc ngọc* chỉ ngẩng đầu liếc nàng một cái, coi như là chào hỏi, sau đó liền cúi đầu như không có chuyện gì xảy ra.

*tằm y: đồ ngủ

*mặc ngọc: ngọc đen

Khương Lệnh Uyển thấy vậy có chút khó chịu.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ như vậy là có ý gì?

nhìn gương mặt tiểu bánh bao thịt đầy tức giận của Khương Lệnh Uyển, Lục Bảo Thiên vốn thông minh tất nhiên biết rằng tiểu biểu muội có chút tức giận, nhưng nàng quen thuộc tính tình ca ca mình, vội giải thích: “Xán Xán muội đừng giận, ca ca ta chính là như vậy, có chút không thích nói chuyện.”

Khương Lệnh Uyển nghĩ: Nói thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng nàng, nàng làm sao lại tức giận a?

Lúc này, Đào ma ma cũng theo vào mang hộp cơm từ đàn tót, nói: “Nô tỳ tham kiến Vinh Thế tử, tiểu Quận chúa. Vinh Thế tử, đây là canh gà phu nhân chúng ta tự tay ninh, đặc biệt đưa tới cho Vinh Thế tử bồi bổ thân thể...” Nghĩ tới điều gì đó, Đào ma ma lại nói, “Nhưng là do Lục tiểu thư có ý đề nghị, Lục tiểu thư mấy ngày nay vẫn luôn nhắc tới Vinh Thế tử.”

Nghe được lời này của Đào ma ma, Lục tông đứng là nâng mắt lên.

Nhưng hắn không thấy tiểu bánh bao nhìn hắn, chỉ lo nói chuyện cùng Lục Bảo Thiên, còn có một nắm nhỏ màu xanh sẫm, ba người tán gẫu hình như rất vui vẻ.

Đào ma ma thấy bầu không khí có chút lúng túng, lại nói: “Vây... Vinh Thế tử có muốn uống lúc còn nóng?”

“Ân.” Lục Tông khẽ vuốt cằm, đem sách đặt qua một bên, đứng dậy xuống giường.

Tuổi còn nhỏ đã có một bộ tư thái hồ hững, khiến đào ma ma cũng không dám qua loa, than thầm trong lòng: Chính là một tiểu thiếu niên nhỏ nhỏ, lại có thể cứu Lục tiểu thư về, thật là khó lường.

Lục Tông tùy ý mặc thêm một cái áo choàng màu thiên thanh, ngồi cạnh bàn nhỏ trong phòng ngủ.

Đào ma ma đem hộp đựng canh gà bùng ra, nắp vừa mở ra, mùi thơm nồng nặc, nhất thời khiến ba người kia thêm nhỏ dãi. Đào ma ma múc ra một chén súp trắng nhỏ, đưa cho Lục Tông nói: “Vinh thế tử uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Tiết Vành vốn không nói lời nào, ngoan ngoãn kéo kéo tiểu bàn tay của Khương Lệnh Uyển, nhìn cảnh này, cũng kéo theo Khương Lệnh Uyển đi đến cạnh bàn. Đào ma ma nhìn đôi mắt to đen láy của Tiết Vành, chỉ cảm thấy hắn thật đáng yêu. Ngược lại canh gà cũng nhiều, một mình Lục Tông uống không hết, mấy tiểu oa oa vây quanh bàn nhỏ ngồi thành một vòng, mỗi người một bát.

Tiết Vành vốn dính người, không muốn ngồi một mình, gắt gao dựa gần Khương Lệnh Uyển, nào biết thời điểm vô ý một chút, liền không cẩn thận đánh đổ bát súp, nước canh lập tức đổ lên mu bàn tay của Khương Lệnh Uyển, mu bàn tay nhất thời nóng đỏ lên.

“A...Nóng!”

Lại thấy Lục Tông đang thoang thả ung dung ăn canh ở bên cạnh lập tức đem muối đặt ở trên bàn, vội vã cầm tiểu bàn tay của Khương Lệnh Uyển lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Xưa nay Lục Tông phản ứng rất nhanh, lần này liền cấp tốc ôm lấy tiểu bánh bao, trực tiếp ôm nàng tới gian nhà phía sau hậu viện. Khương Lệnh Uyển

không biết Lục Tông làm gì, hai tay ý thức ôm lấy cổ hần, lồng ngực nhũn chặt lại.

Lục Tông ôm người đến bên cạnh cái giếng, mức nước, nhấn bàn tay nhỏ của Khương Lệnh Uyển vào thùng gỗ, ngâm tay trong nước giếng lạnh lẽo.

Khương Lệnh Uyển bị Lục Tông ôm vào trong ngực, chớp mũi tràn đầy mùi thuốc trên người Lục Tông. Bị ngâm nước lạnh, sự đau đớn từ mấy ngón tay xác thực đã giảm đi rất nhiều, nàng cúi đầu nhìn bàn tay hai người đang ngâm trong nước, mắt tròn tròn.

Tuy Lục Tông mới mười tuổi, ngón tay cũng lớn hơn của nàng rất nhiều, hơn nữa lại rất thon dài cân xứng, khớp xương rõ ràng, rất đẹp.

Nếu vừa nãy nàng còn thấy không thoải mái, vậy bây giờ nàng lại chẳng thể nào tức giận nổi với Lục Tông. Như Lục Bảo Thiên đã nói, đây là tính tình của hần. Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Lục Tông, châu hoa trên hai búi tóc sượt qua khuôn mặt trắng nõn của hần, hai người ôm nhau quá chặt, nhưng bởi vì là hài tử nên không có điểm gì không thích hợp. Nàng thấy mấy kiếm Lục Tông cau lại, bộ dáng nghiêm túc, lúc này mới hỏi: “Tông biểu ca, tại sao huynh lại đem ngọc bội tặng cho Xán Xán?”

Trước đây rõ ràng hần không chịu.

Lục Tông thấy tiểu bánh bao trong ngực không khóc không nháo, biết nàng đã không còn đau, hần cũng không nghĩ nhiều, chỉ lạnh nhạt nói: “Không phải muội muốn có nó sao?”

Nàng muốn, hần liền cho?

Khuôn mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển bỗng nở nụ cười xán lạn. Đôi mắt tiểu oa nhi đen trắng rõ ràng, trong suốt sạch sẽ, bên trong tràn đầy thân ảnh tuần lã của tiểu thiếu niên, một chút cũng không che giấu được. Nghe xong, nàng liền được voi đòi tiên: “Vậy sau này không cho phép Tông biểu ca không để ý đến Xán Xán, có được không?”

Nói thật, Lục Tông cảm thấy hần hết cách với tiểu bánh bao này rồi, vừa nghe xong lời nàng nói, hần cũng chỉ khẽ vuốt cằm, xem như đáp ứng.

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông nói lời giữ lời, cũng không hỏi thêm nữa.

Nàng thoáng cúi đầu, lo lắng nhìn tay nhỏ của mình, nhũn mềm thăm nghĩ: Ai, may mắn không bỏng quá nặng, nếu không bàn tay mình sẽ biến thành một cái móng heo.

Tiết Vành gây họa, lúc trở về đầu nhỏ vẫn rũ xuống, khuôn mặt nhỏ trắng nõn tràn đầy chột dạ và hổ thẹn.

Khương Bách Nghiêu cũng không nghĩ đến hôm nay sẽ xảy ra việc này.

Xưa nay hần rất yêu thương nữ nhi, nói khoa trương hơn chính là nữ nhi bảo bối mất đi một sợi tóc hần cũng đã đau lòng rồi. Mấy ngày nay nhiều lần nữ nhi xảy ra chuyện, ngăn ngừa mấy tháng mà bị thương còn nhiều hơn bốn năm gộp lại. Thế từ hần cả ngày mặt ủ mày chau, hần cảm thấy bản thân mình vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha. Nhưng hôm nay Tiết Vành cũng không cố ý, hơn nữa hần cũng chỉ là một tiểu oa nhi năm tuổi, cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể trách phạt Đào ma ma chăm sóc không cẩn thận. Cũng may không xảy ra chuyện gì lớn, trở về liền khâu trừ hai tháng tiền lương coi như là trừng phạt, chuyện này cũng coi như xong.

Bên trong xe ngựa, Tiết Vành ngồi thẳng lưng, thoáng rũ mắt, hai tay nhỏ đan chặt thành một nắm bắt an nhìn mọi người.

Hần rất thích tiểu biểu muội, đương nhiên không muốn nàng bị bỏng, nhưng hần sai rồi... Tiết Vành cắn môi, đột nhiên nhớ lại ánh mắt lúc này Lục Tông nhìn hần —— giống như một con sói lớn đang muốn nuốt chửng lấy hần.

Tiết Vành nghĩ: Không trách tiểu biểu muội thích vị Tông biểu ca này như thế, quả thực Lục Tông lợi hại hơn hần nhiều.

Sau khi về phủ, Chu thị đang ngồi trên giường thêu khăn lụa, vừa nghe tin nữ nhi bị bỏng, sợ đến nỗi suýt nữa kim đâm vào tay, nàng ôm lấy nữ nhi vào lòng, cẩn thận kiểm tra tay nữ nhi. May mà bát canh kia không quá nóng, lại cộng thêm lúc bị bỏng đã xử lý kịp thời nên vết thương cũng không quá nghiêm trọng.

Nhưng cho dù có không nghiêm trọng, Chu thị vẫn đau lòng a.

Dù sao nữ nhi của nàng mới có bốn tuổi.

Chu thị hôn lên khuôn mặt xinh xắn của nữ nhi một cái, thổi thổi mấy cái, ôn nhu hỏi: “Xán Xán, còn đau hay không?”

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ, tay nhỏ ôm cổ Chu thị, ngoan ngoãn nói: “Xán Xán không đau.” Nàng lại giờ tay vuốt vuốt mảy liễu đang nhũn lại của mẫu thân, âm thanh mềm mại kéo dài: “Không cho nướng chau mảy, nhìn không đẹp...”

Chu thị lập tức cười thành tiếng, ôm nữ nhi liên tục hôn mấy cái mới ngừng lại.

Mà lúc này bên trong Vinh vương phủ, Lục Bảo Thiên thấy Khương Lệnh Uyển cũng Tiết Vành đều đã rời đi, ngôi nhà bỗng nhiên quanh quẽ không ít. Nàng chống tay ngồi trên ghế cao, hai chân không an phận lắc qua lắc lại, thật là vô vị. Nàng nghiêng đầu, nhìn gương mặt không chút biểu tình của ca nhà mình, bỗng nhiên chạy về đến trước mặt Lục Tông, hai con mắt chớp chớp, hiếu kỳ hỏi: “Ca ca, sao huynh lại quan tâm Xán Xán như thế?”

Lục Tông nghe, nhưng lại không ngắt đầu.

Lục Bảo Thiên bắt mẫn làm bầm một tiếng, đã tập mãi thành thói quen.

Nàng nhớ đến khuôn mặt nhỏ của tiểu biểu muội, không khỏi than thở: “Xán Xán đúng là đáng yêu, muội cũng thích nàng. . . Mỗi ngày đều muốn chơi đùa với nàng, thật muốn xoa nắn khuôn mặt trắng trẻo mập mạp kia a.”

Lục Bảo Thiên là đích nữ duy nhất của Vinh vương phủ, xưa nay nàng không thích Phan trắc phi nên cũng ít qua lại với thứ muội Lục Bảo Yên. Trong phủ không có hài tử cùng lứa, chỉ có Chu Lâm Lang thường xuyên qua đây chơi với nàng nên nàng tất nhiên rất yêu quý người bạn này. Bây giờ lại có thêm một tiểu biểu muội bảnh bao đáng yêu như Khương Lệnh Uyên nữa.

Sắc mặt Lục Tông đã tốt hơn nhiều, sách trong tay cũng đã lật tới trang cuối, xem xong, Lục Tông nhẹ nhàng khép sách lại, đặt nó ngăn nắp qua một bên, cầm lấy một quyển sách khác tiếp tục đọc. Còn bốn năm nữa, hẳn muốn đi theo cừu cừu chinh chiến sa trường, đối với Lục Tông mới mười tuổi mà nói không có gì quan trọng hơn mục tiêu này.

Hắn cầm sách, phát hiện sách này có chút nếp nhăn.

Bỗng nhiên nhớ đến bộ dáng một tay ăn bánh ngọt, một tay cầm sách của tiểu oa nhi, hình như là đọc rất chăm chú.

Nhưng nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, làm sao hiểu được binh thư.

Lục Tông vừa định mở sách ra xem, phát hiện giữa sách có kẻ hở, hắn nhăn mày, sau đó không nhanh không chậm mở ra giữa sách, nhăn mày dựng thẳng sách lên phúi phúi mấy lần.

.... Vô một cái liền có một đồng vụn bánh ngọt rớt xuống. . .

Khương Nhị gia dáng người cao to anh vĩ, hôm nay mặc một thân quần áo màu tím có khoác thêm áo choàng bên ngoài, nhìn hắn so với ngày thường trẻ ra mấy phần. Hôm nay ở ngoài chơi thật thoải mái, tâm tình đương nhiên là vô cùng tốt, khẽ ngâm nga câu hát trở về Tây viện.

Nhưng nhớ đến con cộp cái trong nhà, lòng mày Khương Nhị gia liền nhăn lại.

Từ thị này ngày xưa cũng là một đại mỹ nhân, gia thế không tồi, tư thái câu người, ngực căng phồng, cái mông tròn xoa nắn cũng rất thoải mái, mùi vị đêm động phòng hoa chúc ngày đó, làm hắn thoải mái đến mất hồn. Cưới vợ để ý nhất chính là dáng người, dáng người tốt sinh con mới tốt, quả nhiên năm thứ hai sau khi thành thân, Từ thị liền sinh cho hắn một đôi long phượng thai. Tuy nói trường nữ chết yểu, nhưng đứa con trai của hắn sinh ra mặt mày tuấn lãng, còn thông minh như hắn hồi nhỏ, Khương Nhị gia liền xem đứa con trai này thành bảo bối của mình.

Chỉ là sau khi sinh xong hài tử, Từ thị thay đổi.

Không còn ôn nhu chăm sóc như ngày xưa, mọi chuyện đều muốn ngồi lên đầu hắn, ngay cả việc xã giao bên ngoài của hắn cũng muốn xen vào chứ nói gì đến chuyện cưới vợ bé. Thời gian trôi qua, mọi người đều nói Khương Nhị gia hắn chính là một kẻ sợ vợ. Nam nhân đều là người sĩ diện, nàng không nể mặt hắn như vậy, trong lòng hắn làm sao có thể thoải mái?

Khương Nhị gia xoa xoa thái dương, nhớ tới Thôi di nương ôn nhu hiền dịu, trong lòng có chút ngứa, giống như có cái móng vuốt mèo cào vô, nhưng suy nghĩ một chút, hắn vẫn đi vào sân của Từ thị.

Nếu hôm nay hắn tới Thanh Hà cư, ngày mai không biết sư tử hà đông kia sẽ âm ỷ cái gì.

Từ thị thấy Khương Nhị gia đi vào, vội vàng lệnh cho nha hoàn ma ma lui ra, một khuôn mặt tươi cười giờ đây tràn đầy hoang mang, sao đó “phù phù” một tiếng thẳng tắp quỵ xuống, vội vàng nói: “Nhị gia, chàng phải cứu thiếp thân.”

Khương Nhị gia đang say chưa tỉnh, thấy Từ thị quỵ xuống như thế, liền cả kinh, men say cũng tản đi hết, con mắt trừng lên, kinh ngạc nói: “Nàng làm cái gì vậy?”

Từ thị là nữ nhân, thường ngày còn rất cường hãn, tóm lại rất hay ức hiếp người nhà. Bây giờ hoảng loạn hoang mang, biết chuyện này chỉ có thể dựa vào phu quân của mình, liền đem việc ngày đó nàng làm ở chùa Tương Nguyên một năm một mười nói ra hết. Sau khi nói xong liền khóc nức nở, khuôn mặt tràn đầy nước mắt nói: “Nhị gia, chàng không biết thường ngày nha đầu kia bắt nạt Huệ nhi của chúng ta như thế nào đâu. Lần trước Huệ nhi bị Vinh Thế tử kia dọa sợ, mấy buổi tối nằm ngủ đều mơ thấy ác mộng, thiếp nhìn cực kì đau lòng, cho nên mới. . .”

Khương Nhị gia tức đến nổi gân xanh trên trán nhảy lên thỉnh thỉnh, khóe mắt như muốn nứt ra: “Chỉ vì chuyện này mà ngơoi ra tay ngoan độc như vậy?”

Hắn biết tiểu chất nữ trắng trẻo đáng yêu, ngày thường tuy hơi nghịch ngợm một chút, nhưng tiểu hài tử cãi nhau một chút cũng là chuyện rất bình thường. Lần trước vu oan giá họa Tô Lương Thần, đã khiến cho hắn không dám ngắt đầu trước mặt mẫu thân, bây giờ thê tử của hắn lá gan càng ngày càng lớn, lại dám đánh chủ ý lên đầu tiểu chất nữ!

Trên dưới phủ này ai mà không biết —— tiểu chất nữ này của hắn, không chỉ được lão thái thái yêu thích, nàng còn là hòn ngọc quý trong tay Quốc công gia, thường nàng đến tận tâm khám. Năm ngoái tiểu chất nữ bị bệnh nặng, đại ca hắn liền dùng mọi cách để mời được ngự y trong cung đến khám. Bảo

bối như vậy, Từ thị ngược lại làm ra chuyện tốt, trực tiếp kêu người đem một nữ hài bốn tuổi ném vào trong núi sâu.

Khương Nhị gia tức đến giậm chân, nhìn Từ thị quỳ trên đất ôm lấy đùi hắn, lập tức đá văng người ra, cả giận nói: “Xem ngươi đã làm ra việc tốt gì rồi!”

Lúc này Từ thị ảo não không thôi, khóc không thành tiếng nói: “Bản thân thiếp cũng chỉ muốn dọa nàng để xả giận cho Huệ nhi. Mọi thứ đã được sắp xếp rất tốt, thêm vào ngày ấy mưa to, không thể nào để lại dấu vết. Nhưng mà... tên Phùng Hoài Viễn kia lại không buông tha, hắn điều tra theo mẹ hương kia, tìm ra được hồng tiên*, vừa rồi thiếp thân mới nhận được tin, Phùng Hoài Viễn đã bắt được hồng tiên, chuyện này rất nhanh sẽ truyền đến tai Quốc Công gia...”

*hồng tiên: kẻ được thuê mướn, là nữ.

Hồng tiên kia chỉ là một cô nương có chút công phu, Từ thị có ơn với nàng, hai người mới gặp lại nhau mấy ngày trước. Hồng tiên ghi nhớ ân tình của nàng, muốn báo đáp, nhớ lại mấy ngày nay Khương Nhị gia toàn ngủ lại ở Thanh Hà cư, nữ nhi ngày ngày gặp ác mộng, nàng quyết tâm, mới tìm cách giáo huấn đại phòng một chút —— bản thân nàng trải qua những ngày không thoải mái, làm sao có thể để bọn họ nhàn hạ qua ngày.

Từ thị trắng mặt nói: “Nhị gia, cầu chàng nhất định phải cứu thiếp thân lần này...”

Nàng hiểu Quốc Công gia là người hay bao che, nếu Quốc Công gia biết rõ mọi chuyện lad do nàng gây ra, kết cục của nàng không biết sẽ ra sao. Nhị gia là đệ đệ ruột duy nhất của Quốc Công gia, tình cảm hai người từ nhỏ đã rất tốt, nếu Nhị gia chịu ra tay giúp đỡ, Quốc Công gia thế nào cũng ghi nhớ tình cảm huynh đệ.

Khương Nhị gia cảm giác đầu muốn nổ tung, suy nghĩ một lúc lâu, mới thở dài một hơi, cúi đầu nói với Từ thị: “Người theo ta đến chỗ đại ca, đi ngay bây giờ.”

Từ thị sững sờ ngẩn đầu, mi mắt đầy lệ: “Nhị gia?”

Khương Nhị gia nhìn nữ nhân chật vật trên đất, nào có xinh đẹp khả ái khi xưa? Đấy mắt hắn lóe qua vài tia ghét bỏ, than thở: “Thật là bức mình, chuyện có thể làm bây giờ là đến trước bồi tội, may ra đại ca mới có thể tha thứ.”

Nhưng lấy tính cách bao che của đại ca hắn, há có chuyện dễ tha thứ?

Từ thị suy nghĩ một chút, Vệ Quốc công phủ dù sao cũng do đại phòng làm chủ, nàng không quan tâm bản thân thì cũng phải nghĩ cho ba hài tử. Nếu nguyên nhân vì nàng mà để con của mình bị kẻ khác ngáng chân, dù nàng có chết trăm lần cũng không đủ.

Khương Nhị gia nhíu mày nói: “Ngươi cũng trang điểm lại một chút, nếu để hạ nhân nhìn thấy bộ dáng này, còn muốn như thế nào?”

Từ thị ngày thường phục trang đẹp đẽ, bây giờ tóc mây nghiêng lệch, trang dung loạn xạ, nào có nửa phần hào hoa phú quý? Nàng trang điểm đơn giản, rửa mặt, sau đó như một cô vợ ngoan ngoan đi theo phía sau Khương Nhị gia, một đường đi tới đông viện.

Vậy mà khi vừa tới đông viện, Khương Bách Nghiêu lại không ở đó.

Một nha hoàn áo lục cung kính hành lễ, hiếm khi thấy Từ thị ra vẻ hiểu biết như vậy, đúng là có chút giật mình, nhưng bọn họ làm sao dám phỏng đoán chuyện của chủ nhân, chỉ cung kính nói: “Phùng tướng quân đến chơi, Quốc Công gia đang tiếp đãi ngài ấy nếu nhị gia nhị phu nhân có chuyện gấp, có thể đứng đợi thêm một lát, chẳng mấy chốc Quốc Công gia sẽ trở về.”

Vừa nghe tên Phùng Hoài Viễn, Từ thị đứng sau Khương Nhị gia run lên, hai tay trong ống tay áo nắm chặt lại, sắc mặt cũng trắng xám đi mấy phần.

Khương Nhị gia dù sao cũng là nam nhân, gặp chuyện như vậy hắn hành sự trầm ổn hơn nhiều, khuôn mặt lạnh nhạt nói: “Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi.”

Từ thị giương mắt nhìn Khương Nhị gia, một đôi tay trắng mịn kéo ống tay áo của hắn, âm thanh run rẩy: “Nhị gia...”

Khương Nhị gia thấy Từ thị bày ra bộ dáng tiểu nữ nhân, trong lòng thoải mái hơn chút, thầm nói: Nếu nàng sớm biết thời thế, hắn cũng sẽ không ghen uất lâu như vậy. Bây giờ thật là hả giận, nhưng nghĩ tới chuyện ngu xuẩn mà Từ thị làm ra, lòng hắn lại nhin không được mà phỉ nhổ.

Đến cùng vẫn là nữ nhân, làm việc không có chừng mực, chỉ biết vui vẻ nhất thời.

Hiện tại tốt rồi, hỗn loạn ném cho hắn dọn.

Vào lúc này nàng mới hiểu hắn là phu quân nàng, là ông trời của nàng, là người bao dung cho nàng, vậy lúc trước nàng đã làm những gì?

Khương Nhị gia cùng Từ thị đợi bên ngoài nửa khắc đồng hồ, liền thấy Khương Bách Nghiêu mặc một bộ cẩm bào màu xanh ngọc giống như thường ngày, nói giận dưng dưng trở về. Khương Bách Nghiêu là người nho nhã, sau khi nhận tước vị, tuy có hơn mấy phần uy nghiêm, nhưng vẫn rất ôn hòa với người nhà, đặc biệt đối với đệ đệ Khương Nhị gia, hai người đều đã làm cha, cũng nhau kẻ vai sát cánh, tình cảm vẫn thân thiết như hồi còn bé.

Bây giờ Khương Bách Nghiêu nhìn thấy Khương Nhị gia cùng Từ thị, con giận dữ xông lên, nhìn Khương Nhị gia nói: “Nhìn coi thê tử của đệ đã làm ra chuyện tốt gì!”

Khương Bách Nghiêu ném cho Khương Nhị gia một đồng giấy mà hắn đang cầm chặt trong tay.

Khương Nhị gia cúi đầu nhìn, nhìn bản chữ viết tay tinh tế, Từ thị sai khiến vị hồng tiên cô nương kia, ở chùa Tương Nguyên dùng mê hương làm ngất tất cả mọi người trong phòng, ôm tiểu chất nữ bốn tuổi ném vào trong núi, sau đó Từ thị kín đáo đưa cho nàng chút bạc, còn không cho phép không cho nàng quay trở về Tân thành. . . Chuyện xảy ra được ghi lại rõ ràng, cuối cùng còn có dấu tay của hồng tiên.

Khương Nhị gia hiểu rằng chuyện đã bại lộ, bên trên viết quá rõ ràng, hấn vội vàng rũ mắt, sau đó giương lên, tràn đầy áy náy nói: “Đại ca, chuyện này đệ cũng mới biết. . . Biết xong đệ cũng vội vàng mang Từ thị đến tạ tội.”

Khương Bách Nghiêu giận đến nổi không nhịn được, con mắt nhìn Từ thị chăm chú, dường như muốn đâm hai cái lỗ thật lớn trên người nàng.

Hắn lạnh lùng nói: “Tạ tội? Xán Xán mới bốn tuổi, nàng liến sai người ném con ta vào trong núi, không phải là muốn mạng Xán Xán sao? Khương Bách Nghiêu ta có đắc tội gì với các người mà các người lại hăm hại nữ nhi ta như thế?”

Nhớ lại chuyện kia, nếu ngày đó không tìm được nữ nhi, thì từ sợ muốn điên, lòng hấn lại đau như dao cắt.

Khương Nhị gia nói: “Đại ca, chuyện này quả thực là do A Trần không đúng. Đệ đã giáo huấn nàng, sau này sẽ không bao giờ làm chuyện hồ đồ như vậy. Đại ca, nể tình đệ đệ, tha cho nàng một lần, có được hay không?” Hắn nhắc nhở tinh tế quan sát sắc mặt Khương Bách Nghiêu, sắc mặt hấn đen sì, không hề có ý muốn bỏ qua chuyện này, biết nhất định phải dùng đến hậu chiêu, liền nói: “Vậy đệ quý xuống được không? Đệ quý xuống xin lỗi huynh, là đệ không biết quản giáo thế từ. . .”

“Hôm nay dù ngươi có quý gãy chân, ta cũng không tha thứ!”

Khương Nhị gia làm bộ muốn quý, mới vừa hát áo choàng, nghe được thanh âm này liền dừng sờ.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chu thị đứng ở đằng kia.

Cũng không biết Chu thị đã đứng bao lâu, nhưng nhìn thấy tức giận trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, lòng hấn cũng đoán ra nàng được đã biết chuyện. Chu thị rất đẹp, bây giờ bộ mặt nén giận vẫn cứ xinh đẹp như cũ không sao tả nổi.

nàng mặc một bộ trang phục màu vàng nhạt thêu hoa phù dung, tóc được chải chuốt vô cùng cầu kỳ xinh đẹp, trên tóc có cài một cây trâm san hồ như ý màu hồng, chân đi giày vải, từng bước từng bước đi đến, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Khương Nhị Gia, cuối cùng tầm mắt lại rơi xuống trên người Từ thị, dơ tay lên, không có nửa phần do dự tát cho nàng một bạt tai, đôi mắt đỏ hồng nói: “Ngươi điên rồi sao?”

Xán Xán mới bốn tuổi, nói thế nào nàng ta cũng là nhị thẩm của Xán Xán, sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Ngày thường Chu thị có cách trị gia, nhìn nhu nhược mềm yếu, giống như người dễ dàng nấn bóp, nhưng chỉ người hiểu rõ mới biết nàng không phải quả hồng mềm. Chu thị tát một cái, bàn tay nàng cũng trở nên tê dại, nhưng tức giận trong lòng không hề giảm đi, ngược lại càng lúc càng tăng, nàng nói: “Chuyện này. Ta sẽ không để yên. Ngươi muốn nhận sự tha thứ? Được, đêm nay ta sẽ ném nữ nhi của ngươi vào trong núi, ngươi đi đi —— “

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Có mẫu thân nào cam lòng ném nữ nhi của mình vào trong núi sâu?

Như vậy không phải là đang lấy dao cắt da cắt thịt của nàng sao?

Từ thị nghe xong, chợt ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn không một chút phấn, dấu tay kia càng cực kì chói mắt. Đôi mắt nàng hiện lên ánh nước, âm thanh run run nhìn Chu thị nói: “Ngươi đừng có mà khinh người quá đáng!”

Khinh người quá đáng?

Chu thị nhìn nữ nhân trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp quần áo quý khí, có thể thấy rằng những tháng ngày qua nàng sống rất thoải mái, nhưng lại có thể làm ra chuyện bản thủ như vậy, chết cũng không đáng tiếc.

Chỉ cần nhớ đến tình cảnh nữ nhi bị hạ mê hương đến ngất, rồi bị người ta ôm đi, ném vào trong núi, tùy ý để nữ oa bốn tuổi tự sinh tự diệt, nàng liền cảm thấy sợ hãi, thậm chí mấy ngày qua cũng ngủ không an giấc, chỉ lo nữ nhi lại xảy ra chuyện.

Trước đây nàng nghĩ, chỉ cần nàng cùng Quốc Công gia an ổn sống qua ngày, đem mọi chuyện trong phủ xử lý ngay ngắn rõ ràng, tận lực sắp xếp ổn thỏa không phạm sai lầm, thì cũng sẽ trải qua những ngày yên ổn.

Không ngờ cùng dưới một ngôi nhà lại vẫn còn có người đánh chủ ý lên nữ nhi của nàng!

Chu thị nói: “Ngươi cũng biết đau lòng? Vậy ngươi có nghĩ tới Xán Xán còn nhỏ hơn Huệ nhi một tuổi, ngươi nhẫn tâm vứt một hài tử lẻ loi trong núi? Nếu hôm đây không có người tìm được nàng, hoặc Xán Xán tự mình chờ ở đó rồi xảy ra chuyện gì, nửa đời sau ngươi có thể an tâm mà sống sao? Ngươi không sợ tất cả báo ứng sau này sẽ đổ lên người hài tử của ngươi sao?... Cùng là mẫu thân, đáng lẽ ngươi phải là người hiểu rõ điều này hơn ai hết mới đúng, huống hồ người kia không phải ai xa lạ, đó là cháu gái ruột của ngươi...” Chu thị không nhịn được rơi lệ, tuy tìm được nữ nhi trở về, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại một bóng ma, Chu thị tiếp tục nói: “Loại chuyện xấu xa độc ác như vậy, ta không muốn để cho Xán Xán biết, nhưng Vệ Quốc công phủ không thể lưu lại một độc phụ* như ngươi——”

*độc phụ: người đàn bà độc ác

Ý tứ Chu thị rất rõ ràng.

Sắc mặt Từ thị trắng bệch: “Ngươi...”

Nàng vội vàng xoay người nhìn Khương Nhị gia, kéo kéo ống tay áo của hắn, khóc réo lên: “Nhị gia, chàng nói một câu gì đi?”

Đều nói “Mẹ mạnh mẽ vì có con”, dù Chu thị là một mỹ nhân mảnh mai, nhưng đã đụng tới nữ nhi của nàng thì nàng cũng sẽ rất hùng hổ dọa người không chịu nhường nhịn.

Khương Nhị gia nhũn mảy, trong lòng cũng đã dự đoán được kết quả này.

Hắn cúi đầu nhìn Từ thị đang nắm lấy ống tay áo của hắn, đầu ngón đầu đã trắng bệch, nghiễm nhiên Từ thị đã xem hắn là nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng.

Khương Nhị gia trầm nghĩ, cũng không có ý muốn lưu người lại, những năm này hắn chịu đựng nàng đủ rồi. Khương Nhị gia nhìn Khương Bách Nghiêu nói: “Đại ca, chuyện này là do ta không dạy dỗ thể tử không tốt, nhưng Xán Xán phúc lớn mạng lớn, bây giờ con bé đã không sao rồi, huynh xem chuyện này... Huynh có thể khuyên can đại tẩu...”

Khương Bách Nghiêu khuôn mặt lạnh lẽo, không cần suy nghĩ liền nói: “Ý của đại tẩu đệ cũng chính là ý của ta.”

Từ thị nghe xong, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Nàng hiểu Quốc công gia là một người sùng thể tử, luôn bao che khuyết điểm, nhưng chuyện lớn có thể hóa nhỏ, trước đến nay vẫn luôn phân biệt rõ ràng, hơn nữa, ngày thường hắn cũng là một người rất ôn hòa.

Sống chung nhiều năm như vậy, tóm lại ít nhất cũng phải có chút cảm tình, ai ngờ hắn một chút do dự cũng không có.

Giờ khắc này Từ thị hoàn toàn bối rối, không có cách xoay sở.

Chu thị biết Từ thị nghĩ gì, nàng hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế lửa giận, nói: “Thân thể lão tử tông không tốt, nếu biết ngươi đã làm ra chuyện ác độc như vậy, e rằng lửa giận công tâm tổn hại thân thể, hơn nữa ta cũng không muốn để Xán Xán biết Nhị thẩm của nàng lại là người như thế... Chỉ là, ta có mười cái tâm cũng không dám để người lưu lại trong phủ. Cho dù người có thể độc rằng suốt đời sẽ không lại tái phạm, nhưng ta không dám tin tưởng, ta không thể mạng tính mạng của nữ nhi đi đặt cược. Hôm nay ta nói, Nhị đệ tìm một lý do đại khái nào đó hù dọa ngươi, việc này ta cũng sẽ không làm lớn, để lại chút mặt mũi cho ngươi, coi như là tình cảm chị em dâu nhiều năm. Nhưng nếu ngươi không biết phân biệt tốt xấu...” Chu thị ngừng lại một chút, nhìn Từ thị một cái thật sắc: “Ngươi đối xử với nữ nhi ta thế nào, ta cũng có bản lĩnh đối phó với hài tử của ngươi như thế...”

“Ngươi dám...” Từ thị vừa nghe nhắc tới con của mình, trong lòng liền rối loạn.

Chu thị lạnh lùng nói: “Ngươi cứ thử xem ta có dám hay không?”

Vào lúc này Từ thị mới thấy được tâm địa ngang ngạnh của Chu thị, biết là nàng nói được thì sẽ làm được, Từ thị hấp háy môi lắm bầm nói: “Ngươi không thể làm như thế, ngươi không thể như vậy... Bọn nhỏ chính là cháu gái ruột của ngươi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Từ thị liền chột dạ.

Chu thị cảm thấy buồn cười: “Vậy sao ngươi không nhớ Xán Xán cũng là cháu gái ruột của ngươi? Bây giờ ngươi có làm gì ta cũng tuyệt đối không tha thứ, ngày mai ngươi liền thu dọn đồ đạc rời đi. Còn có, nếu trong lòng ngươi dám sinh oán hận, lại tiếp tục làm tổn thương nữ nhi của ta, ta sẽ gây ông đập lưng ông, dù sao cả ba hài tử của ngươi đều đang ở trong phủ, ngươi không thể mang bọn chúng theo, cho nên ngươi an phận một chút cho ta. Chuyện này ta cũng sẽ không để cho tiểu hài tử biết, bằng không ta sợ bọn chúng sẽ học theo ngươi, gây bất lợi cho Xán Xán, cuối cùng lại đập vào vết xe đổ của ngươi... Hơn nữa, ngươi cũng không muốn con mình biết mẫu thân chúng là người như thế này, đúng không?”

Ánh mắt Từ thị hơi dừng lại, nàng đã bị đâm trúng uy hiếp.

Tuy thường ngày nàng dạy các con không được để người ta dễ dàng uy hiếp, nếu bị bắt nạt cũng phải tìm cách bắt nạt trở lại.

Nhưng chuyện nàng gây ra với những gì nàng dạy là hai việc khác nhau.

Đương nhiên, nàng sẽ không đem chuyện này nói cho con nàng, cũng không muốn con nàng mang lòng oán hận. Hơn nữa ngày ấy ở chùa Nguyên Tự, một đêm nàng cũng không ngủ được, chỉ vừa nhắm mắt, trong đầu đều là...

Thân thể Từ thị đột nhiên rùng mình một cái, không dám nghĩ nữa, ngón tay cầm ống tay áo Khương Nhị gia cũng dần dần buông ra, chậm rãi thả xuống.

Chuyện này đã không còn cách nào cứu vãn, nếu nàng nhào lên, không chỉ riêng bản thân nàng bắt lỗi, hơn nữa còn liên lụy đến hài tử của nàng.

Chu thị nhủ mảy, không muốn nói nhiều nữa: “Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người.”

Chuyện đã đến nước này, còn gì để nói?

Khương Nhị gia suy nghĩ một chút, liền đem Từ thị ra ngoài. Từ thị bước đi không vững, lúc đi ra ngoài lão đảo suýt nữa thì ngã chổng vó, sững sờ tựa vào vai Khương Nhị gia, giống như cái cọc gỗ. Khương Nhị gia cúi thăm một câu, ngại mắt mặt vội vàng đưa người rời đi.

Trong sân nhất thời yên lặng.

Khương Bách Nghiêu nhìn sắc mặt thê tử, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không còn chút hồng hào, sắc mặt cũng trắng xám đến đáng sợ, liền cầm lấy hai tay nàng.

Cầm lên, hai tay lạnh lẽo như sương.

Khương Bách Nghiêu đau lòng, biết rằng bây giờ thê tử rất khó chịu. Mấy ngày nay thê tử luôn luôn gặp ác mộng, dù hắn có dụng tâm chuẩn bị trà an thần cho nàng nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng. Thân thể thê tử nhỏ nhỏ mềm mại, nhưng dù như vậy, vì nhi nữ, chuyện gì nàng cũng có thể làm.

Khương Bách Nghiêu ôm thê tử vào lòng, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, không nói gì.

Phụ thê mười năm, hiểu ý nhau từ lâu, có những lời không cần nói ra: dù không mở miệng nhưng trong lòng đã quá rõ ràng.

Hắn ôm thê tử, thấy nàng vui vào ngực hắn, được một lúc, trước ngực liền cảm giác được từng giọt nước mắt của thê tử. Trong mắt Khương Bách Nghiêu tràn đầy đau lòng, dường như những giọt nước mắt kia đã xuyên qua da, thấm vào lòng hắn.

Chu thị dựa vào lồng ngực phu quân mở miệng: “Quốc công gia, bây giờ thiếp mới hiểu, đáng sợ nhất không phải người ngoài, mà là người trong nhà... Xán Xán mới bốn tuổi, tương lai còn rất dài, sau này chờ Xán Xán lớn lên, chúng ta tuyên phu quân cho Xán Xán nhất định phải cảnh giác cao độ. Trước mười mấy năm chúng ta có thể che chở cho con, nhưng nửa đời sau cũng phải tìm người đáng tin cậy cho nó, làm sao cũng không thể để Xán Xán chịu oan ức.”

Khương Bách Nghiêu gật đầu, vuốt ve tóc mai của thê tử, ôn nhu nói: “Đều nghe lời nàng. Có điều nàng phải đồng ý với ta, trong đầu ngoại trừ hài tử còn phải suy nghĩ cho bản thân.”

Khương Bách Nghiêu cúi đầu, thâm tình sờ mặt thê tử.

Gò má trắng nõn chỉ to bằng bàn tay, con mắt lớn lại đầy nước, còn đỏ phừng phừng, thân hình có chút gầy gò.

Chu thị thuận theo, không còn hùng hổ dọa người như lúc này, hay tay ôm chặt eo phu quân, nói: “Ừm, thiếp thân nghe lời Quốc công gia.”

.

Vào lúc này Khương Uyển giống như một cái bánh bao ngồi trên giường gỗ lê khắc Hán tự tinh xảo.

Trên tay bưng một cái bát sứ nhỏ màu trắng, bên trong là canh táo đỏ rất thơm, thấy Lục tiểu thư thích ăn, Đào ma ma liền dứt cho nàng thêm mấy muỗng.

Khương Lệnh Uyển nhìn con heo vải màu hồng nhạt trên tay, đây là đồ chơi nhỏ mà lần trước Lục Tông đi Nghi Châu mang về cho nàng. Tuy nàng thực sự không phải một tiểu nữ oa bốn tuổi, nhưng heo vải nhỏ đáng yêu như thế nàng vẫn rất thích.

Nàng chính là một con heo nhỏ, không biết Lục Tông có biết không, hay chỉ là tình cờ.

“Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, thấy mẫu thân đi vào, vội đứng lên, ngọt ngào gọi một tiếng: “Nương.”

Chu thị ngồi lên trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nữ nhi đặt lên đùi nàng, nàng nhìn con heo nhỏ trong lòng ngực nữ nhi, biết đây là đồ chơi lần trước Lục Tông sai người mang đến, nữ nhi rất là yêu thích. Chu thị nặn nặn mũi heo con, nhìn đôi mắt to sáng lấp lánh của nữ nhi, mới hỏi: “Xán Xán rất thích Tông biểu ca?”

Xưa nay nữ nhi có mới nói cũ, hôm nay yêu thích cái này, ngày mai yêu thích cái kia.

Bây giờ đối với Lục Tông có chút không giống.

Khương Lệnh Uyển ý vào nàng chỉ là một tiểu oa nhi bốn tuổi, không e lệ, gật đầu nói: “Ừm, Xán Xán rất thích Tông biểu ca, Tông biểu ca rất lợi hại.

Hơn nữa Xán Xán cũng rất thích Thiên biểu tỷ, Thiên biểu tỷ còn nói, lần sau sẽ tìm Xán Xán chơi đùa.”

Chu thị rất có hảo cảm với hai huynh đệ Vinh vương phủ, thấy nữ nhi yêu thích như vậy, liền nói: “Xán Xán thích như vậy, sau này có thể tìm Tông biểu ca cùng Thiên biểu tỷ chơi đùa. Nhưng Xán Xán phải nhớ, đến quý phủ người khác, không giống như ở nhà, không phải chuyện gì cũng đều nghe theo con, thầy trưởng bối phải ngoan ngoãn lễ phép, không được ý mình còn nhỏ tuổi mà hồ nháo.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, không xác định lắm, chớp chớp mắt hỏi: “Ý của nương —— là Xán Xán có thể thường xuyên đến Vinh Vương phủ?”

Chu thị “Ân” một tiếng, đôi tay ngọc ngà tinh xảo nhéo nhéo khuôn mặt mập mạp của nữ nhi, nói: “Xán Xán có thể chơi cùng Tông biểu ca, Thiên biểu tỷ, cũng có thể chơi với Tranh biểu tỷ cùng Vành biểu ca, chỉ là...”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy hôm nay mẫu thân có chút kì lạ, nhỏ giọng nói: “Vậy còn Tứ tỷ tỷ? Xán Xán cũng rất thích Tứ tỷ tỷ.”

Chu thị nhớ tới ánh mắt nhút nhát của Khương Lệnh Đề, hiểu rằng tiểu nữ oa ấy cũng quan tâm nữ nhi của mình, liền nói: “Nếu Xán Xán nhớ Tứ tỷ tỷ, liền phái Đào ma ma mời Tứ tỷ tỷ của con qua chơi. Sân phòng của chúng ta rất lớn, chơi thật vui vẻ, được không?”

Giờ khắc này, nếu Khương Lệnh Uyển là tiểu oa nhi bốn tuổi thực sự, chắc chắn sẽ bị lừa đi. Nhưng nàng lại ý thức được —— ý mẫu thân, là muốn nàng ít chơi đùa lại với các hài tử của chi thứ hai, hoặc là... tận lực hạn chế đi đến chỗ chi thứ hai.

Khương Lệnh Uyển có chút nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, bởi nàng cảm giác được tâm trạng mẫu thân không tốt.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, tay nhỏ cầm lấy muỗng bạc trong tay Đào ma ma, múc một muỗng canh táo đỏ, cẩn thận đưa đến bên miệng mẫu thân, nói: “Nương.”

Chu thị cười cười, há miệng ăn một miếng.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía mẫu thân khẽ mỉm cười, hỏi: “Nương, ngọt không?”

Chu thị ăn canh táo đỏ, dùng khăn lau miệng, cử chỉ đoan trang khéo léo, nhìn nữ nhi gật đầu: “Ngọt.”

Khương Lệnh Uyển đưa muỗng lại cho Đào ma ma, hai tay ôm cổ mẫu thân, khuôn mặt bánh bao chà chà, sau đó hôn lên mặt xinh đẹp của mẫu thân một cái, giọng nói mềm nhũn: “Xán Xán muốn sau này mẫu thân cũng luôn ngọt ngào.”

Mẫu thân nàng được cha sủng ái, nên trải qua những ngày tháng vô cùng ngọt ngào.

Chu thị thấy nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng so với hài tử cùng tuổi còn hiểu chuyện hơn rất nhiều, trong lòng thật ấm áp.

Nàng cười cười, thầm nghĩ: Nữ nhi ngoan ngoãn như vậy, sao nàng có thể không coi con bé là bảo bối cho được.

.

Ngày hôm sau, Khương Lệnh Uyển nghe tin Nhị thúc hưu Nhị thẩm, sững sờ nửa ngày mới phản ứng lại được.

Nguyên nhân hưu thê là do Từ thị đã phạm vào một trong thất xuất chi điều*, “Ghen tuông”

* thất xuất chi điều: cái có để bỏ vợ thời xưa gồm không con, dâm dăng, không kính trọng cha mẹ chồng, lăm điều, ghen tuông, trộm cắp, có bệnh.

Khương Lệnh Uyển nghe xong có chút buồn cười, tính ghen tuông này của Nhị thẩm lộ ra cũng không phải ngày một ngày hai, tại sao còn phải ở thời điểm mấu chốt này mà hưu thê? Hơn nữa lại đột ngột như vậy. Vị Nhị thẩm kia của nàng thế mà lại thay đổi tính tình không khóc không nháo, thu dọn đồ đạc bái biệt lão thái thái, thành thật trở về nhà mẹ đẻ.

Điều này càng làm bọn hạ nhân nghị luận sôi nổi, phỏng đoán lung tung, thậm chí còn có người nói là do Từ thị không chịu nổi cô đơn nên “hồng hạnh xuất tường*”, bị Khương Nhị gia bắt gian tại trận. Khương Nhị gia ngại mặt mũi mới lấy lí do “Ghen tuông” để hưu thê.

* hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

Mà Khương Lộc, Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ, ba hài tử thấy mẫu thân mình rời đi, khóc lóc thất thanh, ôm đùi Từ thị không cho nàng đi, cuối cùng vẫn là Từ thị quả quyết, nhẫn tâm rời đi.

Khương Lộc mới có tám tuổi, mà Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ cũng chỉ là hài tử không quá năm sáu tuổi, vào thời điểm này càng không thể rời xa mẫu thân, mỗi người đều khóc sụt sùi.

Chỉ là ——

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, biết chuyện này có điều kì lạ.

Nhớ đến vẻ mặt khác thường của mẫu thân ngày hôm qua, ánh mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Xem ra, chuyện ngày ấy ở chùa Tương Nguyên, là do vị Nhị phẩm này gây ra.

Khương Lệnh Uyển nhớ lại mà vẫn cảm thấy sợ hãi.

Hai kiếp cộng lại, vẫn không có thời điểm nàng bắt lực như thế, may mà Lục Tông xuất hiện kịp thời, nếu không kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không linh, cuối cùng nàng cũng chỉ còn con đường chết.

Đã như thế, hôm qua nương muốn nàng hạn chế lui lại với huynh muội chi thứ hai, cũng là điều có thể giải thích.

Khương Lệnh Uyển không ngốc, gây ra chuyện như thế, nàng cũng không thông cảm nổi cho vị Nhị phẩm này, dù sao cũng vì Nhị phẩm mà cái mạng nhỏ của nàng cũng suýt mất.

Bây giờ Nhị phẩm rồi đi là tốt rồi.

Nghĩ đến cha mẹ không muốn để nàng biết chuyện Nhị phẩm hại nàng. Mẫu thân nàng yêu thương nàng nhất, lại là một người tâm tư kín đáo, không muốn nữ nhi đối mặt với sự việc dở bản như vậy, chỉ muốn nàng trải qua những tháng ngày khoái hoạt vui sướng an ổn mà lớn.

Tất nhiên nàng sẽ không phụ sự kì vọng của cha mẹ.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nặn nặn cánh tay mập mập trắng trẻo như ngó sen của nàng, có chút phiền muộn, nàng vừa muốn lớn lên, lại không muốn lớn lên.

.

Mấy ngày sau, Tiết Vành cuối cùng không kìm chế nổi đến Vệ Quốc công phủ tìm nàng.

Chuyện lần trước Tiết Vành vẫn còn nhớ kĩ, thấy nàng cũng không nhào tới như trước, vào lúc này, khuôn mặt trắng nhỏ thật an tĩnh, ngừng đầu quan sát sắc mặt của nàng, một đôi mắt đen lay láy, bộ dáng ngoan ngoãn câu nệ.

Hôm nay Tiết Vành mặc một thân áo choàng màu lam, khuôn mặt hần từ xưa đã rất ngây thơ, bây giờ lại có chút nghiêm túc, nhìn qua có vài phần buồn cười. Khương Lệnh Uyển không ưa bộ dáng ‘người lớn’ của hắn, cười khanh khách xòe bàn tay của nàng cho hắn xem.

Bàn tay nhỏ trắng nõn, đã sớm khô.

“Vành biểu ca, Xán Xán không sao, huynh cũng đừng nhớ chuyện đó, có được không?”

Tiết Vành nghe xong viên mặt liền đỏ, nước mắt từ từ rơi xuống, không dám tìm nói: “Xán Xán... Muội không giận biểu ca nữa?”

Hắn sợ tiểu biểu muội tức giận, sau đó không chịu để ý đến hắn.

Khương Lệnh Uyển nhéo nhéo gò má mập mập của Tiết Vành, cảm thấy mấy ngày nay hắn có chút gầy, lần này hàng mi dài lóng lánh ánh nước, đôi môi phấn nộn mọng nước chu lên như cánh hoa, bộ dáng nhỏ nhắn khiến người ta thật muốn yêu thương.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới ý thức được —— vì sao mỗi lần nàng khóc cha mẹ lại đau lòng đến thế.

Nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Tiết Vành.

Dù nàng không phải cha mẹ của hắn cũng cảm thấy đau lòng a.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười xán lạn nói: “Vành biểu ca đáng yêu như thế, làm sao Xán Xán lại không thích được chứ? Hôm nay ăn xong nương sẽ dắt Xán Xán ra ngoài, chúng ta cùng đi được không?”

Tiết Vành lau nước mắt, nghẹn ngào gật đầu: “Được.”

Sau khi Từ thị rời đi, tâm tình Chu thị tốt hơn rất nhiều. Hôm nay sắc trời đẹp, nàng nhớ tới, hình như lâu rồi nữ nhi chưa có xuất môn, liền muốn mang nữ nhi đi mua vài món đồ. Có điều đã giẫm phải vết xe đổ một lần, bây giờ Chu thị xuất môn, Khương Bách Nghiêu liền phái vài gã sai vặt võ công không tồi đi theo, thấy còn chưa đủ, lại phái thêm hai nha hoàn biết chút công phu quyền cước, đảm bảo không có chút sơ hở nào.

Đỉnh che của xe ngựa Vệ Quốc công phủ nam ngọc phi thúy vô cùng bắt mắt, dừng lại trước Lung Linh trai.

Chu thị mặc một bộ váy màu xanh ngọc, thêu hoa bảo bình, dáng người yếu điệu tinh tế, một tay nàng nắm tay nữ nhi, tay còn lại nắm tay Tiết Vành đi vào, trước tiên mua cho hai hài tử chút đồ ăn vặt.

Chu thị trời sinh quyen rũ, xinh đẹp mềm mại, Khương Lệnh Uyển và Tiết Vành đều là hai tiểu oa nhi mập mập đáng yêu, môi hồng răng trắng, đôi mắt trong suốt rõ ràng, nhìn như đôi Kim đồng Ngọc nữ tọa trấn bên cạnh Quan Âm, làm người ta nhìn mà không khỏi cảm thán một tiếng.

Khương Lệnh Uyển bước từng bước ngắn, vừa vào cửa lập tức nhìn thấy Lục Tông và Lục Bảo Thiên, đôi mắt bỗng chốc sáng lên, nhưng khi nhìn thấy Chu Lâm Lang ăn mặc bộ váy màu quất đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên thì miệng nhỏ lập tức xụ xuống.

Kỳ thực nàng biết, quan hệ giữa Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên rất tốt, nàng cũng gặp qua Lục Bảo Thiên mấy lần, tuy hợp ý, nhưng đến cùng nàng vẫn không thay thế được vị trí của Chu Lâm Lang trong lòng Lục Bảo Thiên.

Kiếp trước Chu Lâm Lang ái mộ Lục Tông, nàng vừa nhìn đã muốn cách xa. Coi như bây giờ Chu Lâm Lang mới có sáu tuổi, cũng không có loại ý nghĩ kia với Lục Tông, nhưng nàng vẫn không thích.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, một khuôn mặt nhỏ thanh lệ tràn đầy ý cười, hoan hỉ vui vẻ đi tới, sau khi hành lễ với Chu thị rồi mới quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, muội cũng đến đây mua bánh ngọt sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, kêu một tiếng “Thiên tỷ tỷ”, sau đó ánh mắt liền rơi vào Lục Tông đứng cách đó không xa.

Một đôi mắt to đầy nước trong veo nhìn hấn, nhưng không có mở miệng gọi người.

Lục Bảo Thiên không ý thức được điểm này, một mặt hưng phấn nói: “Hôm nay ca ca muốn đến mã tràng* luyện cưỡi ngựa. Vất vả lắm tỷ mới thuyết phục được ca ca đồng ý cho tỷ và Lâm Lang biểu tỷ cùng đi theo, Xán Xán, muội muốn đến xem đại mã không?”

*mã tràng: sân cưỡi ngựa

Cưỡi ngựa a.

Trong đầu Khương Lệnh Uyển lập tức hiện lên hình ảnh Lục Tông cưỡi trên lưng ngựa thẳng trận trở về.

Không thể không nói, khi đó đường quan của Lục Tông vô cùng rộng mở, phần chân oai hùng, nhưng khi mọi người đều lộ vẻ vui sướng hoan hỉ, thì chỉ khuôn mặt tuần tú rậm rắng của hấn là vô cùng bình thản lãnh tĩnh, phảng phất như vị đại anh hùng được mọi người vây quanh hiện tại không phải là hấn.

Kiếp trước nàng đã từng chiêm ngưỡng tư thế oai hùng khi cưỡi ngựa của Lục Tông, khách quan mà nói, hấn xác thực có phong thái khiến cho các cô nương vì hấn mà thần hồn điên đảo, nhưng nàng vẫn chưa thấy Lục Tông thời thiếu niên cưỡi ngựa đây.

Trong mắt nàng hiện lên hai ngọn lửa, có chút không an phận,

Chỉ là khi nhìn Chu Lâm Lang cười tươi đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên, nàng lại có chút không thoải mái —— hóa ra Chu Lâm còn được nhìn thấy trước nàng!

Có điều...

Xem Lục Tông cưỡi ngựa thì có gì đặc biệt, nàng còn từng cưỡi ngựa với Lục Tông nữa nha!

Lục Tông mặt mày hồ hững, mặc một thân xiêm y màu xanh, khuôn mặt tuần tú, đôi mắt nhìn tiểu bánh bao mập mạp đứng bên Chu thị, lúc này miệng nhỏ đang xụ xuống, giống như không thích. Lục Tông rũ mắt, chợt chột tới chuyện mà hấn đã đồng ý với nàng, không nhanh không chậm đi tới, hướng về phía Chu thị gọi một tiếng “đi”, sau đó đưa tay ra, ngữ khí ôn hòa nói: “Xán Xán, muốn đi không?”

Khương Lệnh Uyển ngăn ra, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lục Tông, khuôn mặt bánh bao sưng sò, trầm nghĩ: Như vậy... là hấn đang mời nàng sao?

Nàng đang muốn sinh khí nhưng lại không thể.

Đôi mắt to lúng liếng của Khương Lệnh Uyển cẩn thận đánh giá Lục Tông.

Thấy sắc mặt hấn nhàn nhạt, Khương Lệnh Uyển cắn môi, lo lắng một khắc sau Lục Tông sẽ thu tay về, không làm bộ, liền ôm lấy tay hấn. Sau đó nghiêng đầu nhỏ, về mặt hưng phấn nhìn Chu thị, âm thanh giòn giã nói: “Nương, Xán Xán muốn đi xem Tông biểu ca cưỡi ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chu thị biết nữ nhi rất thích vị Tông biểu ca này, hôm nay xuất môn trùng hợp gặp, quả là hữu duyên.

Nhưng nữ nhi tuổi còn nhỏ, đi mã tràng sợ có chút không thích hợp.

Chu thị vẫn đang nghĩ cách để thuyết phục nữ nhi, đã thấy đôi mắt to tròn của con bé nhìn nàng chằm chằm, long lanh nước, bên trong tràn đầy khát vọng. Chu thị nhìn thấy mà tâm mềm hấn đi, nghĩ rằng chỉ cần nhìn kĩ con bé một chút, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, liền gật đầu.

Đoàn người đi đến mã tràng.

Lục Tông thay đổi một thân trang phục cưỡi ngựa màu đen thêu hoa văn đám mây.

Trang phục cưỡi ngựa có tay áo ngắn và hẹp, đai lưng buộc quanh eo nhỏ bay phấp phới, chân mang một đôi ủng có mũi cong lên, nhìn thật là gọn gàng sạch sẽ. Mặt mày Lục Tông tuấn tú, lúc này mặc dù có chút non nớt, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến dung mạo tuyệt vời này. Khương Lệnh Uyển nhìn đến mức không thể dời mắt, thầm nghĩ: Dù là non nớt thì cũng có thứ đáng xem của khi còn non nớt, sau này trở nên thành thực thậ trọng cũng có cái đáng xem của khi thành thực thậ trọng.

Lục Bảo Thiên thấy ca ca nàng dắt đại mã đi ra, uy phong lẫm liệt, hưng phấn tròn hai mắt, chỉ vào Lục Tông đứng cách đó không xa nói: “Ca ca mặc như vậy thật đẹp.”

Lục Bảo Thiên có một vị ca ca mà cảm thấy thật kiêu ngạo, mỗi lần nghe người khác khích lệ ca ca, nàng cảm thấy vô cùng vinh dự, còn cao hứng hơn cả việc người khác khen nàng.

Khương Lệnh Uyển bị Chu thị ôm vào lòng, nhìn Lục Tông chăm chăm.

Gió ở mã tràng hơi lớn, thổi quần áo bay bay, Chu thị híп mắt, nhìn Lục Tông xoay người lên ngựa, lại nhìn khối ngọc bội nữ nhi đeo trên cổ, không khỏi có chút đắm chiêu.

... Lục Tông chỉ mới mười tuổi, nhưng nàng lại không thể đối xử với hắn như một hài tử mười tuổi.

Khương Lệnh Uyển quay đầu, nhìn Chu thị bí bô nói: “Nương, Xán Xán muốn tự mình đi có được không?”

Chu thị vừa nghe liền đặt thân thể mập mạp của nữ nhi xuống đất.

Hai chân Khương Lệnh Uyển đạp lên cỏ, bên tay trái là Lục Bảo Thiên cùng Chu Lâm Lang, bên phải là mẫu thân cùng Tiết Vành, lần này mấy tiểu oa nhi đều một vẻ mặt hâm mộ nhìn Lục Tông cưỡi ngựa cách đó không xa, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Khương Lệnh Uyển có chút động lòng.

Nữ tử Đại Chu có thể học cưỡi ngựa, sau này bọn họ lớn lên, cưỡi ngựa cũng là một môn học công khóa. Kiếp trước nàng không muốn học cưỡi ngựa, xưa nay nàng sợ cực khổ, cảm thấy học cưỡi ngựa quá mệt mỏi, lại sợ té ngã làm hỏng khuôn mặt, không thể bù đắp cái đã mất. Đã như vậy, cha mẹ tự nhiên không miễn cưỡng nàng.

Chờ sau khi gả cho Lục Tông, vẫn là Lục Tông tự hắn dạy nàng cưỡi ngựa.

Nàng từng cưỡi trên lưng Lục Tông, cũng cưỡi qua ngựa, cảm giác cả hai đều không tệ.

Chỉ là học cưỡi ngựa hơi khổ, nhưng nàng lại cảm thấy rất có giá trị, Khương Lệnh Uyển có chút hối hận vì kiếp trước đã không học cưỡi ngựa sớm một chút. Mà kiếp này, nàng phải bù đắp lại những tiếc nuối từ kiếp trước, để sau này gặp lại Lục Tông đỡ phải coi thường nàng.

Có điều, Lục Tông tuổi nhỏ như vậy, đã có thể luyện cưỡi ngựa tới trình độ này, thật là có năng khiếu.

Lúc đầu mấy tiểu oa oa còn nhìn chăm chú, nhưng chỉ nhìn mỗi Lục Tông cưỡi ngựa thì có chút khô khan. Mấy tiểu hài tử tuổi tác tương đương, chính là tuổi thích náo động, một lúc sau liền đánh nhau trên bãi cỏ loạn thành một đoàn.

Lục Bảo Thiên nhìn Tiết Vành, tay nhỏ liền nắm khuôn mặt hắn, cười khanh khách nói: “Vành Vành lớn lên thật đáng yêu, như một nữ oa...” Dường như nghĩ được ý kiến hay, đôi mắt Lục Bảo Thiên sáng rực lên, quay về phía tiểu bánh bao Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, chúng ta trang điểm cho Vành Vành thành một tiểu cô nương được không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt môi hồng răng trắng của Vành biểu ca, tính chơi đùa cũng nổi lên, cùng Lục Bảo Thiên đẩy Tiết Vành ngồi trên bãi cỏ, hai người hợp lực giải quyết đầu tóc Tiết Vành.

Tiết Vành dù là một tiểu nam oa, cũng không thể chống lại hai nữ oa hợp lực với nhau.

Hơn nữa hắn cũng muốn làm tiểu biểu muội vui vẻ, cuối cùng không giãy giụa nữa, tùy ý để Khương Lệnh Uyển cùng Lục Bảo Thiên búi cho hắn kiểu tóc nữ oa nhi.

Chu thị cùng Đào ma ma đứng một bên, nhìn mấy hài tử thiên chân vô tà, cũng nở ra nụ cười tươi.

Chu Lâm Lang tuổi nhỏ đã lộ ra bộ dáng phong phạm thực nữ.

Hiện nay nàng mới có sáu tuổi, nhưng đã có thể nhìn thấy trên người nàng khí chất danh môn quý nữ đoan trang sau này. Nàng không chơi đùa cùng Khương Lệnh Uyển và Lục Bảo Thiên, một đôi mắt hạnh nhìn ba người náo động, biết cô nương gia không thể vui vẻ đùa giỡn như vậy, lúc này liền kiềm chế không tiến lên. Nàng lẳng lặng nhìn một lúc, sợ bản thân không nhìn được, cuối cùng ngẩng đầu nhìn bóng người Lục Tông trên con đại mã phía xa, khóe miệng hơi cong.

“Vanh Vanh của chúng ta thật là một tiểu mỹ nhân.”

Lục Bảo Thiên tự tay tháo xuống dây lụa hoa màu hồng nhạt xâu mình châu trên đầu nàng để cột tóc cho Tiết Vành, không nhận được khen ngợi.

Khương Lệnh Uyển mới có bốn tuổi, nhưng hai mươi năm kiếp trước cũng không sống uổng phí, kiểu tóc song hoa kế của nữ oa chải vẫn rất đẹp. Hiện nay song hoa kế không quá tinh xảo nhưng cũng khá chỉnh tề. Mà Tiết Vành lại rất thanh tú, phối hợp với búi tóc này, trông thật giống như một tiểu nữ oa xinh đẹp, nếu thay đổi một thân áo choàng kia, chắc sẽ không ai nhận ra hắn là con trai.

Nghe Lục Bảo Thiên khen ngợi, Tiết Vành quyết quyết miệng nhỏ, không hé nửa lời.

Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt phấn nộn của tiểu biểu ca, đôi mắt thật to, môi hồng hồng, phối hợp với búi tóc nữ oa, thật là trắng trẻo xinh đẹp a. Tay nàng nheo nheo mắt hắn, nở nụ cười xán lạn, chân thành nói: “Vanh biểu ca thật là đẹp...”

Được tiểu biểu muội khen.

Miệng nhỏ Tiết Vành cong lên, con mắt sáng lấp lánh.

Vào lúc này, một hàng thị vệ tiến vào mã tràng chia làm hai bên nửa trái nửa phải, chừa khoảng trống ở giữa, sau đó mọi người liền nhìn thấy một tiểu thiếu niên mặc trang phục cười ngựa màu vàng cam cười đại mã nhân nhả đến bên cạnh Lục Tông.

Mà tất cả người trong mã tràng đều quý xuống hành lễ, ngay cả Lục Tông cũng tung người xuống ngựa hành lễ với thiếu niên kia.

Màu vàng cam, trang phục hoa văn tứ long.

Thái tử Đại Chu —— Lục Vân.

Nàng nhớ không lầm, thái tử Lục Vân nhỏ hơn Lục Tông một tuổi, năm nay chín tuổi.

Đối với vị thái tử này, nàng có ấn tượng rất sâu.

Từ nhỏ thái tử đã hay cạnh tranh với Lục Tông, người ngoài nhìn vô liền nhận định hắn không ưa Lục Tông. Kiếp trước sau khi thái tử kế vị, Lục Tông trong tay nắm trọng binh chinh chiến sa trường, nhưng chỉ cần hắn trở về, liền ngoan ngoãn giao ra binh quyền, phảng phất như trong mắt hắn binh quyền kia là một củ khoai lang hỏng tay vậy. Bao nhiêu năm Lục Tông lập công như một con hãn mã, là Đại tướng quân người người kính trọng. Trở về Tấn thành, Lục Tông chỉ làm một Thế tử gia nhàn tản, không làm ra việc gì không yên phận.

Sau đó nàng mới biết, không phải thái tử không thích Lục Tông.

Ngược lại, thái tử vẫn xem Lục Tông là tấm gương học tập, hắn rất kính trọng vị anh họ này. Thái tử có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, công lao Lục Tông không nhỏ. Thái tử trở thành hoàng thượng cũng coi Lục Tông là một vị phụ tá đắc lực, rất tin nhiệm Lục Tông. Nhờ vào quan hệ với Lục Tông, Vĩnh Vương phủ thanh lãnh cũng bắt đầu người qua kẻ lại đông như trẩy hội.

Có điều, Lục Tông cũng rất an phận, không có bất kỳ dã tâm gì, vừa cưỡi chiến bào lập tức giao luôn binh quyền, sau đó vị đại công thần này liền về nhà bồi thê tử, làm cho ai làm hoàng đế cũng muốn trọng dụng hắn.

Thái tử Lục Vân xuống ngựa, tuổi còn nhỏ đã có khí chất hoàng gia. Dung mạo hắn rất tuấn tú, nếu nhìn kĩ hơn chút, có mấy phần giống Lục Tông, là một thiếu niên tướng mạo không tồi. Nhưng khi hắn đứng bên Lục Tông thì không quá gây chú ý.

Thái tử nhìn vị anh họ Lục Tông cao lớn trước mặt này, lại nhìn ngựa của Lục Tông, khoe miệng uốn cong, lúc này ra dáng nói: “Lục Tông, hôm nay cô* muốn tỷ thí với người.”

*cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời xưa

Giọng điệu tràn đầy khiêu khích.

Hắn biết Lục Tông cưỡi ngựa rất giỏi, dù sao Đại tướng quân chiến công hiển hách Phùng Hoài Viễn cũng là cậu ruột Lục Tông.

Nhưng trong cung thái tử cũng là một tiểu bá vương, không ai dám không nghe —— bởi vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mai sau vị này chính là Thiên tử Đại Chu, ai dám đắc tội.

Thái tử có lệnh, Lục Tông sao có thể từ chối, tất nhiên gật đầu đồng ý.

Khương Lệnh Uyển hiểu kì không biết hai người tỷ thí như thế nào.

Đừng nói thái tử nhỏ tuổi hơn, coi như là bằng tuổi với Lục Tông thì chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Nhưng khi tỷ thí kết thúc, thái tử lại là người về trước.

Khương Lệnh Uyển ngăn người, sau mới bừng tỉnh, thầm nghĩ: Nhưng mà cho dù Lục Tông có lá gan to tới đâu cũng không dám thắng thái tử.

Thái tử thi đấu thắng, nhưng trên mặt không có một tia vui mừng. Tuy hắn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, biết Lục Tông cố ý bại dưới tay hắn, vội vàng trừng mắt nhìn Lục Tông, lạnh lùng nói: “Trận này không tính! Cô lệnh cho người, không được cố ý bại dưới tay cô, dùng thực lực của người, mặc kệ ai thắng cô cũng không so đo tính toán.”

Lần ti thí thứ hai, thời gian không tới một nén nhang Lục Tông đã trở về.

So với hồi này nhanh hơn gấp đôi.

Còn thái tử, hơn nửa nén nhang mới về tới.

Trên trán thái tử toàn là mồ hôi, nhìn Lục Tông tư thái nhàn nhã lẳng lặng chờ đợi, trong lòng rất tức giận, nhưng là hắn tự mình nói, muốn Lục Tông dùng bản lĩnh thực sự. Lúc này Lục Tông dùng bản lĩnh thực sự chiến thắng thái tử, nếu trách phạt Lục Tông, chẳng phải là hắn nói không giữ lời sao?

Thái tử nhũn mảy, có chút không nhịn được, nhưng hắn là người thẳng thắn, cảm quyền nhe răng nói: “Chờ mai mốt, cô nhất định thắng người!”

Lục Tông nhìn thái tử một chút, không lên tiếng.

Mã tràng đột nhiên có một vị Đại Phật tới thăm, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận vẫn ở đó, không ai dám đắc tội, mọi người đều câu nệ khách khí, ngay cả mấy tiểu hài tử hoạt bát cũng không dám làm âm ỷ.

Mãi đến khi thái tử vào bên trong nghỉ ngơi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiết Vinh được búi song hoa kè, một gương mặt trắng nõn tinh xảo giống như một tiểu nữ oa. Hắn đột nhiên nhũn mảy, tay nhỏ kéo ống tay áo Chu thị nhỏ giọng nói: “Mợ...”

Chu thị cúi đầu nhìn Tiết Vinh, nàng cúi người néo khuôn mặt nhỏ bé của hắn, ôn nhu nói: “Làm sao? Không thoải mái?”

Bởi có tiểu muội muội ở đây, Tiết Vinh có chút thẹn thùng, khuôn mặt béo nộn lập tức đỏ lên, các ngón tay chụm vào nhau, ấp úng nhìn Chu thị nói: “Mợ, con muốn đi tiểu...”

Chu thị cười ra tiếng, thầm nghĩ: tuổi còn nhỏ, thẹn thùng cái gì?

Chu thị nghiêng đầu nhìn Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người dẫn Vinh nhi đi nhà xí đi, ở phía sau đấy.”

Đào ma ma “vâng” một tiếng liền dẫn Tiết Vinh đi.

Chu thị ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp nhìn Lục Tông đang vuốt lông ngựa đứng cách đó không xa, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, nàng liền nói với nữ nhi: “Xán Xán, con đợi ở chỗ này một chút, nương qua chỗ Tông biểu ca của con nói chuyện một chút.”

Khương Lệnh Uyển một mặt mê man, ngửa đầu nhìn mẫu thân của nàng, thầm nghĩ: Nàng muốn nói gì với Lục Tông? Còn không muốn để nàng biết...

Nhưng tò mò thì tò mò, nếu nương tìm Lục Tông có chuyện, nàng cũng chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu.

Chu thị đi tới, Lục Tông liền dừng việc trong tay lại, khách khí nói: “Di...”

Khuôn mặt Chu thị mang theo tươi cười đánh giá tiểu thiếu niên không tầm thường trước mặt, khí độ bất phàm, càng nhìn càng thích, nàng nhìn Lục Tông nói: “Lần trước con cứu Xán Xán, đi rất cảm kích.”

Lục Tông từ nhỏ đã hào phóng, gương mặt nhìn tiểu bánh bao đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nghịch cò, vàng trán hắn nhu hòa hơn chút, liền nói với Chu thị: “Đây là điều Tông nhi phải làm.”

Chu thị biết hắn sẽ nói vậy, thật là một đứa bé hiểu chuyện. Nàng nhớ tới ngày ấy nữ nhi đến Vinh Vương phủ thăm bệnh, liền tùy ý hỏi: “Canh gà lần trước dì ninh uống được không?”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, vô cùng lễ phép nói: “Uống rất ngon, Tông nhi cảm ơn dì.”

Uống ngon là tốt rồi.

Chu thị thấy Lục Tông lễ nghi đầy đủ, lại quá mức khách khí, cảm giác không khỏi có chút xa cách, nhưng nghĩ kỹ lại, chắc là do tính tình, nói không chừng hắn lại là người ngoài lạnh trong nóng. Nàng ngừng khí ôn hòa nói: “Con không cần khách khí với dì như vậy. Xán Xán rất yêu thích biểu ca con, e rằng sau này còn hay qua Vinh Vương phủ quấy rầy... Xán Xán bị đi với cha nàng chiều đến hư, tính tình có chút nuông chiều, nếu có điểm gì không tốt mong con bỏ qua.”

Lục Tông biết tiểu bánh bao kia khá yếu ớt, nhưng hắn thấy nàng hiểu chuyện thông tuệ hơn so với tiểu nữ oa cùng lứa nhiều, mới có bốn tuổi, dường như lại có thể trông mặt đoán ý.

Lục Tông rũ mắt suy nghĩ một chút, sau đó gương mặt lên chậm rãi nói: “Biểu muội nàng... rất ngoan ngoãn.”

Ngoan ngoãn.

Chu thị nghe xong không nhịn được cười, tự bản thân nàng cũng không dám khen nữ nhi như thế. Nữ nhi nàng rất dẻo miệng, cũng chính là một con quỷ nghịch ngợm, biết giả ngoan ngoãn, làm người ta không có cách nào không thương.

“Tính tình Xán Xán ra sao đi rất rõ ràng... Hôm nay đi đến nói với con ngoại trừ chuyện đó còn một chuyện khác ——” Ngờ khi Chu thị thay đổi, tiếp tục nói: “Lần trước từ Tương Nguyên tự trở về, đi nhìn thấy trên người Xán Xán có một khối ngọc bội. Nàng tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, yêu thích cái gì liền muốn cái đó, đi rất hiểu tính con bé. Tính nàng nông nổi được mấy ngày, chờ mấy ngày nữa nàng chán, đi liền trả ngọc bội về cho con.”

Lục Tông ngăn người, không có lên tiếng, hiển nhiên không ngờ Chu thị sẽ nói vậy.

Chu thị không biết Lục Tông nghĩ gì, nhưng trong lòng đã nhận định ngọc bội kia là do nữ nhi làm nũng Lục Tông để hấn cho nàng. Chu thị có chút ngượng ngùng nói: “Điểm này, đi vẫn có chút nhân lực, nhìn ra ngọc bội kia cũng không phải ngọc bội bình thường. Xán Xán hồ đồ quen rồi, nhưng loại chuyện này đi sẽ không cho phép con bé làm. Lần trước ở Tương Nguyên tự xảy ra chuyện, đi nghĩ mà sợ, không đành lòng để Xán Xán khó chịu, nên định chờ mấy ngày nữa nàng không còn thích, đi lại đem ngọc bội trả cho con... Tông nhi, đi xem con như người nhà mới cùng con nói nhiều một chút, mong con đừng nghĩ đi đông dài.”

Nếu nàng đoán không lầm, ngọc bội kia là dành cho Vinh Vương phủ Thế tử phu nhân.

Lục Tông còn trẻ, không hiểu được hàm ý trong đó, hơn nữa hấn là nam hài, sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Nữ nhi yêu thích, Lục Tông là biểu ca, tất nhiên hết cách, chỉ có thể đưa ngọc bội cho nữ nhi.

Trước đây nàng chưa từng nghĩ sẽ gả nữ nhi cho một Thế tử vương phủ, nhưng hôm nay nàng lại rất có hảo cảm với Lục Tông, thậm chí nàng còn muốn: Sau này nữ nhi lớn lên, nếu con bé còn yêu thích Lục Tông, nàng vạn lần nguyện ý để Lục Tông làm con rể của nàng...

Lục Tông tuổi nhỏ đã thận trọng, có thể quản giáo được nữ nhi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy có chút không thích hợp —— dù sao Lục Tông cũng hơn nữ nhi sáu tuổi.

Nếu nữ nhi mười sáu tuổi lập gia đình, lúc đó Lục Tông đã hai mươi hai, hơn nữa hấn lại là con trai trưởng duy nhất của Vinh Vương phủ, tất nhiên nên sớm thành gia, sao có thể chờ nữ nhi của nàng? Hơn nữa, coi như có thể chờ, nhưng nam tử hơn hai mươi, bên người sớm đã có thiếp thất, có lẽ còn nhiều hơn một hai người. Nàng sao có thể không hiểu tính tình nữ nhi, tuổi nhỏ đã bá đạo như vậy, không thích nhất là dùng chung nam nhân với người khác... Cũng là một cái lí.

Nói đến cùng, nàng vẫn rất thích Lục Tông làm con rể.

Chu thị rũ mắt, trong lòng thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối: Nhưng hài tử tốt như vậy, nàng cũng không thể làm lỡ nhân duyên của người ta, xem như Xán Xán không có phúc phận này.

Lục Tông nghe xong cũng không lên tiếng, sau đó nâng mắt nhìn tiểu bánh bao một chút, tình cờ thấy tiểu bánh bao đang nhìn về phía bên này, còn nhìn hấn cười cười, đáng vẻ thật ngây thơ. Lục Tông thu hồi ánh mắt, quay về phía Chu thị nói: “Đi, ngọc bội kia...”

Hấn dừng một chút, hơi rũ mắt, tiếp tục nói: “Con không vội.”

.

Bên này Tiết Vành sau khi đi tiểu xong, cảm thấy thật thoải mái, khuôn mặt nhỏ bé mang theo ý cười, khóe môi hơi cong, thật là vui vẻ. Hấn ra khỏi nhà xí, phát hiện gần đó có rất nhiều hoa đẹp, đỏ hồng, từng đóa từng đóa, xinh đẹp như tiểu biểu muội của hấn.

Mắt to Tiết Vành lập tức sáng lên.

—— Hấn phải hái cho tiểu biểu muội một chút hoa, làm tiểu biểu muội vui vẻ.

Tiết Vành ngồi xổm xuống, duỗi bàn tay nhỏ, nghiêm túc chọn bông hoa đẹp nhất.

Thái tử Lục Vân hôm nay bại dưới tay Lục Tông, tuổi nhỏ đã được người khác tăng bốc, tất nhiên bây giờ không dễ chịu, khuôn mặt nhỏ nhăn lại, cung nhân thị vệ đi theo phía sau hai mặt nhìn nhau không dám lên tiếng, chỉ lo thái tử đem tức giận phát tiết lên đầu mình. Thái tử cau mày, mắt to thoáng nhìn hướng bên cạnh, liền thấy một tiểu oa oa đang ngồi xổm xuống đất, cái mông cong lên, hình như đang hái hoa.

Ánh mắt thái tử sáng lên, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền xoay bước đi tới.

“Người là người của Vệ Quốc công phủ?”

Thái tử còn nhỏ đã có khí chất thái tử, trên khuôn mặt nhỏ có ý hiện về uy nghiêm.

Trong tay Tiết Vành cầm hoa, ngẩng đầu thấy thái tử, liền muốn đứng dậy, thế nhưng mọi người xung quanh lại quỳ xuống, liền biết lai lịch của vị trước mắt, liền hoang mang gật đầu nói: “Án...” Đứng là hấn theo mọ đến đây.

Thái tử nghe xong, mặt mày tươi tắn, trong đầu liền nảy ra một ý.

Hắn xem Lục Tông là mục tiêu để phấn đấu, tất nhiên đem chuyện của Lục Tông hỏi thật rõ ràng. Lần trước Lục Tông ở Tương Nguyên tự cứu được Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển, có người nói Khương Lệnh Uyển là một tiểu bánh bao trắng trẻo mập mạp, lại rất thông tuệ đáng yêu. Mà Lục Tông là một con người lãnh đạm, ngay cả đối với muội muội đáng yêu Lục Bảo Thiên cũng không có nhiều phản ứng, nhưng lại phá lệ thân cận với vị Lục tiểu thư này.

Là vì cái gì?

Đáp án quá rõ ràng —— khẳng định mai này Lục Tông lớn lên liền muốn thành thân với tiểu bánh bao Lục tiểu thư.

Nam hài ở hoàng gia hiểu chuyện nam nữ hơn các hài tử khác một chút, tuy thái tử mới có chín tuổi, nhưng chuyện nam nữ một chút cũng không biết, chỉ biết khi lớn lên sẽ cưới một thái tử phi xinh đẹp mỹ lệ, hơn nữa phụ hoàng cũng đã đồng ý với hắn, chỉ cần hắn yêu thích liền cưới.

Thái tử nhíu mày nhìn nữ oa trước mặt.

Tiết Vinh là một tiểu oa nhi môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ thanh tú, lúc này lại mới bị Khương Lệnh Uyển cùng Lục Bảo Thiên nghịch ngợm chải lên song hoa kểu, còn cột thêm một dây buộc tóc màu hồng hoa xuân ngọc trai, hơn nữa nữ tử Đại Chu thường xuyên hay mặc nam trang, dù cho bây giờ Tiết Vinh mặc một thân áo choàng màu lam nhạt thì trong mắt thái tử, hắn cũng là một tiểu nữ oa xinh đẹp phần điều ngọc mài.

Tiểu bánh bao Vệ Quốc Công phủ, thì ra đây chính là Lục tiểu thư Khương Lệnh Uyển.

Thái tử nhíu mày, trầm nghĩ: Nếu Lục Tông yêu thích tiểu bánh bao này như vậy, vậy hắn liền đoạt đi tiểu tức phụ của Lục Tông! Nhìn xem Lục Tông sốt ruột như thế nào.

Vừa nghĩ như vậy hắn đã thấy thật hưng phấn.

Hơn nữa tiểu nữ oa trước mặt, dáng vẻ của nàng so với mấy vị hoàng tử hoàng muội trong cung còn xinh đẹp hơn nhiều, tuy rằng hơi mập một chút, nhưng khuôn mặt trắng trẻo mập mạp kia cũng thật đáng yêu. Ân, chắc chắn lúc nhéo má sẽ rất thoải mái.

Nghĩ đến việc tiểu bánh bao này là tiểu tức phụ của Lục Tông, thái tử càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Thái tử nhéo nhéo mặt nhỏ của Tiết Vinh, nhếch môi cười.

Tiết Vinh sững sờ, đôi mắt long lanh đầy trước tròng to, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại bị thái tử thô bạo kéo đi, nắm tay dắt ra bên ngoài.

Đầu óc Tiết Vinh cảm thấy thật mơ hồ.

Lúc này Lục Tông cùng Khương Lệnh Uyển, Lục Bảo Thiên cùng Chu Lâm Lang đang ngồi trên cỏ cùng ăn bánh ngọt mới mua ở Lung Linh trai. Khương Lệnh Uyển rất nhiệt tình giơ tay nhỏ dút bánh ngọt cho Lục Tông. Lục Tông cũng đặc biệt thân cận và dung túng cho tiểu biểu muội, im lặng há miệng. Chu Lâm Lang ngồi một bên ngoan ngoãn ăn bánh ngọt, nhìn thấy cảnh này khuôn mặt nhỏ liền xụ xuống.

”Lục Tông —— “

Nghe thấy thanh âm thái tử, mọi người cùng nhau đứng dậy, hướng về phía thái tử hành lễ.

Nhưng mà, vì sao thái tử lại nắm tay Tiết Vinh?

Khương Lệnh Uyển nhìn mà sững sờ, sau đó liền thấy thái tử nhìn Lục Tông, một mặt dương dương tự đắc: “Cô rất thích nàng, chờ cô lớn lên, liền muốn cưới nàng làm thái tử phi, nàng là của ta rồi...” Để tuyên bố chủ quyền của mình, sau khi hướng về phía Lục Tông thị uy, liền “bẹp” một cái hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiết Vinh.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Rèm hoa màu xanh biếc trên xe ngựa yên tĩnh.

Đầu nhỏ của Khương Lệnh Uyển nghiêng nghiêng, kết hai búi tóc nụ hoa, thấy tiết Vinh đi từ trong mã tràng ra, gương mặt rử xuống như tiểu tức phụ, môi hồng mím chặt, không nói lời nào, cũng không còn dáng vẻ hoạt bát khả ái như ngày thường.

Nàng biết tuy Tiết Vinh còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn để ý những thứ này.

Có điều lúc này Thái tử xem hán như tiểu nữ oa, kỳ thực cũng không trách được người ta... Ai kêu Vành biểu ca này của nàng sinh ra lại trông như một nữ oa tinh xảo, nếu không thì người lúc này bị bắt nạt chính là nàng.

Nghĩ tới đây, Khương Lệnh Uyển liền theo bản năng sờ gương mặt mập mạp của mình.

Tuy nàng còn nhỏ tuổi, Thái tử cũng chỉ là một tiểu thiếu niên, không cần lưu ý những thứ này, nhưng nàng cũng không muốn tùy tiện bị người ta hôn a.

Khương Lệnh Uyển quay lại nhìn Lục Tông, trong lòng lăm lăm: Tiểu phu quân của nàng còn không hôn qua nàng đây. Chỉ là lúc này lời nói của Thái tử đối với Lục Tông quả thực tràn đầy khiêu khích, cũng không biết ngày sau có thể hay không lại hồ đồ như vậy. Vậy sau này gặp Thái tử, nàng chỉ cần đề ý tránh xa là được. Nàng không trêu nổi, lại không trốn thoát được sao?

“Vành biểu ca, ăn bánh.” Khương Lệnh Uyển nặn nặn cánh tay mập mạp của Tiết Vành, lại lấy một khối bánh đậu xanh từ trong túi giấy đưa đến bên miệng Tiết Vành.

Nếu là thường ngày, tiểu biểu muội tự tay dứt bánh ngọt cho hán ăn, nhất định Tiết Vành vui mừng không ngớt.

Nhưng lúc này lông mày nhỏ của hán nhíu lại, rũ mắt, mi mắt như hai cái quạt tinh xảo che khuất đôi mắt, không thấy thèm ăn chút nào, Tiết Vành khẽ lắc đầu.

Aiz...

Khương Lệnh Uyển hết cách, tiểu lông mày cũng nhăn lại, đôi mắt đen láy chuyển động, trong lòng nghĩ cách làm cho Tiết Vành vui vẻ hơn.

Hai tay Tiết Vành quán quýt đặt trước ngực, vẻ mặt có chút bất an, sau đó hán chậm rãi nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Uyển, đôi mắt to trong suốt nhìn khuôn mặt nhỏ mập mạp đáng yêu của tiểu biểu muội, thấp thỏm bất an nhỏ giọng hỏi: “Xán Xán, muội...muội còn yêu thích huynh sao?”

Khương Lệnh Uyển lẳng lặng nhìn Tiết Vành.

Thấy đôi mắt to của hán long lanh nước, vẻ mặt oan ức, như thể chỉ cần nàng nói một câu không thích, một khắc sau hán liền khóc lên vậy. Khương Lệnh Uyển lập tức cong môi cười cười, theo thói quen nặn nặn gương mặt mập mạp của Tiết Vành, âm thanh vừa giòn vừa ngọt: “Xán Xán tất nhiên yêu thích Vành biểu ca, Vành biểu ca đáng yêu nhất.”

Nàng biết trong lòng Tiết Vành khó chịu, cần có người an ủi hán. Thái tử sau khi bắt nạt người xong, biết được Tiết Vành là một nam oa, sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, sau đó ảo não trở về cung. Mà Tiết Vành cũng là vẻ mặt ngây ngốc, đáng thương vô cùng. Có điều làm nàng cảm thấy giật mình chính là —— tiểu mít ướt Tiết Vành lúc này lại không khóc.

Khương Lệnh Uyển nghĩ: Nếu như người kia không phải Thái tử, Tranh biểu tỷ của nàng biết đệ đệ mình bị bắt nạt, chắc chắn sẽ đem người quật ngã xuống đất mà đánh một trận, sau đó xách tới trước mặt Tiết Vành nhận lỗi.

Nhưng người kia lại là Thái tử a... Ai dám động?

Nghe được thanh âm mềm mại của tiểu biểu muội, tâm tình Tiết Vành liền thấy dễ chịu hơn một chút, hán biết tiểu biểu muội thích hán nhất.

Có điều...

Tiết Vành nhíu mày lại, giờ kẻ đáng ghét nhất trong lòng hán, đã từ Chu Quý Hành biến thành Thái tử.

Tiết Vành nghĩ đến liền không nhịn được tức giận quệt miệng, mắt to nhìn tiểu biểu muội cười khanh khách, mặt mày nhất thời giãn ra. Trên đời này chỉ có đáng yêu như tiểu biểu muội mới khiến người ta yêu thích nhất. Tiết Vành nhìn một chút, lại lộ ra sắc mặt phiền muộn, đưa tay chỉ chỉ khuôn mặt mình, vừa do dự vừa chờ mong nói: “Vậy...Xán Xán hôn ta một cái.”

Đi?

Khương Lệnh Uyển ngăn người.

Khuôn mặt nhỏ của Tiết Vành nộn nộn, trắng nõn, mềm mại như thể chỉ cần bấm nhẹ một cái là có thể chảy nước, thực khiến người ta không nhịn được muốn hôn một cái. Mỗi lần đến ngày lễ tết, một đại gia đình thân thích, nhìn khuôn mặt nhỏ non nớt của Tiết Vành, mỗi người đều thích đi tới hôn hôn nắn nắn. Khương Lệnh Uyển cũng có khuôn mặt bánh bao mập mạp, tất nhiên cũng có người muốn hôn muốn nắn mặt nàng, nhưng nàng còn nhỏ đã không cho người khác chạm loạn, nếu không sẽ khóc nháo, Chu thị cũng hiểu được tính tình nữ nhi mình, tất nhiên rất che chở cho nàng.

Kiếp trước nàng không sinh được hài tử, ban đầu cũng không thèm để ý, nhưng sau đó mỗi lần nhìn những đứa bé bụ bẫm đáng yêu cực kỳ kia, trong lòng liền cảm thấy mất mát, ví dụ như nàng chán ghét Khương Lệnh Huệ, nhưng mấy hài tử của Khương Lệnh Huệ lại hoạt bát đáng yêu, được chăm sóc rất tốt. Trọng sinh lại một lần nữa, đối với tiểu nam oa đáng yêu như Tiết Vành, chính là hoàn toàn không chống đỡ được. Không nói đến việc sau này lớn lên, nàng coi Tiết Vành như tỷ muội tốt, hiện nay Tiết Vành chỉ là một tiểu nam oa năm tuổi a, hôn nhẹ một cái đương nhiên không có vấn đề gì...

Khương Lệnh Uyển muốn đi tới hôn một cái, nhưng nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên thoáng gương mặt nhìn Lục Tông một chút.

Lúc này ánh mắt Lục Tông quanh quẩn, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Khurong Lệnh Uyển rũ mi mắt, nghĩ thầm: Nàng hôn mặt Tiết Vành, Lục Tông sẽ không vui sao?

Tuy kiếp trước Lục Tông là phu quân nàng, nhưng lúc này cũng chỉ là tiểu oa nhi, mà nàng ở trước mặt phu quân mình hôn tiểu nam oa khác, nàng có chút chột dạ.... Có điều Khurong Lệnh Uyển chỉ là hơi chột dạ một chút, sau một khắc liền sáng khoái hôn một cái lên mặt Tiết Vành, hôn xong vui sướng xoa xoa Tiết Vành, nói: “Vành biểu ca đáp ứng Xán Xán, không cho phép không vui, có được hay không?”

Được tiểu biểu muội hôn.

Tay nhỏ của Tiết Vành vuốt gò má, cong môi cười khúc khích, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, sau đó ngốc nghếch gật gật đầu: “Ân.”

Hắn xoa xoa mặt mình, tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lục Tông, nhượng mảy, vẻ mặt cực kì đắc ý.

Nhìn Tiết Vành cuối cùng cũng chịu nỡ nụ cười, Khurong Lệnh Uyển thờ phào nhẹ nhõm. Nàng hơi dịch thân thể mập mạp của mình nhìn bên ngoài xe ngựa một chút, vừa vận nhìn thấy ở ven đường có một sạp hàng bán đường nhân*, nhất thời hai mắt sáng lấp lánh. Trở thành tiểu nữ oa bốn tuổi, đường như tâm tính đều dần dần bị ảnh hưởng, lúc này nhìn những đường nhân hình dáng khác nhau sống động đẹp đẽ, Khurong Lệnh Uyển không kiềm chế nổi, vội quay về phía Chu thị hét lên: “Nương, Xán Xán muốn đường nhân.”

*đường nhân: kẹo đường được thổi thành nhiều hình dáng khác nhau, thường là các con vật hoặc những đồ vật đơn giản.

Chu thị cong môi, nữ nhi thật là người tinh mắt, từ xa đã thấy sạp hàng đường nhân. Xưa nay nàng rất yêu thương nữ nhi, tất nhiên liền gật đầu nói: “Đề nương gọi Đào ma ma xuống mua cho con.”

Nhưng Khurong Lệnh uyển lắc lắc đầu nhỏ, bi bô nói: “Không muốn, Xán Xán muốn tự chọn.”

Chu thị cau mày, có chút do dự.

Lúc này, Lục Tông vốn im hơi lặng tiếng ngồi một bên không nói gì lại mở miệng: “Dì, để Tông nhi bồi biểu muội đi xuống mua.”

Chu thị nhìn Lục Tông mặt mày sáng sủa trước mặt, trong lòng sớm đã coi Lục Tông như người nhà, đối với hắn ngàn vạn yên tâm, không có bao nhiêu do dự liền mỉm cười nói: “Vây cũng được.”

Đôi mắt Khurong Lệnh Uyển tròn trĩnh lên, kinh ngạc nhìn Lục Tông, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ tình nguyện tự đề cử mình.

Xe ngựa xa hoa chậm rãi dừng lại ven đường.

Lục Tông xuống xe ngựa, sau đó liền ôm tiểu bánh bao mập mạp xuống. Tiểu bánh bao xưa nay dính người, vừa xuống đất liền ôm cánh tay hắn không buông. Lục Tông cúi đầu nhìn nhìn, có chút bất đắc dĩ, rồi nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ mềm mại không xương, dẫn nàng đến sạp đường nhân đối diện.

Quán chủ sạp đường nhân là một nam tử cao gầy hơn bốn mươi tuổi, mặc một thân xiêm y cổ tròn hơi cũ kĩ màu xám, lịch sự văn nhã, vừa nhìn liền biết là người thành thật. Quán chủ đang cúi đầu làm đường nhân, nghe được tiếng vang liền ngừng đầu, nhìn thấy một tiểu thiếu niên nắm tay một tiểu nữ oa đi tới, ánh mắt không khỏi sáng lên, trong lòng than thầm một tiếng, sau đó mới hoàn hồn hướng tiểu nữ oa ngọc tuyết đáng yêu nói: “Tiểu cô nương muốn đường nhân hình gì?”

Đôi mắt to của Khurong Lệnh Uyển chuyển động, nghĩ tới dáng vẻ trên lưng ngựa của Lục Tông, ngẩng khuôn mặt nhỏ mềm mại ngọt ngào nói: “Cháu muốn đại mã.”

Quán chủ nghe âm thanh mềm mại của nữ oa, cảm thấy tâm can đều mềm đi, gật đầu nói: “Được, vậy thúc làm đại mã cho cháu.” Nói rồi lại cầm lấy đường nhân hình con bướm vừa mới làm xong ở bên cạnh, đưa cho Khurong Lệnh Uyển, nói, “Đây xem như là quà tặng cho cháu, ăn trước đi, đại mã sẽ làm xong nhanh thôi.”

Thì ra lớn lên đáng yêu liền được ăn đường nhân miễn phí sao?

Khurong Lệnh Uyển vui vẻ, còn nhỏ tuổi nhưng âm thanh thật nghiêm trang nói “Cám ơn thúc thúc.” Sau đó liền tươi cười hớn hở vươn tay nhỏ mập mạp ra nhận đường nhân trong tay quán chủ, vừa cầm lấy liền không nhịn được ăn ngay. Nàng vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh bướm, vị đường ngọt dịu hòa tan ở đầu lưỡi, khiến tâm tình con người đều trở nên tốt hơn.

Khurong Lệnh Uyển vui vẻ hí nháy, lúc này mới đem đường nhân gio lên trước mặt Lục Tông, nói: “Tông biểu ca muốn ăn không?”

Lục Tông thấy bộ dạng thèm ăn của tiểu mập mạp, lắc đầu nói: “Muội ăn đi.”

“Ân.” Khurong Lệnh Uyển cúi đầu, tiếp tục ăn đường nhân.

Đường nhân rất nhanh chỉ còn một nửa, đường nhân hình con ngựa cũng đã làm xong. Lục Tông tiếp nhận đường nhân, trả tiền, Khurong Lệnh Uyển ngược đầu đưa tay đón, lại phát hiện Lục Tông đem đường nhân nâng lên cao, dường như không có ý định đưa cho nàng.

Khurong Lệnh Uyển chớp chớp mắt to, lên tiếng gọi: “Tông biểu ca?”

Tại sao hấn không cho nàng?

Lục Tông lẳng lặng nhìn tiểu bánh bao mập mập trắng nõn trước mặt, đôi mắt nhu hòa, sau thoáng cúi người, nhìn đôi mắt to đen lay lay của tiểu bánh bao, chỉ chỉ đường nhân trong tay mình, nhàn nhạt mở miệng: “Muốn không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu “Ân” một tiếng: “Xán Xán muốn.”

Sau một khắc liền thấy Lục Tông dùng ngón trỏ thon dài trắng nõn của hấn nhẹ nhàng đâm đâm lên gò má.

Ân?

Khương Lệnh Uyển ngẩn người, đôi mắt đột nhiên tròn to, một lúc lâu sau mới hiểu ý Lục Tông.

Kỳ thật nàng biết, Lục Tông bên ngoài tính tình lạnh nhạt, thực chất trong nội tâm lúc này chẳng khác thiếu niên mười tuổi là bao. Hơn nữa cũng có lúc Lục Tông rất thích bắt nạt người, kiếp trước hai người bọn họ sau khi thành thân, dần dần trở nên quen thuộc, Lục Tông liền không còn che giấu tính tình chút nào, câu “Muốn không?” lúc này khiến nàng đột nhiên nghĩ đến một số chuyện khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển đỏ bừng bừng, lúc này rũ mắt e thẹn, cũng không nhìn ra có gì khác thường, chỉ cảm thấy mập mập đáng yêu, khiến người ta muốn đi tới cắn một miếng lên khuôn mặt mập mập ngây thơ kia.

Nàng cong cong môi, phu quân nhà mình thì cần gì phải do dự, đôi tay liền nâng gương mặt tuần tú của Lục Tông, “Bẹp” hôn một cái ở trên má trái của Lục Tông. Đến lúc nàng muốn buông tay để lấy đường nhân trong tay Lục Tông, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, con ngươi hơi động, sau đó chu miệng nhỏ, vũng vàng che môi Lục Tông.

Miệng nhỏ mềm mại thơm lại mềm, có lẽ là do vừa ăn đường nhân xong, lúc này còn có chút dính.

Lục Tông ngẩn người, mới thấy tiểu mập mập đã hôn xong, lúc này dễ dàng bắt lấy đường nhân trong tay hấn, cúi đầu ăn như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn thêm một chút.

Gương mặt tuần tú non nớt của Lục Tông có chút không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, sau đó mới làm một mặt hồ hững hờ cúi người nâng mông nhỏ của tiểu mập mập, ôm người hướng về xe ngựa dừng ở ven đường.

Sau khi Chu thị đưa Tiết Vành về Trung Dũng Hầu phủ, liền dẫn nữ nhi trở về phủ. Vậy mà vừa mới hồi phủ, liền có nha hoàn bẩm báo: “Phu nhân, Nhị tiểu thư vừa mới té xỉu.”

Chu thị biết từ lúc Từ thị bị hưu, Khương Nhị Gia không bị ai ràng buộc, suốt ngày ở bên ngoài lêu lổng, ngay cả nữ nhi cùng nhi tử nhỏ tuổi cũng không quan tâm. Chu thị nghe xong thì nhũn mày, nói: “Đang yên đang lành, như thế nào lại té xỉu?”

Nha hoàn kia đáp: “Là nữ tiên sinh dạy học phát hiện, sáng nay thân thể Nhị tiểu thư không thoải mái nhưng không nói gì, lúc sau không chịu được nữa liền hôn mê bất tỉnh. Thời điểm nữ tiên sinh phát hiện Nhị tiểu thư không ổn, toàn thân Nhị tiểu thư nóng vô cùng, cả người mơ mơ màng màng, lúc này đang nằm trên giường nhỏ, khóc lóc nói muốn mẫu thân.”

Nhị tiểu thư Khương Lệnh Dung là tiểu thư lớn tuổi nhất trong các tiểu thư, cũng là người ngoan ngoãn nhất trong phủ, còn nhỏ tuổi đã có một bộ dáng thực nữ, tính tình nhã nhặn lịch sự, không giống như mẫu thân nàng Từ thị, cũng không giống Khương Nhị Gia, là hải tử không khiến người khác lo lắng.

Nàng vốn tưởng rằng Từ thị vừa đi, người khóc lóc huyền não lợi hại nhất phải là Khương Lệnh Huệ, không ngờ lại là Khương Lệnh Dung này xảy ra chuyện trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Bây giờ Từ thị vừa đi, chỉ thứ hai liền không còn nữ chủ nhân.

Hai người Khương Lệnh Dung Khương Lệnh Đề tuy có nha hoàn ma ma chăm sóc, nhưng dù sao cũng là hạ nhân, làm sao cẩn thận bằng mẫu thân mình? Trong lòng Chu thị đúng là cực kỳ oán Từ thị, nhưng chuyện này cũng đã qua rồi, nàng lại đi so đo với mấy hài tử, không phải là tự hạ thấp bản thân sao?

Chu thị suy nghĩ một chút, liền nói: “Ta tới xem thử.”

Khương Lệnh Uyển thuận thế nắm lấy ống tay áo Chu thị, ngửa đầu nói: “Nương, xán Xán cũng muốn đi thăm Nhị tỷ tỷ.”

Chu thị cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng trẻo non nớt của nữ nhi, con người trong suốt, bên trong đều một mảnh thiên chân vô tà. Từ chuyện lần trước của Từ thị, nàng có chút phòng bị với chi thứ hai, nhưng nói thế nào, hài tử chi thứ hai cũng là đường ca đường tử của nữ nhi. Cùng sống dưới một mái hiên, tóm lại trốn tránh cũng không phải một biện pháp.

Chu thị mỉm cười, mặt mày ôn hòa, tay nàng nắm lấy tay nhỏ mập mạp của nữ nhi, ôn nhu nói: “Xán Xán cùng đi với nương, nhưng phải thật ngoan ngoãn.”

Khương Lệnh Uyên ngoan ngoãn gật đầu: “Xán Xán biết.”

Hai mẹ con đi đến gian phòng Khương Lệnh Dung ở tây viện, ma ma nha hoàn hầu hạ nhìn thấy Chu thị lập tức hành lễ, sau đó vén màn đưa người đi vào. Chu thị nắm tay nữ nhi, đi theo nha hoàn vòng qua tấm bình phong gỗ lê bảo đồ, liền thấy rèm che màu trắng thêu hoa đã được vén lên, khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Dung trắng bệch như tờ giấy, đang nằm trên giường nhỏ, miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, lẩm bẩm nói mớ.

Trên trán đầy mồ hôi hột, tóc mái bằng ướt nhẹp dính vào trán.

Vây quanh giường là ba tiểu oa nhi.

Mặt một thân áo lụa xanh ngọc sắc, tiểu nam oa mày rộng mắt to chính là Nhị công tử Vệ Quốc Công phủ Khương Lộc, ở giữa là một tiểu nữ oa quần áo mềm mại màu hồng nhạt thêu hoa sen Khương Lệnh Huệ, còn bên cạnh Khương Lệnh Huệ chính là Tô Lương Thần.

Vây quanh giường còn có ít ma ma nha hoàn, đều im lặng, không dám lớn tiếng.

Mà giờ khắc này, một người ngồi bên mép giường vắt khăn đặt lên trán Khương Lệnh Dung, nàng mặc một thân áo lụa màu xanh đậm in mai lan trúc, đầu chải búi tóc mây đơn giản, chính là nữ tiên sinh của Khương Lệnh Dung, tên Thẩm Như Ý.

Thẩm Như Ý yếu điệu tinh tế, mặt mày thanh lệ, dung mạo không phải quá xuất chúng nhưng nổi bật nhờ khí chất thanh hà, thanh tân thoát tục làm người ta vừa nhìn liền không nhận được cảm thán: thật giống như “Phúc có thì thư khí tự hoa.”

Thẩm Như Ý là tài nữ có tiếng ở Tấn thành, nam tử quỳ gối dưới váy nàng không thiếu những vương tôn quý tộc, nhưng vị Thẩm tài nữ này lại tuyên bố chung thân không gả. Bây giờ đã khoảng hai mươi mà vẫn một thân một mình.

Đối với Thẩm Như Ý, Chu thị rất kính trọng.

Mà có thể mời được Thẩm Như Ý đến dạy học cho Khương Lệnh Dung, Từ thị coi như thật có bản lĩnh.

Nhưng Chu thị hiểu được, mỗi mẫu thân đều hi vọng con mình có thể đi học theo tiên sinh tốt, vì mời Thẩm Như Ý, Từ thị cũng đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Thẩm Như Ý thấy Chu thị đến, liền đưa khăn lau cho ma ma đứng một bên, không nhanh không chậm cúi chào Chu thị: “Như Ý tham kiến Quốc công phu nhân.”

Thẩm Như Ý nhìn vị Quốc công phu nhân trước mặt, con người lộ vẻ kinh diễm, trong lòng cảm thán, Quốc công phu nhân thật đúng như lời đồn đại xinh đẹp thoát trần làm người ta không thể dời mắt.

Chu thị khách khí hỏi: “Dung nhi làm sao?”

Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn, không giống như các hài tử khác không chịu ngồi yên một chỗ, mỗi ngày lên lớp đều rất nghiêm túc nghe giảng, khiến lòng người bớt lo không ít, rất được lòng Thẩm Như Ý. Thẩm Như Ý rất hài lòng với Khương Lệnh Dung, tất nhiên sẽ quan tâm đến nàng nhiều hơn.

Thẩm Như Ý nói: “Đại phu vừa mới xem qua, nói nàng bị phong hàn, không quá nghiêm trọng, uống thuốc liền khỏe, chỉ là...” Thẩm Như Ý dừng lại một chút, không biết nên nói hay không, nàng nhìn sắc mặt Chu thị một lát mới nói: “Chỉ là Nhị tiểu thư hay gọi tên mẫu thân nàng.”

Từ ra đã rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, chỉ cần còn Chu thị ở đây, kiếp này đừng nàng đừng hồng bước vào phủ một lần nữa. Chu thị nghe xong, khuôn mặt trầm xuống, thanh âm không đổi nói: “Dung nhi vẫn còn nhỏ, bây giờ mẫu thân vừa đi, vẫn cần thời gian thích ứng, qua một khoảng thời gian sẽ không sao.” Nói xong liền xoay người dặn dò Nghiêm ma ma đứng bên cạnh.

Nghiêm ma ma là ma ma chuyên hầu hạ Khương Lệnh Dung, ngoại trừ Từ thị, Khương Lệnh Dung hay ý lại nàng ta nhất.

Chu thị nói: “Sau này phải quan tâm Nhị tiểu thư nhiều hơn.”

Bây giờ Nghiêm ma ma run như cây sậy. Nhị tiểu thư tuy còn nhỏ, nhưng xưa nay rất ngoan, sở dĩ những người hầu hạ như bọn họ sẽ có lúc lười biếng, nhưng hôm nay quá sơ suất mới tạo ra sự cố như vậy. Lúc này Nghiêm ma ma tự trách không ngót, gương mặt già nua tràn đầy xấu hổ, thanh âm rõ ràng nói: “Nô tỳ biết sai, sau này sẽ chăm sóc Nhị tiểu thư thật tốt.”

Chu thị nghe xong liền gật đầu, cũng không truy xét đến cùng.

Tuy nàng là nữ chủ nhân của Vệ Quốc Công phủ, nhưng chuyện của chi thứ hai, vẫn tự do bọn họ giải quyết thì tốt hơn. Nếu như là thường ngày, Từ thị còn ở đây, chuyện xảy ra như vậy, sợ rằng Nghiêm ma ma không còn cách nào ở lại trong phủ.

Khương Lệnh Huệ nhìn tỷ tỷ nàng đang mơ màng nằm trên giường nhỏ, viền mắt nóng lên, đi đến bên cạnh Chu thị, ngửa đầu mấp máy môi: “Đại bá mẫu, người cho nương trở về có được không? Huệ nhi nhớ nương.”

Giờ khắc này Khương Lệnh Huệ hai mắt hồng hồng, âm thanh oan ức, đáng thương như con thỏ nhỏ làm người ta yêu mến không thôi. Nàng thấy Chu thị không nói lời nào, thì lại nắm lấy tay áo Chu thị khóc lên: “Huệ nhi nhớ nương...”

“Huệ biểu muội, đừng khóc.” Tô Lương Thần tiến lên, tỏ vẻ săn sóc, lấy ra khăn tay trong ống tay áo muốn lau nước mắt cho Khương Lệnh Huệ.

Nhưng Khương Lệnh Huệ lại quá thương tâm, không muốn người khác chạm vào, nhú mày đẩy Tô Lương Thần ra.

Tô Lương Thần gầy hơn Khương Lệnh Huệ một chút, một cái đẩy này làm nàng trực tiếp ngã xuống đất. Nghiêm ma ma đứng một bên ngăn người, lập tức nâng người ngồi dậy. Nghiêm ma ma rất hiểu tính tình Khương Lệnh Huệ, nhưng dù sao nàng cũng là chủ nhân, bà cũng không dám cãi lại, chỉ nhìn về phía Tô Lương Thần ân cần hỏi: “Tô tiểu thư, té có chỗ nào bị thương không?”

Tô Lương Thần chỉ là một nữ oa năm tuổi, bây giờ có lòng tốt lại bị Khương Lệnh Huệ đẩy ngã, nếu là nữ oa bình thường, sớm đã oan ức khóc nức lên. Nhưng Tô Lương Thần không khóc không náo, ngược lại còn rất im lặng, trên khuôn mặt trắng nõn cũng không tỏ ra oan ức, chỉ quay đầu về phía Nghiêm ma ma nói: “Cảm ơn, ta không sao.”

Thẩm Như Ý nhìn, cũng không khỏi nhú mày.

Thẩm Như Ý là tài nữ học qua đủ loại thi thư, tất nhiên không thích xích mích đánh nhau. Lúc trước Tô Lương Thần thuyết phục lão thái thái cho nàng theo học Thẩm Như Ý, coi như cùng làm bạn với Khương Lệnh Dung. Máy ngày nay, lão thái thái thấy Tô Lương Thần rất ngoan ngoãn, thấy nàng còn nhỏ đã thiên tư thông minh, hơn nữa lại rất chăm chỉ hiếu học, liền nói với Từ thị, để cho Tô Lương Thần theo học Thẩm tiên sinh. Trước kia Thẩm Như Ý cho rằng, Khương Lệnh Dung là một tiểu nữ oa ngoan ngoãn thông tuệ, là nhân tài đáng để bồi dưỡng, nhưng bây giờ nàng mới cảm thấy Tô Lương Thần mới là một tiểu thần đồng, tuy nàng hơi gầy gò mảnh mai, nhưng trong từ trong xương cốt lại toát ra loại ngạo khí không chịu thua kém, Thẩm Như Ý nhìn thấy liền sáng mắt lên, càng ngày càng có dụng tâm muốn giáo dưỡng hai tiểu nữ oa này.

Mà Tô Lương Thần thực sự rất thông minh, tuổi còn nhỏ đã biết cách giấu tài, rõ ràng giỏi hơn Khương Lệnh Dung một cái đầu, nhưng mỗi lần tới thời điểm kiểm tra luôn nhường Khương Lệnh Dung làm cho nàng nổi bật hơn mình. Cứ như vậy, lại vừa làm nổi bật Khương Lệnh Dung đồng thời dù cho Từ thị có bất mãn gì chẳng nữa cũng không thể gây khó dễ nàng.

Bây giờ thấy cử chỉ của Tô Lương Thần, trong lòng Thẩm Như Ý lại có thêm mấy phần hảo cảm với nàng, mà đối với Tam tiểu thư luôn được nuông chiều kia Thẩm Như Ý thất vọng không thôi... Nhưng mà sang năm, vị Tam tiểu thư này cũng đến tuổi đi học.

Vào lúc này, Khương Lệnh Dung đang nằm trên giường nhỏ liền chậm rãi mở mắt ra, miệng nhỏ lẩm bẩm gọi: “Nương, nương...”

Thẩm Như Ý nghe thấy không khỏi đau lòng, vội vàng nắm tay nhỏ của Khương Lệnh Dung nói: “Nhị tiểu thư.”

Khương Lệnh Dung thấy Thẩm Như Ý, mới thất vọng kêu một tiếng: “Thẩm tiên sinh.”

Khương Lệnh Dung giương mắt, thấy Chu thị và Khương Lệnh Uyên cũng ở đây, đôi mắt dịu dàng của tiểu nữ oa bỗng nhiên lạnh lạnh, nàng hơi rũ mắt, gắt gao cắn môi. Một lúc sau mới ngoan ngoãn nhìn về phía Chu thị, mở miệng gọi: “Đại bá mẫu.”

Chu thị là người thông tuệ, dù Khương Lệnh Dung giỏi che dấu cỡ nào, nhưng tuổi nàng còn nhỏ, cũng không thể giấu được mắt Chu thị. Vừa rồi trong mắt Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn hiểu chuyện này, rõ ràng tồn tại oán hận với nàng. Đã như vậy... Chu thị trầm nghĩ: Khương Lệnh Dung chắc chắn biết lý do vì sao Từ thị rời đi.

Chu thị nắm tay nhỏ nữ nhi, sau đó quay về phía Thẩm Như Ý nói: “Thẩm tiên sinh cực khổ rồi. Sắc trời cũng không còn sớm, ta sẽ phái người đưa tiên sinh trở về. Còn Dung nhi, ta sẽ gọi người chăm sóc, nếu có gì sơ suất, một người đều đừng mong có thể ở lại Vệ Quốc Công phủ.”

Quốc công phu nhân xưa nay ôn hòa bỗng trở nên nghiêm khắc, hạ nhân trong lòng nơm nớp lo sợ, nghiêm túc cẩn thận lắng nghe.

Bàn giao xong mọi chuyện, Chu thị liếc nhìn Tô Lương Thần đứng bên cạnh nói: “Lương Thần cũng nên sớm trở về.”

Tô Lương Thần tuổi còn nhỏ, nàng nhìn Chu thị, khoe miệng cong lên, mỉm cười nói: “Lương Thần muốn ở lại bồi Dung biểu tỷ một chút, không thể tiễn cô cùng Uyên biểu muội.”

Cử chỉ hào phóng tự nhiên, Khương Lệnh Huệ còn kém xa.

Chu thị ý thức được —— mai sau trong phủ người làm nàng bất an nhất, không phải là Khương Lệnh Huệ xưa nay đối nghịch với nữ nhi, mà là hai người Khương Lệnh Dung dịu dàng cùng Tô Lương Thần ngoan ngoãn.

Nghĩ như vậy, Chu thị không khỏi hoảng hốt.

Nàng muốn giáo dưỡng nữ nhi trở nên đơn thuần thiện lương một chút, chỉ cần thoải mái sống an ổn qua ngày là được. Nhưng dù nàng cùng Quốc công gia ngày ngày bảo vệ nữ nhi, sợ rằng cũng không bảo vệ tốt mãi được. Nói đến cùng, là nữ nhi nên học cách bảo vệ chính mình.

Ra sân, Chu thị ôm Khương Lệnh Uyển lên.

Khương Lệnh Uyển từ đầu tới đuôi đều rất ngoan ngoãn, không nói một câu, nhưng mẩu thân nàng lo lắng, nàng vẫn cảm giác được. Tay nhỏ nàng ôm lấy cổ mẩu thân, mãi đến khi ra khỏi tây viện nàng mới mở miệng nói: “Nương, sau này Xán Xán sẽ ngoan, không để nương lo lắng.”

Nữ nhi ngoan như thế, Chu thị thật hài lòng.

Chu thị cong môi mỉm cười, sau đó liền nói: “Nhưng Xán Xán phải nhớ, phải biết cảnh giác người khác, không được dễ dàng tin tưởng bất kì ai.”

Khương Lệnh Uyển giả vờ hiểu như không hiểu, một khuôn mặt ngây thơ nói: “Xán Xán tin tưởng cha mẹ nhất, ca ca cùng Từ tỷ tỷ, còn có Tông biểu ca.”

Chu thị cười cười, thầm nghĩ: Nữ nhi còn nhỏ, e rằng sau này còn phải dạy thêm nhiều lắm.

.

Buổi tối, âm thanh “kẹt kẹt kẹt kẹt” trên giường gỗ hoa lê dần dần nhỏ đi, phía trong màn giường, Chu thị thở hồng hộc nằm trong lòng ngực phu quân nhà mình, mặt cười ửng đỏ, nói với Khương Bách Nghiêu chuyện của chi thứ hai.

Khương Bách Nghiêu nghiêm túc cẩn thận lắng nghe, nắm tay thê tử đưa lên mép hôn một cái, nói: “Nàng đúng là một lần rần rần mười năm sợ dây thừng, những hài tử kia mới bao nhiêu lớn?”

Chu thị bất mãn nheo một cái, làm Khương Bách Nghiêu rên lên một tiếng, nàng nói: “Chàng phải tin tưởng trực giác của thiếp thân...” Nói xong Chu thị thở dài: “Bất luận thế nào thiếp cũng sẽ không để người nào làm tổn thương Xán Xán, nữ nhi quá mức đơn thuần lương thiện, sau này sẽ không chịu được khổ cực, vì thế Quốc Công gia không nên sủng Xán Xán quá mức. Bây giờ Xán Xán mới bốn tuổi, chúng ta dạy vẫn còn kịp.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, ánh mắt nhu tình nhìn kiều thê nói: “Không sủng Xán Xán? Nàng làm được?”

Lời nói vừa dứt, Chu thị yếu ớt nhú mày, trong lòng phát sầu —— nữ nhi bảo bối này của nàng, làm sao nàng có thể không sủng?

Chu thị không muốn nhắc lại, liền nói: “Lần sau Quốc Công gia cố gắng tìm Nhị đệ nói chuyện. Hắn cũng là một người cha, phải tự biết quản giáo hài tử của mình. Hôm nay Dung nhi sinh bệnh, người làm cha như hắn ngược lại thật tốt, chỉ lo phong lưu khoái hoạt bên ngoài, về không kịp lại để người ngoài như Thẩm tiên sinh quan tâm giúp.”

Tuy nàng không thích Từ thị, nhưng chuyện nào ra chuyện đó.

Khương Bách Nghiêu rất biết nghe lời, hôn mặt thê tử một cái, nói: “Được, ngày mai ta tìm hắn nói một chút...” Sau đó đôi mắt hắn sâu thẳm, một lần nữa đem thân thể Chu thị che kín bên dưới.

Tất nhiên lại một phen mây mưa gió thổi, phù dung trướng ẩm.

.

Bên này Thái tử sau khi hồi cung, khuôn mặt nhỏ tuổi vẫn chưa hết nhẵn lại.

Mãi khi đi đến lối đường mòn của Khôn Hòa cung, bước chân không nhịn được dừng lại, khuôn mặt xoắn xuýt quay về phía tiểu thái giám nói: “Lớn lên xinh đẹp như vậy, tại sao lại là nam hài tử?”

Tiểu thái giám đi theo sau Thái tử tên là Nguyên Mậu, con mắt rất to, rất cơ linh, thêm nữa cái miệng rất ngọt, tất nhiên liền chiếm được niềm vui của Thái tử, vì thế trở thành người hầu hạ thân cận của hắn. Nguyên Mậu nhớ tới tiểu nam oa còn xinh hơn cả nữ oa kia, cảm thấy có chút thổn thức, thầm nghĩ: Nhỏ tuổi đã xinh đẹp đáng yêu như thế, lớn lên tất nhiên cũng rất hồng nhan họa thủy a, hơn nữa họa thủy này còn là một nam tử.

Cho nên mới nói, sinh ra quá tốt đi.

Nhớ tới hành động hôm nay của Thái tử, Nguyên Mậu không nhịn được mà reo ca trong lòng, một lúc sau mới nói: “Thái tử nói đúng.”

Hắn nói cái gì cũng đúng, thật là không thú vị!

Thái tử lười tranh luận cùng Nguyên Mậu, chỉ thờ phỉ phò tiến vào Khôn Hòa cung. Vừa bước vào cửa điện, hắn liền nhìn thấy người ngồi trên ghế chủ vị mặc một bộ cung trang lộng lẫy quý giá, trên đầu nữ tử đội phượng quan xinh đẹp, khuôn mặt hắn mới lộ ra vài phần trẻ con.

Hắn tiến lên định hành lễ, bỗng nhìn thấy một tiểu nữ oa mặc một thân váy ao xanh nhạt ngồi bên cạnh mẩu hậu của mình.

Nhìn thân hình chắc khoảng tám năm, sáu tuổi.

Nhưng nhìn cách ăn mặc này, Thái tử biết đây không phải là vị hoàng muội nào trong cung, sợ rằng đây chính là tiểu cô nương của Hầu phủ nào đó. Thái tử đi lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của tiểu nữ oa, mặt sợ đến mức trắng bệch cả đi, lao đảo lùi về phía sau mấy bước, dùng tay chỉ vào nàng, nói: “Người người... tại sao người lại ở trong cung?”

Vị tiểu nữ oa váy áo xanh lam này, rõ ràng là người ở mã trường kia...

Hoàng hậu nhìn hành động của nhi tử, rất là kinh ngạc, nhìn về phía Thái tử hỏi: “Vân nhi gặp qua Tranh nhi rồi sao?”

Giờ phút này, tiểu nữ oa ngồi bên cạnh hoàng hậu không phải ai khác mà chính là trưởng nữ Trung Dững Hầu phủ —— Tiết Tranh.

Đôi mắt to Tiết Tranh nhìn Thái tử kỳ quái trước mặt, sau đó nhìn về phía Hoàng hậu nở nụ cười, nói thẳng: “Hoàng hậu nương nương, Tranh nhi chưa từng gặp Thái tử.”

Nhưng mà...

Tiết Tranh kỳ quái nhíu mày.

Hình như Thái tử lại nhận thức nàng? Hơn nữa hành động kia... Dung mạo của nàng rất đáng sợ sao?

Hôm nay Tiết Tranh đi theo mẫu thân vào cung bởi Thái hậu, tình cờ gặp Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thấy nàng thì có chút yêu thích, cho nên mang nàng đến Khôn Hòa cung chơi đùa. Hôm nay tiền cung, một người không yêu thích trang phục như Tiết Tranh hiếm khi mặc một thân quần áo tinh xảo mềm mại thế này, ngay cả hai búi tóc cũng óng ánh châu hoa, giữa trán có đeo một dây minh châu, quả nhiên chính là trang phục của các tiểu quý nữ thế gia. Hơn nữa khuôn mặt nhỏ của nàng lại rất tinh xảo, đôi mắt long lanh nước, linh khí bức người, khó trách làm Hoàng hậu nương nương dưới gối chỉ có một đứa con trai lại yêu thích nàng như vậy.

Nhưng mà Tiết Tranh rất không thích bộ trang phục này.

Bởi vì nó không tiện lợi.

Tay nhỏ Tiết Tranh theo thói quen sờ về phía hông của nàng, không sờ được cây cung nhỏ chưa từng rời người kia, không khỏi nhíu mày.

—— Tiền cung không chỉ cần mặc những bộ váy phiền phức, búi tóc cũng phiền phức, ngay cả cung nhỏ cũng không thể mang theo.

Tiết Tranh bĩu môi, thầm nghĩ: Nương nói trong cung có mấy con chim nhỏ rất đẹp, nhưng lúc này nàng trèo lên mấy cái cây, ngay cả một tổ chim cũng không tìm được.

Thái tử bị dọa sợ rồi, con mắt trừng to, nuốt nước miếng một cái, sững sờ không lên tiếng.

Lúc này Hoàng hậu mới nói: “Đúng rồi, Tranh nhi còn có một đệ đệ sinh đôi, tên...tên là gì nhỉ?”

“Tiết Vinh.” Tiết Tranh nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Hoàng hậu nương nương, lần tới khi người nhìn thấy đệ đệ thần nữ, nhất định Hoàng hậu nương nương sẽ rất yêu thích. Trong nhà thần nữ, không ai không thích Vinh nhi.”

Tiết Tranh rất yêu thương che chở vị đệ đệ này.

Hoàng hậu cũng sớm nghe nói Trung dững Hầu phủ sinh một đôi long phượng thai rất xinh đẹp, bây giờ nàng thấy Tiết Tranh, không nhận được than thở: Tướng mạo thật đẹp. Hơn nữa Tiết Tranh còn nhỏ, cử chỉ tự nhiên hào phóng, không giống như những tiểu nữ oa khác, vừa nhìn thấy Hoàng hậu nàng liền căng thẳng nói không ra lời, chứ đừng nói giống như Tiết Tranh thoải mái nói chuyện với nàng.

Đúng là diệu kì, diệu kì a.

Sắc mặt thái tử hòa hoãn lại, vị vừa gặp ở mã trường kia, rõ ràng là Tiết Vinh đệ đệ Tiết Tranh, cũng không phải cùng chung một người. Hắn thờ phào nhẹ nhõm, giương mắt nhìn Tiết Tranh, lúc này mới phát hiện hình như nàng cao hơn Tiết Vinh một chút, khuôn mặt cũng không béo ị như Tiết Vinh, đúng là vóc người bình thường của một tiểu cô nương.

Thì ra là long phượng thai, cho nên hình dáng mới giống nhau như vậy...

Nhưng mà bây giờ trong lòng Thái tử đã tồn tại bóng đen, mặc dù biết Tiết Vinh cùng Tiết Tranh là hai người khác nhau, nhưng nhìn khuôn mặt này, hắn cũng cảm thấy không thoải mái, liền kéo kéo ống tay áo Hoàng hậu, bất mãn nói: “Mẫu hậu, nhi thần không thích nàng... Nhi thần có chuyện muốn nói với người, người đề nàng đi ra trước.”

Tiểu nữ oa đáng yêu như thế, làm sao có thể không thích?

Hoàng hậu tỏ vẻ kinh ngạc. Con trai nàng đơn thuần thiện lương, tuy rằng thường ngày có chút bá đạo nhưng đối xử với các hoàng tử muội trong cung rất tốt. Tuổi còn nhỏ, liền biết rằng nam hài tử không thể bắt nạt nữ hài tử, tại sao lần đầu nhìn thấy Tiết Tranh liền căm ghét như vậy?

Mà lời này lại rất hợp ý Tiết Tranh.

Tiết Tranh giả vờ ngoan ngoãn, khuôn mặt trắng nõn bụng ý cười thần nhiên, quay về phía Hoàng hậu nói: “Hoàng hậu nương nương, nếu Thái tử điện hạ có chuyện, vậy thần nữ không nên quấy rầy Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ rồi, thần nữ đi tìm mẫu thân.”

Ngoan ngoan như vậy, Hoàng hậu càng nhìn càng thích. Nhưng thấy lông mày nhíu lại, nàng cũng không thể hạo hạo lưu lại người, chỉ nắm tay nhỏ Tiết Tranh, nhiệt tình nói: “Lần tới tiến cung, Bồn cung sẽ tiếp đón người thật tốt...” Nói xong liền sờ khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Tiết Tranh, sau đó nhìn về cung tỳ đứng một bên nói: “Người mang Tiết cô nương đến chỗ Thái hậu.”

Cung tỳ tuân lệnh dẫn Tiết Tranh đi ra cửa điện.

Lúc này Thái tử mới thở phào nhẹ nhõm, đặt mông tròn ngồi bên cạnh hoàng hậu.

Hoàng hậu tự mình rót cho nhị tử một chén nước, lại lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán nhị tử, nói: “Nhìn con này, đầu đầy mồ hôi, nghe nói Vân nhi đi mã tràng tìm Vinh thế tử?”

Thái tử gật đầu, con mắt sáng lấp lánh: “Nhị thần tỳ thí đua ngựa cùng đường ca.”

Hoàng hậu cười cười: “Vân là Vân nhi thắng?”

Nghe lời Hoàng hậu, Thái tử rũ mắt, ừ ừ lắc đầu nói lảm bảm: “Nhị thần thua. Đường ca cười ngựa rất lợi hại, nhị thần cần phải luyện tập nhiều hơn, có điều lần tới nhất định nhị thần sẽ thắng.”

Vừa nghe thấy chữ “thua”, tay lau mồ hôi cho Thái tử dừng lại một chút, này liễu như nhiễm thêm một tầng băng sương, nói: “Tiểu tử Lục Tông kia dám thắng con?”

Thái tử nhận ra có gì không đúng, lo lắng Hoàng hậu làm gì bất lợi với Lục Tông, vội nói: “Mẫu hậu, lần tỳ thí đầu tiên đường ca bại dưới tay nhị thần nhưng nhị thần biết là hấn cố ý thua, nên lần tỳ thí thứ hai liền bắt hấn dùng thực lực thực sự của mình. Mẫu hậu... người không được trách tội đường ca.”

Hoàng hậu nghe xong ngẩn người, biết nhị tử của nàng tâm tư đơn thuần, liền xoa đầu xong捏o khuôn mặt nhỏ của hấn nói: “Vân nhi nói gì vậy? Làm sao mẫu thân lại trách tội hấn.”

Thái tử có chút không yên lòng, trừng mắt nhìn: “Vây... mẫu hậu đừng suy nghĩ những chuyện đó.”

Hoàng hậu gật đầu, cầm một chén sứ khắc hoa sen đưa cho Thái tử nói: “Mẫu hậu sẽ không quản, con uống chút nước đi.”

Lần này Thái tử yên tâm, sau khi uống nước xong, mới cười sang sảng nói với hoàng hậu: “Hôm Thái phó giao bài tập, nhị tử còn chưa làm xong. Mẫu hậu, nhị tử về làm bài tập.”

Nhị tử chịu cố gắng, Hoàng hậu rất vui mừng, tay đẹp xoa xoa đầu nhỏ Thái tử, ôn hòa nói: “Đi đi. Trở về mẫu hậu sai người mang đồ ăn ngon đến cho con, đừng để bị đói.”

“Dạ.” Thái tử gật đầu, lúc này mới rời khỏi Khôn Hòa cung.

Tháo tử vừa rời đi, nụ cười trên mặt Hoàng hậu dần thu lại. Nàng lẳng lặng nhìn mấy chén trà trên bàn, sau đó quay sang nói với cung tỳ tâm phúc: “Có mấy chuyện bốn cung muốn người đi làm...”

.

Nửa tháng sau khi cùng Lục Tông đi đến mã tràng, Khương Lệnh Uyển nhận được tin tức, hôm qua Lục Tông không cẩn thận ngã ngựa, từ trên lưng ngựa ngã xuống, bị gãy chân, hiện nay đang nằm tĩnh dưỡng.

Theo lý thuyết tiểu thiếu niên mười tuổi cưỡi ngựa bị ngã là chuyện bình thường, nhưng Khương Lệnh Uyển từng thấy Lục Tông cưỡi ngựa, hơn nữa tính tình Lục Tông trầm ổn, ngựa cưỡi là ngựa chuyên môn tự hấn chăm sóc, chỉ nhận thức một chủ nhân, đang yên đang lành sao lại bị ngã?

Chuyện này có chút kì lạ.

Khương Lệnh Uyển vội vàng đi tìm Chu thị, ồn ào muốn đi Vinh Vương phủ thăm Lục Tông.

Chu thị thực có chút buồn bực.

Nhiệt tình của nữ nhi đối với Lục Tông ngày qua ngày không những không giảm xuống, trái lại lúc nào cũng treo bên miệng, thực sự rất thân thiết, đã qua một thời gian, ngay cả Dự nhi là ca ca cũng có chút ganh tị. Lại nói ngọc bội kia, nàng tưởng nữ nhi chơi chán, hôm qua lúc tắm cho nữ nhi liền tiện tay muốn tháo ra, nhưng nữ nhi lại coi đó là bảo bối, làm gì chịu cho nàng?

Có điều ——

Chu thị thầm nghĩ: Bây giờ Lục Tông bị ngã ngựa, không biết có nghiêm trọng lắm không, nữ nhi lại thân thiết với hấn, lúc này đi thăm cũng là điều nên làm.

Chu thị không những đồng ý mà còn tự tay chuẩn bị dược liệu chăm sóc thân thể, để Đào ma ma đi cùng nữ nhi. Tuy nói những thứ này ở Vinh vương phủ không thiếu, nhưng đây là tâm ý, cái gì cần biểu thị thì nên biểu thị.

Thời gian này Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc công phủ qua lại thân thiết, hạ nhân Vinh Vương phủ cũng đều là những người có mắt, hôm nay thấy Khương Lạc tiểu thư tất nhiên khách khí, vội vàng cúi đầu đưa vị tiểu thư kim tôn ngọc quý này đến sân phòng Thế tử.

Lạc Tông không thích bị người khác quấy rầy, lần này chân bị gãy, liền nằm trên giường nhỏ dưỡng thương, trong phòng một người hầu hạ cũng không có.

Khương Lệnh Uyển đề Đào ma ma chờ bên ngoài, chân ngắn tự mình chạy vào trong.

Nàng đi vào, nhìn thấy Lạc Tông đang ngồi trên giường nhỏ đọc sách, viên mắt nóng lên, vội vàng đi tới bên cạnh hắn, tinh tế đánh giá một phen.

Trên mặt Lạc Tông có chút trầy da.

Khương Lệnh Uyển âm thanh mềm mại nhu nhu hỏi: “Tông biểu ca, chân huynh khá hơn chưa?”

Tiểu bánh bao quan tâm mình như vậy, mặt mày Lạc Tông nhu hòa hơn chút, nói: “Không có chuyện gì, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.” Thấy bên người tiểu bánh bao không có ai, Lạc Tông nhíu mày hỏi: “Ma ma bên cạnh muội đâu?”

Khương Lệnh Uyển nhíu mày nói: “Muội biết Tông biểu ca không thích nhiều người nên đề Đào ma ma chờ bên ngoài.” Khương Lệnh Uyển càng nghĩ càng đau lòng, còn có chút tự trách. Rõ ràng nàng đã sống lại lần nữa, nhưng kiếp trước nàng không quá chú ý tới Lạc Tông, tự nhiên sẽ không biết Lạc Tông bị ngã... Nếu nàng quan tâm tới hắn một chút chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Lạc Tông thấy tiểu bánh bao trắng trẻo mập mập cắn môi, lại nheo nheo khuôn mặt nhỏ của nàng, nói lại một lần nữa: “Huynh không sao.”

—— Thực sự hắn không có chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển không tin, nàng biết Lạc Tông là người giỏi chịu đau, phảng phất như thể có người lấy dao cắt thịt của hắn thì hắn cũng không nhíu mày dù chỉ một chút. Tay nàng xốc chân Lạc Tông lên nhìn, phát hiện chân trái của hắn được một tấm vải giữ cố định, chắc hẳn là chân này bị gãy.

Tuy kiếp trước chân Lạc Tông không có vấn đề gì nhưng lúc này nàng vẫn có chút lo lắng, không biết chân Lạc Tông có thể chữa khỏi hoàn toàn không...

Nếu không tốt lên...

Khương Lệnh Uyển không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng không nói lời nào, Lạc Tông lại là một cái hũ nút, gian phòng lại càng thêm yên tĩnh không âm thanh. Khương Lệnh Uyển nhìn về cái chân bị gãy, lại nhìn Lạc Tông đang xem binh thư, liền uốn cong eo, lưu loát cởi giày nhỏ, chân nhỏ không chút do dự trèo lên giường Lạc Tông.

Tay cầm binh thư của Lạc Tông dừng lại một chút, mặt đầy kinh ngạc nhìn tiểu mập mập.

Khương Lệnh Uyển cong môi cười nói: “Xán Xán cùng Tông biểu ca đọc sách, sẽ không quấy rầy Tông biểu ca...” Nàng nhìn binh thư, lại nghĩ đến chuyện lần trước, vội vàng bổ sung: “Hôm nay Xán Xán không ăn bánh ngọt.”

Không chờ Lạc Tông mở miệng, Khương Lệnh Uyển tự mình nhắc chân ngồi lên người Lạc Tông, cẩn thận không đụng vào chân hắn, mà thân thể nhỏ nhỏ của tiểu oa nhi ngồi trong ngực hắn, mắt to long lanh, lẳng lặng cùng hắn đọc sách.

Lạc Tông ôm tiểu bánh bao trong lồng ngực, ngửi thấy mùi sữa nhân nhật cùng mùi bánh ngọt hòa quyện vào nhau, hắn không khỏi cong môi, cũng không nói lời nào, yên lặng mở sách ra đọc.

Hai khắc chung sau*. (*khoảng ba mươi phút)

Nàng xác thực giữ lời, ngồi yên, không làm phiền hắn.

Chỉ là...

Lạc Tông cúi đầu nhìn xuống, thấy tiểu bánh bao trong ngực đã nhắm mắt, nghiêng đầu, tay nhỏ nắm chặt vạt áo của hắn, nàng không chỉ ngủ say như chết mà khóe miệng cũng bắt đầu chảy nước miếng.

Lạc Tông thật bất đắc dĩ, liền đặt quyển binh thư trong tay xuống, cầm lấy khăn tay muốn lau nước miếng cho nàng.

Đang lúc này, Vinh vương bước vào.

Vinh Vương nhìn tiểu Xán Xán nằm trong lồng ngực nhi tử, đáng nhỏ có chút ngây thơ đáng yêu, ngủ cũng tương đối đáng yêu.

Lạc Tông mặt mày lãnh lạnh, kêu một tiếng “Cha.”

Vinh Vương vuốt cằm coi như đáp lại, hất áo ngồi sang một bên giường, nhìn tiểu bánh bao đang ngủ say sưa trong ngực nhi tử, không khỏi trêu ghẹo nói: “Xán Xán thật yêu thích con, vừa thấy con liền chạy theo ngay phía sau. Cha nhìn, giống như con đang nuôi vợ từ bé.”

Lục Tông nghe xong cũng không hé răng.

Vinh Vương không nói giỡn nữa, thu lại nụ cười, nhìn khuôn mặt tuấn tú của nhi tử, thở dài một cái, nói: “Chuyện lần này, oan ức con...”

Lục Tông chậm rãi rũ mắt, tay đang cầm khăn. Hắn nhẹ nhàng lau đi nước miếng trên mặt tiểu bánh bao, thanh âm lạnh nhạt nói: “Không có gì đáng ngại...”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit: Mira

Beta: Tiểu Huân

Khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã của Vinh Vương hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nhi tử chỉ mới mười tuổi, đã hờ hững thậm trọng như vậy, ngay cả người làm cha như hắn cũng không biết được trong đầu nhi tử đến cùng là đang suy nghĩ cái gì. Hắn cũng hiểu vì sự tình của thê tử mà nhi tử có bất mãn đối với hắn. Ở trong lòng nhi tử, vị cửu cửu Phùng Hoài Viễn kia còn quan trọng hơn người làm cha như hắn. Trong lòng hắn cũng không thoải mái, nhưng lại không thể nói gì, so với cách Phùng Hoài Viễn luôn chăm sóc và giáo dục nhi tử, thì quả thật hắn còn kém xa.

Cho tới chuyện ở trường đua ngựa hôm qua, làm sao có thể qua mắt được hắn?

Nhưng Hoàng hậu xưa nay lòng dạ nhỏ mọn, lại oán hận hắn nhiều năm, tất nhiên là cũng bất mãn với con trai của hắn. Nếu như lúc này có thể tránh khỏi, cũng không chắc sẽ không có lần hai, lần ba..., hẳn là giải tính tình Hoàng hậu, chỉ có cách để nàng thoải mái trong lòng, mới không tiếp tục tính toán.

Cũng may lúc này chỉ là diễn trò, nhi tử tử chi bị thương ngoài da một chút, hai chân đương nhiên là không có vấn đề gì, có điều là nói ra bên ngoài là bị té gãy chân, cần tĩnh dưỡng. Chỉ là, chuyện ngày hôm nay nói cho cùng cũng vạn phần mạo hiểm, nếu như hơi bất cẩn một chút, nhi tử có mệnh hệ gì, ngày sau hắn làm sao có thể giải thích cho thê tử ở dưới cửu tuyền?

Sắc mặt Lục Tông vẫn như ngày thường, một bộ dáng yên tĩnh nội liễm. Vinh Vương cũng là nam tử ngũ đại tam thô*, giờ khắc này không biết phải ở chung với nhi tử như thế nào, chỉ nhìn tiểu Xán Xán ngủ say trong ngực nhi tử, mới nói: “Ta ôm Xán Xán ra ngoài, con nghỉ ngơi cho tốt đi.”

*ngũ đại tam thô (năm lớn ba thô): chỉ những người vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô. (nguồn: Âm Dạ Cung). Ở đây là ẩn dụ Vinh Vương cũng là nam tử, thiếu tình tề.

nói xong liền khom lưng muốn ôm tiểu mập mập đi.

Tay Vinh Vương vừa đụng vào cánh tay của tiểu mập mập, đã nghe Lục Tông nói: “không sao.” hэндừng một chút, tiếp tục nói, “...Cha, người bạn thì cứ ra ngoài trước đi, ta sẽ chăm sóc biểu muội.”

Vinh Vương vừa nghe, giương mắt nhìn biểu tình nghiêm túc của nhi tử, cười thu tay về, nói: “Cũng được.”

Ngày kế khương Lệnh Uyển cố tình nhờ mẫu thân mình nấu canh, dự định cho Lục Tông bồi bổ thân thể.

Nàng cùng Đào ma ma tiến vào trong sân của Lục Tông, vậy mà khi tiểu bàn chân vừa mới quen cửa nẻo nhảy vào, đã thấy trước sân có một nam nhân mặc tử* y bảo đứng đó, một tiểu thiếu niên mang kim quan.

*tử: màu tím

Khương Lệnh Uyển vừa thấy thái tử, ý cười trên khuôn mặt nhỏ béo mập lập tức ngưng lại.

Thái tử vừa vận giương mắt, cũng nhìn thấy tiểu mập mập mặc một bộ váy mềm màu xanh đứng cách đó không xa. Hắn thấy đôi mắt long lanh ngập nước của bánh bao nhỏ đang ngơ ngác sững sờ nhìn mình, không khỏi nhú mày.

Đào ma ma ở phía sau Khương Lệnh Uyển lại sợ hết hồn, vội bước tới, đỡ Lục tiểu thư nhà mình quỳ gối hành lễ.

Dù sao đây cũng là Thái tử, thực sự không thể đắc tội nổi.

Thái tử thấy khuôn mặt tiểu mập mập tràn đầy cảnh giác, không khỏi khiến hắn nhớ tới sự tình ngày ấy ở trường đua ngựa, khuôn mặt nhỏ ngày

càng âm trầm thêm mấy phần. hần nhìn tiểu mập mạp nói: “cô đáng sợ như thế sao? Tới gần một chút.”

Tuy nói Thái tử mới chỉ là nam oa chín tuổi, nhưng tưởng tượng đến chuyện mà hần làm với Tiết Vinh, Khương Lệnh Uyển cảm thấy Thái tử so với hài tử cùng lứa bình thường e rằng còn thấu hiểu chuyện nam nữ hơn nhiều. Bằng không...cũng không có chuyện mới chín tuổi đã nghĩ đến việc chọn Thái tử phi. Lần trước Thái tử nhận nhầm người, đánh bậy đánh bạ lại làm Tiết Vinh chịu oan ức. Nếu như nàng không gặp phải, cũng không biết được Thái tử này sẽ làm ra chuyện xấu gì.

Còn nếu hần dám hôn nàng, nàng liền, nàng liền...

Khuôn mặt bánh bao mập mạp của Khương Lệnh Uyển nhăn nhó, bất đắc dĩ nói: Nàng có thể làm gì đây?

Thái tử thấy tiểu mập mạp dịch tiểu thân thể từng bước nhỏ đi tới, một bộ dáng như thể hần sẽ ăn thịt người, cất bước tới gần, thấy nàng muốn lùi lại, liền nhàn nhạt nói: “Người yên tâm, người là tiểu tặc phụ của Lục tông, cô sẽ không làm gì người.”

Đi?

Khương Lệnh Uyển nghe xong ngẩn người.

Nhưng không thể không nói, cách Thái tử xưng hô thật quá hợp khẩu vị.

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển uốn cong, mắt to tinh tế đánh giá Thái tử trước mặt, hần cao hơn nàng rất nhiều, nhìn lên như vậy, giống như có vẻ hợp mắt hơn một chút, dù sao tướng mạo Thái tử cũng rất tốt. Nàng suy nghĩ một chút, mới nhỏ giọng mở miệng hỏi: “Thái tử điện hạ, người đến thăm Tông biểu ca sao?”

Hôm qua nàng ngủ trong lòng ngực Lục Tông, nhưng sau khi Vinh Vương vừa đến, nàng đã tỉnh lại rồi.

Theo như giọng điệu của Vinh Vương cùng Lục Tông, nàng có thể đoán ra lần này Lục Tông bị thương không phải là ngẫu nhiên, mà hôm nay thấy Thái tử tới thăm, nguyên nhân kia đương nhiên là không khó suy đoán. Hoàng hậu cưng chiều Thái tử, cũng may tính tình Thái tử đơn thuần hào sảng không có bị chiều hư, ngày ấy Lục Tông thắng Thái tử, lấy tính tình tính toán chỉ li của Hoàng hậu, làm sao có thể buông tha Lục Tông?

Hơn nữa, kiếp trước nghe nói, trước khi Hoàng hậu thành thân, người nàng ái mộ lại là Vinh Vương.

Đại khái hồi đó cuộc sống nàng trôi qua quá nhàn nhã, càng cảm thấy hiếu kỳ đối với những chuyện như vậy, đặc biệt là loại tình tình ái ái này, vừa nghe tới, hai mắt liền tỏa sáng. Có điều những lời đồn như vậy cũng không phải chuyện đồn thổi xuông, không có lừa thì làm sao có khói, hơn nữa với dung mạo khí độ của Vinh Vương, tới bây giờ hần vẫn là một vị mỹ nam tử nhẹ nhàng nho nhã, chứ nói chỉ đến thời còn trẻ phong lưu, không thì làm sao có thể sinh được một nhi tử tuần lẫm vô song như Lục Tông.

Bởi vì chuyện này, Hoàng hậu đương nhiên ngày càng không thích Lục Tông.

Chỉ là sự tình này xác thực quá oan ức cho Lục Tông, nàng không thể yêu thích nổi vị Hoàng hậu kia suy nghĩ chút gì trong đầu —— ai kêu người ta đi nhằm vào tiểu phụ quân của nàng.

Biểu tình của Thái tử giờ phút này có chút nhăn nhó.

Tuổi tác hần tuy còn nhỏ, nhưng nguyên nhân gì khiến Lục Tông xảy ra chuyện, trong lòng hần quá rõ ràng. Loại chuyện tương tự thế này trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra, bây giờ lại tiếp tục lặp lại trên người Lục Tông, hần càng ngày càng thấy hồ thẹn. Nhưng Thái tử là người coi trọng mặt mũi, bây giờ đi đến trước cửa, nhưng lại không cho phép hần làm kinh động người bên trong, lại không dám tự mình đi vào, thật sự là mâu thuẫn đến cực điểm.

Thái tử nói: “Lục Tông hần...thế nào rồi?”

Khương Lệnh Uyển biết Thái tử là hài tử ngạo kiều*, kỳ thực lại rất quan tâm Lục Tông, suy nghĩ một chút liền nhăn nhó nói: “Tông biểu ca bị ngã gãy chân, trên mặt cũng có thật nhiều vết thương, rất nghiêm trọng, nghe đại phu nói phải nghỉ ngơi rất lâu mới có thể đi lại bình thường...” Vừa nói vừa nhăn khuôn mặt bánh bao mập mạp, như thể Lục Tông thật sự bị thương nghiêm trọng như vậy thật.

*ngạo kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, đây là từ mình đưa vô cho hợp thôi, từ của tác giả hơi khó giải thích, kiểu như Thái tử này là đưa bên ngoài hay đối chọi với LT, nhưng thực chất rất quan tâm)) mình thấy từ ngạo kiều này quá hợp rồi, mấy má hay đọc truyện chắc cũng biết từ này.

Như vậy, Thái tử càng tự trách không ngớt, lại càng không dám đi vào.

hần nói: “Vậy...vậy để ta gọi ngự y tới đây xem bệnh cho Lục Tông.”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, nói: “Cha của Tông biểu ca đã mời đại phu rất lợi hại, có người nói còn lợi hại hơn ngự y trong cung...” âm thanh tiểu nữ oa ngân nga mềm mại, khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái. Nàng dừng lại một chút, đôi mắt to nhuộm ý cười, nghiễm nhiên là tiểu nữ oa thiên chân vô tà, nói, “Thái tử đến thăm Tông biểu ca sao?”

Thái tử lập tức phản bác: “cô mới không phải!”

hắn rũ mắt, ho nhẹ một tiếng, sau lại lẩm bẩm nói. “Cùng lắm sau này cô không tiếp tục tìm hắn tỳ thí...” Rồi quay lại nói với Nguyên Mậu ở phía sau, “Nguyên Mậu, chúng ta hồi cung.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Thái tử vợ đi rồi đi, trong lòng liền nói: thật là một hài tử ngạo kiều.

Chỉ có điều, nếu sau này Thái tử không tiếp tục tỳ thí với Lục Tông nữa, vị Hoàng hậu kia cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ trở lại tìm Lục Tông gây phiền phức nữa chứ?

Nghĩ như vậy, tâm tình Khương Lệnh Uyển liền tốt hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xán lạn lên.

Nàng nhắc váy hướng đi vào phía trong phòng, vừa mới tiến vào phòng ngủ, tầm mắt liền nhìn về phía giường nhỏ, phát hiện đệm chăn trên giường nhỏ xốc lên, bên trong căn bản không có ai.

Lục Tông đâu?

Khương Lệnh Uyển nhú nhú mày, sau đó đi về phía tịnh thất.

Vừa vào tịnh thất, liền nghe được tiếng nước ào ào, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn Lục Tông trước mặt, thấy hắn đưa lưng về phía mình, đang đứng trước thùng tắm..

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Ngày đông ở Tấn thành vô cùng lạnh, nháy mắt đã sắp khai xuân, xuân sắp đến nhưng tuyết vẫn không ngừng rơi. Đêm hôm qua lại đổ xuống một trận tuyết lớn, ngoài sân bây giờ, tuyết bay là tả đầy đất, như một chiếc thảm lông nhung, mỗi lần dẫm chân lên lại phát ra thanh âm “chì chì chì chì.”

Sáng sớm nay, hạ nhân đông viện mặc áo bông thật dày, cầm chổi quét tuyết rơi.

Hôm nay Chu thị mặc một thân áo màu đỏ, viền áo thêu chỉ vàng, chải lên búi tóc đơn giản, dáng người yếu điệu cân xứng, dù áo khoác bên ngoài có chút dày cũng không thể làm mất đi vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của nàng. Hôm nay khuôn mặt nàng xinh đẹp nộn nà, gương mặt đánh phấn thơm, trắng như trứng gà bóc, dịu dàng mềm mại như nước mùa xuân, lại không nhu nhược quá mức, mây liễu lộ ra khí chất phu nhân thể gia danh môn ung dung quý phái, làm người khác không thể khinh thường.

Chu thị vào phòng.

Nha hoàn trong phòng hành lễ, liền vén màn đưa Chu thị đi vào.

Trong phòng ngủ đang đốt than sưởi, ấm áp hòa hợp, so sánh với cái lạnh băng thiên tuyết địa bên ngoài kia thì quả thật hoàn toàn bất đồng, khiến cho người ta thoải mái không thôi. Chu thị nhìn màn lụa che màu trắng thêu hoa đang còn rũ xuống, trong phòng ngủ cũng thật im lặng, đành nhỏ giọng hỏi Đào ma ma đang mặc áo khoác nhưng màu đồng đứng canh bên giường: “Xán Xán còn ngủ sao?”

Đào ma ma hành lễ với Chu thị, nhìn qua tấm màn che màu trắng mỏng, tầm mắt hướng vào bên trong, cười nói: “Giờ mao hai khắc Lục tiểu thư có tỉnh một lần, mơ mơ màng màng, nô tỳ ôm nàng đi vệ sinh, sau đó lại trở về giường ngủ... Nô tỳ thấy tiểu thư ngủ ngon, cũng không dám đánh thức nàng.”

Chu thị nghe xong bất đắc dĩ cười cười, ngồi xuống mép giường của nữ nhi.

Nha hoàn trong phòng đều là người có nhãn lực, vội vàng vén màn giường sang hai bên, sau đó đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng.

Chu thị cúi đầu, thấy nữ nhi của mình ngủ say sưa, cả người được một chiếc chăn gấm dày màu hồng nhạt bao phủ, tóc đen mềm mại rối tung trên gối đầu sau gáy, một khuôn mặt trắng trẻo mập mạp, mấy tháng nay, dường như nàng lại tròn thêm một vòng.

Thân thể nhỏ bé cuộn thành một nắm, tựa như con mèo nhỏ.

Chu thị cúi đầu nặn nặn mặt nhỏ nữ nhi, ôn nhu nói: “Heo con lười, dậy thôi.”

Thấy nữ nhi ngoảnh mặt làm ngơ, Chu thị liền đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm nữ nhi lên. Nàng hôn gương mặt nhỏ của nữ nhi một cái, vỗ vỗ mông tròn nói: “Xán Xán, nghe lời nhất, đúng không?”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy mẫu thân nhà mình, theo bản năng liền đem hai tay ôm lấy cổ mẫu thân làm bầm gọi “Nương”, sau đó đầu nhỏ tựa vào vai Chu thị, đôi mắt nhỏ lại đóng vào.

Chu thị không để ý, cầm xiêm y trong tay Đào ma ma đưa tới bắt đầu mặc cho nữ nhi.

“Nương...” Thanh âm tiểu nữ oa vốn rất mềm mại, bây giờ mới tỉnh ngủ, càng mềm mại nhu nhu hơn mấy phần.

Chu thị thấy nữ nhi đã tỉnh, liền hỏi: “Heo con lười, con không biết hôm nay là ngày gì sao? còn ngủ nướng?”

Ngày gì?

Khương Lệnh Uyển chu miệng nhỏ, đôi mắt long lanh đầy nước mê man, hiển nhiên là chưa hoàn toàn tỉnh táo. Nàng để mẫu thân tùy ý mặc xiêm y cho nàng, sau đó mới nhớ, hôm nay là sinh nhật nàng.

Sinh nhật nàng vào ngày mười bốn tháng giêng, vừa vặn trước Tết Nguyên Tiêu một ngày.

Chu thị mặc xiêm y cho nữ nhi xong, nha hoàn liền bưng một chậu sứ màu xanh ngọc khắc bách điều đi vào. Chu thị thấy nha hoàn đang chuẩn bị những khăn lau mặt vào chậu rửa, liền nói một tiếng: “Đề ta làm đi.” Đối với mọi chuyện liên quan đến nữ nhi, xưa nàng nàng thích tự tay làm lấy. Chu thị cầm khăn lau, vớt tay thử độ ấm của nước, lúc này mới bỏ khăn lau vào chậu rửa mặt, cẩn thận vắt khô, nhẹ nhàng lau mặt cho nữ nhi.

Lau mặt xong, Khương Lệnh Uyển mới coi như hoàn toàn tỉnh ngủ.

Chu thị ôm nữ nhi ngồi trước gương, cảm lược ngọc chải lên hai búi tóc xinh đẹp cho nữ nhi, chải thật kỹ, sau đó một tay cầm trâm hoa mai năm cánh khảm hồng ngọc, một tay cầm dải lụa hoa rữ tua bạc, cuối dây khảm thạch lựu, hỏi: “Hôm nay Xán Xán muốn đeo cái nào?”

Khương Lệnh Uyển một đôi mắt to nhìn thật kỹ, rất có chủ kiến chỉ vào trâm hoa mai nói: “Xán Xán muốn cái này.”

Chu thị gật đầu, cài trâm cho nữ nhi.

Sau đó lại cầm lấy một chuỗi ngọc vàng đeo vào cổ nữ nhi, lúc này mới thỏa đáng.

Khương Lệnh Uyển nhìn khuôn mặt bánh bao mềm mại nhu nhu, trong lòng có chút phát sầu. Mấy tháng nay bên ngoài rất lạnh, thỉnh thoảng tuyết lại rơi lớn, nàng làm ở trong phòng không muốn đi ra, mỗi ngày ăn lại ăn, ngủ lại ngủ, năm mới đi qua, cả khuôn mặt dường như lại béo hơn một vòng, trên bụng cũng toàn là thịt. Khương Lệnh Uyển duỗi tay nhỏ ra nhìn, lại xoa xoa gò má, sờ một cái liền cảm giác được toàn là thịt với thịt, cảm giác vô cùng tốt.

Lần này được rồi...

Mới qua mấy tháng, nàng đã béo thành một bé mập.

Chu thị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, nói: “Chờ một lát Tranh biểu tỵ và Vành biểu ca đều sẽ tới đây, hôm qua Vinh Vương phủ phái người qua, nói là Vinh thế tử và Tiểu Quận chúa cũng sẽ đến chúc mừng sinh nhật con. Tuy hôm nay là sinh nhật Xán Xán, nhưng con phải ngoan ngoãn, không được bắt nạt người khác.”

Lục Tông cũng đến?

Khương Lệnh Uyển sững sờ, đột nhiên nhớ đến chuyện lần trước ——

Ngày ấy nàng xông vào phòng Lục Tông, đúng lúc Lục Tông mới tắm xong bước ra ngoài, quay đầu liền nhìn thấy nàng, dường như rất là sững sốt... Hiển nhiên không ngờ nàng sẽ đi vào ngay lúc đó. Mà nàng a? Nàng chỉ là một tiểu nữ oa bốn tuổi, hoàn toàn có thể giả vờ cái gì cũng không biết, nhưng hôm đó nàng thật lúng túng, vội vàng che mặt chạy ra ngoài, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng. Tuy rằng kiếp này nàng hơi dính lấy Lục Tông, nhưng vẫn là một tiểu cô nương rụt rè nha.

Nhưng mà... thực sự nàng không nhìn thấy gì a.

Có điều, ở kiếp trước, quả là nàng đã nhìn không biết bao nhiêu lần. Thời điểm động phòng hoa chúc nàng thật không nhìn, nhưng thời gian trôi qua, tóm lại không thể không nhìn. Lần đầu nhìn thấy nàng có chút giật mình, cảm giác vật kia quá mức xấu xí, nhưng sau đó... Sau đó xem nhiều lần rồi cũng sẽ quen.

Nhưng so với tình huống hiện tại thực sự không giống nhau a.

Ngày ấy hồi phủ, nàng ảo não không thôi.

Phản ứng của nàng lớn như vậy, không phải là hành động mà một tiểu nữ oa nên có... Cũng không biết Lục Tông sẽ nghĩ nàng như thế nào.

Tiếp mấy ngày sau, nàng cũng không dám đi thăm Lục Tông nữa.

Chu thị thấy dáng vẻ ngơ ngác sững sờ của nữ nhi, cho rằng nữ nhi chưa tỉnh ngủ, hơn nữa khi nhắc tới Lục Tông cũng không thấy nàng phản ứng gì, lần trước nữ nhi từ Vinh Vương phủ trở về, cũng không tiếp tục ồn ào nói muốn đi thăm Lục Tông nữa.

Nàng biết nữ nhi lại đụng phải tật xấu có mới nói cũ, bây giờ mấy tháng không thấy, dường như đã quên Lục Tông không còn một mống.

Bất quá nàng thực sự rất yêu quý hài tử Lục Tông này, đã lâu không gặp, thực sự có chút nhớ, cũng không biết đứa nhỏ kia đã cao lên bao nhiêu a.

Khương Lệnh Uyển ăn xong mì trường thọ, sau đó đi qua chỗ lão thái thái, rồi lại trở về gian phòng của nàng.

Sinh nhật tiểu tổ tông của Vệ Quốc Công phủ, tuy nàng chỉ là tiểu oa nhi năm tuổi, nhưng sinh ra đã là kim tôn ngọc quý, mới nửa ngày đã thu một đống lễ vật lớn. Có điều, Khương Lệnh Uyển căn bản không chú ý lắm, cũng lười xem, chỉ là khi đến giờ tị, nàng thấy Đào ma ma đi vào, khuôn mặt tràn đầy vui sướng, nói: “Lục tiểu thư, Vinh Thế tử đến thăm tiểu thư.”

Lục Tông.

Nếu là ba tháng trước, vừa nghe Lục Tông đến, khẳng định nàng sẽ không ngủ mà chạy đi gặp hắn.

Nhưng lúc này, tuy nàng nhớ Lục Tông, thế nhưng trong lòng khó chịu.

Khương Lệnh Uyển dừng một chút, tay nhỏ vội vàng ôm bụng, nhú lông mày nói: “Ta không thoải mái, muốn ngủ...”

nói xong nàng liền cuộn tròn thành một khối tròn, thân thể mập mạp lăn vào bên trong giường, không nói tiếng nào.

Đào ma ma biết đây là trò vặt của tiểu thư, đại khái là không muốn gặp Vinh Thế tử. Có điều nhắc tới cũng kì quái, ba tháng trước còn dính Vinh Thế tử như thế, mãi đến ngày ấy nàng vội vàng vàng chạy ra từ phòng Thế tử, sau này cũng không đề cập tới Vinh Thế tử nữa, phăng phất như đã quên mất hắn. Hôm nay Vinh Thế tử cố ý sang thăm Lục tiểu thư, tiểu thư lại không muốn gặp người, thật là kì quái.

Khương Lệnh Uyển ôm bụng nháy mắt một cái, nhìn Đào ma ma đi ra ngoài, sau đó nàng ngơ ngơ nghe được âm thanh quen thuộc, là giọng Lục Tông.

Theo bản năng nàng liền vênh tai lên nghe ngóng.

Nghe được thanh âm Lục Tông, mắt nàng có chút sáng lên. Kịp trước tuy nàng không có bao nhiêu tình cảm nam nữ với Lục Tông, nhưng sau khi gả tới Vinh Vương phủ, Lục Tông sủng nàng, nàng đương nhiên càng ý lại vào hắn. Mỗi lần tới thời điểm hắn phải xuất chinh đánh trận, buổi tối nàng ngủ một mình, thực có chút không quen. Chia lìa mấy tháng, Lục Tông khai hoàn, nàng nghe được tiếng nói của hắn, trong lòng bỗng yên tĩnh lại.

“Lục tiểu thư, đây là quà sinh nhật Vinh Thế tử tặng cho tiểu thư.” Đào ma ma khuyên can người trên giường mãi, thản nhiên: Vinh Thế tử có tâm như vậy, hiển nhiên là hắn đã đặt tiểu biểu muội này ở trong lòng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, chậm rãi từ trên giường nhỏ bò dậy, sau đó nhìn cái hộp nhỏ trong tay ma ma, duỗi tay nhỏ nhận lấy.

Nàng ngồi xuống, chậm rãi mở hộp ra.

Bên trong cũng không phải đồ trang sức hay châu báu quý giá gì, mà là một con rối nhỏ.

Mắt Khương Lệnh Uyển sáng rực lên, cầm con rối tinh tế đánh giá một phen, phát hiện con rối không quá tinh xảo nhưng lại rất sống động, hiển nhiên đã tốn không ít công phu...

Con rối nhỏ là một tiểu nữ oa béo mập, đáng yêu như vậy, không phải nàng thì là ai?

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cong môi, trong lòng đắc ý.

Nhưng mà...chẳng lẽ con rối này là Lục Tông tự mình làm?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cảm con rối nhỏ yêu thích không thôi, liền nghe thấy bên ngoài có một âm thanh giòn tan đang gọi nàng. Nàng thoáng giương mắt, nhìn người đến mặc một áo chiếc khoác màu xanh sẫm, trên đầu đội mũ quả dưa bằng gấm thêu màu đen.

Tiểu nam oa đáng yêu như vậy, không phải Tiết Vành thì là ai?

Qua một năm, khuôn mặt Tiết Vành ngày càng mượt mà, dường như cũng mập thêm một vòng, thời điểm mặc tiểu bào càng thêm ngây thơ đáng yêu.

Tiết Vành đặt mông ngồi cạnh Khương Lệnh Uyển, mắt to nhìn con rối nhỏ trong tay nàng, nói: “Con rối này thật đáng yêu, mập mập như Xán Xán.” Trong mắt Tiết Vành, những thứ mập mập tròn tròn giống như tiểu biểu muội luôn là khả ái nhất. Hắn duỗi tay nhỏ muốn sờ, nhưng Khương Lệnh Uyển nhanh chóng đem con rối bỏ lại vào trong cái hộp nhỏ, đóng lại, sau đó mới liếc mắt nhìn Tiết Vành.

Tiết Vành quệt miệng, dường như có chút bất mãn, nhưng lại không dám hé răng.

Khương Lệnh Uyển không nhìn Tiết Vành, nghiêng nghiêng đầu, liền phát hiện biểu tỷ Tiết Tranh cũng tới. Tiết Tranh cùng Tiết Vành là một đôi long phượng thai, Tiết Tranh là tỷ tỷ, có người nói nàng chỉ ra đời sớm hơn hai khắc chung mà thôi, nhưng dù là hai khắc chung, lại để cho Tiết Tranh từ nhỏ liền quyết định bảo vệ đệ đệ Tiết Vành của mình —— không cho người khác bắt nạt đệ đệ, chỉ cho đệ đệ bắt nạt người khác. Có điều Tiết Vành lại rất ngoan ngoãn, đương nhiên sẽ không tìm lí do bắt nạt người khác, mà những người thích bắt nạt Tiết Vành, đã sớm bị tiểu nữ oa dũng mãnh Tiết Tranh đánh cho chạy mất dép.

Lại nhìn Tiết Tranh, hai tỷ đệ là đôi long phượng thai, dung mạo giống nhau như đúc, nhưng Tiết Tranh cao hơn Tiết Vành một chút, cũng gầy hơn, vẫn rất dễ dàng nhận ra. Tuy Tiết Tranh là tiểu nữ oa, nhưng xưa nay không thích trang điểm, tiểu cung nhỏ đeo bên eo chưa từng rời đi, tính tình còn táo bạo hơn tiểu nam oa, ngược lại đệ đệ Tiết Vành lại rất nghe lời, tính tình ôn hòa. Cô nàng luôn nói, tính tình hai tỷ đệ này dường như bị đảo ngược.

Khương Lệnh Uyển rất sùng bái Tranh biểu tỷ, lập tức ngừng đầu ngọt ngào kêu một tiếng: “Tranh biểu tỷ.”

Tiết Tranh nhìn tiểu bánh bao ngồi trên giường La Hán, cảm thấy tiểu biểu muội càng ngày càng đáng yêu, liền cúi người hôn má nàng một cái, sau đó tiếp tục nheo nheo mặt mập của Khương Lệnh Uyển: “Xán Xán thật ngoan, lần tới biểu tỷ dẫn muội đi trộm trứng chim.”

Tiết Vành đứng một bên bất mãn nói: “Tỷ, không phải nương đã nói không cho tỷ leo cây sao?”

Tiết Vành thầm nghĩ: Tỷ tỷ của hắn nghịch ngợm như vậy, Xán Xán ngoan như thế, làm hư nàng thật không tốt.

Tiết Tranh chớp chớp mắt to, hỏi: “Đệ không nói làm sao nương biết?” nói xong nàng hướng phía Khương Lệnh Uyển cười tươi: “Có đúng không Xán Xán?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “Tranh biểu tỷ nói đúng.”

Tiết Tranh nghe vậy liền cười to.

Tiết Vành lo lắng tiểu biểu muội sẽ đi theo tỷ tỷ hắn học cái xấu, vội hỏi: “Xán Xán, chúng ta ra ngoài sân nện người tuyết được không?”

Nện người tuyết a.

Mắt to Khương Lệnh Uyển chuyển động, trong lòng có chút chờ mong, gật đầu nói: “Được.” nói xong liền cùng Tiết Vành nhảy xuống giường La Hán, chuẩn bị đi ra ngoài nện người tuyết.

Đào ma ma đứng một bên vội cầm một chiếc áo khoác lông chim màu đỏ quả hạnh, viền áo nạm hạt thạch lựu mặc vào cho Khương Lệnh Uyển, lại đội thêm một cái nón thỏ lông xù lên đầu nhỏ của nàng, cuối cùng lấy thêm đôi bao tay thêu bông màu tím đeo vào tay nhỏ, dặn dò: “Bên ngoài lạnh, Lục tiểu thư chơi nhanh rồi về, cẩn thận cảm lạnh.”

Khương Lệnh Uyển nhìn thân hình vốn đã tròn vo của mình, lần này lại bị bọc kín mít, càng giống như một cái bánh chưng. Về mặt nàng ngoan ngoãn nói: “Đào ma ma, Xán Xán biết, Xán Xán cùng Tranh biểu tỷ cùng Vành biểu ca chơi một lát, rất nhanh liền trở về...”

Ng ngoan như thế, Đào ma ma liền yên tâm.

Tiết Tranh dẫn đầu, mang theo hai bánh bao một đỏ một xanh, hấp tấp chạy ra ngoài sân nện người tuyết.

Tiết Vành có ý muốn ở trước mặt tiểu biểu muội thể hiện bản lĩnh một phen, liền xung phong vận chuyển tuyết, xong lại cùng tiểu biểu muội nện người tuyết. Tiết Vành giơ cành cây khô trong tay nói: “Cái này chút nữa dùng làm tay người tuyết...”

Tay nhỏ đeo găng, Khương Lệnh Uyển đắp tuyết không được tốt, nhưng nhờ có Tiết Vành trợ giúp nên cũng đỡ hơn nhiều. Còn Tiết Tranh, xưa nay nàng luôn xem thường những loại trò chơi như thế này, cảm thấy chúng thật ấu trĩ, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng, cũng không biết lại đang lác lư bên ngoài làm cái gì.

Khương Lệnh Uyển chỉ huy Tiết Vành.

Hôm nay Tiết Vành ăn mặc khá dày, như cái bánh bao nhỏ, di chuyển có chút bất tiện, thỉnh thoảng thân thể có chút không vững lại đặt mông ngồi xuống đất, hoặc không cẩn thận lại bị té, miệng ăn đầy tuyết. Có điều ngẩng vai cái trên tuyết cũng không sao, Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dáng Tiết Vành có chút

đáng yêu, không nhịn được cười lên, Tiết Vành nhìn tiểu biểu muội cười đến nỗi hai con mắt cong cong, cũng ngày ngốc nở nụ cười.

“Tiết tiểu thư, cẩn thận một chút—— ”

“Tiết tiểu thư, ngài mau trèo xuống a.”

...

Nghe được âm thanh này, Khương Lệnh Uyển cũng không kinh ngạc lắm.

Nàng nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, quả nhiên thấy Tiết Tranh đang trèo cây.

Hôm nay Tiết Tranh mặc một thân áo bông màu xanh biếc bằng lụa, vạt áo phía trước vắt nghiêng, bên trong màu trắng tinh bao quanh bởi một màu xanh lục, đặc biệt dễ thấy. Nhưng mà tình cảnh bây giờ của Tiết Tranh khá nguy hiểm, xưa nay nàng gan lớn, ý vào động tác linh hoạt của mình, thường hay làm ra những trò nguy hiểm như trèo cây, nhưng dù có lợi hại thế nào, nói tóm lại nàng vẫn chỉ là một tiểu nữ oa mà thôi.

Tiết Vành nhìn lên, ngăn người, sau đó liền chạy tới.

Khương Lệnh Uyển cũng muốn gọi Tiết Tranh trèo xuống, nào biết vừa mới chạy được vài bước, dưới chân liền vấp phải cành cây khô, thân thể mập mạp liền ngã lăn quay trên đất, mũ thỏ trên đầu cũng rơi xuống. Khương Lệnh Uyển nhủ may, muốn đứng dậy, nhưng rất nhanh liền có một đôi tay vươn tới, luồn qua khe rách đỡ nàng lên.

Khương Lệnh Uyển sững sờ gương mặt, nhìn thẳng vào tiểu thiếu niên đang khom lưng đứng trước mặt nàng. . .

Ngũ quan tuần tú non nớt, lông mày hơi nhíu, giống như từ trong tranh bước ra. Khương Lệnh Uyển ngay lập tức bị sa vào đôi con ngươi trầm lắng sâu thẳm đen như mực, nàng vui mừng mấp máy môi, nhưng lại không nói ra lời.

Ba tháng không gặp, dường như hân cũng không thay đổi gì.

Lục Tông không nhanh không chậm nhặt mũ thỏ dưới đất đội lên cho tiểu bánh bao, thấy nàng không nói một lời, chỉ mở một đôi mắt to nhìn hân, liền nhàn nhạt nói: “Còn nhận ra huynh không?”

Khương Lệnh Uyển nghe xong suýt nữa cười ra tiếng.

Ngày thường Lục Tông rất ít nói, lại nghiêm túc, hôm nay nói như vậy thật giống như đang vui đùa. Hai người bọn họ chỉ mới ba tháng không gặp, làm sao nàng có thể quên hân cơ chứ? Chỉ là nàng không nghĩ tới, thì ra là Lục Tông vốn không rời đi. Vừa rồi trong lòng nàng có chút hối hận, bây giờ thấy hân ở chỗ này, không khỏi vui mừng, liền nhón chân lên ôm lấy cổ hân, chà xát khuôn mặt hân, cong môi thân mật gọi: “Lục Tông. . .”

“Ừm”

Lục Tông ôm tiểu bánh bao trong ngực, đáp một tiếng.

Mấy tháng không gặp, dường như tiểu bánh bao sống rất tốt, ăn no béo trắng, khuôn mặt lại tròn thêm một vòng. Thấy nàng thân cận với hân như vậy, vàng trần Lục Tông nhu hòa hơn chút, sau đó hỏi: “Lễ vật sinh nhật, thích không?”

Tiểu rồi béo kia sao?

Khương Lệnh Uyển nói lòng tay, nhìn gương mặt tuần tú của Lục Tông, gật đầu, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán rất thích, nhưng mà. . .” Nàng dừng một chút, nhấp nháy mắt, nói: “Xán Xán còn muốn cái khác.”

Lục Tông nhìn đôi mắt to linh động của tiểu bánh bao, phối hợp hỏi: “Cái gì?”

Khương Lệnh Uyển đưa tay chỉ gò má của nàng.

Ý rất rõ ràng.

Lục Tông ngăn người, cũng không nói gì, chỉ cúi người hôn lên gương mặt bánh bao của nàng một cái.

Vừa hôn xong, Tiết Tranh cùng Tiết Vành vừa vặn đi qua. Tiết Vành thấy Lục Tông hôn tiểu biểu muội, chân ngắn vội vàng chạy đến trước mặt Khương Lệnh Uyển hét lên: “Huynh cũng muốn hôn. . .” nói xong đôi môi béo nộn liền đưa tới.

Lục Tông liền ôm người lên.

Tiết Vành vô huyệt, đôi mắt to long lanh nước tràn ngập oán niệm nhìn Lục Tông.

Tiết Tranh sang sảng nở nụ cười, đưa gò má của nàng đến trước mặt đệ đệ, nói: “Hôn tỷ, muốn hôn thì hôn tỷ được rồi. . .”

.

Lúc này tâm tình Khương Lệnh Uyển rất tốt, khuôn mặt nhỏ tròn đầy nụ cười, nắm tay Lục Tông chạy tới tiền thính tìm cha mẹ. Nàng vừa nhìn thấy cha, đôi mắt liền sáng lên, “thích thích thích” chạy tới.

Khương Bách Nghiêu đang trò chuyện với Khương Nhị gia, thấy nữ nhi bảo bối chạy đến, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười từ ái, ôm nữ nhi lên đùi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của nàng nói: “Tiểu thọ tinh của chúng ta đến rồi.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nghiêng đầu nhìn Khương Nhị gia kêu một tiếng: “Nhị thúc.”

Khương Nhị gia nhìn tiểu chất nữ xinh đẹp đáng yêu liền yêu thích không thôi, cười cười nói: “Xán Xán của chúng ta càng lớn càng đẹp, sau này chắc chắn là một tiểu mỹ nhân.”

Khương Lệnh Uyển thầm nghĩ: Sau này nàng không phải là một tiểu mỹ nhân, là đại mỹ nhân.

Nghĩ tới khuôn mặt của mình sau này lớn lên, Khương Lệnh Uyển có chút tự hào, có điều kiếp trước nàng tiêu tốn khá nhiều vào việc trang điểm trang phục, kiếp này nên khiêm tốn lại một chút.

Bên này Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ cũng tới tiền thính tìm cha.

Khương Lệnh Huệ mặc một thân váy đỏ khoác thêm chiếc áo gấm nhỏ viền vàng đi phía trước, dung mạo không tệ, trang phục như vậy thực sự đẹp đến chói mắt, mà Khương Lệnh Dung lại mặc một bộ váy màu mỡ ong nhàn nhạt, tuy ăn mặc đơn giản, nhưng nhìn qua thực sự là một cô bé ngoan, càng làm người khác yêu thích. Khương Lệnh Huệ nhìn thấy Khương Nhị gia liền vui vẻ chạy tới, còn có một nữ tử trẻ tuổi mũm mĩm đứng cạnh Khương Lệnh Dung, chính là nữ tiên sinh của Khương Lệnh Dung, Thẩm Như Ý.

Lần trước Khương Lệnh Dung bị bệnh, khuôn mặt nhỏ liền gầy đi một ít, nhưng Khương Nhị gia cũng chỉ qua thăm nom vài lần, chỉ có vị tiên sinh Thẩm Như Ý chăm sóc Khương Lệnh Dung rất tỉ mỉ chu đáo, giúp nàng khỏe mạnh trở lại. Mẫu thân Khương Lệnh Dung vừa mới rời đi, đây chính là thời điểm cần người quan tâm nhất, nên nàng liền có chút ý lại Thẩm Như Ý. Thẩm Như Ý là một nữ tử chưa lấy chồng, việc chăm sóc hài tử thực sự cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng dường như đó là thiên tính của nữ tử, không có cách nào từ chối Khương Lệnh Dung, tuy nàng đã nghĩ, nhưng vẫn thường xuyên qua đây chăm sóc đứa trẻ này.

Thẩm Như Ý dẫn Khương Lệnh Dung đi đến tiền thính, vốn định đưa đến liền trở về, dù sao Quốc Công gia cùng Khương Nhị gia đều ở đây, nàng là một nữ tử, tự nên biết kiêng dè.

Chỉ là ——

Thẩm Như Ý ngược mắt nhìn về phía người đang ngồi trên ghế chủ vị, nam tử mặc một bộ cẩm bào màu trắng thêu hình trăng lưỡi liềm, trong ngực ôm một tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài, trên gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười nhàn nhạt, làm cho lòng người cảm thấy ấm áp. Thẩm Như Ý đọc đủ loại thi thư, tính tình thanh cao, từng tuyên bố chung thân không gả, nàng cảm thấy những nam tử ô uế trên thế gian kia không có người nào xứng với nàng, nhưng nam tử này...

Thẩm Như Ý cảm thấy trái tim mình đang ầm ầm nhảy lên, trong lòng căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Khương Lệnh Uyển đang ngồi trong lòng ngực cha rất vui vẻ, nhìn Khương Lệnh Huệ đi tới, nụ cười nhạt bớt, sau đó nhìn Khương Lệnh Dung đang đi tới cách đó không xa, cùng với Thẩm Như Ý đang đứng ở cửa. Khương Lệnh Uyển thấy mặt Thẩm Như Ý hơi ửng hồng, một đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía bên này, trong mắt có chút si mê không tầm thường.

Đây là...

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên ý thức được điều gì đó.

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú chuyên hút hoa đào của cha, bất đắc dĩ nhíu mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Thẩm Như Ý là một người kiêu căng tự mãn, đối với chuyện tình cảm tự nhiên cũng thông suốt muộn hơn một chút. Trước kia nàng khinh thường những nữ tử dựa vào nam nhân mà sống. Nàng cảm thấy thân là nữ nhân, không có nam tử cũng có thể sống một cuộc sống tiêu dao tự tại. Nhưng mà khi thấy người này, nàng đột nhiên có một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời, làm nàng thật khâm trọng...

Nàng rũ mắt, không nhìn được lại gương lên, một đôi mắt sáng dịu dàng như hồ nước mùa xuân, sóng mắt lưu chuyển, hàm chứa chút yêu kiều nhìn trộm một cái, sau đó lơ lửng tai liền nóng lên.

Nhưng mà, một thân trang phục này, cùng với Khương Nhị gia đang ngồi bên cạnh hắn và Lục tiểu thư trong lòng ngực kia, không một lời liền chỉ rõ thân phận của hắn.

Mới biết yêu, lại ngay lập tức bị xối cho một gáo nước lạnh.

Thẩm Như Ý lập tức tỉnh táo lại.

Vị nam tử nho nhã trầm ổn này cũng không phải ai xa lạ mà chính là gia chủ Vệ Quốc công phủ Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu ở Tấn thành nổi danh tuấn mỹ nho nhã, nhưng sau khi hắn cưới vợ, nổi danh nhất chính là thanh danh sùng thể của hắn. Đúng rồi, người mà Khương Bách Nghiêu cưới chính là An Vương phủ Xương Bình Quận chúa. Xương Bình Quận chúa phong tư xuất chúng Tấn thành, khi hai người thành thân, quả thật là trời sinh một đôi. Khương Bách Nghiêu lại là một người sùng thể như mạng, phu thể ân ái không nói, lại còn sinh ra một đôi nhi nữ thông tuệ đáng yêu, làm người ta hâm mộ không thôi.

Thẩm Như Ý nhìn tiểu nữ oa trong lòng Khương Bách Nghiêu, thầm nghĩ: Phần điều ngọc mài như vậy, sau này lớn lên, dung mạo cũng thật khó lường.

Nàng ở quý phủ dạy học, làm sao không thể nghe nói qua việc Khương Bách Nghiêu cùng Chu thị ân ái?

Khương Nhị gia cũng không quan tâm đến hai nữ nhi này của mình cho lắm, trong lòng hắn chỉ có Khương Lộc là bảo bối, nhưng hôm nay Khương Lệnh Huệ vui vẻ nhào vào ngực hắn, Khương Nhị gia cũng không đẩy nàng ra, liền ôm nàng ngồi lên đùi.

Mẫu thân Khương Lệnh Huệ vừa rời đi, bây giờ nàng đặc biệt quán quít người cha này. Hôm nay hiếm khi Khương Nhị gia thân thiết với nàng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vui như nở hoa.

Khương Lệnh Huệ quay đầu, vui mừng vẫy tay với Khương Lệnh Dung. Khương Nhị gia ngẩng đầu nhìn đại nữ nhi, ánh mắt bất ngờ rơi vào người Thẩm Như Ý đứng cách đó không xa.

một thân áo lụa ba màu xanh ngọc, đỏ và xanh thắm đan xen nhau trên vật áo, dáng người cao gầy, là lướt tinh tế, thướt tha yêu kiều. Da trắng môi đỏ, tóc đen như mực, trên búi tóc cắm thêm một trâm ngọc hoa lan, càng làm nàng trở nên phong hoa tuyết nguyệt.

Giống bông hoa u lan trong cốc vắng, thanh thoát cao ngạo.

Thẩm Như Ý đã hơn hai mươi, tuy dung mạo không thuộc hàng quốc sắc thiên hương, nhưng khí thái xuất trần thoát tục, đủ để hấp dẫn ánh mắt nam tử.

Nhất thời Khương Nhị gia không thể dời mắt.

Từ thị vừa đi, Khương Nhị gia liền có thể thoải mái trải qua những tháng ngày tiêu dao tự tại. Mỗi ngày đều ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” không nói, càng không cần lo lắng đề phòng sự từ hà đông trong nhà kia, thật là sung sướng như thần tiên. Những nữ nhân đã từng qua tay hắn kia, có người đáng người tốt hơn nàng, có người dung mạo còn xinh đẹp hơn nàng, càng có một phen công phu trên giường tuyệt hảo kia, nhưng lại không có người nào có khí chất thanh liên như nàng, phảng phất như đang đứng trên đám mây.

Đại khái trong tâm khí nam nhân, đều hi vọng nữ nhân ở dưới thân mình hưởng thụ sung sướng, chứ không phải bày ra tự thái thanh cao như vậy.

Càng thanh cao cao ngạo, hắn càng muốn nhìn về mặt yếu điệu của nàng.

Thẩm Như Ý thu hồi tâm tư, đúng lúc đối mắt với Khương Nhị gia.

Thấy hắn thẳng tắp nhìn mình, phảng phất như nhìn chằm chằm con mồi. Nàng là nữ tiên sinh dạy học của Khương Lệnh Dung, trước đây nàng khá kính trọng Từ thị, cũng biết Khương Nhị gia tính tình phong lưu, nhưng nàng lại cảm thấy Khương Nhị gia dù có gan trời cũng không dám động nàng... Cũng vì hơn nửa năm nay, nàng cũng tình cờ chạm mặt hắn vài lần, Khương Nhị gia này vẫn luôn rất kính trọng nàng. Nhưng ánh mắt lần này làm cho nàng có cảm giác thật ghê tởm.

Chỉ bằng hắn, cũng dám mơ tưởng đến nàng?

Khương Nhị gia cùng Khương Bách Nghiêu là huynh đệ ruột, ngũ quan có chút tương tự, nhưng người xưa thường nói “Tướng sinh từ tâm”, Khương Bách Nghiêu đọc đủ thứ thi là một quân tử ôn tồn nho nhã, mà Khương Nhị gia suốt ngày lưu luyện phong hoa chơi bởi phóng đãng, tất nhiên không còn gì phải nói nữa.

Thẩm Như Ý nhíu mày, thấy Khương Bách Nghiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, trái tim nhất thời đập “thịch thịch thịch” liên hồi, sau đó cúi đầu, đỏ mặt xoay người rời đi.

Khương Bách Nghiêu chỉ liếc qua một chút, chưa từng để trong lòng, lại tiếp tục cúi đầu nói chuyện với nữ nhi.

Nhưng Khương Nhị gia là một con cáo già tình trường.

Mới vừa rời về mặt yêu kiều nữ thiện thùng của Thẩm Như Ý đều lọt hết vào mắt hắn, làm sao hắn có thể không biết Thẩm Như Ý động tâm với Khương Bách Nghiêu? Khương Nhị gia cười cười, tay xoa đầu nhỏ nữ nhi, về mặt đầm chiêu.

Khương Lệnh Uyển biết mị lực của cha rất lớn, nhưng cha luôn giữ mình trong sạch, xưa nay chưa từng làm những việc trêu hoa ghẹo nguyệt kia, điểm này nàng rất tin tưởng. Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn Lục Tông đứng bên cạnh, hần vừa cao vừa gầy, hình như ba tháng qua còn cao hơn chút ít.

Nàng cũng cao a —— có điều hơi mập một chút, nhìn như không có gì khác biệt.

Thân thể mập mạp của Khương Lệnh Uyển linh hoạt từ trên người cha nàng trèo xuống, chạy đến bên người Lục Tông, thân mật ôm cánh tay của hần, ngửa đầu nói: “Tông biểu ca, bồi Xán Xán đến viện tử chơi đùa đi.”

Lục Tông thấy tiểu bánh bao cười tươi, không có bởi vì mấy tháng không gặp mà xa lạ với hần. hần gật đầu nói: “Được.” nói xong liền tùy ý nàng kéo tay hần đi đến viện tử.

Khương Lệnh Uyển dùng chân ngăn, hướng về phía Lục Tông giơ hai tay: “Muốn ôm một cái.”

Lục Tông bất đắc dĩ khom lưng ôm nàng lên.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ hần, trán cộng vào trán hần, nháy mắt hỏi: “Xán Xán có nặng hay không?”

Lục Tông nhìn đôi mắt to gần trong gang tấc, biết tiểu bánh bao không muốn nghe đúng sự thật, liền dùng sức nâng mông nàng lên, ôn hòa nói: “...không nặng.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, hôn lên mặt Lục Tông một cái, cọ nước miếng lên mặt hần sau đó ôm cổ hần cười khanh khách không ngừng.

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ nhi hoạt bát đáng yêu nhà mình, nụ cười trên mặt thật ấm áp. Nghĩ tới việc trước kia thê tử cứ nói mãi, bảo nữ nhi không tìm không phải quên Lục Tông, nói thế nào Lục Tông cũng là ân nhân cứu mạng nữ nhi a. Bây giờ Lục Tông vừa mới đến, nữ nhi lại dính vào hần, nào có chút gì là quên đi?

Nếu như không phải nữ nhi tuổi còn nhỏ, hần còn thật lo lắng sợ trí nhớ nữ nhi có vấn đề.

Khương Nhị gia nói: “Vinh Thế tử đối xử với Xán Xán thật tốt, ngày thường hần trầm mặc ít nói... Cũng khó trách, Xán Xán được mọi người yêu thích như thế.”

Khương Lệnh Huệ ngồi trong lòng ngực Khương Nhị gia bất mãn quyết quyết miệng nhỏ, tay nhỏ ôm cổ hần yếu ớt nói: “Huệ nhi cũng được rất nhiều người yêu thích.”

Khương Nhị gia nhìn nữ nhi trong ngực, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng cũng thực thanh lệ xinh đẹp, sau này lớn lên tất nhiên cũng sẽ trở mã yêu kiều. Nhưng dù có đẹp hơn nữa, tính cách quá bị nuông chiều này cũng không phải là chuyện tốt. Nữ nhi này của hần hoàn toàn bị Từ thị chiều hư, cũng may Từ thị đi rồi, nếu nàng ta còn lưu lại trong phủ, sau này không biết nữ nhi sẽ bị giáo dục thành bộ dáng gì... Vạn nhất thành một sư tử hà đông giống như Từ thị, chẳng phải hại nữ nhi cả đời sao? Có nam tử nào chịu đựng được nữ nhân như vậy?

Khương Nhị gia nở nụ cười, néo néo khuôn mặt trắng nõn của Khương Lệnh Huệ, nói: “Đúng nha, Huệ nhi của cha rất được mọi người yêu thích.”

Cuối cùng Khương Lệnh Huệ cũng lộ ra tính tình trẻ con, được Khương Nhị gia khen như vậy, cảm thấy bản thân mình là người được mọi người yêu thích nhất, khỏe môi nàng cong cong, mặt mày không giấu nổi vui sướng.

Khương Lệnh Dung đứng một bên, ngoan ngoãn im lặng.

Từ lúc Từ thị rời đi, Khương Lệnh Dung trầm tĩnh thường ngày càng ngày càng trở nên quái gở, ngoại trừ có chút ý lại Thẩm Như Ý thì không muốn tiếp xúc với ai.

.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong liền ôm con rối nhỏ mà Lục Tông tặng nàng ở trên giường chơi đùa.

Chu thị thấy hôm nay tâm tình nữ nhi rất tốt, hơn nữa còn dán lên người Lục Tông như hình với bóng, lúc Lục Tông trở về, càng lưu luyến không rời, tiễn người đến tận cửa mới chịu vào trong.

Điều này thật là kì quái.

Mấy tháng trước, nữ nhi còn không buồn nhắc tới Lục Tông a. Hơn nữa trí nhớ nữ oa bốn năm tuổi cũng không tốt, đặc biệt là nữ nhi của nàng, có thể nhớ được Lục Tông, thật đúng là kì lạ.

Chu thị nhìn con rối mập mạp đáng yêu trong ngực nữ nhi, nói: “Là Tông biểu ca tặng con?”

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, dương dương tự đắc khoe khoang: “Đúng nha đúng nha. Nương, đẹp không? Có phải con rối rất giống Xán Xán không?” Hôm nay thu lễ vật sinh thần, nàng thích nhất là lễ vật của Lục Tông.

không phải quý báu gì, mà là do người tặng mà thôi.

Chu thị phối hợp gật đầu, nói: “Xinh đẹp. Tông biểu ca con tay nghề không tệ, có điều ——” Chu thị ôm nữ nhi vào ngực, nắm lấy khuôn mặt nhỏ của nàng, cúi đầu nhìn ngọc bội đeo trên cổ nữ nhi, nói: “Xán Xán, ngọc bội kia, chúng ta không cần, lần tới trả lại cho Tông biểu ca, có được không?”

Nụ cười trên mặt Khương Lệnh Uyển thu lại.

Nàng hiểu được, lần trước nương cố ý đề cập đến chuyện ngọc bội, nhưng đây là ngọc bội Lục Tông cam tâm tình nguyện cho nàng. . .

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, bí bí nói: “Nương, tại sao? Xán Xán rất thích nó.”

Chu thị biết nữ nhi còn nhỏ, nhưng không phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng thương lượng, ôn tồn nói: “Nếu Xán Xán thích đeo ngọc bội, lần tới nương mua một ngọc bội đẹp hơn cho Xán Xán, có được không?” Lần trước nàng đã nói với Lục Tông, chờ nữ nhi chán ngọc bội sẽ trả lại, nhưng qua mấy tháng nay, nữ nhi vẫn không chịu.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, nói một tiếng “con thích cái này”, sau đó thân thể bánh bao lập tức bò khỏi lòng ngực Chu thị, tiến vào trong chăn ấm, không lên tiếng nữa.

Chu thị thấy nữ nhi không chịu, cũng không khuyên nữa, chỉ nói: “Vậy Xán Xán ngủ sớm một chút, ngày mai nương sang thăm con.”

“..Ân.” Trong chăn đệm truyền tới thanh âm nhỏ như tiếng mèo kêu.

Màn che được thả xuống, Khương Lệnh Uyển cuộn tròn dưới lớp đệm chăn, chờ khi nghe thấy âm thanh mẫu thân đi ra ngoài, lúc này mới lộ đầu ra, rũ rũ mi mắt.

Tay nhỏ của nàng theo bản năng mò lên ngọc bội đeo trước ngực.

,

Sở dĩ nàng tâm tâm niệm niệm ngọc bội này, kỳ thực là có nguyên nhân ——

Kiếp trước, sau đêm động phòng hoa chúc, ngày kế khi nàng tỉnh dậy, trên cổ đã đeo miếng ngọc bội này. Lúc đó nàng cũng không để ý lắm, hơn nữa xưa nay nàng rất yêu các phục sức trang điểm, ngọc bội kia không hợp với khí chất của nàng, tất nhiên nàng không muốn đeo, liền tiện tay bỏ đại vào trong tráp. Sau khi nàng trang điểm xong, Lục Tông thấy cổ nàng không đeo ngọc bội kia, ánh mắt sững sờ, nhưng cũng không nói gì thêm. Cho đến về sau khi nàng và Lục Tông cãi nhau, liền đem đồ tráp trang điểm trên bàn ném xuống đất, ngọc bội kia cũng vỡ nát. . . Lúc ấy Lục Tông lộ ra ánh mắt thất vọng, nhưng cũng chẳng hề nói một câu với nàng.

Nàng không kiêng nể lạm dụng sự sủng ái của hắn nhưng lại không làm tròn trách nhiệm của một người vợ, ngay cả thân phận Thế tử Phu nhân Vinh vương phủ nàng cũng chưa từng quý trọng.

Từ ngày đầu tiên sau khi thành thân, Lục Tông luôn thương yêu nàng nhất, chỉ cần có thể cho, hắn đều cho nàng tất cả.

Nàng không biết kiếp trước nàng không có con có phải vì nguyên nhân gì khác hay không, nhưng dù bất kể thế nào, nàng đều không nghĩ tới kiếp này sẽ không gả cho Lục Tông, không gieo vạ cho hắn. Chỉ cần tưởng tượng sau này Lục Tông sẽ cưới nữ nhân khác, ví dụ như Chu Lâm Lang, nàng liền cảm thấy khó chịu. Nàng muốn đi theo sự ích kỷ của mình một lần, cũng ôm một phần may mắn, kiếp này có thể sinh con dưỡng cái cho hắn, vì kiếp trước không sinh được, kiếp này phải hảo hảo bù đắp a.

Tay nhỏ mập mập nắm chặt ngọc bội trước ngực, khóa miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, hôn một cái, lúc này con mắt sáng lấp lánh, bên trong ánh lên ngọn lửa nhỏ, lẩm bẩm nói: “Lục Tông a Lục Tông, chàng nên chờ cưới vợ. . . hơn nữa chỉ có thể cưới ta.”

Năm mới qua đi, Khương Lệnh Huệ qua sáu tuổi.

Thẩm Như Ý lập tức phải dạy ba đứa hài tử, không chỉ có chút đau đầu. Nhưng cũng may có hai vị nàng đều đã dạy qua nên thoải mái không ít. Hôm nay sau khi học xong, Khương Lệnh Huệ hoan hô một tiếng liền vội vàng chạy ra ngoài, Thẩm Như Ý nhún mày, đã thấy Tô Lương Thần ngoan ngoãn cầm vở lên hỏi nàng mấy vấn đề. Thẩm Như Ý một mực giảng giải, càng ngày càng thêm yêu thích hài tử chăm chỉ này, cảm thấy Tô Lương Thần là một đứa trẻ thiên tư thông tuệ, dạy một chút liền hiểu.

Thẩm Như Ý rời khỏi lớp học, lúc đi qua sân nhỏ, vừa vận nhìn thấy Khương Bách Nghiêu một thân trường bào trắng thêu trăng lưỡi liềm mới hồi phủ.

Áo mũ chỉnh tề, quân tử khiêm tốn, nhìn qua thực trầm ổn nho nhã, phong hoa tuyết nguyệt.

Thẩm Như Ý nhất thời dừng chân, dường như ánh mắt cũng bị dính chặt.

Lần trước gặp qua, nàng đã có chút tâm tâm niệm niệm, phảng phất như bị si ngốc, không khống chế được mà nghĩ tới hắn, ngay cả trong mộng. . . Nhưng nàng biết Khương Bách Nghiêu đã có vợ con, Thẩm Như Ý nàng thế nào cũng là tài nữ số một số hai Tấn thành, nam nhân theo đuổi không kể xiết, xưa nay nàng chưa từng để ai vào mắt, lại làm sao có thể oan ức làm thấp thỏm người ta?

Nhưng đây là một phản chấp niệm của nàng.

Khương Bách Nghiêu tuy tốt, nhưng nàng phải nhớ thân phận của mình, tuyệt đối không thể đắm chìm trong trụ lạc.

Chỉ là lúc này khi nhìn thấy hắn, mấy ngày nay tự nàng an ủi bản thân, dường như tất cả đều đã vô dụng, nhất thời liền tan vỡ.

Thẩm Như Ý cố nén tâm tình kích động của mình, chậm rãi hành lễ: “Như Ý tham kiến Quốc Công gia.”

Hôm nay Khương Bách Nghiêu về trễ, vội vã muốn về phòng gặp thê nữ nhà mình, không ngờ lại đụng phải Thẩm Như Ý ở đây, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ khách khí chào hỏi: “Thẩm tiên sinh cực khổ rồi.”

hắn khẽ vuốt cằm, cử chỉ khách khí tôn trọng, vô hình lộ ra xa lánh.

Khương Bách Nghiêu chính là người như thế —— nhìn trên mặt hiền lành lịch sự, nhìn qua có vẻ là người dễ dàng ở chung, nhưng chân chính trong lòng hắn chỉ có người nhà.

Thẩm Như Ý thấy Khương Bách Nghiêu cử chỉ khiêm tốn, trong lòng như con nai vàng ngơ ngác, sau khi thấy bóng người xa dần, sững sờ chốc lát mới rời khỏi Vệ Quốc Công phủ.

Thẩm Như Ý ngồi bên ngoài đợi nhuyền kiệu, trong lòng bất ổn, khẩn trương vô cùng. Nàng định lấy chiếc khăn trong tay áo lau mồ hôi, lại không biết khăn lụa đã rơi đầu mắt.

Thôi.

Thẩm Như Ý không nghĩ nhiều, bây giờ trong đầu chỉ còn dáng người ngọc thụ lâm phong kia.

Chỉ là... Thẩm Như Ý ơi Thẩm Như Ý, Khương Bách Nghiêu đã có thê tử, người người tâm tâm niệm niệm trong lòng đã thành thân, người không được hãm sâu hơn nữa.

Nhưng ngày hôm sau, trái tim Thẩm Như Ý lại bị khuấy động một lần nữa.

Bởi trong quyển thư tịch* của nàng có một bức thư tay, trên có viết hai câu thơ

*thư tịch: sách

—— Quan quan sư cưu, tại hà chi châu; yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.*

*Hai câu đầu là ở trong Thi Kinh, nói về chim sư cưu, loài chim này con trống cùng con mái đi theo nhau, không đùa bỡn nhau, hai câu có nghĩa là hai chú chim sư cưu ở ngoài bãi bồi, ý chỉ việc quân tử kết đôi vợ chồng))) hai câu sau thì chắc mọi người biết rồi.

Đây là....

nói thế nào Thẩm Như Ý cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, nam tử viết thơ tình cho nàng không thiếu, nhưng tuổi nàng càng ngày càng lớn, những người ái mộ nàng cũng ngày càng ít đi. Bây giờ đột nhiên nhận được hai câu thơ này, Thẩm Như Ý giật mình, trong lòng cũng không có bao nhiêu cảm giác, cho đến khi ánh mắt dừng lại ở chỗ kí tên, nàng thật là sững sờ.

Nguyên Trục.

Khương Bách Nghiêu, tên tự là Nguyên Trục.

Dù trước giờ nàng không quá quan tâm đến chuyện Vệ Quốc Công Khương Bách Nghiêu, nhưng lần trước để ý, nàng cũng cố ý tìm hiểu qua, lấy hiểu biết của nàng, “Nguyên Trục” này chính là tên tự của hắn a.

thật sự là hắn sao?

Đôi mắt Thẩm Như Ý sáng lên, có chút không dám tin, trong lòng vừa vui mừng vừa nghi hoặc, cho đến khi nhìn thấy khăn lụa phía sau bức thư, lúc này mới tin tưởng hoàn toàn.

Đây, đây là khăn lụa nàng đánh rơi lần trước sau khi tình cờ gặp Khương Bách Nghiêu.

Cho nên đây là Khương Bách Nghiêu không thể nghi ngờ.

Thẩm Như Ý mừng như điên, trong lòng lăm lăm: thì ra hắn cũng có ý với nàng...

Nàng từng thấy Quốc Công phu nhân Chu thị, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, so dung mạo nàng cũng không thể sánh bằng nàng ta, nhưng những thứ khác nàng cũng không thua ai nửa phần a. Hơn nữa người theo đuổi nàng rất nhiều, điều này nàng vẫn có tự tin. Thẩm Như Ý càng nghĩ càng mừng, vui đến nỗi trái tim muốn nhảy ra ngoài. Hơn hai mươi mới biết thế nào là tình cảm nam nữ, phảng phất so với độ tuổi biết yêu thông thường còn chấy bóng hơn.

Nhưng Thẩm Như Ý cũng biết: Nữ tử phải rụt rè.

Nàng kiềm chế, chờ hành động sau này của Khương Bách Nghiêu.

Từ đó mỗi buổi sáng, khi nàng mở thư tịch, đều phát hiện bên trong có kẹp thơ tình, đôi khi còn có một ít đồ trang sức tinh xảo hay điểm tâm mỹ vị, đều là những thứ mà nữ tử thích. Tuy không quá quý báu, nhưng những cử chỉ bé nhỏ này thật làm lòng người rung động.

Tình huống như vậy, ròng rã kéo dài một tháng.

Mãi đến một ngày, Thẩm Như Ý đến Vệ Quốc Công phủ rất sớm để dạy học, về mặt vui mừng nhìn về phía án thư*, lật qua lật lại thư tịch, lại không phát hiện được một bức thư nào.

*án thư: bản dùng để xếp, đọc hoặc viết sách

Nàng tỉ mỉ lật lại hai bên, cũng không tìm thấy gì.

Tô Lương Thần mặc một thân váy hơi cũ màu xanh thêu hoa đào mùa xuân, đã đến từ sớm. Nàng thấy Thẩm Như Ý cau mày, không giống khuôn mặt hồng hào vui vẻ trước kia.

Tô Lương Thần không phải tiểu nữ oa sáu tuổi chân chính, tính tình tất nhiên không trẻ con như Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ, không nhìn ra vị đại tài nữ tử tự cho mình là thanh cao đang động tâm đến nỗi không thể kiềm chế. Gần một tháng, mỗi ngày Thẩm Như Ý đều đến Vệ Quốc Công phủ rất sớm, cả ngày khuôn mặt đều treo một nụ cười, thậm chí khi Khương Lệnh Huệ phạm lỗi cũng không trách phạt...

Cho nên nói, tình lang của Thẩm Như Ý là nam tử Vệ Quốc Công phủ.

Tô Lương Thần cong môi, thầm nghĩ: Rất nhanh sẽ có trò vui để xem.

Nhìn Thẩm Như Ý nhíu mày, khuôn mặt trắng nõn của Tô Lương Thần bày ra nụ cười tươi, hướng Thẩm Như Ý cung kính hành lễ, xong mới nói: “Thẩm Tiên sinh không vui sao?”

Thẩm Như Ý hoàn hồn, nhìn Tô Lương Thần ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mặt, lắc đầu nói: “Ta không có chuyện gì, chỉ là.. Nghĩ đến vài chuyện thôi.” Nàng rũ mắt, trong lòng thật lạc lõng.

Ba ngày sau cũng không thu được bức thư tình nào.

Thẩm Như Ý mất ăn mất ngủ, ngay cả khi dạy học ba người Khương Lệnh Dung cũng liên tiếp thất thần.

Đợi đến lúc nàng không kìm chế nổi, muốn đích thân đi hỏi Khương Bách Nghiêu thì lại nhận được một phong thư, nhưng cũng không phải thư tình, mà là —— giờ Mùi ngày mai, Thanh Đường viện. Mong đến nơi ước hẹn.

Trái tim Thẩm Như Ý lại rối loạn lên, khuôn mặt nhỏ thanh lệ mỉm cười, thầm nghĩ: Khương Bách Nghiêu đang nhớ nàng, mấy ngày trước sợ là còn do dự. Thẩm Như Ý cười tủm tỉm, trong đầu hiện ra dáng vẻ thấp thòm do dự của Khương Bách Nghiêu, trong lòng ngọt như ăn mật.

Nếu đổi lại một tháng trước, Thẩm Như Ý tuyệt đối sẽ không đến chỗ hẹn.

Nhưng trải qua một tháng thư từ lui tới, trái tim nàng đã bị người kia buộc chặt vững vàng. Ngày hôm đó sau khi về nhà, nàng càng thấp thòm bất an, hưng phấn đến nỗi không ngủ được, ngày hôm sau Thẩm Như Ý cố ý trang điểm thật đẹp, tự mình lựa bộ xiêm y đẹp nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm như cô học trò nhỏ, xuân ý dạt dào.

Ngày hôm đó, Thẩm Như Ý cảm thấy canh giờ dạy học buổi sáng dường như trôi qua quá chậm, cuối cùng cũng chờ được tới giờ Mùi. Thẩm Như Ý kiểm có đuôi nha hoàn bên cạnh đi chỗ khác, còn mình lén lút đi tới Thanh Đường viện hẻo lánh ở Vệ Quốc Công phủ kia.

Thanh Đường viện không có người ở, vắng vẻ thanh u, nằm ở góc đông viện Vệ Quốc Công phủ, hầu như không có hạ nhân lui tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Như Ý đỏ rực, hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi gõ tay lên.

“Cốc cốc cốc” gõ lên cửa vài cái.

Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Thẩm Như Ý nhíu mày suy nghĩ, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Vừa vào gian nhà trong, liền ngửi được một mùi thơm kì quái. Thẩm Như Ý cũng biết đôi chút về điều hương, nhưng đối với mùi thơm xa lạ này, cũng không biết là mùi gì, làm cho nàng cảm giác thật thoải mái.

Thẩm Như Ý nhìn lọ hương làm bằng gỗ tử đàn tinh xảo được đặt trên bàn, hơi nhíu mày. Nhưng một khắc sau, liền có một đôi tay từ đằng sau ôm chặt lấy nàng, làm thân thể nàng dính sát vào lồng ngực người kia. Thẩm Như Ý kinh hô một tiếng, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, thấy một đôi cánh tay lớn của nam tử đang ôm lấy vòng eo của nàng, còn có ống tay áo cẩm bào trắng thêu rồng liền, nhất thời liền biết người này là ai.

Mặt Thẩm Như Ý nóng lên, thầm nghĩ: Ngày thường nhìn ôn hòa nho nhã hiểu chuyện, không ngờ lại lỗ mãng như vậy.

Trong lòng Thảm Như Ý vui mừng, trên mặt lại nói: “Quốc Công gia, như vậy... không hay lắm, chàng thả thiếp ra đi mà.”

không biết có chuyện gì xảy ra, nàng cảm thấy đầu có chút nặng, mơ mơ màng màng. Thân thể cũng có chút nóng. Theo lý thuyết bây giờ là cuối mùa xuân, không nên nóng như vậy mới đúng.

Nàng không kịp nghĩ nhiều, nam nhân phía sau đã buông lỏng tay.

Thảm Như Ý lộ vẻ thất vọng, vừa định quay lại nhìn hán, đã thấy một mảnh vải che mắt nàng lại.

Trước mắt bỗng chốc đen kịt.

Thảm Như Ý không hiểu nói: “Quốc Công gia làm gì vậy?”

Nàng chưa chuyển động, liền cảm giác người sau lưng tự động đi tới trước mặt nàng.

Hơi thở nam nhân đột nhiên áp sát, ngay sau đó, một đôi môi mềm mại đặt lên môi nàng.

Xưa nay nàng chưa từng thân mật với nam tử nào quá mức như vậy, lúc này hơi sùng sốt một lát, đợi đến lúc nàng phản ứng lại, đôi môi đã bị nam nhân chiếm lấy, mút vào gặm cắn, đôi bàn tay kia cũng bắt đầu du tẩu trên người nàng, hô hấp dồn dập.

Chuyện sau đó, xảy ra rất tự nhiên.

Hương nang ám giải, la đới khinh phân.*

*chỗ này có nghĩa là túi thơm mở ra trong bóng tối, dây lưng như lưới nhẹ nhàng cởi ra))) tiếp đến là cái gì thì ai cũng biết rồi ha

Hai người ôm hôn lên giường, sau đó liền “Hoa tâm nhi động, nhụy hoa nhi khai, tiêu hồn thực cốt, hồn phi phách tán, quyền quyền xuân thủy tuyền dừng lại” mây mưa hoan ái.

Kye: nói chung là mấy người cứ suy nghĩ lung tung đi)) tui dịch thơ dờ bỏ mẹ ra.

Mira:))) các bạn có thể tưởng tượng đen tối một chút, quyền là dòng nước nhỏ, tuyền dừng lại là phun trào như dòng suối)) còn lại các bạn cứ tự nghĩ tiếp đi ahiihi khúc trên tui miễn ý kiến)))

Thảm Như Ý ngủ một lúc lâu mới tỉnh lại.

Khóe miệng nàng cong lên, khuôn mặt ửng hồng, theo bản năng tháo mảnh vải trên mắt xuống. Bên cạnh đã không còn ai, nhưng vẫn còn chút hơi ấm, chắc là mới rời đi không lâu. Thảm Như Ý cúi đầu nhìn thân thể ngọc ngà của mình đầy những vết xanh tím, đau đớn giữa hai chân càng làm cho nàng có cảm giác thẹn thùng.

Nàng sờ mặt nhỏ của mình, khẽ cười một tiếng.

hán yêu nàng.

Nhớ đến sự nhiệt tình lúc nãy của hán, trong lòng Thảm Như Ý ngọt như ăn mật. Tuy hồi nãy nàng mơ mơ màng màng, nóng không chịu nổi, nhưng lại cảm giác được rõ rệt hai người thân mật với nhau không hề hở. Thảm Như Ý vừa vui mừng vừa lo lắng, thu thập xong xuôi, mới rời khỏi Thanh Đường viện.

Chỉ là khuôn mặt tươi cười của nàng có nhiều hơn một phần mỉa mai, khuôn mặt mềm mại hồng hào, lúc đầu thanh nhã kiêu ngạo nha bông hoa lan trong u cốc, bây giờ đã được tưới nước, phảng phất như đã nở thành một đóa tường vi nở giữa bụi cỏ hoặc lòng người.

.

Khương Lệnh Uyển đếm đếm mấy đầu ngón tay bị bấm.

Nhận ra đã hơn một tháng nàng không thấy Lục Tông.

Nàng thật nhớ hán a, trong lòng suy nghĩ phải tìm cơ hội đi thăm hán một phen.

Sau khi ăn xong ngọc thiện, Khương Lệnh Uyển cùng mẫu thân tản bộ trong sân để tiêu cơm, nàng nghiêng đầu nhẹ nhàng nói: “Nương. Xán Xán nhớ Tông biểu ca, ngày mai Xán Xán có thể đến Vinh Vương phủ gặp Tông biểu ca không?”

Nếu nàng nhớ không sai, ngày mai Lục Tông được nghỉ.

Được nghỉ nên gặp nàng tự nhiên không thể thích hợp hơn.

Chu thị biết, từ sau sinh nhật lần trước, nữ nhi lại nhắc tới Lục Tông bên tai nàng. Chỉ là Lục Tông bài tập bề bộn, lại phải đi tập võ cưỡi ngựa, nàng sao lại không biết xấu hổ mà để nữ nhi đi quấy rầy hán? Chu thị nghe xong, cúi đầu nhìn khuôn mặt bánh bao đầy mong chờ của nữ nhi, liền lùi

lại một bước nói: “Được, vậy ngày mai ăn trưa xong rồi đi, phải chờ một lát, không được làm phiền Tông biểu ca của con.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn như một bông hoa. Hai mẹ con đang tản bộ nói chuyện, đã thấy một bóng người yếu điệu từ xa đi đến.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn Thẩm Như Ý mặc một thân váy áo màu mật ong, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Nhưng mà từ lúc bắt gặp ánh mắt si mê với cha của Thẩm Như Ý, nàng đã không còn hào cảm gì với vị đại tài nữ này.

Nhưng nàng rất có lòng tin với cha của mình.

Hơn nữa vị Thẩm đại tài nữ này cũng là một con người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không hạ giá đến mức muốn dây dưa với cha của nàng.

Thẩm Như Ý thấy Chu thị, ánh mắt không còn bình thản như ngày xưa, trong lòng có chút đố kỵ, nhưng lại có chút hổ thẹn, tự nhiên hào phóng hành lễ: “Quốc Công phu nhân.”

Chu thị gật đầu, mặt mỉm cười, đánh giá sắc mặt của Thẩm Như Ý một phen, lúc này mới ân cần nói: “Sắc mặt Thẩm tiên sinh không được tốt, cần chú ý nghỉ ngơi.”

Thẩm Như Ý cong môi.

Hơn một tháng qua, nàng tổng cộng đi tới Thanh Đường viện ba lần, chuyện kia đã thân mật tận xương, lúc đầu vẫn còn trúc trắc thẹn thùng, bây giờ lại thật lưu luyến, điểm mấu chốt trong lòng kia, dường như đã không còn chịu nổi một đòn. Thậm chí nàng còn nghĩ, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình thích cả đời, coi như không có danh phận chính thể, nàng cũng không thêm dè ý.

... Huống hồ hân còn yêu nàng như vậy.

Thẩm Như Ý theo bản năng sờ mặt mình, nhìn Chu thị nói: “Chắc là do hôm qua ngủ hơi trễ, làm phiền Quốc Công phu nhân quan tâm, Như Ý chuẩn bị đi dạy lớp buổi chiều...”

Thẩm Như Ý cúi chào Chu thị, chưa đi được vài bước, bỗng nhiên bị choáng đầu hoa mắt, sau đó liền ngã xuống đất ngất đi.

Tình cảnh này làm Chu thị giật mình.

Chu thị lập tức khom lưng nâng người dậy, vội vã dặn dò hạ nhân bên cạnh: “Nhanh đưa Thẩm tiên sinh đến phòng khách nghỉ ngơi. Đào ma ma, người phái người mời đại phu, nhanh lên.”

nói thế nào Thẩm Như Ý cũng là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ bọn họ mời tới, nếu xảy ra chuyện gì ở Vệ Quốc Công phủ, bọn họ cũng là bụng làm dạ chịu.

Khương Lệnh Uyển theo Chu thị tới phòng khách.

Khương Lệnh Uyển nhìn Thẩm Như Ý sắc mặt trắng bệch nằm trên giường nhỏ, khuôn mặt bánh bao nhăn lại, mở trừng hai mắt hỏi: “Nương, Thẩm tiên sinh không sao chứ?”

Chu thị nheo nheo gương mặt nhỏ mập mạp của nữ nhi nói: “Đợi xem đại phu nói thế nào.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

Đại phu bắt mạch xong, liếc mắt nhìn Chu thị nói: “Phu nhân có thể lệnh người khác lui ra được không?”

Chu thị sững sờ, biết việc này không ổn, cũng không hỏi cái gì, liền lệnh cho một đám hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, chỉ để lại mình Đào ma ma, sau đó quay về nhìn đại phu khách khí nói: “Thân thể Thẩm tiên sinh có chuyện gì sao?”

Đại phu biết người nằm trên giường nhỏ này là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ mời tới—— Đại tài nữ nổi tiếng lưng lầy Tấn thành Thẩm Như Ý, cũng biết Thẩm Như Ý chưa thành thân, liền nói: “Bẩm phu nhân, thân thể Thẩm tiên sinh không có gì đáng ngại, chỉ là... chỉ là nàng mang thai.”

Mang thai?

Chu thị nghe xong nhất thời bối rối, trầm nghĩ: Thẩm Như Ý này chưa lấy chồng, sao lại có hài tử?

“Đại phu... Ngài bắt mạch nhầm đi.”

Đại phu lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Đây là hỉ mạch không thể sai được, nhìn qua chắc đã hơn một tháng.”

Mang thai hơn một tháng? Khương Lệnh Uyển nghe xong cũng tròn to mắt, trầm nghĩ: Thẩm Như Ý này tự cho mình thanh cao, làm sao có thể chưa thành thân liền mang thai? Hơn nữa trước kia nàng ta còn si mê cha mình, quay người lại liền cũng nam tử khác làm loại chuyện đó... Vậy hài tử trong bụng Thẩm Như Ý rốt cục là của người phương nào?

Chu thị biết việc này rất trọng đại, dù sao cũng liên quan đến danh tiếng của Thẩm Như Ý, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đành chờ Thẩm Như Ý tính lại tính toán sau.

Nàng lệnh Đào ma ma đưa đại phu đi phòng thu chi lĩnh bạc, sau đó nhìn Thẩm Như Ý nằm trên giường nhỏ, mày liễu nhăn lại.

Hiện nay Thẩm Như Ý mang thai hài tử, dĩ nhiên sẽ không thích hợp dạy hai hài tử chi thứ hai... Dù sao, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, danh tiếng các tiểu thư của chi thứ hai cũng sẽ bị liên lụy.

Lúc này, Thẩm Như Ý đã tỉnh rồi, lời vừa rồi của đại phu đều lọt hết vào tai của nàng.

Nàng nghe xong vừa mừng vừa sợ.

Thẩm Như Ý mở mắt nhìn Chu thị, không khỏi có chút chột dạ.

Nhưng bây giờ nàng không chỉ có một mình, nàng cũng phải suy nghĩ cho hài tử trong bụng.

Nghĩ như vậy, Thẩm Như Ý liền hạ quyết tâm, nàng bắt lấy ống tay áo Chu thị, khuôn mặt nhỏ hơi tái, giương mắt mở miệng nói: “Phu nhân, hài tử trong bụng Như Ý.. Là của Quốc Công gia.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Mira

Beta: Kye

Chu thị biến sắc.

Nàng tự rút ống tay áo mình về, đôi mắt xinh đẹp nhìn Thẩm Như Ý trên giường nhỏ, âm sắc lạnh như băng nói: “Thẩm tiên sinh, thau nước bẩn này cũng không thể hắt loạn.”

Nếu như là lúc trước thì Chu thị còn chút thương cảm đối với Thẩm Như Ý, nhưng Thẩm Như Ý lại nói ra những lời này, Chu thị liền cảm thấy nàng tự làm tự chịu, chẳng còn chút thương cảm nào.

Thẩm Như Ý cắn môi. Nàng biết Chu thị cùng Khương Bách Nghiêu kiêu kiêu điệp điệp tình thâm*, nhưng tình cảm của nàng cùng Khương Bách Nghiêu mấy ngày nay cũng là thật, nàng nói: “Như Ý biết mình có lỗi, nhưng chuyện tình cảm ai có thể khống chế? Đến khi tình nùng ý mật*, tất nhiên...”

*Kiêu điệp tình thâm: “kiêu” là một loài chim chỉ có một bên cánh, muốn bay được thì phải có đôi có cặp, đi cùng nhau, trợ giúp nhau, “điệp” là tên cổ của loài cá bon, hai mắt của loài cá này dính liền nhau và lệch về một bên, muốn hành động dễ dàng thì phải có hai con cá có mắt lệch về hai phía khác nhau đi cùng nhau, cả hai con vật này đều phải phụ thuộc vào nửa còn lại của mình, ý nguyên cùm muốn ám chỉ tình cảm vợ chồng ân ái sâu sắc, thắm thiết)))) cái này dành cho ai muốn hiểu kỹ thôi chứ ắt hẳn mọi người đọc cũng có thể đoán ra nghĩa rồi.

*Tình nùng ý mật: nguyên văn của câu này chỉ có vẻ tình nùng thôi, mình thêm vô cho thuận câu, chữ “nùng” nghĩa là đậm đặc, ám chỉ khi tình cảm dâng trào thì sẽ khó kìm chế.

Thẩm Như Ý nghĩ đến sự tình khi hai người trên giường, mặt vốn tái nhợt nhất thời cũng nhiễm vài vệt ửng đỏ.

Trước kia nàng cảm thấy chuyện nam nữ thật ô uế, nhưng nếu là cùng nam nhân mình thích, lại chính là chuyện tươi đẹp nhất trên đời này, hơn nữa thời điểm trên giường nhỏ, người tình tình xưa nay khiêm tốn ôn hòa như Vệ Quốc Công, cũng vội đến mức nhìn không nổi, trò gian chồng chất, khiến cho nàng có chút chịu không nổi.

Chu thị cảm thấy một tiên sinh dạy học như Thẩm Như Ý lại nói ra lời vô liêm sỉ như thế, thật sự là dẫm đạp lên thanh danh tài nữ của nàng. Cũng may nhờ phát hiện đúng lúc, nếu như để cho loại nữ tiên sinh này tiếp tục giáo dục hai tiểu thư chi thứ hai, ngày sau không biết sẽ thành cái dạng gì.

Chu thị trầm mặt nói: “Chờ Thẩm tiên sinh khá hơn một chút, ta liền sai người đưa Thẩm tiên sinh về quý phủ. Thẩm tiên sinh bây giờ có thai, thực sự không thích hợp tiếp tục giảng bài ở Vệ Quốc Công phủ... Còn về việc bồi thường, Vệ Quốc Công phủ chúng ta tất nhiên sẽ không bạc đãi tiên sinh.”

Nghe xong lời này của Chu thị, Thẩm Như Ý lập tức nói: “Phu nhân, Như Ý không cần bồi thường ——”

Chu thị khẽ mỉm cười, rõ ràng là nụ cười nhả nhặn, lại làm cho người ta cảm thấy khí thế bức người, nàng lẳng lặng nói: “Thẩm tiên sinh hình như hiểu lầm

rồi... Bồi thường này không phải bồi vì hài tử trong bụng tiền sinh, mà là bồi thường tiền sinh mấy ngày này đã giáo dục hai vị tiểu thư chi thứ hai. Còn hài tử trong bụng tiền sinh ra sao, cùng Vệ Quốc Công phủ chúng ta không có nửa điểm quan hệ, nếu Thẩm tiền sinh khăng khăng làm loạn, nháo lớn chuyện, chịu thiệt nhất vẫn là Thẩm tiền sinh.”

một nữ tử chưa lấy chồng, lại mang thai mờ ám.

Nếu như truyền ra ngoài, đừng nói là tên tuổi đại tài nữ này không còn, đến việc ra ngoài cũng sẽ bị người ta xem thường.

Vừa dứt lời, chút hồ thẹn hiềm hoi trong lòng Thẩm Như Ý không còn sót lại chút gì, đôi mắt bình tĩnh nhìn Chu thị, nói: “Ta muốn gặp Quốc Công gia.”

Chu thị nghe xong trán liền nhăn lại.

Đường đường là một đại tài nữ lại dính chặt lấy người đã có vợ như vậy, thật sự là hạ giá quá mức.

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Ta gọi ngươi một tiếng tiền sinh, là tôn trọng ngươi, nếu ngươi còn tiếp tục không biết xấu hổ, vậy ta cũng sẽ không khách khí. Thẩm tiền sinh, tính tình Quốc Công gia ta hiểu rõ nhất, nếu như hắn có thể làm ra loại chuyện này, ta liền đem thân phận Quốc Công phu nhân này tặng cho ngươi cũng không có gì đáng oán hận. Ngươi tự mình nghĩ thật kỹ, hài tử này của ngươi rốt cuộc là như thế nào...” Sau khi nói xong, liền một tay dắt nữ nhi bên cạnh, nói, “Xán Xán, chúng ta đi.”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, ngoan ngoãn đuổi theo bước chân của mẫu thân mình.

Ấn tượng tốt đối với Thẩm Như Ý này hoàn toàn sụp đổ.

Trong lòng Chu thị tức giận, đi nhanh, đôi chân ngắn của Khương Lệnh Uyển chạy theo có chút vất vả, thân thể béo mập mềm mềm, nhìn thật buồn cười nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Chu thị thấy vậy, liền ôm nữ nhi lên, nổi giận dưng dưng đi về hướng phòng mình. Đôi tay Khương Lệnh Uyển ôm cổ mẫu thân mình, thấy khuôn mặt tươi cười của mẫu thân tràn đầy tức giận, hiển nhiên là bị Thẩm Như Ý chọc giận, cũng không dám lên tiếng nữa.

Cũng là, chuyện như vậy sao có thể tùy tiện oan uổng người.

Có điều——

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, xem bộ dạng của Thẩm Như Ý lúc này, không giống như nói dối, nhưng mẫu thân nàng không có một chút hoài nghi nào với cha, trong nội tâm tin nhiệm mười phần. Nàng cũng tin cha tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy...

Nhưng mà, nếu như Thẩm Như Ý không nói dối, mà cha nàng cũng không làm ra chuyện như vậy, vậy nguyên nhân cũng chỉ có một.

Ất hẳn Thẩm Như Ý bị người ta lừa.

Nếu là như vậy thật, cũng có chút đáng thương. Nhưng nếu lúc trước nàng ta không động tâm tư với cha, cũng sẽ không có kết cục như vậy. Cho nên tất cả đều là tự làm tự chịu.

Khương Lệnh Uyển cẩn thận từng tí một mở miệng, âm thanh mềm mềm nói: “Nương, Thẩm tiền sinh nàng...”

Chu thị dừng bước, nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi mập mạp trắng trẻo cùng đôi mắt to đầy lo lắng, lúc này mới cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, suy nghĩ một chút, mới ôn nhu nói: “Lúc này không phải Xán Xán nói nhớ Tông biểu ca sao? Vậy nương để Đào ma ma đưa Xán Xán tìm Tông biểu ca chơi đùa, có được không?”

Khương Lệnh Uyển trừng mắt nhìn, không lên tiếng.

Có thể gặp Lục Tông tất nhiên là nàng thấy vui vẻ, nhưng hôm nay trong phủ xảy ra chuyện như vậy, nàng làm sao có thể thoải mái vui vẻ chơi cùng Lục Tông?

Nàng biết việc này không liên quan tới cha, nhưng nếu như Thẩm Như Ý nháo lên, sợ rằng sau này trong phủ cũng không được an bình. Nàng biết nương không muốn để nàng biết những chuyện này, sợ dĩ đưa nàng đến Vinh Vương phủ nửa ngày, sau đó dùng nửa ngày này, giải quyết chuyện Thẩm Như Ý cho tốt. Dù sao chuyện như vậy nếu để lọt ra ngoài, không biết sẽ đồn thổi tới mức nào, nói không chừng còn nói cha cùng Thẩm Như Ý có tư tình gì đấy.

Khương Lệnh Uyển gật đầu “Ân” một tiếng, sau đó hờn nhẹ gò má mẫu thân mình, bĩu môi nói: “Thẩm tiền sinh làm nương không vui, Xán Xán không thích Thẩm tiền sinh.”

Chu thị nghe xong liền cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng có một số việc lại nhìn rõ ràng, vẫn tốt hơn những người tự cho mình là thông minh kia, thực sự tốt hơn nhiều. Chu thị cảm thấy được an ủi, thầm nói: Bằng khả năng của Thẩm Như Ý muốn làm khó dễ nàng, không có cửa đâu.

Hôm nay nàng phải để nàng ta nhìn thật rõ ràng xem đứa bé trong bụng nàng ta đến tốt cùng là của ai!

Khương Lệnh Uyển cùng Đào ma ma đến Vinh Vương phủ.

Vì năm ngoái nàng thường xuyên đến tìm Lục Tông, hạ nhân Vinh Vương phủ cũng đã sớm nhận thức nàng.

Vinh Vương phủ dòng dõi không lớn, đích thứ gộp lại cũng chỉ có một vị Thế tử hai vị tiểu thư. Thế tử là người trầm mặc ít nói, con thứ của Phan trắc phi Nhị tiểu thư Lục Bảo Yên là đứa trẻ tính tình yên tĩnh, ngoan ngoãn, cũng chỉ có tiểu Quận Chúa hoạt bát đáng yêu, làm cho Vinh Vương phủ thêm phần vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển quen cửa quen nẻo chạy tới Minh Trúc hiên của Lục Tông, thời điểm đi tới cửa, bước chân lại dừng lại.

Đào ma ma cúi đầu nhìn tiểu thư nhà mình, khuôn mặt nhỏ đột nhiên không cười nữa, thoáng cúi người, nhỏ giọng hỏi: “Lục tiểu thư làm sao vậy?”

Khương Lệnh uyển cắn cắn môi, lông mày nhíu chặt.

Lần trước nàng cứ như thế mà tiến vào, sau đó liền nhìn thấy Lục Tông...

Khương Lệnh Uyển cúi bàn tay nhỏ xoa gương mặt nhỏ của mình, nỗ lực không nghĩ tới những chuyện này, hơn nữa lần trước Lục Tông cũng không nhắc tới lần nào, vậy coi như đã qua rồi đi. Bây giờ nàng cũng chỉ là tiểu nữ oa cái gì cũng không hiểu, mà Lục Tông cũng chỉ là một tiểu thiếu niên, trên người có gì đáng xem... Lại nói, sau này hai người bọn họ sớm muộn gì cũng thành thân, nàng nhìn thấy sớm một chút thì đã sao?

Nghĩ tới đây, khoe môi Khương Lệnh Uyển cong lên, yên tâm đi vào.

Nàng thò đầu nhỏ xem xét nhìn ngó xung quanh, phát hiện Lục Tông đang yên tĩnh ngồi bên cửa sổ cạnh chiếc bàn vuông khắc họa tiết hoa sen, cúi đầu, cầm bút, chắc hẳn là đang làm bài tập tiền sinh giao cho ngày hôm nay.

Nhìn bóng lưng Lục Tông, Khương Lệnh uyển đưa ngón trỏ lên môi, hướng Đào ma ma nhẹ “xuyết” một tiếng, sau đó rón rén đi tới sau lưng Lục Tông, nhón chân lên dùng hai tay che mắt Lục Tông lại.

Lục Tông đã nghe thấy tiếng bước chân từ sớm.

Mà mùi vị trên người tiểu bánh bao hẳn có chút quen thuộc, tất nhiên có thể đoán được là ai dễ như ăn cháo.

Khoe miệng Lục Tông hơi vênh lên, mở miệng nói: “...Xán Xán.”

Khương Lệnh uyển chớp chớp mắt to, trong lòng cảm thấy ngờ vực: Phía sau Lục Tông mọc thêm một con mắt à. Vì sao không nghĩ là Lục Bảo Thiên nhỉ? Dù sao Lục Bảo Thiên cũng là đứa trẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Lục Tông xoay người, ánh mắt nhu hòa nhìn tiểu bánh bao trước mặt, tâm tình không tệ, hỏi: “Hôm nay thế nào lại qua đây?”

Lời này Khương Lệnh Uyển không thích nghe.

Mày nhíu lại, nhìn Lục Tông.

Cái gì gọi là “thế nào lại qua đây?” Chẳng lẽ hẳn không muốn gặp mình sao?

Khương Lệnh Uyển buồn bực nghiêng nghiêng miệng nhỏ, sau đó nâng gương mặt tuấn tú của Lục Tông lên, găm một cái lên gò má trái của Lục Tông.

Chính lúc này, Chu Lâm Lang theo Lục Bảo Thiên đi vào, hoan hỉ vui mừng tìm Lục Tông, nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ lập tức cứng lại.

không biết có ai cảm thấy có một vài chú thích dài dòng không quan trọng không nhỉ?))) nếu mọi người cảm thấy một số chú thích thêm như vậy và thực chất nó không cần thiết lắm và làm loãng truyện thì cứ cmt nhé nếu mọi người thấy khó chịu thì mình sẽ đưa nó xuống cuối chương. Ví dụ như ở chương này, có hai chú thích ở đầu, mà mình nghĩ cũng nhiều người đoán được nghĩa rồi, chỉ là mình thêm vào cho mọi người hiểu rõ nghĩa hơn thôi, nếu mọi người thấy không thích đọc nó ngay khi đang đọc truyện thì cứ cmt nhé, các chương sau mình sẽ đưa xuống cuối chương (nhưng không phải chú thích nào cũng vậy nhé, một số cái không rõ nghĩa cần giải thích ngay thì mình vẫn sẽ để giữa truyện).

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Mira, Kye

Beta: Tiểu Huân

Chu Lâm Lan dù sao cũng chỉ là tiểu nữ oa bảy tuổi, nàng biết Lục Tông không thích ồn ào, dù là đối với muội muội ruột của hắn, cũng khá là hờ hững. Lục Tông đối xử lãnh đạm với nàng, nàng cũng không thể nói gì được. Nhưng từ sau khi Khương Lệnh Uyển xuất hiện, nàng ta thường hay dính lên người Lục Tông, còn nhỏ đã bám người như thế.... Nhưng Lục Tông dường như lại rất thân thiết với Khương Lệnh Uyển.

Trong lòng Chu Lâm Lang đương nhiên không thoải mái.

Chu Lâm Lang lắc lắc mặt nhỏ, Lục Bảo Thiên thấy Khương Lệnh Uyển lập tức chạy tới, xoa xoa khuôn mặt mập mạp như bánh bao, vui vẻ nói: “Xán Xán, muội tới rồi.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gọi một tiếng “Thiên tỷ tỷ”, sau đó mở đôi mắt to nhìn Chu Lâm Lang ——

Chu Lâm Lang bảy tuổi, chơi mắt hơn rất nhiều tiểu nữ oa cùng tuổi khác, hơn nữa xưa nay nhân duyên của Chu Lâm Lang cũng không tồi, lúc trước Chu Lâm Lang đối xử với nàng rất khách khí, nhưng sau tết, Chu Lâm Lang không biết vô tình hay cố tình luôn đi bên cạnh nàng, muốn hấp dẫn ánh mắt những người khác. Nàng không thêm đề ý những chuyện này, thường ngày cũng chỉ thích chơi với Tiết Tranh Tiết Vành, ngay cả Chu Quý Hành, từ khi nàng sống lại đến nay cũng không quá thân cận.

Nhớ tới Chu Lâm Lang sau này là một nữ tử hào phóng, tài hoa hơn người, nhưng Chu Lâm Lang lúc bảy tuổi, tâm tư lại rất ấu trĩ, Khương Lệnh Uyển nàng còn không nhận ra sao?

Chu Lâm Lang yêu thích Lục Tông biểu ca, bây giờ vẫn chưa phải là tình yêu nam nữ, nhưng Chu Lâm Lang thuộc loại người kiêu căng tự mãn, nhìn qua là danh môn quý nữ, nhưng trên thực tế lại rất hiếu thắng, thứ nàng càng không chiếm được thì càng phải đoạt đi. Khương Lệnh Uyển nhớ đến, ở kiếp trước, Chu Lâm Lang mê hoặc ca ca nàng thần hồn điên đảo, khiến cho cha mẹ tức giận ghê gớm, cuối cùng cho dù đã thành thân, tưởng rằng gà làm thê tử rồi nàng ta sẽ an phận một chút, nhưng không ngờ nàng ta lại đội nón xanh cho ca ca nàng.

Mà nam tử thông đồng với Chu Lâm Lang cũng không phải người nào xa lạ, mà chính là bạn tốt của Chu Quý Hành---- Lương vương Thế tử.

Lương Vương Thế tử nổi tiếng phong lưu ở Tấn thành, nhưng Chu Lâm Lang thường ngày cao ngạo, giống như tiên tử ở trên đám mây vậy, không ngờ cũng có ngày lại đắm mình trong trụy lạc. Chuyện Thẩm Như Ý hôm nay, nhắc nàng nhớ đến Chu Lâm Lang, Chu Lâm Lang và Thẩm Như Ý là cùng một loại người, trên mặt tỏ vẻ cao cao tại thượng không thể chạm tới, chỉ khi nào bị phá vỡ điểm mấu chốt, liền làm ra những chuyện khiến người ta tặc lưỡi không thôi.

Gò má đỏ bừng của Khương Lệnh Uyển nhuộm ý cười, tay nhỏ mập mạp thân mật ôm cánh tay Lục Tông, nhìn Chu Lâm Lang.

Chu Lâm Lang là hòn ngọc quý trên tay An vương phủ, khi nào lại chịu khi dễ như vậy? Nàng chịu đựng Khương Lệnh Uyển rất nhiều, mỗi lần trở về, nàng đều tự nói với bản thân, không thể tức giận, không thể làm mất phong phạm thực nữ... Nàng tin lời nương, nương nói chỉ cần nàng ngoan ngoãn học cầm kì thi họa, sau này lớn lên, Lục Tông nhất định sẽ yêu thích nàng mà không thêm đề ý tới Khương Lệnh Uyển...

Tay Chu Lâm Lang nắm chặt trong ống tay áo, nhìn về phía Lục Tông thân mật kêu một tiếng: “Tông biểu ca.” Nàng rừ mắt, dường như nghĩ tới điều gì, cong môi nói: “Lần trước Tông biểu ca tặng điều cho Lâm Lang, Lâm Lang rất thích...”

Chỉ thấy nha hoàn đứng sau Chu Lâm Lang tay cầm hộp gỗ đỏ tám ngăn, sau đó đem hộp com để trên bàn, Chu Lâm Lang mở ra nói: “Đây là quà đáp lễ của Lâm Lang, hi vọng Tông biểu ca sẽ thích.”

Trong hộp chứa bánh ngọt đủ loại kiểu dáng, bánh sen hồng, bánh bột củ sen, bánh hoa tử đằng, bánh xốp chiên cuộn kem sữa... Nhìn thật tinh xảo ngon miệng, làm người ta thèm chảy nước miếng.

Khương Lệnh Uyển là người thích ăn bánh ngọt, nhưng vẫn biết phân biệt hoàn cảnh rõ ràng, lúc này Chu Lâm Lang đề cập đến việc Lục Tông tặng điều cho nàng ta, đây rõ ràng là có ý khoe khoang trước mặt nàng. Nếu nàng tức giận, như vậy chẳng phải là quá hợp ý Chu Lâm Lang. Kiếp trước nàng thường xuyên bị Chu Lâm Lang chọc giận, thứ nhất là bởi vì Chu Lâm Lang có bản lĩnh, thứ hai là vì tính tình nàng thường xuyên được nuông chiều, chịu không nổi những chuyện trái với ý mình.... Nhưng hôm nay không giống nhau.

Khương Lệnh Uyển quay đầu nhỏ nhìn phản ứng Lục Tông.

Lục Tông giương mắt nhìn tiểu bánh bao mập mạp, rừ mắt nghĩ một chút, sau đó mới nhìn Chu Lâm Lang nói: “Biểu muội có lòng, nhưng ta không thích ăn đồ ngọt.”

Lục Tông không nói dối, đúng là hắn không thích ăn đồ ngọt.

Nhưng sau khi Chu Lâm Lang nghe xong lại không nịn được nhử mày, trong lòng có chút không vui.

Lục Bảo Thiên đối với thái độ ca ca nàng đã tập mãi thành quen, nhưng nhìn khuôn mặt oan ức của Chu Lâm Lang, liền kéo cánh tay nàng ta nói: “Lâm Lang biểu tỷ, tỷ đừng để trong lòng, đúng là ca ca muội không thích ăn đồ ngọt... Ca ca muội à, hắn từ trước đến nay không sợ uống thuốc đắng, mỗi lần uống thuốc cũng không cần ai phải dỗ, cũng không ăn mứt hoa quả, giống như uống nước vậy, nhưng nếu để cho ca ca ăn đồ ngọt, chẳng khác nào đang bắt hắn chịu tội cả.”

“thật sao?” một đôi mắt to long lanh Chu Lâm Lang chớp chớp, trong lòng dễ chịu hơn chút.

Lục Bảo Thiên nhanh chóng gạt đầu: “Đúng nha đúng nha.”

Chu Lâm Lang “Ân” một tiếng, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mồm mỉm, nhìn vô cùng thanh lệ đáng yêu, khiến người ta vừa thấy liền yêu thích. Nàng nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Lục Tông, sau đó nhìn hộp bánh ngọt, nói lầm bầm: “Vây những thứ này...nên làm sao?”

Khương Lệnh Uyển buông đôi tay đang ôm Lục Tông ra, cảm một khối bánh sen hồng, nói: “Chuyện này không phải quá mức đơn giản sao? chúng ta cùng ăn a... Chu biểu tỷ, tỷ thấy có được không?”

Chu Lâm Lang nhìn gương mặt béo mập trước mặt, thấy đôi mắt to của nàng ta tràn ngập đáng yêu tiểu nữ oa thiên chân vô tà, khiến người ta cảm thấy đứa bé này thật đáng yêu ngay thơ, nhưng nàng càng nhìn càng khó chịu... Trong lòng Chu Lâm Lang bất nhẫn, lông mày nhíu chặt, nhưng liếc mắt nhìn Lục Tông, liền nói: “Cũng được, tránh để lâu quá sẽ không ăn được nữa.”

Ba tiểu nữ oa liền ngồi xuống ăn bánh ngọt.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bánh sen hồng trên tay, bĩu môi, thầm nghĩ: thật sự cho rằng nàng yêu thích bánh ngọt Chu Lâm Lang mua sao?

Khương Lệnh Uyển cắn một miếng nhỏ, sau đó cố ý nhíu mày hô lên: “Ngọt quá...” Nàng nghiêng đầu nhỏ nhìn Lục Tông, cười khanh khách nói, “Tông biểu ca, ngọt quá, cho Tông biểu ca ăn ——” không chờ Lục Tông đáp lại, Khương Lệnh Uyển liền giơ bàn tay nhỏ đem bánh sen hồng trực tiếp nhét vào miệng Lục Tông

Lần trước ở trong sơn động, Lục Tông không ghét bỏ đồ ăn nàng ăn qua, lần này chắc hẳn cũng sẽ không.

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển vung lên nụ cười đắc ý, niềm tự tin này nàng vẫn có.

Quả nhiên, Lục Tông không lên tiếng, ngoan ngoãn ăn.

Chu Lâm Lang nắm chặt bánh củ sen trong tay, dù cho tu dưỡng tốt bao nhiêu, cũng không chịu nổi chuyện chọc tức người như vậy, nhíu mày rầu rĩ hừ một tiếng.

Khương Lệnh Uyển cười cười, hai con mắt sáng lấp lánh, như mèo nhỏ vớ được cá. Nàng trong bụng đắc ý, nhưng nhận ra điều gì đó, hơi giương mắt, thấy Lục Tông đang lẳng lặng nhìn nàng. Trong lòng Khương Lệnh Uyển “lộp bộp” một tiếng, sau đó hoang mang hạ thấp đầu nhỏ, ăn tiếp bánh ngọt trong tay, nghĩ thầm: Đáng vẻ vừa làm xong chuyện xấu của nàng bị Lục Tông nhìn thấy mất rồi?

Nàng dùng sức vò vò khuôn mặt nhỏ, làm ra một bộ dáng ngây thơ ngoan ngoãn, lúc này mới nhìn về phía Lục Tông một lần nữa, âm thanh ngọt ngào mềm mềm: “Tông biểu ca muốn ăn nữa sao?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao, tuổi còn nhỏ, đã biết trừng mắt tát báo*, lại còn làm ra một bộ dạng vô hại, thực sự là...

*trừng mắt tát báo: trừng mắt ở đây thể hiện sự tức giận, có thể hiểu là tức giận liền báo thù)) kiểu như lòng dạ hẹp hòi ấy

Trong lòng hắn cười cười, sau đó cầm khăn tay giúp nàng lau miệng nhỏ.

Khương Lệnh Uyển ý mình chỉ là tiểu nữ oa năm tuổi, liền chiếm lấy Lục Tông, không cho Chu Lâm Lang tới gần, Lục Tông lại cực kỳ phối hợp, giúp nàng tiết kiệm sức lực không ít. Nàng thấy khuôn mặt nhõn nhẽ của Chu Lâm Lang đen lại, cuối cùng tức giận rời khỏi Vinh Vương phủ, lúc này mới tạm biệt Lục Tông, nghiêng đầu nhỏ nói: “Tông biểu ca, Xán Xán cũng muốn có điều.”

Lục Tông cũng hiểu tính tình của nàng, gạt đầu nói: “Mấy ngày nữa sẽ đưa cho muội.”

Khương Lệnh Uyển gạt gù, lúc này mới đi xuống bậc thang, một lúc sau như là nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Lục Tông, giơ tay nhỏ mập mập lên, khoa tay một hồi, hô: “Muội muốn hai cái.”

trên mặt Lục Tông hiện lên nụ cười bất đắc dĩ.

Nụ cười ôn hòa như vậy, mới đúng là đáng yêu tiểu thiếu niên mười một tuổi nên có. Chỉ là thường ngày hắn không thích cười, bây giờ cười lên, liền khiến người ta cảm thấy thanh quý phong nhã, dung mạo này, hoàn toàn không giống như khuôn mặt của tiểu thiếu niên mới mười một tuổi.

Khương Lệnh Uyển ôm tâm tình vô cùng tốt trở về phủ, trong lòng tính toán, lấy năng lực của mẫu thân nàng, bây giờ ắt hẳn Thẩm Như Ý đã sớm quân lĩnh tan rã.

Tiến vào cửa lớn Vệ Quốc Công phủ, Khương Lệnh Uyển bay thẳng đến khóa viện của Chu thị Đông viện, thời điểm đi qua hành lang, mới nghe thấy hai nhà hoàn áo xanh bê chén trà xi xào bàn tán. Là người a, khó tránh khỏi bàn ra tán vào, cũng coi như đang tạo chút lạc thú mỗi ngày, điều này nàng đương nhiên có thể lý giải, hơn nữa nội dung đàm luận của hai nhà hoàn lúc này, cũng làm cho nàng cảm thấy hứng thú.

Khương Lệnh Uyển dừng chân, đứng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe.

“Người không biết đầu nha, hải tử trong bụng Thẩm tiên sinh là của Nhị gia chúng ta...” Nàng thấy nha hoàn kia mỉm cười tằm tắc liền thanh, than thở, “Lần này, Quốc Công gia nổi trận lôi đình, Nhị gia vừa hồi phủ, liền gọi tới Đông viện.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển nghe xong, trong lòng liền có kết luận.

Chính là, nam tử có thân phận trong Vệ Quốc Công phủ cũng chỉ có hai vị, một vị là cha nàng, vị còn lại chính là Nhị thúc nàng.

Cha nàng giữ mình trong sạch, vì nương thủ thân như ngọc, làm một phu quân nhị thập tứ hiếu; mà Nhị thúc nàng, chính là một quý phong lưu, tuổi còn trẻ cũng không phải chưa từng làm chuyện hồ đồ thế này, kiếp trước, sau khi nàng xuất giá, Nhị thúc còn nạp thêm hai phòng kiều thiếp, hai vị thiếp thất kia tuổi cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu.

Chỉ là theo tính tình Thẩm Như Ý, chắc chắn sẽ xem thường nam tử như Nhị thúc, bây giờ chuyện phát sinh kiểu này, cũng coi như là lật thuyền trong mương.

Nếu không phải mơ đến cái không nên mơ, cũng sẽ không phát sinh ra chuyện như vậy.

Đào ma ma nghe hai nha hoàn khua môi múa mép, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng. Thân thể hai nha hoàn áo lục lập tức run lên, nghiêng đầu nhìn Đào ma ma đứng bên hành lang, lại liếc nhìn tiểu bánh bao đang đứng bên cạnh Đào ma ma, thầm nghĩ Lục tiểu thư là tiểu tử tông không thể chọc, lập tức cúi đầu hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Lục tiểu thư.”

Ngày thường trông Khương Lệnh Uyển có vẻ là một tiểu oa nhi ngây thơ xinh đẹp, nhưng nếu nghiêm túc lên, cũng chính là ngựa quen đường cũ, năng khỏe vượt cầm, Đào ma ma đứng một bên nhăn mày quát trách: “Có thời gian rảnh rồi, còn không lo làm việc.”

Hai nha hoàn nghe xong hoảng loạn gật đầu, sau đó vội vã rời đi.

Đào ma ma khom lưng nhìn Khương Lệnh Uyển, ôn nhu nói: “Lục tiểu thư, chúng ta trở về thôi.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, âm thanh giòn giã vang lên: “Ta muốn đi tìm nương.”

Đào ma ma biết chuyện ngay hôm nay, Thẩm Như Ý làm ra sự tình này, hiển nhiên sẽ không chịu giảng hòa. Nếu hải tử trong bụng kia là của Nhị gia, xử lý chuyện này cũng không dễ, dù sao Thẩm Như Ý cũng là nữ tiên sinh do Vệ Quốc Công phủ mời tới. Có điều may mắn là Thẩm Như Ý này xuất thân bình thường, thân phận này, cũng không cần đắn đo. Lúc này phu nhân đang xử lý việc của Thẩm Như Ý, nếu lúc xế chiều phu nhân đã để Lục tiểu thư đi thăm Vinh Vương phủ, tất nhiên không muốn tiểu thư tiếp xúc với những việc ô uế này.

Đào ma ma trưng ra khuôn mặt tươi cười, ôn tồn nói: “Lục tiểu thư ngoan, nô tỳ kêu nhà bếp chuẩn bị anh đào ngâm mật cho Lục tiểu thư, chúng ta đi uống, có được không?” Nàng thấy Khương Lệnh Uyển không phản ứng, lại tiếp tục dụ dỗ: “Tối hôm qua không phải Lục tiểu thư muốn ăn sữa đặc hạnh nhân sao? Chờ một lát nô tỳ kêu người cho nhiều mật ong hơn, ngọt ngọt, Lục tiểu thư sẽ thích.”

Nhìn đi, Đào ma ma lại xem nàng là một tiểu tham ăn.

Khương Lệnh Uyển mắt to lưu chuyển, thừa dịp Đào ma ma không chú ý, liền chạy về hướng thư phòng của cha.

Đào ma ma nhìn thân thể bánh bao linh hoạt chạy đi, trái tim lập tức nhảy lên, vội vàng đuổi theo, hô: “Lục tiểu thư, chạy chậm một chút, cẩn thận té.”

Khương Lệnh Uyển nhếch môi cười, nhanh chóng chạy trốn, thực sự là một tiểu bánh bao linh hoạt.

Xuyên qua cửa tròn, sau đó chạy chậm lại đến bên ngoài thư phòng Khương Bách Nghiêu.

Khương Lệnh Uyển thở hỗn hển, tóc mái bằng trước trán đều bị gió thổi bay, lộ ra cái trán trắng nõn, khuôn mặt nhỏ càng thêm phần nộn mướt mà. Nàng chạy rất nhanh, không để ý suýt nữa thì đụng phải người đang đi tới. Khương Lệnh Uyển vội vàng ngừng bước chân, thở hỗn hển ngẩng đầu, nhìn Thẩm Như Ý khuôn mặt trắng xám, lúc này mới giật mình.

Khương Lệnh Uyển nhìn cái bụng bằng phẳng của Thẩm Như Ý, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Thăm nghĩ: May là không đụng phải.

Thắm Như Ý liếc nhìn tiểu bánh bao trước mắt, cũng không nghĩ đến thân thể suy yếu của mình, trực tiếp xông vào thư phòng. Tuy trước cửa có một gã sai vặt ngăn cản, cũng không chịu nổi một nữ tử đấm đá lung tung. Khương Linh Uyên biết Thắm Như Ý đây là muốn gây chuyện, chân ngắn nhanh chóng chạy qua thêm cửa.

Trong thư phòng, Khương Bách Nghiêu mặt đầy lửa giận răn dạy Khương Nhị gia.

Khương Nhị gia cười cười nói: “Đại ca huynh nóng giận như thế làm gì? không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Huynh nhìn nàng ta một cái, nàng ta liền thương nhớ huynh, đệ đây không phải đã giải quyết cho huynh một cái đại phiền phức sao, cũng đỡ cho tẩu tẩu ghen tuông, đây không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Khương Bách Nghiêu quả thực bị người đệ đệ này làm cho tức giận muốn ói máu.

Ngày thường trên hoa ghẹo nguyệt cũng thôi, bây giờ nữ tiên sinh dạy học cho nữ nhi nhà mình cũng đụng tới, quả thực...

Gương mặt tuấn tú của Khương Bách Nghiêu tái nhợt, lúc này hẳn nghe xong chuyện này, trong lòng sớm đã nghĩ tới, nên ngay lúc Khương Nhị gia hỏi, Khương Bách Nghiêu lập tức sai người gọi đệ đệ tới đây, nhưng hẳn vừa mới mở miệng hỏi, Khương Nhị gia đã thừa nhận mọi chuyện.

Khương Nhị gia là công tử bột ăn chơi trác táng, Từ thi rồi đi hẳn lại được tự do, hẳn nói: “Đại ca, huynh cũng không biết, Thắm Như Ý kia bên ngoài nhìn có vẻ băng thanh ngọc khiết cao cao tại thượng, nhưng trong xương thì... Chà chà, đệ coi như thấy rõ, cái gì mà đại tài nữ? Cái gì nữ tiên sinh? Loại nữ nhân kia nếu để nàng dạy hai nữ nhi của đệ, cũng không biết giáo dục thành thứ gì——”

Khương Nhị gia đang nói, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, sau đó không biết Thắm Như Ý từ nơi nào xông ra, vừa vào thư phòng liền nắm lấy cổ áo hắn, đôi mắt đỏ lên nói: “Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!”

Khương Nhị gia cũng bị điệu bộ của Thắm Như Ý dọa sợ.

Bây giờ Thắm Như Ý nào còn đáng dấp của một đại tài nữ? Quả thực không khác gì người đàn bà chanh chua hàng chợ.

Khương Nhị gia vẻ mặt ghét bỏ, mạnh mẽ gạt tay nàng ta ra, mặt lạnh nói: “Người đã nghe thấy, ta cũng không cần phải giấu nữa, người xưa từng nói ‘một ngày phu thê trăm năm ân ái’, người và ta...” Khương Nhị gia cười cười, nhìn khuôn mặt trắng nõn thanh lệ của Thắm Như Ý, tiếp tục nói:

“Nói như người xưa, người và ta cũng đã có ba trăm năm tình nghĩa, bây giờ người mang thai con của ta, tuy rằng thân phận chính thê không thể cho người, nhưng thiếp thất thì vẫn có thể...”

“Người nằm mơ!” Trái tim Thắm Như Ý như rơi vào hầm băng, xoay người nhìn Khương Bách Nghiêu, hấp háy môi nói: “Quốc Công gia, chàng nói một câu a... Là chàng, vẫn luôn là chàng đúng không?”

Khương Bách Nghiêu biết rõ chân tướng, liền có chút xem thường Thắm Như Ý.

Tên đệ đệ khốn kiếp của hắn làm ra chuyện như vậy cũng không thể dung thứ được, nhưng lời nói của hắn không sai, lấy tính tình mầu thuẫn, tất nhiên sẽ không đồng ý để Thắm Như Ý làm chính thê, mà trong bụng Thắm Như Ý đã có huyết mạch Khương gia, nên cũng không thể để nàng lưu lạc bên ngoài. Khương Bách Nghiêu biết suy nghĩ này của hắn rất ích kỉ, nhưng chuyện này, hẳn cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Khương Bách Nghiêu nói: “Thắm tiên sinh, việc này quả thực là do Nhị đệ ta hồ đồ, nếu Thắm tiên sinh không chê, chỉ cần nàng tiến vào Vệ Quốc Công phủ, sau này Nhị đệ nhất định sẽ đối xử với người thật tốt.”

Thắm Như Ý lao đảo lùi lại hai bước, trong lòng đau muốn chảy máu.

Đúng vậy, lấy tính cách Khương Bách Nghiêu, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện như vậy? Nhưng nàng lại bị ái tình làm cho choáng váng đầu óc, làm tưởng hắn có ý với nàng, lúc này mới rơi vào cái bẫy của Khương Liễu, cùng hắn làm ra việc dơ bẩn như vậy... Thắm Như Ý nhớ đến ba lần ở Thanh Đường viện kia, lại nhìn Khương Nhị gia trước mặt, nhất thời dạ dày đảo lộn, không nhìn được mà nôn khan.

Khương Nhị gia bất quá cũng chỉ tồn tại vài phần ham muốn chinh phục Thắm Như Ý, hẳn biết Thắm Như Ý ái mộ đại ca, hơn nữa ngày ấy nàng tình cờ gặp mặt đại ca, đôi mắt mờ to, làm gì có nửa phần rứt rứt? Sau đó hẳn nhìn thấy nàng vô ý làm rơi khăn lụa, trong lòng liền nghĩ ra cách, từng bước từng bước dẫn nàng mắc câu... Đối với nữ nhân, hẳn đều có thủ đoạn câu dẫn, huống hồ loại người sống nhiều năm không có đầu óc như Thắm Như Ý, càng dễ dàng bị hắn trên trời chọc cho rối loạn, sau đó ước hẹn nàng đến Thanh Đường viện, trong phòng lại đốt thôi tình hương... Sau đó tất nhiên mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Khuôn mặt đẹp của Thắm Như Ý trắng như tờ giấy, nôn hồi lâu cũng không nôn ra được cái gì.

Nàng ngẩng đầu thở dốc, đúng lúc thấy Chu thị một thân hoa lệ bước vào. Lúc trước Thắm Như Ý tự mình cho rằng nàng không thua kém gì Chu thị, hiện giờ chuyện đã bày ra, cao thấp tự nhiên đã rõ...

Nàng một phen chật vật, dơ bẩn không thể tả, mà Chu thị đáng vẻ ung dung quý phái, tự nhiên hào phóng.

Thắm Như Ý nhìn Khương Nhị gia, đôi mắt như muốn phun ra nọc độc, lại nhìn Khương Bách Nghiêu gắt gao, gần từng chữ: “Thắm Như Ý

ta không cần bỏ thí, chuyện lần này là do ta ngu ngốc, nhưng là —— bài học lần này ta ngộ ra được. Từ nay về sau, Thẩm Như Ý ta sẽ không bao giờ bước vào Vệ Quốc Công phủ nữa bước, còn hài tử...” Thẩm Như Ý run tay đặt lên bụng, cong môi nói: “Ta sẽ không lưu lại nghiệt chủng này, tự tay ta sẽ xử lí nó!”

Nhìn Thẩm Như Ý lòng như tro tàn rời khỏi thư phòng, Chu thị mới đứng dậy ôm nữ nhi vào lòng ngực.

Khương Bách Nghiêu nhìn Khương Nhị gia, tính tình có tốt đến mấy cũng không nhìn được nổi giận: “Nhìn chuyện mà đệ gây ra! Đệ cố gắng tỉnh táo lại cho huynh, còn nữa... Chuyện Thẩm Như Ý tự đệ xử lí.”

Khương Nhị gia liên tục nói “được”, nhưng cũng chỉ qua loa ngoài miệng, không để ở trong lòng.

Khương Bách Nghiêu bị chọc giận không nhẹ, nhìn Khương Nhị gia cọt nhả, hẳn biết nói gì đi chăng nữa cũng không có tác dụng, cũng không muốn quản nữa, chỉ phát tay đuổi Khương Nhị gia ra ngoài, đỡ phải chướng mắt. Khương Nhị gia lại là người không thích bị giáo huấn, đại ca đuổi hẳn đi, tất nhiên hẳn liền phui mông chạy lấy người...

Khương Bách Nghiêu nhìn thê nữ đang đứng bên ngoài màn che, vừa mới mở miệng kêu một tiếng “A Cẩm”, đã thấy thê tử dụ dằng cấn bản không thêm để ý tới hắn, chỉ lo ôm nữ nhi đi ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển im lặng nằm nhào trên vai mẫu thân, một đôi mắt to nhìn khuôn mặt buồn rười rượi của cha, cũng có chút đau lòng, thầm nói: Hay trêu chọc đào hoa cũng không phải chuyện tốt.

một đêm này, Chu thị cùng ngủ với nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển ngồi ngoan ngoãn, thỉnh thoảng giương mắt nhìn sắc mặt mẫu thân, không dám hé nửa lời.

Thời điểm Chu thị đang rửa mặt cho nữ nhi, Đào ma ma đi vào, cung kính nói: “Phu nhân, Quốc Công gia đến.”

Động tác trên tay Chu thị chưa từng ngừng lại, nhẹ nhàng lau gương mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, sắc mặt không đổi, lạnh nhạt nói: “Người nghỉ sớm một chút, đêm nay ta ngủ với Xán Xán.”

“Chuyện này...” Đào ma ma khó xử, suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

“Nương, sao nương không cho cha vô?” Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn mẫu thân. Chuyện Thẩm Như Ý, cha nàng vô tội liên lụy vào, hơn nữa rõ ràng nương rất tin tưởng cha, bây giờ chân tướng đã rõ, sao nương lại tức giận?

Chu thị nhìn đôi mắt to mờ mịt của nữ nhi, biết nữ nhi còn nhỏ, hiển nhiên sẽ không hiểu những chuyện này, cúi người hôn lên mặt nàng một cái, nói: “Đêm nay cho nương ngủ với Xán Xán được không?”

Xem ra mẫu thân đã quyết tâm ở lại đây.

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu: “Được. Xán Xán muốn ngủ với nương.”

Mẹ con hai người lên giường, Khương Lệnh Uyển mặc tấm y màu hồng nhạt thêu hoa hải đường, tóc dài xõa ra, dựa vào lòng ngực mẫu thân, ngoan ngoãn nằm im. Chu thị vỗ vỗ sống lưng nữ nhi, cúi đầu hỏi: “Hôm nay con và Tông biểu ca chơi vui không?”

Vừa nhắc tới Lục Tông, đôi mắt đang buồn ngủ của Khương Lệnh Uyển nhất thời tỏa sáng, vội nói: “Vui, rất vui. Hôm nay Chu biểu tỷ cũng tới, nhưng mà... Hình như Chu biểu tỷ cũng rất thích Tông biểu ca.” Nàng ôm chặt cánh tay mẫu thân, lẩm bẩm nói: “Nhưng Tông biểu ca chỉ thích một mình Xán Xán thôi.”

Chu thị nghe xong “phụt” cười thành tiếng, trong lòng nghĩ nữ nhi của nàng thật bá đạo mà làm sao.

Có điều...

Cũng may đứa nhỏ Lục Tông này chịu nổi.

.

Chuyện của Thẩm Như Ý, Khương Lệnh Uyển cảm thấy cha nàng thật vô tội, rõ ràng lúc trước cái gì cũng không có làm, bây giờ lại phải nghĩ cách làm nương vui vẻ, quả thật là hoài bích kỳ tội*, nhưng mà —— đáng về ấy, làm gì còn là Vệ Quốc Công uy nghiêm đường đường chính chính thường ngày.

*hoài bích kỳ tội: đây là một thành ngữ, đầy đủ là “thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”, nghĩa là một người không có tội, mang thai phải chăng cũng là tội, có thể giải thích đơn giản là người vô tội nhưng bị liên lụy gánh tội chung.

Bất quá nữ nhân thôi mà, đồ dành chút là xong.

không được mấy ngày, cha mẹ nàng không biết sẽ ân ái thành cái dạng gì.

Cho nên nàng không lo lắng chút nào.

Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế thêu chống cằm nhìn ra cửa sổ, chân nhỏ lắc lắc, sau đó nghe tiếng Đào ma ma đi vào nói: “Lục tiểu thư, đây là vật do một gã sai vặt tên Đỗ Ngôn của Vinh Vương phủ đưa tới.”

Đỗ Ngôn.

không phải là người hầu cận bên người Lục Tông sao?

Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lấp lánh, vội vàng đỡ lấy cái tráp Đào ma ma đưa tới đặt lên bàn, không chờ được liền mở ra, chờ đến khi nhìn thấy điều cá chép to tướng bên trong, cảm giác thật vui vẻ.

“thật là đẹp.” Khương Lệnh Uyển kinh ngạc cảm thán một tiếng.

Nàng cầm lên, phát hiện dưới điều cá chép còn có một cái dây.

Đúng rồi, nàng muốn Lục Tông làm hai cái.

Nhưng mà ——

Khương Lệnh Uyển nhíu mày nhìn cái điều hình con heo còn lại trong hộp, thật có chút ghét bỏ.

một khắc sau, Khương Lệnh Uyển như nghĩ tới điều gì, vội vàng ngửa đầu nhìn Đào ma ma hỏi: “Gã sai vặt kia đi chưa?”

Đào ma ma nói: “Vẫn còn chờ ở ngoài, nói nếu Lục tiểu thư có gì không hài lòng, hắn sẽ đem đồ về để Thế tử sửa lại một chút.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong cười cười, vội vả thúc giục: “Đào ma ma, người nhanh chuẩn bị giấy bút cho ta, nhanh nhanh.”

Đào ma ma có chút nghi ngờ.

Thường ngày Lục tiểu thư không thích viết chữ, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt cấp thiết của nàng, dường như có vẻ rất hưng phấn, Đào ma ma đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị giấy bút.

.

Vinh Vương phủ.

Lục Tông đang ngồi trước bàn gỗ tử đàn khắc mây đọc sách làm bài tập, hôm nay hắn mặc một thân xiêm y màu trắng thêu hoa văn màu đen, dáng vẻ chăm chú làm bài tập, nhìn qua nhiều hơn mấy phần tuấn tú nhỏ nhắn. hắn nghe Đỗ Ngôn đã trở về, lúc này mới ngẩng đầu lên, điềm nhiên hỏi: “Làm sao?”

Đỗ Ngôn tiến lên hành lễ, nói: “Bẩm Thế tử, Khương Lục tiểu thư rất thích, còn nói lần sau nàng muốn Thế tử cùng chơi điều với nàng.”

Lục Tông nghe xong, gật đầu “ừ” một tiếng.

Sau đó thấy Đỗ Ngôn còn chưa lui xuống, mặt không chút thay đổi hỏi: “Còn có việc gì sao?”

Đỗ Ngôn lấy ra phong thư từ trong lồng ngực, hai tay trình lên: “Đây là Khương Lục tiểu thư phó thác cho tiểu nhân mang cho về cho Thế tử.”

Lục Tông vừa nghe xong, liền bỏ cây bút trong tay vào giá bút, tiếp nhận phong thư trên tay Lục Tông.

Ngón tay thon dài như ngọc cầm lấy phong thư, cúi đầu nhìn tinh tế, nhưng Lục Tông phát hiện trong phong thư này trống rỗng, không viết cái gì. hắn hơi nghi ngờ, mở ra, chậm rãi mở giấy viết thư bên trong ra.

trên giấy không viết cái gì, chỉ vẽ hai con heo mập mập.

Lục Tông không nhìn được cong cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Bách Nghiêu vừa vào phòng đã thấy nữ nhi của hắn đang cầm điều cười khúc khích, gò má dịu êm nụ cười xán lạn, tiểu nữ oa thiên chân vô tà. Khương Bách Nghiêu vươn tay chạm lên búi tóc của nữ nhi, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn Khương Bách Nghiêu cười ngọt ngào mềm mại kêu một tiếng: “Cha.”

Khương Bách Nghiêu gật đầu, môi mỏng khẽ mở: “Điều làm rất đẹp.”

Tất nhiên đẹp.

Khương Lệnh Uyển mặt đầy tự hào nói: “Đây là điều Tông biểu ca tự tay làm.”

Đương nhiên Khương Bách Nghiêu biết, vừa rồi gã sai vật Vinh Vương phủ tới đây chính là cố ý muốn đưa tới hai con điều này. Hắn biết thế tử rất yêu quý hài tử Lục Tông kia, mỗi lúc nhắc tới Lục Tông, nàng khen không hết lời, có điều những lời thế tử nói, hắn cũng rất tán thành —— Lục Tông cái gì cũng xuất sắc. Khương Bách Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nữ nhi, tình tế đánh giá hai con điều, thấy Lục Tông đối xử với nữ nhi rất tốt, trong lòng vui mừng, nhưng hôm nay hắn đến đây không phải để ý những chuyện này.

Khương Bách Nghiêu hắng giọng một cái, cẩn thận hỏi: “Xán Xán, mẹ con có nói cái gì... Mấy ngày nay, mẹ có nhắc tới cha không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của cha, suýt nữa cười thành tiếng, nhưng cuối cùng vẫn cố nín nhịn lại, lắc đầu nói: “không có. Nương không có nhắc tới cha.”

Nghe xong lời nữ nhi, ánh mắt Khương Bách Nghiêu nhất thời lộ vẻ thất vọng.

Khương Lệnh Uyển rất hiểu cha nàng, chuyện gì cũng không thể làm khó được hắn, nhưng chỉ cần chuyện có liên quan tới mẫu thân, hắn lại cứng cổ cứng đầu như một tên ngốc. không thể không nói, dáng vẻ ấy của cha thật đáng yêu, Khương Lệnh Uyển cong môi, nói: “Cha muốn mẫu thân không giận nữa đúng không?”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của nữ nhi, Khương Bách Nghiêu nghĩ tới điều gì đó, hỏi: “Con có cách sao?”

Khương Lệnh Uyển chống cằm giả vờ trầm tư, lộ ra dáng vẻ một con quỷ nhỏ, sau mới nói: “Nếu đêm nay Xán Xán có thể thuyết phục nương trở về phòng ngủ với cha, vậy Xán Xán có lợi gì?”

Còn muốn lợi ích?

Khương Bách Nghiêu không nhịn được cười to, nhìn nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, thực chất chính là một quỷ tinh linh, hắn liền nói: “Xán Xán muốn cái gì cha cũng đồng ý với con.”

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển sáng ngời, nàng nở nụ cười, ôm lấy cánh tay của cha nói: “Được, cha đã đồng ý thì không được nuốt lời, sau này Xán Xán sẽ đòi lại.”

“Được.”

Tối hôm đó, Khương Bách Nghiêu tắm rửa xong liền ngồi trên giường chờ thế tử, mắt thấy sắp qua giờ Tuất, thế tử còn chưa trở về, trong lòng thật phiền muộn. Hắn thật hồ đồ, Xán Xán mới có năm tuổi, làm sao có thể khuyên bảo thế tử cơ chứ? Giữa lúc Khương Bách Nghiêu chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền nghe nhà hoàn bên ngoài nói: “Bẩm Quốc Công gia, phu nhân trở về.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong mắt tròn, sau đó vội vã đeo hài ngủ.

Hắn vừa mới đứng lên, liền thấy thế tử mặc một thân áo ngủ sạch sẽ màu vàng nhạt hoa văn tứ hi như ý. Khương Bách Nghiêu vui mừng tiến lên ôm thế tử vào trong lòng: “A Cẩm.”

Bộ dáng này, cứ như hai người đã xa nhau mấy tháng.

Chu thị thật hết nói nổi, đã là cha của hai đứa nhỏ mà vẫn còn trẻ con như thế.

Nàng nhìn giường nhỏ, lạnh nhạt nói: “Quốc Công gia đang tính đi ngủ sao?”

Khương Bách Nghiêu thật oan ức: “Ta tưởng hôm nay nàng lại ngủ cùng Xán Xán?” Lời vừa nói xong, Khương Bách Nghiêu lập tức ôm chặt thân thể mềm mại của thế tử, ôn nhu nói: “A Cẩm, nàng đừng tức giận vì phu có được không?”

Qua mấy ngày, Chu thị nào còn tức giận? Chỉ là khi nghĩ đến Thẩm Như Ý kia, trong lòng liền có chút hoảng hốt, nàng cũng không phải là nữ nhân không biết lý lẽ, hai tay ôm lấy eo phu quân, Chu thị nói: “Trải qua chuyện này, khi chăm sóc Xán Xán thiếp đã nghĩ, sau này khi chọn phu quân cho Xán Xán, nhất định không được chọn người quá đẹp, đỡ lo người khác mơ tưởng.”

Thấy thế tử không tức giận, Khương Bách Nghiêu thật vui vẻ, nghe thế tử nói xong, hắn lại nói: “Tĩnh tĩnh Xán Xán, đáng đáp không đẹp sao có thể lọt vào mắt con bé?”

“Điều này cũng đúng.” Chu thị lẩm bẩm. Nữ nhi nàng quá mức để ý xấu đẹp, sau này chọn phu quân, chắc chắn phải đánh giá gia thế, phẩm chất, còn có cả mặt mũi nữa. Điều này quả thực không thể làm người khác bớt lo.

Chu thị nhớ đến việc ban ngày nàng cùng lão thái thái nói chuyện, nhân tiện nói: “Chuyện này Nhị đệ quá hồ đồ, nhưng Thẩm Như Ý kia lòng dạ cũng thật độc ác, nghe nói khi nàng trở về liền lệnh cho nha hoàn lấy thuốc, xử lý ngay hải tử trong bụng, đáng về đó... Sợ rằng nàng rất hận Vệ Quốc Công phủ chúng ta.” Chu thị là thân nữ nhân, tất nhiên hiểu được đạo lý khó chọn nhất trên đời chính là nữ nhân, một khi nữ nhân nổi lên tâm địa độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Khương Bách Nghiêu an ủi: “Nàng yên tâm, mọi việc có ta.”

“Ân. Nhưng hôm nay lão thái thái đã nói, không thể tiếp tục để Nhị đệ như thế, phải cố gắng tìm một nữ nhân khác quân hấn. Từ thị rời đi nửa năm, nếu chỉ thử hai không có nữ chủ nhân tiếp quản, không biết còn rối loạn đến dạng gì nữa.”

Khương Bách Nghiêu cúi người hôn lên gò má thê tử, nhu tình nói: “Cực khổ cho nàng.”

Chu thị có chút oán trách hần, nói: “Quốc Công gia chàng cũng an phận một chút, lúc nào cũng làm thiếp lo lắng.”

Khương Bách Nghiêu rất biết nghe lời gật đầu: “Được, cái gì cũng nghe theo phu nhân.”

.

Khương Lệnh Uyển có hai cái điều, tất nhiên rất nóng lòng muốn đi thả điều, chỉ tiếc không phải ngày nào Lục Tông cũng rảnh rỗi. Khương Dụ biết rõ tâm tư muội, hần biết muội rất thích vị Tông biểu ca này, mỗi lần Lục Tông đến quý phủ chơi, muội muội đối xử với Lục Tông còn tốt hơn hần. Điều này làm cho Khương Dụ xưa nay rất yêu thích muội muội cũng có chút ghen tị, bây giờ thấy muội muội muốn đi chơi điều, khuôn mặt nhỏ liền xán tới nói: “Xán Xán, để ca ca dẫn muội đi chơi điều.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn ca ca, suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Lần này đi với ca ca, lần sau đi cùng Lục Tông, Khương Lệnh Uyển nghĩ vậy.

Hôm nay khí trời rất tốt, Khương Lệnh Uyển được Chu thị cho phép, cùng Khương Dụ lên xe ngựa rời phủ, trước tiên đến Lung Linh trai mua bánh ngọt, sau đó đi đến bãi cỏ bên bờ kênh đào bảo vệ thành gần hồ nước chơi điều.

Hôm nay Khương Lệnh Uyển chỉ mang theo điều cá chép Lục Tông đưa cho nàng, còn điều con heo mập kia ---- nàng thấy nó thật khó coi, xấu hổ không dám mang đến.

Khương Dụ nhìn muội muội ôm điều như bảo bối, thuận miệng nói: “Để huynh thả cho.”

Khương Lệnh Uyển giọng cao điều lên, không cho.

Nhìn hành động bá đạo của muội muội, Khương Dụ chỉ có thể hậm hực thu tay về.

Ai, nếu còn tiếp tục như vậy, vị trí của hần trong lòng muội muội còn không bằng Lục Tông.

Tuy trong lòng Khương Dụ sôi ruột, nhưng hần chỉ là một hải tử, tiếp theo bởi muội muội chơi điều, liền đem chuyện kia quên sạch sành sanh.

nói thật, dung mạo Khương Dụ không tệ, dung mạo cha mẹ đều rất đẹp, nhi tử sinh ra tất nhiên không thua kém ai. Bây giờ Khương Dụ mới có mười tuổi, đã có được vóc dáng cao gầy, gương mặt trắng nõn tuấn tú có chút trẻ con, nét trẻ con chưa hết, một đôi mắt to lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết là một người hay nghịch ngợm thích gây sự. Nhưng nghịch ngợm như thế nào đi nữa, hần cũng bao che muội muội vô cùng, chỉ cần có người bắt nạt muội muội của hần, Khương Dụ lập tức đứng nắm đấm hâu hạ.

Về điểm này, Khương Dụ cùng biểu muội Trung dũng Hầu phủ Tiết Tranh có cùng lập trường.

“Ca ca, điều bay lên rồi!”

âm thanh tiểu nữ oa nhảy nhót vang lên như chuông bạc, giòn tan, vừa nghe cũng có thể cảm nhận được vui sướng của nàng, thoải mái không thôi.

Khương Lệnh Uyển từ nhỏ đã hoạt bát, bây giờ trở thành tiểu nữ oa một lần nữa, lại nửa năm quen thuộc với những tháng ngày trẻ con, tất nhiên lại nhảy lên. Bây giờ nhìn điều bay cao trên bầu trời, điều cá chép to tinh xảo bay trên bầu trời xanh thẳm, thật là đẹp.

Khương Lệnh Uyển nhìn muội muội của mình, trong lòng nghĩ: Cả đời này hần phải làm cho muội muội thật vui vẻ, không để bất kì ai bắt nạt nàng.

Giữa lúc điều Khương Lệnh Uyển bay thẳng lên trời cao, một điều con bướm không biết từ chỗ nào bay ra, lập tức cuốn vào điều cá chép, đụng vào nhau, cả hai điều cùng rơi xuống.

Khương Lệnh Uyển ném tay cầm gỗ trong tay, “thịch thịch thịch” chạy đi kiếm điều.

Khương Dụ chạy theo, nha hoàn cùng gã sai vặt cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Khương Lệnh Uyển thấy điều rơi trên cỏ, muốn đến nhặt, nàng giương mắt nhìn người đến cách đó không xa, đôi mắt ngẩn ra.

Là Chu Lâm Lang.

Có điều, ngoài Chu Lâm Lang, bên cạnh nàng còn có hai người nữa.

Tiểu nữ oa một thân váy mềm mại màu đỏ có thêu hoa hải đường trước ngực, cao gần bằng Chu Lâm Lang, da trắng nõn nà, một đôi mắt hạnh to, giữa hai lông mày có chút khí tức nuông chiều, trên tay nàng cầm một tay cầm gỗ, điều con bướm kia chính là của nàng. Khương Lệnh Uyển đương nhiên nhận ra tiểu nữ oa này, chính là tỷ muội tốt của Chu Lâm Lang, Tạ Tinh Tinh.

Còn một người khác, tiểu thiếu niên ngoan ngoãn hiểu chuyện...

Khương Lệnh Uyển vừa nhìn thấy tiểu thiếu niên liền ngẩn người, tiểu thiếu niên không phải người nào khác, mà chính là nhị tỷ phu sau này của nàng——Tạ Trí Thanh.

Tạ Trí Thanh cùng Tạ Tinh Tinh là anh em ruột, nhưng tính cách không giống nhau.

Kiếp trước, Khương Lệnh Uyển coi như là một người có được muôn vàn sủng ái, nhưng Tạ Tinh Tinh này chỉ có hơn chứ không kém, không biết có phải do nàng và Chu Lâm Lang không hợp nhau hay không, nàng cùng Tạ Tinh Tinh cũng không thích nhau cho lắm. Điều này cũng thật đúng ý Chu Lâm Lang.

Tạ Tinh Tinh sai nha hoàn phía sau nhặt điều con bướm lên, nhìn huynh muội họ Khương trước mặt, một đôi mắt linh động đánh giá Khương Lệnh Uyển, tuổi còn nhỏ đã có bộ dáng ương ngạnh, nàng nâng cao cằm, nói: “Còn tưởng là ai, nguyên lai là tiểu mập mạp Vệ Quốc Công phủ... Khương Lệnh Uyển, ta thấy ngươi lại mập thêm một vòng, nếu sau này lớn lên lại mập nữa, đường cũng không cần đi, chỉ cần lăn là được...”

Tạ Tinh Tinh cười to, nghiêng đầu nhìn biểu tỷ Chu Lâm Lang nói: “Lâm Lang, ngươi thấy có đúng không? Còn nói hai người các ngươi là biểu tỷ muội, ngươi gầy đẹp như thế, sao nàng ta lại mập như vậy?”

Tạ Trí Thanh đứng một bên thấy lời nói muội muội có chút quá đáng, liền nhắc nhở: “Tinh Tinh, còn không mau xin lỗi.”

Tạ Trí Thanh và Khương Dự học cùng trường, bây giờ nhìn thấy tiểu nữ oa mập mạp đáng yêu đứng cạnh Khương Dự, liền biết đây là muội muội Khương Dự cả ngày nhắc tới, nhũ danh gọi là Xán Xán. Tiểu nữ oa này tuy hơi mập một chút, nhưng tuổi còn nhỏ, hơi mập mới đáng yêu, hơn nữa khuôn mặt nhónhắn mập mạp, làm người ta vừa nhìn liền yêu thích không thôi.

rõ ràng được người gặp người thích.

Tạ Tinh Tinh bị đại gia đình nuông chiều quá mức, tất nhiên sẽ không nghe lời Tạ Trí Thanh, quệt miệng nói: “Muội không làm, hơn nữa muội chỉ nói sự thật...” nói xong liền hướng phía Khương Lệnh Uyển làm mặt quỷ, gằn từng chữ: “Mập mạp, xấu xí!”

Khương Lệnh Uyển là người sĩ diện, bây giờ là một tiểu nữ oa, hơi mập một chút cũng không sao, nhưng nàng không thể chịu được việc người khác chê nàng xấu.

Lại nói nàng chỉ mới năm tuổi, mập mạp, cũng có thể nhìn ra sau này chính là một đại mỹ nhân a, mặc kệ như thế nào cũng không thể ghép với chữ “xấu”. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Khương Lệnh Uyển phồng lên, tròng hai con mắt tròn vo, quai hàm tức giận, đang muốn phát tác, đúng lúc Khương Dự đứng bên cạnh nhanh hơn nàng một bước, trực tiếp vén tay áo đi lên.

Tạ Tinh Tinh vội trốn phía sau Tạ Trí Thanh, nói: “Khương Dự, ngươi đừng có mà bắt nạt người khác.”

Khương Dự ghét nhất là người khác bắt nạt muội muội của hắn, ngày thường tuy hắn hay gây rắc rối, nhưng xưa nay chưa từng bắt nạt nữ hài tử, nhưng hôm nay Tạ Tinh Tinh thật là quá đáng, làm hắn nhìn không được. Khương Dự tiến lên, nhìn Tạ Trí Thanh vẫn nhúc nhích che chở Tạ Tinh Tinh trước mặt, tuổi còn nhỏ đã rất lịch sự văn nhã, nhìn Khương Dự nói: “Khương Dự, chuyện này là do muội muội ta có lỗi trước, ta thay muội muội xin lỗi Xán Xán được không?”

Khương Dự nổi giận không kim chế được, sao có thể nghe lọt lời của Tạ Trí Thanh, vội hét lên: “Xán Xán ngươi cũng có thể gọi!”

Lúc trước Chu Lâm Lang không thể từ chối Tạ Tinh Tinh, mới không có cách nào khác cùng nàng đi chơi điều. không ngờ lại gặp Khương Lệnh Uyển. hiện nay Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển tức đến đỏ mặt, trong lòng bỗng chốc thật thoải mái, khoe miệng hơi cong, lặng lặng đứng nhìn đôi huynh muội gây sự, không có ý tứ muốn khuyên giải.

Tuy Tạ Trí Thanh bằng tuổi Khương Dự, nhưng xưa nay hắn luôn là học sinh ngoan ngoãn trong học đường, làm gì có khí lực lớn như Khương Dự? Bây giờ Khương Dự đầy mạnh như vậy, toàn bộ thân thể đổ về phía sau, Tạ Tinh Tinh trốn sau lưng hắn cũng bị mất thăng bằng, mạnh mẽ ngã vào người Chu Lâm Lang đang đứng một bên.

Nhất thời hai tiểu nữ oa ngã chồng lên mặt đất.

Tạ Tinh Tinh còn đỡ, ngã lên người Chu Lâm Lang, thảm nhất chính là Chu Lâm Lang, khuôn mặt nhỏ bị Tạ Tinh Tinh đè bên dưới, hiển nhiên còn chưa hồi hồn. Sau đó Chu Lâm Lang cảm thấy có gì đó là lạ, theo bản năng sờ sờ miệng mình, nhìn lòng bàn tay toàn là máu, bình tĩnh hờ hững xưa nay đều bay đi hết, nàng sợ hãi hoảng, không nhận được “Oa” một tiếng khóc to lên.

Nghe được tiếng khóc, Khương Lệnh Uyển sợ hết hồn, vội vã chạy đến nhìn Chu Lâm Lang.

Thấy nàng được hai nha hoàn đỡ dậy, lòng bàn tay cùng mép môi toàn là máu, đây không phải điều quan trọng nhất, trọng yếu chính là —— trên đôi hàm răng chính tề trắng như tuyết của Chu Lâm Lang, bây giờ thiếu mất một răng cửa, thật dễ nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Chuyện hôn nay, tuy Tạ Tinh Tinh lớn tiếng mắng mỏ người khác trước, nhưng người động thủ lại là Khương Dự, còn Chu Lâm Lang, hiển nhiên là bị vô tội liên lụy.

Khi Chu Lâm Lang vừa lúc thay răng, răng cửa bị rụng cũng là chuyện cực kì bình thường, nhưng An Vương phi lại làm náo loạn cả lên, ương ngạnh muốn Vệ Quốc Công phủ phải giải thích rõ ràng.

An vương phi mặc một bộ xiêm y màu đỏ thêu hình cầu kì, trang dung tinh xảo, gò má trắng nõn, trang phục mùi hương quý khí, vô cùng chói mắt. Nàng tới đây cũng không phải để ngồi không, ôm Chu Lâm Lang vào trong lòng, trợn mắt nhìn Chu thị.

Chuyện hôm nay do Khương Dự gây họa, nên hẳn chỉ đành ngoan ngoãn đứng một bên không lên tiếng, giương mắt nhìn người lớn trong phòng, sau đó bĩu môi.

Khương Lệnh Uyển thấy khuôn mặt nhỏ của Chu Lâm Lang vùi vào lồng ngực An Vương phi, hiển nhiên là đang cảm thấy xấu hổ vì thiếu mất cái răng, không dám gặp người.

Tính cách Chu Lâm Lang giống An Vương phi, cả hai đều là người kiêu căng tự mãn, ngày thường mọi việc trôi qua luôn vô cùng thuận lợi, gặp người người khen, không cần biết các hài tử khác có xuất sắc như thế nào, chỉ cần Chu Lâm Lang vừa xuất hiện, mọi người sẽ chỉ dùng để làm nền. Nhưng muốn giỏi như vậy cũng phải trả cái giá thật lớn, từ khi Chu Lâm Lang còn nhỏ, An Vương phi đã mời các vị danh sư cầm ki thi họa đến dạy cho nàng. Tiểu nữ oa tám tuổi này vốn ngây thơ hồn nhiên, nhưng Chu Lâm Lang lại là một nữ oa ôn trọng, một quý nữ đoan trang, những trò chơi mà tiểu nữ oa yêu thích, nàng cũng chỉ đứng nhìn một bên, xưa nay chưa từng tham gia.

Có điều, chuyện đã xảy ra như vậy, Khương Bách Nghiêu cũng không thiên vị hài tử của hắn, cảm thước đánh vào lòng bàn tay nhi tử mấy chục cái ngay trước mặt An Vương phi, mắt thấy lòng bàn tay đẫm máu đỏ không thể chịu nổi, lúc này mới liếc mắt nhìn An Vương phi, nhàn nhạt nói: “Chuyện hôm nay là do Dự Nhi sai trước, không biết An Vương phi có hài lòng với sự trừng phạt này hay không?”

Chu thị ôm nữ nhi trong ngực, thấy nhi tử bị đánh như vậy, lòng đau như bị dao đâm, nhỏ máu từng giọt.

Nhưng Khương Dự cắn môi gắt gao, không khóc không nháo.

An Vương phi nhìn nam nhân trước mặt, thấy ánh mắt hắn xưa nay nhìn mình chỉ là một mảng lạnh lùng như băng, trong lòng cực kì ảo não, cũng không muốn nhìn nữa, chỉ ôm lấy nữ nhi vào trong ngực, nổi giận dưng dưng nói: “Lâm Lang, chúng ta đi.”

Thấy An Vương phi đi rồi, Khương Lệnh Uyển vội chui khỏi lòng Chu thị, chạy tới nhìn bàn tay của ca ca.

Vừa nhìn thấy, liền cảm thấy đau lòng đến không thể nói thành lời.

Tiểu nam hài mười tuổi, lòng bàn tay vẫn còn rất mềm mại.

Thời điểm lúc cha vừa mới ra tay, cũng không hề có nửa phần do dự, từng cái từng cái đánh xuống, nhìn đã thấy đau.

Quả thực Khương Dự vô cùng đau đớn, thấy đôi mắt tròn to của muội bắt đầu hiện lên ánh nước, liền nói: “Muội yên tâm, ca ca không sao, muội đừng khóc, muội khóc xem như ca ca đã uống công cụ chịu đựng rồi.”

Đau đến như vậy mà còn nói giỡn được.

Khương Lệnh Uyển khịt mũi không thèm nhìn Khương Bách Nghiêu, chỉ lo nâng bàn tay ca ca lên sau đó kéo tay Chu thị, thanh âm mềm mại nói: “Nương, chúng ta đi bôi thuốc cho ca ca.”

Chu thị gạt đầu, nhanh chóng sai người mang loại thuốc tốt nhất đến, tự tay bôi thuốc cho Khương Dự.

Nhắc tới cũng hay, tuy lúc Khương Dự chịu đòn không chịu rơi một giọt nước mắt, nhưng bây giờ bôi thuốc, lại gào khóc vô cùng thảm thiết, người không biết còn tưởng nhà nàng ngược đãi nhi tử.

Thấy ca ca khóc đến nổi nước mắt giàn giụa, nào có chút khí thái nam tử giống như khi ở tiền sảnh lúc nãy?

Khương Lệnh Uyển không chê hấn, tay nhỏ cầm khăn lau nước mắt cho ca ca.

Chu thị xúc thuốc cho nhi tử, nghe hấn khóc, càng cố khống chế lực đạo, nhẹ nhàng bôi thuốc, chỉ sợ làm đau hấn.

“Con nhìn xem, chọc ai không chọc, lại cứ muốn chọc Chu Lâm Lang, đáng đời.” Vị tẩu tẩu kia của nàng tính tình ra sao, nàng còn không rõ chắc? Bây giờ tuy Chu Lâm chỉ bị rơi mất một cái răng cửa, nhưng chắc chắn trong lòng nàng ta còn đang muốn lột luôn một lớp da của nhi tử nhà nàng.

Khương Dự khịt mũi, ủy khuất nói: “Con mới không thèm chọc nàng, chỉ là... Tạ Tinh Tinh kia nói Xán Xán mập, còn nói Xán Xán xấu, con làm ca ca, sao có thể để Xán Xán chịu oan ức?”

Chu thị ngừng tay, nhú mày nói: “Xưa nay tính cách Tạ Tinh Tinh không hợp với Xán Xán, con cũng không phải không biết, nàng ta lại quá được nuông chiều, làm sao có thể chịu được ủy khuất như vậy?” Trong mắt Chu thị, không tiểu nữ oa nào có thể đáng yêu hơn Xán Xán nhà nàng.

Khương Dự gạt đầu lia lịa.

hấn nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán của chúng ta đáng yêu như thế, Tạ Tinh Tinh kia khó coi như cây đậu nành, nàng ta mới xấu xí.”

Khương Dự quên luôn cái đau trong lòng bàn tay, một mặt nói, một mặt còn tỏ vẻ bất nhẫn hừ hừ vài tiếng.

Chu thị bắt đắc dĩ, tuy rằng nàng biết chuyện này người chịu thiệt thòi là nhi tử, nhưng Chu Lâm Lang cũng bị mất cái răng cửa, coi như cũng bị tội.

Bôi thuốc xong, Chu thị để bình sứ sang một bên bàn, sờ đầu Khương Dự nói: “Mấy ngày nay phải ngoan ngoãn một chút, đừng quậy ra chuyện gì nữa.”

Bàn tay được bôi thuốc quả thực bớt đau không ít, Khương Dự gạt đầu nói: “Dự nhi biết rồi.” Chỉ cần không có ai bắt nạt muối muối hấn, nếu không ngay cả Thiên Vương lão tử hấn cũng đánh.

Khương Lệnh Uyển thấy ca ca che chở nàng như vậy, tâm trạng hết sức phức tạp. Bây giờ ca ca xem nàng như bảo bối, dù người kia là Chu Lâm Lang, hấn vẫn che chở nàng như thường, kiếp trước cũng thế, cho nên nàng không thể chịu được việc ca ca cưới Chu Lâm Lang, còn bị Chu Lâm Lang mê hoặc đến nổi thần hồn điên đảo.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, huynh thích Chu biểu tỷ sao?”

Khương Dự cúi đầu nhìn hai tay sưng phồng của mình, nhú mày tùy tiện đáp: “Người bắt nạt Xán Xán, ca ca đều không thích. Còn Chu Lâm Lang...”

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Dự không chớp mắt.

Khương Dự ngẩng đầu lên cười hắc hắc: “Chỗ răng trống của nàng nhìn xấu quá.”

Khương Lệnh Uyển “phì” cười một tiếng.

Tuy ca ca còn nhỏ tuổi, không biết sau này có thích Chu Lâm Lang hay không, nhưng bây giờ nàng rất yên tâm. Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn lòng bàn tay ca ca, cong môi, thầm nghĩ: Kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không để ca ca bị Chu Lâm Lang mê hoặc!

Khương Lệnh Uyển trở về gian phòng của nàng, vừa vào phòng liền ngồi trước cửa sổ, quay sang chăm chú nhìn tráp trang điểm* làm bằng gỗ từ đàn khắc hoa lê của mình.

*tráp trang điểm: hộp đựng đồ trang sức

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ mập mập của mình trước gương, hai mắt to tròn, long lanh nước, cánh môi phàn nộn, da dẻ trắng nõn, khuôn mặt nhỏ hơi phềnh hồng, rõ ràng là một tiểu nữ oa đáng yêu, xấu chỗ nào chứ? Nhưng mà... hình như hơi mập một chút, Khương Lệnh Uyển nhú mày, khuôn mặt bánh bao trong gương nhăn nhó.

Nàng năm tuổi của kiếp trước cũng mập như thế này sao?

Quá khứ trôi qua đã lâu, nàng không thể nhớ ra được.

Nhưng mà hôm nay bị Tạ Tinh Tinh chê cười, lòng nàng thật không thoải mái —— cái gì mà Chu Lâm Lang gầy hơn nàng? Đẹp hơn nàng?

Đúng là thân hình Chu Lâm Lang không tệ, nhưng cũng không thể so sánh với nàng a!

Lúc đầu nàng nghĩ, sau này lớn lên không thể ăn quá nhiều đồ ngọt, bây giờ trở lại lúc nhỏ, nàng không cần tiết chế, muốn ăn cái gì thì ăn, dù sao bây giờ cũng là tuổi đang lớn. Kiếp trước nàng không dám ăn quá nhiều điểm tâm ngọt, tưởng rằng kiếp này có thể ăn uống thoải mái, nhưng nhìn tình hình bây giờ, e rằng nàng còn béo hơn trước kia rất nhiều... Nếu sau này không giảm lại được, chẳng phải người chịu tội là nàng sao?

Khương Lệnh Uyển rùng mình, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Ba ngày sau, Khương Lệnh Uyển hạn chế ăn uống, ngoại trừ ba bữa trong ngày, điểm tâm thường ngày có thể không ăn thì không ăn. Đào ma ma nghĩ rằng Lục tiểu thư đã chán những món ăn trước kia, liền dặn dò đầu bếp nấu những món ăn đa dạng hơn, Khương Lệnh Uyển nhìn Đào ma ma mang tới đủ loại bánh ngọt, rất thơm, nhưng vẫn cố chấp lắc đầu: “Xán Xán không muốn ăn.”

Từ lúc nào Lục tiểu thư lại không thích ăn đồ ngọt?

Đào ma ma thấy có gì đó không đúng, liền nói việc này cho Chu thị.

Chu thị lo lắng, còn tưởng thân thể nữ nhi không thoải mái, liền ôm nàng lên dò hỏi, vậy mà nữ nhi chỉ nói: “Xán Xán không sao, chỉ là không muốn ăn, nương, sau này nương không cần làm bánh ngọt cho Xán Xán nữa.”

Chu thị hiểu nữ nhi nhất, nghe nữ nhi nói xong liền rũ mắt xuống, chợt nhớ tới chuyện Tạ Tinh Tinh trước kia. Hôm trước Tạ gia mang đôi nữ nhi đến nhà xin lỗi, dù gì cũng là thư hương thế gia, thái độ thành khẩn, bọn họ cũng không thể trách móc gì thêm, nhưng mà Tạ Tinh Tinh kia, tuổi còn nhỏ đã bị nuông chiều quá mức... Chu thị cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, cảm thấy mấy ngày nay nữ nhi gầy đi một chút.

Trong lòng Chu thị thầm cân nhắc, nàng phải cố gắng tìm cách khác mới được.

Khí trời dần ấm lên, Khương Lệnh Uyển ăn cơm trưa no bụng, sau đó nhìn Đào ma ma chuẩn bị một số món nàng thích ăn như mì sợi vàng giòn, bánh đậu xanh, nước mật ong pha với sương sớm lấy từ cây ngân hạnh... Nàng lập tức thèm ăn nuốt nước miếng một cái, nhưng lại không dám nhìn lần thứ hai, trực tiếp lẩn vào giường la hán quay lưng về phía Đào ma ma.

Ngủ một giấc mơ mơ màng màng, Khương Lệnh Uyển liền ngửi thấy hương táo nồng đậm, thơm đến mê người, mùi hương thật ngọt ngào, sau đó lại nghe thấy một chuỗi bước chân nhẹ nhàng.

Khương Lệnh Uyển mở to mắt, tay nhỏ xoa xoa cái bụng mềm mại, nhũn mảy không vui nói: “Đào ma ma, Xán Xán không muốn ăn, người mau mang đồ đi đi.”

Mùi táo không có giảm bớt, trái lại càng tiến lại gần.

Khương Lệnh Uyển vội vàng ngồi dậy trên giường la hán, xoay người ngẩng đầu nhìn lên.

Chờ đến lúc thấy được Lục Tông một thân xiêm y màu xanh ngọc, trong lòng thật vui mừng, hai con mắt tỏa sáng hỏi: “Tông biểu ca sao lại đến đây?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao ngồi trên giường la hán, hình như vừa mới tỉnh ngủ, trên khuôn mặt nhóc có một dấu in hồng hồng, ánh mắt Lục Tông rời xuống, nhìn miệng nhỏ của nàng, phát hiện rất sạch sẽ, không có một chút nước miếng nào.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới chú ý, trên tay Lục Tông có cái bát sứ nhỏ màu trắng, bên trong chứa canh táo.

Lục Tông ngồi xuống nhìn nàng, cầm muỗng nhỏ múc canh táo ngọt, giương mắt hỏi: “Ăn không?”

Khương Lệnh Uyển cắn môi, khẽ lắc đầu.

Lục Tông đặt bát sứ sang một bên, một tay ôm tiểu bánh bao vào lòng, để nàng ngồi trên đùi mình, tay kia sửa lại tóc mái đang rối tung trên trán, nói: “Tiểu hài tử ăn nhiều mới lớn a.”

Khương Lệnh Uyển ôm chặt cánh tay hán, trong lòng đại khái đoán được, nhất định là mẫu thân gọi Lục Tông tới đây. Nàng ngẩng đầu nhìn Lục Tông, hai mắt tròn trĩnh: “Xán Xán muốn hỏi Tông biểu ca hai vấn đề, Tông biểu ca phải trả lời, Xán Xán mới ăn.”

Lục Tông không có ý kiến gì thêm, nói: “Muội hỏi đi.”

"Vấn đề thứ nhất —— "

Khương Lệnh Uyển giơ ngón trỏ mập thù lù, hỏi: “Sao Tông biểu ca lại làm điều cho Chu biểu tỷ?”

Thái độ của Lục Tông đối với Chu Lâm Lang, làm nàng rất hài lòng, nhưng ngày ấy khi nghe nói Lục Tông đưa cho Chu Lâm Lang một con điều, trong lòng nàng rất khó chịu. Phu quân của Khương Lệnh Uyển nàng, sao có thể làm điều cho những cô nương khác?

Lục Tông nói: “Con điều kia huynh làm cho Bảo Thiên.”

Ồ?

Khương Lệnh Uyển tròn to hai mắt, sau đó cong miệng cười một cái.

Cho nên điều kia là Chu Lâm Lang hỏi xin Lục Bảo Thiên, không phải Lục Tông đưa? Nghĩ như vậy, trong lòng Khương Lệnh Uyển thoải mái một chút.

Lục Tông rũ mắt, nhìn tiểu bánh bao trong lòng ngực, chợt nhớ tới việc lần trước nàng vẽ hai con heo mập.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Khương Lệnh Uyển rất hài lòng với câu trả lời của Lục Tông, khóe môi nở nụ cười xán lạn.

một khắc sau, nàng lại nhú mày, nhìn Lục Tông nói: “Vấn đề thứ hai, chính là ——” Khương Lệnh Uyển rũ mắt, nhớ tới Tạ Tinh Tinh ngày ấy, trong lòng buồn bực không có chỗ phát tiết...”Tông biểu ca thấy Xán Xán đẹp hay Chu biểu tỷ đẹp?”

Lục Tông thấy tiểu bánh bao hỏi rất nghiêm túc, không khỏi đánh giá sắc mặt của nàng.

Dung mạo nàng rất giống Chu thị, môi hồng răng trắng, mặt mày tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà phần nộn, bây giờ nàng mới năm tuổi, thân hình còn chưa nảy nở, đương nhiên không xinh đẹp như Chu thị ---- diễm quang bắn ra tứ phía. Nhưng tiểu nữ oa phần điều ngọc mài như vậy, sau này lớn lên, chắc chắn cũng là sẽ là một tiểu cô nương hồng nhan họa thủy.

Lục Tông bỗng nhớ tới sinh nhật lần trước của nàng, Tiết Vành cùng Chu Quý Hành ở trước mặt nàng tranh sủng...

Đến nỗi Chu Lâm Lang...

Lục Tông hơi cau mày.

hắn cũng không để ý lắm, chẳng qua Chu Lâm Lang là một trong số ít thế gia quý nữ mà hắn từng gặp qua, nàng ta không có chút đáng về ngây thơ hồn nhiên nào của một tiểu nữ oa, nhỏ tuổi như vậy nhưng lại rất ngoan ngoãn, có điều muội muội Bảo Thiên của hắn thực rất yêu thích nàng.

Lục Tông nói: “Xán Xán xinh đẹp.”

Tiểu nữ oa nên có đáng về của tiểu nữ oa, tuổi con nhỏ, nên hoạt bát một chút mới đáng yêu, mập một chút mới được người khác yêu thích.

Khương Lệnh Uyển nghe xong lòng nàng thật ngọt ngào, trong bụng thầm nói Lục Tông thật tinh mắt.

Cũng đúng, nếu mắt của hắn không tốt, kiếp trước sao lại để ý đến nàng?

Chỉ là...

Nàng liếc nhìn bát canh táo ngọt đặt ở trên bàn, mùi thật là thơm a, làm nàng cực kì thèm ăn, vội vàng há miệng nhỏ nói: “...Đút cho muội.”

Nếu Lục Tông thấy nàng mập mập như vậy là đẹp, vậy nàng cũng không cần kìm chế nữa. Có điều chỉ mập đến như vậy thôi, không thể mập thêm nữa. hiện tại Lục Tông không hiểu chuyện nam nữ, đương nhiên cảm thấy nàng mập một chút mới đáng yêu, nhưng sau này khi hắn lớn rồi, nếu nàng thực sự béo lên, chắc chắn Lục Tông sẽ không thích nàng nữa... Bất kể như thế nào, nàng cũng không thể bại dưới tay Chu Lâm Lang.

Lục Tông cũng thật kiên trì, đút cho nàng từng muỗng cho đến khi ăn xong bát canh táo, cuối cùng lấy khăn tay xoa miệng nhỏ cho nàng. Chu thị đứng bên ngoài rèm che, nhìn cảnh tượng như vậy không khỏi nở nụ cười.

Sau đó nàng bắt đầu đi thờ dài.

Nữ nhi này của nàng, cũng chỉ có Lục Tông mới trị được.

.

An Vương phi.

An Vương phi thấy khẩu vị nữ nhi mấy ngày nay không được tốt, ngay cả cầm ki thi họa ngày thường cũng ít đụng tới, cả ngày trốn ở trong phòng sậu

nào uất ức, lòng nàng thật tức giận, không nhận được thăm mắng Khương Dự.

Nàng đi vào phòng trong, thấy nữ nhi ngơ ngác ngồi trên ghế thêu, thấy nàng vào cũng chỉ ngước mắt nhìn một cái, sau đó buông mắt xuống, im lặng.

An Vương phi thật đau lòng, ngồi xuống ghế ôm nữ nhi vào lòng, ôn tồn nói: “Lâm Lang, nương sai nhà bếp làm bánh bột củ sen, đợi hết nóng nướng cùng ăn với con có được không?”

Chu Lâm Lang chải hai búi tóc chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, là một tiểu nữ oa vô cùng xinh đẹp, nhưng giờ phút này khuôn mặt nhỏ không hề có ý cười, sau khi nghe xong ánh mắt lơ mờ lác đầu.

An Vương phi thở dài nói: “Lâm Lang, con còn nhỏ, chẳng qua là đến thời điểm thay răng mới mà thôi, mấy ngày nữa răng mới sẽ mọc ra, hơn nữa còn đẹp hơn trước kia nữa.” An Vương phi sờ sờ đầu nhỏ của nữ nhi, tiếp tục nói: “Tiểu tử thời Khương Dự kia, lần sau có cơ hội nương sẽ giáo huấn hần, nếu con đói bụng rồi ồm, Khương Dự và tiểu mập mập kia không phải sẽ rất hài lòng sao, con muốn như vậy ư?”

Chu Lâm Lang mở to mắt nhìn An Vương phi, khẽ lắc đầu.

Lúc này An Vương phi cười nói: “Nương biết Lâm Lang của nương ngoan ngoan và thông minh nhất.”

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn phía sau An Vương phi.

An Vương phi thấy có động tĩnh phía sau, lúc này mới ôm nữ nhi xoay người lại, nhìn An Vương vừa mới đi vào. Khuôn mặt tuấn dật của An Vương không có nửa phần ý cười, chỉ nhíu mày nhìn An Vương phi nói: “Tại sao nàng lại giáo dục Lâm Lang như vậy? nói thế nào Dự nhi và Xán Xán cũng là cháu ngoại của nàng, hai đứa nhỏ hoàn toàn không có ác ý gì với Lâm Lang —— ”

“Nhưng Hành nhi chúng ta không như vậy!” An Vương phi nói: “Xưa nay Hành nhi rất hiểu chuyện, là một huynh trưởng tốt, luôn xem tiểu mập mập kia như muội muội ruột của mình, nhưng Khương Dự thì sao? Hại Lâm Lang gãy mất cái răng. Cũng may Lâm Lang đang đến tuổi thay răng, nếu không, hần phải bồi thường như thế nào?”

An Vương là một người tốt tính, lần trước hồi phủ, nghe tin An Vương phi ôm nữ nhi đi Vệ Quốc Công phủ đòi công đạo, hần liền vội vàng đuổi theo, ai ngờ vẫn chậm một bước.

An Vương nói: “Đây là chuyện của Dự nhi cùng huynh muội Tạ gia, Lâm Lang đứng bên cạnh không cần thận bị thương, sao lại là lỗi của Dự nhi? Hơn nữa —— nàng cũng không thấy đôi tay của Dự nhi sưng to như thế nào sao? Thường ngày Khương Bách Nghiêu tuy luôn thích giáo huấn Dự nhi, nhưng khi nào dám đánh nặng tay như vậy? Diệu Nghi, ta và muội muội đã mâu thuẫn gần mười năm, nàng không thể nghĩ cho ta sao?”

Chuyện nháo thành như vậy, làm sao hần dám đối mặt với muội muội ruột của mình nữa?

An Vương phi nghe xong cảm thấy thật buồn cười.

Nàng cong cong khóe môi, hất hàm nói: “Làm sao? Ngươi trách ta? Lúc trước ngươi cam tâm tình nguyện muốn thành thân với ta, ngươi biết rõ ta với muội muội ngươi như nước với lửa, cũng chẳng bận tâm vẫn muốn cưới ta, bây giờ thì sao, trách ta phá hoại tình cảm huynh muội của ngươi? Nữ nhi ta bị ủy khuất, ta đi đòi công đạo có gì sai? Chẳng lẽ muốn để nữ nhi Tống Diệu Nghi ta bị bắt nạt còn phải yên lặng nhẫn nhịn? nói thế nào ngươi cũng là cha của Lâm Lang, không giúp nữ nhi của mình thì thôi, ngược lại còn đi che chở người ngoài?... Bây giờ ngươi mới biết đó là muội muội ruột của ngươi, vậy lúc trước muội muội ngươi nói ngươi đừng cưới ta, ngươi cần gì đuổi tới?”

Sắc mặt An Vương chìm xuống, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

“Thành thân mười năm, ta đối với nàng trước sau như một. Nàng không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, ta yêu nàng, thương nàng, toàn bộ An Vương phủ đều do nàng làm chủ, nhưng nàng lại như một cục đá không có nhiệt độ... Cũng đúng, trong lòng nàng chỉ có người kia, gả cho ai chẳng như nhau?

Vừa nhắc tới người kia, mặt An Vương phi liền đổi sắc, giận dữ nói: “Chu Chuẩn, ngươi giả vờ thâm tình cái gì, nếu ngươi thực lòng yêu ta, vậy Chu Mãn Nguyệt kia từ đâu mà có?”

Trong An Vương phủ ngoại trừ Chu Quý Hành và Chu Lâm Lang, còn có một thứ nữ sáu tuổi Chu Mãn Nguyệt.

An Vương phi thấy An vương không nói nổi lời nào, một mặt động viên nữ nhi trong ngực, một mặt nói: “Có một số việc chúng ta đều ngầm hiểu, hà tất gì phải miễn cưỡng đào bới nó ra? Từ ngày chúng ta thành thân, ngươi nên rõ ràng mọi chuyện mới đúng. Bây giờ ngươi cảm thấy không đáng, không cam lòng, nhưng ta đã sớm nói với ngươi, ngươi không cần bảo vệ ta, ngươi muốn nạp bao nhiêu thiếp thất, ta sẽ không ngăn cản, chỉ cần gia thế trong sạch, có thể chăm sóc ngươi, không cần sự đồng ý của ta, cứ trực tiếp đưa vào phủ là được.”

Nàng cũng không phải cục đá không có nhiệt độ, biết hần đối xử với nàng rất tốt, nhưng có một số việc, không thể dễ dàng buông xuống như vậy.

An Vương cúi đầu, nhìn thê tử ngồi trên ghế thêu, mỉm cười lùi lại mấy bước, sau đó không nói tiếng nào, im lặng rời khỏi phòng.

An Vương đi tới sân sau, lặng lẽ nhìn những bồn hoa sơn trà trong sân, mỗi một bồn đều có giá trị không nhỏ.

Lúc này một gã sai vặt thanh y tiến vào hành lễ, cung kính nói: “Vương gia, hai bồn tiêu ngác bảo thạch châu ngày mai có thể đưa về phủ, đến lúc đó vẫn đặt ở sân của Vương phi như trước chứ ạ?”

Nàng thích hoa son trà, hẳn thay nàng vợ vét mọi kiểu hoa son trà quý giá trên đời, chỉ vì muốn nàng nở nụ cười.

Nhưng hôm nay...

An Vương rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Ném đi.”

Gã sai vật sừng sốt, vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: Hai bồn hoa son trà đáng giá ngàn vàng tạm thời không nhắc tới, nhưng để có được nó Vương gia đã tiêu tốn không ít công phu.

hắn nhìn Vương gia, cảm thấy có chỗ nào không đúng, chắc là vừa cãi nhau với Vương phi. Nhưng Vương gia là người tốt tính, chuyện này rõ như ban ngày, ngày thường quả thực là sủng Vương phi tận trời, nhưng hôm nay... Có lẽ Vương phi quá đáng rồi.

Ở sương phòng khác, Lâm Lang im lặng nhìn mẫu thân nàng, gương mặt không nói lời nào, chỉ im lặng ôm cổ An Vương phi.

An Vương phi có chút thất thần, nhớ lại ánh mắt thất vọng của An Vương, trong lòng giống như vừa bị mất đi vật gì đó, trống rỗng, thực có chút không thoải mái.

Nàng cúi đầu nhìn nữ nhi, mỉm cười nheo khuôn mặt nhỏ nói: “Yên tâm, nương với cha không có chuyện gì.”

.

Đến tháng sáu, Vệ Quốc Công phủ bắt đầu thu xếp chuyện Khương Nhị gia cưới vợ.

Người Khương Nhị gia cưới về là thứ nữ Ngự Sử trung thừa Điều Chính Thanh. Nghe nói Điều thị này tướng mạo tốt, hiền thực dịu ngoan, chỉ tiếc hai vị hôn phu của hai nhà lúc trước đã đặt ra hôn sự với nàng đều liên tiếp xảy ra chuyện, mệnh khắc phu từ đó truyền ra, sau chuyện đó, một số gia đình quyền quý ở Tấn thành đều không dám tới cầu hôn nữa. Thân phận cao thì không dám đến cửa, thân phận quá thấp lại không lọt vào mắt, liên miên cường đem khuê nữ như ngọc như hoa lưu lại đến hai mươi tuổi, tuổi ngày một lớn, việc hôn nhân ngày càng khó khăn.

Trước kia khi tuyển thê tử cho Khương Nhị gia Chu thị vẫn chưa từng cân nhắc qua Điều thị, chỉ là có một lần Khương Nhị gia từng nhìn thấy Điều thị ở xa, sau đó liền tâm tâm niệm niệm, khi trở về lập tức đến trước mặt lão thái thái hứa hẹn: “Chỉ cần cưới Điều Cổ Ninh, sau này nhi tử sẽ thu lại tính tình, không ở bên ngoài làm bừa nữa.”

Nghe xong lời này, lão thái thái có chút động tâm, hơn nữa tên tuổi của Điều Nhị tiểu thư kia bà cũng đã nghe qua, sau chuyện lần đó xảy ra, cái bánh bao được người người tranh đoạt không còn ai hỏi thăm nữa, thật khiến người ta thổn thức không thôi. Có điều nói như thế nào đi chăng nữa, mạng của con trai mới là quan trọng, nếu cưới mà lại xảy ra chuyện gì, như vậy bà có muốn hối hận cũng không kịp nữa.

Khương Nhị gia lại nói mình mệnh cường, không sợ những thứ này.

Lão thái thái không còn cách nào khác, liền tự mình đi Tương Nguyên tự xin quẻ xăm, cầu được quẻ tốt nhất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lão thái thái liền mời bà mối tới cửa cầu hôn, chuyện này có được hay không vẫn rất khó nói, bà cũng rất hiểu danh tiếng của nhi tử nhà mình, sợ Điều Nhị tiểu thư kia sẽ không vừa mắt hôn trưởng nhà bà, ai ngờ việc hôn nhân này rất thuận lợi, lập tức liền định xuống, hơn nữa bát tự hợp nhau, quả là trời sinh một đôi.

Điều này làm lão thái thái vui tit mất.

Sau khi đính hôn, nhi tử vẫn bình an vô sự, mà tuổi Điều Nhị tiểu thư cũng không còn nhỏ, việc hôn nhân này không thể tiếp tục trì hoãn, tất nhiên liền nhanh chọn ra ngày tốt để thành thân. Hôm nay lão thái thái lại thuận lợi cưới con dâu vào cửa, càng thêm tin tưởng hai người được ông trời tác hợp.

Trước kia lão thái thái đã từng thấy qua Điều Nhị tiểu thư này.

Điều Nhị tiểu thư vóc người rất tốt, lại là một người hiểu tri thức lễ nghĩa, cùng Từ thị trước kia là hai người hoàn toàn khác nhau, cũng khó trách nhi tử lại thích như thế. Nhưng lão thái thái cũng rất lo lắng, sợ tính tình của Điều Nhị tiểu thư này không áp chế được nhi tử của bà, chờ khi những ngày tháng thành thân mới mẻ trôi qua, sợ là hắn lại muốn lêu lổng bên ngoài.

Nghĩ như vậy, lão thái thái ngày càng sầu não.

Nhưng nói tóm lại bà vẫn là thiên vị nhi tử của mình, có vết xe đổ của Từ thị kia, thà rằng có con dâu ngoan dịu một chút, cũng không nguyện cho nhi tử tái giá với một sư tử hà đông khác, huyên não gia đình không yên.

Hôm nay Vệ Quốc Công phủ có chuyện vui, mấy hài tử cũng ăn mặc thật xinh đẹp, che tai híp mắt nghe thanh âm đốt pháo cùng tiếng trống chiêng bên ngoài, chờ tân nương từ vào phủ.

Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy mềm mại màu hoa anh đào trên ngực thêu những cảnh hoa xếp chồng lên nhau, đầu nhỏ chải hai búi tóc xinh đẹp, trên đầu cắm một trâm hoa vàng khảm ngọc trai, trên cổ đeo khóa mây vàng như ý, Khương Lệnh Đề thì đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng, năm ngoái Khương Lệnh Đề vẫn còn là một tiểu oa nhi gầy yếu, một năm qua được Thôi di nương chăm sóc rất tốt, lại không có Từ thị gây phiền phức, tiểu cô nương gia ngày càng trở nên mập mạp mềm mại, lúc này đứng chung một chỗ với Khương Lệnh Uyển, mới có mấy phần dáng dấp của một vị tỷ

tỷ.

Khương Lệnh Uyển nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt, không khỏi nhớ tới thời điểm nàng xuất giá ở kiếp trước.

Thời điểm nàng xuất giá còn phô trương hơn Nhị thúc gấp nhiều lần, đội ngũ đón dâu dài nườm nượp đi vòng quanh Tấn thành một vòng, sau đó mới nâng kiệu để nàng tiến vào Vinh Vương phủ, làm cho mọi cô nương ở Tấn thành hâm mộ không thôi, lần phô trương đó quả thật cho nàng đủ mặt mũi

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe môi, sau đó xoay người nhìn Khương Lệnh Đề bên cạnh, ánh mắt tối đi một chút.

Tử tỷ tỷ nàng là một cô nương tốt, nhưng kiếp trước vẫn chưa được gả đi, cuối cùng còn vì nàng mà thân thể bị tổn thương đến nỗi không thể sinh dưỡng. Bây giờ Tử tỷ tỷ khỏe mạnh cùng nàng lớn lên, sau này còn có thể đồng thời cùng nàng lập gia đình.

Nàng gả cho Lục Tông, Tử tỷ tỷ nhất định cũng sẽ tìm được một đấng lang quân như ý.

Khương Lệnh Uyển cong mắt, tay nhỏ nắm lấy bàn tay Khương Lệnh Đề.

Khương Lệnh Đề quay về phía Lục muội muội cười cười, miệng nhỏ cong lên như đang nói gì đó, chỉ là bên ngoài quá ồn ào, nghe không được rõ, có điều trên mặt rất là vui sướng.

Giữa lúc này, tân nương từ ở kiệu hoa nấp hồng nạm đá chuẩn bị được công ra.

Khương Lệnh Uyển nhìn tư thái Diêu thị, những ngón tay dài màu xanh nhỏ dài mềm mại đặt lên vai hi nương, liền biết vị Diêu thị này quả thực đúng như lời đồn, xinh đẹp động lòng người, nữ tử mà Nhị thúc giữa vụn bụi hoa của nàng tâm tâm niệm niệm đòi cưới về, quả nhiên dung mạo thực xuất sắc. Xưa nay dung mạo là tài sản riêng của nữ nhân, bây giờ Diêu thị vào cửa, muốn sống những ngày tháng an ổn lâu dài thì không đơn thuần chỉ dựa vào mỗi mỹ mạo là được.

Cũng không biết Diêu thị đối xử với mấy hài tử chi thứ hai như thế nào, nếu sau này Diêu thị sinh con trai, sợ rằng Nhị thúc kia không còn xem Khương Lộc như bảo bối nữa.

Nàng nghĩ, bất kể Diêu thị này như thế nào đi nữa, tóm lại vẫn khá hơn Từ thị một chút. Thôi di nương là một người an phận, sau này chỉ Tử tỷ tỷ duy trì trạng thái hiện nay, ngoan ngoãn không gây sự, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ khá hơn một chút.

Khương Lệnh Uyển xoa xoa tay nhỏ Khương Lệnh Đề, tiến về bên phía tai nàng nói nhỏ: “Tử tỷ tỷ, tân Nhị thẩm thật xinh đẹp.”

Diêu thị một thân đỏ diễm lệ, khăn phượng chạm vai, tính xảo phú quý, đầu được che kín bằng một khăn gấm đỏ tua rua thêu song hi long phượng, tất nhiên là không thể nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng mặc đồ xinh đẹp như vậy, khiến rất nhiều nữ tử phải ghen tị.

Tân nương tử vượt chấu than vào cửa, Khương Lệnh Uyển mới nắm tay Khương Lệnh Đề tung tăng nhảy nhót chạy vào sân, vừa vào tới tiền viện liền nhìn thấy Khương Lệnh Dung.

Lần trước Từ thị vừa đi, ba hài tử chi thứ hai đều chịu đả kích không nhỏ, sau đó lại xảy ra chuyện Thẩm Như Ý, Khương Lệnh Dung càng không thể chịu nổi.

Khương Lệnh Uyển biết Nhị tỷ tỷ tính tình nhu hòa, ngày thường cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, khá im lặng ngoan ngoãn, chỉ là phần ngoan ngoãn này rất khác với Khương Lệnh Đề nhát gan, rõ ràng rất hiền lành nhưng lại khiến người khác rất khó tới gần. Mà Từ thị vừa đi, Khương Lệnh Dung có bao nhiêu ý lại vị Thẩm Như Ý tiên sinh này, nàng cũng có nghe qua, lúc trước trong phủ đã mời một nữ tiên sinh khác cho Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ, nhưng nữ tiên sinh này tài danh không vang như Thẩm Như Ý, cũng không có dung mạo xuất chúng như nàng ta, hiển nhiên trong phủ lo lắng Nhị thúc lại phạm sai lầm lần thứ hai.

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn Khương Lệnh Dung, ánh mắt sâu thẳm, thực là dọa người.

Khương Lệnh Đề nhũn mày muốn tới gần, lại bị Khương Lệnh Uyển kéo lại, nói: “Tử tỷ tỷ, chúng ta đi gặp tân nương tử đi.”

Ánh mắt Khương Lệnh Đề có chút lưu luyến không muốn đi, chờ đến khi thấy Nghiêm ma ma hầu hạ bên người Khương Lệnh Dung đi tới, lúc này mới quay đầu rời đi.

Vị Nhị tỷ tỷ này xưa nay không phải người hiền lành, kiếp trước nàng chính là bị đánh về kia rồi, nhưng nếu không phải bởi vì Khương Lệnh Dung, nàng cũng sẽ không gả cho Lục Tông.

Còn Tử tỷ tỷ, tâm tư quá mức đơn thuần thiện lương, kiếp này nàng càng phải cố gắng che chở cho Tử tỷ tỷ.

.

Lúc trước lão thái thái còn lo lắng Diêu thị trị không nổi nhi tử của mình, có điều đã thành thân được một tháng, đứa con trai của bà thu liễm lại không ít, hơn nữa còn có chí tiến thủ.

Điều này làm lão thái thái vui đến nỗi không thể ngậm mồm, đối với Diêu thị con dâu ngày càng hài lòng hơn.

Trước đây bà còn nhớ, Diêu thị còn rất trẻ, chênh lệch với nhi tử gần mười tuổi, sợ oan ức tiểu nhân gia. Nhưng ai biết Diêu thị lại vô cùng vừa ý con trai bà, không chỉ giữ chặt tâm nhi tử, càng chăm sóc cho nhi tử vô cùng chu đáo, ngay cả mấy hài tử kia cũng coi như con đẻ, thật không có chút gì sai lầm.

Có điều đến cùng vẫn chỉ là mẹ kế, mấy hài tử còn nhỏ, tóm lại vẫn không thể quen thân với Diêu thị, bọn nhỏ đều không thích nàng lắm, nhưng Diêu thị vẫn chưa từng oán giận với bà câu nào. Vẫn là lão thái thái chủ động nói chuyện với Diêu thị, muốn nàng đừng để những chuyện này trong lòng, nhưng Diêu thị chỉ mỉm cười gật đầu nói: “Từ nhỏ con dâu đã rất yêu thích tiểu hài tử, nương không cần quá lo lắng, con dâu sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt.”

Bởi vậy, lão thái thái còn có thể bất mãn cái gì?

Diêu thị tuổi còn trẻ, đối với công việc trong nhà cũng chưa hiểu biết nhiều, lão thái thái liền để nàng đến chỗ tức phụ lão đại cố gắng học tập. Tính tình Diêu thị không giống Từ thị, quan hệ chị em chồng sau này cũng sẽ không hay giương cung bạt kiếm như trước kia.

Chu thị nhìn đệ muội trẻ tuổi, cử chỉ đoan trang khéo léo, dung mạo cũng thực xinh đẹp như lời đồn.

Diêu thị khách khí, khiêm tốn thỉnh giáo, Chu thị tính tình ôn hòa, tất nhiên có thể dạy tốt, dù sao cùng nhau làm việc mới có thể vạn sự hưng, bây giờ Nhị đệ cưới tiểu tức phụ tốt như vậy, cũng giảm cho nàng không ít phiền phức.

một ngày Chu thị cùng Diêu thị đến Phi Thúy trai mua son phấn, ở mảng trang phục trang điểm Chu thị chăm chút rất nhiều, Diêu thị mới tân hôn không lâu, một khuôn mặt xinh đẹp thoải mái cực kì, nhìn qua không hề bôi son phấn, cũng đã mình điểm điểm động lòng người.

Diêu thị nghe Chu thị giảng giải, đôi mắt đầy nước, có lẽ vừa mới thành thân chưa lâu, nàng vẫn còn mấy phần ngây thơ của thiếu nữ khi chưa lấy chồng, sùng bái nói: “Tâu tâu thật lợi hại, muội cho rằng trước kia mình đã học đủ, hôm nay so sánh với tâu tâu, quả nhiên một trời một vực.”

Chu thị nghe xong cười cười, lông mày như họa, đôi mắt như nước mùa xuân, khi cười càng thêm sáng rực lòng người, nàng nói: “nói nữ tử yêu cái đẹp không sai, mỗi ngày tự nhìn bản thân xinh đẹp, tâm tình cũng tốt hơn, muội nói có đúng không?”

Diêu thị gật đầu, sau đó nghe lời Chu thị mua hai hộp son, nàng nhìn tiểu bánh bao đang đứng trước ngăn tủ nhìn hộp son nhỏ tinh xảo, liền không nhịn được cười nói: “Sau này Xán Xán cũng sẽ rất yêu cái đẹp.”

Chu thị bất đắc dĩ nhìn nữ nhi.

Nữ nhi nàng còn nhỏ, lại yêu thích những thứ này, đảm bảo sau này còn thích chung diện hơn cả nàng.

Chu thị đi tới ôm nữ nhi lên, bàn tay cầm khăn nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ bé, để lộ ra khuôn mặt trắng nõn, nàng nặn nặn mũi nữ nhi nói: “Tiểu hồ đồ, tiểu oa oa lại thích son cái gì, cũng không sợ người khác chê cười.”

Khương Lệnh Uyển thân mật ôm cổ mẫu thân cười khanh khách không ngừng, mở to đôi mắt long lanh nói: “Xán Xán hiếu kỳ a.”

Kiếp trước nàng nghiên cứu những thứ này từ rất sớm, sau này lại càng “không son phấn không ra khuê phòng”, bây giờ đã lâu không chạm qua những thứ này, hơn nữa son phấn của Phi Thúy trai còn nổi tiếng số một số hai Tấn thành, làm sao có thể không khơi dậy hứng thú của nàng.

Diêu thị nhìn tiểu nữ oa trong lòng Chu thị, nhất thời lộ ra ánh mắt hâm mộ, lại nhớ đến hai nữ nhi kế không chịu gần gũi với nàng, trong lòng có chút mất mát, còn Đề nhi của Thôi di nương cũng là một bé ngoan, tuy nói chuyện với nàng có chút nhát gan, nhưng không giống như Dung nhi không yêu thích người ngoài.

Diêu thị cong cong khóe môi, cúi đầu liếc nhìn vùng bụng bằng phẳng của nàng, nhớ tới mấy ngày tân hôn vừa qua, khuôn mặt nhỏ không khỏi hồng lên, trong lòng cũng có chút chờ mong.

Mua son phấn xong, Chu thị ôm nữ nhi cùng Diêu thị đi ra ngoài, dự định đến Nhất Phẩm cư dùng bữa trưa.

Khương Lệnh Uyển nghe xong tin này vui mừng không bót, vỗ tay trầm trồ khen ngợi —— nàng rất thích món vịt bát bảo ở Nhất Phẩm cư.

Vậy mà lúc ba người vừa đi qua, Khương Lệnh Uyển tinh mắt, lập tức nhìn thấy Lục Tông, đi bên cạnh hẳn hôm nay cũng không phải Lục Bảo Thiên hay Chu Lâm Lang, mà là gã sai vặt Đỗ Ngôn.

Tháng trước Chu Lâm Lang thiếu mất răng, từ đó liền trốn ở trong phủ không dám gặp người, đã lâu rồi nàng chưa thấy nàng ta. Nàng đi thăm Vinh Vương phủ vài lần, cũng chỉ thấy Lục Bảo Thiên chơi một mình.

Hôm nay thấy Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền không kiềm chế được, vội vàng nói mẫu thân thả nàng xuống, sau đó nhảy nhót chạy về phía Lục Tông.

Diêu thị giương mắt nhìn tiểu thiếu niên cách đó không xa, cũng bị dung mạo của hắn làm giật mình, nhìn Chu thị hỏi: “Tiểu thiếu niên kia là...?”

Chu thị mỉm cười, trong lòng đã sớm xem Lục Tông như người nhà nên lúc giới thiệu Lục Tông nàng thậm chí còn có một cảm giác thật tự hào: “Đó là tiểu Thế tử Vinh Vương phủ, biểu ca của Xán Xán. Trong mấy nam hài cùng tuổi, Lục Tông là người xuất sắc nhất.”

Chu thị nói xong liền nhíu mày lại, thầm nói: Sao giọng điệu của nàng lại giống nữ nhi vậy?

Nàng cười cười, chắc có lẽ bị nữ nhi ảnh hưởng. Nhưng mà... Lục Tông thực sự rất tốt.

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao chạy tới, liền cúi người ôm nàng lên, đi tới trước mặt Chu thị gọi một tiếng “Dì.”

Chu thị nhìn Lục Tông, càng nhìn càng thích, nói: “Chúng ta muốn đến Nhất Phẩm cư dùng cơm, Tông nhi đã ăn cơm trưa chưa?”

Lục Tông nói: “Con chưa ăn. Đúng lúc Tông nhi cũng đang muốn đến Nhất Phẩm cư, chỉ là... Hôm nay cừu cừu chiến thắng trở về, Tông nhi muốn nhìn một chút.”

Đúng rồi, hôm nay chính là ngày vui, Đại tướng quân Phùng Hoài Viễn đẩy lùi Thuần Vu quốc trở về Tấn thành.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ Lục Tông, quay đầu nhìn mẫu thân một chút, thấy trên mặt mẫu thân cũng không có nửa điểm dị dạng, lại thấy nàng cười nói: “Phùng Tướng quân là anh hùng của Đại Chu chúng ta, hôm nay Phùng Tướng quân khai hoàn, chúng ta nếu đã ra ngoài thì cũng nên nhìn một cái...” Chu thị nói xong nhìn về phía Diêu thị: “Đệ muội thấy thế nào?”

Diêu thị cũng đã sớm nghe qua đại danh của Phùng Hoài Viễn, hôm nay có dịp chứng kiến, tất nhiên cực kì tình nguyện.

một đoàn người cùng đi đến Nhất Phẩm cư, vào bàn chọn đồ ăn, yên lặng ăn cơm trưa.

Giữa lúc đang dùng cơm, liền nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Đào ma ma đứng bên cạnh cửa sổ hưng phấn nói: “Là đội ngũ của Phùng Tướng quân.”

Lời vừa dứt, Khương Lệnh Uyển lập tức “phù phù” nhảy xuống ghế, chạy đến trước cửa sổ.

Nhưng tiểu oa nhi thân thể nhỏ bé, trông giống như một cục bông nhỏ mềm mại, dù nhón chân lên cũng không nhìn thấy gì a. Nàng quay đầu lại, nhìn Lục Tông đi tới, đôi mắt mở to nhìn hắn nói: “Tông biểu ca...”

Vóc dáng Lục Tông cao hơn nam tử cùng lứa rất nhiều, nghe tiếng tiểu bánh bao gọi liền hiểu ý của nàng, hắn cúi người ôm nàng lên đứng trước cửa sổ.

Đội ngũ mệnh mệnh cuộn cuộn, chính tề nghiêm túc.

Xưa nay đội ngũ do Phùng Hoài Viễn dẫn dắt luôn rất nghiêm cẩn.

Lục Tông nhìn người ngồi trên con tuấn mã màu nâu, Phùng Hoài Viễn một thân khôi giáp, đai lưng đeo bội kiếm, khuôn mặt bị râm nắng, cảm có chút râu, mặc khôi giáp vào sẽ không còn là vị công tử trí thức nho nhã ngày thường nữa, khí thế kia làm cho người ta không thể không dâng lên lòng tôn kính.

Khương Lệnh Uyển nhìn cảnh tượng này, trong đầu liền nhớ tới Lục Tông của kiếp trước.

Trong mắt con dân Đại Chu, Lục Tông là đại anh hùng, khi cười trên đại mã, liền mang theo một khí thế uy nghiêm lạnh lùng, nhưng sau khi tiến cung diện thánh trở về Vinh Vương phủ, hắn lập tức nhảy xuống ngựa vội vàng ôm nàng vào lòng, giống như đứa trẻ thủ thi bên bãi năng: “Xán Xán, ta đã trở về.”

Trong lòng nàng vui mừng, nhưng phản ứng đầu tiên là ghét bỏ mùi hôi trên người hắn.

Dù sao khi nhìn xa xa Lục Tông rất uy phong, nhưng gần gũi ôm ôm, cái mùi kia thực sự quá khó ngửi, nhưng Lục Tông lại luôn mang về mặt vô tội, hơn nữa còn nhiều lần cường điệu, hắn đã là người sạch sẽ nhất trong quân doanh.

Khương Lệnh Uyển quay đầu nhìn gương mặt ngây ngô non nớt của Lục Tông.

Giờ phút này, trên khuôn mặt tuấn lãng không còn sự thành thực ôn trọng không phù hợp với tuổi như thường ngày mà tràn ngập sự sùng bái.

Nàng nhìn thấy khát vọng trong ánh mắt hắn, không nhịn được duỗi tay ra sờ sờ gò má Lục Tông, thanh âm mềm mại nói: “Sau này Tông biểu ca cũng sẽ giống như cậu, trở thành một đại anh hùng...” Nàng suy nghĩ một chút, con mắt sáng lấp lánh, cong cong như hai vầng trăng nhỏ: “... Sau đó, chờ đến khi Tông biểu ca trở về, Xán Xán cũng đứng ở đây chờ Tông biểu ca, có được không?”

Lục Tông nhìn tiểu bánh bao mập mập mềm mại, nghe âm thanh bi bô của nàng, cong môi nói: “Được.”

Nếu như có ngày ấy, chắc chắn hắn sẽ ngẩng đầu nhìn về hướng này.

Đề nhìn xem nàng lớn lên như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Beta: Mira

Đúng lúc này, Phùng Hoài Viễn đi trong đội ngũ đường như cảm nhận được ánh mắt trên lầu.

hắn hơi nâng mắt nhìn về phía lầu hai Nhất Phẩm cư.

Nguyên lai một Đại tướng quân tang thương trầm ổn, khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp trên lầu kia thì lòng mảy may hòa đi mấy phần.

Thiệt hắn nhu tình cũng không phải không có.

Chu thị nhìn tình cảnh này, tâm trạng vô cùng bằng phẳng, cong môi nhìn Phùng Hoài Viễn cười cười, xem như chúc mừng hắn lần thứ hai lập công, cũng không có tình cảm gì dư thừa.

Phùng Hoài Viễn khẽ vuốt cằm, trong lòng hiểu rõ, tiếp tục kẹp chặt bụng ngựa tiến lên, cũng không nhìn nhiều nữa.

.

Sau khi hồi phủ, Khương Lệnh Uyển vừa nhìn thấy cha liền vội vàng hai tay “thịch thịch thịch” chạy tới.

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ nhi đáng yêu, hắn cong người ôm nàng lên, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ hỏi: “Sao bây giờ mới về?”

Hôm nay được gặp Lục Tông, Khương Lệnh Uyển rất vui vẻ, khoe miệng yêu kiều, con mắt cong cong nói: “Xán Xán tình cờ gặp Tông biểu ca, cùng Tông biểu ca ăn cơm trưa.”

Khương Bách Nghiêu biết nữ nhi luôn tâm tâm niệm niệm muốn gặp Lục Tông, tất nhiên không quá kinh ngạc, nhưng hắn biết hôm nay là ngày Phùng Hoài Viễn khai hoàn...

Trong lòng có hơi chua, gương mặt nhìn thể tử của mình, đến lúc chạm với ánh mắt thê tử, mới biết rằng bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi.

Khương Bách Nghiêu có chút bất đắc dĩ.

Thê tử quá tốt, kẻ làm phu quân như hắn có chút lo được lo mất là điều đương nhiên.

Khương Lệnh Uyển biết Phùng Hoài Viễn ái mộ mẫu thân của nàng, nhưng bất luận là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều đã tiếp xúc qua với Phùng Hoài Viễn, biết hắn là một người quang minh chính đại, tuy trong lòng nhớ thương nhưng chưa làm ra chuyện quá đáng gì. Còn về mẫu thân nàng, ánh mắt lúc nhìn Phùng Hoài Viễn cũng không có nửa điểm trốn tránh, rất bằng phẳng.

Về điểm này nàng thực khâm phục mẫu thân, nếu đổi lại là nàng, sợ rằng nàng không thể bình tĩnh như vậy.

Ví như chuyện nàng với Chu Quý Hành.

Kiếp trước xem như là nàng đùa giỡn với cảm tình thiếu niên ngây thơ Chu Quý Hành, tuy nàng không hứa hẹn gì với hắn, nhưng nàng vẫn luôn vô tình hoặc cố tình để hắn hiểu lầm nàng có ý với hắn, hại hắn uống công vui về một hồi, nên bây giờ khi Chu Quý Hành chỉ là một tiểu nam hài, nàng cũng không dám đi lại quá gần với vị biểu ca này... Cuối cùng, vẫn là ân oán kiếp trước của nàng với Chu Lâm Lang làm liên lụy một ít người vô tội.

Khương Lệnh Uyển ôm cổ Khương Bách Nghiêu, nở nụ cười xán lạn nói: “Xán Xán thấy cậu rất uy phong, nhưng trong mắt Xán Xán, cha uy phong nhất.”

Nữ nhi còn nhỏ, lời nói chắc chắn là thật, Khương Bách Nghiêu nghe nữ nhi dè dặt, gương mặt tuấn tú vui tít mắt gật đầu nói: “Vẫn là Xán Xán tinh mắt.”

Nhìn hai cha con này, kẻ xướng người họa...

Chu thị có chút bất đắc dĩ, không khỏi cười ra tiếng.

Gia đình mọi người an ổn hòa thuận, không có gì quan trọng hơn điều này.

.

Thời gian này đường làm quan của Khương Nhị gia thật rộng mở.

trên mặt hắn ngày ngày treo lên nụ cười, chỉ sợ người khác không biết hắn vừa mới cưới một nương tử xinh đẹp mỹ miều.

Nhớ tới Diêu thị, Khương Nhị gia cảm thấy diễm phúc của hắn thật không bao giờ cạn, sợ là do ông trời không chịu nổi cảnh hắn bị Từ thị chèn ép, nên bây giờ mới ban cho hắn một mỹ nhân yếu đuối như thế.

Khương Nhị gia vào phòng, nha hoàn ma ma hành lễ, cung kính dâng trà lên cho hắn.

Khương Nhị gia phát tay không uống trà, chỉ nhìn nha hoàn áo lục đứng bên cạnh hỏi: “Phu nhân đâu?”

Nha hoàn có khuôn mặt tròn nhỏ thanh tú, chính là một trong những nha hoàn hồi môn của Điều thị, tên Lục Thục. Lục Thục giương mắt liếc nhìn Khương Nhị gia, thấy dáng người hần cao lớn anh vĩ, mặt tiểu cô nương mới biết yêu không khỏi nóng lên, liền cúi đầu trả lời: “Phu nhân đang thêu đồ ở trong, không muốn có người quấy rầy, lệnh cho nhóm nô tỳ chờ ở bên ngoài.”

Khương Nhị gia nghe xong mặt mày nhu hòa đi vào.

Điều thị mặc một thân váy màu hồng, vạt áo thêu những lá trúc, hoa mai, lúc này đang cúi đầu ngồi may xiêm y. Khương Nhị gia liếc mắt nhìn qua liền nhận ra đó là xiêm y nam tử, một khuôn mặt tỏ vẻ mừng rỡ, lập tức ôm lấy thế tử từ phía sau.

Điều thị đang khâu rất chăm chú, căn bản không nghĩ sau lưng sẽ có người đột nhiên ôm lấy nàng, nhất thời kinh hô một tiếng, hai tay run rẩy, kim châm liền đâm vào đầu ngón tay.

Khương Nhị gia thấy ngón tay ngọc ngà của nương tử chảy máu, lập tức đau lòng nhủ mảy, vội vàng cầm ngón tay bị thương của nàng ngậm vào miệng.

Đầu ngón tay ấm áp, Điều thị nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, một khuôn mặt tươi cười đồ ửng.

Kiếp này, nàng đã chuẩn bị tốt tư tưởng chung thân không gả, không ngờ Vệ Quốc Công lại đến cửa cầu hôn.

Khương Nhị gia là con thứ Vệ Quốc Công phủ, mà nàng là thứ nữ, thân phận cũng rất xứng đôi, nhưng mà lúc trước hần đã từng có qua một đời thê tử, đồng thời lại có bốn nhi nữ, gả cho hần xem như oan ức nàng, ngay cả cha cũng không chịu. Khi đó nàng chưa từng nghe qua danh tiếng phong lưu lưu truyền của hần, nhưng nàng cảm thấy có lẽ đây là một loại duyên phận, nàng đã lỡ dở đến vậy, không bằng liễu mình một phen.

hần không sợ chết, vậy nàng cũng không lo gả sai người.

Đêm động phòng hoa chúc là lần đầu tiên nàng gặp hần, thấy hần đang mặc một thân hi bào đỏ, tuy uống rượu đến say mềm nhưng trên mặt lại không kiềm chế được sự vui sướng.

Nhị gia là một nam nhân cực kì tuấn tú, có lẽ vì hần lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, nên trông có vẻ khác với những công tử trẻ kia. Nàng không tiếp xúc với quá nhiều nam tử, ngay cả những nam tử hứa hôn qua trước kia cũng chưa từng gặp mặt, đối với chuyện nam nữ tất nhiên là tỉnh tỉnh mê mê.

Có lẽ trong mắt người khác, hần là một con người phong lưu, nhưng nàng tin tưởng chỉ cần nàng thật tâm chờ hần, sẽ làm cho hần hồi tâm chuyển ý, ngoan ngoãn ở nhà không đi lung tung nữa.

Điều thị thấy hần đau lòng cho nàng, liền nói: “Nhị gia, thiệp thân không sao.”

Trước đây Khương Nhị gia luôn hồ đồ, đối với những nữ nhân mới mẻ, không thiếu nhất chính là sự ôn nhu săn sóc, nhưng sự nhiệt tình này chỉ duy trì được khoảng mười ngày nửa tháng, sau này cũng không còn hứng thú gì nữa. Ban đầu quả thực là hần nhìn trúng dung mạo cùng dáng người Điều thị, nhưng thành thân đã hơn một tháng, nhiệt tình trong lòng hần lại chưa giảm đi chút nào, ngược lại càng ngày càng nhiều, chỉ muốn đem nàng nâng trong lòng bàn tay mà sủng ái.

Lúc đầu Điều thị rất vui mừng, chờ đến lúc ngủ thấy mùi son phấn xa lạ, ánh mắt hơi ngưng lại, sau đó rũ mắt cắn môi, yên lặng không nói gì thêm.

Khương Nhị gia nhìn thế tử dụ ngoan nhủ mảy, liền hôn lên gò má của nàng một cái, ôn nhu hỏi: “Sao thế? Vẫn còn đau?”

Điều thị rũ mắt, không lên tiếng.

nói sao Điều thị cũng là tiểu thư khuê các, lúc trước không biết có bao nhiêu nam tử đánh nhau chảy máu đầu muốn cưới nàng vào cửa, nhưng cuối cùng đều vì cái mạng nhỏ của mình mà không dám đến cửa cầu hôn.

Nàng biết nam nhân không thể chỉ quan tâm tới một nữ nhân, nhưng một tháng qua, Khương Nhị gia thực sự rất sủng ái nàng, nàng còn tưởng rằng... Tuổi Điều thị lớn hơn cô nương bình thường một chút, vừa tinh ý nhưng lại có chút đơn thuần, tâm tình như thế nào đều hiện hết trên mặt, thật không thể giấu nổi chuyện gì.

Khương Nhị gia nhìn Điều thị rũ mắt, dung mạo đoan trang xinh đẹp, lại biết tính nàng dịu dàng ôn hòa, được hần tỉ mỉ chăm sóc, còn mấy hài tử không hiểu chuyện kia, nàng cũng xem như con đẻ mà chăm sóc, bị ủy khuất cũng không dám than vãn với hần một lần. Nữ nhân tốt như vậy, hần lần đầu gặp được, nhớ lại mấy năm không kiềm chế trước đây, Khương Nhị gia bỗng cảm thấy hần thật không xứng đáng với nàng. Ý nghĩa vừa lóe lên, hần cảm thấy thật buồn cười —— hần quan tâm nhất là mặt mũi, bây giờ lại cảm thấy bản thân không xứng với thế tử? Nếu đổi lại thành người khác, khẳng định không nhận được cười nhạo một phen.

Khương Nhị gia nói: “Hôm nay ta cùng mấy người bạn tốt đi uống rượu, quả thật trong bữa ăn có mấy ca cơ khá xinh đẹp, dù sao đây cũng là phương thức xã giao giữa các nam nhân, không thể phòng ngừa hết được. Quả thực trước đây ta quá hồ đồ, thế nhưng hôm nay các nữ nhân kia một đầu ngón tay ta cũng không chạm qua, Yêu Yêu, nàng tin ta không?”

Yêu Yêu là nữ danh Điều thị, đêm động phòng hoa chúc Khương Nhị gia thấy nàng căng thẳng ngượng ngùng, liền hàn thuyên với nàng một chút, thuận tiện hỏi luôn nữ danh của nàng.

Điều thị nghe xong có chút bất ngờ, con mắt đầy nước, giương mắt nhìn Khương Nhị gia, sau đó mỉm cười nói: “Thiếp thân tin Nhị gia.”

Nàng ở trong phủ hơn một tháng, tất nhiên ít nhiều cũng hiểu được tính tình Khương Nhị gia, cũng đã nghe qua những chuyện hán hồ đồ trước đây. Nàng cũng thử thăm dò qua tính tình của hắn, biết hắn không thích bị quản giáo, nên mỗi lần hắn đi nàng cũng không hỏi gì, bây giờ hắn lại chủ động giải thích với nàng, đúng là nàng có chút giật mình.

Khương Nhị gia nhéo nhéo khuôn mặt Điều thị, da dẻ non mềm nộn nộn, trắng như trứng gà bóc. Hắn cúi đầu nhìn xiêm y trên tay Điều thị, nhíu mày hỏi: “Làm cho ta?”

Điều thị ngưng ngưng gật đầu nói: “Ân. Chờ làm xong, thiếp thân để Nhị gia mặc thử xem...” Nàng có chút không tự tin cúi đầu: “Nhưng thiếp thân chỉ là người mới học nghề, lần đầu tiên làm xiêm y cho nam tử, nếu làm không được, nhị gia cũng đừng chê cười thiếp thân, sau này thiếp thân sẽ cố gắng cải thiện.”

Nàng là chính thê chỉ thứ hai, ngoại trừ xiêm y của Nhị gia, còn có cả của mấy hài tử kia, nàng đều có trách nhiệm phải làm, châm tuyền đương nhiên phải luyện thật tốt.

Khương Nhị gia nhìn nhìn, biết nàng lại khiêm tốn.

Tuy nàng nói nàng chỉ mới học nghề, nhưng châm tuyền kia lại vô cùng tinh xảo. Hơn nữa màu sắc xiêm y cũng cực kì phù hợp với sở thích của hắn, không giống như Từ thị trước đây, đều muốn hắn ăn mặc khiêm tốn một tí, đều không nghĩ tới thể diện của nam nhân bên ngoài.

So sánh như vậy, người trong lòng ngực này không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Khương Nhị gia thấy hai gò má Điều thị ửng hồng, hàm răng khê cắn môi, một bộ dáng yếu đuối, so với phụ nhân bình thường còn nhiều hơn mấy phần ngây ngô, làm lòng hắn sinh ra cảm giác muốn bảo vệ che chở nàng, bên cạnh đó còn có nhiều hơn mấy phần kiêu diễm. Khương Nhị gia vui vẻ ôm lấy eo nhỏ Điều thị, đem xiêm y trên tay nàng để qua một bên, đến gần ngậm môi nàng.

“A...Nhị gia.” Điều thị đẩy đẩy lồng ngực Khương Nhị gia, vội vàng nói: “không được.”

Khương Nhị gia không nghe, ôm lấy Điều thị trấn an một chút, liền ôm ngang người lên, xoay bước đi đến bên giường.

Nhà hoàn đứng bên ngoài nghe những thanh âm khác thường truyền đến từ phòng ngủ, mặt mỗi người đều đỏ tới mang tai, cúi đầu im lặng.

.

Lúc này trên bàn vuông ba chân trạm trổ hoa sen, tay nhỏ Khương Lệnh Uyển đang cầm bút lông, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trắng trắng mềm mềm như cái bánh bao.

Chu thị ngồi bên cạnh nhìn chữ viết nữ nhi, không khỏi nhíu mày nói: “Nghiêm túc hơn một chút, chờ năm sau nương mời một tiên sinh tốt đến dạy cho con, hiện nay chữ cũng không khá hơn là bao. Hôm qua nghe lão tổ tông nói, Lương Thần biểu tỷ kia chỉ lớn hơn con một tuổi, còn nhận được nhiều mặt chữ hơn cả con...”

Khương Lệnh Uyển quyết miệng nhỏ không nói tiếng nào.

Tô Lương Thần rất giỏi, rõ ràng ưu tú hơn Khương Lệnh Dung nhưng mỗi lần tới thời điểm kiểm tra, kết quả chỉ ngang hàng với Khương Lệnh Huệ... Nhưng cô tình giầu dốt như vậy, người mù cũng nhìn ra được.

Khương Lệnh Uyển nhìn tay nhỏ của nàng, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Tiểu nữ oa năm tuổi làm gì có khí lực lớn như vậy? Tay nàng lại toàn là thịt, rất khó cầm được bút. Kiếp trước nàng không có hứng thú với những thứ này, tư chất mỗi mặt đều rất bình thường, có mẫu thân chỉ dạy mới có thể miễn cưỡng qua cửa, có thể so sánh được với những quý nữ bình thường ở Tấn thành. Nàng không thích tranh cường hão thắng, chỉ yêu thích cái đẹp, những cuộc so tài câu đối làm thơ nàng không có hứng thú, nhưng nếu ở phương diện kia, càng nhất định sẽ đứng thứ nhất.

Nhớ chuyện cũ, Khương Lệnh Uyển thấy nàng thật nông cạn.

Nhưng nông cạn thế nào vẫn cứ thích Lục Tông.

Chẳng lẽ là vương bát khần lục đậu*?

Phi phi phi, ai là vương bát ai là lục đậu.

*Vương bát khần lục đậu: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu

Khương Lệnh Uyển tiếp tục im lặng viết chữ Tam Tự Kinh trước mặt.

Chu thị thấy nữ nhi nghiêm túc hơn, vừa lòng mỉm cười, lúc này Đào ma ma đi vào hành lễ nói: “Phu nhân, nhị phu nhân đến.”

Chu thị rất hợp ý với vị đệ muội Điều thị này, tiếp xúc lâu, liền biết Điều thị trên mặt nhìn có vẻ là một tiểu thư khuê các đoan trang hiền thực, nhưng thực tế lại có một tâm hồn tiểu nữ nhân đơn thuần, trong lòng không có suy nghĩ gì xấu, ở chung cũng không cần quá đề phòng. Tuy Điều thị mới là phụ nữ, nhưng mọi việc lại rất thông minh, học một lần liền hiểu, Chu thị cũng rất vui về dạy cho nàng. Hơn nữa có thể làm cho Khương Nhị gia phong lưu hoa tâm mỗi ngày đứng giờ về phủ, Điều thị cũng thực là có bản lĩnh.

Chu thị mỉm cười nói: “Đệ cho nàng vào đi.”

Đào ma ma hành lễ ra ngoài đón Điều thị vào.

Hôm nay Điều thị mặc một thân áo ngoài màu đỏ viền song hi màu vàng, vì mới tân hôn, tất nhiên trang phục hơi vui mừng một chút.

Tóc đen như mực, cận hương kè*, trâm mẩu đơn, khuyên tai hoa sen, phối hợp với dáng người hòa nhã, thật là một đại mỹ nhân xinh đẹp.

*cận hương kè: một loại búi tóc, mị cũng không biết nên tả thế nào...thôi hay là mình đừng quan tâm tới nó nhĩ...các bạn có thể search gg để biết thêm chi tiết (up hình lên nhìn nó không đẹp...tiêu chí chỉ up hình để ăn)

Tay Điều thị cầm một chiếc quạt màu trắng hoa văn đen, khuôn mặt trắng nõn đầy ý cười, thấy Chu thị thân mật gọi một tiếng: “Tẩu tẩu.”

Có lẽ bên ngoài hơi nóng, Điều thị lại rất ghét nóng, trên chóp mũi thấm vài giọt mồ hôi, hơn nữa xưa nay nàng rất kính nể thân cận với Chu thị, lúc nói chuyện nghe như tiểu cô nương, bây giờ nhìn càng thêm vẻ trẻ con ngây ngô, khiến người ta thật thoải mái.

Khương Lệnh Uyển đang viết chữ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Điều thị ngọt ngào gọi một tiếng: “Nhị thẩm thẩm.”

Điều thị rất yêu thích hải tử, đối với tiểu bánh bao phần điều ngọc mài trước mặt, càng nhìn trái tim nàng càng đập mạnh hơn. Nàng nhận hộp com gỗ hoa lê từ tay nha hoàn phía sau, đặt hộp com lên bàn nhìn Chu thị nói: “Tẩu tẩu, hôm nay rảnh rồi, muội đi ngó qua nhà bếp, làm một ít bánh hoa sen. Muội nghe nói Xán Xán rất thích ăn đồ ngọt, muốn làm cho Xán Xán nếm thử, nhân tiện làm luôn một bát chè hạt sen, để Xán Xán ăn giải nhiệt mùa hè.”

Chu thị nói: “Đệ muội có lòng.”

Khương Lệnh Uyển luyện chữ cánh tay đã muốn mỏi, nhìn Điều thị mở nắp hộp com, hai mắt lập tức tròn to, nhìn bánh hoa sen bên trong.

Tên như nghĩa, bánh hoa sen giống như một hoa sen, được chia làm sáu cánh hoa, tầng tầng lớp lớp, tinh xảo xinh đẹp, từ trong ra ngoài, màu cánh hoa nhạt dần, ở giữa là một màu xanh biếc, nhìn thật mê người.

Món ăn đẹp như vậy, giống như đồ trang sức tinh xảo, ai cam lòng ăn a?

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, khen: “Nhị thẩm thẩm thật lợi hại.”

Vị Nhị thẩm thẩm này của nàng tính tình không chỉ tốt, hơn nữa dung mạo cũng rất xinh đẹp, hiểu tri thức lễ nghĩa, bây giờ lại có thêm một tay trù nghệ tinh xảo, thật làm người ta thán phục không ngớt. Còn như tốt như vậy, lại bởi vì số khắc phu mà không có người dám đến cầu hôn, đúng là làm cho vị “Chết dưới hoa mầu đơn, thành quỷ cũng phong lưu” Nhị thúc của nàng nhất được món hời lớn, cũng không biết Nhị thúc đã tu luyện phúc phận bao lâu mới có thể cưới được nương tử tốt như thế.

Chu thị nhìn bánh hoa sen tinh xảo, mắt cũng sáng lên, không nhịn được thán phục: “Tay nghề đệ muội thật tốt.”

Điều thị da mặt mỏng, nghe xong lời khen từ hai mẹ con Chu thị, hai gò má liền ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói: “Chỉ là những món quen tay yêu thích thường ngày mà thôi, nhưng Nhị gia lại không thích ăn đồ ngọt, luôn có suy nghĩ đồ ngọt chỉ giành cho nữ nhân ăn. Nhưng muội ngựa tay, đúng lúc Xán Xán cũng rất thích ăn đồ ngọt.”

Chu thị nhìn nữ nhi mở to mắt, đáng vẻ thèm nhỏ dãi, không khỏi cười lên.

Nhìn một cái, chỉ mới luyện chút chữ thôi, lại làm cho mặt dính đầy mực nước, khuôn mặt trắng nõn nhòe dính đầy mực trông thật là chật vật. Chu thị xoa mặt nữ nhi, lúc này nàng cầm một khối bánh hoa sen nói: “Còn không mau cảm ơn Nhị thẩm.”

Tay nhỏ Khương Lệnh Uyển cầm lấy bánh hoa sen từ trong tay Chu thị, nhìn Điều thị nói: “Xán Xán cảm ơn Nhị thẩm.”

Sau đó cắn một miếng.

Bánh hoa sen rất mềm, vị ngọt vừa phải, mang theo mùi thơm ngát của hoa sen và hạt sen, dù có ăn thêm mấy miếng cũng không ngán.

Điều thị thấy tiểu chủ nữ rất yêu thích, mặt cười tủm tỉm, sau đó nàng bỗng cảm giác trong dạ dày có chút khó chịu, mày liễu nhíu lại, liền che miệng cúi đầu sang một bên, không nhìn được mà nôn khan.

Khương Lệnh Uyển nhìn Điều thị như vậy, nàng lập tức ngừng ăn, quan tâm gọi một tiếng: “Nhị thẩm thẩm?”

Chu thị thấy không thích hợp, vội vàng vỗ lên sống lưng Điều thị mấy lần, nhìn khuôn mặt nhỏ Điều thị trắng xám, nàng lại có phản ứng như vậy, trong lòng cũng đã có kết luận, hỏi: “Cái kia, bà đi* của đệ muội đã đến chưa?”

*bà dì: chu kì của mấy chị em ý

Việc riêng của nữ nhân, dù Chu thị cũng là nữ nhân, nhưng Diêu thị vẫn có chút ngại ngùng.

Diêu thị uống nước xong, cảm thấy thoải mái hơn một chút, liền trả lời: “Tháng này đến chậm, cũng không biết là có chuyện gì.”

Nhìn Diêu thị ngây ngô mờ mịt, Chu thị không khỏi nở nụ cười, sau đó nói: “Ta thấy, phản ứng của đệ muội đại khái là thai nghén, lúc này đệ muội nên nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi, ta sẽ sai người mời đại phu đến bắt mạch cho muội.”

Thai nghén.

Vừa nghe hai chữ này, đôi mắt Diêu thị tròn to, hiển nhiên điều này không nằm trong dự đoán của nàng. Nhưng nghĩ tới có thể có khả năng này, trên mặt nàng không kìm nổi vui sướng, sau đó gật đầu nói: “Đứng đúng, vậy làm phiền tẩu tẩu rồi.”

Chu thị nói: “Phiền toái với không phiền toái gì? Đệ muội thật quá khách khí, Vệ Quốc Công phủ chúng ta đã lâu không có hi sự như thế này, năm nay đệ muội gả tới, chính là song hỷ lâm môn, là Vệ Quốc công phủ chúng ta nên cảm ơn muội mới đúng. Ta xem ra chắc chắn là tám chín phần đúng rồi, chờ một lúc đại phu qua bắt mạch xong phải chăm sóc tốt bản thân, mang thai không phải chuyện nhỏ.”

Cái này đương nhiên nàng hiểu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu thị nhuộm ý cười, nghe Chu thị căn dặn, lúc sau liền được nha hoàn cẩn thận từng li từng tí dìu nàng về tây viện.

Miệng nhỏ Khương Lệnh Uyển ăn bánh hoa sen, tay múc một muỗng chè hạt sen, chớp chớp đôi mắt to long lanh, trong lòng không khỏi than thở: Phúc khí Nhị thúc cũng quá lớn đi.

Có điều Diêu thị này quả thực cũng không chịu thua kém.

Vừa vào cửa mới có hai tháng liền mang thai hài tử, không biết Nhị thúc nàng sẽ vui thành cái dạng gì nữa.

Khương Lệnh Uyển vui mừng, bỗng nhiên nhớ đến chuyện của bản thân —— người ta gả vào cửa một năm chắc chắn cái bụng sẽ có động tĩnh, chỉ có nàng năm năm cũng không sinh được hài tử.

Tuy Lục Tông ngẫu nhiên đi ra ngoài đánh giặc, nhưng chuyện phòng the hai người cũng không phải là ít a.

Khương Lệnh Uyển cắn bánh hoa sen một cái, thật không hiểu rõ, tiểu long mày này nhìn lại.

.

Đại phu bắt mạch cho Diêu thị xong, nói rằng nàng đã mang thai nửa tháng.

Khương Nhị gia nghe tin thê tử mang thai, nhất thời vui đến rối tinh rối mù. Dù là lúc trước Từ thị mang thai cũng chưa từng thấy hân kích động như vậy, như vậy vị Khương Nhị gia lăng tử này có lẽ sẽ quay đầu không chừng. (ý nói ổng hết phong lưu á.)

Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy cao hứng thay cho Nhị thẩm, ngồi một lúc liền muốn đi ra ngoài chơi, liền để Đào ma ma gọi Khương Lệnh Đề, đi đến xích đu dây ở đồng viện.

Xưa nay Khương Bách Nghiêu rất yêu thương nữ nhi, biết nữ nhi thích chơi đùa, liền cho người thiết kế một bàn đu dây vững chắc đặt ở trong vườn, hơn nữa bàn đu dây được trang trí cực kì tinh xảo, cây hoa đằng quấn hai bên, tiểu cô nương vừa nhìn đã thích.

Khương Lệnh Đề rất thích Lục muội muội, ngày thường chăm sóc yêu thương nàng không nói, dường như còn xem nàng như tỷ muội ruột thân thiết, làm người ta không nhận được càng muốn thân thiết hơn.

Khương Lệnh Đề giống như thường ngày đỡ giá bàn đu, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Tỷ đỡ muội, muội ngồi lên đi, tỷ đẩy cho muội.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Đào ma ma liền ngồi lên giá bàn đu, sau đó nàng bỗng nghĩ ra điều gì, liền nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Đề ——

Nàng thấy năm Từ tỷ tỷ lớn rất nhanh, sắc mặt hồng hào, một chút cũng không giống cái vẻ gầy gò bệnh tật năm ngoái. Sau khi Diêu thị vào cửa, Khương Lệnh Dung Khương Lệnh Huệ có vẻ không thích nàng lắm, Diêu thị thật bất đắc dĩ, thấy Từ tỷ tỷ nàng ngoan ngoãn, Diêu thị vừa nhìn đã thích, đối với vị thứ nữ này cũng lưu tâm chăm sóc hơn mấy phần, có vật gì tốt, đều không quên kêu người đưa đến Thanh Hà cư một phần. Cứ như vậy, Từ tỷ tỷ liền trải qua những tháng ngày thật thoải mái.

Khương Lệnh Uyển nhảy khỏi giá bàn đu, nhìn Khương Lệnh Đề, âm thanh mềm mại nói: “Từ tỷ tỷ, trước đây tỷ đều đẩy cho muội, hôm nay Từ tỷ tỷ ngồi lên đi, để Xán Xán đẩy cho tỷ.”

Khương Lệnh Đề liếc nhìn giá bàn đu, có chút kinh hãi, có chút khát vọng, nhưng một khắc sau lại lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Tỷ là tỷ tỷ, làm gì có chuyện để muội muội đẩy xích đu cho.”

Nàng là tỷ tỷ, hơn nữa còn là thứ nữ, hơn nữa... thường ngày Lục muội muội đã đối xử với nàng rất tốt.

Khương Lệnh Uyển biết trong lòng Khương Lệnh Đề rất muốn chơi bàn đu dây, chỉ là nàng quá mức hiểu chuyện mà thôi. Nàng kéo hai tay Khương Lệnh Đề, đôi mắt mở to nói: “Xán Xán cũng muốn Tứ tỷ tỷ vui vẻ. Tỷ yên tâm, chờ khi Xán Xán mệt, liền để Đào ma ma đẩy, tỷ biết xưa nay muội không bao giờ để bản thân mệt mỗi mà.”

Khương Lệnh Đề rất thích chơi đùa, bây giờ lại bị Lục muội muội thuyết phục, tất nhiên không thể từ chối, liền để Đào ma ma đỡ nàng lên giá bàn đu, ngồi thật vững.

“Tứ tỷ tỷ chuẩn bị xong chưa?” Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu hỏi.

“Ừm.” Khương Lệnh Đề mỉm cười gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Lệnh Đề vui vẻ nở nụ cười, trong lòng thực thoải mái, hai tay đẩy một chút, lúc đầu Khương Lệnh Đề còn rất câu nệ, về sau lại cười vang như chuông bạc.

Đến lúc tay có chút mỏi, Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma đẩy thay, còn nàng đứng một bên nhìn.

Khương Lệnh Đề dung mạo thanh lệ, bây giờ cong môi cười xán lạn, đã không còn vẻ khúm núm thường ngày, lại có thêm vẻ ngây thơ rực rỡ mà tiểu nữ hài tuổi này nên có.

Khương Lệnh Uyển cũng cong môi cười.

Nhưng một khắc sau——

Dây thừng bàn đu dây vững chắc không hề trong dự liệu “Oành” một cái đứt đoạn, Khương Lệnh Đề hét lên một tiếng, tiểu thân thể không giữ được thăng bằng liền té nhào về phía trước....

“Tứ tỷ tỷ!”

Khương Lệnh Uyển không nghĩ quá nhiều, thấy Khương Lệnh Đề ngã xuống, lập tức chạy tới đem bản thân lót ở bên dưới.

Đào ma ma cùng mấy nha hoàn đứng một bên đều bị dọa sợ.

Thấy hai tiểu nữ oa té đè lên nhau, mấy ngoài lập tức liền lên đỡ hai người dậy.

Khương Lệnh Đề lông tóc không chút tổn hại, đến lúc nhìn thấy Lục muội muội nằm ở bên dưới, khuôn mặt nhỏ liền trắng bệch, vội vàng nâng vai tiểu muội lên hỏi: “Lục muội muội, muội không sao chứ?”

Khương Lệnh Đề thấy khuôn mặt mập mạp của tiểu bánh bao có vài chỗ bị sướt trầy da, luống cuống muốn khóc lên.

Khương Lệnh Uyển nhủ mảy, xoa xoa cái mõng của nàng, ngoài trừ trên mặt có chút đau, dường như trên người cũng không có thương tích gì khác. Nàng thấy Khương Lệnh Đề khóc đến hai mắt hồng hồng, lúc này liền vội vàng an ủi: “Tứ tỷ tỷ, Xán Xán không sao.”

Đào ma ma nhìn khuôn mặt Lục tiểu thư, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, thầm nghĩ: Thế này mà không có chuyện gì? Bị phu nhân biết rồi, không biết lại sẽ đau lòng thành dạng gì nữa.

Quả nhiên, trở về nhà, Chu thị thấy khuôn mặt nhỏ của nữ nhi bị trầy da, vội vàng ôm người vào lòng, trên trán cùng má trái nữ nhi trầy da, hồng hồng, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng nàng vẫn đau lòng a.

Biết được nữ nhi vì Khương Lệnh Đề, lòng Chu thị có chút oán giận, nhưng đều là do nữ nhi thiện tâm, hơn nữa còn thật lòng xem Khương Lệnh Đề là tỷ tỷ, nàng làm sao có thể trách cứ?

Chu thị hôn lên mặt nhỏ nữ nhi, ôn nhu hỏi: “Xán Xán, có đau hay không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu.

Tiểu nữ oa năm tuổi da dẻ mềm mại, bây giờ bị trầy da, mấy ngày nữa là khỏi, không có gì ngạc nhiên. nói ra cũng thật kì quái, đổi lại là kiếp trước, nếu trên mặt nàng có một vết gì đó, nàng sẽ gấp gấp muốn đổi mạng. Mà bây giờ... khuôn mặt này cũng không quan trọng quá như vậy.

Đây hẳn là chuyện tốt.

Có một số việc, có một số người, so với dung mạo của nàng còn quan trọng hơn.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn dựa vào lòng mẫu thân, nói: “Xán Xán không đau, nương đừng lo lắng.”

Mây liễu Chu thị nhủ lại, khản trương nhìn khuôn mặt nhỏ của nữ nhi, thầm nghĩ: Cũng may chỉ bị thương ngoài da, nếu bị thương những chỗ khác,

vậy không phải làm nằng đau lòng muốn chết sao.

Vết thương nhỏ không quá quan trọng.

Sau khi thoa thuốc xong, Khương Lệnh Uyển lại ngồi lên ghế thêu cầm bút luyện chữ, trong lòng suy nghĩ đến chuyện hôm nay.

Nàng cảm thấy chuyện này không phải là ngoài ý muốn

Nàng biết mấy ngày cha sẽ cho người kiểm tra bàn đu dây một lần, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện, nhưng hôm nay mới chơi một lát, không có lý do, dây thừng liền đứt.

Hơn nữa, nếu như thường ngày, ngồi trên bàn đu không phải Tứ tỷ tỷ, mà là bản thân nàng...

Khương Lệnh Uyển đang nghĩ ngợi, lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân người đi đến, ngẩng đầu liền nhìn thấy Lục Tông, nàng có chút kinh hi, vội vàng giương mặt nhỏ ngọt ngào gọi: “Tông biểu ca.”

Trong lòng lại nghĩ: Lục Tông cũng thật đau lòng tiểu tức phụ, chạy đến nhanh như vậy. Nàng mới xảy ra chuyện có một canh giờ, hấn đã tới rồi.

Lục Tông cũng không thần thông quảng đại đến trình độ này, khi nhìn thấy thuốc mỡ bôi trên mặt tiểu bánh bao, lúc này mới quan sát tỉ mỉ hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, thì ra hấn không biết a.

Cũng đúng, chuyện nhỏ này sao có thể truyền tới Vinh Vương phủ nhanh như vậy.

Khương Lệnh Uyển thường thức cây bút trong tay, nói: “không có chuyện gì, chỉ là hôm lúc chơi bàn đu dây, không cẩn thận bị ngã.”

Lục Tông nhú mày, cũng không hỏi gì thêm. Nàng phản ứng như vậy, cũng chỉ là bị trầy da một chút thôi, nếu không lấy tính cách của tiểu bánh bao, sao có thể hờ hững như vậy?

Lục Tông cúi đầu, nhìn chữ xiên xiên vẹo vẹo trên giấy, không khỏi cong môi.

Khương Lệnh Uyển hiếm khi có chút thẹn thùng, “A” một tiếng, hai tay che trên giấy, vội vàng giải thích: “Tiểu nhân gia còn nhỏ, chờ sau này muội viết chữ, chữ viết ra chắc chắn cũng xinh đẹp như muội.”

Được, hấn chờ. Lục Tông không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn Lục Tông nháy mắt một cái, khuôn mặt mập mạp tràn đầy mong đợi nói: “Tông biểu ca, huynh dạy Xán Xán viết tên Tông biểu ca đi, Xán Xán vẫn chưa biết viết đâu.”

Lục Tông nghe xong gật đầu, đi ra phía sau nàng, nắm tay nhỏ đang cầm bút của nàng bắt đầu dạy.

Khương Lệnh Uyển tùy ý hấn nắm, tay nhỏ chậm rãi viết xuống một chữ “Lục” chính tề ngay ngắn, nàng cong môi, trong lòng đắc ý.

Lục Tông một mặt dạy nàng viết chữ, một mặt nhìn gò má của nàng, trầm thấp nói: “Xán Xán, ngày mai... Huynh sẽ đi Cẩm Châu với cữu cữu.”

Khương Lệnh Uyển biết lần trước Lục Tông cùng Phùng Hoài Viễn đi đến Nghi Châu một tháng, lần này tất nhiên nàng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lục Tông đi lâu lắm hai tháng thôi.

Lúc này nàng nghiêm túc cẩn thận nhìn chữ “Tông” vừa mới viết xong trên giấy, nghe xong lời Lục Tông cũng không quá để trong lòng, chỉ gật đầu như gà mổ thóc, thanh âm giòn giã: “Được, vậy Tông biểu ca nhớ mang quà về cho Xán Xán.”

Lục Tông ngăn người

hấn nhìn tiểu bánh bao ngoan ngoãn hài lòng trong ngực, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ rử mắt nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Kye

Beta: Mira

Nhìn giấy thấm đầy mực nước, Khương Lệnh Uyển “nha” một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Tông, thấy hắn hơi mất tập trung, cho rằng hắn không muốn dạy nàng viết chữ, nhất thời nhú mày.

Lục Tông chậm rãi buông lỏng tay, xoa đầu nhỏ của nàng, lạnh nhạt nói: “Tự mình luyện.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, tiếp tục luyện viết tên Lục Tông.

Kiếp trước nàng tự coi bản thân là khá lắm rồi, chỉ là sau khi gả cho Lục Tông liền ít luyện lại, có chút dờ dàng.

Xưa nay nàng lại không thích chính mình bỏ sức, muốn đựng bút, liền giao cho nha hoàn thiếp thân.

Lâu dần, tay viết chữ của nàng không thể so sánh được với ai.

Nàng nhớ có một lần, quý nữ Tấn thành tụ họp, Chu Lâm Lang tạo nên sự nổi bật, một tay trăm hoa chữ nhỏ thật đẹp, làm người ta liên tục vỗ tay tán thưởng. Nàng ngẫm không phục, sau khi về phủ liền liều mạng luyện chữ, nhưng càng vội vàng tâm càng bị loạn, sao có thể luyện tốt được? Sau khi Lục Tông biết được, hắn lại nói: Rảnh rồi luyện chữ không bằng học một chút quyền cước công phu bảo vệ bản thân.

Lục Tông tập võ từ nhỏ, mà nàng lại là người tay trái gà không chặt, sau khi thành thân, mặc dù Lục Tông sủng nàng tận trời, nhưng cũng có một số việc không thể thương lượng. Thí dụ như mỗi sáng thức dậy phải cùng hắn tập thể dục, thói quen này trước kia nàng cũng có, nhưng sau khi nàng và Lục Tông ở bên nhau, cường độ thể dục còn gấp hai lần lúc trước. Ban đầu nàng còn cảm thấy Lục Tông có chút ngược đãi nàng, nhưng lâu ngày, tập luyện như vậy rất có lợi cho bản thân. Nàng cũng không phải người không biết phân biệt tốt xấu, biết hắn muốn tốt cho nàng, tất nhiên nàng cũng sẽ không oán hận.

Khương Lệnh Uyển nhìn chữ viết của nàng, lại nhìn Lục Tông ngồi bên cạnh không nói lời nào, vừa định nói chuyện với Lục Tông, liền thấy Đào ma ma đưa Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề vào.

Thôi di nương trước nay vẫn luôn một bộ dáng đơn giản thanh lịch.

Năm ngoái Khương Nhị gia lại một lần nữa quan tâm đến Thôi di nương, có sủng ái một đoạn thời gian. Nhưng sau khi Từ thị bị hù, Khương Nhị gia lại có vô số hồng nhan tri kỷ bên ngoài, sao có thể để ý một mình đoá hoa trong nhà như Thôi di nương? Nhưng Khương Nhị gia đối xử với nàng không tệ, bây giờ tân nhị phu nhân Diêu thị lại là người hiền thực dịu dàng, Thôi di nương không tranh sủng không gây sự, chỉ lo bảo vệ nữ nhi trải qua những tháng ngày yên ổn ở Thanh Hà cư, đây quả thực là chuyện tốt.

Thân là thiếp thất, ai cũng giống Thôi di nương, chủ mẫu như Diêu thị, như vậy hậu viện trong nhà yên tĩnh không ít.

Khương Lệnh Uyển đi xuống ghé thăm, ngoan ngoãn gọi một tiếng “Di nương”.

Thôi di nương nhìn tiểu mập mập trước mặt, thấy khuôn mặt bánh bao có bôi thuốc mỡ, trên mặt còn vài vết thương, viên mắt không khỏi nóng lên, ôm nữ nhi “phù phù” một tiếng quỳ xuống.

“Di nương, Tứ tỷ tỷ!”

Khương Lệnh Uyển vội hô lên, tay nhỏ vội vàng đỡ nàng, nói: “Di nương làm gì vậy?”

Thôi di nương biết thường ngày Lục tiểu thư đối xử với nữ nhi rất tốt, nhưng nàng không nghĩ tới, một tiểu nữ oa năm tuổi, lại có thể che chở cho nữ nhi nàng như vậy. Nàng nói: “Lần này nếu không có Lục tiểu thư, Đề nhi sao có thể lông tóc không chút tổn hại? Đề nhi là sinh mạng của ta, nhưng Lục tiểu thư thân phận cao quý, con cứu Đề nhi, ta cũng không biết nói gì hơn...”

Chuyện lần này, nàng nghĩ rằng Quốc Công phu nhân sẽ trách tội, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra. Nơi này người cầu tình hộ, ngoại trừ Lục tiểu thư còn ai vào đây.

Khương Lệnh Uyển nói: “Di nương không cần khách khí như thế, hôm đó là Xán Xán sai, nếu Xán Xán không để Tứ tỷ tỷ chơi, người té lúc này chính là Xán Xán...” Nàng nắm tay Khương Lệnh Đề nói tiếp: “Tứ tỷ tỷ không có chuyện gì là tốt rồi.”

Khương Lệnh Đề thấy Lục muội muội hiểu chuyện như vậy, trong lòng cũng được an ủi không ngót. Từ nhỏ nàng đã biết thân phận của mình, thứ nữ thấp bé, nhưng Lục muội muội lại cứ đối xử với nàng tốt như vậy. Đôi mắt to Khương Lệnh Đề dâng lên ánh nước, trầm giọng nói: “Lục muội muội, sau này nếu có chuyện như vậy, tỷ tỷ sẽ cố gắng bảo vệ muội.”

Nàng là tỷ tỷ, sao lại có đạo lý để muội muội che chở cho?

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhìn mẹ con hai người căng thẳng như vậy, liền nói: “Di nương cùng Tứ tỷ tỷ không phải suy nghĩ nhiều, trở về nghỉ ngơi một chút.”

Khương Lệnh Uyển để Đào ma ma mời Thôi di nương cùng Khương Lệnh Đề về Thanh Hà cư, lúc này nàng lại nhú mày ngồi lại trên ghế thăm.

Chuyện này không phải ngoài ý muốn, cha mẹ chắc chắn sẽ không bỏ qua, vì thế nàng cũng không phải suy nghĩ nhiều.

Trong Vệ Quốc Công phủ có người muốn hại nàng, kỳ thật chỉ dùng đầu ngón tay cũng có thể đếm ra, cũng không khó đoán. Hiềm nghi lớn nhất chính là mấy hài tử chỉ thứ hai cùng những nha hoàn ma ma đã từng hầu hạ Từ thị.

Lục Tông lẳng lặng ngồi im không nói lời nào, trong cuộc trò chuyện kia, hắn cũng nghe ra mấy phần.

Hắn đứng lên cúi người, đỡ mông nhỏ của tiểu bánh bao, ôm nàng ngồi lên đùi hắn, cúi đầu hỏi: “Muội nói huynh nghe hôm nay đã xảy ra chuyện gì.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, kể từ đầu đến đuôi chuyện hôm nay.

Lục Tông nghe xong, trong đầu cũng có suy nghĩ. Nhìn tiểu nữ oa tuổi còn nhỏ, lại có nhiều người muốn hãm hại nàng như vậy. Hắn nói: “Vậy sau này phải cẩn thận hơn một chút, đừng quá ham chơi.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy hôm nay Lục Tông nói nhiều hơn ngày thường một chút, nhưng kiếp trước nàng nhiều lần gặp Lục Tông đông dài như vậy, bây giờ cũng không quá để ý, liền ngoan ngoãn gật đầu nói: “Xán Xán biết, Tông biểu ca cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Lục Tông nghe xong khẽ vuốt cằm “Ân” một tiếng, sau đó nghĩ tới điều gì, nhìn tiểu bánh bao, chỉ chỉ gò má của mình.

Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, ánh mắt lập tức sáng lên, trong lòng minh bạch.

Nàng linh hoạt từ trong lồng ngực Lục Tông đứng lên, tay nhỏ mập mập ôm cổ Lục Tông, miệng nhòmập mập chu lên, “bep” một cái hôn lên gương mặt của hắn.

.

Lúc này Khương Bách Nghiêu cùng thê tử đang ở thư phòng thảo luận chuyện hôm nay.

Chu thị nhớ đến khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi liền đau lòng, một khuôn mặt đẹp nói: “Thường ngày xích đu kia đều là Xán Xán chơi, Từ nha đầu đây ở phía sau, hôm nay hiềm khi Xán Xán hứng thú muốn để Từ nha đầu chơi nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này...” Nàng nhẹ nhàng nói tiếp: “Xán Xán tuy còn nhỏ nhưng lại là một người trọng nghĩa khí, đừng nhìn ngày thường con bé có mới nói cũ không tim không phổi, nàng đã quan tâm đến người nào, chính là tin tưởng vô điều kiện, thực không biết đây là điều tốt hay xấu.”

Khương Bách Nghiêu nắm chặt tay Chu thị, ôm thê tử vào lòng an ủi: “Xán Xán thiện tâm, tất nhiên là chuyện tốt.”

Chu thị gật đầu nói: “Chuyện kia Quốc Công gia phải điều tra rõ ràng, bắt được người gây chuyện, chuyện này không phải ngoài ý muốn.”

Khương Bách Nghiêu biết, chuyện hôm nay nhất định có người cố tình gây nên. Ở dưới mí mắt của hắn mà còn muốn dả thương nữ nhi hắn, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nếu chuyện này không điều tra rõ ràng, vậy tối nay hắn cũng không thể ngủ ngon.

Chu thị rời thư phòng, liền đi thăm nữ nhi.

Vừa vào phòng, đã thấy nữ nhi cầm bút cúi đầu, dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận. Khương Lệnh Uyển thấy Chu thị, đôi môi cong lên, đôi mắt sáng ngời hô một tiếng: “Nương.”

Chu thị đến bên cạnh nữ nhi, nhìn chữ viết trên giấy, không khỏi buồn cười hỏi: “Tông biểu ca của con đi nhanh vậy?”

Khương Lệnh Uyển cũng không giấu diếm.

Hiện tại nàng chỉ mới năm tuổi, viết tên nam nhân cũng không có xấu hổ.

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhỏ nói: “Đúng a, Tông biểu ca dạy con viết tên của huynh ấy, nói chuyện một chút liền rời đi. Tông biểu ca muốn theo cữu cữu Đại tướng quân đi Cẩm Châu, đến lúc về sẽ mang lễ vật cho Xán Xán.”

Chu thị nghe xong ngẩn ra.

Điều này nàng biết, nhưng Phùng Hoài Viễn đi Cẩm Châu là do có nhiệm vụ trong người, không ngờ lại mang Lục Tông đi theo. Nàng biết Lục Tông xuất chúng, nhưng dù sao hắn chỉ mới mười một tuổi... Chu thị cau mày, trong lòng có chút lo lắng, nhưng người làm cha như Vinh Vương đã yên tâm như vậy, nàng có thể nói cái gì?

Chu thị nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nữ nhi, thấy nữ nhi cũng không có níu kéo gì, trong lòng yên tâm.

Chu thị nói: “Ba ngày sau là sinh nhật của tiểu Quận Chúa Vinh Vương phủ, nương đã chuẩn bị xong lễ vật cho con, con cùng Dụ nhi cùng sang chúc mừng tiểu Quận Chúa đi.”

Sinh nhật Lục Bảo Thiên.

Tay cầm bút của Khương Lệnh Uyển dừng lại một chút, nghĩ mẩu thân thật chu đáo.

Nhưng Lục Tông đi xa nhà, bỏ lỡ mất sinh nhật Lục Bảo Thiên.

một khắc sau khoe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, thầm nghĩ: Ca ca có ở lại hay không không quan trọng, ngược lại vẫn còn tẩu tẩu nàng đây.

Ngày sinh nhật Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển cùng Khương Dụ tới Vinh Vương phủ.

trên xe ngựa, đôi mắt to Khương Lệnh Uyển nhìn ca ca tuần tú lịch sự của nàng, ánh mắt hơi đắm chiêu.

hiện nay ca ca mới mười tuổi, đáng đáp không tề, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi cũng coi như cực kỳ xuất chúng, vóc dáng cao, khí lực lớn, nhưng lại hay nghịch ngợm như một con khi nhỏ, so sánh với Lục Tông lúc mười tuổi hẳn còn kém nhiều lắm. Nếu đổi lại là những cô nương khác, bị ca ca nàng hấp dẫn cũng không phải chuyện hiếm, nhưng Lục Bảo Thiên từ nhỏ đã có Lục Tông là ca ca tru tú như vậy, sao lại còn để ý ca ca nhà nàng?

thật là buồn bực a.

Kiếp trước ca ca cưới Chu Lâm Lang, nguyên nhân nàng khó chịu, một phần bởi vì giữa nàng và Chu Lâm Lang ca ca liền chọn Chu Lâm Lang, nhưng một phần nguyên nhân trọng yếu khác —— là bởi vì Chu Lâm Lang không thực lòng yêu thương ca ca của nàng.

Chu Lâm Lang đây là định trả thù nàng.

Khương Dụ nhìn đôi mắt long lanh nước của muội muội mở lớn, liền nói: “Xán Xán không thoải mái sao? Có phải lúc này ăn nhiều?”

Khương Lệnh Uyển nhú mày lắc đầu.

Nghĩ thầm: Thôi, dù sao bây giờ tất cả mọi người đều còn nhỏ, chuyện nam nữ vẫn còn xa lắm, nàng cũng không thể quản quá nhiều chuyện, chỉ cần bảo vệ chắc chắn ca ca là được.

Khương Lệnh Uyển đến Vinh Vương phủ, nhìn Vinh Vương phủ hôm nay thật náo nhiệt, vội vàng cùng ca ca đi đến hậu viện gặp Lục Bảo Thiên. Nó bộ Vinh Vương phủ dẫn bọn họ đi vào, vừa vào sân, Khương Lệnh Uyển liền nhìn thấy một đám tiểu nam hài tiểu nữ hài mặc quần áo quý khí bao vây xung quanh Lục Bảo Thiên.

Hôm nay Lục Bảo Thiên ăn mặc một thân váy mềm mại màu đỏ, trên hai búi tóc cắm những châu hoa xinh đẹp, cổ đeo khóa trường mệnh tinh xảo, đai lưng màu hồng nhạt phấp phơ trước gió, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp cười thật vui vẻ.

Khương Lệnh Uyển đi tới, thân thiết gọi một tiếng: “Thiên tỷ tỷ.”

Đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên chính là Chu Lâm Lang đã lâu không gặp, hôm nay một khuôn mặt nhomập mạp hồng hào, ăn mặc xinh đẹp, nhưng lại không đoạt mắt sự nổi bật của chủ nhân.

Hôm nay Tạ Tinh Tinh cũng tới, vừa thấy Khương Dụ cùng Khương Lệnh Uyển, liền không vui chu miệng, vênh váo tự đắc. Nàng vẫn còn nhớ kỹ giáo huấn lần trước nên không nói gì.

Lục Bảo Thiên rất thích Khương Lệnh Uyển, nhìn nàng liền cười xán lạn nói: “Xán Xán muội tới rồi, tỷ cùng Lâm Lang đều đang nhắc tới muội đây.”

Chu Lâm Lang?

Chu Lâm Lang nhắc tới nàng...

Khương Lệnh Uyển chớp mắt một cái liếc nhìn Chu Lâm Lang.

Khương Dụ là một người không sợ phiền phức, nhìn Chu Lâm Lang còn nhỏ đã bày ra bộ dáng kiêu ngạo, liền nhếch môi cười nói: “A, răng mọc ra?”

Chu Lâm Lang nghe xong liền biến sắc.

Khương Lệnh Uyển trừng mắt nhìn ca ca, giầy nhỏ đạp lên chân hắn một cái: “Ca ca...”

Khương Dụ gãi đầu, giả vờ cười vô tội nói: “không phải huynh đang quan tâm Chu biểu muội sao? Lỡ may răng không mọc ra, hay mọc lệch vậy thì rất xấu rồi.”

Khương Lệnh Uyển quả thực hết cách với ca ca của nàng, chỉ còn cách không cho hắn nói nữa.

Hôm nay là sinh nhật Lục Bảo Thiên, mà Chu Lâm Lang lại là bằng hữu thân thiết nhất của Lục Bảo Thiên, nàng không muốn bởi vì chuyện của nàng mà gây chuyện không vui. Khương Lệnh Uyển cố ý đổi chủ đề, nghĩ tới chuyện Lục Tông lần trước, liền kéo kéo tay nhỏ Lục Bảo Thiên, mỉm cười nói: “Thiên tỷ tỷ, chờ tháng sau Tông biểu ca trở về, chúng ta cùng đi thả đèn được không?”

Lục Tông làm cho nàng điều heo mập nàng còn chưa chơi đâu.

Xấu như thế, lần sau nàng để Lục Tông tự mình thả, nàng cười nói hần. Để xem lần sau hần còn dám làm điều heo mập cho nàng hay không!

Khương Lệnh Uyển nói xong, khuôn mặt nhỏ đầy ý cười của Lục Bảo Thiên thu lại, nàng rũ mắt, có chút khổ sở lầm bầm nói: “Lần nay ca ca xuất môn, có lẽ không một hai năm cũng chưa chắc trở về...” Phảng phất nghĩ đến điều gì, Lục Bảo Thiên ngẩn ngơ nhìn tiểu bánh bao trước mặt, kinh ngạc nói: “Xán Xán, lần trước không phải ca ca đã tìm muội sao? Ca ca không nói gì với muội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Kye

Beta: Mira

một hai năm.

Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới kiếp trước vài lần Lục Tông mang binh đi đánh giặc kia, lúc đó khí trời hơi lạnh. Nàng là vợ, nên tiễn đưa, nhưng Lục Tông lại nói không cần, buổi tối hôm đó dùng sức dẫn vật nàng, nàng bị làm đến không còn hơi sức, nhưng nghĩ hần rất lâu mới có thể trở về, liền muốn ra tiễn hần. Tuy nàng không yêu hần, nhưng ngày tiếp theo tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có hần, duỗi tay lần mò chỉ trống trơn, phảng phất như lòng cũng trống rỗng.

Trước khi lấy chồng nàng ở nhà đã được nuông chiều từ bé, đối với việc lập gia đình vẫn có một chút bất an, cũng may Lục Tông là một phu quân tốt, không làm nàng bị oan ức, sủng ái che chở nàng, làm cho nàng không nhận được mà luôn ý lại vào hần.

Thời điểm hai người là phu thê, trước khi hần rời đi, nàng mơ mơ màng màng, mỗi lần đều nghe được những lời căn dặn quan tâm của hần. Có lẽ trong mắt Lục Tông, nàng là thê tử, nhưng hần lại luôn sủng nàng như một hài tử. hần sợ khi hần đi rồi, nàng ăn không ngon ngủ không yên, còn lo lắng sợ nàng bị bắt nạt.

hần nói với nàng: Bạc có thể tùy tiện xài, thế nhưng oan ức không thể tùy tiện chịu.

... Bây giờ nàng chỉ là tiểu biểu muội của hần, cho nên đi xa nhà hần cũng không giải thích cho nàng quá nhiều.

Thực là một nam nhân thành thật.

Chu Lâm Lang thấy gương mặt nhỏ nhắn Khương Lệnh Uyển sững sốt, liền biết nàng không biết Lục Tông xuất môn. Trước đây Chu Lâm Lang cảm thấy Lục Tông đối xử với Khương Lệnh Uyển quá tốt, tuy như mẫu thân nói, là do Khương Lệnh Uyển bám người quá mức, Lục Tông để ý mặt mũi hai gia đình nên mới chịu đựng. Chu Lâm Lang nàng là quý nữ thế gia, từ nhỏ đã được dạy dỗ thành bộ dáng tiểu thư khuê các, không thể như Khương Lệnh Uyển không có mặt mũi cứ quẩn quýt lấy Lục Tông, nhưng mà... Trong lòng nàng vẫn có chút ước ao.

Chu Lâm Lang cảm thấy, Lục Tông xuất môn không nói cho Khương Lệnh Uyển biết, vậy có nghĩa là trong mắt Lục Tông, Khương Lệnh Uyển chỉ là tiểu oa nhi bám người mà thôi.

Chu Lâm Lang khẽ mỉm cười, lần trước răng đã mọc lên rồi. Trong lúc mọc răng, Chu Lâm Lang còn sợ không tốt cho nên luôn chú ý mọi chuyện, bây giờ coi như không uống phí tâm tư.

Chu Lâm Lang mở miệng nói: “Đúng nha, Tông biểu ca còn nói với chúng ta.”

Lần trước lúc Lục Tông nói với Lục Bảo Thiên, đúng lúc Chu Lâm Lang có mặt ở Vinh Vương phủ nên cũng nghe được.

Nghe Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn gò má Chu Lâm Lang nhuộm ý cười nhàn nhạt, trong ánh mắt cũng có chút ý vị khiêu khích. Nàng thu lại cảm xúc rất nhanh, khuôn mặt bánh bao nở nụ cười xán lạn nói: “Đúng là Tông biểu ca có tìm muội nói chuyện này, chỉ là trí nhớ muội không được tốt...”

Lục Bảo Thiên gật đầu, cúi xuống nói: “Đúng nha, lúc đầu cha cũng không chịu, nói ca ca tuổi còn nhỏ. Nhưng ca ca luôn giữ vững quyết định của hần, cha cũng không nói được nữa.”

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, hai tay quẩn quýt vào nhau, hơi mất tập trung.

Điều này nàng biết rất rõ, tính tình Lục Tông đúng là rất bá đạo.

Lúc trở về, Khương Dụ thấy tiểu muội muội không nói không cười, hai tay đặt trên đầu gối, ngồi im lặng, không có dáng dấp hoạt bát vui vẻ thường ngày. Khương Dụ không biết phải nói gì, tuy muội muội hần còn nhỏ, nhưng có lúc không ai dám xem nàng như một tiểu nữ oa năm tuổi bình thường.

Khương Dụ hết đường xoay xở, ông cụ non thở dài một hơi.

Muội muội không vui, khẳng định là vì Lục Tông a.

Đáng tiếc tiểu tử Lục Tông không còn ở đây, nếu không hẳn liền tìm người đánh nhau một trận. Ai kêu Lục Tông làm muội muội không vui!

Khương Lệnh Uyển trở về đông viện, im lặng ngồi trên giường gỗ hoa lê khắc hán tự, đầu nhỏ rũ xuống, hai bím tóc tinh xảo rũ xuống trước ngực, bộ dáng uất ức sâu nặng, thật không giống tiểu nữ oa năm tuổi.

Hôm nay Tiết Vành đến tìm tiểu biểu muội, hứng thú bừng bừng chạy vào, nhìn tiểu biểu muội ngồi trên giường la hán, lập tức kêu lên: “Xán Xán!”

Có lẽ chạy hơi nhanh, khuôn mặt nhỏ Tiết Vành có chút hồng, nhìn đặc biệt thanh tú. Hần nhìn tiểu biểu muội, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, chu miệng nhỏ nói: “Xán Xán, nương đồng ý cho huynh ở đây mấy ngày, chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa, muội thích không?”

Tiết Vành rất hưng phấn.

Hưng phấn tới nỗi không chú ý tới vẻ mặt tiểu biểu muội, miệng nhỏ lái nhai, dự định muốn ở lại mấy ngày cùng nàng chơi đùa, đầu đề, trong lòng vui biết bao nhiêu.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ mập mạp của Tiết Vành, đôi mắt to tròn nổi lên một tầng sương mù, hít hít mũi một cái, viền mắt đỏ lên, nước mắt như hạt đậu lớn “lạch tạch lạch tạch” rơi xuống, giống như hạt đậu vàng.

Nhìn thấy vậy, nụ cười trên mặt Tiết Vành vụt tắt, có lẽ là bị dọa sợ, hoang mang hoảng loạn nói: “Xán Xán, muội... Muội đừng khóc a...” Tiết Vành cuống lên, tay nhỏ mập mạp lau nước mắt cho tiểu biểu muội, nhưng nước mắt nàng tựa như suối, cứ rơi không ngừng.

Tiết Vành gấp muốn khóc, con mắt cũng hồng theo, ô ô nói: “Xán Xán... Muội làm sao vậy?... Muội đừng khóc a...”

Nghe lời hần khuyên, tiểu biểu muội khóc càng dữ.

Nghe tiếng khóc bên trong, Chu thị lập tức đi nhanh vào. Chu khi nhìn nữ nhi ngồi trên giường khóc sụt sùi, trái tim vội nhảy lên, vội vàng ôm nữ nhi nói: “Xán Xán làm sao? không thoải mái chỗ nào?”

Chu thị gấp không biết làm sao.

Tuy nữ nhi nàng cũng có lúc yếu ớt, nhưng là người thích cười, cũng có lúc giả vờ khóc lóc đáng thương, nhưng đều là chút trò vặt, bây giờ khóc thương tâm như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Chu thị liên tục lau nước mắt trên mặt nữ nhi, một bên liên tục hô bảo bồi.

Nữ nhi bảo bồi vừa khóc, nàng làm nương trong lòng cũng thực khó chịu.

Tiết Vành ngẩng đầu, một mặt đầy nước mắt, bộ dáng tội nghiệp làm người ta thật đau lòng, hần oan ức nhìn Chu thị, tự trách nói: “Xán Xán không muốn chơi với con, cô... Con, con đi về.” nói xong, Tiết Vành luôn yếu ớt hơn tiểu nữ oa, gơ tay như một nam tử hán lau đi nước mắt, sau đó không nói tiếng nào rời đi.

Chu thị cố gắng an ủi nữ nhi, cũng không có cách chiều cổ Tiết Vành, chỉ dặn dò nha hoàn an ủi đưa Tiết Vành về nhà.

Chu thị ngồi xuống, nhìn nữ nhi đang chôn mặt trong ngực nàng, khóc đến nỗi làm xiêm y nàng ướt một mảng lớn. Nàng vỗ đầu nhỏ nữ nhi, cũng không hiểu vì sao nữ nhi khóc. Chỉ là hài tử Tiết Vành kia xưa nay rất ngoan ngoãn, chỉ có nữ nhi bắt nạt người ta, tất nhiên Tiết Vành sẽ không bắt nạt lại nữ nhi. Lại nói, nữ nhi cũng rất thích Vành biểu ca này, làm sao có thể như lời Tiết Vành nói, bởi vì không muốn gặp hần mà khóc thương tâm như vậy đây?

Khương Lệnh Uyển ôm chặt mẫu thân khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Có thể không khó chịu sao? hần biết rõ nàng không hiểu, tại sao không giải thích một chút.

Khương Lệnh Uyển hồng mắt ngẩng đầu nhìn Chu thị, nức nở nói: “Nương, Xán Xán không thích Tông biểu ca, Tông biểu ca đáng ghét nhất...”

Chờ lần sau hần trở về, nhìn xem nàng còn để ý đến hần hay không!

Loại tính tình này, đáng đời không cưới được vợ!

Chu thị nghe xong, lúc này chợt hiểu ra. Hóa ra nữ nhi khóc thương tâm như vậy, là vì Lục Tông? Nhưng mà... Chu thị nhíu mày, chuyện Lục Tông xuất môn không phải nữ nhi đã biết rồi sao? Chu thị suy nghĩ chốc lát, trong lòng liền hiểu rõ. Có điều nữ nhi khóc vì Lục Tông, lo lắng trong lòng Chu thị cũng thả xuống, tay nàng xoa đầu nữ nhi, động viên nói: “Ừm, chúng ta không thích.”

Khương Lệnh Uyển khịt khịt mũi.

không được, nhạc mẫu đại nhân cần phải yêu thích.

Khuôn mặt nhỏ quay về phía Chu thị nói: “Nương, đêm nay Xán Xán muốn ngủ với nương có được không?”

Chu thị nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nữ nhi, thấy nàng không khóc nữa, vội vàng gật đầu nói: “Được, chỉ cần Xán Xán muốn, mỗi ngày nương đều ngủ với Xán Xán.”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển gật đầu thật mạnh, khuôn mặt nhỏ lại tràn đầy nụ cười.

Chỉ cần đêm nào mẫu thân cũng ngủ với nàng, cha nàng chắc chắn sẽ phải khóc nhè một phen.

.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm xong, lau khô tóc xong vội vã trèo lên giường, Chu thị cẩn thận sắp xếp chăn đệm cho nữ nhi. Khương Lệnh Uyển mặc tằm y màu hồng nhạt, tóc dài rối tung, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ trắng nõn, chỉ là bây giờ trên khuôn mặt xinh đẹp thiếu đi mấy phần hoạt bát.

Nàng duỗi tay, theo thói quen sờ vào bên trong, lấy ra một con rối nhỏ.

Tay nhỏ mập mạp vuốt ve con rối, Khương Lệnh Uyển rử mắt, khẽ thở dài.

thật ra...

Lục Tông xem như cũng đã nói với nàng đi.

Chỉ là bản thân nàng không hỏi rõ ràng mà thôi.

Khương Lệnh Uyển lắc lắc đầu nhỏ, thầm nghĩ: không thêm giải vây cho Lục Tông.

Ngược lại lần tới khi Lục Tông trở về, nàng mới không thêm đề ý đến hắn.

Chu thị thấy con rối trong tay nữ nhi, mặt mày nhu hòa, ôm thân thể mềm mại của nữ nhi, cười dài nói: “Còn nói không thích Tông biểu ca.”

Khương Lệnh Uyển “hừ” một tiếng, nhét con rối sang một bên nói: “Chính là chán ghét.”

Hành động như vậy mới giống hành động tiểu nữ oa năm tuổi nên có.

Chu thị bất đắc dĩ cười cười, vươn tay qua tìm kiếm nói: “Vay nương mang nó vứt đi, nhìn đỡ chướng mắt.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong vội vàng “A” một tiếng, sau đó ôm chặt lấy tay mẫu thân, chớp chớp đôi mắt to long lanh nước, thanh âm mềm mại nói: “Nương...”

Chu thị rất hiểu nữ nhi.

Nàng thu tay về, nhẹ nhàng ghé chóp mũi nữ nhi nói: “Con a, Tông biểu ca đối xử với con thế nào, trong lòng Xán Xán rõ ràng nhất không phải sao? Lúc này không biết Tông biểu ca của con sẽ đi bao lâu, nhưng nghe ý tứ Vĩnh Vương, sau này sẽ để Tông biểu ca đi theo Phùng tướng quân... Tông biểu ca của con lợi hại hơn những nam hài tử khác nhiều, tuổi nhỏ đã có hoài bão của bản thân, lần này có lẽ sẽ đi một hai năm, về sau thời gian xuất môn còn nhiều lắm.” Nàng hôn lên khuôn mặt trắng nõn của nữ nhi, biết nữ nhi tuổi còn nhỏ, nàng nói những lời này cũng không biết con bé hiểu được mấy phần, nhưng đối với đứa nhỏ Lục Tông này, nàng mười phần thương thức.

Chu thị tiếp tục nói: “Tông biểu ca của con còn nhỏ đã ở bên ngoài, không biết ăn bao nhiêu khổ. Nhưng Xán Xán, chờ sau này con lớn lên, Tông biểu ca của con sẽ trở thành một đại anh hùng...”

Đại anh hùng a.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt, chậm rãi rử mắt, mi mắt hạ xuống.

Nữ oa năm tuổi lẳng lặng nhìn con rối mập mạp bên cạnh, không nói lời nào nữa.

Nhưng nàng không cần đại anh hùng gì, nàng chỉ cần Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Edit: Mira

Beta: Kye

Lúc này tiểu nữ oa năm tuổi đang ngoan ngoãn cầm bút, nghiêm túc cẩn thận ngồi cạnh bàn vuông ba chân hoa sen, từng nét từng nét luyện chữ.

Rốt cục cũng xong nhiệm vụ ngày hôm nay, Khương Lệnh Uyển nhẹ nhàng thở một hơi.

Nàng nhẹ nhàng đặt bút xuống, cầm chữ đã viết xong cho Chu thị ngồi bên cạnh xem, thanh âm mềm mại nói: “Nương, Xán Xán viết xong.”

Chu thị đang chăm chú bận rộn không rời tay, làm một kiện trường bào hạ vũ thiên thanh.

Trước đó vài ngày, buổi tối nàng ở cùng nữ nhi, người kia tất nhiên huyền não vô cùng, nói cái gì mà muốn bồi thường, làm sao cũng không chịu yên. Nàng không có cách nào, mới đành đáp ứng làm một thân ngoại bảo cho hấn, đỡ cho hấn phải ăn dấm của nữ nhi. Vào lúc này nghe âm thanh mềm mại của nữ nhi bên tai, Chu thị liền nghiêng đầu nhìn nhìn, tình tế nhìn chữ nữ nhi viết, gương mặt nhuộm ý cười, không nhịn được tán dương: “Xán Xán tiến bộ rất lớn, sang năm thỉnh tiên sinh, chữ này nhất định sẽ được tiên sinh tán thưởng.”

Khương Lệnh Uyển nhìn nụ cười rạng rỡ của mẫu thân mình, như thể mình đúng là tiểu thần đồng, liền rũ rũ mắt, trong lòng nhất thời cảm thấy hư ảo cực kì.

Nàng vốn là chiếm tiện nghi, nếu còn kém hơn những tiểu nữ oa năm tuổi bình thường kia, vậy thì thật là mất mặt a.

Chu thị cảm thấy tuy nữ nhi mình hơi lười, nhưng lại thông minh, bắt đầu học này nọ cũng nhanh, so với thời điểm nhi tử năm tuổi thông minh hơn nhiều.

Nữ nhi thông tuệ, làm mẫu thân tất nhiên vui mừng.

Chu thị sờ sờ đầu nhỏ của nữ nhi, nói: “Con cũng mệt rồi, hôm nay luyện tới đây thôi, ngày mai chúng ta luyện tiếp. Có điều Xán Xán, nương nói với con một chuyện.”

“Ân?” Khương Lệnh Uyển khó hiểu nhìn mẫu thân mình.

Chu thị bỏ áo choàng trong tay qua một bên, ôm nữ nhi lên, cúi đầu nói: “Lần trước Vành biểu ca của con bị uy khuất không lý do, còn tưởng rằng con không thích chơi đùa với hấn đấy. Vành biểu ca của con tính tình như tiểu nữ oa, sợ là trong lòng còn khó chịu hơn... Ngày mai chờ ca ca con đi học về, liền cùng ca ca con đi thăm Vành biểu ca của con, đỡ cho hấn phải suy nghĩ nhiều.”

Hải tử Tiết Vành này, Chu thị hiểu rất rõ, tâm tư vô cùng đơn thuần, gặp chuyện đều nghĩ mình không tốt, sẽ không nói người khác không phải.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng rất tự trách, lần trước Tiết Vành nhất định là bị nàng dọa sợ, nàng đi động viên cũng là điều nên làm.

“Nương, con biết rồi. Xán Xán nhất định sẽ cố gắng đỡ Vành biểu ca.” Đối với Tiết Vành, nàng vẫn có biện pháp.

Chu thị cười cười, nói: “Vẫn là Xán Xán của chúng ta hiểu chuyện nhất.”

Hai mẹ con nói tới đây, bên Tây viện truyền đến tin tức, nói là Diêu thị ở trong sân tản bộ không cẩn thận, không biết làm sao lại ngã, lúc này đang nằm trên giường nhỏ.

Chu thị vừa nghe nhất thời bị dọa đến mặt mày trắng xám, vội mang theo nữ nhi đi Tây viện nhìn một cái.

Thời điểm Chu thị cùng nữ nhi tới bên ngoài phòng ngủ của Diêu thị, liền nghe thấy một trận mắng chửi từ bên trong.

Chu thị ngẩn ra, lập tức đi vào.

Bước vào liền thấy Khương Nhị gia quả trách nha hoàn hầu hạ Diêu thị, điệu bộ khá là dọa người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu thị trắng xám, nàng nằm trên giường nhỏ, hướng Khương Nhị gia kêu một tiếng. Khương Nhị gia vừa nghe, lập tức ngồi vào bên giường Diêu thị, nắm lấy tay nhỏ của nàng, vỗ mặt ôn hòa.

Chu thị thầm nghĩ: thật sự là lỗ thủy điểm đậu hũ, vô quyết dày có móng tay nhọn*.

*hai câu này có nghĩa tương tự nhau, “lỗ thủy điểm đậu hũ” là đậu hũ ngâm trong nước muối, nói đến quy trình làm đậu hũ (cái này mấy bạn có thể search để tìm hiểu thêm), nước muối làm đậu hũ kết tủa thành từng mảng, ý câu này cũng tương tự vô quyết dày có móng tay nhọn.

Sau khi đại phu đi vào, cẩn thận khám, mới nói là không cần thận động thai khí, chỉ cần tĩnh dưỡng trên giường nhỏ vài ngày là được, chỉ là sau này cần

cẩn thận chút, dù sao ba tháng đầu mang thai không thể qua loa.

Khương Nhị gia vừa nghe hài tử trong bụng thê tử bình yên vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là khi nghĩ đến việc suýt chút nữa xảy ra chuyện, nhất thời giận mà không có chỗ phát tiết, lại chửi ầm lên. Điều thị nhìn Khương Nhị gia lo lắng như vậy, trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn không nhận được khuyên: “Nhị gia, là thiếp thân tự mình không cẩn thận...”

Lúc này thiếp thân nhà hoàn của Điều thị tiến lên một bước, hướng Điều thị cùng Khương Nhị gia nói: “Phu nhân, nô tỳ vừa mới đi viện từ lý nhìn qua, ở vị trí phu nhân ngã tìm được mấy hạt châu, nghĩ rằng việc này không phải là ngoài ý muốn.”

Dứt lời, Khương Nhị gia tức giận đứng lên.

Chu thị thấy Khương Nhị gia sắp phát hỏa, liền tiến lên cầm một hạt châu trong tay Lục Thục tinh tế đánh giá. Hạt châu này phẩm chất vô cùng tốt, vừa nhìn liền biết chỉ có chủ nhân mới đeo nổi, đã như thế, chuyện này do người phương nào làm, cũng không phải khó suy đoán. Chu thị nhìn Khương Nhị gia, nói: “Nhị đệ, chuyện này... vẫn là Nhị đệ tự mình xử lý đi.”

Chuyện này không phải Khương Lệnh Dung gây nên thì chính là Khương Lệnh Huệ.

Khương Nhị gia cũng không phải người hồ đồ, lúc trước thê tử không lý do bị ngã, trong lòng hẳn cũng đoán được mấy phần, giờ nhìn hạt châu này, càng chắc chắn hơn. Hắn hướng nha hoàn quát: “Còn không mau đưa Nhị nha đầu Tam nha đầu đến đây!”

Khương Lệnh Uyển thoáng giương mắt, nhìn Nhị thúc mặt đầy lửa giận, biết rằng lúc này sợ rằng Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ tránh không khỏi.

Sáu bảy tuổi tiểu nữ oa nơi nào có lòng dạ này? Biện pháp hại người cũng là trắng trợn táo bạo, một đám người lớn cũng không phải ngốc, tất nhiên vừa nhìn liền nhận ra rồi.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn đứng một bên, một lúc sau Khương Lệnh Dung cùng Khương Lệnh Huệ đi vào, nha hoàn ma ma đi theo phía sau hai người. Khương Lệnh Dung mặc một thân váy mềm màu xanh nhạt thêu hoa lan, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp gầy gò không ít, một đôi mắt to, nàng giương mắt nhìn Điều thị trên giường nhỏ một chút, cắn cắn môi, sau cùng Khương Lệnh Huệ hướng Khương Nhị gia kêu một tiếng “Cha”.

Khương Nhị gia vốn không để ý hai người này chút nào, thêm chuyện nữ nhi mặt mày có chút giống Từ thị, càng ngày càng khiến Khương Nhị gia không thích. Giương mắt hắn bình tĩnh, tay đem hạt châu đưa đến trước mặt hai người, lớn tiếng hỏi: “Đây là của ai? Còn nhỏ tuổi liền hại mẹ cả mình, ai dạy các người!”

Khương Nhị gia đột nhiên nổi giận, gần như rống một trận, Khương Lệnh Huệ xưa nay nhất gan nhất thời bị dọa khóc, khuôn mặt nhỏ lúc trắng lúc xanh.

Khương Nhị gia trừng mắt, quát: “không được khóc!”

Thân thể nhỏ nhỏ của Khương Lệnh Huệ run cầm cập một hồi, liền trốn vào lòng ma ma bên cạnh, cả người run rẩy không dừng được.

Điều thị nằm trên giường nhỏ nhìn không nổi, mày liễu nhíu lại nói: “Nhị gia, chàng nhỏ giọng một chút, đừng dọa tiểu hài tử.”

Lúc này Khương Nhị gia lại không nghe, hắn tất nhiên biết mấy hài tử này cảm thấy kẻ mẫu là người dễ ức hiếp, mỗi một người đều bò lên đỉnh đầu nàng, nếu hắn còn không quản, sau này không biết còn hung dữ tới mức nào nữa.

Khương Nhị gia nói: “Hôm nay nếu các người không ai chịu nhận, vậy thì chính là do hai người các người cùng làm, cả hai đều bị phạt!”

Khương Lệnh Dung vừa nghe, ánh mắt run rẩy, nàng nghiêng đầu liếc nhìn Khương Lệnh Huệ vừa bị dọa, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một bên Nghiêm ma ma lại “phốc” một tiếng quỳ xuống, hướng Khương Nhị gia nói: “Nhị gia, chuyện này... đây là do nô tỳ làm, là nô tỳ trộm hạt châu trong tráp của Nhị tiểu thư để hại phu nhân...”

Nghiêm ma ma là thiếp thân ma ma hầu hạ bên người Khương Lệnh Dung, cũng là ma ma lúc trước theo Từ thị tiến vào Vệ Quốc Công phủ.

Nghiêm ma ma run rẩy nói: “Nô tỳ thấy Nhị gia đối với tân phu nhân tốt như vậy, trong cảm thấy bất bình vì phu nhân trước kia, lại sợ... lại sợ tân phu nhân sinh hài tử sẽ đối với Nhị tiểu thư Tam tiểu thư không tốt, cho nên mới ra hạ sách này. Nhị gia, Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư mới sáu bảy tuổi, cũng chỉ là tính tình tiểu hài tử, làm sao nghĩ ra loại biện pháp độc ác này? Nhị gia, ngài là người rõ nhất tính tình hai vị tiểu thư, người nói có phải không——”

Nghe xong lời này, Khương Nhị gia không nói gì nhắc chân hướng ngực Nghiêm ma ma đá tới.

một cước này đập vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp đập người ra thật xa.

Trong phòng đều là nữ quyến, tất cả bị đều bị dọa sợ, có người nhất gan nhìn không được cả kinh kêu thành tiếng, dù là Chu thị cũng mau chóng che chắn cho nữ nhi đứng một bên, đỡ đến lúc Khương Nhị gia nổi điên làm gì đó.

Điều thị chưa từng gặp một mặt này của Khương Nhị gia, cũng bị tình cảnh này làm ngẩn ra, khuôn mặt vốn trắng xám giờ lại trắng hơn ba phần.

Lúc này Nghiêm ma ma tự mình thừa nhận, nhưng Khương Nhị gia vẫn tức không nhìn nổi, trực tiếp kêu người đưa Nghiêm ma ma kéo ra ngoài viện từ

lý đánh ba mươi đại bản, đánh xong không cần biết sống chết đều ném ra khỏi Vệ Quốc Công phủ.

Đây là chuyện của chi thứ hai, Chu thị cũng không tiện nói gì.

Chỉ là Chu thị không muốn nữ nhi thấy một màn tàn nhẫn như vậy, động viên Diêu thị vài câu, sau đó liền dẫn nữ nhi trở về Đông viện.

đi xa xa, vẫn có thể nghe được tiếng kêu thê thảm từ viện tử lý.

Chu thị che tai nữ nhi, lông mày nhíu lại, bước chân cũng nhanh hơn.

Chỉ là chuyện vừa rồi, người tình ý cũng nhìn ra được là do Khương Lệnh Dung gây nên.

Khương Lệnh Dung vốn là một tiểu nữ oa cực kì ngoan ngoãn, không ngờ Từ thị vừa đi, lại biến thành đáng về ấy. Lúc này Nghiêm ma ma có thể thay nằng chịu oan ức, nếu ngày sau lại làm ra chuyện gì, vậy thì giấy cũng không thể gói được lửa.

Chu thị bắt đắc dĩ thở ra một hơi.

một tiểu cô nương đang yên đang lành lại biến thành đáng về ấy, xét đến cùng còn không phải do Từ thị là mẫu thân này hại?

Chỉ là ——

Chu thị cúi đầu nhìn nữ nhi ngoan ngoãn của mình, nghĩ đến chuyện phu quân hôm qua nói cùng nằng, đối với Khương Lệnh Dung cũng là không thể đồng tình. Lần trước chuyện bàn đu dây đó, cũng là do Khương Lệnh Dung gây nên. Lúc đầu nằng tức không nhịn nổi, chỉ là sau đó nghĩ nữ nhi cũng không có chuyện gì, nằng lại cùng Diêu thị thân thiết, trong nhà bấy giờ hòa hòa khí khí, nếu làm ra chuyện gì, quan hệ giữa hai phòng lại ồ ào.

Ai ngờ rằng, có một lần rồi sẽ có lần hai.

Tuy nói rằng Khương Lệnh Uyển cực kỳ oán Lục Tông, thế nhưng mấy ngày này lại không gián đoạn chuyện qua lại cùng Lục Bảo Thiên.

Hai tháng này nằng chỉ cần có cơ hội liền hướng Vinh Vương phủ mà chạy tới, quả thực so với lúc Lục Tông ở trong phủ còn chịu khó hơn. Lục Bảo Thiên đối với Khương Lệnh Uyển lại hợp ý, vô cùng yêu thích nắm bột tròn tròn mềm mại này. Lục Bảo Thiên biết Chu Lâm Lang cùng Khương Lệnh Uyển không hợp nhau, nhưng tiểu nữ oa tâm tư đơn thuần, cảm thấy chỉ cần cùng nhau chơi đùa, dần dần sẽ thành bạn tốt, liền cực lực nghĩ biện pháp giúp hai người hòa hảo.

Khương Lệnh Uyển không có hứng thú, Chu lâm Lang lại mang đáng về thực nữ, ngôn từ nhàn nhạt.

Ngày hôm đó Lục Bảo Thiên nhận được thư của ca ca, hướng Khương Lệnh uyển ai oán nói: “Ca ca cũng thật là, vẫn như ngày thường, đến cả chữ cũng không nở bỏ lòng viết thêm một chút. Xán Xán ngươi nói xem, viết thêm một chữ sẽ mất một miếng thịt hay sao?”

Nhìn Lục Bảo Thiên tức giận đến mức quai hàm phình ra, Khương Lệnh Uyển có chút thất thần. Nằng gật đầu phụ họa một tiếng, hai tay quần quýt, cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển không vui, cong môi hướng Lục Bảo Thiên nói: “Tông biểu ca nếu nhớ viết thư về, liền nói rõ là còn ghi nhớ trong lòng. Muội là muội muội ruột duy nhất của Tông biểu ca, huynh ấy không nhớ muội thì có thể nhớ ai?”

Chu Lâm Lang tuổi còn nhỏ nhưng miệng lưỡi lại ngọt, là người sẽ nói dỗ dành người khác, dù Khương Lệnh Uyển tự nhận dẻo mồm, ở trước mặt Chu Lâm Lang, cũng chỉ có thể bái phục chịu thua.

Quả nhiên, Lục Bảo Thiên nghe xong vui vẻ cười cười, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ca ca cuối cùng cũng coi như nhớ kỹ người nhà.”

Lục Bảo Thiên quen thuộc tính tình ca ca mình, lúc này nếu trong thư viết nhiều, mới khiến nằng cảm thấy khó tin.

Nhìn đáng về Chu Lâm Lang, người không biết còn tưởng rằng Lục Tông viết thư cho nằng đấy, nếu là ngày thường, Khương Lệnh Uyển nhất định sẽ nói gì đó đả kích nhuệ khí Chu Lâm Lang, nhưng hôm nay nằng không có tâm tư đấu miệng lưỡi với nằng ta, đầu nhỏ rũ xuống như quả cà tím.

Trở về sân mình ở Vệ Quốc Công phủ, vừa vào phòng liền đặt mông ngồi xuống, nhìn bánh ngọt được chuẩn bị trên bàn, cũng không có hứng thú, khẩu vị dường như phai nhạt đi mấy phần.

Chu thị đi vào, nhìn nữ nhi vầy vầy thư trong tay, cười dài nói: “Con nhìn một cái xem đây là cái gì —— Xán Xán, Tông biểu ca gửi thư cho con, có muốn nhìn một chút sao?”

Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, lập tức từ giường la hán ngồi dậy.

Sau đó bỗng nghĩ tới điều gì, ním ním môi, đi thẳng tới cạnh bàn, ra đáng nhắc bút, gương mặt bánh bao mập mập có vẻ đặc biệt chăm chú, hấp háy môi lạnh nhạt nói: “Nương, người để đó đi, chờ ta luyện xong rãnh rồi lại xem.”

Nhìn đạo đức này của nữ nhi, Chu thị cảm thấy buồn cười, nhưng nằng biết nữ nhi sĩ diện, liền đặt thư trên bàn cạnh giường la hán, nói: “Vậy thì để đây cho con, nương đi ra ngoài trước.”

Khương Lệnh Uyển gật gù, không có nhìn nhiều, chỉ chăm chú viết chữ.

Chờ nghe được âm thanh mẫu thân mình đi ra ngoài, lúc này mới lặng lẽ giương mắt, đôi mắt đen láy to tròn hướng về bức rèm che bên ngoài xem xét.

Lúc sau ——

Liền “bang” một cái nhanh chóng buông bút, tiểu thân thể mập mạp cực kì linh hoạt nhảy xuống ghế thêu, bước chân ngấn hướng đến giường la hán, nụ cười trên gương mặt bánh bao xán lạn, cầm thư lên xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Mira

Beta: Kye

Khương Lệnh Uyển nằm nhoài trên giường la hán, tỉ mỉ đọc thư Lục Tông viết cho nàng.

Có lẽ bởi vì Lục Tông biết nàng còn nhỏ tuổi không biết chữ nhiều lắm, nội dung bức thư này viết đơn giản dễ hiểu, kể lại vài việc hán ở Cẩm Châu nghe thấy, cũng không có cái gì khác.

Chỉ là ——

Với tính tình Lục Tông, có thể nhớ đến việc viết thư cho nàng, cũng xem như cực kì để ý.

Nhất thời khuôn mặt tiểu bánh bao của Khương Lệnh Uyển cười tươi như hoa, so với ăn một bát đường chung tô lạc còn vui vẻ hơn. Khương Lệnh Uyển đem thư cất cẩn thận, sau đó nghĩ tới điều gì, lúc này mới vội vã bò xuống giường, một lần nữa bước đến bàn vuông, cầm bút lên, từng nét từng nét viết chữ ——

Lục Tông.

Thân thể Diêu thị mang thai, nhưng lại làm cho lão thái thái vui đến hồng rồi.

Vệ Quốc Công phủ lâu rồi không có thêm cháu chất, nếu sang năm Diêu thị một lần liền sinh nam hài, chính là đứng vững bước chân ở Vệ Quốc Công phủ.

Trước kia hạ nhân ở Tây viện e ngại Từ thị, làm việc đều nơm nớp lo sợ. Bây giờ sau khi Diêu thị vào cửa, đối với hạ nhân rất ôn hòa, không chỉ dung mạo xuất chúng, tính tình cũng cực kì tốt, đã như thế, tất nhiên là được hạ nhân cực kì yêu thích. Chỉ là ba hài tử Từ thị lưu lại, mỗi người đều không thích Diêu thị. Vì thế Diêu thị cũng hết biện pháp.

Ngày hôm đó, Diêu thị làm một ít bánh đậu đỏ đưa đến Đông viện.

Khương Lệnh Uyển đối với tay nghề Nhị thẩm thẩm thực sự khâm phục, mỹ nhân vốn vui tai vui mắt, còn có thể làm ra nhiều loại bánh ngọt tinh xảo ngon miệng, có thể không khiến người ta yêu thích sao?

Sau khi mang thai sắc mặt Diêu thị hồng hào hơn trước nhiều, Khương Nhị gia đối với vị kiều thê này có thể nói là sủng ái rất nhiều, mỗi ngày lệnh nhà bếp làm chút đồ ăn bồi bổ thân thể. Mới qua hơn hai tháng, vốn là một thân yếu điệu tinh tế, Diêu thị trở nên đầy đặn hơn mấy phần. Bây giờ nhìn Diêu thị, đúng là ít đi vài phần ngây ngô lúc đầu, thêm chút xinh đẹp của thiếu phụ.

Diêu thị nhìn nắm bột nhỏ ăn đến nổi quai hàm phình ra, liền nghĩ tới hài tử mình, than thở: “Nếu ta có thể sinh một tiểu oa oa đáng yêu như Xán Xán, thật là tốt biết bao nhiêu.”

Hài tử trong Vệ Quốc Công phủ không nhiều, mấy người ở chi thứ hai kia, Khương Lộc cùng Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ đều hờ hững với nàng, Khương Lệnh Đề tuy rằng ngoan ngoãn, nhưng lại quá mức rụt rè, ít đi mấy phần hoạt bát; chi lớn có hai hài tử, Khương Dự thích nghịch ngợm gây sự, chỉ có Khương Lệnh Uyển này, đáng yêu mềm mại lại xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn liền yêu thích.

không có mẫu thân nào không thích nghe người khác khen hài tử mình, Chu thị nghe xong trên mặt vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Đệ muội không biết tính tình Xán Xán, lúc nghịch ngợm thì ai cũng không đỡ nổi.”

Khương Lệnh Uyển quyết quyết miệng, tỏ vẻ không phục.

So với kiếp trước, kiếp này nàng ngoan hơn nhiều.

Điều thị nghe xong cười cười, nói: “Tiểu hài tử hoạt bát chút mới tốt...” Nàng nghĩ tới điều gì, ngưng cười, hướng Chu thị nhỏ giọng, “Tẩu tẩu, hôm nay muội tới là có chuyện muốn nói cùng tẩu —— muội vừa vào cửa gần nửa năm, nhưng lại vô cùng hợp với tẩu tẩu, trong lòng coi tẩu như thân tỷ tỷ*, sở dĩ có một số việc, muốn tẩu quyết định giúp, tự mình muội thực sự không có kinh nghiệm.”

*thân tỷ tỷ: chị ruột; thân muội muội: em gái ruột

Chu thị vốn rất yêu quý Điều thị, bây giờ thấy Điều thị thành thật với mình, có lý nào lại không giúp đỡ?

Chu thị nói: “Đệ muội có chuyện gì cứ nói, chỉ cần muội tin ta là được.”

Điều thị vừa nghe, chợt gạt đầu “ân” một tiếng, sau đó có chút ý tứ không tốt, rừ mắt nói: “Muội biết trước khi muội vào cửa Nhị gia từng làm không ít chuyện hồ đồ, nhưng hẳn đối với muội rất tốt, điểm ấy muội cảm nhận được. Những thứ kia sau khi động phòng hẳn đều không có chạm qua nữa, mỗi ngày đều trở về sớm, không qua đêm bên ngoài, nhưng hiện nay muội mang hài tử, không nên hầu hạ hẳn, tẩu nói xem... Muội có nên...”

nói tới chỗ này, Chu thị tất nhiên hiểu rõ ý tứ Điều thị.

Chu thị ngừng đầu nhìn Điều thị một chút.

Ban đầu nàng cũng cảm thấy Nhị đệ nhất định là coi trọng dung mạo của Điều thị, lúc này mới khẳng khái muốn kết hôn, nhưng lúc này cưới về, lại đem Điều thị như nhân châu tử* mà đau. Lần Điều thị ngã một cái kia, nhìn xem Nhị đệ căng thẳng thành hình dạng gì? Nghĩ đến Nhị đệ nàng cũng coi như lãng tử, nếu có thể cố gắng sinh sống cùng vị đệ muội hiền lương dịu dàng, chính là không thể tốt hơn.

Chu thị nói: “Chuyện như vậy, tẩu vốn không tiện nói, nếu đệ muội tin ta, vậy ta cũng nói một vài lời từ đáy lòng. Tình tình Nhị đệ lúc trước xác thực là vô cùng hồ đồ, nương cũng không làm gì được hẳn. Nhưng từ sau khi đệ muội vào cửa, Nhị đệ đối với muội như thế, quả thật ngoài dự liệu của ta. Hỏi muội mới vào cửa, nương liền đề cập với ta, lo lắng tính tình muội quá mức dịu dàng, không áp được Nhị đệ, nếu bị ủy khuất, nương cũng đau lòng. Lúc này nhìn hai người cùng nhau vui vẻ, lại mang thai hài tử, Nhị đệ lại cẩn thận từng li từng tí phụng dưỡng muội trong lòng bàn tay, ta nghĩ rằng Nhị đệ là chân tâm đối với muội...” Chu thị bỗng nghĩ đến phu quân mình, mặt nhuộm ý cười, nói, “Nam nhân a, có ai hi vọng nữ nhân mình thích đem hẳn đẩy đến bên người nữ nhân khác? Nam nhân đều sĩ diện, bây giờ hẳn tốt với muội, nếu muội thật sự làm vậy, danh tiếng hiền lương đúng là có, nhưng nếu không cẩn thận làm tổn thương hẳn, sau này muốn cứu vẫn là rất khó khăn...”

Điều thị nghe chăm chú, cũng rừ mắt suy nghĩ chốc lát, sau đó khóe miệng tỏa ra một nụ cười, nói: “Tẩu tẩu nói đúng lắm”

Chu thị cười cười, nói: “Lời ta nói cùng đệ muội xem như là xuất phát từ tận đáy lòng, nếu là bị người ngoài nghe thấy, chỉ sợ sẽ nói ta hẹp hòi ——”

Điều thị lại nói: “Mới không phải. Tẩu có thể nói chuyện như vậy cùng ta, trong lòng muội thấy rất vui vẻ. Lúc trước muội còn sợ không xử lý tốt mối quan hệ chị em dâu, tẩu cũng biết tuổi tác muội... Thế nhưng trên thực tế lại không có bao nhiêu kinh nghiệm...”

Cái này Chu thị tất nhiên biết.

Vì danh tiếng khắc phu, mấy năm qua Điều thị cửa lớn không ra, ngay cả thân thích cũng cực ít qua lại, cũng khó trách tính tình ngày càng nhân tính.

Điều thị lại nói: “Mấy lời tẩu tẩu nói khiến muội nhất thời thoải mái*, kỳ thực nói thật, muội cũng không muốn Nhị gia hẳn... Dù sao muội cũng không hào phóng như vậy. Thấy tẩu cùng Quốc Công gia ân ái đến nay, xác thực khiến người ta không ngừng hâm mộ, nếu sau này muội cùng Nhị gia cũng có thể như vậy thì thật tốt.”

*chỗ này nguyên văn tác giả là “đề hồ quán đỉnh”, nghĩa nôm na hình như là đổ rượu đỏ lên đỉnh đầu))) nó hơi không liên quan xí vì mị dịch từng chữ một, theo gg thì đây là một thành ngữ, ẩn dụ việc lắng nghe người thông minh nói sẽ hiểu được nhiều điều, hoặc cũng để miêu tả sự mát mẻ hoặc thoải mái))))

Điều thị nhìn nữ tử ngồi bên cạnh, thấy nàng dung mạo đoan chính thanh nhã, là dung mạo thể gian hiếm thấy, khuôn mặt tươi cười nhìn như không lớn hơn mình bao nhiêu, lúc vung tay nhắc chân đều khéo léo hào phóng, khí chất càng hơn dung mạo. Trong lòng nàng vui mừng, tẩu tẩu có thể cùng nàng nói lời thật lòng, chính là thật sự coi nàng như thân muội muội. Từ lúc bắt đầu vào cửa, vị tẩu tẩu này liền dạy dỗ nàng rất nhiều, hơn nữa mỗi lần đều nhân nại, nữ tử như vậy, ai cũng sẽ yêu thích.

Nghe xong lời Chu thị nói, trong lòng Điều thị cũng không còn bận tâm, hoan hỉ vui mừng trở về Tây viện.

Khuông Lệnh Uyển yên tĩnh ngồi một bên.

Chuyện hai người vừa nói tất nhiên một chữ cũng không lọt khỏi tai nàng.

Khuông Lệnh Uyển loan môi, thầm nghĩ mình không chỉ dung mạo giống mẫu thân, ngay cả tính tình cũng giống mẫu thân.

Nàng cũng vậy, mặc kệ những thứ ngôn ngữ kia, phu quân mình làm sao có thể rộng lượng giao cho nữ nhân khác dùng? Nếu Lục Tổng sau này dám cưới vợ bé, xem nàng làm sao trừng trị hẳn!

Điều thị một mặt vui mừng trở về Tây viện.

Vừa vào phòng, đã thấy Khương Nhị gia trở về.

Nàng kêu một tiếng “Nhị gia”, sau đó hơi nhướn mày, đi tới giúp Nhị gia thu dọn xiêm y, bắt đầu dĩm cười: “Nhị gia sao lại giống tiểu hải tử, xiêm y cứ vất bừa bãi?”

Về mặt Khương Nhị gia ngẩn ra.

hắn nhìn thê tử yêu điệu trước mặt, có chút không tự nhiên nói: “không chú ý.”

Điều thị nghe xong nhân tiện nói: “Cái kia chính là trách nhiệm của gã sai vặt theo sau Nhị gia, như vậy xuất môn không phải là để người ta chê cười sao?” Nàng cẩn thận từng li từng tí vuốt lên nếp nhăn trên áo bào, nhìn về phía Lục Thước, nói, “Đừng đó làm gì, còn không đi pha trà cho Nhị gia?”

Lục Thước xưa nay cơ linh, làm việc cũng ôn hòa, lúc này đúng là có chút mất tập trung, nghe Điều thị nói xong sững sờ ngẩn đầu, đối mắt với Khương Nhị gia, khuôn mặt nhất thời nóng lên, sau đó lui xuống chuẩn bị nước trà.

Trong phòng không còn người ngoài, Khương Nhị gia mới ôm lấy thê tử trong lòng ngực, ôn nhu hỏi: “Lại đến chỗ đại tẩu?”

Điều thị biết tính tình Khương Nhị gia có chút trẻ con, cũng tùy theo hắn, hai tay ôm eo hắn, gật đầu nói: “Àn, thiếp thân đối với việc nhà một chữ cũng không biết, mỗi lần đều là tẩu tẩu chỉ dạy thiếp thân. Tẩu tẩu tính tình được, đối xử với thiếp thân như thân muội muội, thiếp thân tất nhiên cũng yêu thích nàng. Nhị gia...” Điều thị bỗng nhiên đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Khương Nhị gia, gò má hồng hào nói, “Nhị gia yêu thích thiếp thân sao?”

Khương Nhị gia nhìn thê tử e thẹn ướn át trong lòng ngực, trong lòng đột nhiên sinh ra mấy phần hồ thẹn.

Tay hắn vuốt ve mặt nàng, nói: “Tất nhiên yêu thích.”

Điều thị thấy hắn dường như có chút không giống thường ngày, quy củ đáng hoàng trịnh trọng, đúng là có chút không quen.

Nàng cười nói: “Kỳ thực thiếp thân tuổi như vậy rồi, nói những lời này sợ là có chút kỳ quái, nhưng Nhị gia cũng biết chuyện của thiếp thân trước đây. Lúc trước gã cho Nhị gia, thiếp thân liền đem cả đời đánh cược, Cũng may... Cũng may thiếp thân lúc này không thua.”

Lúc trước hắn không tốt thì như thế nào? Chỉ ít có thể chậm rãi thay đổi. Nàng nguyện ý tốn thời gian cả đời.

Khương Nhị gia biết nàng đọc đủ thứ thi thư, xưa nay làm việc đều có quy củ, hôm nay hiếm thấy lộ ra kiểu thái tiểu nữ nhân như vậy, sợ là đại tẩu cùng nàng nói cái gì. Kỳ thực hắn cũng thấy buồn bực, lúc trước nói nữ nhân đều chỉ là tùy tiện vui đùa một chút mà thôi, như đại ca hắn chăm chú như thế làm cái gì? Đại tẩu thực sự xinh đẹp tuyệt luân, nhưng mỹ nhân xinh đẹp, giữ mười năm cũng nên chán... Bây giờ, đúng là đến phiên hắn tự mình té nhào.

Khương Nhị gia giờ tay xoa đầu Điều thị, nghĩ tới điều gì, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Chớp mắt một cái, liền đến đầu tháng sáu năm sau.

Điều thị sinh một tiểu tử béo, tên là Khương Hữu, Vệ Quốc Công phủ liền có thêm một vị tam công tử.

Kiếp trước không có chuyện kia của Từ thị, Điều thị tất nhiên chưa vào cửa, Khương Lệnh Uyển vẫn là bé nhất. Bây giờ có thêm một tiểu đường đệ, liền khiến Khương Lệnh Uyển vui đến hỏng rồi, mỗi ngày đều muốn đi Tây viện thăm tiểu đường đệ.

Khương Lệnh Uyển sáu tuổi vóc dáng tất nhiên là cao lên một chút, chỉ là khuôn mặt bánh bao mập mập không làm sao biến hóa, vẫn là môi hồng răng trắng, khiến người người yêu thích. Nàng cúi đầu, nhìn tiểu đường đệ trong nôi ngắm lấy đầu ngón tay.

Vị tiểu đường đệ này của nàng khổ người lớn, sau này cũng là tiểu mập mập tròn vo.

Nhìn thấy nàng tới, tiểu đường đệ liền mở to mắt long lanh nhìn nàng, khách khách cười không ngừng, a a a rất là nhiệt tình —— đại khái là cùng một gương mặt bánh bao, hai người nhìn nhau đều thấy thân thiết.

Khương Lệnh Uyển cúi người hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé non nớt trắng trẻo của Khương Hữu, lúc này rốt cục hiểu được vì sao người khác nhìn mình đều muốn xoa nắn, hôn nhẹ mặt nàng.

Quá đáng yêu.

Bàn tay mập mập của Khương Lệnh Uyển cầm tay nhỏ của Khương Hữu, thấy hắn cầm lấy đầu ngón tay mình, sức lực cũng rất lớn.

Tiểu oa oa thật là quá đáng yêu, kiếp này nàng nhất định phải tranh thủ, cố gắng dưỡng tốt thân thể, sinh nhiều mấy đứa cho Lục Tông.

Hữu nhi nhìn khuôn mặt bánh bao thịt của vị tiểu đường tỷ cũng rất yêu thích, đến gần gặm gặm, chỉ là tiểu oa oa lúc này răng không dài, gặm nửa ngày cũng không gặm được gì, liền không vui nhíu lông mày. Đôi mắt to nhìn gương mặt tiểu đường tỷ lưu lại ngậm nước của mình, duỗi cánh tay mập mập ra sờ, sau đó a a a vui mừng gọi lên.

Chương 49

Editor: Mira

Beta: Kye

Khương Lệnh Uyển đang vui đùa với tiểu đường đệ đáng yêu, Khương Lệnh Đề thờ hồng học chạy vào.

Khương Lệnh Uyển xoay người, nhìn tiểu nữ oa trắng nõn mềm mại, một năm qua, Khương Lệnh Đề thay đổi khá nhiều. Lúc này nàng chải lên búi tóc trái đào chính tề, không mang trang sức khác, ngay cả váy cũng chỉ có một màu xanh nhạt.

Khương Lệnh Đề hướng Diêu thị ngọt ngào hô một tiếng “Mẫu thân”, sau đó mới quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Lục muội muội, chúng ta đi thôi, Tà tiên sinh sắp đến rồi.”

Tà tiên sinh trong miệng Khương Lệnh Đề chính là nữ tiên sinh Chu thị dùng mọi cách để mời về cho Khương Lệnh Uyển —— Tà Cửu.

Nếu nói về danh tiếng, tên tuổi Tà Cửu so với Thảm Như Ý lúc trước vang dội hơn nhiều. Tà Cửu không giống như Thảm Như Ý thanh cao, lại là một nữ tử khiến người ta nhìn không thấu.

Tà Cửu vốn là quý nữ Tà gia, từ nhỏ chính là tiểu thần đồng, tài năng hơn xa những người được gọi là đại tài tử. Thời điểm Tà Cửu năm mười lăm tuổi đem lòng yêu thích một nam tử lớn hơn nàng mười tuổi, nam tử kia ngoại hình phổ thông gia thế cũng phổ thông, nhưng lại cùng Tà Cửu người tình ta nguyện, sau tư định chung thân*. Nhưng Tà gia nói thế nào cũng là gia tộc lớn tiếng tám lừng lẫy ở Tấn thành, làm sao có thể để hòn ngọc quý trên tay gả cho một nam tử không có gì như thế? Tà Cửu thấy phụ thân muốn đem nàng gả cho biểu ca cùng tộc, liền dứt khoát rời khỏi Tà gia, gả cho nam tử phổ thông kia. Điều này làm cho phụ thân Tà Cửu tức giận đến mức trực tiếp cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, sau lần đó không nhận Tà Cửu là người nhà họ Tà, càng không cho phép nàng bước chân vào Tà gia nữa bước.

*tư định chung thân: tự ý kết hôn, thời xưa kết hôn là do cha mẹ mai mối, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nên việc tự ý kết hôn là đại nghịch bất đạo)))) không như bây giờ

Kiếp trước Khương Lệnh Uyển thời điểm nghe được chuyện này, thần phục không ngớt.

Trong mắt nàng, những nữ tử kia đọc đủ thi thư đa phần đều cổ hủ gần buồn, có thể làm ra chuyện khác người như vậy dĩ nhiên khiến người ta giật mình.

Nàng khâm phục dũng khí của Tà Cửu, nếu đổi lại là nàng, nàng đánh chết cũng không ngó ngàng như vậy.

Ví dụ như hiện tại, phu quân của Tà tiên sinh lâm trọng bệnh, mẫu thân nàng bỏ ra số tiền lớn, lúc này mới có thể thỉnh nàng đến quý phủ dạy cho mấy tiểu nữ oa chưa dứt sữa. Với Tà Cửu mà nói, thật sự là đại tài tiểu dụng*. Nếu như lúc đó Tà Cửu nghe theo lời cha mẹ gả cho biểu ca cùng tộc, bây giờ làm sao có chuyện vì kẻ sinh nhai mà xuất đầu lộ diện a? Có điều tính khí Tà Cửu xác thực ngang bướng, là người cực kì khó tiếp xúc, dù nàng là tiểu nữ oa, đối với nàng cũng vô cùng nghiêm khắc, một chút cũng không cho cha mẹ mặt mũi, nên phạt liên phạt. Tính khí này, chẳng trách tới một bằng hữu tiếp tế cũng không có.

*đại tài tiểu dụng: dùng tài lớn làm việc nhỏ

Khương Lệnh Uyển nghĩ đến lần trước nàng đến muộn, Tà tiên sinh cảm thúc đánh lòng bàn tay nàng, sức lực quả thực khiến nàng đau đến không nói ra lời.

Tiểu thân thể của Khương Lệnh Uyển run lên, nghĩ tới uy nghiêm của Tà Cửu, liền hướng Diêu thị nói: “Nhị thẩm thẩm, vậy Xán Xán đi học, chút nữa lại trở lại thăm Hữu nhi.”

Sinh xong hài tử Diêu thị đầy dãi thướt tha hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ cũng nhiều hơn mấy phần từ ái, hướng Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề nói: “Đi đi, đừng để Tà tiên sinh chờ các con.”

Khương Lệnh Uyển “Ân” một tiếng, nắm tay Khương Lệnh Đề quay về Đông viện, thay đổi một thân váy xấu hoắc*.

*à váy đây chính là nguyên văn tác giả đây ạ.

Khương Lệnh Uyển nhìn chính mình trong gương ——

trên nụ hoa kẻ chỉ buộc dây cột tóc, tất cả các loại châu hoa đều tháo xuống, chỉ có khóa trường mệnh mang trước ngực nàng mới được giữ lại, chỉ là một thân váy xanh mượt này thật sự quá xấu. Như cái năm màu xanh.

Nhưng cũng không có cách nào.

Tạ Cửu là một tiên sinh nghiêm khắc, không cho hai nàng ở trong lớp mang đồ trang sức, khóa trường mệnh này vẫn là do mẫu thân khuyên can đủ đường mới đáp ứng cho nàng mang. Thấy khuôn mặt tiêu bánh bao của Khương Lệnh Uyển nhăn chặt, tràn đầy ghét bỏ, Khương Lệnh Đề cười cười nói: “Lục muội muội mặc gì cũng đều đáng yêu a.”

Khương Lệnh Uyển biết Tứ tỷ tỷ đang an ủi mình, cũng không nói gì, chỉ cùng nàng đi đến Ngọc Thạch đường học tập.

Ngọc Thạch đường là tiểu học đường bố trí trong Vệ Quốc Công phủ, chuyên để cho các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ đi học. Bây giờ Vệ Quốc Công phủ có tổng cộng bốn tiểu thư, hai chị mỗi bên mỗi một nữ tiên sinh, người ít, tất nhiên không thể so sánh với đồng học bên ngoài, dưới mí mắt tiên sinh ngủ gật hay truyền giấy đều không bị phát hiện, quả thực ngáp một cái đều sẽ bị Tạ tiên sinh gọi dậy hỏi vài câu, khiến người ta cảm thấy gò bó khản trương.

Thời điểm Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề tới cửa, nhìn thấy Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần cũng vừa mới đến.

Còn Khương Lệnh Dung, từ lúc sinh bệnh năm ngoái vẫn chưa tốt lên. Khương Nhị gia cũng nhẫn tâm, thẳng thừng đưa Khương Lệnh Dung đến biệt viện dưỡng bệnh, năm ngoái lúc tết cũng không đón về. Có điều mấy ngày trước nghe nói thân thể Khương Lệnh Dung đã tốt lên, Điều thị lại thiện tâm, ở bên tai Khương Nhị gia nhắc tới, Khương Nhị gia tất nhiên mềm lòng, nói chọn thời điểm tốt liền đón Khương Lệnh Dung về.

Khương Lệnh Huệ đứng trước mặt hai người, tình tế đánh giá cách ăn mặc của hai người một phen, lúc này mới “phụt” cười ra tiếng, hướng Tô Lương Thần bên cạnh nói: “Lương Thần, tỷ xem Tứ muội muội cùng Lục muội muội giống con sâu lông a, xanh mượt thế kia...”

Tô Lương Thần chỉ liếc mắt nhìn, không lên tiếng, trên mặt chỉ nhiều hơn một chút ý cười, coi như là phụ họa.

Khương Lệnh Huệ mỗi lần nhìn thấy Khương Lệnh Uyển ăn mặc thế này, liền vui vẻ liên tục, dùng sức cười cợt.

Nàng biết Khương Lệnh Uyển tuổi còn nhỏ đã yêu thích trang phục, ngày thường đeo trên đầu mặc trên người, cái nào không phải tình mỹ vô song, giá trị không nhỏ? Tuy cùng là tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, nhưng nàng so với Khương Lệnh Uyển chính là chênh lệch một vùng trời, chỉ là từ lúc Khương Lệnh Uyển mời tiên sinh năm nay, thấy nàng chỉ có thể mặc váy cùng trang sức đẹp để sau giờ học, trong lòng tất nhiên cũng thấy thoải mái chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dạng đặc ý của Khương Lệnh Huệ, cũng lười tính toán cùng nàng, chỉ kéo Khương Lệnh Đề đi vào.

đi vào bên trong, đôi mắt Khương Lệnh Đề cong cong, không nhịn được cười khanh khách nói: “Lục muội muội quả thực lớn rồi.”

Nếu là trước đây, vị Lục muội muội này của nàng khẳng định không nhịn được tranh chấp cùng Tam tỷ tỷ, không chiếm được tiện nghi quyết không bỏ qua.

Khương Lệnh Uyển đặt mông ngồi xuống trước bàn đọc sách bằng gỗ, ngẩng đầu nhìn Khương Lệnh Đề nói: “Nàng chỉ là ganh tị với muội thôi, muội tính toán với nàng ta làm cái gì?” Ánh mắt Khương Lệnh Huệ đầy tha thiết mong chờ nhìn vòng châu trang sức trên người nàng vòng qua vòng lại không phải một hai hồi, rõ ràng trông mà thèm, nhưng lại cố gắng đi si nhục nàng, tính tình này khiến người ta một chút đồng tình cũng không có. Có điều Khương Lệnh Huệ vẫn tính là dễ chịu, Nhị thẩm thăm vì muốn nàng vui lòng mà mua không ít xiêm y trang sức đẹp để, vốn Khương Lệnh Huệ không thích kẻ mẫu cũng dần bắt đầu thân cận Nhị thẩm thăm, chỉ cần có trang sức đẹp để, mở miệng gọi một tiếng “Mẫu thân” ngọt tới mức muốn chảy nước.

Khương Lệnh Đề cười cười, nhìn khuôn mặt bánh bao của Lục muội muội, càng nhìn càng khiến người ta yêu thích. Nàng liền không hiểu, vì sao Tam tỷ tỷ vẫn không thích Lục muội muội.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, hai người liền biết là Tạ Cửu đi vào.

Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề mau chóng ngoan ngoãn im lặng, nghiêm túc ngồi trước bàn đọc sách.

Tạ Cửu dung mạo thanh lệ, nhưng không tính là quá mức xuất chúng, chỉ là khí chất thanh lãnh, có chút khó thân cận, thấy nàng hôm nay chỉ mặc một thân váy mềm phò thông hơi cũ màu xanh nhạt, trên người không đeo bất kỳ trang sức nào, ngay cả tóc, cũng chỉ chải một cái uy dọa kẻ đơn giản, mang thêm một cái trâm gỗ khắc. Trâm gỗ này dường như đã qua nhiều ngày, thấy Tạ Cửu mỗi ngày đều mang, tất nhiên không khó đoán ra —— trâm gỗ này đại khái là do phu quân tặng nàng.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn.

Tục ngữ nói: bản tiện phu thê bách sự ai*. Vị Tạ tiên sinh này không biết có khi nào hỏi hận về quyết định ban đầu không?

*bản tiện phu thê bách sự ai: phu thê nghèo khổ trăm sự buồn, ý là cái nghèo mang đến trăm ngàn chuyện đau buồn khác.

Khuôn mặt Tạ Cửu không cảm xúc nhìn hai tiểu nữ oa ngồi thẳng trước bàn đọc sách, đi tới đứng trước, cũng không nói gì thêm, liền bắt đầu kiểm tra nội dung hôm qua đã học.

Tạ Cửu nhàn nhàn liếc mắt nhìn Khương Lệnh Uyển, nói: “Đọc thuộc lòng một lần luận ngữ mấy ngày nay học được.”

Hôm qua vừa mới học xong luận ngữ “Học nhi thiên”*, Tạ Cửu cố ý cho bài tập là bắt hai người học thuộc.

*cái này tui cũng không rõ lắm nghĩa của nó, hình như là một luận ngữ của Khổng Tử, dịch từng chữ theo sát raw là học và sách (?) chắc là học và hành í))) tui search gg cũng không ra được cái gì nhiều nên mình cứ tạm hiểu là học và hành đi nha.

Khương Lệnh Đề quy củ ngồi yên, nghiêng đầu nhìn Lục muội muội, nàng cũng biết tính tình Lục muội muội, học xong liền đi thăm Hữu nhi ở chỗ mẫu thân một hồi, trở về sân mình, làm sao còn nhớ bài tập Tạ tiên sinh giao a? Dù là nàng ngần dạn vắn dạn, Lục muội muội đại khái là nước đổ đầu vịt, sợ là không để trong lòng.

Khương Lệnh Uyển lại dùng âm thanh mềm mại, trước mặt Tạ Cửu cũng không căng thẳng như Khương Lệnh Đề, chậm rãi đọc xong, sau đó mới ngoan ngoãn nói: “Tiên sinh, như vậy được chưa ạ?”

Tạ Cửu nhìn tiểu nữ oa bụ bẫm trước mặt, thấy nàng còn nhỏ tuổi đã có khuôn mặt tinh xảo dị thường, khuôn mặt nhỏ trắng nõn không có chút sợ sệt, đôi mắt to long lanh nước càng linh khí mười phần, nhìn liền biết là người thông tuệ. Chỉ là vị Khương Lục tiểu thư này còn nhỏ tuổi liền bị chiêu đến ngàn kiêu vạn sủng. . .

Khương Lệnh Uyển đọc vô cùng trôi chảy, vốn Khương Lệnh Đề cảm thấy lo lắng cũng không nhịn được đưa đến ánh mắt khen ngợi.

Có điều Khương Lệnh Uyển lại có chút chột dạ.

Tạ Cửu khẽ vuốt cằm, không có bất kỳ biểu dương* nào, chỉ nói một câu: “Ngồi xuống đi.” Sau đó liền gọi Khương Lệnh Đề dậy đọc thuộc lòng. Khương Lệnh Đề đối với chuyện học xưa nay chăm chú, mỗi ngày ngoại trừ lúc học xong chơi cùng Khương Lệnh Uyển, đều ngoan ngoãn ở Thanh Hà cư chăm chú đọc sách. Nội dung “Học nhi thiên” Khương Lệnh Đề đã sớm thuộc nằm lòng, chỉ là nàng xưa nay nhất gan, đối mặt với tiên sinh vẫn còn chút sợ sệt, vừa căng thẳng một chút liền đọc có chút không trôi chảy.

*biểu dương: khen ngợi

Tạ Cửu nhưng lại động viên nói: “Đừng nóng vội, từ từ đọc.”

Đọc đến khúc sau, Khương Lệnh Đề liền quên căng thẳng, trôi chảy đọc thuộc mấy câu ở mặt sau, đôi mắt to nhìn Tạ Cửu, có chút bất an.

Tạ Cửu mỉm cười tán dương: “Đọc rất khá, chắc hẳn là dành ra nhiều công sức, ngồi xuống đi.”

Được tiên sinh biểu dương, khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Đề nhất thời nhiễm ý cười, gật đầu nói: “Tạ ơn tiên sinh.” Sau đó liền hoan hỉ vui mừng ngồi xuống, dự định sau khi học xong liền nói cho mẫu thân biết, nàng được Tạ tiên sinh biểu dương.

Tạ Cửu liếc mắt nhìn Khương Lệnh uyển, thấy nàng còn nhỏ, trên mặt lại không lộ ra bất kỳ cảm giác không vui nào.

Sau khi học xong, hai người đi ra khỏi Ngọc thạch đường, Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Uyển bên cạnh, không lên tiếng. Khương Lệnh uyển thấy vẻ mặt Khương Lệnh Đề có gì đó không đúng, lúc này mới trừng mắt nhìn nói: “Tứ tỷ tỷ làm sao vậy?”

Khương Lệnh Đề dừng bước, nhìn khuôn mặt nấp nấp đẹp đẽ của Khương Lệnh Uyển, cẩn thận hỏi: “Lục muội muội, muội . . . muội có thấy không vui không?”

Tuy Khương Lệnh Đề mới bảy tuổi, nhưng tâm tư so với tiểu nữ oa bình thường tinh tế hơn nhiều.

Con mắt Khương Lệnh Uyển cong cong, nói: “Tứ tỷ tỷ sao lại hỏi vậy?”

Khương Lệnh Đề rũ rũ mắt, có chút bất an, háp háp môi bất mãn lầm bầm nói: “Lúc nãy rõ ràng Lục muội muội đọc giỏi hơn ta, nhưng Tạ tiên sinh không có biểu dương người, nếu là tỷ, tỷ sẽ cảm thấy có chút không công bằng. . .” Nàng biết mình cũng coi như thông minh, nhưng Lục muội muội này nhỏ hơn nàng một tuổi, so với nàng lại càng thông minh hơn. Chỉ là mỗi lần ở trong lớp, Tạ tiên sinh dường như có chút không thích Lục muội muội, chưa bao giờ tán thưởng nàng câu nào, ngược lại đối với mình, lại thường xuyên biểu dương.

Còn tưởng là chuyện gì.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, nói: “Tạ tiên sinh biểu dương muội không thấy có gì hiếm lạ, trong mắt Xán Xán, Tứ tỷ tỷ vẫn luôn lợi hại nhất, lừa được người khác, chứ Tạ tiên sinh đâu phải người ngốc sao có thể dễ bị lừa như thế?” Được rồi, chúng ta đi thăm Hữu nhi đi, sau đó cùng Xán Xán trở về ăn điểm tâm, mấy ngày nay nữ đầu bếp học được thêm một ít món mới, là Nhị thẩm thẩm tự mình dạy, sau khi ăn xong tiện mang một ít về cho đi nương, nàng nhất định sẽ thích.”

*khúc này mị cũng không hiểu XX gian lận kiểu gì nữa... Tác giả lại không đề cập đến ở phía sau nên mị cũng bó tay...

Thấy Lục muội muội không có không vui, Khương Lệnh Đề cũng yên lòng, khuôn mặt nhỏ thanh lệ cười đến xán lạn cực kỳ, sau đó cùng Khương Lệnh Uyển đi ăn điểm tâm.

Đào ma ma hầu hạ Khương Lệnh Uyển tắm rửa, xong rồi chọn một thân tâm y màu hồng nhạt đẹp đẽ, ôm nàng hướng về phía giường ngủ. Mái tóc dài

của Khương Lệnh Uyển rồi tung, giương mắt nhìn Đào ma ma, hỏi: “Đào ma ma, có phải Xán Xán nặng hơn không a?”

Đào ma ma đặt nàng lên giường nhỏ, lấy khăn sạch trên tay nha hoàn lau chân cho nàng, thoáng giương mắt nói: “Lục tiểu thư đang thời kỳ phát triển, tất nhiên sẽ nặng hơn một chút.”

thật không?

Khương Lệnh Uyển duỗi tay nhỏ xoa xoa mặt.

Bản thân nàng tất nhiên không nhìn ra mình mập lên hay gầy đi, chỉ thấy khuôn mặt này vẫn toàn là thịt, chỉ sợ sau này không gầy đi được. Hơn nữa... Khương Lệnh Uyển rử rử mắt, đếm đầu ngón tay, lần trước nàng đến Vinh Vương phủ tìm Lục Bảo Thiên, Lục Bảo Thiên nói cho nàng biết gần nửa tháng nữa Lục Tông sẽ trở lại. Nàng lại một chút cũng không biết gì về tin tức này —— bởi vì hơn mấy tháng nay Lục Tông không viết thư cho nàng.

Khương Lệnh Uyển ngả đầu xuống giường, theo thói quen lấy con rối nhỏ bên gối ra, liền “đùng” một cái ném trở lại.

Thôi thôi, quên rồi thì thôi.

Ngược lại cũng đã hơn một năm, nàng cũng không nhớ rõ hình dáng hấn ra sao.

Ngày kế là ngày nghỉ của Khương Lệnh Uyển, như thường ngày đi tới Vinh Vương phủ tìm Lục Bảo Thiên chơi đùa.

Hơn một năm nay, Khương Lệnh Uyển rất chịu khó đến Vinh Vương phủ, quen cửa quen nẻo liền tiến vào viện của Lục Bảo Thiên, nhìn thấy Lục Bảo Thiên bị mất bằng một dây lưng màu lam đang cẩn thận đưa tay bắt người. Hôm nay Chu Lâm Lang cũng ở đây, vẫn như trước không chơi cùng Lục Bảo Thiên, mà yên lặng đứng bên cạnh.

Chu lâm Lang tám tuổi, mặc một bộ váy mềm màu hồng nhạt thêu hoa lan trước ngực, khuôn mặt nhóe mang theo nụ cười nhạt, hào phóng đắc ý, nhưng ít đi mấy phần ngây thơ xán lạn tiểu nữ oa nên có.

Khương Lệnh Uyển không nhìn thêm, chỉ để ý Lục Bảo Thiên bị nha hoàn vây quanh, sau đó cong môi cười, cẩn thận từng chút một đi tới.

Nhưng lỗ tay Lục Bảo Thiên xưa nay vô cùng tốt, khéo miệng uốn cong, lập tức bắt lấy Khương Lệnh Uyển.

Sau đó kéo bị mất xuống, thấy là Khương Lệnh Uyển, cười đến rạn rờ: “Xán Xán, muối đến rất đúng lúc, đến lượt muối”

Khương Lệnh Uyển bắt đắc dĩ nhú mày, thầm nghĩ mình thực sự xui xẻo.

Có điều nàng cũng không từ chối được Lục Bảo Thiên, mặc cho nàng bị mất mình lại, Lục Bảo Thiên đối với tiểu tẩu tẩu nàng cũng thật sự là thiết diện vô tư*, bị quá chặt chẽ, một khe hở cũng không lưu lại cho nàng.

*thiết diện vô tư: công bằng, không thiên vị người có mối quan hệ riêng tư với mình

Đôi mắt nhìn không thấy, Khương Lệnh Uyển liền có chút ngốc.

Tiểu thân thể mềm mại vòng tới vòng lui, duỗi dài tay, làm sao cũng không bắt được người.

Bên tai hình như có tiếng cười.

Khương Lệnh Uyển vênh tai lên nghe, thấy Chu Lâm Lang cũng chê cười nàng, nhất thời tâm trạng liền không vui. Trong lòng nàng ảo não, cũng không cẩn thận như trước, chỉ cố gắng bắt người. Nàng cũng không sợ té —— viện tử này toàn là nha hoàn, nàng là chủ nhân, tất nhiên không thể tro mắt nhìn nàng ngã.

Khương Lệnh Uyển vẩy vẩy bàn tay nhỏ sờ xoạng đã lâu, rốt cục tìm thấy một góc áo, lúc này mới một mặt hưng phấn ôm lấy cánh tay của người nọ, tươi cười một tiếng nói: “Bắt được rồi!”

Chỉ là một khắc sau, cánh tay nàng bắt được lại nhẹ nhàng đưa tay nắm chặt tay nhỏ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Tuy lúc này hai mắt bị che lại, nhưng nàng phảng phất vẫn có thể đoán được người kia là ai.

... hần trở về.

Kỳ thực nàng không phải là người vô tâm vô phể, Lục Tông đi đã hơn một năm, ngoại trừ thời gian đầu nàng có chút nhớ hần, nhưng sau đó cũng không có cảm giác gì. Chỉ là khi hần gửi thư đến, tâm tình của nàng sẽ tốt hơn một chút. Nhưng những nỗi nhớ đó không giai dăng như thời gian đầu. Nàng thậm chí còn hoài nghi, nếu như lần này Lục Tông rời đi không phải là một năm rưỡi mà là bốn năm, năm năm, nàng thật sự sẽ quên hần mất.

Nhưng bây giờ Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy như mũi nàng bắt đầu lên men.

Nàng giơ bàn tay nhỏ lên, kéo vải che mắt xuống, chậm rãi ngược mắt nhìn thiếu niên trước mặt, còn chưa hồi thần, Lục Bảo Thiên đã hưng phấn nhào tới: “Ca ca! Rốt cục ca ca cũng đã về!”

Lục Bảo Thiên ôm chặt lấy cánh tay Lục Tông, đáng vẻ vô cùng hài lòng.

Gương mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển sững sờ một chút, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt của Lục Tông, thấy hần mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc, dáng người cao cao gầy gò, rõ ràng là hần chỉ mới rời đi một năm thôi, nhưng đường viền trên gương mặt lại trở nên góc cạnh, gò má tuấn lãng cũng đen nhiều hơn trước, nhưng tính tình lại không hề đổi, vẫn không thích nói chuyện như trước. hần chỉ liếc mắt nhìn Lục Bảo Thiên, sau đó đi về phía nàng, nhấc tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, nói: “Xán Xán cao hơn nhiều a.”

Lục Bảo Thiên ôm lấy Lục Tông cảm bản là không chịu buông tay, nhếch môi nói: “Muội cũng cao hơn rất nhiều nha.”

Lúc trước nhận được tin, rõ ràng là nói nửa tháng sau ca ca mới trở về, không ngờ lại trở về trước, có thể không khiến mọi người cảm thấy vui mừng sao?

Lục Bảo Thiên liên tục lải nhải, nói với ca ca những chuyện của bản thân hơn một năm nay, sau đó lại cong miệng than oán nói: “Cha đúng thật là, muội đã nói muốn đến Cẩm Châu thăm ca ca, vạn nhất cứ cứ không chăm sóc tốt cho ca ca thì sao bây giờ? Lúc này nhìn đi, ca ca đã gầy đen đi rất nhiều, không biết là cứ cứ chăm sóc ca như thế nào.”

Lục Bảo Thiên còn nhỏ tuổi, là cái tuổi thiện lương, quan tâm tới mọi người, huống chi nàng chỉ có một ca ca là Lục Tông, đương nhiên là vô cùng quan tâm hần.

Lúc này Vinh Vương cũng vui mừng đi tới, phía sau là Phan trắc phi, gương mặt tràn đầy tươi cười. Vinh Vương đi tới bên người Lục Tông, thấy nhi tử cao lớn hơn rất nhiều, lúc này mới vui mừng vỗ vỗ vai hần, quay qua nói với Lục Bảo Thiên: “Thiên Nhi, con xem ca ca quan tâm con như vậy, vừa hỏi phủ lập tức liền đến thăm con.”

Gương mặt Lục Bảo Thiên dương dương tự đắc, đôi mắt loạn thành một hình vòng cung, nghiêng đầu nói: “Ca ca chỉ có một muội muội ruột là Thiên Nhi, không nhớ con thì còn nhớ ai được chứ?”

Sau đó, Khương Lệnh Uyển liền thấy Lục Tông theo Vinh vương tiến vào thư phòng, lúc này mới nói lời từ biệt với Lục Thiên Bảo.

Đôi mắt Lục Thiên Bảo tròn trũng lên, có chút không muốn nàng rời đi: “không phải Xán Xán chỉ vừa mới tới thôi sao? Hón nữa hôm nay ca ca rốt cuộc đã trở về, muội nói chuyện với ca ca một chút rồi lại đi cũng có sao đâu?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, giải thích: “Ta đột nhiên nhớ tới vẫn còn bài tập Tà tiên sinh bố trí nhưng vẫn chưa làm, sợ lát nữa về sẽ bị nương nhắc tới.”

Lục Bảo Thiên thất vọng “À” một tiếng, lúc này mới nhìn qua Chu Lâm Lang nói: “Vậy còn Lâm Lang thisao?”

Chu Lâm Lang dịu dàng nở nụ cười, tâm tình tự hồ rất tốt: “đã lâu rồi chưa gặp Tông biểu ca, ta có chút nhớ hần, ở thêm một lúc rồi lại đi.” Nàng nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói, “Nếu Xán Xán đã có chuyện phải làm thì cứ để muội ấy trở về trước đi. Hôm nay Tông biểu ca trở về, sợ là quý phủ sẽ rất náo nhiệt, không chừng sẽ không thể quá để tâm đến Xán Xán, như vậy sẽ không tốt.”

không để tâm nổi đến ta chẳng lẽ để tâm nổi tới người? Khương Lệnh Uyển âm thầm oán giận, sau đó liền đi về phía tiền viện.

Đào ma ma hiểu rõ tiểu thư nhà mình nhất, Lục tiểu thư tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng có tâm tư của riêng mình, không giống với những nữ oa sáu tuổi khác. Đào ma ma tiến đến, thoáng cúi người, nói với Khương Lệnh Uyển: “không phải Lục tiểu thư rất nhớ Vinh thế tử hay sao? Chúng ta gặp Vinh thế tử một lát rồi lại đi có được không?”

Khương Lệnh Uyển vênh miệng nhỏ lên, thanh âm non nớt nói: “Người ta đang đoàn tụ với người nhà, ta ở lại xem náo nhiệt làm gì?” Nếu Lục Tông không muốn viết thư cho nàng, vậy nàng cần gì phải nghĩ nhiều? Bây giờ nàng còn nhỏ, nếu cứ dán hần không buông, vậy sau này lớn lên rồi, Lục Tông chẳng phải sẽ không biết quý trọng hay sao?”

Khương Lệnh Uyển càng nghĩ càng tức giận.

một tiểu cô nương lại nghiêm mặt nhũn mảy, trời cao còn ban cho nàng đáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu như vậy, quả là khiến người xem đau lòng.

Đào ma ma hiểu được Lục tiểu thư lúc này lại đang khó chịu. Lục tiểu thư luôn là như vậy, tức giận đến nhanh, mà hết giận cũng nhanh, trên thực tế lại cực kỳ dễ dỗ, lại là người quan tâm hiểu biết người khác. Lúc trước Vinh Thế tử đúng là rất có tâm, cứ cách hai tháng là sẽ gửi một phong thư. Viết thư cho một nữ oa năm sáu tuổi, cũng có thể nói rõ được Vinh thế tử có đặt tiểu thư ở trong lòng, chưa nói đến nội dung trong thư viết gì, tóm lại là hần có nhớ tới tiểu biểu muội này. Nhưng đến nay đã hơn nửa năm, ngoại trừ một phong thư được gửi vào tháng giêng ra thì sau đó liền bất vô âm tín, cũng khó trách Lục tiểu thư cảm thấy không vui.

Đào ma ma thấy nàng đi nhanh như vậy, lập tức khẩn trương theo sát phía sau, nói: “Lục tiểu thư dichậm một chút, cẩn thận té.”

Dù có khác biệt như thế nào thì chung quy cũng là một nữ oa nha.

Khương Lệnh Uyển lại không chịu nghe theo, nghĩ tới đáng đáp nhẹ như mây như gió của Lục Tông, phảng phất như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, chỉ một câu “Cao hơn nhiều” sau đó cũng không thèm nói gì nữa, cũng bởi vì nàng còn nhỏ tuổi, nên căn bản là không cần giải thích gì cho nhiều. Kì thực lúc trước nàng cũng có nghĩ, Lục Tông đối với nàng rất tốt, quan hệ của hai người còn là biểu huynh muội, nhưng nếu từ ban đầu Lục Tông không viết thư cho nàng, sau này nàng cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, nàng suy nghĩ là quãng thời gian mà hần không viết kia.

Hành động này của hần là có ý gì?

đi tới cửa, xe ngựa của Vệ Quốc Công phủ đã chờ sẵn.

Khương Lệnh Uyển tùy ý để Đào ma ma ôm nàng đi, lúc vừa lên xe nàng lập tức liền có chút hối hận rồi, nhưng nàng xưa nay rất sĩ diện, sao có thể quay lại tìm Lục Tông?

Khương Lệnh Uyển yên lặng ngồi trong xe, đầu nhỏ hơi rũ xuống.

Nàng nghe thấy tiếng người tới, theo quán tính giương mắt lên, vừa thấy là Lục Tông, nàng càng kinh ngạc sững sờ há miệng, gương mặt bánh bao tròn tròn có vẻ như thật ngạc nhiên: “Lục Tông?”

Lục Tông “Ừm” một tiếng, sau đó tiến vào ngồi bên cạnh nàng, nói: “Ta đưa muội về.” hần cúi đầu thấy bánh bao nhỏ hôm nay có vẻ yên lặng, phảng phất như không muốn gặp hần, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Xưa nay nàng rất thù dai, điều này hần đã sớm biết.

Đào ma ma chỉ lo lắng Lục tiểu thư tức giận không muốn nói, vội vàng tiếp lời: “Vinh Thế tử ngài có tâm, trước đây Lục tiểu thư nhà chúng ta vẫn luôn nhắc tới Vinh Thế tử.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt, đôi mắt to đen láy liếc nhìn Đào ma ma, Đào ma ma cũng nhìn nàng cười cười, ho nhẹ một tiếng, sau đó liền không nói.

Nhất thời, bên trong xe ngựa lại trở nên yên lặng.

Tĩnh tĩnh Lục Tông vốn yên tĩnh, ngày xưa khi hai huynh muội ở cùng nhau, vẫn luôn là Khương Lệnh Uyển thích cười, thích nói. Lục Tông nhìn bánh bao nhỏ ngồi bên cạnh, thấy gò má nàng vẫn tròn tròn mập mập, hôm nay mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, tóc búi thành hai nụ hoa nhỏ nhỏ tinh tế, cài một chiếc trâm trâm châu, cổ đeo chiếc vòng mảnh làm bằng vàng ròng, hai bàn tay nhỏ đang đặt trên đầu gối, móng tay màu hồng phấn, nếu không nói lời nào thì quả thật có mấy phần khí khái thực nữ.

Lục Tông không mở miệng.

Xe ngựa như gặp phải chướng ngại, bỗng nhiên lay động.

Lục Tông phản ứng nhanh, lập tức ôm tiểu nữ oa vào trong lòng.

Đào ma ma sợ hết hồn, chờ xe ngựa ngừng lại, mặt mày lập tức cũng trắng bệnh, vén rèm lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Mã phu lập tức đi xuống kiểm tra xe, nói là bánh xe bị hỏng.

Khương Lệnh Uyển nhắc đầu nhỏ ra khỏi lòng Lục Tông, đôi mắt to nhìn hần. Lục Tông thấy đôi mắt ngập nước của nàng, thanh âm ôn hòa hỏi: “Sợ sao?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, nằm nhàoai trong ngực hần không lên tiếng.

Xe ngựa bị hỏng rồi, tuy rằng không phải là vấn đề lớn gì, nhưng muốn sửa lại cũng cần có thời gian. Lục Tông suy nghĩ một chút, cúi đầu, nhẹ nhàng nặn gò má nộn nộn mềm mại của tiểu bánh bao, đề nghị hỏi: “Có muốn cưỡi ngựa không?”

Cưỡi ngựa?

Về mặt Khương Lệnh Uyển liền trở nên hưng phấn, đôi mắt to trở nên linh động.

Nàng đương nhiên muốn cưỡi ngựa, trước đây đã xin cha và mẫu thân mấy lần, nhưng tuổi nàng thật sự quá nhỏ, chờ thêm mấy năm nữa mới có thể học cưỡi ngựa. hiện tại nghe Lục Tông nói như vậy, con mắt Khương Lệnh Uyển híp lại, gật gù, thanh âm mềm mại nói: “Muốn.”

Lục Tông liền ôm người xuống xe ngựa.

Đào ma ma nhìn điệu bộ của Lục Tông, trái tim như muốn ngừng đập, vội vàng nói: “Vinh Thế tử, như vậy không được, Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi, nếu như xảy ra chuyện...”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn nằm tựa đầu trên vai Lục Tông, nhìn về phía Đào ma ma gật gật tay nói: “Đào ma ma yêu tâm, Tông biểu ca cười ngựa rất lợi hại.”

Chuyện này đương nhiên Đào ma ma cũng biết, lúc trước nàng đã từng thấy tư thế oai hùng của Vinh Thế tử trên lưng ngựa. Chỉ là khi nhìn tiểu thiếu niên này, đừng nói hắn có bao nhiêu lợi hại, chỉ là tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, sao có thể yên tâm giao lục tiểu thư cho hắn: Tiểu nữ oa cười ngựa? Vạ nhất tiểu thư bị té ngã, nàng bị trách phạt cũng không sao, nhưng nếu Lục tiểu thư xảy ra mệnh hệ gì, phu nhân và quốc công gia sao có thể an tâm?

Trước kia Đào ma ma còn cảm thấy vị Vinh Thế tử này là một người thận trọng, nhưng lúc này nàng lại nghĩ: Cho dù có thận trọng đến mức nào thì cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi.

Nhưng Khương Lệnh Uyển ngược lại rất hưng phấn, tùy ý Lục Tông ôm nàng lên ngựa, bàn tay nhò trắng nõn nắm chặt lấy bờm ngựa, chỉ sợ té xuống.

Lục Tông dám nói mang nàng đi cười ngựa đương nhiên là có nguyên nhân, một là bởi vì hắn có tự tin, hai là vì hắn muốn dỗ nàng. Chỉ là sau khi lên ngựa, phát hiện tiểu bánh bao quả thực còn quá nhỏ, thân thể tròn vo nhỏ bé ngồi trên đại mã,

hắn cúi đầu dặn dò: “Phải ôm chặt.”

Khương Lệnh Uyển vô cùng phối hợp “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn ôm chặt lấy eo hắn.

Lục Tông nhú mày lại, vẫn có chút không yên lòng.

Sau khi suy nghĩ một chút, mới rút thắt lưng gấm của hắn ra, vòng qua nách nàng buộc chặt lại vào eo hắn.

Khương Lệnh Uyển nhìn điệu bộ này của Lục Tông, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, nhưng vì có thể cười ngựa, nàng cũng đành nhận mệnh vùi mặt nhỏ vào trong ngực của hắn.

Trong lòng lại thầm nói: lúc này Lục Tông thật sự đã cột nương tử vào thắt lưng của chàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Áo choàng của Lục Tông sượt trên mặt nàng có chút khó chịu, Khương Lệnh uyển nhú nhú mày lại, sau đó liền quay mặt qua một bên. Lục Tông biết nàng không quá thoải mái, dù sao tuổi nàng vẫn còn quá nhỏ, bàn tay nhỏ như vậy, nếu không nắm chặt thì té xuống lúc nào cũng không rõ. Lúc này phải buộc chặt bánh bao nhỏ vào thắt lưng hắn mới yên tâm.

Lục Tông điều khiển tốc độ của ngựa lại cho phù hợp với Khương Lệnh Uyển, sau khi cười được một đoạn đường, gương mặt trắng nõn của Khương Lệnh Uyển cũng bị gió thổi cho đầu tóc ngổn ngang, bên tai nàng là tiếng vó ngựa lộc cộc, tiếng gió vù vù, còn có tiếng tim đập của Lục Tông.

Thình thịch, thình thịch.

Nàng nắm chặt lấy áo của hắn, khoe miệng thoáng nhếch lên, hai mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Lúc này Lục Tông vẫn chưa vội đưa người về Vệ Quốc công phủ, mà dừng lại ở một sạp hàng ven đường. Ghim cương ngựa lại, sau đó cời dây lưng cho nàng rồi ôm người xuống ngựa.

Khương Lệnh Uyển giơ tay sửa lại tóc mái ngổn ngang, ngẩng đầu không hiểu nhìn Lục Tông.

Lục Tông buộc ngựa lại, không lên tiếng, chỉ nắm tay nàng đi vào.

Sạp hàng chỉ là một cái lều đơn giản, bên trong có một đôi vợ chồng trạc tuổi trung niên.

Nam tử mặc bộ xiêm y màu xám cổ tròn, bên ống tay áo có mấy miếng vá, hần đang luộc một bát mì vằn thắn nóng hổi, còn vị phụ nhân kia búi một kiểu tóc đơn giản, cài một cây trâm bằng gỗ mộc mạc, lúc này đang vén áo lên bận bịu làm việc. Vóc dáng của người nữ nhân hơi thấp, nụ cười trên mặt có vẻ hòa khí, vừa thấy thiên niên đất theo tiểu nữ oa đi vào liền hỏi: “tiểu huynh đệ, có muốn một bát mì vằn thắn không?”

Lục Tông cúi đầu nhìn tiểu bánh bao, hỏi: “Có muốn ăn mì vằn thắn không?”

Khương Lệnh Uyển tỉnh tể đánh giá sạp hàng này, chỉ có một cái bếp đơn giản để hai vợ chồng làm việc, phía trước bày mấy cái bàn nhỏ và bốn cái ghế con, nhìn vô cùng đơn sơ. Nàng là Lục tiểu thư kim tôn ngọc quý của Vệ Quốc Công phủ, những sạp hàng đơn giản như vậy chưa từng đến bao giờ. Huống chi xưa nay nàng luôn là người soi mói, nhìn thấy cảnh này trong lòng liền oán cho cái mác không sạch sẽ.

Giương mặt nhỏ đáng yêu của Khương Lệnh Uyển ngược lên nhìn Lục Tông, nhẹ lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “không muốn.”

Lục Tông nghe xong gật đầu, chỉ gọi một bát mì vằn thắn và một đĩa bánh bao lá sen.

Hai người tìm một bàn không người ngồi xuống, Lục Tông thấy nàng nhũn mày nhăn nhó nhìn bàn, liền lấy khăn tay lau qua hai lần sau đó mới nói, “Muội ngồi đi.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới miễn cưỡng ngồi xuống, lắc lư chân ngắn, bộ dạng rất buồn chán.

Nàng giương mắt nhìn Lục Tông, cũng hiểu tính tình của hai người bọn họ quả là khác nhau rất nhiều —— Lục Tông làm việc trước này không câu nệ tiểu tiết, nhưng nàng đã quen sống những tháng ngày được nâng niu chiều chuộng, mọi thứ không thể qua loa. Ví dụ như hiện tại, mặc dù bụng nàng rất đói, nhưng chỉ cần nghĩ đây là món ăn bên lề đường nàng sẽ không còn chút khẩu vị gì với bát mì vằn thắn kia. Lúc này nàng không biết nên nói gì với Lục Tông, ban nãy nàng còn âm thầm quyết định sẽ không hề bám dính lấy hần, tránh sau này hần không còn cảm thấy mới lạ, không cần nàng nữa.

Nàng không nói lời nào, một đôi mắt to hiếu kì nhìn xung quanh, thấy vị phụ nhân đang cúi đầu làm vằn thắn.

Thấy nàng rửa hai tay rất sạch sẽ, tay trái cán mỏng bột, tay phải múc nhân thịt bỏ vào sau đó gói lại thành hình con bướm rất đẹp. Sau đó bỏ vào nồi nước đang sôi, miếng vằn thắn kia rất nhanh liền trở nên lỏng lẻo mềm mại. Cuối cùng vị phụ nhân kia vớt ra bỏ vào bát mì, rưới thêm nước dùng, sau đó rắc vừng lên, nhanh chóng bung tới.

Vị nữ nhân có khuôn mặt vui vẻ hòa ai, nhìn hai đứa trẻ tuy nhỏ tuổi, nhưng trang phục lại vô cùng phú quý, vừa nhìn cũng biết là hài tử gia đình giàu có, cũng không nói nhiều, chỉ thấy hai đứa bé này quá mức xinh xắn đẹp đẽ, giống như Kim đồng Ngọc nữ bên cạnh Quan âm bồ tát, liền không khỏi nhìn nhiều thêm một chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía bát mì vằn thắn của Lục Tông ——

nói thật, bát mì này không hề xấu xí như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại nó được trình bày rất đẹp, da bánh mỏng mềm, nước dùng bốc khói hi hất, chỉ cần ngửi, cũng biết là mùi vị sẽ rất ngon.

Tuy rằng vẻ ngoài không sai, nhưng lòng nàng vẫn không vượt qua khỏi cái lằn ranh kia, ngồi thẳng không lên tiếng.

Sau một lúc vị phụ nhân kia mang bánh bao lá sen lên cho Lục Tông.

Bánh bao lá sen cũng không phải là nặn bánh bao thành hình lá sen, mà bánh được gói bằng lá sen, nên khi hấp xong có màu xanh đậm ướt át, bên trong nhân bỏ rất nhiều thịt, sau đó dùng lá sen gói lại đem hấp.

Khương Lệnh Uyển mím mím môi, ngồi bất động.

Lục Tông dùng đũa gắp một cái bánh bao, nhẹ nhàng thổi, chờ đến kia không còn nóng mới đưa đến bên miệng Khương Lệnh Uyển, nói: “Ném thử xem.”

hần cho nàng nắc thang, nàng đương nhiên sẽ đi xuống.

Khương Lệnh Uyển há miệng, cẩn thận cắn một miếng nhỏ, chậm rãi nhai: Sau khi nghiền ngẫm một hồi, mày mới chậm rãi giãn ra.

Bánh bao mềm, nhân bánh cũng vô cùng đậm đà, cắn một cái đã thấy nhân bên trong, nhân thịt cũng không khiến người ta cảm thấy chán, bên trong còn có vị lá sen nhân nhát, mang theo mấy phần nhẹ nhàng khoan khoái, khiến người ăn xong cái thứ nhất lại muốn ăn cái thứ hai. Bánh bao tuy không lớn, nhưng miếng nhỏ của nàng cũng phải cắn bốn năm miếng mới ăn xong hết một cái.

Lục Tông lấy một đôi đũa sạch từ trong ống đũa ra cho nàng, nói: “Muội yên tâm, đũa được hai người hơ qua than, đều rất sạch sẽ, ăn sẽ không bị đau bụng.”

Nghe vậy, Khương Lệnh Uyển cũng không rụt rè, tiếp nhận đũa trên tay Lục Tông, vùi đầu ăn.

Lục Tông thấy nàng không nói chuyện với hần, trong lòng cũng có nấy phần bất đắc dĩ, lại nghĩ, chuyện gì cứ phải ăn no trước rồi tính sau.

Khương Lệnh Uyển ăn bánh, hai gò má phình phình lên, lại nhìn cách đó không xa đang có người bán bánh hoa quế, không khỏi thèm thuồng nhìn qua, bộ dáng hoàn toàn là vẻ ăn trong bát, nhìn trong nồi. Lục Tông thấy vậy, nói: “Chờ lát nữa chúng ta ăn xong rồi lại qua mua có được không?”

Khương Lệnh Uyển nhỏ giọng lầm bầm: “hiện tại đi không được sao?”

Lục Tông là người luyện võ, nhĩ lực của hắn hơn hẳn người thường, đương nhiên là cũng nghe được thanh âm oán trách của nàng, nghiêm túc nói: “Muội còn nhỏ tuổi, nếu để một mình muội ở lại đây sẽ không an toàn.” Tuy rằng Tấn thành nằm ngay dưới chân thiên tử, nhưng trên đường cái cũng không biết có bao nhiêu người xấu. Bánh bao nhỏ xinh xắn đáng yêu như vậy, trên người lại mặc trang phục phú quý, vô cùng hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Khương Lệnh Uyển lại cảm thấy Lục Tông quá mức cẩn thận. Sạp hàng bánh ngọt kia cách chỗ này cũng không xa, đi qua rồi trở lại chỉ mất chút thời gian, sau có thể xảy ra chuyện nhanh như vậy được?

Nhưng mà nàng cũng hiểu tính cách của Lục Tông, hắn sẽ loại bỏ tất cả những thứ có thể gây nguy hiểm cho nàng ra ngoài.

Nghĩ như vậy, tâm tình phảng phất cũng trở nên tốt hơn một chút, tiếp tục vui đầu ăn bánh bao.

Khương Lệnh Uyển vốn có chút đói bụng, ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng ăn xong lại phát hiện bánh bao quá ngon, ăn một chút lại dừng không được. Đến khi nàng ăn no rồi, mới ngẩng đầu lên mới thấy cái chén trống trơn trước mặt Lục Tông, không biết hắn đã ăn xong từ khi nào. Lục Tông thấy cái miệng vừa ăn xong của Khương Lệnh Uyển có chút bóng, đang định lấy khăn tay lau mặt cho nàng, nhưng lại nghĩ chiếc khăn kia vừa dùng để lau ghế, đành hỏi nàng, “Có mang khăn theo không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, xưa nay nàng không quen mang theo khăn, chỉ cần Đào ma ma mang theo là được rồi.

Lục Tông thấy vậy, chỉ có thể dùng tay áo lau miệng cho nàng, vừa lau vừa nói: “Ta mang lễ vật cho muội, nàng mai ta sẽ sai Đỗ Ngôn mang đến.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, một bộ: Ta mới không cần đâu.

Lục Tông thấy nàng không quá hứng thú, lúc này mới nói: “Chuyện lúc trước là ta không đúng, không nói rõ với muội là phải đi bao lâu, chỉ sợ rằng không về kịp sẽ khiến muội khó chịu không ngờ muội lại thù dai đến như vậy, đến bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, lúc này ta xin lỗi muội có được không?”

Thấy hắn ngoan ngoãn nhận lỗi như vậy, càng có vẻ như là nàng không phóng khoáng. Khương Lệnh Uyển hạ mắt, lông mi như hai cái quạt nhỏ, thanh âm mềm mại nói: “không phải bởi vì chuyện này...”

Lúc trước hắn không nói rõ ràng, nhưng dù sao là cũng có nói, xem như là có thành ý. Chỉ là khi đó nàng không suy nghĩ quá nhiều, cũng bởi vì nghĩ hắn sẽ đi không lâu. Nàng không phải người cố tình gây sự, nhưng nếu muốn nàng qua loa tha thứ, không có cửa đâu. Nàng nói như vậy, thấy hắn vẫn không hiểu, quai hàm liền phồng lên, trong lòng tuôn ra một cỗ oan ức, hốc mắt không nhìn được hồng lên: “... Sao huynh lại không chịu viết thư cho muội?”

Hoặc là từ ban đầu đừng viết, còn không đã viết thì phải viết đến nơi đến chốn, nàng ghét nhất là viết được một nửa rồi dừng.

Nhìn thấy viền mắt của bánh bao nhỏ hồng hồng, Lục Tông đúng là bị dọa sợ rồi, hắn lập tức thanh minh: “Thư ta viết rất đúng hạn, không biết là trung gian xảy ra sai lầm gì, hại muội không thấy được. Ta vốn tưởng rằng muội cũng biết hôm nay ta trở về, nên mới đến quý phủ chờ ta.”

Khương Lệnh Uyển bật thốt lên, nổi giận nói: “Ai muốn chờ huynh chứ!”

Thấy tiểu hài tử tuổi tuy nhỏ nhưng hóa khí lại không nhỏ, nhưng đáng về khi nổi giận lại quá mức đáng yêu, Lục Tông chỉ cảm thấy buồn cười, hắn nhẹ nhàng nặn nặn gương mặt của nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, coi như ta không đúng. Hôm khác ta dắt muội đi thả điều có được không? Đợi muội lớn lên một chút, nếu muội thích cười ngựa, ta sẽ đích thân dạy cho muội.”

Khương Lệnh Uyển sớm biết, chờ đến khi nàng đủ tuổi học cười ngựa, Lục Tông cũng đang vội mang binh đánh giặc, nào có thời gian dạy nàng cười ngựa? Chỉ là hôm nay thấy thái độ thành khẩn nhận sai của Lục Tông tốt như vậy, hơn nữa hiện nay nàng cũng chỉ là tiểu nữ oa, hắn đối với nàng đương nhiên là không thể tốt như đời trước được, dù sao thân phận không giống nhau.

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyển cũng không quá tức giận, viền mắt hồng hồng nhìn hắn, sau đó nhấc gương mặt nhỏ lên.

Lục Tông cười cười, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn mập mập của nàng.

Lúc Lục Tông đưa người về Vệ Quốc Công phủ, đoàn người của Đào ma ma vẫn chưa trở lại, nghĩ cũng biết là đang sửa lại xe ngựa. Nếu đã đến rồi, Lục Tông đương nhiên phải đưa người đến tận nơi, tiện đường cũng bãi phóng các vị trưởng bối trong phủ.

Lão thái thái vừa nghe Lục Tông đích thân đưa bảo bối tôn nữ của nàng về, liền rất vui mừng đi đến sảnh chính.

Khương Lệnh Uyển thấy lão thái thái, lập tức nào vào lòng ngực của bà, mềm mại gọi một tiếng: “Nãi nãi.”

Lão thái thái yêu thương tiểu tôn nữ nhất, hai năm qua thấy tiểu tôn nữ càng ngày càng trở nên hiểu chuyện, lời nói ra phảng phất như đang bồi mật vậy, rất được lão thái thái yêu thích, ôm tôn nữ một hồi, sau đó mới nhìn qua phía Lục Tông.

Lúc trước tuy rằng lão thái thái đã gặp qua Lục Tông vài lần, nhưng ấn tượng với hắn lại không quá sâu, chỉ cảm thấy là một tiểu thiếu niên lang, có được một bộ khí chất hào sảng, cùng với một bộ tướng mạo dù có phóng mắt khắp Tấn thành cũng không kiếm được người thứ hai.

Lời này tuyệt không nói ngoa, dù sao hai đứa con trai của nàng cũng một bộ dung mạo xuất chúng, nhất là con trai lớn, khí chất nho nhã tuấn lãng, lúc hấn chưa thành thân, những vị biểu tỳ biểu muội nhìn cũng mặt đỏ tới mang tai, cho dù đã thành thân những cũng được nhiều nữ tử ái mộ. Cho nên lão thái thái cũng coi như là người từng trải, bộ dạng này của Lục Tông, quả thật là tốt không còn gì để nói.

Bây giờ nhìn thấy hấn, cũng rất vui vẻ cười tít mắt, không nhịn được khen ngợi: “Đứa bé này lớn thật nhanh, ngày thường chắc là rất chăm chỉ luyện võ nên mới rắn chắc như vậy. Ta thấy, nhà chúng ta phải mời sư phụ cho Dụ Nhi rồi, thằng bé này tuy hào hoa phong nhã, nhưng cũng nên luyện chút công phu phòng thân.”

Hào hoa phong nhã, chính là chi Khương Bách Nghiêu.

Khương Bách Nghiêu nghe xong cười cười, chỉ là bây giờ hấn nhìn Lục Tông, xác thực là yêu thích từ nội tâm, đồng ý nói: “Đúng vậy, qua mấy ngày nữa nhi tử sẽ đi hỏi thăm một chút, tìm một vị sư phụ tốt cho Dụ Nhi.”

Ban đầu Khương Bách Nghiêu cũng tính tìm một vị sư phụ cho nhi tử, nhưng con trai này của hấn tính tình vốn hoạt bát bướng bỉnh, hấn lo nhi tử học võ xong sau này sẽ càng không quản được. Có điều... nếu như tìm được một vị sư phụ có thể khắc chế được nhi tử, có thể phong tỏa được nhục khí của hấn, vậy cũng coi như là chuyện tốt không chừng.

Sau khi Lục Tông bái kiến lão thái thái và các vị trưởng bối, liền nói cáo từ rồi rời đi. Lão thái thái tuy rằng yêu thích đứa nhỏ Lục Tông này, nhưng cũng biết là hấn cần phải trở về đoàn tụ với người nhà, đương nhiên cũng không lưu hấn lại ăn cơm.

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông đi ra ngoài, lúc này mới nói với lão thái thái, thanh âm của nàng giòn tan: “Nãi nãi, Xán Xán đi tiễn Tông biểu ca.” Sao đó liền chui ra khỏi lòng lão thái thái, nhắc lên chân ngăn chạy đuổi theo.

Lão thái thái nhìn theo tiểu tôn nữ ngây thơ khả ái, cười không khép được miệng, quay sang nói với Chu thị: “Xán Xán yêu thích Tông Nhi như vậy, ta thấy sau này không bằng gả cho Tông Nhi làm nương tử cũng được đấy.”

Thấy lão thái thái dùng ngữ khí vui vẻ như vậy nói đến Xán Xán.

Chu thị nghe xong cũng không nhịn được cười, trong lòng lại thầm nói: Nếu như Lục Tông nhỏ hơn hai ba tuổi thì tốt rồi.

Khương Lệnh Uyển “Thịch thịch thịch” chạy đuổi theo Lục Tông, Lục Tông thấy vậy, dừng lại bước chân cõ nàng, sau đó khom lưng ôm hông nhỏ của nàng lên, thấy gương mặt đã đỏ chút mồ hôi, sắc mặt hấn ôn hòa nói: “Sao lại chạy đến đây rồi?”

Khương Lệnh Uyển nhìn hấn, có chút lưu luyến ôm lấy cổ hấn, suy nghĩ một chút mới nhỏ giọng nói: “Nương để Xán Xán ra tiễn Tông biểu ca.”

Nếu như nàng nói là nàng chủ động tiễn hấn, có phải là quá không rụt rè?

Lục Tông cười cười, cũng không vạch trần.

Khương Lệnh Huệ ở cách đó không xa nhìn hai người thân cận như vậy, gương mặt có chút đăm chiêu, nhìn mà nhìn qua Tô Lương Thần nói: “Lục muội muội mới nhỏ tuổi đã thích chơi với nam hài tử... Sau này lớn hơn một chút, có phải sẽ thành hồ ly tinh mà người lớn thường hay nói tới?”

Tô Lương Thần không lên tiếng, chỉ là đôi mắt vẫn lẳng lẳng nhìn thiếu niên mặc trường bào màu xanh lam.

Khương Lệnh Huệ thấy Tô Lương Thần không nói lời nào, đành nói: “Nhưng mà... Lương Thần, không phải muội nói, nếu Lục muội muội không nhận được thư của Lục Tông thì muội ấy chắc chắn sẽ buồn sao? Nhưng bây giờ muội ấy lại cười hả lòng như vậy nha.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Sau khi đưa Lục Tông đi, Khương Lệnh Uyển liền để Đào ma ma gọi Tân ma ma quản sự lại đây.

Tân ma ma cũng biết tính cách của Lục tiểu thư, lúc này đột nhiên gọi nàng đến, chỉ sợ rằng sẽ bị làm khó, nhất thời lo lắng đề phòng, hoàn toàn không vì Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ mà không đề nàng vào mắt.

Tân ma ma theo Đào ma ma vào trong phòng đã thấy Lục tiểu thư ngồi trên giường lắc lắc hai bàn chân nhỏ.

không thể không nói, vị Lục tiểu thư này xác thực vô cùng đáng yêu, cả người trắng nõn như bánh bao, mặt mày của nàng cực kì giống quốc công phu nhân, tính xảo như bức họa, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ngày sau khẳng định sẽ là đại mỹ nhân. Tân ma ma cúi người hành lễ, vô cùng quy củ, không có chút nào thất lễ: “Nô tỳ tham kiến Lục tiểu thư.”

Đôi mắt to tròn ngây thơ của Khương Lệnh Uyển nhìn thẳng Tân ma ma.

Vị Tân ma ma này đã hơn bốn mươi, gương mặt cũng không xấu, nhìn ra được lúc còn trẻ cũng là một vị giai nhân thanh tú. Tân ma ma quản lý tất cả việc vặt ở hậu viện, thu phát thư tín của các vị tiểu thư cũng do nàng quản.

Thanh âm của Khương Lệnh Uyển tuy rằng non nớt, nhưng lại rất nghiêm túc hỏi Tân ma ma về chuyện liên quan đến những lá thư gửi cho nàng.

Tân ma ma vừa nghe, sắc mặt nhất thời thay đổi, sau đó mới hoang mang hoảng loạn nói: “Lục tiểu thư, việc này xác thực là do nô tỳ sơ sẩy, lúc trước bởi vì có quá nhiều chuyện nên nô tỳ đã trộm lười, đã để nha hoàn Mi Nhi thay nô tỳ đưa thư, chuyện này nô tỳ về hỏi Mi Nhi mới biết được.”

Khương Lệnh Uyển sao có thể chờ lâu như vậy? Lập tức cho người gọi Mi Nhi đến đây.

Mi Nhi vừa nghe là thư của Lục tiểu thư xảy ra sai sót, vừa vào trong nhà lập tức “Phù” một tiếng quỵ xuống, đem tất cả mọi chuyện nói ra: “Lục tiểu thư, lúc trước xác thực là có thư của tiểu thư, chỉ là ngày ấy nô tỳ tình cờ gặp được Tam tiểu thư, tam tiểu thư nói với nô tỳ rằng nàng sẽ đích thân chuyển cho Lục tiểu thư, còn nói rằng tất cả thư của Lục tiểu thư cứ giao cho Tam tiểu thư chuyển giúp. Nô tỳ không còn cách nào, đành phải giao cho Tam tiểu thư. Mấy ngày trước cũng có thư gửi đến cho Lục tiểu thư, vốn dĩ... nô tỳ thấy Lục tiểu thư không cho người đến thông báo rằng không nhận được thư nên cho rằng ngài đã nhận được nên sau đó cũng giao lá thư này cho Tam tiểu thư, không ngờ rằng... nô tỳ đáng chết, mong Lục tiểu thư trách phạt, ngàn vạn lần đừng trách tội Tân ma ma, là nô tỳ sai.”

Trong hậu viện, việc chủ nhân không nhận được thư tín gửi tới sẽ bị xử phạt rất nghiêm trọng, lúc trước Tân ma ma được sự tín nhiệm của Chu thị nên mẫu thân mới giao chuyện này cho nàng, Tân ma ma dám giao cho Mi Nhi xử lý, hiển nhiên cũng vì hoàn toàn tín nhiệm nha hoàn này.

Tân ma ma nghe xong, tim liền đập “Thình thịch” một tiếng.

Tuy rằng Lục tiểu thư còn nhỏ tuổi, nhưng trong phủ không ai mà không biết trong hai năm qua, Tam tiểu thư và Lục tiểu thư có chút xích mích, lúc trước hai vị tiểu thư tưởng hay chơi chung, tuy rằng cũng có cãi nhau, nhưng tóm lại cũng là tỷ muội một nhà. Nhưng những năm gần đây, Lục tiểu thư lại chơi thân với Tứ tiểu thư hơn, còn vị Tam tiểu thư, thì từ khi Nhị tiểu thư chuyển đến biệt viện, Tam tiểu thư lại thân cận với Tô tiểu thư hơn. Tân ma ma thầm nói: nha hoàn Mi Nhi này thật là hồ đồ, biết rõ là Tam tiểu thư và Lục tiểu thư có xích mích lại còn giao thư cho Tam tiểu thư.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, cũng không quá kinh ngạc.

Vệ Quốc Công phủ, ngoại trừ Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần, thì còn có ai nhân rồi đến mức lấy cấp thư của nàng? Hại nàng cho rằng Lục Tông không muốn tiếp tục viết thư cho nàng, nàng cũng không cho nha hoàn đi hỏi, cũng bởi vì không bỏ được mặt mũi, trong lòng nghĩ, nếu như Lục Tông đã viết thư cho nàng, vậy nhất định là sẽ tận tay đưa cho nàng, không phải là không nhận được, chỉ là người đó không viết, không ngờ bọn họ lại lợi dụng sự sĩ diện này của nàng, khiến cho Khương Lệnh Huệ chui vào chỗ trống. Theo tính tình của Khương Lệnh Huệ, sợ là những bức thư kia sẽ không thể tìm lại được...

Tuy nói là chuyện này cũng không có gì quan trọng, nhưng lòng nàng nói tóm lại là không thoải mái.

Khương Lệnh Uyển lưu loát trôi xuống giường, Đào ma ma thấy là lạ, nhanh chóng đi đến hỏi: “Lục tiểu thư là muốn...”

Khương Lệnh Uyển đi ra ngoài, nói: “Đi tìm Khương Lệnh Huệ.”

Nhìn điệu bộ này, Đào ma ma lập tức đuổi sát theo, đến tên cũng gọi ra đầy đủ, chắc chắn là bị chọc tức không nhẹ.

Lúc Diêu thị mang thai rất chịu khó bồi bổ, Khương Hữu sinh ra đương nhiên là vô cùng trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn đã khiến người khác yêu thích. Diêu thị thấy lão thái thái đã ôm được một lúc lâu, đành phải nói: “Khô người của Hữu Nhi có hơi lớn, ôm lâu sẽ mỏi tay, ngài để con dâu ôm đi, không thì ngài sẽ mệt mỏi.”

Lão thái thái vô cùng hài lòng người con dâu này, vừa vào cửa năm thứ hai liền sinh được một nam oa, đương nhiên là nhìn kiểu gì cũng thấy yêu thích. Lão thái thái chuyển tôn nhi kháu khỉnh đáng yêu cho Diêu thị, nhìn về phía Chu thị nói: “Con và Bách Nghiêu cũng nên xem xét lúc nào thì sinh cho Xán Xán một vị đệ đệ đi, khiến cho quý phủ chúng ta càng thêm náo nhiệt hơn.”

Chu thị vừa nghe, nguyên bản vốn đoan trang hào phóng lại lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Chỉ mới có Dụ Nhi và Xán Xán đã khiến cho con dâu bố tay, nếu như thêm một đứa nữa, con dâu thật sự chịu không nổi...”

Lão thái thái lại nói: “Nếu như con không thể quản nổi, vậy có lão thái bà ta tự tay nuôi giúp con không phải được rồi sao?”

Chu thị bị điệu bộ này của lão thái thái dọa sợ, biết rằng lúc này chỉ có thể theo tâm ý của nàng, nhân tiện nói: “Chờ Xán Xán lại lớn thêm một chút đã, ai da... nương ngài đừng chỉ thúc dục một mình con, đệ muội còn ở đây, ngài nói thêm nữa, con dâu sẽ rất xấu hổ.”

Nhìn dáng vẻ này của Chu thị, lão thái thái cười cười, cũng không nói nữa, dơ tay nặn nặn cánh tay mập mạp của Hữu Nhi, hí mắt nói: “Vẫn là Hữu Nhi của chúng ta ngoan ngoãn nghe lời, có đúng không? Nhìn Hữu Nhi của chúng ta đi, sau này khẳng định sẽ biết nghe lời hơn cả Dụ Nhi và Lộc Nhi.”

Vệ Quốc Công phù đã lâu chưa có con trai, lão thái thái đương nhiên là vô cùng yêu thích tiểu tôn nhi, hưởng hờ, Hữu nhi xác thực là vô cùng đáng yêu, dung mạo giống Khương Nhị gia, tính tình lại giống mẫu thân Diêu thị, rất yên lặng, khi đói bụng chỉ khóc vài tiếng, sau khi ăn no liền ngủ, lúc tỉnh dậy thì cười ha ha, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Hữu Nhi a a a gọi lớn vài tiếng, càng ngày càng được lão thái thái yêu thích, mở miệng liền nhắc: “Nghe nói Xán Xán mỗi ngày đều chạy đến chơi với Hữu Nhi, Xán Xán tuy nhỏ tuổi, nhưng lại biết cẩn thận hơn các vị tỷ tỷ khác trong nhà.”

Lời vừa dứt, ý cười trên mặt Diêu thị liền thu liễm, sau một lúc mới nói: “Con dâu và Nhị gia đã đề cập tới, thân thể Dung nhi đã tốt hơn, vẫn không nên ở lại biệt viện, mấy ngày nữa Khương Nhị gia sẽ đến đón Dung nhi về... Dù sao, Dung nhi vẫn chưa gặp mặt Hữu nhi.”

Vừa nhắc đến Khương Lệnh Dung, lão thái thái cũng chỉ thờ dài một hơi.

Con dâu này quả thật là lựa chọn không sai.

Nhà bình thường, chỉ sợ kể mẫu vừa vào cửa thì sẽ đối xử không tốt với các hài tử trước, nhưng ở nhà bọn họ, vị kế mẫu này ngược lại còn suy nghĩ mọi cách cho bọn nhỏ. Lão thái thái làm sao có thể không hiểu, con trai thứ của nàng là người chỉ thích con trai, không thích con gái, trước đây khi Từ thị còn ở, Từ thị luôn sủng mấy hài tử, nữ nhi cũng coi là bảo bối, Từ thị vừa đi, chuyện của hai khuê nữ, con trai thứ của nàng cũng không thêm để tâm đến, cũng vì có Lộc nhi là ca ca nên còn hơi chút quan tâm đến các nàng.

Lão thái thái nhìn khuôn mặt tinh xảo thanh lệ của Diêu thị, trong lòng than thở: May mà lúc trước nàng đồng ý mối hôn sự này, nếu không con trai thứ lúc này phỏng chừng đang còn lêu lổng bên ngoài. Lão thái thái nhắc tay nắm lấy mu bàn tay của Diêu thị nói: “Khổ cho con, vừa chăm sóc cho Hữu nhi lại còn phải để tâm chuyện của bọn nhỏ.”

Diêu thị lắc đầu một cái, thanh âm ôn hòa, nhìn nhi tử trắng mập trong ngực, nói: “Người một nhà phải cùng đoàn tụ mới vui vẻ, nương, ngài nói có đúng không?”

Lão thái thái liên tục nói: “Đúng”.

Ngay vào lúc này, một tiểu nữ oa mặc một thân xiêm y màu xanh nhạt thông dong bước vào, có mấy phần khí chất đại gia khuê tú. Lão thái thái nhìn thấy Tô Lương Thần đến, lập tức nói: “Lương Thần, có chuyện gì vậy?”

Gương mặt thanh tú của Tô Lương Thần đã trở mã càng ngày càng xinh đẹp, tiến lên hành lễ, vô cùng quy củ nói: “Lương Thần chào ngoại tổ mẫu, mợ và mợ hai.”

Lão thái thái thấy nàng như vậy, vội vàng gọi nàng đến, nhìn người cháu ngoại ngoan ngoãn này một lát, nhũn mảy lại nói: “Đều là người một nhà, sao lại khách khí như vậy?”

Tô Lương Thần chỉ cười mà không nói: “Lương Thần biết ngoại tổ mẫu và hai mợ đều xem con là người nhà, chỉ là hôm nay...” Tô Lương Thần dần thu hồi nụ cười, thoáng cúi đầu, sau đó mới nói, “Hôm nay Lương Thần phạm lỗi, mong ngoại tổ mẫu trách phạt.”

Cháu gái này của nàng trước đến này vẫn luôn ngoan ngoãn, hai năm qua chưa từng phạm sai lầm nào. Lão thái thái nuôi dưỡng đứa bé này bên người, mọi cử động của Lương Thần nàng đều rõ như lòng bàn tay, cũng biết nàng là một tiểu cô nương an phận thủ thường, tuổi còn nhỏ những đã vô cùng hiểu chuyện, nhìn thôi cũng khiến người khác đau lòng. Lão thái thái thấy tôn nữ càng lớn càng giống như ái nữ đã qua đời, giọng nói càng trở nên ôn hòa: “Có chuyện gì thì cứ nói với ngoại tổ mẫu, có ngoại tổ mẫu che chở cho con.”

Tô Lương Thần lắc lắc đầu, nói: “Là do bản thân Lương Thần làm sai.”

nói xong, nàng liền cầm lấy hai phong thư đưa cho Chu thị đang ngồi ở một bên, nói: “Mợ, đây là thư của Uyển biểu muội... Lúc trước Huệ biểu muội có chút giận đối Uyển biểu muội nên giữa hai người có sinh ra chút xích mích, trùng hợp thấy một nha hoàn cầm thư định giao cho Uyển biểu muội nên lén lút giấu đi. Lương Thần không biết nên làm như thế nào, nếu nói ra sợ là Huệ biểu muội và Uyển biểu muội sẽ càng thêm xích mích, cũng sợ Huệ biểu muội tức giận, nhưng mà... Nhưng mà Lương Thần vẫn luôn rất tự trách, hôm nay rốt cục cũng thuyết phục được Huệ biểu muội trả lại thư cho Uyển biểu muội, hi vọng mợ đừng trách phạt Huệ biểu muội, nàng chỉ có chút tính khí của hài tử, muốn trách ngài chứ trách con, con làm tỷ tỷ đáng lẽ ra nên khuyên nhủ muội ấy mới đúng.”

Bộ dáng ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sao có thể khiến người ta nổi lòng trách cứ? Hơn nữa Tô Lương Thần chỉ lớn hơn Huệ nhi hai tháng, sao có thể quản được Huệ nhi?

Chu thị hạ mắt xuống, thủ đoạn này của Tô Lương Thần đặt ở trong mắt nàng hoàn toàn là dư thừa, nàng chỉ lặng yên không nói, xem ý của lão thái thái như thế nào.

Lão thái thái lập tức nói: “Chuyện này làm sao có thể trách con được đây? Huệ Nhi thật sự có chút quá —— ”

Tô Lương Thần lập tức nói: “Không phải, Huệ biểu muội tuổi còn nhỏ đã phải xa mẫu thân, trong lòng muội ấy khẳng định là rất khó chịu... Kỳ thực Lương Thần vẫn luôn mong có thể giống như Huệ biểu muội, ít nhất cũng có được một vị mẫu thân tốt giống như mợ hai vậy. Việc hôm nay, mong ngoại tổ mẫu và mợ trách phạt một mình con là được.”

Lão thái thái nhìn đứa cháu ngoại ngoan ngoãn hiểu chuyện này của nàng, tuy rằng tuổi cũng còn nhỏ nhưng ở trong phủ lại vô cùng quy củ, ngày thường luôn đi theo Huệ Nhi, ngoan ngoãn hiểu chuyện, kỳ thực trong lòng nàng hẳn là rất tự ti. Cháu gái này nuôi bên người mấy năm, đương nhiên là

phải có cảm tình, huống hồ đây còn là cháu ngoại ruột.

Lão thái thái nghe xong, liền nghiêng đầu nhìn Chu thị, nói: “Con nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Chu thị cũng không do dự, nàng đã sớm rõ ý của lão thái thái, chỉ cười nói: “Đây chỉ là một việc nhỏ của hài tử, sao phải nhọc đến nương? Bây giờ nương đã lên tiếng, con dâu thấy, chuyện này cứ bỏ qua đi, trách phạt tội nhỏ làm gì, tránh làm mất đi tình cảm tỷ muội trong nhà. Con thấy Huệ nhi chỉ lén giấu thư đi, nhưng lại không ném đi mất, sợ là lúc đó cũng chỉ nổi giận tức thời, bây giờ biết sai thì vẫn có thể sửa, lúc này có thể giao thư ra, chứng tỏ Huệ Nhi vẫn là đứa trẻ ngoan, nương, ngài nói có đúng không?”

Lời của Chu thị nói ra vô cùng rộng lượng.

Lão thái thái vô cùng hài lòng, nhưng nghe ngữ khí ấy, làm sao không biết trong lòng con dâu vẫn còn chút không phục? Dù sao con dâu yêu thương tiểu tôn nữ này của nàng nhất. Nàng cũng đau lòng a, nhưng nếu thật sự truy cứu truyện này ra, quả thật giống như lời ngoại tôn nữ nói, sẽ làm thương tổn cảm tình tỷ muội trong nhà. Hơn nữa ngoại tôn nữ đã nói đến mức này, nếu nàng thật sự trạc phạt, chẳng phải để cho người ta nói rằng lão già này không xem xét rõ tình huống chỉ yêu thương cháu nội mà không quan tâm đến cháu ngoại sao?

Tô Lương Thần nghe xong lời của Chu thị, liền ngoan ngoãn nói: “Con cảm ơn mợ, hi vọng sau khi Uyển biểu muội nhận được thư sẽ vui vẻ hơn một chút.”

Điều thị là một người không có tâm cơ, bây giờ nàng làm mẫu thân, lòng dạ lại vô cùng mềm mại, không chịu được khi hài tử bị oan ức. Lúc trước Khương Lệnh Huệ rất vất vả mới chịu thân cận kẻ mẫu là nàng, nàng đương nhiên không nỡ trách phạt, bây giờ thấy Chu thị rộng lượng như vậy, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tẩu tẩu nói đúng, Huệ Nhi cũng là hài tử số khổ, coi như muội muội thay nàng xin lỗi tỷ, đừng trách tội Huệ nhi. Nếu như thật sự truy cứu sâu xa, sai lầm vẫn do người làm mẫu thân như muội. . .”

Lão thái thái khá thiên vị Điều thị, bây giờ thấy nàng nói như vậy, đương nhiên đau lòng khuyên: “Lúc trước con đang hoài thai mười tháng, bây giờ còn phải cực khổ chăm sóc Hữu nhi, chuyện quản giáo hài tử sao ta có thể trách con, muốn trách thì phải trách đứa con trai kia của ta —— ”

Điều thị vội nói: “Nương, Nhị gia rất tốt, ngài đừng trách tội Nhị gia.”

Thấy Điều thị căng thẳng như vậy, lão thái thái vốn đang tức giận nhưng lúc này cũng không nhịn được than thở: “Con nha, suốt ngày chỉ biết che chở cho hần. Bằng cái đức hạnh kia của hần, không biết đời trước làm được bao nhiêu việc thiện nên đời này mới có thể cưới được nương tử tốt như con.”

Lời này của lão thái thái khiến Điều thị đỏ mặt, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Chuyện hôm nay cứ như vậy bỏ qua.

Sau đó Chu thị và Điều thị cùng nhau ra khỏi viện của lão thái thái, Điều thị quay sang Chu thị, vẻ mặt thành khẩn xin lỗi: “Tẩu tẩu, Huệ nhi nhà ta có gì không phải, tỷ cũng đừng quá để trong lòng.”

Chu thị cầm hai phong thư trong tay nói: “Ta là người lớn, sao có thể tính toán với một tiểu hài tử? Chỉ là đệ muội, có chút lời từ trong đáy lòng tỷ muốn nói với muội —— Huệ nhi mới nhỏ tuổi đã phải xa nương quả thực là rất đáng thương, nhưng muội cũng không nên quá dung túng cho con trẻ, lần tới nếu Huệ nhi làm sai, muội lại tiếp tục che trở sẽ khiến cho Huệ nhi bị nuông chiều quen, sau này lớn lên nếu làm ra chuyện sai lớn, còn ai có thể che chở cho nàng? Tiểu hài tử, lúc nên trách phạt thì cần phải trách phạt, lúc nào nên sủng ái thì sủng ái, giống như Xán Xán vậy, nữ nhi là bảo bối trong lòng tỷ, nhưng khi con làm sai, tỷ cũng sẽ không nhắm mắt bỏ một mắt, lúc cần giáo huấn thì phải giáo huấn, nếu không đứa nhỏ trở nên hư đốn, ta lại một mực che trở, vậy tuyệt đối không phải thương con, mà là hại con.”

Điều thị gật gù, nói: “Tẩu tẩu, muội đã biết, sau khi về muội sẽ để mắt nhiều hơn đến các con.”

Chu thị nói: “Vậy là được rồi, nếu muội sợ hài tử ghi hận muội, vậy chuyện trách cứ giao cho Nhị đệ làm. muội ở bên cạnh che trở, như vậy, không chỉ dạy dỗ được hài tử, mà còn có thể khiến con nhỏ ghi nhớ những điều tốt của muội, càng ngày càng thân cận hơn, như vậy sẽ nhất cử lưỡng tiện.”

Điều thị mỉm cười nói: “Muội nhớ kỹ, vẫn là tẩu tẩu có biện pháp giúp muội răn dạy hài tử, một mình muội quả là không thể làm được.”

Hai người vừa mới tách ra, Chu thị đang đi dọc theo đường mòn trở về Đông biện, đã thấy nữ nhi trắng trẻo mũm mĩm cách đó không xa. Nàng tiến lên, thấy nữ nhi đang nhíu mày, lúc này mới hỏi: “Sao vậy? Ai làm Xán Xán nhà chúng ta tức giận?”

Khương Lệnh Uyển nhìn mẫu thân một hồi, nhưng lại không có ý định nói cho nương chuyện Khương Lệnh Huệ lấy trộm thư của nàng, dù sao nàng cũng không phải một đứa trẻ thật sự, chuyện này nàng vẫn có thể giải quyết.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, thanh âm mềm mại nói: “Nương, con có chuyện gấp muốn tìm Tam tỷ tỷ, nương chờ con một lát, con trở về ngay.”

Ngày thường nữ nhi đến Tây viện, ngoại trừ tìm Tứ nha đầu thì cũng là đến thăm Hữu nhi, có bao giờ chịu đi chơi với Tam nha đầu? Chu thị suy nghĩ một chút liền đoán ra được nữ nhi chắc là đã biết được chuyện này, trong lòng thầm nghĩ nữ nhi nhà nàng quả là một tiểu cô nương thông tuệ.

Chu thị nhìn dáng vẻ này của nữ nhi, cũng biết là nữ nhi đã có chủ ý riêng nên không dự định nói chuyện ra cho nàng, liền hơi cong lưng, ôm nữ nhi lên.

Khương Lệnh Uyển theo bản năng ôm lấy cổ của mẫu thân, thấy mẫu thân ôm mình lên, nàng hơi nghi hoặc mỉm môi hỏi: “Nương?”

Chu thị tươi cười nói: “Hai phong thư của con nương đã lấy lại cho con rồi.”

Khương Lệnh Uyển hơi kinh ngạc, một là vì nương biết chuyện này, hai là vì Khương Lệnh Huệ thể nhưng lại không ném thư của nàng đi mất.

Chu thị tiếp tục đi về Đông viện, thấy nữ nhi không nói lời nào, mặt mày còn vui vẻ, lúc này mới hơi dừng chân lại, không nhận được hỏi: “không cảm thấy oan ức?”

Khương Lệnh Uyển chớp chớp đôi mắt long lanh, khóe miệng mang theo nụ cười, nói với mẫu thân: “Trước khi đi Xán Xán còn tưởng rằng không thể tìm lại được thư nên kiểu gì cũng phải làm cho Tam tỷ mất đi một thứ gì đó để xả giận trong lòng, nếu không con sẽ không thoải mái. Bây giờ thấy nương tìm được thư cho Xán Xán, vậy tâm tình Xán Xán đã tốt hơn rồi, đương nhiên là đại nhân đại lượng không thêm đi tính toán với tam tỷ, hơn nữa... Xán Xán không muốn khiến nương phải ra mặt thay Xán Xán, người lớn mà đi tính toán với tiểu hài tử, nương sẽ bị người ta gièm pha...”

Nàng nói tới đây dừng lại, cuối cùng vui vẻ hôn một cái lên mặt của mẫu thân nhà mình, nói tiếp: “Nếu như Xán Xán cảm thấy oan ức, lần sau sẽ tự mình tìm cách đòi lại, không thể làm phiền mẫu thân.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Chuyện này nếu Tô Lương Thần đã kinh động đến lão tổ tông, vậy nàng đương nhiên cũng không tiện đi gây sự với bọn họ. Chỉ là nàng hiểu rõ tính cách của Khương Lệnh Huệ, nếu người lấy thư thật sự là Khương Lệnh Huệ, vậy chắc chắn những lá thư kia sẽ không còn đến bây giờ. Còn Tô Lương Thần, hôm nay nàng ta tự mình đến gặp nãi nãi, hơn nữa còn vô cùng thành khẩn nhận sai trước mặt nương và nhị thẩm, ai còn có thể trách phạt nàng?

nói đến nói đi, chuyện cũng đã bị Tô Lương Thần nhanh chân đến trước.

Chỉ là Tô Lương Thần này, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết tâm kế đến vậy, đúng là không thể khinh thường, xem ra nàng phải cẩn thận đề phòng nàng ta.

Khương Lệnh Uyển ngồi ở trên giường, cẩn thận nhớ lại những hành động và cử chỉ đòi trước của Tô Lương Thần. Chỉ là trí nhớ của nàng trước nay không tốt, đặc biệt là với những người không quá quan trọng nàng sẽ không để ở trong lòng. Trong ấn tượng của nàng, Tô Lương Thần ngày nào cũng một vẻ nhu nhược yếu đuối, thỉnh thoảng sẽ ngâm vào câu thơ sâu não, nàng nhìn điệu bộ như vậy luôn cảm thấy ngứa mắt nên cho dù cùng sống chung một mái hiên nhưng cũng không tiếp xúc quá nhiều.

Nhưng đời này nàng phải để ý một chút, nếu không đến lúc đó bị lật thuyền trong mương lại trở thành trò cười cho thiên hạ.

Năm ngày sau, khi ngủ trưa dậy nàng và Khương Lệnh Đề cùng đi đến lớp học lại vô tình đụng phải người mà đã lâu chưa gặp.

Khương Lệnh Dung.

Khương Lệnh Dung rời khỏi phủ đã hơn một năm, được nuôi dưỡng ở biệt viện ngoài phủ, đáng lẽ là phải có ma ma và nha hoàn chăm sóc, mọi thứ thu xếp ổn thỏa, nhưng hôm nay nhìn thấy, quả thật là khiến cho nàng giật mình.

Bởi vì hồi phủ nên Khương Lệnh Dung cố ý mặc một bộ trang phục mới màu hồng thêu hoa mai và hồ điệp, tóc búi thành hai búi nhỏ, cài một cây trâm đơn giản, bím tóc rũ xuống trước ngực, nhìn vừa ngoan ngoãn lại khiến người khác đau lòng. Chỉ là gương mặt của Khương Lệnh Dung lại gầy đi rất nhiều, trắng xám đến đáng sợ, hơn nữa còn có loại khí chất nhẹ nhàng không hợp tuổi.

Bởi vì gầy đi mà hai con mắt có vẻ như to hơn, càng khiến cho người ta có cảm giác đau lòng, chỉ là yếu ớt đến mức này có vẻ hơi quá.

Khương Lệnh Dung nhìn hai người.

Thấy nha hoàn phía sau các nàng đang cầm thư, nghĩ lại hai vị muội muội cũng đã đến tuổi mới tiên sinh dạy học, cũng biết được bọn họ muốn đi đâu, Khương Lệnh Dung mỉm cười khẽ, vẻ mặt mang theo mấy phần hòa khí, ôn hòa gọi: “Tứ muội muội, Lục muội muội.”

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề nhìn Khương Lệnh Dung, vô cùng ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Nhị tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Dung dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy hai vị muội muội, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nàng đi lên trước, thoáng đánh giá kỹ một phen, đôi mắt to tròn ngập nước cong cong nói: “Tứ muội muội mập hơn một chút, Lục muội muội cũng cao hơn.”

Đến gần mới thấy, tuy rằng đôi mắt Khương Lệnh Dung có vẻ bình tĩnh nhưng trên người nàng lại nặng nề từ khí.

Đáng lẽ là một tiểu cô nương xinh đẹp nhu mì, nay tinh thần lại không hề vui vẻ phấn chấn, càng khiến người ta không dám tới gần.

Khương Lệnh Uyển mỉm cười, thanh âm ngọt ngào mang theo vài phần xinh đẹp đáng yêu của tiểu nữ oa, mềm mại nói: “Nhị tỷ tỷ muốn đi gặp nãi nãi sao? Những lúc Nhị tỷ tỷ không có ở đây, Xán Xán thường xuyên nghe thấy nãi nãi nhắc tới tỷ tỷ, nói là rất nhớ Nhị tỷ tỷ, hôm qua Xán Xán nghe mọi người nói hôm nay nhị tỷ tỷ trở lại, nãi nãi vui mừng vô cùng, bây giờ thấy Nhị tỷ tỷ, chắc chắn nãi nãi sẽ cười không khép được miệng.”

Khương Lệnh Dung nhìn nụ cười xán lạn trên gương mặt bánh bao đáng yêu của tiểu muội muội, lấy lại tinh thần nói: “một năm không gặp, cái miệng nhỏ của Lục muội muội càng ngày càng trở nên ngọt ngào rồi, cũng khó trách nãi nãi lại yêu thương muội muội như vậy.”

Thấy Khương Lệnh Dung ngoài cười nhưng trong không cười, Khương Lệnh Uyển cũng qua loa cho qua: “Chỉ vì nãi nãi luôn nghĩ là Xán Xán nhỏ tuổi hơn thôi. Hôm nay Xán Xán vô cùng hoan nghênh Nhị tỷ trở về, nhưng Xán Xán còn phải đi học với Tứ tỷ tỷ, nên không thể trò chuyện lâu với Nhị tỷ tỷ được.”

nói xong, Khương Lệnh Uyển liền kéo tay Khương Lệnh Đề đi mất.

đi một đoạn đường, Khương Lệnh Đề mới xoay người nhìn bóng lưng của Khương Lệnh Dung, lúc này mới nhỏ giọng nói với Khương Lệnh Uyển: “Lục muội muội, muội có cảm thấy Nhị tỷ tỷ dường như đã thay đổi, trở nên có chút... quá...”

Nhìn Khương Lệnh Đề ấp úng không dám nói, Khương Lệnh Uyển cười cười, nhìn nàng nháy mắt một cái: “Quá dọa người?”

“...Ừ, đúng vậy.” Khương Lệnh Đề vội vàng gạt đầu.

Khương Lệnh Uyển quay đầu liếc nhìn.

Nàng nhớ tới bộ dạng vừa rồi của Khương Lệnh Dung, cảm thấy Khương Lệnh Dung cũng là một người đáng thương. Từ thị vì nàng mà phải rời khỏi Vệ Quốc Công phủ là sự thật, nhưng cũng bởi vì Từ thị hại nàng trước a. Ngày ấy nếu không có Lục Tông, mạng nhỏ này của nàng cũng không còn. Bây giờ Khương Lệnh Dung oán nàng, trở thành bộ dáng như ngày hôm nay, nếu như tiếp tục như vậy, Tạ Trí Thanh cũng sẽ không xem vừa mắt.”

Lúc trước Tạ Trí Thanh đậu trạng nguyên, phong quang nghênh cười Khương Lệnh Dung vào phủ, chuyện này cũng khiến không ít cô nương trong Tấn thành nhìn đỏ mắt, Khương Lệnh Dung tuy rằng mọi mặt tư chất đều rất bình thường, tính cách cũng là một người ôn uẩn (*), không biết là tu được mấy đời phúc khí mới có thể gả cho vị trạng nguyên thanh tao nho nhã Tạ Trí Thanh. Sau khi kết hôn, Khương Lệnh Dung quản lý tốt hậu viện, phụng dưỡng cha mẹ chồng, hoàn toàn là một nương tử hiền lương thực đức, tương kính như tân với Tạ Trí Thanh, tháng ngày trôi qua cũng vô cùng an nhàn. Bây giờ Tạ Trí Thanh tuy rằng nhỏ tuổi nhưng cũng đã là nhân vật nổi tiếng trong học viện, không vị tiên sinh nào mà không khen ngợi hân. Mỗi lần ca ca nàng trốn học đi chơi, cha mẹ sẽ luôn lấy Tạ Trí Thanh để so sánh với ca ca, càng ngày càng khiến ca ca không thích Tạ Trí Thanh. Chuyện này cũng đủ chứng minh Tạ Trí Thanh có bao nhiêu ưu tú.

(*) ôn uẩn: ôn nhu, hiền ý.

Đời trước Từ thị vẫn ở Vệ Quốc Công phủ, Khương Lệnh Dung ở tuổi này đã bắt đầu chăm chú học tập nữ hồng, trong lòng nào có chứa nhiều oán hận như vậy?

Trường nữ chi thứ hai, một người tính tình âm u, một người lại chuyện môn thích đi gây chuyện, thật là làm khó nhị thẩm.

Khương Lệnh Uyển đau lòng Nhị thẩm, nắm chặt lấy bàn tay của Khương Lệnh Đề, nói: “Tứ tỷ tỷ, sau này tỷ phải chú ý cách Nhị tỷ tỷ xa một chút.”

Tuy rằng tâm tư Khương Lệnh Đề có đơn thuần, nhưng cũng hiểu được ý trong lời của Lục muội muội lúc này. Nàng khẽ gật đầu nói: “Được, tỷ nhớ kỹ.” Từ nhỏ nàng đã nhớ kỹ không nên tiếp xúc nhiều với hai vị tỷ tỷ, phải ngoan ngoãn, tận lực không đắc tội với người khác.

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt trắng nõn của Khương Lệnh Đề, thở sâu một hơi. Còn tưởng rằng nàng trùng sinh một lần thì có thể trải qua một tuổi thơ không sầu không lo, không ngờ Khương Lệnh Dung và Tô Lương Thần này, ai cũng không thể khiến nàng bớt lo. Người không thay đổi, cũng chỉ có Tứ tỷ tỷ trước mặt nàng.

Cuối cùng cũng coi như có được một chút an ủi.

Sau khi học xong, Khương Lệnh Uyển muốn đi mua lễ vật cho Lục Tông, một là vì nàng nghĩ oan hân, hai là chúc mừng hân trở về.

Chu thị biết mấy ngày nay nữ nhi học tập rất chăm chú, coi như khen thưởng nữ nhi, Chu thị cầm ngân phiếu năm mươi lạng ra đưa cho Đào ma ma để dắt nữ nhi đi mua lễ vật. Khương Lệnh Uyển lại bĩu môi nhỏ, duỗi mười ngón tay ra, vô cùng bất mãn nói: “Nương, ít như vậy sao mà đủ được? Nhiều nhất cũng phải gấp đôi mới được.”

Chu thị quả thực hết cách với nữ nhi.

Năm mươi lạng bạc đã có thể để một gia đình bình thường dùng đến mấy năm.

Khương Lệnh Uyển lại còn chê ít.

Nàng là người sĩ diện, huống hồ đây còn là lễ vật nàng đưa cho Lục Tông.

Chu thị bị nữ nhi làm nũng không buông, lúc này mới cho nhiều thêm một tờ ngân phiếu, là tiền riêng của nàng. Sau đó nhéo nhéo chóp mũi của nữ nhi, tươi cười nói: “Bây giờ hài lòng rồi chứ? Được rồi, bây giờ trời còn sớm, đi mau về mau, đừng la cà quá lâu.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, tươi cười hôn một cái lên mặt mẫu thân, chiếm tiện nghi xong còn rất ngoan ngoãn nói: “Nương thật tốt.”

Ngày hôm nay nướng cho con một trăm lạng bạc, ngày sau nữ nhi chắc chắn sẽ trả cho ngài một người con rể tiền đồ rộng lượng.

Chuyến buôn bán này chắc chắn kiếm bội, không hề thua lỗ.

Đời trước nàng được Lục Tông sủng lên tận trời, tiêu tiền quen tay, bây giờ mới chỉ một trăm lạng bạc đúng là không hề vào mắt.

Khương Lệnh Uyển và Đào ma ma cùng đi tới cửa hàng phi thúy, trong lòng sớm đã có chủ ý —— dự định sẽ mau cho Lục Tông một cái gù dây tua để treo vào chuỗi kiếm.

Chủ cửa hàng là một nam nhân trạc tuổi trung niên, nhìn tiểu nữ oa đang chọn gù dây tua, hần có chút hơi kinh ngạc, có điều thấy trang phục của nàng và nô bộc bên người, hần cũng không dám coi khinh, tiến lên chào hỏi: “Tiểu cô nương muốn mua gù dây tua có phải không?”

Khương Lệnh Uyển nâng khuôn mặt bánh bao trăm mịn lên nhìn, đôi mắt to đen láy chớp chớp mấy cái, vô cùng khiến người yêu thích, lúc này rất ngoan ngoãn gật đầu, gờ tay chỉ chỉ, thanh âm giòn giòn nói: “Nga, ta lấy cái này, người cho ta xem một chút.”

Tuổi tuy nhỏ, nhưng lại rất có chủ ý.

Chủ quán nghe xong, lập tức gật đầu, nhanh chóng mở tủ lấy gù dây tua ra, hai tay đưa lên, không nhịn được tán dương: “Tiểu cô nương tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng mắt nhìn đồ quả không tệ. Gù dây tua này mới được chuyển đến mấy ngày trước, trong nhiều món như vậy, chỉ có cái này là đẹp nhất.”

Khương Lệnh Uyển thích nhất là được khen ngợi, huống chi gù dây tua này cũng thật không tệ, ngọc phi thúy được chế tác tinh xảo, khéo léo tinh tế, tuy rằng không phải thật sự hoàn hảo, nhưng nhìn tất cả nàng thấy cái này hợp mắt nhất. Để ý giá cả làm gì, sau này nàng còn lo không đủ bạc để tiêu hay sao? Quan trọng nhất là tâm ý.

một gù dây tua nhỏ nhỏ lại đến tám mươi hai lạng bạc. Đào ma ma tắc lưỡi thầm nghĩ: Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ đã tiêu phí như vậy, sau này lập gia đình, nhà chồng chắc phải có núi vàng núi bạc mới có thể nuôi nổi tiểu tổ tông này.

Khương Lệnh Uyển cầm gù dây tua trong tay thưởng thức, vô cùng hài lòng, ngẩng đầu lên nói với Đào ma ma: “Đào ma ma, chúng ta đi Vinh vương phủ đi.” Gù dây tua này chắc chắn Lục Tông sẽ rất thích.

Mắt của nàng trước đến nay rất tốt, dù hần không thích cũng phải thích a.

Vừa đi một lúc đã thấy hai huynh muội của Tạ gia xuất hiện trước mắt.

Tạ Trí Thanh vẫn vẫn nhọc khí, tuy hần nhỏ tuổi nhưng cũng đã có mấy phần dáng dấp nho nhã công tử, còn Tạ Tinh Tinh mặc một bộ xiêm y quý khí, vênh vảo tự đắc, bộ dạng ngông cuồng tự đại, phảng phất như đang coi chính mình là một tiểu công chúa.

Nếu thật là công chúa thì cũng không ai xáo quyết thô bạo giống như nàng ta.

Khương Lệnh Uyển ngược đôi mắt to lên nhìn tạ Trí Thanh và Tạ Tinh Tinh, lúc trước bọn họ đã kết thù nên lúc này cũng không có ý định chào hỏi. Nhưng tạ Tinh Tinh lại nhìn thấy gù dây tua tinh xảo trên tay của Khương Lệnh Uyển, lập tức liền ngăn người, sau đó tựa hồ như nghĩ tới cái gì, thừa lúc nàng không chú ý tới liền đoạt lấy.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, cảm thấy Tạ Tinh Tinh này quả thật là người phiền phức.

Hai người không thù không oán, vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng lại luôn tỏ ra cái kiểu ngứa mắt như vậy? Muốn bị mất mặt mới hài lòng hay sao?

Khương Lệnh Uyển nghiêm mặt đưa tay ra nói: “Trả lại cho ta!”

Tạ Tinh Tinh nhìn Khương Lệnh Uyển, khoe miệng gờ lên, đôi con ngươi tràn đầy phẫn chấn, tuổi còn nhỏ nhưng lại vô cùng ương ngạnh, gờ cằm lên kiêu ngạo nói: “Gấp cái gì? không phải chỉ mới nhìn một chút thôi sao? Đúng là đồ hẹp hòi.”

Tạ Trí Thanh thấy tiểu nữ oa đáng yêu như ngọc trước mặt hần lúc này lại tỏ vẻ không vui, lập tức quay sang dỗ dành muội muội: “Tinh Tinh ngoan, muội trả đồ lại cho Khương Lục tiểu thư đi.”

Tạ Tinh Tinh từ nhỏ đã bị chiều hư, thấy ca ca mình cũng đứng ra che chở cho Khương Lệnh Uyển liền lườm hần một cái, oán giận nói: “Ca ca, đến ca ca cũng muốn giúp đỡ người ngoài sao? Lần trước nếu không phải vì con nhóc mập này và ca ca của nàng ta, chúng ta sao có thể bị cha mẹ trách phạt?”

Tinh tinh Tạ Trí Thanh xưa nay ôn hòa, dù có thật lòng khuyên như nhưng đối với Tạ Tinh Tinh mà nói cũng chẳng có tác dụng gì. Tạ Tinh Tinh lắc lắc gù dây tua trong tay, cũng biết vật này khẳng định là đưa cho nam hài tử, không khỏi nhú mày, nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Có muốn không? Nếu muốn lấy lại, thì coi thử xem người có bản lĩnh đó hay không.”

nói xong liền làm mất quỷ với Khương Lệnh Uyển, quay người lại, lập tức nhấc váy chạy ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển bị nàng chọc tức vô cùng, lập tức đuổi theo. Thầm nghĩ hôm nay chắc chắn phải giáo huấn Tạ Tinh tinh này một chút, nếu không nàng quả thật coi bản thân thành quả hồng mềm ai cũng có thể tùy ý nắn bóp.

Đào ma ma thấy tiểu thư nhà mình đuổi theo, mặt nhất thời bị dọa trắng, lập tức hồi nha hoàn và sai vật đuổi theo: “Còn đứng đó làm gì, mau mau mang lục tiểu thư về!”

Tạ Tinh Tinh nói sao thì cũng lớn hơn Khương Lệnh Uyển hai tuổi, chạy trốn cũng mau hơn.

Nàng chạy một đoạn đường, quay người lại nhìn con nhóc mập mạp phía sau, không nhìn được cười lớn, đợi khi Khương Lệnh Uyển đuổi tới, nàng lại chạy ra xa, còn chạy đến một góc vắng vẻ.

Khương Lệnh Uyển chạy thờ hồng học, trên đầu đầy mồ hôi, thấy Tạ Tinh Tinh cũng chạy mệt, lúc này mới nói: “Người nhanh trả gù dây tua cho ta.”

Tạ Tinh Tinh hồn hên thờ từng ngưng, lại vô cùng quật cường cầm gù dây tua trong tay nói: “không trả.”

Khương Lệnh Uyển tức giận vô cùng, đang định vén tay áo lên đánh cho nàng một trận, nhưng lại thấy một nam tử gầy gò xuất hiện sau lưng Tạ Tinh tinh, nhất thời tim đập chậm một nhịp.

Nàng muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng phách sau lại duỗi ra một cái tay, chặn lấy miệng nàng.

Khương Lệnh Uyển nhớ tới mấy ngày trước nàng để Lục Tông đi mua bánh hoa quế, nhưng Lục Tông lại lo lắng có người xấu, nhất định phải chờ nàng ăn xong mới chịu đi mua. Lúc đó trong lòng nàng không thoải mái, cảm thấy Lục Tông làm việc quá mức cẩn thận, nhưng hôm nay chuyện lại xảy đến với mình, trong lòng thầm than, sự cẩn thận của Lục Tông hoàn toàn cần thiết.

Dưới chân thiên tử đúng là không thiếu người mù.

Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh, hai người cùng bị giam trong một căn phòng, lúc này thật sự oán giận Tạ Tinh Tinh.

Tạ Tinh Tinh ngược lại không hề bình tĩnh như Khương Lệnh Uyển, từ nhỏ đến lớn nàng luôn được nâng trong tay sủng ái như bảo bối, rút một cọng tóc cũng khiến trưởng bối đau lòng vô cùng, không nghĩ tới có một ngày lại bị bắt cóc. Khương Lệnh Uyển duỗi tay nhỏ ra, nói với Tạ Tinh Tinh: “Bây giờ có thể trả gù dây tua cho ta được chưa?”

Khuôn mặt Tạ Tinh Tinh hoảng hốt, kinh ngạc nhìn Khương Lệnh Uyển, hiển nhiên không nghĩ rằng lúc này nàng còn có thể nhớ tới cái này.

Lập tức ném gù treo kiếm cho Khương Lệnh Uyển, nổi giận nói: “Trả lại đó.”

Khương Lệnh Uyển biết nàng đang sợ, cũng không thêm tính toán với nàng, chỉ khom lưng nhặt bội kiếm lên, thổi thổi bụi, sau đó nắm chặt trong tay, lẳng lặng ngồi xuống, suy nghĩ làm sao để chạy thoát khỏi nơi này.

Nàng không thể chờ người đến cứu, phải nghĩ biện pháp.

Tạ Tinh Tinh hai tay ôm đầu ngồi dưới đất, y phục xinh đẹp đã có chút vấy bẩn, mắt to chuyển động liên tục, cảm thấy có chút sợ sệt, mím môi chậm rãi chuyển người sát lại gần Khương Lệnh Uyển, nhỏ giọng nói: “Ai nha, người không sợ sao?”

Đôi mắt liếc nhìn Khương Lệnh Uyển một cái.

Thầm nghĩ: Con bé mập mạp này còn nhỏ hơn nàng hai tuổi.

Thấy Khương Lệnh Uyển không nói lời nào, Tạ Tinh Tinh bổ sung: “Ta nghe nói bọn người xấu này, bọn họ... bọn họ muốn ăn thịt người, người nói xem nếu bọn họ ăn thịt chúng ta thì phải làm sao bây giờ?” nói xong, nước mắt cũng rơi xuống, gương mặt nhỏ đáng thương vô cùng, sao còn nữa phẫn bạo ngược chuyện quyền đáng ghét như lúc này?

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Lúc ta bốn tuổi từng bị người ta ném vào trong núi. Lúc đó ta vừa mới ngủ dậy, phát hiện không thấy nương bên cạnh, chỉ có một mình ngồi dưới tán cây, vừa lạnh vừa đói. Ta gọi lớn mấy tiếng, nhưng trừ tiếng vang vọng lại thì không có bất kỳ tiếng vọng nào khác, trên núi còn có hổ nữa kia.”

Nghe như vậy, Tạ Tinh Tinh sùng sốt trợn trừng mắt, hiển nhiên là bị dọa.

Chuyện này nàng cũng có nghe nói, nhưng xưa nay nàng không thích Khương Lệnh Uyển, lúc nghe thấy tin này nàng còn rất hài lòng, cảm thấy con bé mập này quả là đáng đời. Nhưng hiện tại nghe Khương Lệnh Uyển kể lại, Tạ Tinh Tinh chỉ cảm thấy thật đáng sợ, nếu đổi lại là nàng, khẳng định là sẽ sợ muốn chết.

Thấy vậy, Khương Lệnh Uyển cười nhạt, cúi nhìn gù dây tua trong tay, chăm chú nói: “Nhiều người tìm rỗng rã hơn một ngày trời, cũng không tìm thấy ta, nhưng cuối cùng là biểu ca tìm thấy ta, lần này, ta tin chắc, hai người chúng ta cũng sẽ không sao.”

Chuyện mà đời này nàng muốn làm có rất nhiều, nàng còn phải sinh cho Lục Tông thật nhiều hài tử, làm sao nàng có thể để bản thân xảy ra chuyện được?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Vừa nói xong, cửa liền mở ra.

Tạ Tinh Tinh run lên, dựa sát vào người Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn người đến, thấy hai nam tử một cao một thấp tiến vào. Người cao mặc một bộ xiêm y màu xanh bằng vải thô, đôi chỗ có chút vá, hẳn chính là người bắt Tạ Tinh Tinh. Còn người thấp, chính là tên bị miệng nàng, có điều tướng mạo của hắn hiền lành hơn người cao một chút, lá gan dường như cũng nhỏ hơn.

Nam tử cao lớn nhìn hai tiểu cô nương trước mặt, trên người mặc đồ gia đình phú quý, hơn nữa còn rất trắng trẻo mập mạp, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất xinh xắn. Hắn móc một cái túi giấy ra ném xuống đất, quát lớn: “Mau ăn đi, cả hai phải thành thật cho ta, nếu dám chạy, xem ta có đánh gãy hết chân các ngươi hay không!”

Tạ Tinh Tinh nhìn hai người, sợ đến phát khóc, lấy hết dũng khí nói: “Ta phải về nhà, nếu không... Nếu không cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi...”

Nam tử cao lớn cười cợt, cúi người xuống, dùng sức tóm chặt lấy bím tóc của Tạ Tinh Tinh: “Ai cần biết cha ngươi là ai, nói thêm câu nữa, ta cắt lưỡi ngươi cho mèo ăn.”

Tạ Tinh Tinh sợ cắn chặt môi, viền mắt hồng hồng, không dám lên tiếng.

Sau khi hai người ra ngoài mới “Oa” một tiếng khóc lên.

Khương Lệnh Uyển cũng biết nàng đã bị dọa sợ, chuyện này nếu xảy ra ở đời trước, nàng cũng sẽ giống như Tạ Tinh Tinh. Hiện nay cùng chung hoạn nạn, tạm thời nàng sẽ không tính toán chuyện trước kia, chỉ khom lưng nhặt túi giấy lên kiểm tra, mở ra nhìn vào bên trong, là một cái bánh màn thầu sạch sẽ, vẫn còn nóng hổi hấp. Đã ở chỗ này một lúc lâu, sắc trời bên ngoài cũng không còn sớm, không biết nội trong hôm nay cha có thể tìm thấy nàng hay không.

Bụng đã đói là, Khương Lệnh Uyển nhú mày,, cũng chỉ có thể chấp nhận cầm lên ăn.

Nàng chia bánh màn thầu ra làm hai phần, đưa cho Tạ Tinh Tinh một nửa, nói: “Ây da, được rồi, đừng khóc nữa, ăn một chút trước đi.”

Tạ Tinh Tinh khịt mũi, nghiêng đầu qua một bên, quật cường nói: “Ta sẽ không ăn đồ của người xấu.”

... Xem cái tính cách kia.

Khương Lệnh Uyển cũng không miễn cưỡng, bắt đầu cầm lên ăn, bánh màn thầu này khô như đá vậy, khó ăn vô cùng. Đời này và đời trước của nàng cũng chưa từng ăn thứ khó nuốt như vậy. Nhưng như vậy thì có sao? Ăn no xong mới có sức lực, nếu không đến lúc chạy cũng không còn sức để chạy. Chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, chạy cũng không thể chạy lại bọn hắn, không chừng đến khi họ bắt lại nàng sẽ bị đánh gãy chân.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển ung dung ăn màn thầu, giống như nơi này là nhà của nàng vậy, xoa nước mắt, hoang mang hỏi: “Ngươi nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Cha và mọi người sẽ tìm thấy chúng ta sao? Ta muốn về nhà...”

Vậy chẳng lẽ Khương Lệnh Uyển nàng không muốn về hay sao?

Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh ngày thường hay vênh vào đắc ý, bây giờ lại ngoan ngoãn như thỏ trắng, đúng là rất kỳ lạ. Nàng đưa nửa cái bánh màn thầu ra, nói: “Nếu ngươi không ăn, chờ lát nữa ta chạy đi, nếu ngươi chạy không lại ta cũng sẽ không giúp ngươi.”

Vừa nghe lời này, Tạ Tinh Tinh lập tức đoạt lấy bánh màn thầu trong tay Khương Lệnh Uyển, dùng sức gặm. Chỉ là bánh màn thầu quá khó ăn, Tạ Tinh Tinh cắn một cái liền nhúng mồm, chỉ là khi nàng vừa nhấc mặt lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lại dùng sức nuốt cái bánh này xuống. Chờ khi ăn gần hết, mới hồi hận nói: “...Sớm biết vậy ta sẽ không cướp đồ của ngươi.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết tạ Tinh Tinh kỳ thật cũng giống nàng, chỉ là được người nhà nuông chiều từ bé, chứ bản tính cũng không xấu, Khương Lệnh Uyển nói: “Vậy vì sao người lại cướp đồ của ta?”

Tạ Tinh Tinh phồng quai hàm lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lầm bầm nói: “Người tính tặng nó cho Chu Quý Hành có đúng không?”

đang yên đang lành, sao lại kéo lên người Chu Quý Hành?

Khương Lệnh Uyển nói: “Tại sao ta lại tặng cho Hành biểu ca?”

Tạ Tinh Tinh gặm một miếng mìn thâu, lời nói hàm hồ không rõ: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Chu Quý Hành nha, ngoại trừ hân ra người còn có thể đưa cho ai?”

Khương Lệnh Uyển lập tức hiểu rõ, hai mắt đánh giá tiểu cô nương tám tuổi trước mặt, có chút khó tin nói: “không phải chứ, người...”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, bất mãn hừ hừ nói: “Ta biết lần nào Chu Quý Hành cũng đi theo sau người, nhưng mẹ ta nói, nữ hài tử sau này lớn lên chỉ có thể gả cho một vị phu quân, giữa Chu Quý Hành và Tiết Vành người chỉ có thể chọn một người.”

Khương Lệnh Uyển vô cùng bất ngờ, thầm nghĩ, Tạ Tinh Tinh này mới còn nhỏ đã thích nam hài tử, còn coi trọng Chu Quý Hành, khó trách nàng lại thích chơi với Chu Lâm Lang, hóa ra là thâm tồn tại tâm tư. Khương Lệnh Uyển đột nhiên thấy buồn cười, choai choai hài tử, biết thế nào là yêu? Ngày cả nàng cũng không biết cảm giác chân chính yêu thích một người sẽ là loại cảm giác như thế nào.

Nàng nói: “Vì vậy người cho rằng bội kiếm này là ta muốn tặng cho Hành biểu ca nên người không thoải mái, muốn cướp đi?”

Thấy Tạ Tinh Tinh gật đầu, Khương Lệnh Uyển cười cười, nắm lấy bội kiếm quơ quơ trước mặt Tạ Tinh Tinh, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước Tông biểu ca mới trở về từ Cẩm Châu, bội kiếm này ta muốn tặng cho hân. Người cũng biết Hành biểu ca không tập võ, cho dù muốn tặng lễ vật cho hân cũng sẽ không chọn bội kiếm để đeo lên kiếm nha...”

Tạ Tinh Tinh nửa tin nửa ngờ hỏi: “Có... Có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Khương Lệnh Uyển nhét bội kiếm vào trong ngực, nói, “Đương nhiên, hơn nữa, sau này ta lớn lên, ta sẽ không gả cho Vành biểu ca hay Hành biểu ca, ta chỉ làm nương tử của Lục Tông”

Nghe xong lời này, Tạ Tinh Tinh mới buông địch ý.

Nàng nhìn gương mặt trắng trẻo béo mập của bánh bao trước mắt, kỳ thực cũng rất đáng yêu, có vài lần nàng nhìn cũng không nhịn được muốn nắn nắn mấy cái, nhưng vừa nghĩ đến Chu Quý Hành, nắn liền cảm thấy chán ghét. Tạ Tinh Tinh mím môi, cảm thấy bản thân lớn hơn Khương Lệnh Uyển, nhưng khi gặp chuyện thì lá gan lại không bằng người ta, gặp chuyện chỉ biết hoang mang hoảng sợ... Nhưng mà, tính hướng như vậy, sợ hãi cũng là bình thường a.

Khương Lệnh Uyển thấy mặt Tạ Tinh Tinh có chút đỏ, lúc này mới nhấc tay sờ sờ trán của nàng, sau đó “Nha” một tiếng nói: “Người bị sốt.”

Tạ Tinh Tinh rũ mắt xuống, giống như một trái cà nhỏ: “Vừa rồi có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng chạy tới cửa.

Chỉ là cửa đã bị khóa cứng, nàng dùng sức đập đập mấy lần.

Hai nam tử ở bên ngoài nghe thấy, lập tức đi vào.

Tinh khí của nam tử cao lớn có chút táo bạo, cúi đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ này lập tức xách bím tóc của nàng lên, tức giận nói: “Ồ ào cái gì, không thấy lão tử đang nghỉ ngơi sao?”

Tinh tinh nam tử lùn hơn tốt hơn nhiều, thấy đồng bọn đang ấu trĩ so đo với một tiểu hài tử, liền gỡ tay hân ra, nói: “Nữ nhi nhà giàu có đều được nuông chiều từ bé, vô cùng nhát gan, nếu người dọa sợ nàng, cẩn thận không bán được giá cao.”

Lời vừa dứt, nam tử to lớn mới chịu thu tay về.

Khương Lệnh Uyển bị nhéo tê rần cả da đầu, vô cùng đau đớn, nước mắt lập tức đảo quanh hốc mắt, lúc này lại nghe nam tử lùn hơn hỏi nàng: “Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên nói: “Đại ca ca, tỷ tỷ ta bị sốt, người cho nàng đi xem đại phu có được không?”

Nam tử lùn vừa nghe thấy, lúc này mới đưa tay lên dò xét cái trán của Tạ Tinh Tinh, sau đó mới quay về phía đồng bọn: “Đúng là bị sốt, chúng ta có nên...”

Nam tử cao lớn nói: “Mời đại phu làm gì? Chúng ta làm gì có tiền đi quan tâm nhiều như vậy? Hướng hồ bị sốt cũng không phải chuyện gì ghê gớm, ngủ một giấc sáng mai sẽ tốt, cần gì phải hoảng hốt như vậy?” nói xong liền đập cửa một cái, đi ra ngoài.

Tính cách hai người này quả là khác nhau.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía nam tử cao lớn, lúc này mới hạ mi suy nghĩ chút biện pháp, sau đó mới dùng sức nặn ra mấy giọt nước mắt, nhìn về phía nam tử lùn nói: “Đại ca ca, cầu người cứu tỷ tỷ của ta đi, từ nhỏ thân thể nàng đã không tốt, nếu không uống thuốc sẽ... Nếu như đại ca ca không có tiền, ta có thể nghĩ cách, chỉ cầu người cứu tỷ tỷ của ta, có được không?”

Nam tử lùn đúng là không thể nhẫn tâm, bây giờ thấy tiểu nữ oa phần điều ngọc mài, hai mắt ướt át tội nghiệp nhìn hần, xác thực là khiến người đau lòng vô cùng.

hần thở dài một hơi, hỏi: “Người có biện pháp đổi tiền?”

“Vâng.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội, bàn tay nhỏ giờ lên, về mặt chân thành nói, “Miếng ngọc này không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng vẫn có thể đổi lấy mấy lượng bạc. Ta chỉ cầu đại ca ca có thể đổi được chút tiền mua thuốc hạ sốt cho tỷ tỷ, số bạc còn lại đều cho đại ca ca, không cho người xấu kia...”

Nam tử lùn nhận lấy ngọc bội, thấy ngọc bội có vẻ bình thường, đương nhiên cũng tin lời “không đáng giá mấy đồng tiền này của nàng”, chỉ là hần nhìn cách ăn mặc của tiểu nữ oa, trong lòng cũng biết cho dù giá trị của ngọc có bình thường thì cũng có thể đổi được mấy lượng bạc. hần và đồng bọn cũng không phải chỉ làm việc này một hai lần, nhưng mỗi lần thu được bạc vô cùng ít ỏi, chỉ là hần xưa nay nhất gan, nếu làm một mình, một là sẽ xảy ra chuyện, hai là sợ không tìm được người bán, lúc này mới chấp nhận tiếp tục theo người kia. Bây giờ vô duyên vô cớ có được thêm mấy lượng bạc, đương nhiên là có chút động lòng, hơn nữa thấy tiểu nữ oa đáng thương như vậy, người nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Nam tử lùn cẩn thận cất ngọc bội đi, thở dài nói: “Vậy chờ ta đi đổi chút bạc lại mua thuốc cho tỷ tỷ người. Hai người các người đợi ở đây, tuyệt đối đừng gây chuyện, tính khí người kia rất xấu, nếu như hần nổi giận sẽ trói các người lại.”

Về mặt Khương Lệnh Uyển vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm vừa mềm vừa ngọt: “Ta biết rồi, cảm ơn đại ca ca, người đi mau đi, coi chừng trời tối.”

Nam tử lùn có chút hiếu kì nhìn tiểu nữ oa ngoan ngoãn đáng yêu như vậy: hần làm chuyện này cũng không phải ít, nhưng vẫn là lần đầu thấy đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, cười cười nói: “Được, vậy ta đưa ngoài trước.”

Nam tử lùn vừa đi ra ngoài, vừa vịn đùi phải đồng bọn của hần, người kia hỏi: “Muộn như vậy còn đi đâu?”

Nam tử lùn có chút chột dạ: “Ca, ta thấy tiểu cô nương bị sốt nặng như vậy, nếu như không hạ sốt sẽ rất phiền toái. ta tìm cách xem có thể kiếm được chút thuốc gì đó hay không, đến lúc đó coi chừng ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.”

“đi đi, biết người thiện tâm, đi sớm về sớm”

“Được, ta lập tức quay về.”

Khương Lệnh Uyển dán người lên cửa, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới ngồi xuống bên người Tạ Tinh Tinh. Gương mặt của Tạ Tinh Tinh đỏ bừng, nhìn Khương Lệnh Uyển có chút cảm động, tuy rằng không khỏe nhưng vẫn cắn răng nói ra ba chữ: “Cảm ơn người.”

Khương Lệnh Uyển thấy nàng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đáng thương, cười nói: “Ba chữ này người nói ra ta nghe có vẻ là lạ.”

Bé mập này còn đặc ý như vậy...

Tạ Tinh Tinh cắn môi, nhấc tay lên xoa xoa búi tóc đã bị vò loạn của Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Có đau hay không? Ta xoa cho người.”

Khương Lệnh Uyển phì cười, tinh tế đánh giá Tạ Tinh Tinh một lúc, nói: “Dáng vẻ này của người khiến ta có chút không quen.”

Tạ Tinh Tinh bất mãn nói, “Ta mới không phải người ngang ngược không biết lý lẽ...” Nàng nói xong liền có chút chột dạ, dừng một lúc lại nói tiếp: “Được rồi, trước đây ta đúng là có chút ngang ngược không biết lý lẽ, ai bảo người còn nhỏ mà đã hoa tâm như vậy, hơn nữa Lâm Lang cũng không thích người.” Ngoài miệng tuy rằng oán giận, nhưng tay vẫn không ngừng xoa xoa cho nàng.

Khương Lệnh Uyển tuy rằng không thích bị người khác đụng chạm, nhưng lúc này lại không nói gì.

Đời trước nàng quả thực được chăm chút quá tốt, đời trước tuy rằng Lục Tông không nói, nhưng trong lòng khẳng định cũng từng nghĩ rằng nàng thật quá phiền phức. Nàng cũng biết bản thân thật phiền, vừa sợ đau vừa sợ khổ, nhưng dù sao cũng có người chịu yêu nàng, nâng nàng vào lòng bàn tay mà sủng, sủng cả đời. Tuy phần yếm ố này tuy rằng vẫn còn, nhưng hiện nay nàng có khóc, có náo loạn thì có thể giải quyết được vấn đề gì? Khóc nháo là có thể trốn khỏi tay bọn buôn người sao? Có thể lập tức chạy về nhà tổ cáo với cha nương sao?

Khương Lệnh Uyển đợi một lúc, thấy nam tử lùn còn chưa về, liền nhìn chung quanh một lát. Bởi vì cho rằng các nàng còn nhỏ tuổi nên bọn buôn người cũng không trói nàng lại, cửa cũng khóa lại, đúng là không có chút sơ hở nào.

Trong phòng rách mướp, còn có mùi mốc, tủ và bàn đều dày đặc tro bụi, nhìn cũng biết là tùy tiện tìm một nơi để giấu các nàng.

Chỗ này ngoại trừ một cánh cửa thì cũng chỉ có một cửa sổ.

Nàng cẩn thận từng chút một bắc cái ghế qua, đứng lên đẩy cửa sổ, phát hiện cánh cửa này có thể mở ra được, âm thầm vui mừng không ngớt, chờ khi mở rộng ra mới phát hiện.

Bên ngoài cửa là một cái hồ.

Khương Lệnh Uyển thấy hồ này quá sâu, hai kẻ bất cóc khẳng định cũng cho rằng hai tiểu hài tử quen sống trong nhung lụa sao dám đứng đến nước? Cho dù biết bơi nhưng thấy hồ sâu như vậy chắc chắn cũng sẽ sợ. Khương Lệnh Uyển nhìn thôi cũng sinh lòng khiếp đảm, nhưng nếu chỉ có một còn đường này mới có thể ra ngoài, nàng cũng chỉ có thể liều một lần, nếu không thật sẽ không biết là bị bán đến nơi nào.

Khương Lệnh Uyển lộ đầu ra bên ngoài xem xét, phát hiện giữa hồ và cửa sổ có một khoảng trống, tuy rằng có hơi hẹp, nhưng nếu chân thận một chút thì vẫn có thể ra ngoài.

Sau khi xem xét xong, Khương Lệnh uyển liền khép cửa sổ lại, trả ghế về lại chỗ cũ.

Tạ Tinh Tinh thấy dáng vẻ này của Khương Lệnh Uyển, liền hỏi: “Có phải chúng ta không ra ngoài được hay không?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Bên ngoài có một cái hồ, người biết bơi không?”

Tạ Tinh Tinh nghe vậy lắc đầu.

Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi, nhíu mày lại: “Ta suy nghĩ thử xem.” Chỉ là vị bên ngoài kia cũng không phải người hiền lành, cho dù nàng có giả bộ ngoan ngoãn đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ không có tác dụng. Nhưng từ cửa sổ để đi ra ngoài quả thật là quá nguy hiểm, nếu như không cẩn thận bị rơi xuống hồ, mạng nhỏ sao có thể bảo toàn?

Khương Lệnh Uyển ngồi một lúc, trong lòng thầm nghĩ biện pháp hữu hiệu.

Mắt thấy trời sắp tối Khương Lệnh Uyển có chút không thể ngồi yên, đành phải liều một phen, lập tức nhìn về phía Tạ Tinh Tinh nói: “Chúng ta thử xem đi. Chờ lát nữa ta bỏ cửa sổ ra ngoài, người nhìn giúp ta, nếu như ta không cẩn thận bị rơi xuống nước, người lập tức la lên, nếu ta thành công ra ngoài, người đợi ta đi xa rồi vứt đồ ra bên ngoài cửa sổ, sau đó trốn vào ngăn tủ, tuyệt đối đừng lên tiếng, chờ khi bọn họ đều ra ngoài, người nhanh chóng chạy đi, có biết không?”

Tạ Tinh Tinh chăm chú nghiêm túc nhìn gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển, lập tức gật đầu.

Khương Lệnh Uyển cũng sợ hãi cực kỳ, nhìn hồ nước đen ngòm bên ngoài, nghĩ thầm: Chờ có thể thành công thoát hiểm, nàng nhất định sẽ đi học bơi.

Lời của Lục Tông một chút cũng không sai, học nhiều cũng có lúc sẽ dùng đến, có chút kỹ năng bên mình, lúc mấu chốt có thể phát huy tác dụng.

Khương Lệnh Uyển giẫm lên ghế, thận thể mập mập cẩn thận bò lên bệ cửa sổ, sau đó chậm rãi tuột xuống.

Hai chân khi đã dẫm lên đất trống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn Tạ Tinh Tinh nháy mắt một cái, ra hiệu bản thân không có chuyện gì, sau đó chậm rãi tiến về phía hồ.

Nàng không dám quay lại nhìn, trong lòng rất sợ hãi, chân nhỏ cũng không nhịn được run lên.

Nhưng nàng biết mình là người có phúc, lúc này khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa sau này nàng còn muốn làm nương tử của Lục Tông nữa, nếu nàng xảy ra chuyện, như vậy sau này vạn nhất Lục Tông cưới Chu Lâm Lang vào cửa thì sao bây giờ? Nghĩ như vậy, sợ hãi trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng giảm đi mấy phần.

Tạ Tinh Tinh nhìn thấy cảnh này, hai tay bị chặt lấy miệng, kinh hồn bạt vía, chỉ lo tiểu bánh bao cứ như vậy té xuống.

Nếu đổi lại là nàng, nàng tình nguyện chờ bên trong cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển thành công đi tới đám cỏ bên hồ, lúc này mới thở phào một hơi, một lát sau, liền đưa tay chuẩn bị ném đồ ra ngoài, nghe thanh âm của giá thấp nền “tôm” một tiếng rơi xuống nước, nàng lập tức chui vào bên trong góc tủ quần áo, lẳng lặng chờ đợi không dám lên tiếng.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, quả nhiên mở khóa đi vào, nhìn thấy cửa sổ mở toang, bệ cửa có dấu giày hài tử, lập tức mắng một câu thô tục, sau đó đóng cửa ra ngoài.

Tạ Tinh Tinh nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa mới buông lỏng tay khỏi miệng, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, chờ khi triệt để đã không còn động tĩnh, lúc này mới mở tủ ra, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển chạy đến nỗi hai chân như nhũn ra, nhưng nàng dù sao cũng còn nhỏ, chân ngắn chạy hồi lâu đã mất hết sức lực, nhưng vừa nghĩ đến bị bọn buôn người bắt lại đánh gãy chân, lòng liền hoảng sợ tiếp tục nỗ lực chạy đi.

Đội nàng chạy được một đoạn đường đã thấy nam tử cao lớn đuổi theo sau lưng, nhất thời sợ đến trắng mặt.

Khương Lệnh Uyển thật sự muốn khóc ra.

không phải đã nói với Tạ Tinh Tinh là đợi nàng chạy xa rồi mới gây động tĩnh sao? Lúc này mới bao xa nha?

Nhưng cho dù lúc này nàng có mắng Tạ Tinh Tinh thành heo cũng không có cách nào, chỉ có thể liều mạng chạy.

Nghe thấy động tĩnh phía sau càng lúc càng gần, tim Khương Lệnh Uyển từng nhịp từng nhịp nhảy thót lên cuống họng, hôm nay đưa Lục Tông một món lễ vật mà ngay cả mạng nàng cũng tặng đi, như vậy quá không đáng a.

“Nha đầu chết tiệt kia, đứng lại cho ta, xem ngươi còn chạy!”

Bím tóc của Khương Lệnh Uyển bị nam tử phía sau kéo lại, đau hơn lúc nãy không biết bao nhiêu lần. Lúc này nàng chỉ cảm thấy trái tim như nguội lạnh, nghe tiếng chửi rủa của nam tử, lại thấy hần chuẩn bị muốn tát nàng một cái, Khương Lệnh Uyển sợ đến mức nhắm mắt lại.

Chính lúc này, cách đó không xa, “Vèo” một tiếng, có một mũi tên được bắn tới, sau đó Khương Lệnh Uyển liền nghe thấy tiếng lợi khí găm tận vào xương.

Khương Lệnh Uyển mở mắt ra, nhanh nam tử đang lăn lộn trên đất kêu cha gọi mẹ, cánh tay của hăng găm một mũi tên.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn ——

Phùng Hoài Viễn ngồi trên ngựa cách đó không xa, mang theo một đồng tùy tùng, Lục Tông ngồi bên cạnh hắn, trong tay Phùng Hoài Viễn cầm cung tên, mũi tên vừa rồi là hắn bắn.

Chân Khương Lệnh Uyển vừa chạm đất lập tức chạy tới Lục Tông.

Lục Tông xuống ngựa, ôm lấy bánh bao nhỏ vào trong lòng, thấy xiêm y của nàng bị bắn đến không nhìn nổi, không khỏi đau lòng nói: “không có chuyện gì chứ?”

Đôi tay như ngó sen của Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm lấy cổ của Lục Tông, chôn mặt vào cần cổ của hắn, oan ức nghẹn ngào nói: “Lục Tông, muội suýt chút nữa là chết rồi...”

Lục Tông nghe vậy, nhớ lại tình huống vừa rồi, sắc mặt hắn tối đi, ôm chặt nàng thêm một chút, ôn nhu nói: “không sao cả rồi.”

“Vâng.” Khương Lệnh Uyển khịt khịt mũi, nhìn về phía Phùng Hoài Viễn nói: “Cứu cứu, Tạ Tinh Tinh không biết đã chạy đi đâu mất rồi, cậu tìm được chưa?”

Phùng Hoài Viễn thấy tiểu nữ oa bình yên vô sự, lúc này mới mau chóng sai người đi tìm Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm chặt lấy cổ của Lục Tông, trong lòng sợ hãi vô cùng, nước mắt lập tức liền rơi xuống, chùi toàn bộ nước mắt nước mũi lên y phục của Lục Tông.

Chờ đến khi khóc xong, nàng mới ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng như thỏ con nhìn Lục Tông hỏi: “Sao Tông biểu ca tìm được Xán Xán?”

Lục Tông từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Nửa canh giờ trước có người đến tiệm cầm đồ đổi cái này, sau khi chúng ta ép hỏi người kia mới biết được muội bị giam ở đây.”

Tâm trạng Khương Lệnh Uyển lập tức được an ủi, Lục Tông đương nhiên là nhận ra ngọc bội này, cho nên nàng mới được cứu ra.

Nàng bĩu môi, có chút oan ức, khuôn mặt khóc sưng như một con mèo nhỏ, nàng dịch dịch đầu sát tới gần, cọ cọ gò má của Lục Tông, mở lớn hai mắt nói: “Vâng, Tông biểu ca trả ngọc bội lại cho Xán Xán chứ?”

Lục Tông cúi đầu, nhìn hai gò má mấp mấp của bánh bao nhỏ trong lòng ngực, nhin không được khóe miệng nhếch lên.

Sau đó buông nàng xuống, ngồi xổm trên mặt đất để cùng tầm nhìn với nàng, mười ngón tay thon dài đeo ngọc bội lên cổ lại cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Vừa nói xong, cửa liền mở ra.

Tạ Tinh Tinh run lên, dựa sát vào người Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu, nhìn người đến, thấy hai nam tử một cao một thấp tiến vào. Người cao mặc một bộ xiêm y màu xanh bằng vải thô, đôi chỗ có chút vá, hẳn chính là người bắt Tạ Tinh Tinh. Còn người thấp, chính là tên bịt miệng nàng, có điều tướng mạo của hắn hiền lành hơn người cao một chút, lá gan dường như cũng nhỏ hơn.

Nam tử cao lớn nhìn hai tiểu cô nương trước mặt, trên người mặc đồ gia đình phú quý, hơn nữa còn rất trắng trẻo mập mạp, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất xinh xắn. Hắn móc một cái túi giấy ra ném xuống đất, quát lớn: “Mau ăn đi, cả hai phải thành thật cho ta, nếu dám chạy, xem ta có đánh gãy hết chân các ngươi hay không!”

Tạ Tinh Tinh nhìn hai người, sợ đến phát khóc, lấy hết dũng khí nói: “Ta phải về nhà, nếu không... Nếu không cha ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi...”

Nam tử cao lớn cười cợt, cúi người xuống, dùng sức tóm chặt lấy bím tóc của Tạ Tinh Tinh: “Ai cần biết cha ngươi là ai, nói thêm câu nữa, ta cắt lưỡi ngươi cho mèo ăn.”

Tạ Tinh Tinh sợ cắn chặt môi, viền mắt hồng hồng, không dám lên tiếng.

Sau khi hai người ra ngoài mới “Oa” một tiếng khóc lên.

Khương Lệnh Uyển cũng biết nàng đã bị dọa sợ, chuyện này nếu xảy ra ở đời trước, nàng cũng sẽ giống như Tạ Tinh Tinh. Hiện nay cùng chung hoạn nạn, tạm thời nàng sẽ không tính toán chuyện trước kia, chỉ khom lưng nhặt túi giấy lên kiểm tra, mở ra nhìn vào bên trong, là một cái bánh màn thầu sạch sẽ, vẫn còn nóng hổi hấp. Đã ở chỗ này một lúc lâu, sắc trời bên ngoài cũng không còn sớm, không biết nội trong hôm nay cha có thể tìm thấy nàng hay không.

Bụng đã đói là, Khương Lệnh Uyển nhú mày,, cũng chỉ có thể chấp nhận cầm lên ăn.

Nàng chia bánh màn thầu ra làm hai phần, đưa cho Tạ Tinh Tinh một nửa, nói: “Ây da, được rồi, đừng khóc nữa, ăn một chút trước đi.”

Tạ Tinh Tinh khịt mũi, nghiêng đầu qua một bên, quật cường nói: “Ta sẽ không ăn đồ của người xấu.”

... Xem cái tính cách kia.

Khương Lệnh Uyển cũng không miễn cưỡng, bắt đầu cầm lên ăn, bánh màn thầu này khô như đá vậy, khó ăn vô cùng. Đời này và đời trước của nàng cũng chưa từng ăn thứ khó nuốt như vậy. Nhưng như vậy thì có sao? Ăn no xong mới có sức lực, nếu không đến lúc chạy cũng không còn sức để chạy. Chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, chạy cũng không thể chạy lại bọn hắn, không chừng đến khi họ bắt lại nàng sẽ bị đánh gãy chân.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển ung dung ăn màn thầu, giống như nơi này là nhà của nàng vậy, xoa nước mắt, hoang mang hỏi: “Ngươi nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Cha và mọi người sẽ tìm thấy chúng ta sao? Ta muốn về nhà...”

Vậy chẳng lẽ Khương Lệnh Uyển nàng không muốn về hay sao?

Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh ngày thường hay vênh vào đắc ý, bây giờ lại ngoan ngoãn như thỏ trắng, đúng là rất kỳ lạ. Nàng đưa nửa cái bánh màn thầu ra, nói: “Nếu người không ăn, chờ lát nữa ta chạy đi, nếu ngươi chạy không lại ta cũng sẽ không giúp ngươi.”

Vừa nghe lời này, Tạ Tinh Tinh lập tức đoạt lấy bánh màn thầu trong tay Khương Lệnh Uyển, dùng sức gặm. Chỉ là bánh màn thầu quá khó ăn, Tạ Tinh Tinh cắn một cái liền nhúng mồm, chỉ là khi nàng vừa nhấc mặt lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lại dùng sức nuốt cái bánh này xuống. Chờ khi ăn gần hết, mới hồi hận nói: “...Sớm biết vậy ta sẽ không cướp đồ của ngươi.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết tạ Tinh Tinh kỳ thật cũng giống nàng, chỉ là được người nhà nuông chiều từ bé, chứ bản tính cũng không xấu, Khương Lệnh Uyển nói: “Vậy vì sao ngươi lại cướp đồ của ta?”

Tạ Tinh Tinh phồng quai hàm lên nhìn Khương Lệnh Uyển, lầm bầm nói: “Ngươi tính tặng nó cho Chu Quý Hành có đúng không?”

đang yên đang lành, sao lại kéo lên người Chu Quý Hành?

Khương Lệnh Uyển nói: “Tại sao ta lại tặng cho Hành biểu ca?”

Tạ Tinh Tinh gặm một miếng màn thầu, lời nói hàm hồ không rõ: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Chu Quý Hành nha, ngoại trừ hắn ra ngươi còn có thể đưa cho ai?”

Khương Lệnh Uyển lập tức hiểu rõ, hai mắt đánh giá tiểu cô nương tám tuổi trước mặt, có chút khó tin nói: “không phải chứ, ngươi...”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, bất mãn hừ hừ nói: “Ta biết lần nào Chu Quý Hành cũng đi theo sau ngươi, nhưng mẹ ta nói, nữ hài tử sau này lớn lên chỉ có thể gả

cho một vị phu quân, giữa Chu Quý Hành và Tiết Vành người chỉ có thể chọn một người.”

Khương Lệnh Uyển vô cùng bất ngờ, thầm nghĩ, Tạ Tinh Tinh này mới còn nhỏ đã thích nam hài tử, còn coi trọng Chu Quý Hành, khó trách nàng lại thích chơi với Chu Lâm Lang, hóa ra là thâm tồn tại tâm tư. Khương Lệnh Uyển đột nhiên thấy buồn cười, choai choai hài tử, biết thế nào là yêu? Ngày cả nàng cũng không biết cảm giác chân chính yêu thích một người sẽ là loại cảm giác như thế nào.

Nàng nói: “Vì vậy người cho rằng bội kiếm này là ta muốn tặng cho Hành biểu ca nên người không thoải mái, muốn cướp đi?”

Thấy Tạ Tinh Tinh gật đầu, Khương Lệnh Uyển cười cười, nắm lấy bội kiếm quơ quơ trước mặt Tạ Tinh Tinh, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước Tông biểu ca mới trở về từ Cẩm Châu, bội kiếm này ta muốn tặng cho hắn. Người cũng biết Hành biểu ca không tập võ, cho dù muốn tặng lễ vật cho hắn cũng sẽ không chọn bội kiếm để đeo lên kiếm nha...”

Tạ Tinh Tinh nửa tin nửa ngờ hỏi: “Có... Có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Khương Lệnh Uyển nhét bội kiếm vào trong ngực, nói, “Đương nhiên, hơn nữa, sau này ta lớn lên, ta sẽ không gả cho Vành biểu ca hay Hành biểu ca, ta chỉ làm nương tử của Lục Tông.”

Nghe xong lời này, Tạ Tinh Tinh mới buông địch ý.

Nàng nhìn gương mặt trắng trẻo béo mạp của bánh bao trước mắt, kỳ thực cũng rất đáng yêu, có vài lần nàng nhìn cũng không nhịn được muốn nắn nắn mấy cái, nhưng vừa nghĩ đến Chu Quý Hành, nắn liền cảm thấy chán ghét. Tạ Tinh Tinh ním môi, cảm thấy bản thân lớn hơn Khương Lệnh Uyển, nhưng khi gặp chuyện thì là gan lại không bằng người ta, gặp chuyện chỉ biết hoang mang hoảng sợ... Nhưng mà, tình huống như vậy, sợ hãi cũng là bình thường a.

Khương Lệnh Uyển thấy mặt Tạ Tinh Tinh có chút đỏ, lúc này mới nhấc tay sờ sờ trán của nàng, sau đó “Nha” một tiếng nói: “Người bị sốt.”

Tạ Tinh Tinh rũ mắt xuống, giống như một trái cà nhò: “Vừa rồi có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng chạy tới cửa.

Chỉ là cửa đã bị khóa cứng, nàng dùng sức đập đập mấy lần.

Hai nam tử ở bên ngoài nghe thấy, lập tức đi vào.

Tinh khí của nam tử cao lớn có chút táo bạo, cúi đầu nhìn thấy bánh bao nhỏ này lập tức xách bím tóc của nàng lên, tức giận nói: “Ồn ào cái gì, không thấy lão tử đang nghỉ ngơi sao?”

Tinh tinh nam tử lùn hơn tốt hơn nhiều, thấy đồng bọn đang ấu trĩ so đo với một tiểu hài tử, liền gỡ tay hắn ra, nói: “Nữ nhi nhà giàu có đều được nuông chiều từ bé, vô cùng nhất gan, nếu người dọa sợ nàng, cận thân không bán được giá cao.”

Lời vừa dứt, nam tử to lớn mới chịu thu tay về.

Khương Lệnh Uyển bị nhéo tê rần cả da đầu, vô cùng đau đớn, nước mắt lập tức đảo quanh hốc mắt, lúc này lại nghe nam tử lùn hơn hỏi nàng: “Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên nói: “Đại ca ca, tỷ tỷ ta bị sốt, người cho nàng đi xem đại phu có được không?”

Nam tử lùn vừa nghe thấy, lúc này mới đưa tay lên dò xét cái trán của Tạ Tinh Tinh, sau đó mới quay về phía đồng bọn: “Đúng là bị sốt, chúng ta có nên...”

Nam tử cao lớn nói: “Mời đại phu làm gì? Chúng ta làm gì có tiền đi quan tâm nhiều như vậy? Huống hồ bị sốt cũng không phải chuyện gì ghê gớm, ngủ một giấc sáng mai sẽ tốt, cần gì phải hoảng hốt như vậy?” nói xong liền đập cửa một cái, đi ra ngoài.

Tính cách hai người này quả là khác nhau.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía nam tử cao lớn, lúc này mới hạ mi suy nghĩ chút biện pháp, sau đó mới dùng sức nặn ra mấy giọt nước mắt, nhìn về phía nam tử lùn nói: “Đại ca ca, cầu người cứu tỷ tỷ của ta đi, từ nhỏ thân thể nàng đã không tốt, nếu không uống thuốc sẽ... Nếu như đại ca ca không có tiền, ta có thể nghĩ cách, chỉ cầu người cứu tỷ tỷ của ta, có được không?”

Nam tử lùn đứng là không thể nhẫn tâm, bây giờ thấy tiểu nữ oa phấn điêu ngọc mài, hai mắt ướt át tội nghiệp nhìn hắn, xác thực là khiến người đau lòng vô cùng.

hắn thở dài một hơi, hỏi: “Người có biện pháp đổi tiền?”

“Vâng.” Khương Lệnh Uyển gật đầu, sau đó từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội, bàn tay nhỏ giờ lên, về mặt chân thành nói, “Miếng ngọc này không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng vẫn có thể đổi mấy lượng bạc. Ta chỉ cầu đại ca ca có thể đổi được chút tiền mua thuốc hạ sốt cho tỷ tỷ, số bạc còn lại đều cho đại ca ca, không cho người xấu kia...”

Nam tử lùn nhận lấy ngọc bội, thấy ngọc bội có vẻ bình thường, đương nhiên cũng tin lời “không đáng giá mấy đồng tiền này của nàng”, chỉ là hắn nhìn cách ăn mặc của tiểu nữ oa, trong lòng cũng biết cho dù giá trị của ngọc có bình thường thì cũng có thể đổi được mấy lượng bạc. Hắn và đồng bọn cũng không phải chỉ làm việc này mới một hai lần, nhưng mỗi lần thu được bạc vô cùng ít ỏi, chỉ là hắn xưa nay nhát gan, nếu làm một mình, một là sẽ xảy ra chuyện, hai là sợ không tìm được người bán, lúc này mới chấp nhận tiếp tục theo người kia. Bây giờ vô duyên vô cớ có được thêm mấy lượng bạc, đương nhiên là có chút đông lòng, hơn nữa thấy tiểu nữ oa đáng thương như vậy, người nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Nam tử lùn cẩn thận cất ngọc bội đi, thờ dài nói: “VẬY chờ ta đi đổi chút bạc lại mua thuốc cho tỷ tỷ người. Hai người các người đợi ở đây, tuyệt đối đừng gây chuyện, tính khí người kia rất xấu, nếu như hắn nổi giận sẽ trói các người lại.”

Về mặt Khương Lệnh Uyển vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm vừa mềm vừa ngọt: “Ta biết rồi, cảm ơn đại ca ca, người đi mau đi, coi chừng trời tối.”

Nam tử lùn có chút hiếu kỳ nhìn tiểu nữ oa ngoan ngoãn đáng yêu như vậy: hắn làm chuyện này cũng không phải ít, nhưng vẫn là lần đầu thấy đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, cười cười nói: “Được, vậy ta đưa ngoài trước.”

Nam tử lùn vừa đi ra ngoài, vừa vịn tường phải đồng bọn của hắn, người kia hỏi: “Muộn như vậy còn đi đâu?”

Nam tử lùn có chút chột dạ: “Ca, ta thấy tiểu cô nương bị sốt nặng như vậy, nếu như không hạ sốt sẽ rất phiền toái. ta tìm cách xem có thể kiếm được chút thuốc gì đó hay không, đến lúc đó coi chừng ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.”

“Đi đi, biết người thiện tâm, đi sớm về sớm”

“Được, ta lập tức quay về.”

Khương Lệnh Uyển dán người lên cửa, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới ngồi xuống bên người Tạ Tinh Tinh. gương mặt của Tạ Tinh Tinh đỏ bừng, nhìn Khương Lệnh Uyển có chút cảm động, tuy rằng không khỏe nhưng vẫn cắn răng nói ra ba chữ: “Cảm ơn người.”

Khương Lệnh Uyển thấy nàng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đáng thương, cười nói: “Ba chữ này người nói ra ta nghe có vẻ là lạ.”

Bé mập này còn đặc ý như vậy...

Tạ Tinh Tinh cắn môi, nhấc tay lên xoa xoa búi tóc đã bị vò loạn của Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Có đau hay không? Ta xoa cho người.”

Khương Lệnh Uyển phì cười, tinh tế đánh giá Tạ Tinh Tinh một lúc, nói: “Đáng vẻ này của người khiến ta có chút không quen.”

Tạ Tinh Tinh bất mãn nói, “Ta mới không phải người ngang ngược không biết lý lẽ...” Nàng nói xong liền có chút chột dạ, dừng một lúc lại nói tiếp: “Được rồi, trước đây ta đúng là có chút ngang ngược không biết lý lẽ, ai bảo người còn nhỏ mà đã hoa tâm như vậy, hơn nữa Lâm Lang cũng không thích người.” Ngoài miệng tuy rằng oán giận, nhưng tay vẫn không ngừng xoa xoa cho nàng.

Khương Lệnh Uyển tuy rằng không thích bị người khác đụng chạm, nhưng lúc này lại không nói gì.

Đời trước nàng quả thực được chăm chút quá tốt, đời trước tuy rằng Lục Tông không nói, nhưng trong lòng khẳng định cũng từng nghĩ rằng nàng thật quá phiền phức. Nàng cũng biết bản thân thật phiền, vừa sợ đau vừa sợ khổ, nhưng dù sao cũng có người chịu yêu nàng, nâng nàng vào lòng bàn tay mà sủng, sủng cả đời. Tuy phần yếm ớt này tuy rằng vẫn còn, nhưng hiện nay nàng có khóc, có nỗi loạn thì có thể giải quyết được vấn đề gì? Khóc nháo là có thể trốn khỏi tay bọn buôn người sao? Có thể lập tức chạy về nhà tố cáo với cha nương sao?

Khương Lệnh Uyển đợi một lúc, thấy nam tử lùn còn chưa về, liền nhìn chung quanh một lát. Bởi vì cho rằng các nàng còn nhỏ tuổi nên bọn buôn người cũng không trói nàng lại, cửa cũng khóa lại, đúng là không có chút sơ hở nào.

Trong phòng rách mướp, còn có mùi mốc, tủ và bàn đều dày đặc tro bụi, nhìn cũng biết là tùy tiện tìm một nơi để giấu các nàng.

Chỗ này ngoại trừ một cánh cửa thì cũng chỉ có một cửa sổ.

Nàng cẩn thận từng chút một bắc cái ghế qua, đứng lên đẩy cửa sổ, phát hiện cánh cửa này có thể mở ra được, âm thầm vui mừng không ngớt, chờ khi mở rộng ra mới phát hiện.

Bên ngoài cửa là một cái hồ.

Khương Lệnh Uyển thấy hồ này quá sâu, hai kẻ bắt cóc khẳng định cũng cho rằng hai tiểu hài tử quen sống trong nhung lụa sao dám dứng đến nước? Cho dù biết bơi nhưng thấy hồ sâu như vậy chắc chắn cũng sẽ sợ. Khương Lệnh Uyển nhìn thôi cũng sinh lòng khiếp đảm, nhưng nếu chỉ có một còn đường này mới có thể ra ngoài, nàng cũng chỉ có thể liều một lần, nếu không thật sẽ không biết là bị bán đến nơi nào.

Khương Lệnh Uyển lộ đầu ra bên ngoài xem xét, phát hiện giữa hồ và cửa sổ có một khoảng trống, tuy rằng có hơi hẹp, nhưng nếu chân thật một chút thì vẫn có thể ra ngoài.

Sau khi xem xét xong, Khương Lệnh Uyển liền khép cửa sổ lại, trả ghế về lại chỗ cũ.

Tạ Tinh Tinh thấy đáng vẻ này của Khương Lệnh Uyển, liền hỏi: “Có phải chúng ta không ra ngoài được hay không?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Bên ngoài có một cái hồ, người biết bơi không?”

Tạ Tinh Tinh nghe vậy lắc đầu.

Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi, nhíu mày lại: “Ta suy nghĩ thử xem.” Chỉ là vị bên ngoài kia cũng không phải người hiền lành, cho dù nàng có giả bộ ngoan ngoãn đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ không có tác dụng. Nhưng từ cửa sổ để đi ra ngoài quả thật là quá nguy hiểm, nếu như không cẩn thận bị rơi xuống hồ, mạng nhỏ sao có thể bảo toàn?

Khương Lệnh Uyển ngồi một lúc, trong lòng thầm nghĩ biện pháp hữu hiệu.

Mất thấy trời sắp tối Khương Lệnh Uyển có chút không thể ngồi yên, đành phải liếc một phen, lập tức nhìn về phía Tạ Tinh Tinh nói: “Chúng ta thử xem đi. Chờ lát nữa ta bỏ cửa sổ ra ngoài, người nhìn giúp ta, nếu như ta không cẩn thận bị rơi xuống nước, người lập tức la lên, nếu ta thành công ra ngoài, người đợi ta đi xa rồi vứt đồ ra bên ngoài cửa sổ, sau đó trốn vào ngăn tủ, tuyệt đối đừng lên tiếng, chờ khi bọn họ đều ra ngoài, người nhanh chóng chạy đi, có biết không?”

Tạ Tinh Tinh chăm chú nghiêm túc nhìn gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển, lập tức gật đầu.

Khương Lệnh Uyển cũng sợ hãi cực kỳ, nhìn hồ nước đen ngòm bên ngoài, nghĩ thầm: Chờ có thể thành công thoát hiểm, nàng nhất định sẽ đi học bơi.

Lời của Lục Tông một chút cũng không sai, học nhiều cũng có lúc sẽ dùng đến, có chút kỹ năng bên mình, lúc mấu chốt có thể phát huy tác dụng.

Khương Lệnh Uyển giẫm lên ghế, thận trọng nhấp nháy mắt cẩn thận bò lên bệ cửa sổ, sau đó chậm rãi tuột xuống.

Hai chân khi đã dẫm lên đất trống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn Tạ Tinh Tinh nháy mắt một cái, ra hiệu bản thân không có chuyện gì, sau đó chậm rãi tiến về phía hồ.

Nàng không dám quay lại nhìn, trong lòng rất sợ hãi, chân nhỏ cũng không nhịn được run lên.

Nhưng nàng biết mình là người có phúc, lúc này khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa sau này nàng còn muốn làm nương tử của Lục Tông nữa, nếu nàng xảy ra chuyện, như vậy sau này vạn nhất Lục Tông cưới Chu Lâm Lang vào cửa thì sao bây giờ? Nghĩ như vậy, sợ hãi trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng giảm đi mấy phần.

Tạ Tinh Tinh nhìn thấy cảnh này, hai tay bị chặt lấy miệng, kinh hồn bạt vía, chỉ lo tiểu bánh bao cứ như vậy té xuống.

Nếu đổi lại là nàng, nàng tình nguyện chờ bên trong cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển thành công đi tới đám cỏ bên hồ, lúc này mới thở phào một hơi, một lát sau, liền đưa tay chuẩn bị ném đồ ra ngoài, nghe thanh âm của giá thấp nên “tôm” một tiếng rơi xuống nước, nàng lập tức chui vào bên trong góc tủ quần áo, lẳng lặng chờ đợi không dám lên tiếng.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, quả nhiên mở khóa đi vào, nhìn thấy cửa sổ mở toang, bệ cửa có dấu giày hài tử, lập tức nghĩ một câu thô tục, sau đó đóng cửa ra ngoài.

Tạ Tinh Tinh nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa mới buông lỏng tay khỏi miệng, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, chờ khi triệt để đã không còn động tĩnh, lúc này mới mở tủ ra, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển chạy đến nỗi hai chân như nhũn ra, nhưng nàng dù sao cũng còn nhỏ, chân ngắn chạy hồi lâu đã mất hết sức lực, nhưng vừa nghĩ đến bị bọn buôn người bắt lại đánh gãy chân, lòng liền hoảng sợ tiếp tục nỗ lực chạy đi.

Đội nàng chạy được một đoạn đường đã thấy nam tử cao lớn đuổi theo sau lưng, nhất thời sợ đến trắng mặt.

Khương Lệnh Uyển thật sự muốn khóc ra.

không phải đã nói với Tạ Tinh Tinh là đội nàng chạy xa rồi mới gây động tĩnh sao? Lúc này mới bao xa nha?

Nhưng cho dù lúc này nàng có mắng Tạ Tinh Tinh thành heo cũng không có cách nào, chỉ có thể liều mạng chạy.

Nghe thấy động tĩnh phía sau càng lúc càng gần, tim Khương Lệnh Uyển từng nhịp từng nhịp nhảy thót lên cuống họng, hôm nay đưa Lục Tông một món lễ vật mà ngay cả mạng nàng cũng tặng đi, như vậy quả không đáng a.

“Nha đầu chết tiệt kia, đứng lại cho ta, xem người còn chạy!”

Bím tóc của Khương Lệnh Uyển bị nam tử phía sau kéo lại, đau hơn lúc này không biết bao nhiêu lần. Lúc này nàng chỉ cảm thấy trái tim như nguội lạnh, nghe tiếng chửi rủa của nam tử, lại thấy hắn chuẩn bị muốn tát nàng một cái, Khương Lệnh Uyển sợ đến mức nhắm mắt lại.

Chính lúc này, cách đó không xa, “Vèo” một tiếng, có một mũi tên được bắn tới, sau đó Khương Lệnh Uyển liền nghe thấy tiếng lợi khí găm tận vào

xương.

Khương Lệnh Uyển mở mắt ra, nhanh nam tử đang lăn lộn trên đất kêu cha gọi mẹ, cánh tay của hắt găm một mũi tên.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn ——

Phùng Hoài Viễn ngồi trên ngựa cách đó không xa, mang theo một đồng tùy tùng, Lục Tông ngồi bên cạnh hắn, trong tay Phùng Hoài Viễn cầm cung tên, mũi tên vừa rồi là hắn bắn.

Chân Khương Lệnh Uyển vừa chạm đất lập tức chạy tới Lục Tông.

Lục Tông xuống ngựa, ôm lấy bánh bao nhỏ vào trong lòng, thấy xiêm y của nàng bị bắn đến không nhìn nổi, không khỏi đau lòng nói: “không có chuyện gì chứ?”

Đôi tay như ngó sen của Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm lấy cổ của Lục Tông, chôn mặt vào cần cổ của hắn, oan ức nghẹn ngào nói: “Lục Tông, muội suýt chút nữa là chết rồi...”

Lục Tông nghe vậy, nhớ lại tình huống vừa rồi, sắc mặt hắn tối đi, ôm chặt nàng thêm một chút, ôn nhu nói: “không sao cả rồi.”

“Vâng.” Khương Lệnh uyển khịt khịt mũi, nhìn về phía Phùng Hoài Viễn nói: “Cứu cứu, Tạ Tinh Tinh không biết đã chạy đi đâu mất rồi, cậu tìm được chưa?”

Phùng Hoài Viễn thấy tiểu nữ oa bình yên vô sự, lúc này mới mau chóng sai người đi tìm Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm chặt lấy cổ của Lục Tông, trong lòng sợ hãi vô cùng, nước mắt lập tức liên rơi xuống, chùi toàn bộ nước mắt nước mũi lên y phục của Lục Tông.

Chờ đến khi khóc xong, nàng mới ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng như thỏ con nhìn Lục Tông hỏi: “Sao Tông biểu ca tìm được Xán Xán?”

Lục Tông từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, nói: “Nửa canh giờ trước có người đến tiệm cầm đồ đổi cái này, sau khi chúng ta ép hỏi người kia mới biết được muội bị giam ở đây.”

Tâm trạng Khương Lệnh Uyển lập tức được an ủi, Lục Tông đương nhiên là nhận ra ngọc bội này, cho nên nàng mới được cứu ra.

Nàng bĩu môi, có chút oan ức, khuôn mặt khóc sưng mọng như một con mèo nhỏ, nàng dịch dịch đầu sát tới gần, cọ cọ gò má của Lục Tông, mở lớn hai mắt nói: “Vậy, Tông biểu ca trả ngọc bội lại cho Xán Xán chứ?”

Lục Tông cúi đầu, nhìn hai gò má mập mập của bánh bao nhỏ trong lòng ngực, nhìn không được khóe miệng nhếch lên.

Sau đó buông nàng xuống, ngồi xổm trên mặt đất để cùng tầm nhìn với nàng, mười ngón tay thon dài đeo ngọc bội lên cổ lại cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Đôi mắt với gương mặt đáng yêu ngây thơ của bánh bao nhỏ, sắc mặt Lục Tông hơi thay đổi, hắn không trả lời được.

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của Lục Tông, trong lòng thầm cười, cũng không tiếp tục đùa cợt hắn, tránh cho hắn bị nàng dọa chạy. Hơn nữa... Như vậy có vẻ như nàng rất muốn gả cho hắn, quá mất giá. Nàng chậm rãi cất ngọc bội, nói: “Được rồi, sau này nếu như Tông biểu ca lấy vợ, liền nói cho Xán Xán, nếu như Xán Xán thích, Xán Xán sẽ giao ngọc bội lại cho nàng ấy.”

Nàng đương nhiên yêu quý bản thân nàng nhất.

Lục Tông nhìn sắc trời bên ngoài: “không còn sớm nữa, ta đi trước.”

“Ài!”

Bàn tay nhí từ trong chăn duỗi ra, ngón tay đáng yêu nắm chặt lấy ống tay áo của Lục Tông, ngón tay phản hồng.

Lục Tông quay người lại liếc mắt nhìn nàng.

Khương Lệnh Uyển giờ tay, chỉ chỉ gò má của mình, điềm nhiên nói: “Ai da, chỗ này.”

Lục Tông nghe xong, cúi người hôn lên gương mặt nhỏ bé của nàng một cái, sau đó mới bỏ tay của nàng vào trong đệm chăn: “Ngoan, ngủ đi, ngày mai biểu ca lại đến thăm muội.”

Lục Tông đi ra khỏi sân.

Dáng người của thiếu niên mười hai tuổi cao lớn như trúc, nhìn có vẻ hơi gầy yếu, sống lưng thẳng tắp như bút, vô cùng có tinh thần. Hắn đi ra bên ngoài liền thấy Khương Bách Nghiêu và Chu thị, nhân tiện nói: “Đi đường, Tông nhi cáo từ.”

Khương Bách Nghiêu và Chu thị thấy Lục Tông đi ra, bên ngoài trời đã tối đen, có chút không yên lòng, có ý định muốn để hạ nhân đưa hắn trở về, nhưng Lục Tông nói không cần, sau khi tạm biệt liền rời đi. Chu thị nhìn bóng lưng của Lục Tông, không khỏi than thở: “Vinh Vương có một đứa con trai thật tốt.”

Khương Bách Nghiêu cười, một tay ôm vai thê tử, thoáng cúi đầu nói: “Đúng vậy, Dụ nhi nhà chúng ta nếu bằng được một nửa Tông nhi, người làm cha như ta sẽ không thể hài lòng hơn được nữa.”

Chu thị gạt đầu, nói: “Chúng ta vào trong xem Xán Xán đi.”

Lục Tông ra khỏi Vệ Quốc Công phủ, lúc này mới từ từ dừng bước, giờ tay, mở tay ra, mắt nhìn bội kiếm thật lâu, chậm rãi đặt lên môi, sau đó mới bỏ vào trong ngực.

Hắn đi xuống thềm đá, nhận lấy dây cương từ tay hạ nhân, động tác gọn gàng dứt khoát xoay mình lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Ngày tiếp theo, Chu Lâm Lang đến Tạ phủ thăm Tạ Tinh Tinh. Chu Lâm Lang còn nhỏ tuổi, nhưng dáng vẻ đã vô cùng đoan trang, vừa vận dụng phải Tạ Trí Thanh ở hành lang, cũng rất ân cần hỏi thăm: “Tạ ca ca, Tinh Tinh thế nào rồi? Hôm qua ta nghe được tin, cảm thấy vô cùng lo lắng... Nhưng bởi vì đã trễ nên nương không dám đề ta tới.”

Tạ Thanh Thanh nhìn nữ hài thanh tú mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt thêu hoa mai, gò má của hắn xuất hiện nụ cười ấm áp như gió xuân: “Hôm qua có chút sốt, nhưng hiện tại đã không sao rồi. Ta cũng muốn đi thăm Tinh Tinh, muội đi cùng ta.”

Tạ Trí Tinh là học sinh ưu tú của thư viện, ngay cả phụ tử nổi danh là vô cùng nghiêm khắc cũng không ngừng khen ngợi tài năng của hắn, điều khiến cho mọi người khâm phục. Chu Lâm Lang mỉm cười gật đầu, cùng Tạ Trí Thanh đi tới Trúc viện của Tạ Tinh Tinh, Vừa vào phòng đã thấy Tạ Tinh Tinh mặc tằm y màu vàng nhạt ngồi trên giường nhỏ, chúnghoàn bụng khay cúi đầu, phảng phất như đã làm sai chuyện gì đó khiến cho tiểu tử tông không vui. Chỉ khi Tạ Tinh Tinh nhìn thấu Chu Lâm Lang, rốt cuộc mới mỉm cười gọi: “Lâm Lang, người đến rồi?”

Chu Lâm Lang đi tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nhìn Tạ Tinh Tinh nói: “Lại có chuyện gì mà khiến cho Tạ tiểu thư của chúng ta không vui?”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, tức giận nói: “Ta đã không sao rồi, nhưng cha mẹ lại nhất quyết không cho ta xuống giường, ta sắp buồn đến mốc meo. Lâm Lang, người nói có đáng giận không cơ chứ?”

Chu Lâm Lang cũng biết tính khí của Tạ Tinh Tinh, phàn là có chút gì không bằng lòng sẽ lập tức phát giận, mọi chuyện đều phải theo ý của nàng mới được, nhưng mà đối với Chu Lâm Lang, Tạ Tinh Tinh vẫn có chút nghe theo. Chu Lâm Lang khuyên vài câu, Tạ Tinh Tinh lẩm bẩm một lúc cũng không còn kêu la muốn xuống giường nữa, có điều lại như đang nghĩ tới cái gì, hai mắt sáng lấp lánh, kể lại sự tình hôm qua cho Chu Lâm Lang.

Tạ Tinh Tinh hưng phấn nói: “... Lâm Lang, người không biết con nhóc mập kia đứng cảm như thế nào đâu, ta sắp bị hù chết, nhìn người nàng lao đảo đi giữa phần đất trống bên hồ, ta cứ lo rằng nàng bị ngã xuống.”

Đối với sự hưng phấn của Tạ Tinh Tinh, ý cười trên mặt Chu Lâm Lang dần dần cứng ngắc, thấy Tạ Tinh Tinh tỏ ra vô cùng yêu thích Khương Lệnh Uyển, nàng có chút không thoải mái. Tuy rằng nàng không quá thích Tạ Tinh Tinh, nhưng trên danh nghĩa, hai người cũng là bạn tốt, hiện nay lại khen Khương Lệnh Uyển như vậy... Con bé mập kia có cái gì tốt chứ? Nàng lạnh nhạt nói: “thật sao?”

Tạ Tinh Tinh không chú ý tới sắc mặt của Chu Lâm Lang, lời kẻ vẫn sinh động như thật, mỉm cười nói: “Đúng vậy, còn nữa nha, không ngờ bé mập kia lại còn rất thông minh, đến ta cũng phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.”

không ngờ muội muội có thể thật tình khen ngợi người khác như vậy, còn là một tiểu nữ oa nhỏ hơn nàng hai tuổi, Tạ Trí Thanh đứng một bên cũng không nhịn được phì cười. Chuyện này kể từ hôm qua đến hôm nay, không biết đã kể biết bao nhiêu lần, lỗi tại hắn sắp đóng thành cái kén, có thể tưởng tượng ra, Khương Lệnh Uyển tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng hành động lại vô cùng dũng cảm, khó trách ngay cả muội muội cũng đều nhà hắn cũng bị thu phục.

Tạ Trí Thanh rất có hảo cảm với huynh muội nhà Khương gia, cảm thấy tuy rằng tính tình Khương Dụ có chút hoạt bát nhưng lại rất che chở cho muội muội, còn Khương Lệnh Uyển lại vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu, rất được mọi người yêu thích, hắn đương nhiên cũng hy vọng muội muội có thể hữu hảo đối với bọn họ.

Tạ Tinh Tinh nói một lúc, sau đó nhìn Chu Lâm Lang, nắm tay nàng nhỏ giọng nói: “Lâm Lang, kỳ thực... kỳ thực ta rất yêu thích Xán Xán, chúng ta sau này cùng chơi với Xán Xán có được không? Cùng là tỷ muội tốt, Lâm Lang, người thấy có được không?”

Chu Lâm Lang cắn môi, sau đó cứng ngắc gật đầu.

Tạ Tinh Tinh vui vẻ tươi cười, ôm chặt lấy Chu Lâm Lang, nói: “Lâm Lang, người thật tốt.”

Vì lần này Khương Lệnh Uyển xảy ra chuyện, lão thái thái đã có ý tới Trương Nguyên tự cầu phúc, còn bỏ thêm sáu ngàn lượng bạc tiền nhang khói, đủ để thấy lão thái thái đau lòng tôn nữ bảo bối đến mức nào. Cho dù Khương Lệnh Uyển cũng không còn nguy ngại, nhưng Chu thị cũng không dám để cho nữ xuất môn thêm lần nào nữa, mấy ngày này chỉ cho phép nàng ở trong nhà, ngày thường sẽ đi học với Tạ tiên sinh, ngày nghỉ cũng không dám cho nữ rời ra cửa, mấy ngày qua quả là khiến cho Khương Lệnh Uyển buồn muốn hỏng mắt.

Chu thị lần này có ý chọn lựa hai nha hoàn hầu hạ nữ nhi.

một người tên là Kim Kết, người còn lại tên Sơn Trà, đều do Khương Lệnh Uyển tự đặt tên, nói là dễ nghe dễ nhớ.

Chu thị quả thật không còn cách nào với nữ nhi, tiểu thư nhà giàu khác, những nha hoàn bên người tên nào mà chẳng thanh thoát văn nhã, rồi xuống tay nữ nhi nhà nàng lại ngược lại, tên nào cũng có thể biến thành đồ ăn. Có điều Kim Kết thì Kim Kết, nữ nhi thích là được, hai nha hoàn này nàng đã lựa chọn vô cùng cẩn thận, đôi mắt trong suốt, tính tình thành thật, là dạng người trung tâm, sau này nữ nhi có thêm hai nha hoàn cũng sẽ chiều cổ nàng tốt hơn. Dù sau qua mấy năm nữa nữ nhi cũng lớn, bên cạnh cũng phải có một hai người thân cận.

Chỉ là hiện nay Kim Kết chín tuổi, Sơn Trà thì nhỏ hơn một tuổi, mới chỉ có tám, đều là hài tử choai choai. Có điều người ta luôn nói: “hài tử nhà nghèo trưởng thành sớm”, hai đứa nhỏ đều bị người nhà bán đi, lúc này có thể hầu hạ bên người Lục tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ, cũng phải trải qua tầng tầng sàng lọc, Quốc Công phu nhân là người hiểu rõ nữ nhi nhất, thiếp thân nha hoàn cũng tuyệt đối không thể qua loa.

Lúc này hầu hạ, ngày sau cũng phải theo tiểu thư đến nhà phu gia, sau khi động phòng với phu quân, nếu như vẫn chưa có thai thì có thể tuyển chọn thị thiếp bắt đầu từ thiếp thân nha hoàn. Nhưng Chu thị đúng là không có nghĩ quá nhiều, chỉ hy vọng hai nha hoàn này có thể giống như Đào ma ma, chăm sóc nhiều cho nữ nhi, không để nàng xảy ra chuyện là được.

Khương Lệnh Uyển đúng là rất yêu thích hai nha hoàn này.

Kim Kết thanh tú cao gầy, tính tình trầm ổn, Sơn Trà lại có chút hoạt bát, chỉ là khi vừa mới tới quý phủ có chút nhát gan, nhưng chờ mấy ngày sau liền lộ ra bản tính thật. Đời trước nàng cũng đặt tên này cho hai bọn họ khi đó tuy rằng tính tình của nàng có hơi chút nuông chiều, nhưng đối với nha hoàn của mình lại vô cùng thiên vị, hai người bọn họ cũng trung thành tuyệt đối.

Nàng gả cho Lục Tông đã lâu nhưng vẫn chưa có con nối dõi, Vinh Vương sốt ruột liền đi nói với Phan trắc phi để nhắc nàng mấy lần, có một lần nàng quá tức giận, thật sự không có chỗ phát tiết, liền hỏi Kim Kết và Sơn Trà, hai nha hoàn này nghe xong lập tức “Rầm” một tiếng quỳ xuống, nói rằng hai người họ cái gì cũng không muốn, chỉ hy vọng có thể tiếp tục làm nha hoàn của nàng.

Hành động như vậy cũng đúng, Lục Tông thương nàng sùng nàng như chí bảo, không ai nhìn thấy rõ ràng hơn Kim Kết và Sơn Trà, hơn nữa bằng cái tính kia của Lục Tông, trong mắt hắn cũng chỉ có nàng, nữ nhân khác sao có thể lọt vào dù chỉ một chút?

Lúc đó nàng cũng tức đến điên mất.

Bằng tính tình của nàng sẽ tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác cùng chung một phu quân, càng là người nàng tin cậy, nàng sẽ càng không chịu đựng được.

Đến xiêm y cũng không thể dùng lại chứ đừng nói gì đến nam nhân?

Hồi đó nàng bị Phan trắc phi chọc tức điên, chủ thuận miệng nhắc tới, vốn chỉ tưởng rằng là chuyện vặt vãnh, cũng không quá để trong lòng, vậy mà không hiểu sao Lục Tông có thể biết được, đến buổi tối hắn hùng hùng hổ hổ trở về, sau đó dùng sức mạnh giữ chặt lấy nàng, rồi đánh cái mông nhỏ. Hắn thương nàng, sùng nàng, đương nhiên là không dùng sức lớn, nhưng khi đó nàng đã mấy tuổi rồi a? Quả thật là xấu hổ muốn chết. Mọi chuyện quả không ngoài dự liệu của nàng, nói là trừng phạt, nhưng trừng phạt được một nửa hắn lại thay đổi chủ ý, cuối cùng lại phạt lên trên giường.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy bản thân suy nghĩ có chút xa xôi, theo bản năng sờ sờ mông nhỏ của mình, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng một mảng.

Hai tiểu nha hoàn nhìn Lục tiểu thư xinh đẹp đáng yêu như ngọc mài, cảm thấy Lục tiểu thư nào giống như trong lời đồn, là một tiểu tử tông được nuông chiều khổ hầu hạ, chỉ cảm thấy so với những tiểu công nương khác thì gương mặt tròn tròn mập mập của nàng mang theo nụ cười, khó nói cũng biết là được yêu thích đến cỡ nào, càng xinh đẹp đáng yêu hơn các tiểu cô nương khác cùng tuổi.

Có thể đi theo tiểu chủ nhân như vậy, cũng là phúc khí của các nàng.

Ngày tiếp theo, Kim Kết và Sơn Trà đã thăm dò ra tính cách của Lục tiểu thư này, tuy rằng là nữ oa kim tôn ngọc quý nhưng lại rất dễ tính, đối với hạ nhân cũng rất tốt.

Đào mất một cái liền đến sinh nhật của Chu Quý Hành.

Hai năm trước nàng luôn lấy cớ không đi, sau đó mỗi lần gặp nàng Chu Quý Hành luôn dùng ánh mắt bi thương nhìn nàng, trong lòng nàng liền cảm thấy

có chút tội lỗi. Chỉ là mấy ngày nay nàng bị mẫu thân giam ở trong phủ quá lâu, đến hôm nay mới có thể vất vả đi ra ngoài, đương nhiên là không thể bỏ xuống cơ hội này.

Nhưng mà nàng vừa thay xong xiêm y, Tiết Vành đã đến trước tìm nàng rồi.

Tiết Vành mặc bộ xiêm y màu xanh sẫm, môi hồng răng trắng, giống như có vẻ đáng yêu hơn thường ngày, hơn nữa gương mặt của hắn rất khiến mọi người yêu thích, vừa nhìn liền không thể rời mắt nổi, giống như tiểu tiên đồng ngồi dưới tòa sen của Quan âm.

Gương mặt thanh tú mập mập của Tiết Vành lóe lên ý cười, hai mắt cong cong, vừa nhìn thấy tiểu biểu muội mà hắn thích nhất, lập tức liền dính tới, chỉ là vừa nghe tiểu biểu muội định đi An Vương phủ dự sinh nhật của Chu Quý Hành, gương mặt nhỏ lập tức gục xuống, gắt gao ôm lấy cánh tay Khương Lệnh Uyển làm nũng: "Xán Xán, muội đừng đi a."

Khương Lệnh Uyển cũng biết Tiết Vành xưa nay không thích Chu Quý Hành, hôm nay cố ý đến thăm nàng, sợ là đã dự tính từ sớm.

Khương Lệnh Uyển đưa tay bóp bóp gương mặt trắng mịn của Tiết Vành, quả là hưởng thụ mà, nói thêm: "Vành biểu ca ngoan."

Tiết Vành suy nghĩ một chút, cũng nghiêng đầu tựa vào vai tiểu biểu muội không chịu buông tay.

Sau đó chợt nhớ tới lời mà tỷ tỷ nói với hắn, nam hài tử phải bá đạo một chút mới được nữ hài tử yêu thích, lúc này mới to chuyển động, miệng nhỏ cong lên, "Chụt" một cái hôn lên gương mặt nhỏ của tiểu biểu muội, ngữ khí bá đạo.

"Vay biểu ca đi với muội."

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

"Ai, không cho tiếp tục dựa vào nữa."

trên xe ngựa, gương mặt bánh bao của Khương Lệnh Uyển vô cùng nghiêm túc, thấy móng của Tiết Vành lại muốn nhích lại, liền nhanh chóng lên tiếng.

Nàng nhìn gương mặt thanh tú của Tiết Vành, đáng vẻ cô dâu nhỏ oan ức đáng thương khiến người ta đau lòng vô cùng, nếu như là nàng của kiếp trước chắc chắn sẽ nhẹ dạ, nhưng lúc này Khương Lệnh Uyển lại không thêm nhích một chút. Khương Lệnh Uyển sờ sờ gương mặt của mình, tuy rằng bây giờ Tiết Vành chỉ là một tiểu nam oa, nhưng từ nhỏ nàng đã dán cho mình cái mác của Lục Tông, sao có thể để cho Tiết Vành hôn được chứ?

Kiếp trước sau khi nàng gả cho Lục Tông, tuy rằng chưa làm tròn trách nhiệm của thê tử, nhưng làm thê tử nhà người ta cũng không thể quá xuề xòa. Nàng xinh đẹp, bên người đương nhiên cũng không thiếu ong bướm, chỉ là nàng vô cùng coi trọng danh tiết. Mọi chuyện trên nguyên tắc nàng tự nhận bản thân cũng làm rất tốt, không giống Chu Lâm Lang, trước mặt bụng bộ dạng quý nữ cao cao tại thượng nhưng sau lưng lại làm ra loại chuyện mất mặt như vậy.

Tiết Vành oan ức nhìn Khương Lệnh Uyển, trong lòng bắt đầu oán giận Tiết Tranh: Cái gì mà bá đạo một chút mới khiến nữ hài tử yêu thích? rõ ràng là lừa người, Xán Xán bây giờ còn chưa chịu để ý hắn.

Tiết Vành quyết miệng nói: "Tại sao Lục Tông hôn muội, muội lại không tức giận?"

Lục Tông?

Khương Lệnh Uyển nhảy mắt một cái, sau đó nói: "Tông biểu ca không giống."

Tiết Vành bắt mắt: "không giống chỗ nào? Nhiều hơn huynh một con mắt hay một cái miệng?"

Nghe xem xem, lời này là có ý gì đây a?

Khương Lệnh Uyển trước tới nay là người bao che khuyết điểm, cho dù Tiết Vành có đáng yêu thế nào đi nữa thì cũng không thể nói xấu phu quân nàng.

Khương Lệnh Uyển chăm chú nhìn Tiết Vành, nam hài tử xinh đẹp như vậy, sau khi lớn lên nhất định cũng rất được mọi người yêu mến, cho dù người lớn hơn hắn vài tuổi cũng đồng ý gả cho mỹ thiếu niên xinh đẹp như vậy, hà tất gì từ nhỏ đã phải treo cổ trên cành cây của nàng.

Khương Lệnh Uyển nói: “Vanh biểu ca, sau này Xán Xán muốn gả cho Tông biểu ca, cho nên hôn một chút cũng không sao.”

Đào ma ma, Kim Kết và Sơn Trà đều ở trong xe, ba người nghe xong cũng không nhịn cười được.

Lục tiểu thư tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng phu quân đã sớm chọn xong, thực là quá không biết xấu hổ rồi. Chỉ là ba người đều biết Lục tiểu thư luôn treo vị Tông biểu ca này bên miệng, nhưng tiểu nữ oa nha, sao có thể hiểu cái lập gia đình và không lập gia đình có nghĩa như thế nào, đồng ngôn vô ký a.

Tiết Vành đương nhiên biết lập gia đình là có nghĩ gì, vừa nghe lập tức không nhịn được hét lên: “không được đâu, huynh không cho phép.”

Khương Lệnh Uyển lườm hần một cái, nói: “Huynh không cho phép cũng không sao. Muội thích, cha và nương của muội cũng thích là được.” nói xong khoe miệng nàng cong lên, vô cùng tán thưởng ánh mắt nhìn người của mình.

Tiết Vành phòng phòng quai hàm, ánh mắt u oán nhìn tiểu biểu muội.

Hôm nay là sinh nhật của thể tử An Vương phủ - Chu Quý hành nên An vương phủ đông như trẩy hội.

Khương Lệnh Uyển và Tiết Vành được đưa vào tiền viện, nhìn trong đại viện tụ hội các nam hài nữ hài cùng tuổi, mỗi người đều mặc áo gấm, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có một cỗ quý khí. Gương mặt Chu Quý Hành cũng được coi là xuất chúng trong đám bạn, hiện nay đã chín tuổi, càng chứng chạc hơn những hài tử cùng tuổi khác, mỗi lần cười lên luôn có cảm giác thanh tao nho nhã, khí chất khá giống với An vương.

Chu Quý Hành thấy Khương Lệnh Uyển đi cùng Tiết Vành, nhanh chóng đi tới, trong mắt đều là tiểu biểu muội đáng yêu trước mặt, cười khanh khách nói: “Xán Xán, huynh còn tưởng rằng muội sẽ không đến.”

Hai năm trước nàng cũng không đến.

Khương Lệnh Uyển biết Chu Quý Hành là người chỉ nhớ kỷ chứ không thù dai, tùy tiện nói vài lời, hần liền tươi cười, vô cùng dễ tính. Nàng ngẩng đầu cười, sau đó cầm lấy hộp gỗ từ đàn trong tay Kim Kết, đưa cho hần: “Đây là lễ vật Xán Xán tặng cho Hành biểu ca, sinh nhật vui vẻ.”

Thanh âm muội muội vừa mềm mại vừa ôn hòa, nghe nàng nói, khoe miệng Chu Quý Hành không ngừng giương lên.

hần nhanh chóng tiếp nhận, nói: “Xán Xán có tâm.”

Lễ vật phải về nhà rồi mới mở ra, nhưng tiểu hài tử cũng không quá chú trọng những chuyện như vậy, Chu Quý Hành cầm lấy hộp gỗ, thấy bút lông đen nhánh đặt bên trong, hần cầm bút lên nhìn, thấy thấy bút có khắc chữ “Mặc Nguyên Đường”, ánh mắt lập tức liền sáng rực lên, vui vẻ nói: “Biểu ca rất thích.”

trên mặt Khương Lệnh Uyển cũng nhuộm ý cười: “Hành biểu ca thích là tốt rồi.”

Ngay vào lúc này, đám bạn tốt của Chu Quý Hành cũng kéo đến, không biết là hỗn tiểu tử nào huyết sáo, hô lên một tiếng “Tiểu nương tử của Chu Quý Hành đến.”

Tiểu hài tử nha, thích ồn ào nhất. Nam hài gia đình giàu có hiểu chuyện sớm, nơi này cũng đã có người đã khai huân, thiếu niên lang mười ba mười bốn tuổi, vừa kêu lên, mọi người cũng hăng hái hòa theo. Cũng may hai người còn nhỏ tuổi, chuyện này cũng chỉ coi như vui đùa, sẽ không nghĩ theo hướng khác, càng không làm hỏng thanh danh của nàng.

Chỉ là Khương Lệnh Uyển nghe vẫn có chút không thoải mái.

Chu Quý Hành thấy nụ cười trên mặt biểu muội nhạt đi, biết rằng nàng không vui, vội nói: “Lục Lễ chỉ nói giỡn thôi, Xán Xán, muội đừng giận.”

Chuyện này sao nàng có thể trách Chu Quý hành a.

Nàng nói: “Xán Xán không tức giận.”

Sau đó mới liếc mắt nhìn về phía sau Chu Quý hành.

Con cháu quý tộc nên bộ dáng bọn họ cũng không tệ, chỉ ít nếu đã có thể hợp ý Chu Quý Hành, tính tình cũng sẽ không xấu, lúc này cũng chỉ là trẻ con ham chơi mà thôi.

Nhưng mà ——

Khương Lệnh Uyển nhìn tiểu thiếu niên đứng đầu, ước chừng khoảng mười tuổi, mặc một bộ xiêm y màu tím đậm, eo thắt dây lưng ngọc, dung mạo cũng khá xuất chúng, trong đám thiếu niên nghiêm nhiên trở thành hạc trong bầy gà. Gương mặt tuấn lãng như vậy, mấy năm nữa nhất định sẽ trở thành một công tử phong độ. Có điều, thiếu niên này nàng nhìn có chút quen mắt, không biết là gặp qua ở nơi nào.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày ngẫm nghĩ, nàng xưa này không làm khó chính mình, không nhớ được cũng không tiếp tục nghĩ nhiều. Chỉ cho rằng bản thân nàng trước nay luôn yêu thích cái đẹp, chỉ cần dễ nhìn, nàng đều sẽ cảm thấy có chút quen mắt.

Lúc này, Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đều đến đây.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Linh Uyển, lập tức nở nụ cười cán lạn, thân thiết gọi: “Bé mập, muội đến rồi.”

Khương Linh Uyển bĩu miệng, thầm nghĩ: Lúc nào nàng và Tạ Tinh Tinh lại quen thuộc đến như vậy?

Lần trước xảy ra chuyện, Tạ gia cũng đã đến cảm ơn, có thể biết được Tạ Tinh Tinh đã nói không ít lời hay. Tuy rằng nàng cũng không quá để ý, nhưng nàng có một thói quen nhỏ, đó là rất thích được khen ngợi, nói trắng ra là hư vinh, chỉ là nàng không nghĩ tới, tính tình ương ngạnh như Tạ Tinh Tinh mà cũng khen nàng.

Nhưng Tiết Vành lại không thích Tạ Tinh Tinh cho lắm, thấy nàng đến liền nghiêng đầu nhỏ qua một bên.

Với tính khí của Tạ Tinh Tinh chắc là không ít lần cãi nhau với Tiết Vành, cho dù mỗi lần Tiết Tranh đều sẽ trả thù lại, nhưng Tạ Tinh Tinh cũng chưa từng sợ. Đã như thế, hai người đương nhiên là ghét nhau khỏi phải bàn.

An Vương phủ trước đến nay ra tay rất mạnh, hôm nay lại là sinh nhật của Thế tử, còn cố ý mời gánh hát nổi danh nhất Tấn Thành về, dựng một sân khấu trong sân để mọi người cùng coi. Mấy vị quý phụ Vương phi cũng đến, không người nào mà không ngưỡng mộ An vương phi, vì nàng có thể khiến cho An vương ngoan ngoãn như vậy, tháng ngày trôi qua cũng nhàn nhã vô cùng.

Vị phu nhân xinh đẹp ngồi bên tay phải An vương phi là Lương vương phi.

Quan hệ của Lương vương phi và An vương phi từ nhỏ đã rất tốt, sau này hai người lập gia đình cũng thường xuyên qua lại, coi như là khuê mật khăng khít. Lương vương phi nhìn chúng hải tử đang vui đùa cách đó không xa, không khỏi than thở: “Tính cách đôi nữ này của người được dạy bảo quá tốt, người nhìn hành Nhi đi, sau này khăng định sẽ còn tuấn tú hơn Vương gia nữa.”

Quan hệ của hai người rất tốt, nói chuyện cũng không cần gò bó.

An vương phi thích nhất là nghe người khác khen con của mình, nghe xong lời của Lương vương phi, gương mặt tinh xảo hiện lên nụ cười, nói: “Khỏi phải nói, dù có phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành, ta cũng không tìm thấy nam hải tử nào ưu tú hơn Hành Nhi nhà ta, cho dù là hải tử nhà Tạ gia, tuy rằng có được danh tiếng ở thư viện, nhưng ta cảm thấy, ngày sau cũng chỉ là một con một sách.”

Lương vương phi đã sớm quen cách nói chuyện thẳng thắn của An vương phi, thấy nàng nói vậy cũng không có gì quá kinh ngạc, chỉ cười mà không nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Vậy thì, ta liền chúc hải tử nhà người có thể lưu danh toàn Tấn thành, người khác đều chỉ là người vô hình.

Mắt nàng bỗng nhiên sáng lên, lập tức hỏi An vương phi: “Ai nha, tiểu nữ oa bụ bẫm nhìn thật là đáng yêu nha. Hẳn là Lục tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ, đã đã gặp mấy lần, không cần phải nói nhiều, bộ dáng khả ái tròn trịa như vậy, nhìn ra ngày sau cũng là một người có phúc khí.”

An vương phi nhìn nhóc con mập mập mặc một thân xiêm y màu hồng nhạt, tóc chải thành hai nụ hoa nhỏ nhỏ, khoe miệng tươi cười, sau đó mới chậm chậm nói: “Cho dù có tốt, cũng không thể sánh bằng Lâm Lang nhà ta.”

Thấy bộ dạng không chút nào khiêm tốn của An vương phi, Lương vương phi cũng không có nghĩ quá nhiều, chỉ là không thể không thừa nhận, An vương phi này rất biết cách dạy dỗ nữ nhi. Lâm Lang tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trong toàn quý tộc của Tấn thành cũng coi như là nổi bật, vừa nói tới thiên kim An vương phủ —— mọi người liền biết đây là tiểu cô nương khí độ thanh nhã, sau này lớn lên, cửa lớn An vương phủ còn sợ không bị bà mối đập đổ?

Trước đây An vương phủ lập chiến công hiển hách, được đặc cách phong làm Vương gia khác họ, nhưng đến thời điểm bây giờ của An vương phủ, đã coi như là bỏ vô theo vắn, tuy vậy hoàng thượng vẫn niệm tình cũ, vô cùng coi trọng An vương phủ, thứ tốt gì cũng nhớ đến An vương phủ một phần. Bây giờ Chu Lâm Lang được nuôi dưỡng tốt như vậy, dung mạo nàng thiên giống An vương phi nhiều hơn, ngày sau cũng sẽ là một đại mỹ nhân, nếu như vậy, cho dù ngày sau từ An vương phủ bước ra một vị Thái tử phi, cũng không phải là chuyện gì quá ngạc nhiên.

Lương vương phi nâng mắt liếc nhìn người người bên cạnh.

Làm nữ nhân, không ai mà không hâm mộ An vương phi, năm đó tuy rằng không được gả cho người nàng thương, nhưng dưới cái nhìn của bản thân, An vương phi sống còn tốt hơn Vệ Quốc Công phủ không biết bao nhiêu lần, đầu cũng coi như một loại may mắn.

Lương vương phi cảm thán.

Thứ may mắn này, ước ao cũng chỉ là ước ao, không phải mỗi một người nữ nhân nào cũng có.

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy một vị thiếu niên tuấn tú cao gầy, mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, dáng người như trúc, diện mạo bất phàm, lúc này nhất thời liền lộ ra vẻ thương thức, nói với An vương phi: “Nhìn xem, vị này chính là Thế tử Lục Tông của Vinh vương phủ, nghe nói là một nhân tài xuất chúng, hải tử tầm tuổi hắc còn đang làm nũng với cha mẹ, người ta thì đã theo Phùng tướng quân mang binh ra trận, học tập binh pháp đánh giặc, thêm hai năm nữa là hoàn toàn có thể nắm giữ chiến trường. Cũng coi như anh hùng xuất thiếu niên.”

An vương phi lại nói: “Vậy thì như thế nào? Cho dù có tiền đồ, có năng lực, mọi thứ còn không phải nắm trong tay hoàng thượng?”

Bằng thái độ của hoàng thượng đối với Vinh Vương, sao có khả năng sẽ coi trọng con trai của hắc?

Đối với vị Vinh thế tử này, An vương phi đúng là rất hiếm khi lộ ra mấy phần tiếc hận.

Bên này, Khương Lệnh Uyển đang muốn đi tiểu tiện cùng chơi với Tiết Vành, nhưng chớp mắt liền thấy Lục Tông đi tới, nhất thời cũng không để ý rút rìe, hùng hục chạy tới, ôm lấy cánh tay của hắn, gương mặt nhỏ nâng lên, ngọt ngào gọi: "Tông biểu ca."

Lục Tông nhìn thấy bánh bao nhỏ, mặt mày liền trở nên ôn hòa, nhàn nhạt "Ừm" một tiếng.

Khương Lệnh Uyển đang vô cùng vui vẻ, trong lúc lơ đãng thoáng liếc mắt đánh giá vị thiếu niên vừa rồi nàng cảm thấy quen mắt, bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, nhất thời ngẩn ngơ.

Đứng rồi, chẳng trách sao nàng lại thấy hắn quen mắt như vậy.

Thiếu niên này hai má mang cười, dung mạo xuất chúng, giữa hàng lông mày cũng có mấy phần khí khái giống Lục Tông. Khương Lệnh Uyển hạ mắt xuống, nhớ tới Chu Quý Hành lúc trước có gọi hắn, hình như tên là "Lục Lễ".

Lục Lễ, Lục Lễ, không phải vị Lương thế tử, nhân tình đời trước của Chu Lâm Lang thì còn có thể là ai!

Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Uyển càng lúc càng không nhịn được nhìn hắn mấy cái.

Nàng cũng biết Lục Lễ là bạn tốt từ nhỏ của Chu Quý Hành, cho nên cũng có thể coi như thanh mai trúc mã của Chu Lâm Lang. Sau khi lớn lên, người chăm chỉ đập cửa An Vương phủ nhất chính là vị thế tử Lục Lễ này. Kiếp trước Lục Lễ cũng coi là một vị công tử văn thao võ lược, nhưng sau đó không biết bị chuyện gì kích thích, lại trở thành một vị công tử phong lưu, chuyện này cũng khiến cho người ta tiếc hận. Khi đó, trong mắt, trong lòng Chu Lâm Lang chỉ có một mình Lục Tông, là một danh môn quý nữ, nàng ta luôn phải giữ một khoảng cách đúng mực với ngoại nam, chứ đừng nói là Lục Lễ, mỗi lần đến cửa đều bị Chu Lâm Lang từ chối mấy lần.

Nhưng cuối cùng Chu Lâm Lang đã gả cho ca ca của nàng, vậy tại sao còn làm chuyện không biết xấu hổ kia cũng với Lục Lễ?

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt có mấy phần giống với Lục Tông, trong lòng bỗng như hiểu ra cái gì, lại khó thể tin tưởng với suy đoán của mình, đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Nàng hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Chu Lâm Lang một cái, cũng không muốn nhìn nhiều thêm nữa, sau đó nắm lấy cánh tay Lục Tông nói: "Tông biểu cam chúng ta cũng đi tiểu tiện chơi có được không?"

Lục Tông thấy sắc mặt bánh bao nhỏ có chút không thoải mái, khẽ gật đầu, sau đó nắm tay nàng dẫn đi tiểu tiện.

Tiết Vành lẻ loi đứng tại chỗ, gương mặt mập mạp thanh tú oan ức vô cùng, chỉ là lúc này hắn lại không đuổi theo như mọi khi.

Tiểu tiện của An vương phủ có đủ loại hoa trà quý giá, nhưng lúc này không phải mùa hoa trà, hai bên lối đi chỉ thoảng thoảng mùi hoa quế, mùi hương quả khiến con người thoải mái.

Khương Lệnh Uyển nắm bàn tay của Lục Tông, đột nhiên dừng bước chân lại.

Lục Tông hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn nàng.

Thấy gương mặt trắng trẻo non nớt hơi ngẩng lên, đôi mắt to lay động chớp chớp nhìn hắn, hắn cảm thấy bộ dáng này của tiểu nữ oa thật có chút buồn cười, hắn nhớ lại, lần trước nàng trốn thoát khỏi bọn buôn người, hắn là bỏ ra khỏi cửa sổ, ngoài cửa sổ lại là một cái hồ sâu như vậy, quả là không dám cỡi thường lòng can đảm của nàng, hắn ngồi xổm xuống, trừng phạt, vỗ nhẹ mấy cái lên mũi nhỏ của nàng, nghiêm giọng nói: "Gan lớn như vậy, nếu như lần trước muội bị rơi xuống hồ, mạng nhỏ cũng sẽ không còn."

Khương Lệnh Uyển cười cười, ôm lấy cổ của Lục Tông, ngoan ngoãn nói: "sẽ không có lần sau."

Lục Tông "Ừ" một tiếng, đương nhiên là không tin.

Khương Lệnh Uyển dìm sát lại, cọ cọ gò má Lục Tông, thanh âm mềm mại nói: "Tông biểu ca cũng Xán Xán đi, có được không? Xán Xán không muốn đi."

Nhìn xem đi, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất biết tính toán.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn quay lưng về phía nàng.

Khương Lệnh Uyển cong môi cười, "Hoan hô" một cái liền nhào tới, bàn chân nhỏ kẹp lấy lưng, vừa vịn được Lục Tông đỡ lấy, tay vòng qua cổ định vững, sau đó nhẹ nhàng cồng lên.

Khương Lệnh Uyển nằm nhàoai trên lưng Lục Tông, đôi mắt to chăm chú nhìn sau gáy của hắn, có chút vấn đề nàng vẫn nghĩ không ra. Kiếp trước tại sao Lục Tông lại thích nàng? Nàng có chỗ gì tốt? một thế tử không sinh được hài tử, hắn lại sùng nàng như trân như bảo, có mưu đồ gì đây?

Nhưng mà hôm nay vừa nghĩ đến chuyện của Chu Lâm Lang, lòng nàng liền hốt hoảng.

Nếu như chuyện quả giống như nàng nghĩ như vậy cũng quá buồn nôn đi.

Cánh tay bé mập của Khương Lệth Uyên ôm chặt Lục Tông một chút, tùy ý để hắn từng bước, từng bước cố gắng đi, sau đó hôn chu môi, ‘chụt’ một cái hôn vào gáy hắn.

Nàng thấy động tác của Lục Tông dừng lại một chút, liền cố ý ‘Nha’ một tiếng: “Muội không cần thận hôn phải rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Kim Kết mặc một bộ y phục màu xanh biếc, tóc chải thành hai búi nhỏ, lúc này vội vàng đi vào viện, nàng thấy Sơn Trà đứng ở bên ngoài, liền đưa đầu nhỏ ngược vào bên trong, nhỏ giọng hỏi: “Lục tiểu thư còn ngủ sao?”

Sơn Trà có một gương mặt tròn tròn rất đáng yêu, tiểu cô nương mười bốn tuổi, đang là tuổi hoạt bát, tình tình nàng xưa nay hướng ngoại, là một người thích cười thích nói nhiệt. Kim Kết và Sơn Trà cũng nhau đến vệ Quốc công phủ, cùng đi theo Lục tiểu thư suốt năm sáu năm nay. Lục tiểu thư đối đãi rất tốt với hạ nhân, tính tình không kiêu căng như Tam tiểu thư. Bây giờ nghe Kim Kết hỏi như vậy, Sơn Trà liền cười, thanh âm trầm thấp nói: “Hôm nay hiếm có được một ngày nghỉ, tối hôm qua Lục tiểu thư cố ý ngủ muộn một chút để làm xong bài tập. Ngươi cũng biết lão thái thái yêu thương Lục tiểu thư nhất, thấy Tạ tiên sinh dẫn vật người như vậy, thỉnh an gì cũng miễn hết, ta thấy mấy tháng gần đây Lục tiểu thư gầy đi trông thấy, chúng ta vẫn đừng nên đánh thức nàng.”

Lời tuy nói vậy, nhưng lúc này đã sắp giờ Thìn.

Kim Kết nghĩ một chút, có chút do dự, sau đó mới nói: “Chúng ta đi vào xem một chút đi, lúc trước phu nhân đã nói, không thể tiếp tục làm theo ý của Lục tiểu thư.”

Sơn Trà cũng biết Kim Kết là người có nguyên tắc, cũng không phản bác, dù sao phu nhân nhìn thường ngày vô cùng ôn hòa, nhưng khi nổi nóng lên lại vô cùng đáng sợ, ngày cả Quốc Công gia cũng không thể không theo ý của phu nhân.

Sơn Trà nhú mày nói: “Vậy ngươi vào trước đi.”

Kim Kết thở dài, đi thẳng vào.

Vừa vào khuê phòng của Lục tiểu thư, đã ngửi thấy một luồng hương thơm khiến người ta thư thái. Bên cửa sổ đặt một chiếc lư hương tinh xảo làm bằng phi thủy, hình thù một con sư tử ngâm ngọc. Bên trong lư hương bỏ chút hương liệu, chính là loại hương liệu Lục tiểu thư thích nhất thời gian gần đây. Nhà hoàn và ma ma hầu hạ trong viện của Lục tiểu thư, ai mà không biết, Lục tiểu thư rất thích tìm tòi những loại hương liệu này, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất khắt khe, đặc biệt là những vật trang trí trong phòng riêng, nhất định phải bày biện theo ý của nàng, một thứ cũng không thể sai, những vật bên trong càng không cần phải nói, phải qua tay nàng chọn lựa hoặc điều chế thì mới được.

Kim Kết nâng tay vén màn giường lên, đã thấy thân thể nhỏ bé của Lục tiểu thư đang chôn trong chăn lụa mềm mại thêu từng đám mây hoa, tiểu thư mặc một bộ áo ngủ bằng gấm màu hồng nhạt, tóc dài xõa tung trên gối.

Kim Kết nhìn, lắc lắc đầu, quay lại quan sát Sơn Trà một chút, thấy nàng không dám tiến lên, chỉ có thể tự mình động thủ.

“Lục tiểu thư, Lục tiểu thư.”

Kim Kết lại gọi vài tiếng, mới thấy thân thể nhỏ nhỏ của tiểu thư nhà mình giật giật một chút, sau đó mới duỗi cánh tay ngọc ra khỏi chăn gấm, nửa cánh tay trắng nõn như tuyết lộ ra ngoài không khí.

Cánh tay trắng nõn như ngọc, móng tay nộn nộn mập mập, hồng hào xinh đẹp, đầu móng tay cắt tình hình lưỡi liềm, đáng yêu đến cực điểm, chỉ có thiếp thân nhà hoàn mới biết, Lục tiểu thư không thích sơn móng tay, màu sắc của móng vốn đã như vậy, ngày thường lại được chăm sóc kỹ lưỡng, ánh nắng chiếu vào, càng thêm long lanh xinh đẹp.

Kim Kết bất đắc dĩ nói: “Lục tiểu thư, nếu như không dậy, phu nhân sẽ đến đây.”

Khương Lệth Uyên nằm trên giường, vừa nghe thấy mẫu thân, lúc này mới lộ ra vẻ mặt mờ mịt, từ trên giường ngồi dậy, sau đó nghiêng mặt sang bên, miễn cưỡng hỏi: “Giờ nào rồi?”

Lúc này Sơn Trà mới từ phía sau Kim Kết lộ đầu ra, nhìn tiểu thư nhà mình nói: “Sắp đến giờ Thìn ạ.”

Khương Lệnh Uyển ‘a’ một tiếng, sau đó chậm rì rì sức đệm chân lên, chân ngọc giẫm lên giày vải, tóc dài qua eo, rồi tung trước ngực, bức tranh tuyệt mỹ giống như câu thơ: "Tán vân dục độ tai tuyết"*.

*Tán vân dục độ tai tuyết: nôm na là tóc đẹp như mây, gò má trắng như tuyết í, nói chung là khen chị đẹp))))

Mà gương mặt kiều kiều nhỏ nhỏ này, quả thực là xinh đẹp vô song.

Cho dù Kim Kết hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, cũng nhìn không được cảm thán: Tiểu thư nhà nàng quả nhiên quá xinh đẹp.

Son Trà là người dẻo miệng, vội nịnh nọt: “Tiểu thư của chúng ta thật xinh đẹp.”

Mất Khương Lệnh Uyển vẫn mông lung buồn ngủ, đôi mắt ướt nhẹ, đến khi nghe thấy có người khen nàng, con ngươi lúc này mới sáng lên, khoe miệng cong lên nhìn Son Trà nói: “Miệng nhỏ càng ngày càng ngọt.”

Son Trà biết tiểu thư rất thích được khen, vội nói: “Tiểu thư đừng nhìn nô tỳ cười, nô tỳ sẽ bị tiểu thư làm hôn mê mất.”

Khương Lệnh Uyển không nhìn được cười: "Bớt nhiều chuyện."

không nói nhiều thêm nữa, Son Trà nhanh chóng đi ra ngoài chuẩn bị nước nóng để tiểu thư nhà mình rửa mặt.

Khương Lệnh Uyển thay xong xiêm y, thấy Son Trà đã bung chậu rửa mặt đi vào. Sau đó Kim Kết tách lá hoa hồng ra chà xát lên mặt Khương Lệnh Uyển, sau đó rửa lại mặt với nước. Nhìn gương mặt trắng trẻo non nớt của Khương Lệnh Uyển, giống như có thể nhéo ra nước vậy, mùa đông da dẻ còn có thể thủy nộn như vậy, đều là chuyện mà mọi người ước ao.

Cuối cùng, Khương Lệnh Uyển mới ngồi vào bàn trang điểm sửa sang lại đầu tóc.

Bây giờ Khương Lệnh Uyển đã mười ba, cách cặp kê còn nửa năm, chỉ có thể búi kiểu tóc của tiểu cô nương đang chuẩn bị cặp kê. Trong gương hiện ra một gương mặt trướng ngồng xinh đẹp, mặt mày như họa, da trắng môi đỏ, mắt ngọc mày ngài, quả thật là một gương mặt xinh đẹp vô cùng.

Khương Lệnh Uyển nhìn, trong lòng rất hài lòng thỏa mãn.

Gương mặt này của nàng không khác với kiếp trước, chỉ là gò má còn chút trẻ con mập mạp, có điều hiện nay nàng còn nhỏ tuổi, nhìn có vẻ non nớt, thêm chút tròn tròn nhìn càng thêm mấy phần đáng yêu.

Ai, nói đến cũng vẫn là không quản được cái miệng.

Khương Lệnh Uyển nghĩ, cúi đầu liếc nhìn hai bánh bao nhỏ thoáng nhô lên trước ngực, âm thầm ảo não.

Đôi trước chỗ này của nàng phát triển rất tốt, căng phồng như hai trái mận đào vậy, nhưng nhìn tình huống như vậy trong lòng nàng có chút lo lắng. Nếu như chỗ cần lớn không lớn, chỗ không cần lớn lại lớn, như vậy quả là gay go.

Kim Kết đã là đại cô nương, đương nhiên cũng hiểu rõ cử chỉ của tiểu thư nhà mình, gò má ửng hồng, đúng là không tiện nhìn, thầm nghĩ: Tiểu thư mới còn nhỏ đã bắt đầu lo lắng chuyện này.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, Khương Lệnh Uyển quyết định đi Thanh Hà cư thăm Khương Lệnh Đề một chút.

Hôm qua thấy sắc mặt của Tứ tỷ tỷ không được tốt lắm, nói là đau bụng, bây giờ cũng không biết sao rồi. Kim Kết và Son Trà cũng biết quan hệ giữa Lục tiểu thư và Tứ tiểu thư rất tốt, Tứ tiểu thư tuy là con thứ, nhưng từ nhỏ đã cùng rất hợp ý với Lục tiểu thư, hơn nữa Diêu thị cũng là người hiền lành quy củ, trong phủ chỉ có một thứ nữ là Tứ tiểu thư, nên cũng được giáo dưỡng như chính nữ, vì vậy Thôi di nương không nhìn được liên tục khen ngợi Diêu thị hiền lành hòa ái.

Khương Lệnh Uyển dặn nhà bếp chuẩn bị canh, bánh củ sen và bánh hoa quế, sau đó bỏ cả vào trong hộp cơm, mang theo Kim Kết và Son Trà cùng đến thăm Khương lệnh Đề.

Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh lập tức thổi đến như dao cắt.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, hô hấp thở ra còn mang theo một làn sương trắng mờ mờ, nàng bỏ tay của mình vào túi áo da ấm áp tiếp tục đi về phía trước.

Tiến vào Thanh hà cư, Thôi thị lập tức bước ra tiếp đón.

Nàng cầm bình nước nóng đưa cho Khương Lệnh Uyển, nhìn gương mặt nhỏ bé đỏ bừng lên vì lạnh của Khương lệnh uyển, nhú mày nói: “Trời lạnh như vậy, chắc là đã lạnh cóng hết rồi.”

Thôi di nương nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp, âm thầm cảm thán, quả là con gái lớn sẽ thay đổi, lúc còn nhỏ mập mạp đáng yêu như ngọc, bây giờ đã trở nên càng thêm duyên dáng yêu kiều, gương mặt này, quả là xinh đẹp quá mức, khó trách Quốc Công phu nhân không cho phép Lục tiểu thư xuất môn. Dung mạo như vậy, không biết mang đến sẽ là may mắn hay phiền toái.

Bây giờ Thanh Hà cư cũng không còn vẻ đơn sơ như năm đó, Diêu thị là người rộng lượng, đối đãi với Thôi di nương như tỷ muội ruột, nhiều lần từng đề cập đến chuyện dọn ra khỏi Thanh Hà cư, tìm một khuôn viên lớn hơn cho nàng, dù sao Tứ tiểu thư cũng đã lớn. Nhưng Thôi di nương lại nói không cần, nói hai mẹ con đã quen ở Thanh Hà cư rồi, không muốn lại dọn đi, Diêu thị không còn cách nào, đành phải sai người đến tân trang lại Thanh Hà cư một phen, gia cụ đều đổi mới, trong nhà cũng thêm vào bốn bồn hoa quý. Nữ tử nào mà chẳng yêu hoa, nhìn vui tai vui mắt, trong lòng cũng trở nên thoải mái hơn.

Khương Lệnh Uyển ủ ám hai hay, sau đó mới đi vào xem Khương Lệnh Đề.

Lúc này, Khương Lệnh Đề đang nằm trên giường đọc sách, thấy Khương Lệnh uyển tiến vào, lúc này mới cười khanh khách gọi: “Lục muội muội.”

Khương Lệnh Đề đã mười ba, gương mặt thanh lệ, xinh đẹp hơn Thôi di nương lúc còn trẻ rất nhiều, mấy năm nay cũng rất mực được cưng chiều, khí chất cả người dường như thay đổi rất nhiều, không còn vẻ khúm núm như khi còn bé, chỉ là tính tình vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng chỉ cần nhìn lâu, sẽ phát hiện không thể rời mắt.

Khương Lệnh Uyển trèo lên trên giường, sau đó đoạt lấy cuốn sách trong tay Khương Lệnh Đề, lông mày nhíu lại, “Tứ tỷ tỷ thật là, thân thể không thoải mái thì phải nằm yên tĩnh dưỡng, còn đọc sách làm gì?”

Khương Lệnh Đề cười nói: “Tỷ muội không được, nên đọc mấy cuốn giết thời gian.”

Khương Lệnh Uyển gác sách qua một bên, nói: “đã nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi cho tốt, nếu như tỷ cứ phân tâm như vậy, khó trách càng ngày càng gầy đi. Muội mang cho tỷ chút canh và bánh ngọt, ăn xong rồi nghỉ sẽ không sao nữa.”

rõ ràng bản thân mới là tỷ tỷ, nhưng từ nhỏ đến giờ luôn là Lục muội muội chăm sóc nàng. Khương Lệnh Đề tuy rằng quen thuộc cử chỉ của Lục muội muội, nhưng đến bây giờ vẫn cảm động, nhận lấy chén súp nhỏ, cúi đầu ăn, canh đường đỏ ngọt ngào cả khoang miệng, ngọt đến tận lòng nàng.

Khương Lệnh Uyển nói: “Hôm qua muội muội muốn cho người mời đại phu, nhưng di nương lại nói không cần, Tứ tỷ tỷ là bị bệnh gì vậy?”

Lời vừa dứt, người có da mặt mỏng như Khương Lệnh Đề nhìn không được đỏ mặt lên, ngay cả tai cũng đỏ. nàng giương mắt, thủy mâu dịu dàng, mắt to ngập nước nhìn Lục muội muội, chỉ là gương mặt của lục muội muội quá xinh đẹp, nàng là nữ tử cũng nhìn không được nhìn đến thất thần, khẽ nhỏ giọng nói: “Là chút chuyện của nữ nhi thôi, sau này Lục muội muội gặp phải sẽ biết.”

Nghe như vậy, Khương Lệnh Uyển liền tỉnh ngộ.

Cũng đúng, Tứ tỷ tỷ sang năm đã mười bốn, cũng đã đến tuổi hành kinh. Khương Lệnh Uyển cười cười, thoải mái nói: “Đây là chuyện tốt nha, tứ tỷ tỷ thẹn thùng làm gì nha. Chúng ta đều là tỷ muội, còn từng tắm ôn tuyền chung nữa, trên người tỷ có chỗ nào mà muội chưa thấy, sợ cái gì?”

Khương Lệnh Đề có chút bất đắc dĩ, sau khi Lục muội muội lớn lên, khí chất của muội ấy luôn khiến cho người ta có cảm giác như muội ấy là một người khí độ thực nữ, nhưng lại không khác gì khi còn bé, hoạt bát đang yêu, không e lệ.

Khương Lệnh Uyển nghiêm túc dặn dò, “Tứ tỷ tỷ đến nguyệt sự, không thể ngồi như vậy. Nếu vẫn không cảm thấy thoải mái, thì ngủ một chút đi, để cho khí huyết lưu thông. Ngày thường cũng phải hạn chế ăn chút đồ ăn có hại cho cơ thể, thân thể nữ tử yếu ớt hơn nam nhân rất nhiều, kiên nhẫn là mạn và cay, tứ tỷ tỷ phải chú ý nhiều hơn một chút.”

Khương Lệnh Đề ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nghỉ hoặc ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao Lục muội muội lại biết những chuyện này?”

Lục muội muội còn nhỏ hơn nàng một tuổi nha, bây giờ còn chưa đến nguyệt sự.

Mặt Khương Lệnh Uyển khẽ cứng lại một chút, sau mới nói: “Tứ tỷ tỷ cũng biết, ngày thường ta thích xem mấy cuốn sách về y thuật, nên y thuật cơ bản cũng hiểu sơ sơ, chuyện này liên quan đến thân thể của mình, đương nhiên bản thân phải là người hiểu rõ nhất mới đúng, không chừng đến lúc xảy ra chuyện lại lúng túng. Tứ tỷ tỷ nói có đúng không?”

Đúng nha.

“Lục muội muội nói rất đúng.”

Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội rất thích tìm hiểu những thứ này.

Khương Lệnh Đề ăn xong canh đường đỏ, lúc này mới nói: “Bài tập ngày hôm qua Tà tiên sinh bố trí đã làm chưa?”

Khương Lệnh Uyển nghe vậy, gương mặt nhỏ lập tức gục xuống, nhẹ ho một tiếng: “Đợi đến trưa rồi làm cũng không muộn. Hôm nay muội có chút mệt, nương cũng đã giảm cho muội một ít nữ hồng, thời gian sáng nay có thể ngủ lâu hơn một chút. Tà tiên sinh xưa nay rất nghiêm khắc. Những năm gần đây nếu như học theo phương pháp của nàng, hai cái đầu cũng không đủ chứa a.”

Miệng nhỏ lải nhải oán hận, thanh âm vô cùng yếu ớt mềm mại, người nghe như chìm đắm, không cần biết nàng đang nói gì, giống như chỉ cần một lời từ miệng của nàng phát ra cũng sẽ trở thành lời vàng ngọc. Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội thường ngày tuy rằng có chút lười, nhưng lại rất thông tuệ, cho dù Tà tiên sinh cố ý làm khó dễ, nhưng mỗi lần đều gặp đỡ hóa lành, chỉ là mỗi lần nàng nhìn thấy tình huống như vậy đều sẽ lo lắng thay cho lục muội muội. Những năm gần đây, cuộc sống của nàng càng ngày càng tốt hơn, hôm qua nàng trải qua nguyệt sự, đã là đại cô nương, không lâu sau sẽ phải

kết hôn. Đến lúc rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, sợ là sẽ không thể ngày ngày gặp được Lục muội muội. Nghĩ như vậy, Khương Lệnh Đề không khỏi cảm thấy buồn bã.

Thăm Khương Lệnh Đề xong, Khương Lệnh Uyển cũng tiện đường qua thăm Hữu nhi.

Hữu nhi năm nay đã sắp bảy tuổi, là một tiểu tử béo lùn chắc nịch, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển còn vui hơn thấy tỷ ruột, bàn chân nhỏ ‘thịch thịch’ chạy tới, nhào vào trong ngực Khương Lệnh Uyển, làm nũng nói: "Lục tỷ tỷ."

Khương Lệnh Uyển sờ sờ đầu Hữu nhi, nhìn gương mặt tròn tròn mập mập, mặt mày anh khí mười phần, sau này chắc chắn sẽ là một tiểu mỹ nam, mắt to chớp chớp, vừa nhìn cũng biết là một tiểu chủ nhân thông tuệ.

phụ nhân đi theo phía sau Hữu nhi mặc một bộ xiêm y nhạt màu là Tử ma ma, nữ hầu của Hữu nhi. Tử ma ma biết tam công tử thích Lục tiểu thư nhất, mỗi lần nhìn thấy Lục tiểu thư đều như chó còn nhìn thấy bánh bao nhỏ vậy, hai mắt sáng rực rỡ, “Xoạch” một cái liền chạy nhanh tới.

Tử ma ma nói: “Tam công tử có chút nặng, cẩn thận coi chừng khiến Lục tiểu thư mệt mỏi.”

Lục tiểu thư vẫn còn là một tiểu hài tử, Tam công tử nặng như vậy sao có thể ôm được?

Lời vừa nói, Khương Lệnh Uyển cũng cảm giác được tay có chút mỏi.

Nàng nhún mảy lại, thả Hữu nhi xuống dưới đất, xoa xoa cánh tay của mình, sau đó bóp bóp gương mặt tròn tròn của Hữu Nhi, nói: “Nhìn đi, tròn vo như vậy, nếu như mập hơn nữa, Lục tỷ tỷ cũng ôm không được.”

Nhị thúc của nàng vô cùng yêu thích đứa con trai này, lúc còn chưa sinh ra đã bồi bổ đủ thứ cho nhị thẩm, sinh ra rồi, cũng nuôi thành một tiểu tử sành ăn, hận không thể đem tất cả thức ăn nhét hết vào bụng Hữu nhi, bởi vậy có thể không mập sao?

“Hữu nhi, Lục tỷ tỷ của đệ trước đây cũng rất mập như vậy đó.”

Thanh âm truyền tới, cũng mang theo từng tiếng bước chân, nương theo giọng nói, Khương Lệnh Uyển không cần ngẩng đầu lên cũng biết là người phương nào. Quả nhiên, vừa nhìn liền thấy Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cùng nhau đi đến.

Dung mạo Khương Lệnh Huệ xác thực không tồi, trang phục cũng coi như xinh đẹp, đầu cài đủ loại trâm cài xinh đẹp, như là hận không thể đem hết trầu bấu trong rương treo lên người, ngược lại, càng khiến cho Tô Lương Thần càng thêm thanh thủy như nước, dịu dàng như phù dung, thanh tú xinh đẹp.

Khương Lệnh Uyển tùy ý đánh giá một chút.

Thăm nghĩ: Đồi trước hình như Tô Lương Thần không có được dung mạo tốt như vậy.

Khương Lệnh Uyển không nhanh không chậm đứng thẳng người, khoe miệng mang theo ý cười long lanh, nắm lấy bàn tay mập mập của Hữu nhi. Hữu nhi ngẩng đầu, thanh âm non nớt hỏi: “Khi còn nhỏ Lục tỷ tỷ cũng mập như Hữu nhi sao?”

Tuy nói lúc nàng còn bé mập mập đáng yêu, rất được mọi người yêu thích, nhưng nàng rất không tình nguyện chấp nhận sự thật này. Khương Lệnh Uyển cười, xoa xoa chóp mũi của Hữu nhi, nói: “Đúng nha, chúng ta lúc còn nhỏ mập mập, sau này lớn lên càng xinh đẹp, đệ thấy Lục tỷ tỷ bây giờ có xinh đẹp không? Sau này, Hữu nhi cũng xinh đẹp giống tỷ tỷ được không?”

Lời vừa nói xong, Hữu nhi lập tức dùng sức gật đầu, một bộ vô cùng đồng ý nói: “Đúng vậy, Lục tỷ tỷ là cô nương xinh đẹp nhất mà Hữu nhi từng thấy, mẫu thân nói, Lục tỷ tỷ còn đẹp hơn cả tiên nữ trên trời. Lần trước Tam tỷ tỷ cố chấp nói rằng bản thân xinh đẹp hơn Lục tỷ tỷ, nhưng mà Hữu nhi thấy...” Hữu nhi bỗng cúi đầu, đếm đếm mười đầy ngón tay mập mập, sau đó giơ bàn tay nhỏ lên cao cho Khương Lệnh Uyển, chớp chớp mắt long lanh ngây thơ nói: “Mười Tam tỷ tỷ cũng không bằng một Lục tỷ tỷ đâu.”

Mới nhỏ đã biết dỗ tiểu cô nương vui vẻ, tiểu tử này sau này sẽ rất có tiền đồ a.

Khương Lệnh Uyển tươi cười sờ sờ đầu của Hữu nhi, tán dương nói: “Hữu nhi thật là quá thông minh.”

Khương Lệnh Huệ tức đến giậm chân, xoay người rồi đi. Tô Lương Thần chỉ nhìn nàng nhiều hơn mấy lần, trong lòng thầm đánh giá, Khương Lệnh Uyển lúc này bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lông màu đỏ, tóc búi tinh xảo, khuôn mặt này, nói là mỹ cũng không đủ để hình dung. Cũng may Chu thị nuôi dưỡng nàng nơi khuê phòng, nếu đi ra ngoài, chắc chắn sẽ gieo họa.

Tô Lương Thần không chút biến sắc thu hồi tầm mắt, khẽ gật đầu mỉm cười, sau đó đi theo bước chân Khương Lệnh Huệ.

Hữu nhi kéo lấy tay áo Khương Lệnh Uyển nói: "Hữu nhi muốn thưởng."

Khương Lệnh Uyển cũng biết tiểu đường đệ tuy còn nhỏ nhưng lại là một tiểu tử vô cùng ma mãnh, liền cúi người hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của đường đệ, cười nói: “Thưởng cho Hữu nhi.”

Khương Hữu vô cùng đắc ý gật gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nói: “Được rồi, Lục tỷ tỷ phải đi rồi, Hữu nhi cũng phải chăm chỉ làm bài tập nha, nếu như lười biếng, cẩn thận cha đệ sẽ đánh cái

mông nhỏ của đệ.”

Hữu nhi lại không sợ ưỡn thẳng lưng, nói: “Cha về sẽ nhốt mẩu thân lại để nói chuyện, mỗi lần nói cũng phải mất một canh giờ, mới không thềm quán Hữu nhi.”

Khương Lệnh Uyển cũng không phải là tiểu thiếu nữ không hiểu chuyện nam nữ, đương nhiên cũng biết Hữu nhi chỉ là đồng ngôn vô ký, nhưng cũng không khỏi thăm xấu hổ thay cho Nhị thúc —— biết hẳn cũng là một người yêu thương thể tử, nhưng có thể tiết chế lại chút sao? nàng nhắc mắt hơi liếc nhìn Từ ma ma, như sợ bị nhìn ra cái gì, có chút chột dạ dích dích con mắt, sau đó nhanh chóng trở về viện của mình.

Vừa vào trong phòng một lát, Đào ma ma cũng theo vào, nhỏ giọng nói nhẹ bên tai nàng: “Tiểu thư, có thư của Vinh Thế tử.”

Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển có chút kinh ngạc, sau lại bất mãn bĩu môi, thầm nghĩ: không ngờ Lục Tông lại còn nhớ đến nàng nha.

Đào ma ma cũng biết quan hệ của tiểu thư và Vinh thế tử khi còn bé rất tốt, thân cận giống như huynh muội ruột vậy. Đáng tiếc vào năm Lục tiểu thư tám tuổi, Vinh Thế tử phải theo Phùng tướng quân ra chiến trường, đi một thoáng đã qua sáu năm, năm đầu tiên, thư từ luôn được gửi tới điều đặn, nhưng một năm sau đó, một phong thư cũng không có. Nàng đó ngẫm cho người đi hỏi, cũng biết là thực sự không có thư, đương nhiên không dám nhắc tới trước mặt Lục tiểu thư.

Lúc còn bé thì thân thiết như vậy, nhưng đã năm sáu năm trôi qua, Lục tiểu thư cũng đã thành đại cô nương, sao còn có thể nhớ kỹ Vinh Thế tử trông như thế nào.

Lại nhìn Lục tiểu thư ——

Gương mặt tròn tròn mập mập đã trở nên xinh đẹp yêu kiều như vậy, cho dù Vinh thế tử trở về, cũng không nhất thiết sẽ có thể nhận ra được.

Hơn nữa tiểu cô nương cũng phải chịu quy củ thúc ép, nếu bị người bên ngoài đồn đãi Vinh Thế tử và Lục tiểu thư có thư từ qua lại, không phải là khiến cho tiểu thư nhà nàng mang tiếng xấu rồi sao?

Nhưng vừa nghĩ đến quan hệ giữa Vệ Quốc Công phủ và Vinh Vương phủ, nhất thời Đào ma ma cũng không nắm chắc được tâm tư của Lục tiểu thư: “Thư này... nếu không lão nô đặt ở đây?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, “ừm” một tiếng, sau đó nói: “Các người lui xuống đi, ta muốn ở một mình.”

Thấy Đào ma ma, Kim kết và Sơn Trà đã ra ngoài, Khương Lệnh Uyển đưa mắt đặt lên lá thư.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cái tên Lục Tông phảng phất như đang dần nhạt đi trong sinh mạng của nàng, từng chút từng chút không để lại dấu vết. Nếu như không nhắc đến nàng cũng không suy nghĩ. Ngay cả miếng ngọc bội kia, năm năm không nhận được một lá thư từ Lục Tông, khiến cho nàng gặm giữ ném ngọc bội vào trong ngăn kéo, cũng chưa thềm lấy ra nhìn một cái.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về phong thư, không biết nàng có nên mở ra hay không.

Lục Tông viết gì cho nàng?

đã nhiều năm như vậy, ấn tượng của hắn đối với nàng sợ rằng cũng đã phai nhạt.

Nàng nhớ hồi đó nàng cũng chỉ có tám tuổi, mấy ngày trước khi Lục Tông đi, nàng trùng hợp rơi mất một cái răng cửa. Nàng là người sĩ diện, đáng vẻ như vậy nên không chịu gặp mặt hắn, nhưng Lục Tông lại cố ý đến quý phủ gặp nàng, hàm răng trống một cái răng cửa cũng bị hắn nhìn thấy.

Nghĩ lại cảm thấy thật mất mặt nha.

Khương Lệnh Uyển thờ dài, cuối cùng cầm lá thư lên, nhìn chữ viết bên trong, phảng phất như có thể nhìn ra, thiếu niên ngây ngô trước đây bây giờ đã trở thành một nam tử cao lớn.

Bá đạo hung hăng như một ngọn núi.

Mà lá thư trong tay cũng không có viết gì nhiều, tổng cộng chỉ có chín chữ ——

Ngày về, hai mươi lăm tháng chạp.

Lục Tông.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit: Tiểu Huân

Beta:Kye

Ngày về? nói ngày về cho nàng làm gì?

Còn bắt nàng ra ngoài nghênh đón sao?

Khương Lệnh Uyển cũng không nghĩ nhiều, cầm thư trong tay, sau đó nhủ mảy, vo thành một cục rồi ném qua một bên. Nhiều năm như vậy, vừa nhìn lá thư này lòng nàng liền như nhen nhóm lửa giận. Đôi mắt to tròn của Khương Lệnh Uyển nhìn chăm chăm vào tờ giấy, sau đó thở dài, lại cầm nó lên.

Chậm rãi mở ra.

Sau đó cẩn thận từng chút một vuốt phẳng, lại không nhìn được xem thêm mấy lần.

Khi còn bé nàng quả thực bám dính lấy Lục Tông, hấn đối xử với nàng cũng tốt lắm, hai người bọn họ tuy không coi như cùng nhau lớn lên, nhưng cũng có thể xem như có mấy năm thanh mai trúc mã. Bây giờ nàng thành đại cô nương, nếu như không mặt mũi dán dính vào hấn, dù cho Lục Tông có thích nàng thì sợ là cũng không quá quý trọng. Chỉ là nàng không biết vì sao kiếp trước Lục Tông lại có tình cảm với nàng, nếu biết, bây giờ nàng còn phiền muộn như vậy sao.

Bây giờ...

Tùy duyên thôi.

Nếu kiếp này nàng gả cho Lục Tông, nàng đương nhiên sẽ cố gắng làm một vị thê tử tốt, sinh con dưỡng cái cho hấn, nếu không, nàng cũng không quá sức miễn cưỡng. Tóm lại thì, đã nhiều năm như vậy, hấn vẫn còn nhớ kĩ nàng. Có điều nghĩ đến hấn cũng chỉ là nhớ đến tình cảm khi còn bé, bộ dạng bây giờ của nàng hấn còn chưa có nhìn thấy đâu.

Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt của nàng, nghĩ, nếu Lục Tông thấy nàng, chắc hấn là sẽ nhận không ra.

Sau khi dùng cơm xong, Kim Kết mang thiệp mời của Vinh vương phủ đến.

Ngày mai Lục Bảo Thiên mời nàng đi thưởng mai.

Khương Lệnh Uyển cũng biết ngày mai Chu Lâm Lang phần lớn là sẽ đi theo, trong lòng có chút không tình nguyện. Chỉ là quan hệ của nàng và Lục Bảo Thiên không tệ, những năm gần đây nương cũng không đồng ý cho nàng xuất môn, chỉ gặp dịp tình cờ mới đi Vinh Vương phủ và Trung Dũng hầu phủ, còn có Tạ Tinh Tinh, cũng thường đến phủ tìm nàng chơi đùa, hai người thường xuyên qua lại, quan hệ hai người cũng tốt hơn hồi bé rất nhiều.

Thấy tiểu thư nhà mình nhủ mảy lại, Kim Kết cẩn thận hỏi: “Tiểu thư có muốn đi không?”

Khương Lệnh Uyển sáng khoái gật đầu, khoe môi cong lên: “đã lâu rồi chưa gặp Thiên tỷ tỷ, bây giờ nàng mời, có lý nào ta lại không đi?”

Đây là đạo lý đối nhân xử thế, dù sao xác suất để Lục Bảo Thiên trở thành em chồng nàng là vô cùng lớn.

Ngày hôm sau Khương Lệnh Uyển đến Vinh vương phủ. Chu thị có chút không yên lòng, có ý để Khương Dự tự đưa muội muội đi. Khương Lệnh Uyển quả thực không còn cách nào với mẫu thân mình, quần nàng chặt như vậy, quả thực là còn chặt hơn lúc còn bé. Nhưng nàng nào dám nói gì? Nếu dám tranh luận, số lượng nữ hồng tháng này vất vả lắm mới giảm được sợ rằng sẽ quay về lại con số ban đầu, nàng không muốn tay của mình phải chịu tội.

Khương Lệnh Uyển trang điểm và thay xiêm y xong, ca ca của nàng còn chưa qua đây, nàng liền tự mình đi Phẩm Trúc cư của ca ca.

Bên ngoài Phẩm Trúc cư đã có hạ nhân chờ đợi, thấy Lục tiểu thư đến, nhanh chóng hành lễ: “Tiểu nhân. . . tiểu nhân bái kiến Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, nhắc chân tiến vào, thấy ca ca nhà mình đang ngồi trên ghế gỗ tử đàn, hai tay vịn lên tay ghế, hấn mặc một bộ xiêm y cổ tròn màu xanh sẫm, lưng đeo ngọc bội, dáng vẻ tuấn tú, chỉ là lúc này hấn đang nhủ mảy, tâm tình giống như không được tốt. Khương Lệnh Uyển nhìn nha hoàn đứng trước ca ca, cúi đầu ủy khuất, thấy nàng đi vào, lúc này mới quy củ hành lễ, vừa vận đề nàng nhìn thấy nước mắt trên mặt của nha hoàn.

Khương Lệnh Uyển biết nha hoàn này tên là Tuyền Họa, là thiếp thân nha hoàn bên người ca ca nàng, bây giờ ca ca nàng đã mười bảy, bên người đương nhiên cũng cần nha hoàn thông phòng, bộ dạng của nha hoàn này vô cùng đoan chính, phẩm tính cũng không tồi, ngày thường vô cùng quy củ, đương nhiên cũng là một trong những ứng cử viên được đề lên làm thông phòng. Bây giờ ca ca nàng mới nếm thử chuyện nam nữ, đối với Tuyền Họa cũng đề tâm mấy phần, nhưng nhớ tới kiếp trước, khi Chu Lâm Lang vừa vào cửa, liền đuổi Tuyền Họa đi, mà ca ca của nàng lại không nói một câu.

Nhìn gương mặt đầy nước mắt của Tuyền Họa, Khương Lệnh Uyển nói: “Người đi xuống đi.”

Tuyền Họa như được đại xá, vẻ mặt vui mừng, nhưng cũng biết Khương Dự mới là chủ nhân của mình, lúc này mới giương mắt sợ hãi liếc nhìn Khương Dự.

Khương Dự nhìn ánh mắt nhát gan của Tuyền Họa, lại thấy muội muội đã đến, liền phát tay nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa, lần này không phạt ngươi, đi xuống đi.”

Lúc này toàn Họa mới nhanh chóng lui xuống.

Tuy là huynh muội, nhưng một số việc nàng cũng không hỏi nhiều, Khương Lệnh Uyển thấy ca ca của nàng tâm tình không tốt, cũng không lại nhắc tới Tuyền Họa, chỉ yếu ớt nói: “Ca ca, ca không muốn đưa muội đi nữa sao? Vậy muội tự xuất môn.”

Khương Dự xưa nay luôn yêu thương muội muội, hôm nay có chuyện nên trì hoãn muội muội, bây giờ có chút áy náy, nhanh chóng dỗ Khương Lệnh Uyển: “Sao có thể chứ? Nếu như bị nương biết ca ca vì chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, còn không đánh gãy chân huynh? đi, ca ca đưa muội xuất môn.” nói xong liền nheo nheo gương mặt nhỏ của muội muội nhà mình.

Khương Lệnh Uyển xoa xoa mặt, bất mãn nói: “Ca ca, người ta đã là đại cô nương, sau này không cho nheo.”

Khương Dự cười cười, trong mắt tràn đầy sủng nịnh: “Cho dù hơn hai mươi năm nữa, trong mắt ca ca muội cũng chỉ là tiểu nữ oa mập mập đáng yêu lúc nhỏ.” Muội muội của hắn khi còn bé rất hoạt bát đáng yêu, bây giờ lớn lên đã có chút phong phạm thực nữ, có điều từ trong xương muội muội vẫn rất nghịch ngợm như khi còn nhỏ, chỉ là đáng giả vờ giả vịt mà thôi.

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, thấy thời gian đã không còn sớm, nhanh chóng kéo hắn ra cửa.

trên xe ngựa, Khương Dự nhìn trang phục của muội muội, trong lòng thầm nhủ muội muội mặc gì cũng rất xinh đẹp, muội muội xinh đẹp đáng yêu như vậy, hắn đương nhiên muốn tận tâm sủng ái nàng. Mắt thấy sắp tới Vinh Vương phủ, hắn bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “không biết khi nào Lục Tông mới trở về, từ lúc hắn đi đến nay cũng đã năm năm. . .” nói xong, Khương Dự quay sang nhìn muội muội, thấy nàng không có chút phản ứng nào, sau đó mới nói: “Khi còn bé không phải muội thích nhất vị ‘Tông biểu ca’ kia hay sao, đối với hắn còn tốt hơn cả ca ca ruột này, hồi đó, huynh rất ghen tị a, hoàn toàn không ưa nổi Lục Tông, muội còn nhớ không?”

Mắt Khương Lệnh Uyển cũng không thèm nhắc lên, lạnh nhạt nói: “không nhớ rõ.”

Khương Dự bất đắc dĩ cười: “Biết là trí nhớ muội không tốt, hồi cũng như không, hoàn toàn chính là một tiểu bạch nhãn lang vô lương tâm.” Lúc trước hắn xác thực không thích Lục Tông, nhưng khi còn bé Lục Tông có cứu muội muội của hắn mấy lần, trong lòng hắn hoàn toàn ghi nhớ phần ân tình này.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Vinh Vương phủ, Khương Dự đỡ muội muội của mình đi xuống, sau đó sửa lại chút tóc mai bị rối của muội muội, nhẹ nhàng dặn dò: “Mau vào đi, một lát nữa ca ca đến đón muội. . .”

đang nói, Khương Dự lại liếc mắt nhìn vào Vinh vương phủ một cái, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng lưng mảnh mai, khoác áo choàng màu trắng thêu hoa mai đỏ, dáng người cao gầy tinh tế, thướt tha là lướt, nhìn bóng lưng như họa ấy, mắt hắn không thể rời đi.

Khương Lệnh Uyển nhìn theo ánh mắt của ca ca, chớp mắt liền nhận ra được người kia là ai, nhanh chóng chặn lại tầm mắt của hắn: “Được rồi, ca ca thật dài dòng, nhanh trở về đi thôi.”

Khương Dự thu hồi tầm mắt, trả lời muội muội: “Được, vậy huynh về trước.”

Thấy ca ca của mình đi rồi, Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Kim Kết và Sơn Trà đi vào Vinh Vương phủ.

Lúc đi tới hành lang, liền thấy một người mặc xiêm y màu xanh lam thêu họa tiết hoa, phía sau có hai nha hoàn đi theo. Người này chính là thứ nữ của Vinh Vương phủ, Lục Bảo Yên. Lục Bảo Yên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, gương mặt lộ ra ý cười hiền lành, khách khí nói: “Khương Lục tiểu thư.”

Thân hình Lục Bảo Yên kiều nhỏ mảnh mai, dáng vẻ thanh thoát, cho người đối diện một cảm giác như một tiểu thư hiền lành hiểu ý. Chỉ là Lục Bảo Thiên không thích Lục Bảo Yên, cho nên ngày tụ hội hôm nay cũng không mời vị muội muội này.

Chào hỏi xong, Khương Lệnh Uyển tiếp tục đi đến chỗ Lục Bảo Thiên.

Sơn Trà đi theo bên người Khương Lệnh Uyển nhỏ giọng nói thầm: “Vị nhị tiểu thư này lúc trước nô tỳ có gặp qua mấy lần, là một vị chủ nhân hiền lành, tính tình một chút cũng không giống Phan trắc phi, không biết tại sao quận chúa lại chán ghét nhị tiểu thư đến như vậy.”

Khương Lệnh Uyển biết Lục Bảo Thiên chán ghét Lục Bảo Yên, bởi vì vị muội muội này do Phan trắc phi sinh ra. Cũng đúng, tuy rằng Vinh Vương vô cùng yêu quý Vinh vương phi, nhưng lại vào thời điểm Vinh Vương phi đang nằm trên giường bệnh, hắn lại có nữ nhi với Phan trắc phi. Như vậy, Lục Bảo Thiên sao có thể yêu thích vị muội muội này cho nổi? Đổi lại là nàng, cho dù Lục Bảo Yên này có tốt đến mức nào, nàng cũng không thể thích cho được.

Bên trong sương phòng, Lục Bảo Thiên, Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đang tụ tập cùng một chỗ.

Lục Bảo Thiên nhìn thấy Chu Lâm Lang, vui vẻ nắm tay nàng nói: “Lâm Lang, tỷ đến là tốt rồi, sao lại mặc ít như vậy? Có lạnh không?”

Chu Lâm Lang mắt ngọc mảy mai, diện mạo như hoa đào, không vì giá lạnh mà mất đi vẻ xinh đẹp, lúc này thất Lục Bảo Thiên ân cần hỏi thăm, nàng vui vẻ cười nói: “Vẫn tốt.”

Lục Bảo Thiên giương mắt đánh giá Chu Lâm Lang.

Chu Lâm Lang bây giờ đã đến tuổi cập kê, búi tóc được chải rất tinh xảo khéo léo, đáng vẻ đoan trang, phảng phất như còn cao quý hơn cả công chúa trong cung. Bây giờ Chu Lâm Lang đã đến tuổi mai mối, bà mối nhiều đến mức có thể đập đổ cả An Vương phủ, nhưng An Vương và An Vương phi lại nhất nhất từ chối, giống như là không có nửa phần vội vã. Cũng đúng, nữ nhi điều kiện tốt như vậy, cho dù có phóng tầm mắt ra toàn bộ Tấn thành, cũng tìm không thấy tiểu thư nhà nào xuất sắc hơn Chu Lâm Lang, hơn nữa nhưng năm gần đây Hoàng hậu nương nương luôn thường xuyên triệu khiến An Vương phi và nữ nhi tiến cung, nhìn bộ dạng này, có vẻ hoàng hậu nương nương vô cùng yêu thích Chu Lâm Lang, mỗi lần tiến cung đều có ban thưởng nho nhỏ, thật khiến cho mọi người ước ao. Có người nói An Vương không vội định ra hôn nhân cho nữ nhi, sợ rằng còn đang xem xét, muốn gả nữ nhi vào trong cung, dù sao thế gia vọng tộc có tốt đến đâu thì tóm lại vẫn không thể có địa vị hơn con dâu hoàng gia.

Tạ Tinh Tinh cũng cảm thấy như vậy, Chu Lâm Lang xinh đẹp yêu kiều, mọi thứ đều vô cùng xuất chúng, đúng là một đại mỹ nhân.

Ba người đang nói chuyện, không biết là nha hoàn nào thông báo một câu “Khương lục tiểu thư đến”, lúc này ba người mới quay đầu lại nhìn.

Thấy tiểu cô nương mặc xiêm y màu trắng đục, đội mũ che màu đỏ, bước chân khoan thai tiến đến, chờ đến khi nhìn thấy gương mặt, bọn họ hoàn toàn không thể rời mắt nổi.

Chu Lâm Lang cũng lẳng lặng nhìn, không thể không cảm thán gương mặt xinh đẹp này của Khương Lệnh Uyển, khó trách hai năm qua luôn nuôi dưỡng trong phủ, ca ca kia của nàng tuy rằng quanh năm suốt tháng chỉ gặp mặt hai lần nhưng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Tạ Tinh Tinh ngược lại rất yêu thích Khương Lệnh Uyển, nhìn thấy người, lập tức trêu ghẹo:

“Ai nha, đây là thiên tiên nhà ai? Sao lại đến nơi này của chúng ta?”

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười ra tiếng, đôi mắt đẹp nhất thời trở nên dịu dàng như ngâm nước xuân, thanh âm giòn giã nói: “Nhà người, có được không?”

Tạ Tinh Tinh nói: “Nếu thật là nhà ta vậy thì tốt rồi, vừa vặn ta đang thiếu một vị tẩu tử.”

Tuy rằng chỉ là một câu vui đùa, nhưng Khương Lệnh Uyển nghe xong, nụ cười nhất thời cứng đờ. Mặc kệ như thế nào, đời này nàng tuyệt đối sẽ không kéo lên chút quan hệ nào với Tạ Trí Thanh.

Khương Lệnh Uyển đi tới cạnh Tạ Tinh Tinh, nói với Lục Bảo Thiên để tránh đi cái đề tài này: “Muội sắp bị đông chết rồi, tỷ có lò sưởi tay không?”

Lục Bảo Thiên nghe vậy, lập tức sai nha hoàn đi cầm một lò sưởi tay nhỏ đến: “Nhanh nhanh mang đến đây, nếu như bị cảm rồi chúng ta quả thật đền không nổi.” nói xong nhẹ nhàng bóp bóp gương mặt thủy nộn của Khương Lệnh Uyển một cái, đôi mắt cong cong: “Gương mặt này của muội ăn gì mà lớn lên được như vậy, mùa đông cũng mềm mềm nộn nộn như vậy, tỷ thật muốn cắn một cái.”

“Đừng nha, đừng có cắn, ngày mai muội đưa cho tỷ chút bánh xà phòng thơm muội tự tay làm, nếu tỷ thích, lần tới muội sẽ mang nhiều hơn.”

cô nương nào mà không thích chưng diện? Lục Bảo Thiên cũng biết Khương Lệnh Uyển trời sinh quyến rũ, những đồ vật này chỉ là dệt hoa thêm gấm mà thôi, nhưng đồ nàng tặng chính là tâm ý, Lục Bảo Thiên nhanh chóng gật đầu nói: “Vậy thật tốt, giúp tỷ đỡ được một số bạc lớn.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “Nếu không tỷ đưa tiền lại cho muội cũng được nha.”

Lục Bảo Thiên cười nói: “không nghĩ tới muội còn là một quý tham tiền.”

Tạ Tinh Tinh cũng đem đầu đến gần nói: “Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Chu Lâm Lang thấy Khương Lệnh Uyển vừa đến, hai người kia liền vây lại, nhưng trên mặt cũng không lộ ra vẻ không vui, chỉ đứng lẳng lặng, không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn, thấy áo choàng trắng thêu hoa mai của Chu Lâm Lang, lúc này mới thu hồi ánh mắt, trong lòng phát sầu.

Mấy vị tiểu cô nương tụ tập cùng ăn uống trò chuyện, không có chút nào gò bó, cuối cùng nhưng đột nhiên Lục Bảo Thiên lại tỏ ra vẻ ủ rũ, chậm rãi cảm thán: “Đào mất một cái cũng sắp đến tết rồi, một chút tin tức của ca ca cũng không có, ta thấy năm nay hẳn là không trở về... Nếu như không trở về, ngày cả dung mạo của ca ca như thế nào ta cũng không nhớ nổi rồi.”

Nghe xong lời của Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển kinh ngạc: không trở về... Lục Tông không nói?

Nàng nghiêng đầu liếc Lục Bảo Thiên một cái, nhưng cũng không nhắc đến chuyện Lục Tông gửi thư cho nàng. Dù sao Lục Bảo Thiên cũng là muội muội ruột của Lục Tông, nếu ngay cả nàng cũng không biết ngày Lục Tông trở về, trong lòng ắt hẳn sẽ không thoải mái, nào có chuyện một người ngoài như nàng lại biết rõ ngày về hơn cả người thân của hắn. Hơn nữa... Chu Lâm Lang vẫn còn ở đây, một vị công nương như nàng, mới không tự nhận bản thân có trao đổi thư từ với một nam tử đâu.

Khương Lệnh Uyển nghĩ vậy, cúi đầu nhìn ngón tay của mình, không lên tiếng.

Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên qua lại gần gũi, đương nhiên cũng thường xuyên nghe nàng nhắc đến Lục Tông. Khi còn bé nàng cũng sùng bái tiểu thiếu niên gan dạ dũng cảm như Lục Tông, nhưng khi đó nàng còn nhỏ tuổi, tình tình mê mê, đúng là không có bao nhiêu ấn tượng, chỉ nhớ tới Lục Tông có vẻ thân thiết hơn với Khương Lệnh Uyển, bản thân nàng cũng có lúc vì chuyện này mà khóc lóc, thương tâm khổ sở, bây giờ nghĩ lại lúc đó quả thật là mất mặt. Bây giờ nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không nên chọn Lục Tông, trong lòng nàng hiểu địa vị của Vinh Vương phủ, cũng biết như thế nào mới là tốt nhất cho bản thân.

Sau khi Khương Lệnh Uyển hồi phủ, mới lần nữa cầm lá thư ra, nhìn chữ viết bên trên, lòng thầm cân nhắc, có nên đi chờ hán hay không.

Nhưng mà ——

Chờ hán làm cái gì?

Hán cũng không quen biết nàng.

Đào mất một cái năm cũ đã qua.

Khương Lệnh Uyển mơ mơ hồ hồ rời giường rửa mặt, thấy nha hoàn Kim Kết đứng ở bên cạnh, nàng mới hỏi: "Hôm nay là khi nào?"

Kim Kết biết ngày thường Lục tiểu thư rất thông tuệ, chỉ khi mới rời khỏi giường mới có chút ngơ ngác ngắc ngắc, dáng vẻ rất manh manh đáng yêu. Nàng cười đáp: "Lục tiểu thư, hôm nay là hai mươi bốn tháng chạp."

Hai mươi bốn tháng chạp.

Khương Lệnh Uyển hạ mắt, thầm nghĩ thời gian trôi qua thật nhanh. Mấy ngày trước rốt cuộc nhận được đặc xá, không cần tiếp tục theo học với Tà tiên sinh, mấy ngày nay trong phủ cũng vô cùng náo nhiệt, bầu không khí tết đến vui vẻ.

Đồ ăn sáng được mang đến, Hữu Nhi cũng chạy đến đây, hán mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc thêu chữ thọ, nhìn dáng vẻ tròn tròn mập mập vô cùng đáng yêu, vừa thấy Khương Lệnh Uyển lập tức nhào tới, ồn ào muốn đi ra ngoài chơi đập người tuyết. Khương Lệnh Uyển còn đang làm dở tay, nhẹ giọng ôn tồn dỗ dành: "Hữu Nhi ngoan, tự mình chơi trước có được không, muốn lấy gì trong phòng cũng được, chờ một lát Lục tỷ tỷ lại chơi cùng với đệ."

Nếu nói Khương Lệnh Uyển là tiểu tử tông của Vệ Quốc Công phủ, như vậy Khương Hữu chính là tiểu bá vương, đừng nhìn tiểu nam oa giống như cục thịt tròn vo này mà lầm tưởng, hán có rất nhiều biện pháp để dẫn vật người. Hữu Nhi ai hán cũng không sợ, miệng ngọt vô cùng, có điều tính tình từ nhỏ lại rất nông cạn, xem người chỉ xem mặt, cho nên đặc biệt nghe lời vị Lục tỷ tỷ này.

Hữu Nhi 'nha' một tiếng, đôi mắt to vội vàng chuyển động, sau đó đi vòng quanh phòng Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn sáp hương trong tay, chỉ chốc lát, Hữu Nhi liền 'Thịch thịch thịch' chạy tới, cầm một cái gì đó trong tay nâng lên cao nói: "Lục tỷ tỷ, Hữu Nhi muốn cái này."

Khương Lệnh Uyển tùy ý nhìn, nhìn con rối nhỏ trong tay Khương Hữu, sau đó mắt liền dừng lại trên con rối một lúc lâu.

Nàng chậm rãi cất hộp sáp hương đi, cầm lấy con rối trong tay Hữu Nhi, mắt hạnh buông xuống, nhẹ nhàng nói: "Cái này không được, đệ chọn cái khác đi."

Khương Hữu giương mắt nhìn con rối trong tay lục tỷ tỷ, tiểu hài tử nha, càng không được càng muốn lấy, nếu như lúc hán cầm con rối chỉ có năm phần hứng thú, như vậy bây giờ hứng thú đã tăng lên chín phần. Nhưng ở trong lòng Khương Hữu, mười con rối cũng không thể sánh bằng Lục tỷ tỷ, cũng không nói gì thêm nữa, một lần nữa chạy đi tìm kiếm, sau đó cầm lại.

"Hữu Nhi thích cái điều này."

Khương Lệnh Uyển cầm con rối trong tay, thấy Hữu Nhi mang điều hình heo nhỏ đến, lông mày nhíu lại, ho nhẹ một tiếng cầm lấy con điều, lúng túng nói "Cái này cũng không được."

Hữu Nhi mở đôi mắt to, nghi hoặc nhìn Lục tỷ tỷ. hán biết ngày thường Lục tỷ tỷ vô cùng rộng rãi, chỉ cần hán muốn cũng sẽ cho hán, nhưng hôm nay ngay cả con điều nho nhỏ cũng không chịu.

Khương Lệnh Uyển nói: "Đệ tìm thấy những thứ này ở đâu?"

Khương Hữu nghiêng đầu, sau đó kéo cánh tay Khương Lệnh Uyển, dẫn nàng đi tới ngăn tủ, chỉ chỉ nói: "Nha, chính là chỗ này ——"

Khương Lệnh Uyển nhìn chiếc tủ ngày thường nàng cất kỹ, lúc này lại bị mở tang hoang, bên trong bày biện một chút đồ chơi mà tiểu hài tử yêu thích, bởi vì cất đi một thời gian dài, nên bên trên có một tầng tro bụi.

Nàng cúi đầu, nhìn con rối nhỏ trong tay, lòng bàn tay nhẹ vuốt mấy lần

Thầm nghĩ: Thực sự là oan gia.

Lúc này Chu thị đang ngồi trên giường chuyên chú làm nữ hồng, xiêm y màu đỏ thêu hoa cẩm tú càng khiến cho tư thái của nàng trở nên đoan trang quý phái, cho dù đang ngồi, tư thái cũng vô cùng xinh đẹp yếu điệu.

Lúc này, Khương Hữu đang đứng ở cửa, bên cạnh hắn là Lục tỷ tỷ, đôi mắt to chớp chớp nước long lanh, trong mắt tràn đầy thông tuệ là linh khí.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn mẫu thân nhà mình một cái, sau đó cổ vũ vỗ vỗ mông nhỏ của Khương Hữu, nhỏ giọng nói: "Đi —— "

Khương Hữu nắm chặt quả đấm nhỏ, nghiêm túc gật đầu: "Vâng."

Sau đó hùng hục chạy tới.

Khương Hữu ôm chặt lấy cánh tay Chu thị, nhìn Chu thị lộ ra nụ cười xán lạn thuần khiết ngây thơ, ngọt ngào gọi một tiếng "Đại bá mẫu"

Chu thị xưa nay vô cùng yêu thương đứa cháu trai này, bây giờ nghe thấy hắn nói như vậy, lòng đã trở nên mềm mại, nhanh chóng buông việc trong tay, vui vẻ nặn nặn gương mặt mập mạp của Khương Hữu, nụ cười ôn hòa nói: "Hữu Nhi thật ngoan, con tìm đại bá mẫu có chuyện gì?"

Khương Hữu ngẩng đầu nhỏ lên, ngoan ngoãn nói: "Đại bá mẫu, Hữu Nhi muốn Lục tỷ tỷ ngày mai cùng đến Thúy Trân Hiền mua sách vở với Hữu Nhi, đại bá mẫu đáp ứng Hữu Nhi có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Edit:Kye

Beta: Mira

Chu thị nhìn Khương Hữu mập mạp đứng bên cạnh, thấy hắn đáng yêu như vậy, liền nhớ đến đáng yêu ngây thơ đáng yêu của nữ nhi khi còn bé. Bất quá Chu thị rất thông minh, vừa nghe lời của Khương Hữu, trong lòng liền có kết luận, mí mắt cũng chưa từng chớp một cái, thanh âm chậm chậm nói: "Vào đi."

Khương Lệnh Uyển đứng bên ngoài là lưỡi một cái, thầm nghĩ: Quả thật gừng càng già càng cay.

trên mặt đầy ý cười, Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy lụa hồng thạch lựu, thông dong bước vào, ngoan ngoãn kêu: "Nương". Sau đó cúi đầu nhìn đôi mắt trong veo của Khương Hữu, bất đắc dĩ nín thở. Nàng nhìn gò má mẫu thân, nhỏ giọng nói: "Nương, khó có lúc Khương Hữu hiểu học như vậy. Nữ nhi cũng muốn mua ít sách, đỡ cho đến lúc học xong liền quên, đến lúc đó lại sợ bị Tà tiên sinh trách phạt."

Chu thị biết nữ nhi xưa nay đều nói lời dễ nghe, nàng vò đầu nhỏ Khương Hữu nói: "Hữu nhi đi ra ngoài trước, ta nói chuyện với Lục tỷ tỷ một chút."

Khương Hữu có chút lo lắng cho Lục tỷ tỷ, mắt to chớp chớp, lưu luyến không rời mỗi bước đi.

Trong phòng chỉ còn mẹ con hai người, Chu thị ngẩng đầu nhìn nữ nhi trước mặt.

hiện nay nữ nhi đã mười ba, là lúc bắt đầu nên cân nhắc an bài chuyện hôn nhân, nhưng tính cách nữ nhi vẫn như hải tử như vậy. Những năm này tuy không gây ra đại họa gì, nhưng cũng không phải người thích yên tĩnh, nhưng nếu nói có thói xấu gì lớn thì cũng không có, chỉ có khuôn mặt này, quá mức xinh đẹp, làm nàng thật không yên lòng.

Chu hạ ngừng hạ suy nghĩ, liền nói: "Ngày mai Tông biểu ca của con trở về Tấn thành, con biết không?"

Khương Lệnh Uyển chớp mắt to, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy bộ dáng thờ ơ của nữ nhi, Chu thị cũng biết, đã nhiều năm đi qua, nữ nhi không tìm không phổi của nàng đã sớm quên người ta đi rồi. Nhưng nàng không phải nữ nhi, trong đầu vẫn nhớ Lục Tông rất rõ, hải tử kia, nàng sớm đã để ý đến hắn, biết hắn sau này là người có tiền đồ, quả nhiên bây giờ hắn đã không làm nàng thất vọng. Chu thị kéo nữ nhi ngồi xuống bên cạnh nàng nói: "Nương còn tưởng con kiếm có xuất môn để xem Tông biểu ca cơ đấy."

Khương Lệnh Uyển có chút chột dạ, cười nói: "Nữ nhi không phải tiểu hải tử, đạo lý nam nữ có khác nữ nhi vẫn hiểu." Từ lúc Khương Lệnh Uyển mười tuổi, Chu thị rất chú ý dạy nàng ở phương diện này, dù nàng thân cận với Tiết Vinh, nhưng hai năm qua cũng không giống như hồi bé thường xuyên lui tới, dù sao đã là đại cô nương, cần chú trọng danh tiết.

Chu thị không nghĩ nhiều như vậy, hiện nay thấy nữ nhi không đẻ bụng, mới biết bản thân nàng đã suy nghĩ nhiều rồi.

Cũng đúng, tin tức Phùng Hoài Viễn trở về, mới truyền về mấy ngày nay, nữ nhi nuôi dưỡng trong khuê phòng, thời gian trước có đi qua Vinh Vương phủ một chuyến, nhưng lúc đó tin tức cũng chưa truyền tới, mấy ngày nay nữ nhi lại không bước chân ra khỏi cửa, làm sao nghe được tin này?

Chu thị biết nữ nhi nàng hoạt bát nhanh nhẹn, tuy cần kiểm chế lại, nhưng quản quá chặt chẽ cũng không phải là chuyện tốt. Chu thị suy nghĩ một chút nói: “Được, nương đồng ý với con, có điều các con phải đi cùng ca ca.”

Khương Lệnh Uyển nhún mày, mím mím môi đỏ, bất mãn lắm bầm nói: “Nương, ca ca cũng có chuyện của hắn, sao có thể đi cùng nữ nhi mãi được? Cũng may ca ca chưa cưới vợ, nếu đã thành thân, nương làm như thế, tẩu tẩu cũng phải có ý kiến.”

Chu thị biết nàng hơi quá, do dự một lúc nói: “Vậy con mang theo nhiều nha hoàn hơn một chút, đi sớm về sớm.”

Khương Lệnh Uyển mừng tit mắt, thân mật ôm cánh tay mẫu thân, thanh âm vui mừng nói: “Nương thật tốt.”

Chu thị mỉm cười ôm nữ nhi vào ngực nói: “Xán Xán, con đừng trách nương nói nhiều, nương cũng không quản con được mấy năm nữa.” Nữ nhi đã lớn, cần phải lập gia đình. Chu thị cúi đầu nhìn khuê nữ như hoa như ngọc, chỉ là ngậm lại, cũng là miếng thịt từ người mình cắt ra, nếu ngày ấy đến thật, bản thân nàng sợ rằng khóc không thành tiếng đi. Chu thị thở dài, lại nghĩ đến nhi tử, liền hỏi: “Con cùng ca ca thân thiết, có biết ca ca vừa ý cô nương nhà nào không?”

Chu thị là một mẫu thân sáng suốt, việc hôn nhân của con trai đã gặp đến lửa xem lông mào, tuy nàng muốn một con dâu hiểu tri thức lễ nghĩa, nhưng quan trọng nhất là nhi tử phải thích.

Khương Lệnh Uyển vừa nghe, nhất thời nhớ đến ánh mắt ca ca nhìn Chu Lâm Lang ngày ấy, trong lòng không biết là tư vị gì, nàng giương mắt nói: “Tuy tuổi ca ca không nhỏ, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, trước đây vài hôm còn cãi nhau âm ỷ với Tranh biểu tỷ, con nghĩ là chưa có ai đâu.”

Nghe lời nữ nhi nói, Chu thị hơi kinh ngạc, nói như vậy, nàng như thông suốt điều gì đó.

Trong lòng Chu thị “lộp bộp” vài tiếng, vội vàng hỏi: “không phải con thích Vành biểu ca đấy chứ?”

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, những năm gần đây, thân thiết với nữ nhi chỉ có Tiết Vành, còn Chu Quý Hành nữ nhi cũng xa lánh không ít.

Khương Lệnh Uyển dờ khóc dờ cười: “Nương, người đang suy nghĩ gì vậy?” Nàng còn xem Tiết Vành là tỷ muội tốt mà thôi.

Chu thị nói: “Vậy thì tốt, Vành biểu ca quá ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng tốt, nhưng tính cách quá ôn hòa, nếu thành thân, sau này sợ sẽ bị người ta khi dễ.”

Đâu chỉ “quá ôn hòa”?

Khương Lệnh Uyển nhớ đến khuôn mặt mập mạp thanh tú của Tiết Vành, cũng không khác với hồi bé là mấy, cùng đứng chung một chỗ với nàng, quả nhiên giống như một cặp tỷ muội xinh đẹp khuynh thành. Khương Lệnh Uyển không muốn tiếp tục đàm luận chuyện đại sự cả đời với mẫu thân, bây giờ mẫu thân đã đồng ý cho nàng xuất môn ngày mai, mọi chuyện đã xong, nàng đứng dậy ngoan ngoãn nói: “Nương, bực bất tiên chúc thọ kia còn một phần con chưa thêu xong, đã sắp đến tết, sợ rằng không kịp tặng cho nãi nãi, bây giờ không nói nhiều nữa, nữ nhi đi trước.”

Chu thị sao có thể không biết nữ nhi đang lấy cớ rồi đi, nhưng nhìn dáng vẻ xinh đẹp của nữ nhi, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ hy vọng nữ nhi mãi luôn vui vẻ hạnh phúc như vậy.

.

Khương Lệnh Uyển rời khỏi khóa viện* Chu thị, cũng không trở về Ngọc Kỳ viện của nàng ngây, mà đi tìm Khương Dự.

*khóa viện: hai viện hai bên của chính viện

Hôm qua Khương Dự bị Khương Bách Nghiêu khiển trách, hiện giờ đang ở thư phòng đọc sách, nha hoàn Tuyền Họa mặc một thân váy màu xanh an tĩnh ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng giương mắt nhìn đại công tử anh khí, hai gò má ửng đỏ. Khương Lệnh Uyển vừa tiến vào, nhìn ca ca mình tay áo hồng thêm hương, ngược lại có chút ý vị phong lưu nhã nhặn, vội đi đến trước thư án, nhìn Tuyền Họa đang chuẩn bị châm trà nói: “Người lui xuống, ta muốn nói chuyện với ca ca.”

Tuyền Họa phúc thân, vội vàng lui ra.

Khương Dự cầm sách tựa lên ghế gỗ mun, đặt bút vào giá bút, giương mắt nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “nói đi, lại muốn ca ca giúp muội chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển cười nói: “Nghe ca ca nói, không có chuyện gì muội không thể kiếm ca ca sao?” nói xong, nàng nhún mày tinh tế đánh giá dung mạo ca ca nhà nàng, mắt này mũi này, mọi thứ đều vô cùng tốt.

Khương Dự mơ hồ sờ mặt của mình, nghi ngờ hỏi: “Sao thế? trên mặt ca ca có bạc sao?”

Khương Lệnh Uyển nghiêm túc nói: “Vừa rồi muội nói chuyện với nương, tiện thể nhắc đến chuyện hôn nhân của ca ca, còn hỏi ca ca có thích cô nương

nhà nào không...” Nàng nhìn ca ca, đôi mắt chớp, nói: “Ca ca, huynh thích cô nương nào rồi sao?”

Khương Dụ mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu nha đầu cả ngày treo bên mép thích với không thích, cũng không biết thẹn thùng gì.”

Khương Lệnh Uyển không buông tha nói: “Ca ca, huynh trả lời muội.”

Khương Dụ không tránh thoát được, thành thật lắc đầu.

Khương Lệnh Uyển thầm vui mừng. Lần trước ở Vinh Vương phủ, ca ca có nhìn Chu Lâm Lang nhiều hơn một chút làm nàng lo lắng cả đêm không ngủ được. Những năm gần đây, nàng cố gắng cho ca ca hạn chế tiếp xúc với Chu Lâm Lang, cộng thêm việc nàng và Chu Lâm Lang không hợp, nên ấn tượng của ca ca với Chu Lâm Lang cũng không được tốt lắm. Nhưng những năm gần đây, tên tuổi Chu Lâm Lang ngày càng nổi, hơn nữa dung mạo Chu Lâm Lang không tệ, gia thế xuất chúng, đã như thế, xác thực sẽ có nhiều nam tử động tâm, nàng sợ ca ca lại như kiếp trước bị Chu Lâm Lang nắm trong lòng bàn tay.

Khương Lệnh Uyển không yên lòng nói: “Ca ca, huynh phải đồng ý với muội, nếu sau này huynh thích cô nương nhà ai, nhất định phải nói cho muội... Lập tức nói cho muội, có được không?” Nàng sợ ca ca không nghe, liền kéo kéo ống tay áo của hắn, nói: “Huynh nhanh đồng ý a.”

“Được được được, huynh sẽ nói với muội đầu tiên, được chưa?”

“Được, quyết định như vậy đi.” Lần này Khương Lệnh Uyển mặt mày hớn hờ cười tươi đi ra ngoài, cuối cùng dường như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn ca ca nói: “Ca ca tốt như vậy, sau này tâu tâu cũng sẽ rất tốt.”

Nhìn muội muội mình cười tươi như vậy, Khương Dụ mỉm cười lắc đầu, nha đầu này...

Ngày kế Khương Lệnh Uyển xuất môn, sáng sớm nàng có chút do dự bất an, mặc một thân xiêm y xinh đẹp quay một vòng trước mặt hai nha hoàn hỏi: “Nhìn được không?”

Son Trà kinh ngạc, sau đó vội nói: “Tiểu thư rất xinh đẹp.”

Biết trong miệng Son Trà chỉ toàn lời hay, coi như là một con chim trĩ cũng có thể trong miệng nàng ấy mạnh mẽ biến thành phượng hoàng. Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Kim Kết, ra hiệu cho nàng nói chuyện.

Kim Kết biết tuy ngày thường tiểu thư rất tinh tế trong mọi chuyện, nhưng xưa nay rất đầu vào đấy, hôm nay cứ mặc mặc tháo tháo, tâm trạng cũng có chút hoảng hốt. Chỉ là cùng Tam công tử đi thư quán, cũng không phải là chuyện gì lớn đi? Nhưng tiểu thư hỏi, Kim Kết liền nói: “Tiểu thư mặc bộ này rất đẹp, không có gì không ổn.”

Nghe vậy, Khương Lệnh Uyển mới yên tâm, sau đó đến tây viện đón Khương Hữu.

Sau khi lên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển vuốt tay nhỏ Khương Hữu, ân cần nói: “Có lạnh không, muốn tỷ lấy lò ấm cho đệ cầm không?”

Tiểu tử chớp mắt mấy cái, đáng yêu ra đáng nói: “Cha nói Hữu nhi là nam tử hán, không thể sợ lạnh.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhéo nhéo mặt nhỏ của nam tử hán.

Đến Thụy Trân hiên, Khương Lệnh Uyển hơi mất tập trung, cùng Khương Hữu lựa vài cuốn sách, sau đó đội mũ che chuẩn bị ra ngoài. Đến khi đi đến cửa, liền thấy trên đường thật náo nhiệt, đoàn người dồn dập lùi qua hai bên.

—— là đội ngũ Phùng tướng quân vào thành.

thật là khí thế...

Có điều bây giờ Khương Lệnh Uyển không có tâm tư thương thức khí thế kia, trong đầu chỉ có một người, trái tim đã muốn nhảy lên cuồng hống.

Nàng dẫn Khương Hữu đứng ngoài cửa, nhìn xuyên qua giữa mũ che, không nháy mắt một cái, nhìn đội ngũ chỉnh tề đi qua.

Khương Hữu là một tiểu hoạn bát, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, nhìn có chút hiếm lạ, vội vàng giơ tay nhỏ hét lên: “Lục tỷ tỷ, tỷ xem, thật uy phong a.”

Khương Lệnh Uyển lẳng lặng nhìn người đi đến.

Nàng thấy Phùng Hoài Viễn mặc một thân khôi giáp, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ôn trọng thành thực, khoác áo bào cười trên tuần mã càng tăng thêm phần anh khí, nhìn uy phong凛凛, rất có khí thế, nhưng còn đáng chú ý hơn Phùng Hoài Viễn, là vị bên cạnh mặc một thân chiến bào huyền sắc kia, thanh niên trẻ khuôn mặt lạnh lùng.

Chỉ vì hắn quá mức tuần tú, vừa nhìn trong đám người liền bị hắn hấp dẫn.

Mặt hắn lạnh lùng, rõ ràng là một khuôn mặt tuần mỹ văn nhã lịch sự, nhưng một thân áo giáp kì lạ bổ sung cho nhau, hiện nay hắn nghiêm chỉnh cười đại

mã, sống lưng thẳng, trên mặt không có một chút cảm xúc dư thừa nào. Tấn thành không thiếu những nam tử trẻ trung tuấn lãng, hoặc phong lưu nho nhã, hoặc thành thực ôn trọng, nhưng vị trẻ tuổi này, trong xương đã lộ ra một luồng khí thế nam tử cực mạnh, coi như dung mạo bình thường, cũng làm cho người ta cảm thấy rất an toàn, huống hồ còn khuôn mặt tuấn tú cực kì thu hút đào hoa kia.

Khương Lệnh Uyển nhìn người kia, nhất thời ngơ ngẩn.

Thấy hấn đen gầy, cũng thành thực, nếu trước đây khuôn mặt kia còn có chút non nớt, vậy mà bây giờ quả thật đã trở thành một nam tử hán cương nghị. Nàng không tự giác đánh giá tình thế, ánh mắt rơi vào bội kiếm hấn đeo bên eo, thấy trên đuôi kiếm gắn một cái tua kiếm, lúc con ngựa đi lên, cứ dung đưa qua lại.

Đôi mắt Khương Hữu sáng lên, nói: “Lục tỷ tỷ, Đại ca ca thật tuấn tú.”

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, biết Khương Hữu giống nàng, nhìn người chỉ nhìn mặt, nhàn nhạt “Ân” một tiếng.

Nàng lại liếc mắt nhìn, đã thấy vị thanh niên trẻ dường như đang nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía lầu hai Nhất Phẩm cư ——

Bây giờ từ trên xuống dưới Nhất Phẩm cư người đông như mắc cửi, có thể bao nguyên nhã gian, tất nhiên là các cô nương gia thể diện hách. Tướng lĩnh trẻ tuổi được sự chú ý rất lớn, hiện nay thấy hấn ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen thâm thúy, nhất thời trêu chọc làm cho gò má một số cô nương ửng hồng, thậm chí có người còn mắt không chế hết lên.

Khương Lệnh Uyển biết dung mạo Lục Tông rất đẹp, ngay cả nàng cũng không thể dời mắt được.

Nàng bất mãn nhũn mày, thầm nghĩ: Đại nam nhân có khuôn mặt đẹp như vậy làm gì?

Nhưng đào mắt lại nghĩ, nếu Lục Tông không tuấn tú, hấn cũng không lọt được vào mắt nàng a.

Nàng quay đầu, muốn dẫn Khương Hữu lên xe ngựa, nhưng nhìn tay trống không, Khương Hữu không biết đã chạy đi đâu mất.

Khương Lệnh Uyển bị dọa sợ, vội vàng nhìn về phía Kim Kết, Sơn Trà hỏi: “Khương Hữu đâu?”

Kim Kết cùng Sơn Trà cũng bị đội ngũ hành quân hấp dẫn, nhất thời sơ sẩy bất cẩn, mặt đầy mù mịt, vội vàng kiếm người. Sơn Trà tỉnh mắt, lập tức chỉ tay hô lớn: “Là Tam công tử —— ”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn, thấy cách đó không xa, tiểu nam hài mặc áo nhỏ xanh sẫm, bây giờ đang vội vàng chạy ra giữa đường ôm tiểu hắc cẩu trên mặt đất.

Nhìn móng ngựa giờ lên, con ngựa hí to, Khương Lệnh Uyển sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Nhưng một khắc sau, đã thấy một bóng đen to lớn, nam tử trẻ tuổi lưu loát xoay người xuống ngựa, áo choàng nhấc lên, hai tay mạnh mẽ, một tay ôm lấy Khương Hữu, một tay không chế đại mã.

Lúc này Khương Lệnh Uyển còn nhớ gì nữa, vội vàng chạy tới, tỉ mỉ nhìn Khương Hữu, vội hỏi: “Hữu nhi, đệ không sao chứ?”

Khương Hữu nhìn Lục tỷ tỷ, lại ngẩng đầu nhìn đại ca ca đang ôm hấn, không có chút sợ sệt, dường như không biết nếu lúc này không có người xuất thủ cứu hấn, cái mạng nhỏ của hấn cũng sẽ không còn.

Khương Hữu cười khanh khách nói: “Lục tỷ tỷ, Hữu nhi không sao, vị đại ca ca này thật lợi hại.”

không chỉ đẹp trai, uy phong, khí lực cũng rất lớn.

Khương Lệnh Uyển bị dọa sợ, vội vàng tiếp Khương Hữu từ tay người trước mặt, nàng nắm tay nhỏ Khương Hữu, ngẩng đầu nhìn người đến, nhất thời cũng quên cần phải nói gì.

Đúng là Lục Tông, hấn lẳng lẳng nhìn cô nương đội mũ che trước mắt, nghe thanh âm, đoán rằng chắc hấn là một tiểu cô nương trẻ tuổi. hấn chỉ hơi liếc mắt nhìn một chút, hơi nhũn mày, sau đó liền thu hồi ánh mắt. hấn cúi đầu xuống, khom lưng nhặt tua kiếm trên mặt đất.

Vừa rồi tình thế khẩn cấp, cũng chưa để ý những thứ khác, mà tua kiếm thất trên chuôi kiếm đã lâu, tất nhiên không còn chặt nữa, lập tức rơi xuống đất, vỡ làm hai nửa.

Nguyên lai Lục Tông mặt không cảm xúc, lông mày lập tức nhũn lại.

Khương Hữu nhìn đại ca ca cúi đầu nhìn tua kiếm trong tay, nhất thời nhớ đến lúc hấn ở nhà, không cần thận đánh rơi vòng ngọc mẫu thân thích nhất, cũng đáng dập như vậy, vội vàng an ủi: “Đại ca ca, lần tới nhất định Hữu nhi sẽ đưa cho huynh một bội kiếm khác đẹp hơn.”

Khuôn mặt Lục Tông nhàn nhạt, bình thường có thể cả ngày không nói một câu, hôm nay nhìn tiểu nam oa lùn lùn mập mập, dường như cảm thấy rất thân thiết, mặt mày hiếm khi nhu hòa một chút, hấn nói: “không cần.” nói xong, liền đem tua kiếm vỡ nát bỏ vào trong ngực, sau đó xoay người lên ngựa.

Khương Lệnh Uyển biết dù nàng có không đội mũ che thì Lục Tông chưa chắc nhận ra nàng khi lớn lên, huống hồ bây giờ mặt cũng không lộ. Trong lòng

nàng có chút thất lạc, nhưng sau một khắc lại thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vậy cũng tốt.

Nàng nắm tay Khương Hữu đi về phía xe ngựa, bỗng nhiên Khương Hữu quay đầu, nhìn người đang cười trên đại mã hô lên: “Đại ca ca, lần sau đến Vệ Quốc Công phủ, Hữu nhi mời huynh ăn cơm.”——

Vệ Quốc Công phủ.

Lục tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển thấy Khương Hữu lên xe ngựa còn không an phận, vội vàng ôm đầu nhỏ hấn vào, xoa nhẹ mấy cái: “Đừng nhìn nữa.”

Khương Hữu thật vô tội, một đôi mắt đen to tròn như quả nho, long lanh nước, nhìn Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “không phải Lục tỷ tỷ cũng giống Hữu nhi, đều thích cái đẹp sao? Đại ca ca kia uy phong như vậy, chẳng lẽ Lục tỷ tỷ không muốn nhìn thêm vài lần sao?” Khương Hữu thông minh dường như nghĩ tới điều gì đó, mở to hai mắt “Ồ” một tiếng, lúc này ôm chặt lấy cánh tay Khương Lệnh Uyển, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Lục tỷ tỷ then thùng đúng không, mẫu thân đệ nói cô nương gia rất dễ then thùng.”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển không thoải mái, ôm Khương Hữu mềm mại, xoa nhẹ mặt hấn mấy lần nói: “Lục tỷ tỷ của đệ là người nông cạn như thế sao?”

Tuy rằng, đáng đáp hấn xác thực không tệ...

.

Diêu thị nghe kể chuyện xảy ra hôm nay, cảm thấy hung hiểm vạn phần, vội vàng ôm Khương Hữu vào ngực, hiển nhiên là bị dọa sợ. Khương Lệnh Uyển nhìn về mặt lo lắng của Diêu thị, trong lòng có chút áy náy, vội nói: “Nhị thẩm thẩm, đều là do con không trông coi Hữu nhi cẩn thận.”

Diêu thị là người trông xa hiểu rộng, nàng biết Khương Lệnh Uyển xưa nay đối xử với Khương Hữu rất tốt, hơn nữa nhi tử thường xuyên quần quít lấy nàng, tuy là đường tử, nhưng người ngoài nhìn vô, thật giống như tỷ muội ruột thịt. Diêu thị ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương người nhìn người thích, ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, còn có thể trách cứ cái gì? Hơn nữa con trai nàng cũng không có chuyện gì là tốt rồi.

Diêu thị nói: “Hữu nhi hay nghịch ngợm, ngay cả ta cũng không quản được, huống hồ con chi là một tiểu cô nương.”

Khương Lệnh Uyển biết tính tình Nhị thẩm này rất tốt, nhưng vẫn có chút chột dạ, rũ mắt nói: “Nhị thẩm thẩm thật tốt.”

Diêu thị cười cười: “Được rồi, chắc con cũng đã bị dọa sợ, đừng để chuyện này trong lòng, được không?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Được, con biết rồi.” Nàng thấy Diêu thị cùng Khương Hữu mẹ mẹ con con hai người, cũng không quấy rầy nữa. Khương Lệnh Uyển mới bước ra ngưỡng cửa, lại nghe thanh âm giòn giã của Khương Hữu phía sau: “Nương, hôm nay đại ca ca kia thật uy phong, Hữu nhi rất thích hấn.”

Diêu thị nói: “thật không? Lần tới nếu gặp được, chúng ta nhất định phải cảm ơn hấn.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, tiếp tục quay đầu đi ra ngoài.

Có cái gì tốt... Ngay cả tức phụ của mình cũng không nhận ra.

.

Chu thị cũng nghe nói hôm nay Khương Hữu xảy ra chuyện, cố ý đến Ngọc Kỳ viện tìm nữ nhi.

Nàng vừa vào phòng, liền thấy nữ nhi yên tĩnh ngồi trên giá thêu thêu bức bát tiên chúc thọ, bộ dáng này, hiếm khi thấy nàng yên tĩnh quyết tâm đến vậy.

Nàng nhìn, cảm thấy nữ nhi mình chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính tình có chút hoạt bát, mọi việc đều không chịu thua thiệt.

Nàng đi tới, thấy nữ nhi đã thêu gần xong, lúc này mới hỏi: “Nghe Hữu nhi nói, hôm nay người cứu hãntướng mạo xuất chúng, đại ca ca võ nghệ bất phàm?”

Khương Lệnh Uyển bật cười, tất nhiên hiểu thâm ý lời nói mầu thân, hai tay làm việc buông xuống, nghiêng đầu nhìn mẩu thân nói: “Nương trực tiếp hỏi không tốt hơn sao?”

Chu thị nói: “Được, vậy nương không vòng vèo nữa. Nương biết người kia là Tông biểu ca của con.” Khuôn mặt Chu thị hiện lên ý cười: “... Hôm nay Phùng tướng quân trở về Tấn thành, danh tiếng đều bị Tông biểu ca con đoạt đi, cô nương nhìn hãnt đứng đây đường, cũng không biết hãnt có bao nhiêu tuần tú a. hiện nay Tông biểu ca của con lập công không nhỏ, ngay cả hoàng thượng cũng không thể khôngban thưởng. ... Nương thấy, không chừng sẽ tứ hôn cho hãnt, dù sao tuổi Tông biểu ca của con cũng không nhỏ.”

Khương Lệnh Uyển biết, kiếp này Lục Tông cũng không có gì khác kiếp trước, hãnt là sẽ không bị tứ hôn. Nhưng dù sao vẫn có một số việc thay đổi, nói như vậy, trong lòng nàng vẫn có chút bất an.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, nhàn nhạt qua loa nói: “Đúng là Tông biểu ca ưu tú hơn nam tử bình thường rất nhiều, nhìn rất có khí thái. Tuổi không nhỏ, thành thân chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Chu thị gật đầu, hài tử Lục Tông kia quả thực rất tốt.

Khương Lệnh Uyển hạ suy nghĩ, nhỏ giọng nói: “Hôm nay Tông biểu cứu Hữu nhi, chúng ta cần phải cảm ơn hãnt.”

Chu thị nói: “Cái này rất đúng. Nhiều năm không gặp, ngày mai chúng ta mời hãnt đến phủ ngồi mộtchút. Nương cũng rất nhớ hãnt, từ nhỏ hãnt đã là một hài tử ngoan ngoãn ôn trọng.”

Khương Lệnh Uyển trầm nghĩ mẩu thân không cần khen, trong lòng đã có hư vinh rồi, ngoài miệng lại nói: “Nương khen người như thế, sao không thấy người khen nữ nhi đây?”

Chu thị nheo nheo gò má nữ nhi, nói: “Con còn cần khen, khen là cái đuôi lại vênh lên tận trời.” Nàng sao có thể không hiểu rõ nữ nhi này, chỉ thích nghe những lời êm tai. Nàng thấy nữ nhi hiếm khi yên tĩnh cố gắng ngồi thêu, chỉ nói: “Con nhìn xem, nếu con nghiêm túc yên tĩnh làm việc, bức bát tiên chúc thọ này không phải sẽ có thể nhanh chóng hoàn thành sao? Con nha, chính là không chịu ngồi yên, có điểm nào kém hơn so với Lương Thần biểu tỷ?”

Tô Lương Thần.

Khương Lệnh Uyển biết mấy năm nay Tô Lương Thần vẫn giả bộ ngoan ngoãn, toàn tâm toàn ý lấy lòng lão tổ tông, bộ dáng kia, dường như muốn đoạt đi vị trí của nàng vậy. Lão tổ tông trên mặt có vẻ yêu thương rất nhiều, nhưng bà cũng đã sống hơn nửa đời người, lại không phải người ngốc, con mắt còn rất sáng đây, những điểm thủ đoạn kia, chỉ là được tiểu hài tử mà thôi. Chuyện nàng đối xử với lão tổ tông, tuy không theo kịp Tô Lương Thần, nhưng dù chỉ là chuyện nhỏ bé, đã làm lão tổ tông rất vui rồi. Nàng sống lại một đời, biết lão tổ tông xem nàng như trông mắt mà yêu thương, thử tình cảm đó khôngthể người nào cũng có thể tùy tiện thay thế được.

Cha mẹ lại cứ hay so sánh Tạ Trí Thanh với ca ca, nói Tạ Trí Thanh chỗ nào cũng tốt, nhưng trong lòng vẫn rất yêu thương ca ca, dù sao đây mới là con trai ruột, cho dù người ngoài có tốt, cũng chỉ là người ngoài.

Khương Lệnh Uyển nói: “Nương, người yên tâm, nữ nhi sẽ không bị người khác hạ thấp.”

Nàng sống không phải vì người khác, cả ngày phải cân nhắc biểu hiện trước mặt người khác như thế nào? Nàng cúi đầu nhìn bức bát tiên chúc thọ trước mặt, cong môi nói: “Lão tổ tông đối xử tốt với nữ nhi, nữ nhi luôn ghi nhớ trong lòng.”

Nhìn nữ nhi hiểu chuyện như vậy, Chu thị nghĩ nàng cũng không cần nói nhiều nữa: “Được, vậy nương không làm phiền con nữa. Con thêu cẩn thận, thêu một lúc liền nghỉ ngơi, đỡ bị tổn thương con mắt.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: “Con biết.”

Nàng thấy mẩu thân đi rồi, mới lấy dưới đáy sọt thêu một hầu bao mới thêu xong từ nấy ngày trước.

Vật liệu làm hầu bao vô cùng tốt, mỗi đường châm đều là do nàng nghiêm túc tỉ mỉ cận thân thêu, tổn không ít tâm tư. Kiếp trước nàng đấu đá với Chu Lâm Lang, đem tặng hầu bao cho Chu Quý Hành, làm Chu Quý Hành vui vẻ một hồi, làm nàng áy náy không ngớt. Sau đó không biết sao Lục Tông biết được, tỷ thí với Chu Quý Hành, thắng được hầu bao từ trong tay hãnt. Nàng cũng không biết chuyện, chỉ là đêm đó Lục Tông cầm hầu bao quơ quơ trước mặt nàng, hỏi nàng nhận ra không, đánh chết nàng cũng không thừa nhận, cuối cùng bị Lục Tông bắt nạt cực thảm. Tuy chuyện này phát sinh trước khi thành thân với Lục Tông, nhưng đến cùng vẫn được coi là hành vi không kiểm chế được...

Bây giờ ngẫm lại, cảm thấy thật ngu ngốc.

Khương Lệnh Uyển nhớ hôm nay Lục Tông ngồi trên ngựa anh khí như vậy, nhất thời có chút thất thần. Đẹp trai tuần tú cũng có cái tốt, thí dụ như nàng nhìn người xem mặt, mấy năm trước liền hạ quyết tâm đoạt Lục Tông trở về, nhất định sẽ không để ý đến hãnt, nhưng lúc này trong lòng có chút dao động nhỏ, trong đầu trầm nghĩ nếu hãnt biểu hiện tốt, nàng liền tặng hầu bao này cho hãnt, để hãnt vui mừng. Nhưng nếu biểu hiện không tốt, nàng tình nguyện đưa cái này cho Tranh biểu tỷ.

Qua hai ngày, Vinh Vương phủ liền có động tĩnh.

Vinh Vương dẫn nhĩ tử tiền đồ sáng lạn của hần tới Vệ Quốc Công phủ.

Đây cũng không phải chuyện gì lạ, những năm gần đây Vinh Vương phủ cùng Vệ Quốc Công phủ giao tình không tệ, ngày thường cũng thường xuyên qua lại.

Về mặt Khương Lệnh Uyển nhân nhạ, dường như cũng không để trong lòng, chỉ là một buổi sáng trang điểm tới ba lần.

Son Trà nhìn, cảm thấy thật kì quái. Lục tiểu thư khỏe mạnh ngồi trong phòng, cũng không ăn gì, lại không chảy mồ hôi, khuôn mặt trắng trẻo mẫm mĩm, không có chỗ nào không ôn a. Hơn nữa Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ, trên mặt chỉ bôi chút phấn, ngày đông khô ráo, liền bôi thêm chút son, nhìn rất có tinh thần, cái khác thật không có gì để nói, hôm nay lại không xuất môn, không cần phải trang trọng như thế đi. Nhưng chủ nhân làm việc, hạ nhân bọn họ cũng không dám nói gì.

Khương Lệnh Uyển đang ngồi trong phòng đọc sách, một lát sau có người đến mời nàng đến tiền thính gặp Vinh Vương.

Vinh Vương là biểu tượng, theo lí cần phải đi gặp.

Khương Lệnh Uyển ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, lạnh nhạt nói: “Được, ta biết rồi.” Sau đó chậm rãi đặt sách sang một bên. Kim Kết thấy thế, vội vàng lấy áo choàng treo trên giá xuống, đeo lên vai tiểu thư nhà mình nói: “Hôm nay bên ngoài tuyết rơi, tiểu thư đi cẩn thận một chút.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, vừa muốn nhắc chân đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng lại một chút, quay lại ngồi trước gương nhìn lại mặt mình một cái. Thấy không có sơ hở nào, mới dẫn theo hai nha hoàn đi tới tiền thính.

Mà ở tiền thính lúc này, Vinh Vương mặc một bộ áo bào lụa màu đỏ sẫm thêm năm bức thọ đoàn hoa ngọc* bung chén trà trò chuyện vui vẻ cùng Khương Bách Nghiêu. Khương Bách Nghiêu nhìn Lục Tông đứng cạnh Vinh Vương, con mắt sáng lên, không khỏi than thở: “Nhìn Tông nhi xem, còn cao hơn cả ta rồi.”

*cái này là họa tiết hình tròn các bạn hay thấy trên áo bào hồi xưa ấy... tui cũng không biết tả sao luôn...

Vinh Vương cười cười, liếc mắt nhìn nhĩ tử mà hần vẫn lấy làm kiêu ngạo, trong lòng thật vui mừng. Nhìn Vinh Vương có vẻ là nam tử thành thực ôn trọng, nhưng nói cho cùng vẫn là một người phụ thân, bây giờ con trai trở về, thật giống như vật quý muốn mang ra phủ khoe một vòng. Nhưng Lục Tông khi còn bé đã là người có chủ kiến, hướng hồ bây giờ cũng đã sắp mười tám, làm sao có thể chịu được hành vi ấu trĩ của Vinh Vương kia? Nhưng hôm nay Vinh Vương nói muốn tới Vệ Quốc Công phủ, hần liền đồng ý.

Vinh Vương nói: “Đúng vậy, cũng cao hơn ta không ít. Người đừng thấy Tông nhi ngoan ngoãn biết điều như vậy, khí lực còn lớn hơn ta, lúc trước ta có chút hối hận, tiểu hài tử nhỏ như vậy sao có thể đi theo cậu hần, nhưng hôm nay nhìn lại cậu hần, ngược lại ta vẫn có chút cảm kích.”

Khương Bách Nghiêu cũng là người làm cha, tất nhiên hiểu được lời nói của Vinh Vương, mong hài tử có tiền đồ, lúc này trong lòng có chút ghen tị.

đang nói, Vinh Vương liền hỏi: “Đúng rồi, Xán Xán đâu? Sao hôm nay không thấy Xán Xán? Lần trước Xán Xán đến thăm Bảo Thiên, đúng lúc ta lại không có ở phủ.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Ta đã cho người đi gọi.”

Nhắc tới hài tử, Khương Bách Nghiêu có nói cũng không hết: “...Dù nhĩ không quản được, hôm nay cũng không biết chạy đi đâu, còn Xán Xán mấy năm qua rất ngoan ngoãn, cũng bị mẫu thân quản nghiêm, giả như mấy ngày gần đây, mỗi ngày nhốt mình trong phòng mân mê, còn vội vàng hơn cả ta nữa.”

Vinh Vương vô cùng yêu thích đứa nhỏ này, khi còn bé ôm ấp như một tiểu bánh bao, bây giờ trở mã đáng yêu kiêu, rất dẻo miệng người nhìn người thích. Vinh Vương cũng biết chuyện Tạ Cửu tiên sinh dạy học cho Khương Lệnh Uyển, than thở: “Tạ tiên sinh xưa nay nghiêm khắc, với tính tình Xán Xán, có thể trụ được cũng thật là có bản lĩnh.”

Khương Bách Nghiêu cười cười: “Đúng vậy, Xán Xán cũng tổ khổ với ta không ít.”

“Cha đang nói gì nữ nhĩ đây?”

Bên ngoài, một thanh âm lạnh lạnh để nghe đột nhiên vang lên.

Khương Bách Nghiêu ngẩng đầu, nhìn khuê nữ nhà mình tiến vào, trên mặt tràn đầy vẻ phụ phân tử ái, vẫy tay với nữ nhĩ nhà mình nói: “Đến, còn không đến gặp Vinh Vương.”

Vinh Vương nhìn tiểu cô nương không nhanh không chậm đi tới, thấy đầu nàng chải lên hai búi tóc, mặc một thân tiểu áo lụa màu đỏ điểm vàng, quần bông lụa màu trắng bạc hơi xanh, lúc đi lộ ra màu xanh nhạt ánh nhũ trên giày thêu, bung một bộ dáng khí độ thực nữ, nhưng trên mặt cười dịu dàng lại là một tiểu cô nương hoạt bát tươi trẻ. Vinh Vương coi như nhìn nàng lớn lên, tuy là bà con, nhưng đối xử với nàng còn tốt hơn cháu ngoại ruột.

Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn Vinh Vương diện mạo bất phàm, còn Lục Tông đứng bên cạnh Vinh Vương, một chút nàng cũng không nhìn, chỉ ngoan ngoãn nói: “Xán Xán gặp qua dưỡng.”

Vinh Vương cười thực vui vẻ, nói: “Hài tử tốt.”

Chu thị ngồi một bên thấy chân tóc nữ nhi hơi ướt, biết có lẽ là do tuyết vô tình rơi xuống, bây giờ đã tan. Nàng cầm trong tay lọ sưởi được làm tinh xảo khéo nhét vào trong tay nữ nhi, vỗ về tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Nhìn xem, giống như một tiểu hài tử vậy, không chịu để tâm đến bản thân, lạnh rồi phải không?”

Khương Lệnh Uyển nhìn không được, nhũn mày ngượng ngùng nói: “Nương, người cho nữ nhi mặt mũi bên ngoài một chút được không?”

Tuổi còn nhỏ, đã biết sĩ diện, Chu thị bật cười nói: “Vinh Vương là dưỡng con, không phải người ngoài. Đúng rồi, con còn chưa gặp Tông biểu ca của con đâu.”

Trước kia Chu thị rất có hảo cảm với Lục Tông, bây giờ thấy hân khí độ bất phàm, đáng đáp tuần tú, trong lòng cũng cảm thấy trong thiên hạ này, không có ai có thể so sánh với hắn.

Khương Lệnh Uyển không giả ngu, giường mắt đánh giá tinh tế Lục Tông đang đứng một bên hôm nay hắn mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, càng khiến cho hắn tuấn mỹ vô song, thấy hắn đang nhìn nàng, nàng liền cố dịch ánh mắt đi, khách khí gọi: “Tông biểu ca.”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, mặt mày ôn hòa nói: “Biểu muội lớn lên cao không ít.”

Khương Lệnh Uyển thầm nghĩ Lục Tông quả nhiên không biết khen người, nàng rõ ràng không phải cao, rõ ràng gầy hơn, xinh đẹp hơn có được không? Nhưng nàng hiểu rất tính tình Lục Tông, cũng không tính toán với hắn, không nói gì nữa.

Lục Tông nhìn tiểu cô nương xinh đẹp dị thường trước mắt, thấy lời nói nàng lộ ra xa cách, dường như đã quên đi hắn.

Bất chợt xong, Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn đứng bên cạnh Chu thị, lơ đãng đánh giá Lục Tông hai lần, thấy khuôn mặt hắn hờ hững, không nhìn nàng một chút, trong lòng cảm thấy thật hoảng hốt. Tự hắn làm sai, còn muốn nàng năn nỉ hắn sao? Trả sắc mặt cho nàng nhìn, giống như nàng hiếm lạ hắn lắm ý.

Sau đó hai tỷ đệ Tiết Tranh Tiết Vành đến thăm nàng, Khương Lệnh Uyển như được đại xá, hành lễ với Vinh Vương, buồn bực trở về.

Vinh Vương than thở: “Xán Xán ngoan ngoãn hơn rất nhiều.”

Chu thị biết công phu đối phó bên ngoài của nữ nhi rất tốt, cũng rất mù mịt người ngoài, bản thân nàng rõ lắm. Chu thị cũng không có cách với nữ nhi, nói: “Tóm lại cũng lớn rồi, không thể hồ đồ như hồi bé, cô nương gia phải an tĩnh một chút mới tốt.” nói xong, liền giường mắt nhìn Lục Tông, Chu thị cười: “Nam hài tử, phải như Tông nhi mới tốt, đưa ra ngoài mặt đều sáng lên.”

Lời này đúng là động đến đúng tâm trong lòng Vinh Vương, nguyên lai một nam tử nhỏ nhắn, lúc này lại cười đến nỗi không ngậm miệng lại được.

Lục Tông đứng cạnh Vinh Vương, trên mặt lại không hề lộ một chút cảm xúc gì.

Khương Lệnh Uyển rời tiền thính, lúc này buồn bực đến dậm chân, đến viện tử của nàng, nhìn Tiết Tranh đứng ở kia chờ nàng, ánh mắt không khỏi ngần ngừ, đi tới đánh giá một phen nói: “Tranh biểu tỷ, sao tỷ lại mặc nam trang?”

Tiết Tranh trước mắt, mặc một thân trường bào cổ tròn xanh sẫm, mái tóc đen nhánh được búi lên, dùng ngọc quan* cố định, mặt mày tinh xảo tuấn tú, môi hồng răng trắng, cộng thêm vóc người cao gầy, trước ngực bằng phẳng, nghiễm nhiên là một công tử tuấn tú phong lưu.

*ngọc quan: trâm cài đầu nam tử thời xưa.

Tuy dung mạo Tiết Tranh giống Tiết Vành đến bảy tám phần, nhưng hai người này cùng nàng lớn lên từ nhỏ, rất là quen thuộc, bây giờ coi như Tiết Tranh ăn mặc nam trang đi chăng nữa thì nàng cũng không nhận nhầm người thành Tiết Vành.

Tiết Tranh thấy sắc mặt Khương Lệnh Uyển không thích hợp, liền nhéo nhéo mặt nhỏ Khương Lệnh Uyển nói: “Mặc nam trang thoải mái hơn. Đúng rồi, nhìn muội không vui, là ai chọc muội sinh khí?” nói xong liền làm dáng vuốt tay áo, nói: “Tỷ giúp muội xả giận.”

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ ca ca, người luôn che chở cho nàng chính là biểu tỷ Tiết Tranh này.

Khương Lệnh Uyển lắc đầu nói: “không có gì, muội nhầm chán đến mức sinh khí thôi. Đúng rồi, Vành biểu ca đâu, không phải hắn cũng tới sao?”

Tiết Tranh nhìn khuôn mặt tiểu biểu muội xinh như hoa đào nói: “một lúc nữa Vành nhi mới đến, sao, nhớ?”

Chuyện đệ đệ yêu thích tiểu biểu muội nàng biết rất rõ, người mù cũng có thể nhìn ra a. Nàng cũng muốn cho đệ đệ sớm ngày ôm mỹ nhân về nhà, nhưng tiểu biểu muội cũng đã từ chối qua, lại không chỉ là một lần. Tiết Tranh là người háo thắng, thấy đệ đệ nuông chiều tức phụ của mình như vậy, đáng giận không biết tranh giành, thân cận bên tiểu biểu muội nhất cũng chỉ có biểu ca hắn, ngay cả Chu Quý Hành cũng phải đối thủ cạnh tranh, chỉ cần dùng chân tâm làm tiểu biểu muội rung động là được... Nhưng đáng về bó tay bó chân của đệ đệ làm Tiết Tranh gấp đến độ mấy lần đều muốn tự động thủ, nhưng ai bảo từ khi nàng sinh ra đã không phải nam tử.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái: “Tranh biểu tỷ lại giận, dè miệng như vậy còn không bằng bận tâm chuyện hôn nhân của tỷ đi.”

Qua năm Tiết Tranh lên mười bốn, đến tuổi cập kê, việc hôn nhân lại không có tin tức gì, tính tình nàng lại cứ hoang dã, bá đạo ngang ngược nổi danh

Tấn thành. đã như thế, nhà ai lại dám cưới nữ nhân còn bá vương hơn nam nhân thế này? Hai năm qua cô dựng nhà nàng đã tìm mọi cách muốn để nữ nhi có chút dáng vẻ cô nương khuê các, nhưng đôi tay này của Tiết Tranh, múa đao chơi riu mọi thứ đều rất thành thạo, muốn nàng cầm kim khâu còn khó hơn cả lên trời.

Tiết Tranh bị đâm trúng uy hiếp, lông mày nhăn lại, sau đó một tay thân mật ôm tiểu biểu muội, kêu rên nói: “Tháng này sống rất yên ổn, không ai kêu ta thù loạn cái gì. Biểu muội a, lần tới nếu nương kêu ta thù bức đông tuyết mai kia, muội phải giúp ta....”

Nhìn tiểu biểu muội đáng vẻ nhu nhược đáng yêu, trong lòng Tiết Tranh bỗng nhiên sinh ra cảm giác thương hoa tiếc ngọc, sờ loạn khuôn mặt mập mập mềm mềm của tiểu biểu muội, tán dương: “Khuôn mặt thật đẹp, nếu tỷ là nam nhân thì tốt rồi, nhất định cưới muội về nhà.” nói xong liền cúi người hôn lên mặt tiểu biểu muội một cái.

Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh biểu tỷ xưa này quan hệ tốt, có vài lần Tiết Tranh chọc giận cô dựng, đều đến Vệ Quốc Công phủ né tránh khó khăn, buổi tối luôn ngủ cùng nàng. Nàng không thích chung giường với người khác, nếu quan hệ không tốt tới mức như vậy, nàng đương nhiên sẽ không để bản thân bị ủy khuất. Nhưng nàng thực sự thích vị biểu tỷ này, buổi tối hai người ngủ chung, biểu tỷ thường chơi xấu kể chuyện ma quỷ ngày xưa cho nàng nghe, làm nàng sợ đến mức chui tọt vào trong lòng biểu tỷ.

Bây giờ hôn nhẹ gò má, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Tiết Tranh ôm bả vai Khương Lệnh Uyển, vóc người nàng cao, Khương Lệnh Uyển đứng bên cạnh như chim nhỏ nép vào người, Tiết Tranh bỗng “yêu” một tiếng, nhìn người cách đó không xa nói: “Tên kia là ai? Dáng dấp cũng không tồi.”

Dung mạo Tiết Tranh cùng Tiết Vành đã không thể chê, hơn nữa thường xuyên chơi với Khương Lệnh Uyển có khuôn mặt như hoa như ngọc, có thể được nàng khen “dáng dấp không tệ”, điều này cũng thật hiếm có a.

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng nhìn qua, ánh mắt rơi vào nam tử áo lam đứng lẳng lẳng dưới hành lang.

Thấy Lục Tông, thật là kinh hi.

Nhưng sau một khắc Khương Lệnh Uyển có chút bất an, mày liễu cau lại, thấy sắc mặt Lục Tông dường như có chút không thích hợp.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn người ăn mặc một thân nam trang, đang đứng sát bên cạnh nàng, nhất thời hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Kye

Beta: Mira

Là người quanh năm ở quân doanh, lưng Lục Tông theo thói quen ưỡn thẳng, dù đứng như thế, dáng người vẫn cao như thân trúc, thon dài cao gầy, không thể không nói khí vũ hiên ngang, quan quý bất phàm. Cộng thêm dung mạo xuất chúng, các nha hoàn trẻ tuổi đi qua tất nhiên không nhịn được liên tục giương mắt ngắm nhìn, hai gò má đỏ ửng, hưng phấn như vậy, giống như trong ngực nhiều thêm một khối vàng.

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn vài lần, chợt cảm thấy Lục Tông quá mức trâu hoa ghẹo nguyệt.

Nhưng bây giờ nàng bị Tiết Tranh ôm vào ngực, hành vi này không ai cản trở, vừa nhìn liền hiểu.

Khương Lệnh Uyển vội vàng tránh thoát cánh tay Tiết Tranh, một khuôn mặt tươi cười bây giờ tức giận đỏ bừng, người ngoài nhìn vô, còn tưởng là tiểu cô nương thẹn thùng, mặt đầy đào hoa.

Tiết Tranh là người thông minh, liền nhìn ra vấn đề, lại thấy nam tử kia tuấn lãng, khí độ bất phàm, là loại hình được các cô nương gia yêu thích. Nàng cúi đầu nhìn tiểu biểu muội nhà mình, trong lòng có chút lo lắng cho đệ đệ, một lúc sau nghĩ tới điều gì, vội vàng cầm tay Khương Lệnh Uyển nói: “Xán Xán, bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong nhà nói chuyện được không?”

Khương Lệnh Uyển nhanh chóng rút tay về.

Tiết Tranh trừng mắt nhìn, nhìn về phía tiểu biểu muội cười cười, cười thật hiền lành, nhưng tay lại càng nắm chặt hơn.

Từ nhỏ Tiết Tranh đã luyện võ, tay chân tinh tế của Khương Lệnh Uyển, làm sao địch nổi sức mạnh của nàng? một mặt Khương Lệnh Uyển sợ Lục Tông hiểu lầm, một mặt lại hiểu kì phản ứng của Lục Tông, nhưng khi nàng giương mắt lại nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của hắn, lúc này không có gì khác thường mà, trong lòng ngày càng hoảng hốt. Nàng thở dài, cũng không giãy giụa nữa, tùy ý để Tiết Tranh kéo mình về phía Ngọc Kỳ viện.

một đầu khác của hành lang, Khương Lệnh Huệ mặc một thân váy gấm đỏ khoác áo lông bên ngoài nhìn Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh đi xa, nhủu nói: “Lục muội muội này cũng thật là, mấy ngày nữa cũng sắp mười ba, cũng không chú ý. Tuy Tiết Vành là biểu ca, nhưng chung quy vẫn là nam tử, nếu bị người ngoài nhìn thấy, còn tưởng tác phong các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ đều như vậy, vậy chẳng phải danh tiếng của chúng ta sẽ bị liên lụy sao?”

Khương Lệnh Huệ cần nhẫn liên miên, nhưng Tô Lương Thần đứng bên cạnh nàng ta lại không nghe lọt câu nào, lẳng lặng nhìn nam tử xiêm y màu lam đứng dưới hành lang, đôi mắt liên sáng lên. Hôm nay Vinh Vương cùng Thế tử Lục Tông đến Vệ Quốc Công phủ, mà hai ngày trước Thế tử trẻ tuổi lập xuống chiến công không nhỏ, ngay cả hoàng đế cũng rất thưởng thức hắn, thanh danh vang dội Tần thành, còn nói dung mạo Vinh Thế tử vô cùng tuấn nĩ đã như vậy, người trước mắt kia không phải là hắn thì còn ai vào đây?

Tô Lương Thần nhớ rất kĩ, ngày xưa Vinh Thế tử rất thân thiết với Khương Lệnh Uyển, không khác nào anh em ruột.

Khương Lệnh Huệ nói xong, thấy dưới hành lang có người, vẫn là ngoại nam, vừa muốn mở miệng nổi giận, đã thấy nam tử kia xoay người, mặt mày bị sương lạnh che kín, dù rất tuấn nĩ, nhưng cũng rất đáng sợ.

Khương Lệnh Huệ là người hay bắt nạt người thiện sợ người ác, lần này liền không dám nói nữa.

Tô Lương Thần tự nhiên hào phóng, thoáng cúi người: “Vinh Thế tử.”

Lục Tông ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, khuôn mặt căng cứng xoay người đi về phía tiền sảnh.

Người đã đi xa, Khương Lệnh Huệ tức giận mắng to: “thật không lịch sự, giống như khối băng.” Nàng nhìn về phía Tô Lương Thần: “Đúng rồi, tỷ vừa gọi hắn là gì?”

Tô Lương Thần nhủu mày, cảm thấy Khương Lệnh Huệ có chút ngu xuẩn, nhưng mặt lại ôn hòa nói: “Tỷ nghe nói hôm nay Vinh Vương đưa Thế tử đến quý phủ chúng ta, khi tỷ còn nhỏ có duyên gặp qua mấy lần, nhìn qua có chút quen, cảm thấy chắc chắn đây chính là Vinh thế tử.”

Khương Lệnh Huệ nghe xong liền hiểu, nam tử kia tuy rất tuấn nĩ vô song, nhưng khí chất quá mức lạnh lẽo, nhìn qua là người không dễ dàng thân cận, hơn nữa... Nếu nàng nhớ không sai, khi còn bé quan hệ giữa Vinh Thế tử và Khương Lệnh Uyển rất tốt, lần đầu tiên tới quý phủ, Vinh Thế tử còn cùng nàng ta kết thù. đã như thế, coi như Vinh Thế tử có đẹp hơn bao nhiêu, nàng cũng không thưởng thức nổi. Khương Lệnh Uyển quệt miệng nói: “Đánh nhau có gì hay, chỉ là một mắng phu thô tục mà thôi.”

Khương Lệnh Huệ sắp cập kê, tất nhiên đến tuổi chiêu mộ hôn phu, nhưng nàng yêu thích những nam tử dịu dàng nho nhã lịch sự, thí dụ như trạng nguyên tài năng Tạ Trí Thanh. Nhớ đến Tạ Trí Thanh, hai gò má Khương Lệnh Huệ nhất thời đỏ ửng. Lần trước ngẫu nhiên gặp một lần, nhìn nam tử xiêm y trắng phiêu trong gió, nam tử tuấn nĩ, quả thật ôn nhuận như ngọc.

Khóe miệng Tô Lương Thần cong lên, trong lòng suy nghĩ Khương Lệnh Huệ này thực không có mắt nhìn người.

Lấy tuổi Lục Tông bây giờ, khí độ, năng lực, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ lớn. Có điều bây giờ nàng cũng không muốn tổn nước miếng giải thích, chỉ nói: “Danh tiếng Vinh Thế tử vang danh đầy trời, chúng ta trêu chọc không nổi.”

Khương Lệnh Huệ xưa này kiêu căng, nghe xong lời này lại càng không thích, khuôn mặt nhỏ rũ xuống, trong lòng tràn đầy xem thường Lục Tông.

Cho dù tốt, cũng có thể hơn Tạ Trí Thanh sao?

.

Tiết Tranh cùng Khương Lệnh Uyển trở về Ngọc Kỳ viện.

Tiết Tranh tỉnh tỉnh mạnh mẽ, không có nửa phần tiểu thư khuê các, vừa vào phòng ngủ Khương Lệnh Uyển, liền cởi xiêm y ra. Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dáng này, vội đi tới che xiêm y của nàng lại, nói: “Tỷ làm cái gì vậy?”

Tiết Tranh nhủu mày, cởi xiêm y ra, sau đó cởi dải bạch lăng* trước ngực ra, thở phào một cái: “Ngộp chết tỷ.”

*bạch lăng: dải lụa trắng

Khương Lệnh Uyển nhìn trước ngực Tiết Tranh một chút, không như dĩ vãng một vùng đất bằng phẳng nữa, hiện nay hơi nhô lên, bắt đầu lộ ra đường cong nữ tử. Theo lý thuyết, Tiết Tranh lớn hơn nàng một tuổi, nhưng thân thể lại không quá này nọ, cũng giống nàng đều là hai cái bánh bao nhỏ.

Khương Lệnh Uyển nhủu mày.

Ai, lại chọc đến nỗi đau của nàng.

Thường ngày Tiết Tranh không quá chú ý, lại luôn không ngồi yên, cả ngày múa đao động thương, không có nửa điểm gì của một tiểu thư khuê các. Bây giờ tuổi dần lớn, tính tình dù giống nam tử cỡ mấy thì vẫn chỉ là một tiểu thư thế gia mà thôi.

Nhìn Tiết Tranh dần vật vị trí này như vậy, Khương Lệnh Uyển vội vàng dặn dò: “Tranh biểu tỷ, nơi này tỷ không thể quán lại, cẩn thận sau

này không trường thành được.” Khương Lệnh Uyển tự nhận mình là người không biết xấu hổ, mà Tiết Tranh cũng là người thẳng tính, lúc nói chuyện thường rất trực tiếp.

Vậy mà lời này lại rất hợp ý Tiết Tranh, thấy nàng trừng mắt nhìn nói: “Tỷ đang lo lắng, mấy ngày nay cảm thấy hơi đau, có vẻ lớn hơn một chút, thật phiền toái.” nói xong nàng liền nắm tay Khương Lệnh Uyển đưa về ngực nàng nhấn nhá: “Nhìn xem, có phải rất đáng ghét hay không, như vậy sao tỷ có thể mặc nam trang được?”

Tuy cùng là nữ tử, nhưng Khương Lệnh Uyển cũng bị cử chỉ dũng mãnh của Tiết Tranh dọa sợ rồi, nhanh nhanh thu tay về, khóc không ra nước mắt nói: “Tranh biểu tỷ, tỷ muốn là một tiểu thư danh môn a.”

Tiết Tranh lại nói: “Đó là cha mẹ tỷ đem tỷ và đệ đệ sinh ngược.”

Tuy lời nói có vẻ hơi vô lý, nhưng Khương Lệnh Uyển không thể không thừa nhận—— biểu tỷ Tiết Tranh còn có khí khái nam nhân hơn Tiết Vành rất nhiều, nhưng cũng không phải chuyện gì tốt a. Nàng không nói lời nào, chỉ giúp Tiết Tranh mặc lại xiêm y, giống như một cô vợ nhỏ, một bên nhắc nhở: “Tranh biểu tỷ, không phải muội nói với tỷ rồi sao, chúng ta là tiểu thư danh môn, khi còn bé tính tình hơi mạnh mẽ không nói, nhưng lớn lên tỷ cũng nên có dáng vẻ của một vị tiểu thư, tỷ cứ như vậy, sau này khó mà tìm được nhà chồng a.”

Tiết Tranh cũng không quá lo lắng, tùy ý để Khương Lệnh Uyển mặc xiêm y giúp nàng, nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của tiểu biểu muội nói: “Vậy thì tốt, tỷ có thể tìm người ở rể.”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi không lên tiếng.

Mặc xong xiêm y, Tiết Tranh mới nhớ tới nam tử kia, nhỏ giọng hỏi: “Nam tử vừa rồi là ai vậy? Sao xưa nay tỷ chưa từng gặp qua?”

Nhắc đến Lục Tông, trong bụng Khương Lệnh Uyển là cả một bụng hỏa, lạnh nhạt nói: “Thế tử Vinh Vương phủ, Lục Tông.”

Tiết Tranh giương mắt đánh giá vẻ mặt tiểu biểu muội, trong lòng sáng như gương, ngoài miệng chỉ “Ồ” một tiếng.

Tiết Tranh ngồi ở Ngọc Kỳ viện một lúc, sau đó Tiết Vành đến, liền nhanh chóng kéo đệ đệ mình ra ngoài. Tiết Vành biết tiểu biểu muội thích hán nhất, mỗi lần đến Vệ Quốc Công phủ đều phải trang điểm một phen, vốn hán có một khuôn mặt thanh tú tinh xảo, bây giờ mặc xiêm y màu trắng, nhìn như hoa như ngọc. Tiết Vành thấy tỷ tỷ kéo mình ra ngoài, không có cách nào ngăn cản, chỉ nhủu mày bất mãn nói: “Tỷ, tỷ buông tay đệ ra được không, xiêm y đã bị tỷ vò nát rồi.”

Tiểu biểu muội thích đáng vẻ sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề của hán.

Tiết Tranh kéo đệ đệ mình đến một góc, ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy sát khí, vỗ vai Tiết Vành, nói chuyện về Lục Tông mang theo ý vị sâu xa.

Tuy Lục Tông rời Tấn thành gần năm năm, nhưng Tiết Vành vẫn đem người này đặt ở vị trí tinh địch số một, bây giờ được tỷ tỷ nhắc tỉnh, biểu hiện càng ngày càng căng thẳng, khuôn mặt thanh tú nghiêm túc.

Tiết Vành nói: “Tỷ, vậy đệ nên làm gì?”

Tiết Tranh quơ quơ nắm đấm nói: “Thế lực của đệ phải vượt qua hán, tiểu cô nương, thích nhất ba điều ở nam tử, một là khuôn mặt tuấn tú, hai là hiền lành lịch sự, ba là đánh võ mạnh mẽ. Xán Xán không thích người như Chu Quý Hành, vậy nói rõ ta nên giống như loại thứ ba trọng võ, đệ trời sinh quyền rũ xinh đẹp, gãi sai vật kia cũng không tới, nhưng người ta từ nhỏ luyện võ, đệ ở phương diện này thua người ta một đoạn dài...”

nói như vậy, Tiết Tranh lại càng không nắm chắc, nhưng hán nghĩ tới việc mấy năm qua chỉ có mình hán bên cạnh nàng, liền nói: “Có lẽ Xán Xán đã quen Lục Tông, đệ chưa nghe muội ấy nhắc qua lần nào.”

Tiết Tranh vỗ lên ót đệ đệ một cái nói: “Đệ ngốc a, tiểu cô nương để ai trong lòng, còn muốn nói cho đệ biết sao?”

Tiết Vành khóc không ra nước mắt, ôm lấy cánh tay tỷ hán, mắt to chớp long lanh nói: “Vậy tỷ phải giúp đệ.”

Tiết Tranh ôm lấy bả vai Tiết Vành, động viên vỗ vỗ mấy lần, nói: “Đệ yên tâm, tỷ là tỷ của đệ, không giúp đệ còn giúp ai a. đi, chúng ta về nhà luyện võ, chờ đệ luyện xong, sau này trước mặt Xán Xán tỷ thí với Lục Tông, đem tiểu tử kia đánh ngã, Xán Xán chính là của đệ.”

bà Tiết Tranh này max hài))))

Son Trà đi vào phòng, nói Khương Lệnh Uyển rằng Tiết Tranh Tiết Vành đã hỏi phủ. Khương Lệnh Uyển nhủu mày, không khỏi có chút bồn chồn, xưa nay thời điểm Tiết Vành đến tìm nàng, mặt dày mày dạn, nàng phải mở miệng hán mới chịu đi, hôm nay là làm sao? Có điều hiện nay lòng nàng đang rối loạn, cũng không rảnh chiều dài Tiết Vành, đi rồi ngược lại cũng tốt.

Khương Lệnh Uyển ngồi trong phòng một lúc, lát sau không nhìn được, đội mũ che đi ra bên ngoài, nàng thấy Kim Kết và Son Trà muốn đi theo, liền nói: “Hai người làm việc của mình đi, không cần theo ta.”

Kim Kết và Son Trà biết tiểu thư là người có chủ ý, cũng không đi theo nữa.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, bây giờ trời trắng một vùng, lúc chân giẫm lên tuyết phát ra những tiếng “chì chì chì chì”. Khương Lệnh Uyển ở trong sân,

bắt tri bắt giác đi tới tiền viện, đợi đến lúc nàng hoàn hồn, đã không kịp.

Nàng sững sờ giương mắt, nhìn Lục Tông cách đó không xa, thầm nghĩ: Lắc lư đến chỗ nào cũng gặp hán.

Nhưng oán giận thì oán giận, đôi mắt nàng vẫn hướng về phía hán, đến lúc nhìn thấy rồi, liền nhanh xoay người trở về. Nàng trốn rất nhanh, chuyện Tiết Tranh vừa rồi làm nàng rất rối a. Đáng tiếc lúc đi đến cửa, dây lưng áo choàng không buộc chặt, chạy được vài bước “xoạt” một tiếng rơi xuống đất.

Bên trong mặc thân váy đơn bạc, một thân váy đỏ thêu chỉ vàng ở viền áo, bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ đành tro mắt quay lại nhặt áo choàng lên.

Nhưng có người nhanh hơn nàng một bước.

Nàng nhìn Lục Tông khom lưng nhặt áo choàng, nhẹ nhàng vỗ cho tuyết rơi ra, liền giờ tay muốn nhận: “Cảm ơn Tông biểu ca...”

Nhưng Lục Tông không trả đồ cho nàng.

Mặt hán không cảm xúc, một đôi mắt từ trên cao nhìn xuống, khoác áo choàng lên vai nàng, ung dung thong thả giúp nàng buộc lại dây lưng. Ngày thường nàng là người không biết xấu hổ, lúc này mặt lại có chút nóng, cúi đầu nhìn đôi bàn tay kia, nguyên lai rất đẹp, bây giờ nhìn lại đã có mấy chỗ bị thương thành sẹo, dường như đã rất lâu rồi. Nàng nhìn mà đau lòng, nhưng khi há miệng, có mấy lời vẫn không thể nói ra.

Nếu nàng giải thích người hôm nay là Tiết Tranh, Lục Tông sẽ cảm thấy nàng nhớ hán hay không?

Nàng không nói lời nào, Lục Tông lại mở miệng: “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển nghe, trong lòng run rẩy, giống như một con thỏ con.

Sau đó lại nghe hán lạnh nhạt nói: “... Yên tâm, huynh sẽ không ăn thịt muội.”

Khương Lệnh Uyển bị hán nói mặt đỏ tới tận mang tai.

Cũng đúng, hán thông minh như vậy, thủ đoạn trốn tránh của nàng làm sao qua được mắt hán? Nàng tức giận ngẩng đầu, đôi mắt óng ánh nước sáng như sao, nhìn Lục Tông trước mặt, giấu đầu hờ đuôi nói: “Muội chỉ đến tìm nương.”

Lục Tông cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trước mặt hai gò má đỏ ửng, xinh đẹp kì lạ, hơn nữa càng nhìn càng đẹp, lại thấy ánh mắt nàng quật cường, sáng lấp lánh. Đôi mắt này không khác hồi bé là bao.

Buộc chặt áo choàng, Lục Tông mới chậm rãi thu tay về: “Đi đã trở về phòng, bên ngoài trời lạnh, muội trở về sớm một chút.”

Nghe từ ngữ ôn hòa của hán, Khương Lệnh Uyển theo thói quen gật đầu, nhưng bỗng nhiên cảm thấy là lạ—— sao lúc ở trước mặt hán nàng lại ngoan như thế? Ngoan giống như cô vợ nhỏ. Tiểu cô nương gia ăn không được, đều giờ tính tình trẻ con, chớ nói kim tôn ngọc quý như nàng được phụng trong lòng bàn tay, không nháo không cáu kỉnh cũng không phải tác phong của nàng.

Nàng bĩu môi, đi về phía trước: “Vậy muội tìm cha.”

Thanh âm kiều khí của tiểu cô nương có chút yếu ớt, Lục Tông nghe xong liền cười to trong lòng.

Thay đổi cái gì? Tính tình này một chút cũng không thay đổi.

hán chậm rãi giương mắt, nhìn bóng lưng của nàng, sau đó rũ mắt, không nhanh không chậm bước đi.

.

Trước Tết Tiểu thư Vệ Quốc Công phủ thường sẽ đi mua mấy bộ trang sức, dù sao ăn tết đi thăm người thân cũng phải thật xinh đẹp, huống hồ các tiểu thư trong phủ đều đã đến tuổi làm mai, không có mấy bộ trang sức sao mà được? Khương Lệnh Uyển có vài hộp đồ trang điểm, nhưng lúc nào cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hôm nay lão thái thái lên tiếng, để mấy vị tiểu thư tự mình chọn đồ, không quá quan tâm mức quý giá, một người hai bộ, không thiên vị, đối xử bình đẳng.

Ngày thường đều là đặt đồ của Lung Linh trai để người ta mang tới phủ để các nàng chọn lựa, nhưng Khương Lệnh Uyển lại có chủ ý khác, thích đến nơi tự nàng chọn lựa, xưa nay Khương Lệnh Huệ luôn thích tranh đấu với Khương Lệnh Uyển, đã như vậy, cũng muốn đi theo, dần dần, các tiểu thư trong phủ đều cùng nhau xuất môn.

Khương Lệnh Uyển cùng Khương Lệnh Đề ngồi cùng một xe ngựa, Khương Lệnh Huệ ngồi cùng Tô Lương Thần, còn Khương Lệnh Dung là người không thích xuất môn, hôm nay cũng không đi.

Tiến vào Lung Linh trai, Khương Lệnh Đề thấy Khương Lệnh Uyển chọn cho nàng một bộ trang sức hồng ngọc cực kì quý giá, vội nói: “Lục muội muội, không được, cái này quá quý giá...”

Từ nhỏ Khương Lệnh Đề đã hiểu thân phận của bản thân, không bao giờ dám mơ ước những cái không nên mơ ước, chọn đồ trang sức, cũng nên phù

hợp với thân phận. Những năm này tuy Diêu thị xem nàng như con gái ruột mà chăm sóc, nhưng nói tóm lại, nàng vẫn do di nương sinh ra.

Nhưng Khương Lệnh Uyển biết Khương Lệnh Đề đã nhìn bộ trang sức kia mấy lần, rõ ràng là rất thích, vội nói: “Tỷ tỷ yên tâm, hôm nay nải nải cố ý nói với muội, qua năm tỷ sẽ cấp kê, đến đặt mua mấy bộ trang sức, dặn muội thay tỷ quyết định. Tỷ nhìn xem, có thích không?”

Có cô nương nhà nào lại không thích đồ trang sức? Khương Lệnh Đề nhìn rất thích, liền gật đầu “ân” một tiếng.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười tươi sáng, nói: “Được, vậy lấy bộ này.”

Khương Lệnh Huệ nhìn hai tỷ muội tình thâm, không khỏi xì một tiếng, lạnh nhạt nói: “Chim trĩ chính là chim trĩ, coi như trên đầu đeo đồ đẹp tới đâu, cũng không thể biến thành phượng hoàng.”

Tính Khương Lệnh Huệ là thế, không thích cái gì liền si nhục người khác, Khương Lệnh Đề thấy Khương Lệnh Uyển muốn phát tác, vội nắm tay nàng khẽ lắc đầu.

Nể mặt Khương Lệnh Đề, Khương Lệnh Uyển không tính toán với Khương Lệnh Huệ, chỉ đi đến, liếc mắt nhìn Khương Lệnh Huệ đang do dự không biết nên chọn cây trâm nào, quay về phía chủ quán nói: “Những cây trâm trong khay này, đều gói lại cho ta, đưa đến Vệ Quốc Công phủ.”

Khương Lệnh Huệ giận run người, nói: “Ngươi... Hôm nay nải nải không nói ngươi có thể mua nhiều như vậy.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “Ta tự mình bỏ tiền.”

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Huệ không giống nhau, nhà mẹ đẻ Chu thị đều là người có danh dự, còn bé Khương Lệnh Uyển đã là một tiểu nữ oa phần điều ngọc mại, được người ta yêu thích chính là chỗ tốt, tiền lì xì tích góp được, có thể tạo thành một tiểu kim khố, thật sự không khuếch đại chút nào. Tuy nói vàng bạc là tục khí, có thể tiêu xài cũng là một loại bản lĩnh, không giống như Khương Lệnh Huệ phòng má giả làm người mập*, lúc nào cũng chỉ nhắm đến người khác, vậy thì nàng cũng không khách khí nữa, tiêu tiền chộc giận người khác cũng không tội.

*phòng má giả làm người mập: ý chỉ những người giả vờ cao sang, ra vẻ uy thế trước mặt người khác, tui nghĩ vậy, tui tra GG rồi QT ra thì nó ra như này: vì sĩ diện, giả vờ làm những việc mà mình không thể làm, đại khái là thế

Khương Lệnh Huệ tức không chịu nổi, ánh mắt bình tĩnh đứng tại chỗ.

Tô Lương Thần đang muốn tiến lên khuyên nhủ, nhưng thấy Khương Lệnh Huệ lấy từ trong lòng ra một hộp son, mở nắp cố ý chà xát mấy cái, sau đó đi tới phía sau Khương Lệnh Uyển, cố ý đụng vào.

“Ai nha, xin lỗi a, Lục muội muội.” Tay Khương Lệnh Huệ nấp dưới tay áo, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển, cong cong khóe môi.

Khương Lệnh Uyển nhún mày, cảm thấy việc làm của Khương Lệnh Huệ thật ấu trĩ, cũng không so đo với nàng ta, mấy người chọn xong đồ trang sức liền rời Linh Lung trai.

Khương Lệnh Huệ nhìn mông Khương Lệnh Uyển, khóe môi đậm ý cười, nhìn Tô Lương Thần nhỏ giọng thì thầm: “Xem nàng ta đi ra ngoài có mất mặt hay không.”

Tô Lương Thần không nói gì, dù sao chuyện này cũng không phải do nàng gây nên... Nàng cũng muốn nhìn xem Khương Lệnh Uyển sẽ phản ứng như thế nào.

Mấy người đi ra ngoài, giữa lúc Khương Lệnh Huệ chờ xem chuyện cười của Khương Lệnh Uyển, lại nghe xa xa truyền đến thanh âm tiếng vó ngựa “cộc cộc.”

Giương mắt nhìn lên, trên tuần mã màu đen, là một nam tử tuần mã mặc áo bào huyền sắc.

Nam tử tầm thường cưỡi ngựa, không quan tâm ra sao, đều anh tuấn hơn ngày thường mấy phần, nếu khuôn mặt kia vô cùng tuấn tú, còn cưỡi ngựa tốt, không đáng chú ý mới kì quái.

Khương Lệnh Uyển đội mũ che, xuyên qua khe hở nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cũng không để ý nhìn nhiều hơn một chút.

Nhưng một khắc sau, đã thấy người kia đi ngang qua, đột nhiên cúi xuống, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo nàng, trực tiếp nhấc nàng lên ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cúi đầu, nhìn cánh tay Lục Tông đặt ngang trước ngực, bị dọa hoảng hốt.

Nàng sợ người khác nhận ra nàng, nghiêng đầu dựa vào lồng ngực của hắn, trên người hắn có mùi hương thật êm dịu, sau đó nhất thời cảm thấy không đúng, vội vàng trừng mắt nhìn, dùng sức đẩy giữa mấy lần: “Lục Tông!”

hắn ôm nàng lên lưng ngựa, bộ dáng gì đây? Thanh danh nàng còn nữa sao?

Thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp, giống như một chú gà con được Lục Tông ôm vào ngực. Lục Tông cúi đầu nhìn, thấy nàng nổi nóng, thanh âm giận dữ làm hắn cực kì thoải mái, giống như bánh mứt tào mềm mịn, ngọt đến nỗi khảm vào tâm can, hắn mở miệng nói: “Đừng nhúc nhích, cẩn thận kéo ngã.”

Khương Lệnh yêu quý cái mạng mình nhất, nhưng hôm nay nếu đổi là người bên ngoài, đánh chết nàng cũng không đi theo, ai kêu người này là Lục Tông, tình huống liền không giống. Nàng biết Lục Tông là người có chừng mực, sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng, nhưng hôm nay Lục Tông không lí do ôm nàng lên lưng ngựa, là sự thật. Theo bản năng Khương Lệnh Uyển nắm chặt hai tay, chỉ sợ té xuống ngựa, nhưng trong lòng lo lắng: Nếu chuyện này để cha mẹ biết được, cũng không biết sẽ răn dạy nàng thế nào nữa.

Khương Lệnh Uyển bĩu mũi, dù có đội mũ, nhưng gió thổi qua cũng làm hai gò má nàng đau, hôm nay thật là lạnh.

Mãi đến một nơi không có ai, Lục Tông mới ngừng lại, sau đó xuống ngựa, giơ tay muốn ôm nàng xuống.

Khương Lệnh Uyển ngồi trên lưng ngựa, một đôi mắt to xuyên qua khe hở ở mũ che nhìn Lục Tông, sau đó không để ý đến cánh tay của hắn, tự mình xuống ngựa. Vào sinh nhật năm ngoái, nàng nài nỉ cha mời sư phụ dạy cưỡi ngựa, nàng thông minh, học cái gì cũng nhanh, huống hồ nàng còn có hứng thú với việc cưỡi ngựa, bây giờ tư thế trên ngựa thuần thục như thế, rất có khí chất.

Lục Tông nhìn, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi.

Khương Lệnh Uyển đứng trước mặt Lục Tông, vuốt vuốt xiêm y, giương mắt nhìn Lục Tông, phát hiện Lục Tông rất cao, thân thể nàng nhỏ bé, chỉ đứng tới ngực hắn, khó tránh thể lực cũng cách xa như thế. Có điều nàng không quá lo lắng, tuổi nàng còn nhỏ, vóc dáng chưa lớn hết đâu. Khương Lệnh Uyển nhìn ngó xung quanh, hai người đứng trên bãi cỏ cạnh một dòng sông, bốn phía không một bóng người, nàng liền bỏ mũ che xuống, hỏi: “Tông biểu ca, huynh làm cái gì vậy?”

Dù hắn có nhớ nàng, làm gì lại có đạo lí bắt người giữa đường như thế?

Hơn nữa điều làm nàng buồn bực, chính là sức lực hắn quá lớn, lại thô lỗ, tuy là vô ý, nhưng ôm một đoạn đường dài như vậy, làm ngực nàng phát đau. Da dẻ nàng mềm mại trắng nõn, lúc này đã có máu động, nhưng có Lục Tông ở chỗ này, nàng cũng không dám xoa xoa a.

Lục Tông nhìn một khuôn mặt cười của nàng tràn đầy phẫn nộ, hai búi tóc trên đầu cũng hơi rối loạn, lúc này sắc mặt không tự nhiên nói: “Xiêm y muội bị bẩn.”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển tưởng rằng bản thân đã sớm biết trước đáp án, có thể là do hắn nhớ nàng, cũng có thể hôm đó nhìn nàng và Tiết Tranh thân mật, hắn hiểu lầm đó là nam tử, trong lòng ghen tuông, nhưng không ngờ hắn lại nói ra đáp án này. Nàng nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết, làm dáng muốn lên ngựa, nói: “Lục Tông, huynh thật đáng ghét! Xiêm y của muội dơ hay không dơ liên quan gì đến huynh.” Các tiểu cô nương đều không quát mắng nam nhân, đáng đời hắn không cưới được vợ.

Ý chỉ ở đây là nữ nhân không dễ dàng phát cáu với nam nhân, nhất là nữ nhân cổ đại nữa, có thể làm người khác mất mặt, LT ko có vợ là xứng đáng)))

Lục Tông sao có thể để nàng lên ngựa, nhanh chóng đè tay nàng lại nói: “Xán Xán, đừng hồ đồ.”

Khương Lệnh Uyển giật tay lại, đôi mắt tròn trịa tròn to: “Ai hồ đồ? Huynh bắt muội đi trước mặt các tiểu thư cùng nha hoàn trong phủ, đây mới là hồ đồ. Nếu thanh danh muội hỏng rồi, xem huynh lấy gì bồi thường cho muội.”

Lục Tông bắt đắc dĩ, tiểu bánh bao trưởng thành thành tiểu cô nương, ngoại trừ hơi gầy và xinh đẹp hơn, tính khí cũng phát triển không ít. Tay hắn cuộn lại thành nắm, đặt ở bên mép, ho nhẹ một tiếng: “Muội nhìn phía sau xiêm y của muội...”

Khương Lệnh Uyển nhũn mày, buồn bực quay đầu lại, nhìn dấu đỏ trên mông kia, lập tức há hốc mồm.

một khuôn mặt tươi cười “đăng” một cái đỏ lên, lại ngẩng đầu nhìn Lục Tông, biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, liền vội vàng nói: “Chuyện này... muội chưa hành kinh, làm sao có thể...”

nói được phân nửa, nàng lập tức im miệng.

Chuyện bí mật của cô nương già, lúc Tứ tỷ tỷ giảng cho nàng đều rất ngượng ngùng, nàng lại lăm lẹ uy phong, nhưng cũng không dám nói chuyện này với nam tử a. Hơn nữa nàng cũng không phải không có kinh nghiệm, nguyệt sự tới hay không tới, nàng không phải đầu gỗ, tất nhiên có cảm giác của bản thân, huống hồ... Sao lại nhiều như vậy, ngày đông mặc xiêm y dày, nếu thấm ra ngoài áo choàng, vậy cũng coi như mất nửa cái mạng.

Ý chị ở đây là mặc đồ dày, thắm ra tới bên ngoài áo choàng thì cũng coi như hết máu đó))

Nàng không phải gốc tử, nhớ đến chuyện ở Lung Linh trai, liền hiểu nhất định là Khương Lệnh Đề dở trò quỷ.

Khương Lệnh Huệ muốn làm nàng mất mặt.

Vừa rồi nàng không có chú ý, nếu Lục Tông không xuất hiện, không biết lúc đó nàng sẽ mất mặt bao nhiêu nữa.

Khương Lệnh Uyển tự nhận không phải do nàng cố tình gây sự, lúc này biết nguyên nhân, cúi đầu như con chim cút, khí thế giảm xuống ào ào, yếu ớt nói: “Cảm ơn Tông biểu ca, muội... Muội muốn về nhà.”

Tiểu bánh bao hoạt bát thích bám người ngày xưa bây giờ đã thành tiểu cô nương mềm mại xinh đẹp, Lục Tông có chút không quen, nhưng bây giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gò má vẫn còn chút thịt, biến hóa như thế nào thì tính tình vẫn vậy, tóm lại vẫn là một người. Hắn khẽ vuốt cằm, nói: “Huỳnh đưa muội về.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “Ừm.”

Lục Tông giờ tay dẫn ngựa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tay hơi buông lỏng, con ngựa liền “oạch” cái chạy đi xa.

Khương Lệnh Uyển há hốc mồm lần hai: “Tông biểu ca...” Khuôn mặt xinh đẹp muốn khóc, ánh mắt ỷ lại nhìn Lục Tông, nói: “... Ngựa chạy đi rồi, sao chúng ta về?”

Lục Tông chưa bao giờ làm ra chuyện kiểu vậy, bây giờ có chút chột dạ, sau đó lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Ngựa này hoang dã. Thôi, chúng ta đi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn một chút, nhất thời rõ ràng. Tốt, còn tưởng nàng là gốc tử sao, con ngựa này nàng cũng biết, rất nghe lời Lục Tông, làm gì “hoang dã” như miệng hắn nói? Nhưng thấy hắn làm ra cử chỉ ấu trĩ như vậy, trong lòng nàng không cảm thấy có gì đáng ghét, thật ra còn rất vui mừng.

Khương Lệnh Uyển làm bộ không biết, cúi đầu lén cong môi.

Mím môi, nàng như cô vợ nhỏ theo Lục Tông về nhà. Nhưng vừa nghĩ tới dấu đỏ trên mông kia, khuôn mặt nhỏ liền rù xuống, giờ tay muốn cởi áo choàng ném đi.

Lục Tông vội vàng ngăn lại. Khương Lệnh Uyển làm bầm một câu: “Muội không muốn mặc.”

Lục Tông biết tính nàng bướng bỉnh, chuyện gì cũng phải làm theo ý mình, tất nhiên sẽ không chấp nhận chuyện này, nhưng bây giờ trời rất lạnh, nếu cởi áo choàng, chắc chắn thân thể nhỏ bé này sẽ bị cảm lạnh. Lục Tông cởi áo choàng của hắn, thả trên người nàng, nói: “Như vậy được không?”

Áo choàng Lục Tông lớn hơn áo choàng của nàng rất nhiều, tất nhiên che khuất hết cả đằng sau.

Nàng nhấc mắt, miễn cưỡng đồng ý.

Lục Tông tính tình bảo thủ, trước đây nàng nghĩ rằng do nàng không chủ động nói chuyện với hắn, nên nàng phải tự mình thừa nhận sai lầm thì hắn mới để ý tới nàng, nhưng bây giờ ghen muốn hoảng, đi một đoạn đường liền không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Những năm nay Tông biểu ca... trải qua như thế nào?”

Trước giờ Lục Tông không có kinh nghiệm ứng đối với các cô nương gia, đang lo không biết nên nói gì, bây giờ nghe nàng chủ động hỏi chuyện, mới tỏ phào nhẹ nhõm đáp: “Rất tốt, không đánh trận thì luyện võ xem binh thư, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã bốn, năm năm trôi qua.” Hắn nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương bên người nói: “Biến đổi nhanh như vậy, ngay cả huynh cũng không thể nhận ra muội. Xán Xán, muội giận huynh sao?”

Bị đâm trúng tâm sự, Khương Lệnh Uyển làm bầm nói: “Muội giận cái gì?”

Lục Tông không quen nói nhiều, bây giờ tuổi còn trẻ, chưa từng ở chung với tiểu cô nương, tất nhiên có chút câu nệ. Nếu là ngày xưa, tiểu bánh bao tức giận, chỉ cần hắn dỗ nàng vài câu, nàng liền hài lòng. Nhưng lúc này đây, người ta là cô nương gia. Lục Tông rù mắt nói: “không giận là tốt rồi. Chuyện hôm nay, lát nữa huynh sẽ giải thích với đương di, sẽ không để bọn họ trách phạt muội.”

Biết hôm nay việc hắn làm có ý tốt, nàng là người thị phi rõ ràng, vội vàng nói: “không sao, nếu lát nữa nương muội hỏi, muội sẽ nói là do muội nhớ huynh.”

Nghe vậy, Lục Tông liền dừng bước chân nhìn nàng, đôi mắt sáng sáng: “Muội nhớ huynh?”

Khương Lệnh Uyển há hốc môi, không hé răng. Nàng hiểu Lục Tông, đối với đánh trận có thể lí luận một phen, nhưng khi ở chung với cô nương gia thì chỉ là một người học nghề. Kiếp trước nàng và Lục Tông thành thân, Lục Tông ngay cả chuyện nam nữ cũng không biết, đêm động phòng hoa chúc thử mấy lần cũng chưa tiến vào được, hắn gấp, nàng e thẹn, sụt sịt mấy lần mới vào được. Đứng nhìn Lục Tông sắc mặt hờ hững, dường như chuyện gì cũng không thể làm khó hắn, nhưng trên thực tế hắn chỉ nhanh hơn người ngoài một chút, bây giờ vẫn chỉ là một chàng trai ngây ngô.

Thí dụ như bây giờ nói câu này, nếu đổi lại là những nam tử khác, sẽ nói ra những câu trêu đùa, nhưng chỉ có Lục Tông đôi mắt sáng lên, dường như có

chút kinh hi.

Nàng ho nhẹ một tiếng, trong lòng mắng một câu ngốc tử, sau đó rũ mắt nói: “Quá lâu, đã quên rồi.”

Lục Tông nghe xong, một lúc lâu cũng chưa lên tiếng, sau mới nói: “Huynh còn nhớ, có cơ hội sẽ dạy muội cười ngựa, bây giờ thấy nàng cười ngựa thành thạo như vậy, mời sư phụ sao?”

Khương Lệnh Uyển câu được câu không tiếp lời: “Ừm, sinh nhật năm ngoái cha mời sư phụ dạy cho muội.”

Lục Tông mặt mày ôn hòa: “Muội học rất nhanh.”

Khương Lệnh Uyển nói thầm: không phải do nàng thông minh, đầu óc tốt sao? Nhưng ngoài miệng chỉ khiêm tốn nói: “Sư phụ dạy rất tốt, hơn nữa cũng rất nghiêm, mấy lần muội mệt đến mức không muốn học, nhưng sư phụ nói cười ngựa cần chịu khổ mới được.”

Điều này Lục Tông hiểu. Nhìn chân tay tinh tế của nàng, học cười ngựa chắc chắn chịu không ít khổ, bây giờ mới hơn một năm đã cười ngựa tốt như vậy, cũng coi như có thiên phú.

Lục Tông bỗng nhớ ra cái gì, từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay màu xanh, bên trong bọc hai nửa tua kiếm nói: “Kiếm roi lần trước bị roi vỡ rồi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của hắn, cũng không tức giận nói: “Ngày ấy là do huynh cứu Khương Hữu, muội phải cảm ơn huynh mới đúng, tua kiếm này... cũng không đáng giá mấy đồng, vỡ thì thôi.” Lúc trước mua, chỉ có tám mươi lượng bạc, bây giờ Lục Tông đã đeo sáu bảy năm, cả ngày múa kiếm động đao, có thể không tổn hại chút nào, đã rất không dễ dàng.

Lục Tông lại nói: “Xán Xán, bây giờ tua kiếm của huynh vỡ rồi, muội mua cái mới cho huynh đi.”

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn một cái, đi về phía trước, trong lòng lầm bầm: Nàng không bán tua kiếm.

Nhưng đi được mấy bước, Lục Tông như bức tường thành chặn trước mặt nàng, lập tức đụng vào chóp mũi của nàng. Nàng bị đau nhứu mày, Lục Tông nhanh tay xoa xoa mũi nàng, thanh âm ôn hòa nói: “Có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Kye

Beta: Mira

Nàng không muốn thảo luận chuyện tua kiếm với Lục Tông nữa.

Hơn nữa nàng cảm thấy lời Lục Tông có ý xấu, nhưng nhìn hắn đằng hoàng nghiêm túc như vậy, cũng không thể đem tội danh gì để lên đầu hắn được. Nàng không biết có phải chỉ khi trước mặt hắn mới như vậy hay không, nhưng hành động của hắn làm nàng có chút vui mừng. Còn tua kiếm kia... Dù sao Lục Tông cũng vì cứu Khương Hữu, hơn nữa hắn giữ tua kiếm nàng tặng lâu như vậy, nàng cũng nên hào phóng một chút, tặng cho hắn cái đáng tiền hơn, nàng không thiếu nhất chính là bạc.

Nàng nói: “Được, mấy ngày nữa là Tết, muội không thể xuất môn, chờ đến khi rảnh rồi muội mua tặng huynh cái khác.” nói xong, nàng ngẩng đầu gạt tay Lục Tông đang xoa chóp mũi của nàng ra.

Lục Tông ngưng ngưng thu tay, biết tiểu bả bao đã là cô nương gia, không thể tùy tiện nắm tùy tiện ôm như xưa nữa. Nghe thấy nàng đồng ý, Lục Tông cũng cảm thấy lời nói lúc này của mình có chút không thích hợp, có điều thấy nàng có vẻ không tức giận, liền nói: “Ừm, huynh không vội.”

Nàng biết hắn không vội, không phải chỉ là một tua kiếm thôi sao? không còn tua kiếm roi này dùng kiếm còn dễ dàng hơn. Nhưng nàng là người có trách nhiệm, nếu đã đồng ý mua tua kiếm mới cho hắn, tất nhiên phải ghi nhớ trong lòng.

Huống hồ, vị trí của hắn trong lòng nàng không giống những người khác.

Khương Lệnh Uyển cong cong khóe môi, đột nhiên thấy con ngựa chạy đi lúc nãy đã trở về, lúc này mừng tí mắt, giờ tay chỉ chỉ: “Tông biểu ca, huynh xem, ngựa quay lại rồi, chúng ta có thể cười ngựa trở về.”

Lục Tông mặt không cảm xúc gạt đầu.

Lục Tông dắt ngựa đến, nhìn tiểu cô nương trước mặt, biết nàng biết cách lên ngựa, lại nói nam nữ khác biệt, hắn cũng không dám ôm nàng lên nữa.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, cũng không mong hân da mặt dày như lúc này, liền tự mình lên ngựa, Lục Tông đi tới, ôm nàng từ phía sau.

nói thật, lúc này cưỡi ngựa cảm giác cũng không giống như hồi nhỏ.

Khi còn bé Lục Tông là một tiểu thiếu niên, mà nàng chỉ là tiểu oa nhi năm sáu tuổi, tiểu mập mập như một cái nắm bị hân thắt trên lưng quần, coi như bên trong và bên ngoài nàng không đồng nhất, nhưng đối mặt với Lục Tông ngây thơ, sẽ không nảy ra ý nghĩ xấu gì. Nhưng bây giờ, Lục Tông là thanh niên trẻ tuổi mười tám, mọi phương diện đều hoàn hảo, khí lực tốt, mà nàng cũng là tiểu cô nương như nụ hoa chớm nở, một nam một nữ ngồi trên lưng ngựa, đúng là có chút ám muội.

Nhưng bây giờ chỉ có một con ngựa, nàng cũng không muốn tiếp tục so đo làm gì. Lục Tông cúi đầu nhìn hai búi tóc tiểu cô nương, hai người ngồi gần kề, tự nhiên hân có thể ngửi thấy mùi hương trên người nàng, không giống mùi sữa ngọt nhậy như khi còn bé, mà là hương thơm thuộc về thiếu nữ. Những năm nay hân theo cậu ra chiến trường, cũng nghĩ tới tiểu bánh bao ngày xưa có phải đã lớn hơn một chút không, nhưng ngày ấy nhìn dáng kiêu mềm mại đứng trước mặt mình, dường như có thứ gì đó không giống nhau.

hân ôm người chặt một chút, dùng sức kẹp chặt bụng ngựa.

Khương Lệnh Uyển cân nhắc lúc về nhà nên giải thích với cha mẹ như thế nào, Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cũng không phải kẻ bình thường, không biết sẽ nói xấu thanh danh của nàng như thế nào nữa. Dự tính xấu nhất, sợ là muốn để Lục Tông phụ trách. Cha mẹ yêu thích Lục Tông, nàng đồng ý, chuyện này tự nhiên nước chảy thành sông. Nhưng nếu cứ như vậy mà gả cho Lục Tông, ngược lại nàng có chút không cam lòng.

cô nương gia khi còn trẻ không ra vẻ một chút, sau này trở thành bà thím già, lại không thể làm ra dáng vẻ đáng yêu, cũng không thể dỗ nam nhân vui vẻ.

Lúc sắp tới Vệ Quốc Công phủ, mộng Khương Lệnh Uyển ngồi trên ngựa có chút đau.

Vài ngày không cưỡi ngựa, không mặc trang phục cưỡi ngựa, lại ngồi cùng với Lục Tông trên một cái yên ngựa, thật có chút không thoải mái. Nàng nhin không được động vài lần, nhưng động một chút, con ngựa có chút phát điên, Lục Tông ngồi phía sau càng xích lại gần. Nàng không nói lời nào, đột nhiên cảm giác mộng có chút khác thường, sắc mặt liền biến đổi.

Nàng không phải tiểu cô nương không biết chuyện nam nữ, đương nhiên sẽ không đi hỏi những vấn đề ngây thơ kia, biết đó là cái gì, nhất thời lỗ tai nóng lên, liền không chế không được, sợ Lục Tông biết nàng hiểu những thứ này.

Đến cửa ngoài Vệ Quốc Công phủ, con ngựa dừng lại, Khương Lệnh Uyển xuống ngựa liền chạy trốn, cũng không quay đầu lại, dường như phía sau có sói ăn thịt người vậy.

Lục Tông sắc mặt hồ hững nhìn tiểu cô nương chạy như đại hồng thủy, nhìn qua có vẻ không có biểu tình gì, nhưng tinh tế nhìn một chút, liền thấy hai lỗ tai hân có chút ửng hồng.

.

Khương Lệnh Uyển đỏ mặt cúi đầu chạy vào trong phủ, đi vào liền thấy mẫu thân mặc một thân áo váy bằng nhung sa tanh màu đỏ thắm đứng đằng xa, Khương Lệnh Uyển thấy khuôn mặt đẹp của mẫu thân nhàn thành một đoàn, lấy kinh nghiệm nhiều năm của nàng, đây chính là dấu hiệu của sự nổi giận. Nàng bị dọa sợ, lúc này cũng không dám nói gì hơn, chậm rãi đi tới, cúi đầu lí nhí gọi: “Nương.”

Chu thị nhìn khuê nữ nhà mình, thấy trên người nàng khoát áo choàng nam nhân, nhanh tay cởi ra.

Khương Lệnh Uyển đề tay mẫu thân lại, vẻ mặt đưa đám nói: “Nương, xiêm y nữ nhi bị bẩn, bắt buộc dĩ mới...”

Chu thị tức giận không nhẹ, không nói một câu, trực tiếp xách nữ nhi đi vào trong.

Ở hành lang cách đó không xa, Khương Lệnh Huệ nhìn hai mẹ con đi xa, quay sang nhìn Tô Lương Thần sắc mặt hồ hững: “Nhìn bộ dáng của nàng ta kia, sao tỷ lại còn muốn giúp nàng ta giấu giếm? Nếu để người ngoài biết được nàng ta tùy tiện cưỡi ngựa chung với một nam tử, để xem sau này làm sao dám xuất môn nữa?”

Tô Lương Thần lại nói: “không phải tỷ vì muội sao? Muội suy nghĩ một chút, nếu danh tiếng Khương Lệnh Uyển hỏng rồi, muội thân là tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, cũng sẽ bị liên lụy. Huệ biểu muội, bây giờ là tuổi làm mai của muội, thanh danh không thể bị vấy bẩn dù chỉ là một chút... Lại nói, không phải Huệ biểu muội muốn gả cho một lang quân như ý sao?”

Khương Lệnh Huệ thấy Tô Lương Thần nói có lý, lúc nhắc tới mấy từ “Lang quân như ý”, mặt nàng còn hơi đỏ một chút, trong lòng mơ hồ ao ước.

Nhìn Khương Lệnh Huệ như vậy, Tô Lương Thần cong cong khóe môi.

Nàng không biết vì sao hôm nay Lục Tông đột nhiên xuất hiện, nhưng nàng biết rất rõ Lục Tông đối xử với Khương Lệnh Uyển có chút đặc thù, hướng hồ gương mặt đỏ của Khương Lệnh Uyển, nếu nàng là nam tử, tất nhiên cũng sẽ thích, huống chi là Lục Tông thanh niên trẻ máu nóng... Nếu như hôm nay chuyện này truyền ra ngoài, lấy quan hệ hai nhà Vệ Quốc Công phủ và Vinh Vương phủ, nhất định Lục Tông sẽ cưới Khương Lệnh Uyển.

Bên này Khương Lệnh Uyển không dám lên tiếng, nhìn Đào ma ma đáng vẻ tự mình cầu phúc đi, cũng chỉ biết âm thầm nhủ mảy.

Khương Lệnh Uyển theo Chu thị trở về Ngọc Kỳ viện, nàng liếc mắt nhìn hai nha hoàn Kim Kết và Sơn Trà, thấy hai nàng có vẻ hơi chột dạ, sắc môi

trắng bệch, lúc này mau chóng đi tới hỏi: “Hai người làm sao vậy?”

Kim Kết và Sơn Trà ngoan ngoãn đứng một bên, không dám nói lời nào.

Khương Lệnh Uyển cuống lên, vội vàng nhìn về phía mẫu thân: “Nương, có phải người phạt các nàng không?” Kim Kết và Sơn Trà đã ở bên cạnh nàng từ khi nàng sáu tuổi, cho tới bây giờ cũng đã gần bảy năm, nàng được nuôi dưỡng trong khuê phòng, suốt ngày học cảm kì thi họa cùng nữ hồng, tháng ngày trải qua thật nhàm chán, chỉ có hai người này ở bên cạnh tâm sự với nàng.

Chu thị thấy viên mắt nữ nhi hồng hồng, nhất thời đau lòng, có thể nghĩ được việc này làm nàng tức giận đến đâu.

Kim Kết và Sơn Trà quỳ xuống. Kim Kết trầm ổn hơn, cúi đầu nói: “Lục tiểu thư đừng trách phu nhân, là nhóm nô tỳ làm sai, nên trách phạt. Phu nhân nể mặt Lục tiểu thư nên đã hạ thủ lưu tình không đuổi chúng ta ra khỏi phủ, trong lòng nhóm nô tỳ cảm kích không thôi.”

Khương Lệnh Uyển biết Kim Kết và Sơn Trà chắc chắn ăn không ít bản tử*, vội vàng nhìn về phía Đào ma ma nói: “Đào ma ma, người đưa các nàng đi bôi thuốc, thuốc tốt nhất, đừng để bị lưu lại sẹo. Ta muốn nói chuyện riêng với nương.”

*bản tử: gậy lớn, đây là một kiểu phạt hạ nhân của thời xưa, bắt hạ nhân nằm xuống, dùng một gậy gỗ bản lớn đánh vào mông.

Đào ma ma nghe xong, liếc nhìn sắc mặt Chu thị, thấy Chu thị gật đầu mới dẫn hai nha hoàn đi xuống.

Cửa khéo lại, Khương Lệnh Uyển “phù phù” một tiếng quỳ xuống.

Chu thị thấy vậy tim gan đều đau, trên mặt có thể ra vẻ gì nữa, lập tức nâng nữ nhi bảo bối đứng dậy nói: “Con làm cái gì vậy?”

Tuy nàng tức giận, nhưng cũng không đến mức độ muốn nữ nhi quỳ xuống.

Nàng trừng phạt hai nha hoàn kia, là muốn để nữ nhi xem, sau này nhớ lâu một chút.

nói có cùng, cũng chỉ vì muốn tốt cho nữ nhi mà thôi.

Khương Lệnh Uyển quát cường nói: “Nương. Nữ nhi không phải vì chuyện ngày hôm nay mà hướng người nhận sai, bởi vì nữ nhi không thấy mình sai ở chỗ nào. Nữ nhi quỳ xuống, là muốn cầu xin nương sau này đừng tiếp tục tùy tiện trách phạt Kim Kết và Sơn Trà, hai nàng đều là những cô nương số khổ, tuy là hạ nhân, nhưng nữ nhi luôn xem các nàng như tỷ muội. Các nàng là nha hoàn của nữ nhi, nhưng đối xử với nữ nhi còn chân thành hơn với những tỷ muội trong phủ kia, nương, coi như nữ nhi cầu xin người, được không?”

Nữ nhi đã nói đến như vậy, Chu thị có thể nói thêm gì nữa, chỉ vội vàng ôm nữ nhi vào ngực nói: “Nương đồng ý với con, nhưng con cũng phải nhớ kĩ, con là cô nương gia, làm việc cũng phải có chừng mực.”

Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân là người phân biệt trái phải rõ ràng, bây giờ đã đồng ý, nàng có thể nói gì hơn nữa, vội vàng gật đầu nói: “Cảm ơn nương. Nữ nhi biết... Hôm nay, hôm nay đúng là có chỗ không ổn.”

Chu thị nói: “Tuy nương không thích Lương Thần biểu tỳ của con, nhưng hôm nay cũng nhờ có nàng, chỉ nói con đi Vinh Vương phủ tìm tiểu Quận chúa đi chơi. Nếu chuyện truyền ra có người nói bóng nói gió, thanh danh của con chắc chắn sẽ bị hủy hoại.”

Khương Lệnh Uyển không muốn nhắc đến Tô Lương Thần, chỉ đem chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lại một lần, cuối cùng còn nói: “Trước đó vài ngày, nguyệt sự Tứ tỷ tỳ đến, nữ nhi nghĩ sau này mình cũng sẽ trải qua việc này, liền hiếu kì hỏi. Hôm nay suýt nữa Tam tỷ tỳ hại con mất mặt, nếu bị người ngoài nhìn thấy, con cũng không còn mặt mũi mà sống nữa.”

Chu thị nghe xong tức giận đứng dậy bước ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển đuổi theo ôm chặt lấy cánh tay Chu thị nói: “Nương, chuyện này truyền ra cũng không có ích lợi gì với nữ nhi, nữ nhi lên lút trả thù lại nàng ta được rồi.” Nàng nuốt không trôi cơn giận này, dù sao cũng phải cấp cho Khương Lệnh Huệ một chút mặt mũi.

Chu thị là người bao che, nghe xong lời này cũng cảm thấy có lí, nói: “Con không được để người khác bắt nạt mình.”

Khương Lệnh Uyển lộ ra dáng vẻ ngày xưa, trừng mắt nhìn nói: “Nương không tin nữ nhi sao?”

Thấy nữ nhi mỉm cười, Chu thị không nhịn được nhéo nhéo gò má của nàng, nói: “Chỉ biết khôn vặt, nếu rơi vào tay những người đạo hạnh cao thâm, sẽ chịu khổ đấy. Xán Xán, con cùng Tông biểu ca cái kia...”

Khương Lệnh Uyển hiểu ý mẫu thân, nói: “Nương còn không tin Tông biểu ca sao? không phải cả ngày người treo huynh ấy bên mép sao?”

Chu thị nói: “Quả thực Tông biểu ca của con là đứa trẻ tốt, nhân phẩm của hần nương rất tin tưởng, thế nhưng nhìn khuôn mặt của con hôm nay, như hoa như ngọc, chỉ sợ sẽ bị người khác khi dễ.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Nương yên tâm, hôm nay nữ nhi trước mặt Tông biểu ca có chút xấu hổ thôi, khi còn bé nữ nhi chảy nước miếng, đáng về nào hần chưa từng nhìn qua, lần này còn thiếu sao? Người đừng suy nghĩ lung tung.”

Chu thị rất yên tâm với Lục Tông, nhưng nghe miệng nhỏ nữ nhi lải nhải nói, thật kinh ngạc nói: “không phải con nói đã sớm quên Lục Tông rồi sao?”

Khương Lệnh Uyển sững sờ, sau đó nhũn mày làm bầm: “Bây giờ nhìn hân, nhớ lại không được sao?” nói xong, nàng liền đứng lên: “Được rồi, nương, người về phòng đi, người ở chỗ này, bọn hạ nhân đều nơm nớp lo sợ không dám nói lời nào. Nữ nhi phải tắm rửa thay đổi xiêm y, không tiện nương nữa.”

Bây giờ nữ nhi bình an vô sự, Chu thị cũng yên lòng, căn dặn vài câu liền rời đi.

Khương Lệnh Uyển gọi Kim Kết và Sơn Trà đã được thoa thuốc, làm đáng muốn hắt vấy hai nàng, thấy các nàng vội vàng trốn chui trốn lủi, liền mở to hai mắt nói: “Trốn cái gì nha, chúng ta đều là cô nương, thẹn thùng cái gì? Đến, cho ta nhìn xem móng hai người có nở hoa không?”

Kim Kết da mặt mông, chặn lại nói: “Thoa thuốc tốt lắm rồi, tiểu thư đừng xem, đỡ làm bẩn mắt tiểu thư.”

Lời này Khương Lệnh Uyển không thích nghe, khuôn mặt tươi cười lập tức xị xuống: “nói cái gì đấy? Có lúc nào ta đối xử với các người như hạ nhân sao?”

Khuôn mặt tròn tròn của Sơn Trà nở nụ cười, ngượng ngùng che miệng nói: “Tiểu thư người đừng trêu chọc chúng ta, tuy móng không nở hoa, nhưng vẫn rất khó nhìn a. Vẫn là để nhóm nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm rửa, nhanh đôi xiêm y.”

Thấy thế, Khương Lệnh Uyển cũng không miễn cưỡng.

Hương bách mộc tràn ngập thùng nước tắm, Khương Lệnh Uyển thoải mái dễ chịu ngồi xuống, một thân da thịt trắng nõn làm người ta không nhìn được muốn sờ một phen. Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn ngực nàng, quả thực có một dấu hồng nhạt, nhưng cũng không đau lắm. Nhưng nơi này bây giờ mới phát triển, nếu lực đạo Lục Tông quá lớn không phải sẽ gây trở ngại sao, đến lúc đó khẳng định nàng sẽ đi tìm hân tính sở. Ngày sau hân muốn chạm, không có cửa đâu.

Sơn Trà tinh mắt, kinh ngạc “Ồ” một tiếng.

Khương Lệnh Uyển không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng ngạc nhiên, lát nữa thoa ngọc cao là được.”

Sơn Trà cũng không nói gì, chỉ xoay người đi ra ngoài bình phong, chuẩn bị ngọc cao.

Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong, trên người như có một tầng ánh sáng, ngay cả chân cũng không buông tha, cả người thơm ngát, lúc này nàng để chân trần nằm trên giường nhỏ, để Sơn Trà thoa ngọc cao cho nàng. Chờ làm xong, nàng tỉnh tã nhớ lại những gì hôm nay nói cùng Lục Tông, mới phát hiện biểu hiện hôm nay của nàng thật ngốc.

Trong lòng nàng vui vẻ, nhìn nhìn, không nhìn được cuốn đệm chăn, lăn một vòng toàn bộ thân thể đập vào tường.

Đùng!

“Đau...” Khương Lệnh Uyển gắt gao ôm đầu nhỏ

.

Mà Lục Tông đứng ở cửa Vệ Quốc công phủ đợi một lúc, liền cười ngửa đi trên đường một vòng, đến một nơi yên tĩnh, mới thấy có một cửa hàng trang sức, liền xuống ngựa đi vào.

Chủ quán là một phụ nhân trung niên béo ục ịch, mặc một áo bông hơi cũ, búi tóc uyển đọa kẻ, nhìn vị thanh niên trẻ đi vào, nhất thời đôi mắt sáng lên, sau đó chào hỏi: “Công tử muốn mua đồ trang sức tặng người?”

Lục Tông mặt không cảm xúc, gật đầu.

Sau đó suy nghĩ một chút, nói: “Tốt nhất là có hình hoa mẫu đơn.”

Phụ nhân nhìn vị công tử ăn mặc khí độ, biết là công tử gia đình giàu có nào đó, vội vàng lấy hàng tốt ra, nói: “Đây là đồ trang sức mới nhất của tiệm chúng ta, bên trên là phần mẫu đơn, thích hợp cho nữ tử trẻ tuổi, công tử nếu muốn mua niềm vui cho tức phụ, bộ này rất thích hợp.”

Lục Tông nhìn hộp gỗ khắc hoa mẫu đơn đầy đủ các loại trang sức, thật sự rất đẹp, thỏa mãn khe vuốt cằm nói: “Ừm, vậy lấy cái này đi.”

*Kye: Cuối cùng cũng biết đi mua trang sức cho vợ, mừng ghê)))

Phụ nhân nghe vị công tử này sáng khoái như vậy, ngay cả giá tiền cũng không hỏi, vội vàng gói lại đồ trang sức.

Lục Tông tay nhắc chiếc hộp tinh xảo trở về phủ.

Vừa mới vào tiền viện, đúng lúc tình cờ gặp Lục Bảo Thiên đưa Chu Lâm Lang đi ra ngoài.

Lục Bảo Thiên thấy ca ca nàng, lập tức vui mừng, đôi mắt long lanh, hỏi: “Ca ca, sao bây giờ huynh mới về? Huynh đi đâu vậy?”

Lục Tông nói: “Cười ngựa mà thôi.”

Hôm nay Chu Lâm Lang mặc một thân xiêm y màu trắng thêu hoa, búi tóc chỉnh tề tinh xảo, chỉ cài một cây trâm ngọc lan, nhưng mặt mày thanh tú xinh đẹp, cả người như bạch mai mùa đông, khí chất trang nhã. Đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng lẳng lẽ đánh giá nam tử cao to tuấn mĩ trước mặt, nhớ ngày ấy nàng từ trên lầu nhìn xuống, hần ngồi trên lưng ngựa, phần chân oai hùng, làm không ít tiểu cô nương đỏ mặt. Đặc biệt lúc cuối hần liếc về phía trên một cái, nháy mắt không biết đã làm mê đảo biết bao nhiêu cô nương.

Chu Lâm Lang thấy Lục Tông, không nhanh không chậm nói: “Tông biểu ca.”

Lục Bảo Thiên nói: “Ca ca, huynh nhìn xem có phải Lâm Lang đẹp hơn rất nhiều không, không nhận ra chứ gì?”

Lục Tông vuốt cằm qua loa.

Chu Lâm Lang nhận ra hờ hững trong mắt Lục Tông, không khỏi có chút thất lạc, dù từ nhỏ nàng đã được sủng trong lòng bàn tay, bây giờ lại có nam tử không để ý đến nàng. Nhưng mặt khác, nàng lại thương thức cái tính không đam mê nữ sắc này của Lục Tông, trong lòng đánh giá hần cao hơn mấy phần.

Lục Bảo Thiên biết từ nhỏ đến lớn tính cách ca ca chính là như vậy, cũng không nói gì thêm, đôi mắt rơi vào chiếc hộp trong tay hần, đôi mắt lập tức sáng lên, kinh hô một tiếng bước đến, hiếu kì hỏi: “Ca ca, cái gì đây?”

Lục Tông không tiếng động tách ra, không để Lục Bảo Thiên đụng tới, ngón từ lạnh nhạt nói: “Huynh vào trước.”

“Ài, thực sự là hũ nút, sau này làm sao có thể cưới vợ a.” Lục Bảo Thiên nhìn theo bóng lưng ca ca, trong lòng lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nhìn về phía Chu Lâm Lang phát sầu: “Lâm Lang, tỷ xem có đúng không? Muội sầu muốn chết.” Chu Lâm Lang có chút mất tập trung, đôi mắt nhìn về phương hướng kia, gạt đầu qua loa.

Thầm nghĩ: Chiếc hộp kia tinh xảo như vậy, rõ ràng để cô nương gia dùng, nếu Lục Tông không đưa cho Lục Bảo Thiên, vậy sẽ đưa cho ai?

Buổi tối Lục Tông tắm rửa xong liền lên giường, lấy từ dưới gối hai mảnh tưa kiểm nhìn một chút, sau đó mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đỗ Ngôn là gã sai vặt chuyên hầu hạ bên Lục Tông, có điều Thế tử gia không thích hạ nhân ở gần hầu hạ, chuyện gì cũng tự mình làm, làm hần ngộ ra không ít chuyện. hần canh giữ bên ngoài, canh ba gõ mõ, nghe thấy trong phòng có động tĩnh, lúc này hần mới đứng lên hỏi: “Thế tử gia, có chuyện gì vậy?”

Bên trong truyền tới âm thanh khàn khàn: “không có chuyện gì, người đi nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Ngôn nghe thanh âm có chút không thích hợp, nhưng Thế Tử gia đã nói như vậy, hần chỉ biết im lặng lui ra.

Lúc này Lục Tông đang lẳng lặng ngồi bên giường gỗ hoa lim, trên người một thân xiêm y trắng, cổ áo mở hơi rộng, lộ ra lồng ngực trơn bóng, dường như bị ác mộng dọa sợ, trên cái cổ tằm mờ mờ, gương mặt tuấn tú ửng hồng.

hần ngo ngác hồi lâu, lúc này mới đứng dậy, mở tủ đứng bằng gỗ sơn son khắc họa tiết được mạ vàng, lấy ra một cái khăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: Mira

Beta: Kye

Vào phòng, vòng qua tám bình phong bằng gỗ trầm hương khắc cảnh bốn mùa như ý, Khương Bách Nghiêu thấy thê tử đang ngồi trên giường nhomay áo choàng, nhất thời khoe miệng cong cong, vội rón rén tới gần, ôm lấy thê tử từ phía sau. Chu thị bị dọa sợ hết hồn, sau đó mới dờ khóc dờ cười oán hần một chút, sẵn giọng: “Chàng đã bao lớn rồi, vẫn không đứng đắn như vậy.”

Khương Bách Nghiêu cười cười, đến gần hôn lên mặt thê tử một cái.

Chu thị dường như đã quen thuộc với hành động thấu hương thiết ngọc* của hần, cũng không nói gì, chỉ đắm mũi kim cuối cùng hoàn thành chiếc áo bào, sau đó mới đứng dậy nói: “Đây, Quốc Công gia mặc thử xem có vừa người không, nếu không vừa, ngày mai thiết thân sẽ sửa lại.”

*thâu hương thiết ngọc: “thâu” và “thiết” đều có nghĩa là trộm, cụm này có nghĩa là trộm hương trộm ngọc, “hương” và “ngọc” ở đây muốn nói đến người

con gái đẹp, cả cụm ý chỉ hành động thân mật của nam tử đối với nữ tử, có phần lén lút.

Khương Bách Nghiêu giang rộng cánh tay, tùy ý để thê tử mặc áo bào lên người hắn, trường bào theo hình trăng lưỡi liềm càng khiến cả người hắn trở nên ôn nhuận như ngọc. Chu thị quan sát tỉ mỉ một phen, hài lòng nói: “Nhìn thử xem, Quốc Công gia cảm thấy thế nào?”

Nàng hỏi ý hắn, Khương Bách Nghiêu dứt khoát ôm người vào lòng, nói: “A Cẩm làm áo bào cho ta, tất nhiên là đẹp nhất.”

Ai lại không thích được khen, Chu thị nghe xong trên mặt liền vui vẻ.

Khương Bách Nghiêu ôm lấy thê tử, vỗ về sống lưng của nàng, ôn tồn hỏi: “Xán Xán làm sao?”

Chu thị nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn. Chuyện hôm nay cũng là do hai nha đầu kia giờ trò quý, Xán Xán nói muốn tự giải quyết, vậy nên thiếp thân cũng sẽ không quản, nhìn cũng biết sẽ không làm ra chuyện gì xấu.”

Khương Bách Nghiêu biết “hai nha đầu kia” trong miệng thê tử ám chỉ ai, liền hạ mắt nhìn đỉnh đầu thê tử, nói: “Nếu hai nha đầu kia không an phận, vậy sao mấy năm nay vẫn đối xử tốt như vậy?” Hắn là một kẻ tự bệnh, thê tử cũng là người tự bệnh, hai người thương yêu nữ nhi như bảo bối tâm can, nhưng thê tử cũng không cùng hai nha đầu kia tính toán, mà để mặc các nàng lén lút làm trò vặt. Mấy năm nay mấy đường tỷ muội biểu tỷ muội cứ như thế trong tối ngoài sáng đầu đá nhau.

Chu thị nghe xong cong môi nở nụ cười, khuôn mặt chậm rãi nâng lên.

Khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, mặt mày như họa, năm tháng dường như không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ là có thêm một luồng ý vị quý phụ.

Nàng mở miệng nói: “Quốc Công gia còn không hiểu ý tứ thiếp thân? Xán Xán của chúng ta từ nhỏ đã được sủng trong lòng bàn tay, ngàn kiểu vạn sủng lớn lên, sau này lập gia đình, chúng ta không bảo vệ được, Xán Xán lập tức mất đi lớp bảo hộ, sẽ không thể tự che chở chính mình... Bây giờ thiếp ngoài mặt bỏ mặc hai nha đầu này, nhưng đến cùng vẫn là phải người trông coi, nha hoàn, ma mụ bên người các nàng, ai không phải do thiếp an bài? Coi như thật sự có làm ra chuyện gì quá đáng, thiếp thân tất nhiên sẽ không nương tay, hiện nay chỉ là mấy kẻ vặt của tiểu cô nương, cũng không phải chuyện gì lớn, còn thật sự nghĩ chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay. Tuổi tác nhỏ, chưa trải sự đời, tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, coi người khác đều là kẻ ngu sao?”

Khương Bách Nghiêu nghe xong, mới như có điều suy nghĩ nói: “Ý nàng là xem mấy nha đầu kia thành bia ngắm cho Xán Xán luyện tập ‘nên có tâm phòng người’?”

Chu thị gật đầu: “Chính là ý này. Các nàng nếu không có ý đồ xấu, thiếp thân tất nhiên sẽ đối xử tốt, không làm cái gì khác. Xán Xán có chút thông minh, nhưng có lúc tính tình quá lẩm liết, dễ để người ta lợi dụng sơ hở. Hai nha đầu này nếu làm quá, thiếp thân tất nhiên sẽ tự tìm nhà chồng sớm gả các nàng đi.”

Thê tử dụng tâm lương khổ một phen, Khương Bách Nghiêu không nhịn được cảm thán: “Vi đôi nhi nữ này, nàng cũng tiêu tốn không ít tâm tư.”

Chu thị nói: “Quốc Công gia cũng nói, một đôi nhi nữ này là hai bảo bối, thiếp thân có thể không tốn tâm tư sao? Lúc này chuyện khẩn thiết nhất là hôn sự của Dự nhi, chớp mắt một cái qua năm đã mười bảy, hôn sự không thể kéo dài hơn nữa. Dự nhi nhà chúng ta nhân phẩm ngoại hình đều tốt, nếu như thành thân, để hắn kiểm chế lại tâm tư, tính tình cũng có thể trầm ổn chút, nếu làm cha rồi, càng có thể hiểu được hai chữ ‘trách nhiệm’.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Vậy lúc Tết đến, chúng ta phải xem xét kĩ càng một phen, con dâu này không thể qua loa được.”

Chu thị “vâng” một tiếng, còn nói: “Trong lòng thiếp thân đã có mấy nhân tuyển, đang định Tết đến nhìn thử xem phẩm tính của mấy cô nương này, nếu là không sai, liền để Dự nhi nhìn qua, quan trọng nhất là hắn yêu thích. Thiếp thân cũng không tin, ánh mắt thiếp thân chọn thê tử cho hắn, còn có thể có cái gì không thỏa mãn.”

Khương Bách Nghiêu cũng sàu, sàu xong hôn sự của nhi tử, liền tới lượt nữ nhi, không khỏi than thở: “Chọn xong con dâu này, đến thời điểm đó chuyện con rể lại là sự tình làm người ta đau đầu.”

Nhớ đến nữ nhi mình, Chu thị thực sự cảm thấy chuyện này khá đau đầu. Nàng ngẩng đầu lên, nói: “Vậy đến lúc ta chúng ta cùng nhìn xem, mấy ngày lễ Tết, thật khó mới có dịp mọi người đều mang hài tử nhà mình đi ra ngoài dạo một vòng. Nếu không biết gốc rễ nhân gia, thiếp thân vẫn là không yên lòng.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Ý của nàng là...muốn cho Xán Xán gả đến nơi nào gần một chút?”

Chu thị nói: “Vâng. Tốt nhất là hài tử chúng ta nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, đáng tiếc Vãn nhi tính tình quá ôn hòa, Tranh nhi lại là thân nữ nhi...”

Khương Bách Nghiêu nghe xong không nhịn được “Xì” một tiếng nở nụ cười, nặn nặn mặt thê tử: “Nàng còn cân nhắc cả Tranh nhi?”

Chu thị giương mắt oán hận một chút, nói: “Quốc Công gia, có cái gì buồn cười? Còn không phải là thiếp thân sốt ruột sao?”

Hai vợ chồng tắm rửa xong lên giường, Khương Bách Nghiêu ôm thê tử, lúc này mới đột nhiên nói: “A Cẩm, nàng cảm thấy Tông nhi thế nào?”

nói tới Lục Tông, trong lòng Chu thị không thể thỏa mãn hơn, nghĩ tới con trai mình nếu có thể chịu khổ như Lục Tông, vậy thì tốt. Nàng bỗng nhiên sững sờ, xoay người nhìn phu quân mình, há miệng nói: “Ý tứ Quốc Công gia là...”

Khương Bách Nghiêu nói: “Khi Xán Xán còn bé, vô cùng thân thiết với Tông nhi, Tông nhi ngoài mặt trầm mặc ít lời, trên thực tế lại là người biết chăm sóc. Trước đây chúng ta nói Tông nhi lớn hơn vài tuổi so với Xán Xán, sợ là muốn sớm cưới vợ, nhưng vào lúc này, Xán Xán nhà chúng ta cũng đã mười ba, nếu là thêm một năm nữa, sợ là cũng không quá phận đi... Hơn nữa lớn hơn nhiều tuổi cũng có chỗ tốt, sẽ càng biết chăm sóc người không phải sao? Lại nói, Vinh Vương nhiều năm đều không có ý nghĩ tái giá, trong phủ chỉ có một Trắc phi, nếu Xán Xán gả qua, vấn đề mẹ chồng nàng dâu cũng không có, hơn nữa tiểu Quận chúa Vinh Vương phủ từ nhỏ đã là bằng hữu của Xán Xán, chị dâu em chồng ở chung cũng không thành vấn đề.”

Vừa nói như thế, Chu thị cũng thực sự cảm thấy Lục Tông không sai, nàng nghĩ thêm chuyện hôm nay, nữ nhi rõ ràng vẫn nhớ đến Lục Tông. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Chu thị nở nụ cười, nói: “VẬY sau này thiếp sẽ lưu ý hơn.”

Mùa đông ở Tân thành đều đặc biệt lạnh, Tuyền Họa biết chủ tử nhà mình là đại nam nhân, bên trong phòng ngủ không đốt địa long, nhưng nàng sợ lạnh, mỗi ngày đều sẽ chuẩn bị một bình nước nóng. Lúc Tuyền Họa đi vào, Khương Dự đang đứng ở bên cạnh giá gỗ hoa lê cạnh giường. Nàng nhanh chóng đi tới, để bình nước nóng trong tay vào trong chậu, lúc này mới giờ tay lên, nói: “Đại công tử, để nô tỳ hầu hạ người.”

Thấy Khương Dự không nói lời nào, trong mắt Tuyền Họa dâng lên niềm hi vọng.

Hôm nay Đại công tử ra ngoài gặp bạn, bây giờ gương mặt trắng tút hơi ửng hồng, đôi mắt mê ly. Tuyền Họa biết Đại công tử say rồi, không nói tiếng nào cởi áo bào của hắn ra, lúc cởi áo bào, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, nhất thời tay nhỏ run rẩy, ngừng đầu nhìn lần thứ hai.

Dung mạo Đại công tử giống Quốc Công gia, là một người tuấn lãng, nàng hầu hạ bên người Đại công tử mấy năm, bây giờ Đại công tử tuổi đã lớn, phu nhân vẫn yên tâm để nàng là nha hoàn thiếp thân hầu hạ bên người Đại công tử, hàm ý này không cần nói cũng biết. Nàng cũng là tiểu cô nương, nhìn Đại công tử tuấn lãng như vậy, làm sao có thể không yêu thích?

Chỉ là...

Tuyền Họa đem người đưa đến giường nhỏ, khom người thay hắn cởi giày.

Khương Dự có chút say, đầu đau nhức, mơ mơ màng màng phảng phất nghe thấy âm thanh của Tuyền Họa. Hắn liền tiến vào trong chậu đệm, xoay chuyển thân mình, liền nghe thấy bên người có một luồng hương thơm, hắn chợt nhớ tới bóng lưng mặc áo choàng trắng thêu hoa mai ngày ấy, giờ tay đi mờ, lòng bàn tay truyền đến một trận mềm mại, lúc này mới nhất thời tỉnh táo, mau chóng mở mắt ra.

Hắn ngồi bật dậy, cảm lấy y phục bên cạnh bao lấy thân thể, lớn tiếng trách cứ: “Người làm cái gì vậy?”

Tuyền Họa không ngờ Đại công tử đột nhiên tỉnh, nhất thời khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt, trên mặt vừa ngượng ngùng vừa sợ sệt, cắn môi âm thanh run run nói: “Đại công tử có phải là không thích nô tỳ? Hay là chê nô tỳ không đủ xinh đẹp?”

Trán Khương Dự nhảy lên thịnh thịch, nhìn Tuyền Họa bên người, thấy xiêm y trên người nàng rơi xuống, cả người trần truồng, chỉ mặc duy nhất một cái yếm hạnh đào thêu hoa lan. Dung mạo Tuyền Họa vẫn còn trẻ, có được một thân thể băng cơ ngọc cốt, tư thái thướt tha, khuôn mặt nhỏ càng mỹ mạo hơn người, xác thực là phong cảnh say lòng người. Có lẽ có chút rượu, trong người hắn có chút bức bối, lúc này yết hầu khô khốc, một lát sau mới hít sâu một hơi, nói: “Người mau lui xuống.”

“Đại công tử ——” Tuyền Họa một tay ôm lấy cánh tay Khương Dự, “Nô tỳ cũng không phải nha hoàn bình thường, nô tỳ là hầu hạ...”

“Tuyền Họa, người hầu hạ ta nhiều năm, cũng coi như là tận tâm tận lực, ta đối với người thế nào, trong lòng người rõ ràng. Lần trước ta đã nói với người, lần sau không được như vậy nữa...” hắn đem xiêm y khoác lên người nàng, trên mặt hiện lên vẻ sẵn sàng hiếm thấy, “cô nương gia, nên yêu quý chính mình một chút, không nên dễ dàng hành hạ thân mình, có hiểu không?”

Tuyền Họa bị nói tới mức mặt đỏ tới tận mang tai, hồi lâu mới gật đầu: “Nô tỳ đã rõ, kính xin Đại công tử trách phạt.”

Khương Dự biết, Tuyền Họa tuyệt đối trung thành với hắn, chuyện hôm nay nếu truyền ra ngoài, đối với hai người đều không phải chuyện gì tốt, lúc này mới nói: “Từ hôm nay, người đến gian ngoài hầu hạ, không được tiến vào phòng ta.”

Tuyền Họa vừa nghe nhất thời há hốc mồm, vội nói: “Đại công tử, nô tỳ ——”

Khương Dự nói: “Chờ khi nào người suy nghĩ thấu đáo, ta sẽ suy xét để người đi vào hầu hạ tiếp. Giờ người lui xuống trước đi.”

Tuyền Họa cũng không dám nói gì, trực tiếp mặc lại xiêm y bị rơi trên giường. Nghĩ tới hành động vừa rồi của mình, trong lòng dâng lên ngượng ngùng. Nàng biết Đại công tử là người tốt, có lúc như một đứa bé không chịu lớn, nhưng đối đãi hạ nhân vô cùng tốt. Chính nàng yêu thích hắn, sợ dĩ có thể thiếp thân hầu hạ hắn, là vinh dự của nàng. Nhưng bây giờ Đại công tử đã lớn tuổi, chắc chắn là sẽ thành thân, nếu ngày sau phu nhân vào cửa, sợ là trong mắt không dung nổi một hạt cát, lúc đó nàng nên đi nơi nào. Cho nên nàng mới nghĩ, nếu Đại công tử thực sự đụng vào nàng, ngày sau chắc chắn sẽ lưu lại mấy phần tình cảm.

Bây giờ nghĩ lại, là nàng quá ngu xuẩn. Hành động lần này, chỉ khiến đại công tử xem nhẹ nàng thôi.

Tuyền Họa nhất thời cảm thấy hối hận cũng không kịp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Khương Lệnh Uyển cảm thấy bụng có chút trướng trướng.

Đến lúc nhận ra hai chân có chút không khỏe, lúc này mới xốc chân đệm lên, nàng phát hiện trên y phục đó điểm hồng mai, trên đệm giường cũng dính, nhất thời há hốc mồm.

Kim Kết đi vào, thấy tiểu thư nhà mình hiếm khi không cần gọi đã tỉnh, cười khanh khách hầu hạ tiểu thư rửa mặt, tới lúc nhìn thấy dấu vết trên đệm, lúc này mới ngăn người, sau đó nở nụ cười, nói: “Nô tỳ chúc mừng Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển nóng mặt.

Thăm nghĩ: Chuyện này có gì tốt mà chúc mừng?

Chỉ là hôm qua Khương Lệnh Huệ nháo trò như thế, hôm nay nguyệt sự của nàng thật sự đến rồi.

Kim Kết biết tiểu thư lần trước lúc đến Thanh Hà cư thăm Tứ tiểu thư, đối với nguyệt sự của nữ tử cũng là có hiểu biết, cũng không giống nàng lúc trước mặt mày đỏ chót, một chữ cũng không biết. Bây giờ nhìn sắc mặt tiểu thư sững sờ, Kim Kết vội nói: “Nô tỳ trước tiên hầu hạ tiểu thư tắm rửa, sau đó đem tin tức này báo cho phu nhân biết. Lục tiểu thư của chúng ta a, rốt cục cũng trở thành đại cô nương.”

Đại cô nương.

Khương Lệnh Uyển sờ cái bụng hơi trướng của mình, rũ rũ mắt, nghĩ thầm: Nguyệt sự đến rồi, nàng càng ngày càng phải tự chăm sóc thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Kye

Beta: Mira

Chu thị vừa nghe được tin tức này, liền vội chạy sang, trên mặt không giấu được niềm vui mừng.

Vào phòng, nàng nhìn nữ nhi mặc một thân váy bông màu hồng thêu hoa đang ngồi trên giường nhỏ, trong tay cầm bình nước nóng, xoa người nhìn mình, ngọt ngào kêu một tiếng: “Nương.”

Nhìn khuôn mặt tươi rói của nữ nhi, Chu thị thất thần trong nháy mắt.

một lúc sau, nàng tỉnh tê đánh giá sắc mặt nữ nhi, ân cần nói: “Xán Xán, có cảm thấy không khỏe không?” Nàng ngồi xuống nói tiếp: “Nguyệt sự của cô nương gia là chuyện đại sự, thân thể không khỏe là chuyện bình thường, mấy ngày này con ở trong phòng nghỉ ngơi đi, không có chuyện gì đừng đi lại nhiều.”

Thường ngày sau tết là lúc Khương Lệnh Uyển thích gây ầm ỹ nhất, bây giờ muốn nàng ngoan ngoãn ở trong phòng, đúng là nàng có chút không vui. Nàng quyết miệng, cái miệng nhỏ vầu lên như ẩm quai dầu, trừng mắt nhìn Chu thị, bất mãn nói: “Nương yên tâm, nữ nhi sẽ chú ý hơn một chút, chỉ là khó khăn lắm mới đến ngày tết, nương nhưng lại giam nữ nhi trong phòng. Ngày mai Tranh biểu tỳ bọn họ nếu đến tìm nữ nhi chơi đùa, nữ nhi sẽ chú ý hơn một chút, sẽ không làm chuyện hồ đồ.”

Đối với Tiết Tranh, Chu thị cảm thấy đầu hơi đau.

Nàng biết quan hệ giữa nữ nhi với Tiết Tranh rất tốt, nàng cũng rất yêu thích đứa nhỏ này, nhưng tính tình của Tiết Tranh nửa điểm cũng không giống một tiểu thư khuê tú, nàng chỉ sợ nữ nhi đi theo Tiết Tranh, học những cử chỉ thô tục kia, vậy không thể được.

Chu thị nói: “Vậy con chú ý hơn một chút.”

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu, nàng sao có thể không biết suy nghĩ của mẫu thân, tuy Tiết Tranh không giống một tiểu thư khuê các, nhưng tính tình thẳng thắn, nàng rất thương thích những vị cô nương như vậy. Người bên ngoài cảm thấy Tiết đại tiểu thư tính cách thô tục, không thích hợp quản gia, không phải ứng cử viên thích hợp cho vị trí chủ mẫu đương gia, nhưng nàng tin tưởng luôn có nam tử biết cách nhìn người.

Chỉ là...

Khương Lệnh Uyển rũ mắt.

Kiếp trước lúc Tiết Tranh mười chín tuổi, mới bị cô dượng nàng khuyên bảo liên tục gả nàng cho biểu đệ họ hàng xa Đường Cừ nhỏ hơn nàng ba tuổi, tiểu biểu đệ kia cũng là người ngoan ngoãn biết điều, là một chủ nhân hiền lành, tâm tư cũng rất đơn thuần. Tuy nói là “Nữ đại tam, ôm kim gạch”, nhưng sau khi hai người thành thân, Tiết Tranh cũng từng than oán với nàng, nói là vào đêm động phòng hoa chúc, tiểu biểu đệ kia ôm cô áo sắc mặt tái nhợt,

làm cho nàng cảm thấy mình giống như ác bá cường đoạt thiếu nữ nhà lành, nhưng cuối cùng vì muốn báo cáo kết quả, vẫn là dủ dỗi hấn làm phu thê chi lễ cho xong.

Hồi đó nàng bị Tiết Thanh so sánh liên tục, cảm thấy nếu thành thân, cố gắng sống qua ngày cũng không sao.

Ví dụ như lúc trước nàng không thích Lục Tông, nhưng sau khi thành thân, cuộc sống hai người cũng coi như tạm ổn.

Nhưng ngày vui chóng tàn, không quá nửa năm, vị tiểu biểu đệ của Tiết Thanh liền mang trọng bệnh, nằm thoi thóp, tìm rất nhiều đại phu, ngay cả ngự y trong cung cũng mời đến, đều nói không thể cứu vãn. Sau đó thực sự không có cách nào. cô nàng đi tới Tương Nguyên tự, được Trần đại sư chỉ điểm, nói mệnh cách của Tiết Thanh quá mức phú quý, nam tử tâm thường e rằng không chịu đựng nổi.

Tiết Thanh xưa nay là người rất nghĩa khí, với tiểu biểu đệ kia tình tỷ đệ nhiều hơn tình phu thê, theo ý nàng, nàng đã thành thân với Đường Cừ, vậy phải phụ trách cho hắn, bây giờ nếu là bản thân nàng hại mệnh hắn, vậy nàng không có cách nào an tâm. Nên sau khi Tiết Thanh biết tin tức này, liền tự chủ trương hòa li với tiểu biểu đệ, tiền trăm hậu tấu như vậy, suýt nữa chọc cô dượng tức giận muốn hồng. Quả nhiên, tiểu biểu đệ kia sau khi hòa li, thân thể lập tức tốt lên. đã như thế, càng xác minh lời Trần đại sư kia quả thực không sai.

Nhưng người ngoài lại không cho rằng như vậy —— cái gì mệnh cách quá mức phú quý? Đây là điều gia đình giàu có nói cho dễ nghe chút thôi, nói trắng ra chính là mệnh khác phu.

Sau khi Tiết Thanh hòa li với Đường Cừ, việc hôn nhân sau này cũng không có tin tức nữa.

cô dượng nàng sốt ruột tóc bạc không ít, nàng cũng vì điều này mà lo lắng vài ngày không ngủ sâu, gầy một vòng lớn, dù sao Tiết Thanh cũng là một trong số ít người nàng có thể thân thiết. cô nương gia tuổi ngày càng lớn, việc hôn nhân cũng là chuyện khó nói, huống hồ là Tiết Thanh hòa li, không có người nào gia cảnh trong sạch chịu nàng. Nhưng nửa đêm Tiết Thanh cũng không để trong lòng, một lần lần trở lại Trung đông Hầu phủ, lại có thể luyện kiếm vung đao, vui mừng biết bao nhiêu, sau này còn có ý nghĩ ra chiến trường với ca ca và Lục Tông cũng nhau giết địch, ý nghĩ này, suýt nữa làm cô dượng quỹ xuống, lúc đó nàng ấy mới bỏ qua cho.

Nghĩ đến chuyện đó, Khương Lệnh Uyển không nhịn được thở dài một hơi.

Kiếp này nàng cũng muốn nỗ lực để Tiết Thanh có dáng vẻ của một đại tiểu thư, nhưng bản thân lại như con gà mờ. Chỉ là, nàng không tin, cô nương tốt như vậy, còn ai lại không thích.

Chu thị đi thăm nữ nhi xong, liền khuyên Khương Lệnh Uyển ở trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng chân này Chu thị vừa đi, chân sau Khương Lệnh Uyển đã bước ra khỏi Ngọc Kỳ viện. Tuy bây giờ hơi yếu, nhưng thân thể tiểu cô nương khỏe mạnh, rất có sức sống, làm sao có thể chịu ngồi một chỗ?

Khương Lệnh Uyển mặc một chiếc áo lông cừu trắng thật dày, trên đầu đội một cái nón thỏ lông xù, trang phục xinh đẹp, lúc này mới đi đến Tây Viện.

Đúng lúc gặp Khương Lệnh Huệ ở hành lang.

Nhưng Khương Lệnh Huệ nhìn thấy Khương Lệnh Uyển lại quay đầu bước đi.

Khương Lệnh Uyển chạy nhanh tới ngăn cản, cười dài nói: “Tam tỷ tỷ chạy nhanh như vậy làm gì? Muội ăn thịt gì sao?”

Khương Lệnh Huệ biết chuyện hôm qua là do nàng nhất thời buồn bực, không có cân nhắc chu toàn, Khương Lệnh Uyển tất nhiên biết là nàng làm, bây giờ khẳng định đến đây tìm nàng tính sổ. Mới vừa rồi nàng còn muốn tránh, bây giờ bị ngăn cản, tất nhiên là sĩ diện ưỡn ngực, con mắt dường như muốn đặt lên đỉnh đầu: “Lục muội muội tìm tỷ có chuyện gì?”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, bàn tay trắng nõn lấy từ trong lòng ra một hộp hương phấn nam hồng ngọc, sau đó chậm rãi mở ra, nói: “Hương phấn này mua từ Phi Thúy trai, là vật tốt, muội muội vẫn luôn nhớ trước đây Tam tỷ tỷ nói muốn có hộp hương phấn này, hôm nay muội đến đây muốn hỏi tỷ xem, có được hay không...”

đang nói, Khương Lệnh Uyển nở một nụ cười tươi, học cử chỉ thường ngày của Tiết Thanh, kéo cổ áo của Khương Lệnh Huệ, đổ hết hộp hương phấn vào.

Khương Lệnh Huệ không ngờ Khương Lệnh Huệ sẽ hành động vô liêm sỉ như vậy, nhất thời không phòng bị, chờ đến lúc tinh thần hồi phục, vội vàng túm chặt lại cổ áo, con mắt tròn tròn: “Khương Lệnh Uyển! Người thật quá đáng!”

một cô nương gia, còn biết xấu hổ hay không? thật đúng là chơi lâu với Tiết Thanh, một ít hành động thô thực cũng học được.

Khương Lệnh Uyển thu lại nụ cười, một đôi mắt sáng lấp lánh, nói: “Muội quá đáng? Hôm qua Tam tỷ tỷ đưa son cho muội, hôm nay muội đưa hương phấn cho tỷ, cũng coi như trả lễ, sao có thể nói là quá đáng? Có điều, muội muội ta khuyên tỷ một câu —— bây giờ đã đến thời điểm làm mai cho tỷ tỷ, làm việc vẫn nên thu liễm lại một chút.”

Khương Lệnh Huệ tức giận đến đau đầu, nhưng chuyện này quả thực là nàng nháo ra trước, nếu nói ra, nàng cùng Khương Lệnh Uyển đều không ăn được quả ngon. Hơn nữa... Khẳng định mọi người đều sẽ thiên vị nàng ta! Trong phủ từ trên xuống dưới, đều khi dễ nàng không có mẹ ruột che chở, cha lại không yêu thương, bị hồ ly tinh kia mê hoặc xoay vòng vòng, trong mắt chỉ có một mình đệ đệ.

Khương Lệnh Uyển đi trong sân thưởng thức hộp phấn trên tay, Sơn Trà đi bên cạnh lo lắng giương mắt, nhỏ giọng nói: “Lục tiểu thư không sợ Tam tiểu

thư cáo trạng sao?”

Khương Lệnh Uyển ngừng cước bộ, lạnh nhạt nói: “sẽ không.”

Hai kiếp, sao nàng có thể không hiểu vị Tam tỷ tử này? Bất nạt thiện sợ ác, chỉ ham muốn thoải mái nhất thời, hơn nữa lại là người dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu công khai cáo trạng, khẳng định sẽ cho rằng nàng lên lút trả thù. Hơn nữa nàng ta cũng biết là mình có lỗi trước, sẽ không chiếm được sự đồng tình. Kỳ thực mà nói, nàng không có oán hận gì mấy với Khương Lệnh Huệ, tiểu cô nương ồn ào nhốn nháo, làm chuyện xấu đều rất công khai, nên nàng cũng sẽ đùa vui với nàng ta một chút, hộp hương phấn này nàng còn bỏ thêm vài thứ khác, đủ làm nàng ta khó chịu một thời gian.

Nếu so lòng dạ, Tô Lương Thần cao hơn nàng ta không biết bao nhiêu lần.

Tô Lương Thần và Khương Lệnh Dung mới là người nàng cần đề phòng.

Khương Lệnh Uyển thuận tay ném hộp hương phấn vào trong một cái hồ, nghe được tiếng “ùm ùm”, mới nhìn Sơn Trà nói: “đi, chúng ta đến gặp ca ca.”

.

Lúc Khương Lệnh Uyển đi đến Phẩm Trúc cư, Tuyền Họa thả việc trên tay xuống, đi tới hành lễ. Khương Lệnh Uyển nhìn một chút, mới hỏi: “Ca ca đâu?”

Tuyền Họa quy củ nói: “Đại công tử đang ở thư phòng.”

Khương Lệnh Uyển xoay người muốn đi tìm ca ca, nàng nhìn khuôn mặt nhỏ biết vâng lời của Tuyền Họa, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nghi ngờ hỏi: “Ngươi không phải nha hoàn vẫn hay hầu hạ bên cạnh ca ca sao? Sao lúc này lại không ở thư phòng?”

Lần trước lúc nàng đi tìm ca ca, liền nhìn thấy Tuyền Họa hầu hạ bên cạnh, áo hồng thêm hương đầy.

Nàng biết Tuyền Họa là nha hoàn thiếp thân bên cạnh ca ca. Nam tử của gia đình giàu có, đến tuổi ca ca của nàng, mỗi người đều đã đến lúc thành thân, tất nhiên đều sẽ trải qua chuyện nam nữ, trong phòng luôn có mấy nha hoàn xinh đẹp. Nam nhân lớn lên có nhu cầu, nàng có chút rõ ràng, nhưng nếu đặt trên người nàng, lại làm nàng hoảng hốt, có lẽ nàng được nuông chiều quen rồi, không thích người khác dùng đồ vật của mình, cả nam nhân cũng vậy. Nếu Lục Tông có nha hoàn thông phòng, trong lòng nàng khẳng định sẽ không thoải mái, nhưng cũng may là Lục Tông giữ mình trong sạch. Chỉ là kiếp trước sau khi thành thân, nàng cũng có chút hiểu chuyện nam tử, từng mặt dày hỏi qua Lục Tông, nhưng cuối cùng thường là không hỏi được nguyên do, bản thân còn bị hấn bất nạt rất thảm.

Đối với ca ca, nàng chỉ là muội muội hần, chuyện trong phòng hần, nàng không quản được.

Huống hồ bên cạnh ca ca có một Tuyền Họa như vậy, so với Nhị thúc của nàng ngày xưa, ca ca nàng quả thực tốt đến nói không nên lời.

Tuyền Họa bị chọc trúng chuyện thương tâm, thanh âm trầm thấp cắn môi nói: “Bẩm Lục tiểu thư, là nô tỳ làm hỏng chuyện, chọc Đại công tử không vui.”

Khương Lệnh Uyển cũng không quản những chuyện này, nếu ca ca không trách phạt nàng, đại khái cũng không phải đại sự gì, sau khi nghe liền gật gù đi thư phòng.

Đến thư phòng, Khương Lệnh Uyển đứng bên ngoài hô vài tiếng, thấy bên trong không phản ứng, lúc này mới nhấc váy đi vào.

Nàng ngược nhìn lên bàn sách, phát hiện căn bản không có ai.

“Ca ca?” Lòng mày Khương Lệnh Uyển nhíu lại, đi tới trước bàn đọc sách, nhìn chung quanh đánh giá một phen, cúi đầu xuống, phát hiện trên bàn sách có một bức họa.

trên bức họa vẽ bóng lưng một cô gái, tính tế thướt tha yêu kiều.

cô gái trong tranh khoác một cái áo choàng trắng thêu hoa mai, xuất trần thoát tục không nói nên lời

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân

Năm mới vừa qua, Khương Lệnh Uyển lại thêm một tuổi.

Tiểu cô nương mười ba mắt ngọc mây ngài, da tuyết môi đỏ, yếu điệu thực nữ, rất được nhiều người yêu thích. Hôm nay là mừng hai, Khương Lệnh Uyển dậy thật sớm, sau khi đứng dậy để Kim Kết hầu hạ rửa mặt mặc quần áo. Xưa nay nàng hay xoỉ mái, ngày kế muốn mặc xiêm y gì, đeo trang sức gì, Kim Kết đều sớm hỏi qua ý nàng, chỉ là tâm tư cô nương gia biến hóa nhanh như chớp, đến ngày thứ hai lại thấy chỗ này không tốt chỗ ấy không được, phiền nhiễu thật lâu mới ăn mặc chỉnh tề được.

Khương Lệnh Uyển nhìn Kim Kết lấy ra một chiếc áo bông thêu mai hồng, bông nhú lông mây nói: “Đổi cái khác đi.”

Kim Kết vội vàng thu váy lại, từ trong tủ áo gỗ lê lấy ra một chiếc áo ngắn thêu cảnh lựu hồng tinh xảo, hỏi: “Tiểu thư, cái này thế nào?”

Nàng giương mắt nhìn, biết xưa nay tiểu thư vô cùng kỹ tính, chỉ lẳng lặng chờ nàng lên tiếng. Nào biết lúc này tiểu thư không để ý nữa, liếc mắt liền gật đầu. Kim Kết cười tủm tỉm, cầm xiêm y giúp tiểu thư nhà mình mặc vào, một mặt nói: “Mấy bộ xiêm y trong ngăn kéo đều do Thượng Nguyệt Cẩm Tú phường mang đến, lúc trước tiểu thư đã nhìn qua, đều rất thích, không ngờ hôm nay lại không thích... Lần trước nô tỳ còn nói giỡn với Sơn Trà rằng Lục tiểu thư kỹ tính như vậy, sau này gả tới nhà chồng, không biết tòa kim son kia có thể nuôi nổi được ngài không nữa.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong cười cười, con người lấp lánh, tâm tình cũng tốt hơn một chút.

Cũng không phải sao, Lục Tông là người có bản lĩnh, làm ra núi vàng núi bạc, đương nhiên có thể nuôi nổi nàng, nếu đổi thành người khác, những nhà đó chỉ có cách bán nhà cho nàng xài. Lại nói, nàng quả thực rất phá sản, kiếp này coi như thu lại một chút, nhưng những tháng ngày thoải mái tự tại quen rồi, sao có thể dễ dàng học được cách tiết kiệm? Đây chính là đạo lý “Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu học kiệm khó.”

Dùng xong đồ ăn sáng, Khương Dụ liền qua đây.

Hôm nay đến An Vương phủ làm khách, Khương Dụ mặc một thân trường bào cổ tròn màu trắng bạc thêu lá trúc phía cổ tay, tóc được ngọc quan cố định, cả người thoải mái phần chần, mặt mảy như ngọc, chỉ cần không nói lời nào, người ta sẽ vẫn nghĩ rằng hắn là một người hiền lành lịch sự, nhưng vừa mở miệng, tính tình liền bại lộ.

Khương Dụ nhìn muội muội mình mấy ngày nay có chỗ nào đó không thích hợp, dường như không muốn thân cận với hắn.

Từ nhỏ đến lớn, muội muội nhìn thấy hắn luôn một miệng gọi “ca ca”, thanh âm êm dịu dễ nghe, ngọt đến nỗi khám sâu vào trong tâm, hắn luôn nghĩ sẽ dành cả đời che chở muội muội bảo bối này.

Khương Dụ ngồi xuống, nhìn muội muội nhà mình, thoáng nhấc mắt, lúc này mới ho nhẹ một tiếng hỏi: “Xán Xán, ca ca chọc giận muội lúc nào sao?”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng.

Mấy ngày nay trong lòng nàng phát sầu, lại không có người chia sẻ, một chỗ không biết làm thế nào.

Khương Dụ thấy muội muội không nói tiếng nào, biết hắn đoán đúng rồi. Chuyện của tiểu cô nương, đương nhiên không thể giống như hồi còn bé, tâm tình gì cũng thể hiện hết trên mặt, khiến người ta nhìn một cái liền thông thấu. Khương Dụ mở miệng muốn hỏi rõ ràng, đã thấy muội muội đứng dậy, nói: “Ca ca, chúng ta đi thôi, đừng để cha mẹ đợi lâu.”

Khương Dụ vội vàng đứng dậy đuổi theo bước chân muội muội.

Hai nha hoàn cũng theo sát phía sau.

Khương Lệnh Uyển là tiểu cô nương hoạt bát dễ thương, nhưng vừa ra khỏi nhà, bước đi liền trở nên đoan trang khéo léo, nghiêm túc một bộ tiểu thư khuê các. Khi nàng đi tới hành lang, đúng lúc gặp phải Tô Lương Thần. Tô Lương Thần vẫn giống như năm trước, ăn tết cũng không trở về nhà, chờ qua tuổi mới, lại tìm ngày trở về nhà một chuyến, xem như có ý tứ. Tô Lương Thần nhìn thấy Khương Lệnh Uyển và Khương Dụ, muốn mặt tràn đầy ý cười, chủ động chào hỏi: “Đại biểu ca cùng Uyển biểu muội đi thăm An Vương phủ sao, bên ngoài hơi lạnh, Uyển biểu muội phải mặc nhiều một chút.”

Khương Lệnh Uyển cười cười: “Cảm ơn Lương Thần biểu tỷ quan tâm.”

Mấy ngày nay nàng có nguyệt sự, thân thể rất quan trọng, hôm nay cũng mặc xiêm y nhiều hơn.

Nhìn Khương Lệnh Uyển và Khương Dụ đi xa, nha hoàn bên cạnh Tô Lương Thần mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Lục tiểu thư này thật là không có giáo dục.”

Tô Lương Thần không lên tiếng, nhìn xa xa, chậm rãi nói: “Lớn lên kim tôn ngọc quý, nàng ta đương nhiên cho rằng ai nào cũng xem nàng ta là bảo bối, chúng ta sống dưới một mái nhà, thuận theo nàng ta một chút là được.” nói xong, liền đi về phía sân phòng lão thái thái.

.

Khương Lệnh Uyển biết xưa nay nẫu thân và An Vương phi không hợp, nhưng tết mừng hai vẫn phải về nhà mẹ đẻ một chuyến, tuy ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu đã không còn, nhưng nói thế nào thì vẫn còn cữu cữu ruột a.

Thời điểm một nhà bốn người đến An Vương phủ, quân gia đã nhìn thấy từ xa, lập tức vui mừng hoan hỉ tiến tới đón người. Tết năm nay náo nhiệt, ở An

Vương phủ cũng giăng đèn kết hoa. An Vương chỉ có một muội muội, hôm nay cố ý chiều đãi cả nhà bọn họ.

Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn An Vương và Chu Quý Hành đi tới.

nói thế nào thì Chu thị vẫn còn chút tình cảm với người ca ca này, nhìn thấy liền gọi một tiếng ca ca, sau đó quay sang đôi nhi nữ nhà mình nói: “Dụ nhi, Xán Xán, mau gọi cữu cữu.”

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển mang theo ý cười, cùng Khương Dụ hướng về phía An Vương gọi cữu cữu.

An Vương mặc xiêm y mới tinh, khuôn mặt ôn hòa hiền lành, đôi mắt rơi vào trên người hai đứa cháu ngoại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, càng nhìn càng vui, liền nói: “Xán Xán càng ngày càng đẹp, giống như muội hồi nhỏ vậy, luôn được mọi người yêu thích.” An Vương chỉ có một muội muội ruột, khi còn bé tình cảm hai huynh muội cực kì thân thiết, tuy hẳn rất ngoan ngoãn ôn hòa, nhưng nếu có ai dám bắt nạt muội muội của hắn, hẳn cũng sẽ liều mạng với người ta. Đề nói “Cháu ngoại giống cậu”, điểm này, Khương Dụ quả nhiên giống y như cậu ruột An Vương.

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng ngời, miệng nhỏ như chấm mật, nói: “Xán Xán thấy a, dường như cữu cữu càng ngày càng trẻ ra, đứng cùng một chỗ với Hành biểu ca, hai người giống như huynh đệ vậy.”

An Vương quả thực trẻ trung tuấn lãng, tuy không có khuếch đại như lời Khương Lệnh Uyển, nhưng tiểu cô nương xinh xắn lại dè dặt miệng, An Vương nghe xong vẫn rất vui vẻ, nhìn Chu thị khen: “Xán Xán tuổi còn nhỏ, thật biết khen người.” Sau đó nghiêng người nhìn Chu Quý Hành nói: “Hành nhi, dẫn Dụ nhi và Xán Xán đi vào đi.”

Chu Quý Hành nhìn tiểu biểu muội, nói: “Xán Xán, bên ngoài lạnh, huynh dẫn muội đến chỗ Lâm Lang.”

Vừa nghe đến Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển theo bản năng nhìn Khương Dụ đứng bên cạnh, lập tức nói: “không cần, lâu rồi không gặp Hành biểu ca, chúng ta đến sân trong ngồi một chút.” Nàng nhìn ca ca nói: “Ca ca, huynh thấy được không?”

Thấy muội muội chủ động nói chuyện với mình, đôi mắt Khương Dụ sáng lên, sao có thể không đồng ý? Hắn vội vàng gật đầu: “Được, huynh cũng muốn đi, lúc này ăn sáng hơi nhiều, vừa vận đi tiêu com.”

Chu Quý Hành sao có thể không biết tiểu biểu muội nghĩ gì? Tiểu biểu muội này từ nhỏ đã không hợp với muội muội nhà hắn, hai người đều là tiểu cô nương được mọi người yêu thích, nhưng mỗi lần thấy nhau thì lại giương cung bạt kiếm. Một người là muội muội, một người là biểu muội, mỗi hờ rãnh lạnh, hẳn cũng không thiên vị ai, bị kẹp ở giữa rất khó khăn, bây giờ tiểu biểu muội chủ động nói không muốn đi, hẳn cũng không tiện kéo người. Hơn nữa, cũng lâu rồi hắn chưa gặp nàng.

Chu Quý Hành nhìn tiểu cô nương xinh đẹp yêu kiều trước mặt, cảm thấy dường như nàng lại cao hơn một chút, lớn lên đặc biệt xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thịt, xinh đẹp đáng yêu, muốn làm người ta không thích cũng thật khó a.

Chu Quý Hành dẫn hai huynh muội vào sân.

Vì là mùa đông nên trong viện cũng không có gì đẹp đẽ, hướng hồ khí trời lạnh lẽo, Khương Lệnh Uyển luôn thích trốn ở trong phòng, bây giờ đi bên ngoài, cảm thấy gió lạnh dường như đang từng cuộn từng cuộn chui vào trong cổ áo, làm nàng không nhịn được run lên —— nhưng thực sự nàng không muốn gặp Chu Lâm Lang. Chu Quý Hành nhìn, cũng không miễn cưỡng, chỉ để gã sai vặt đi chuẩn bị lò sưởi tay, sau đó đưa cho Khương Lệnh Uyển cầm, ôn nhu nói: “Đừng để bị đông lạnh.”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn Chu Quý Hành, thấy trong mắt hắn là một mảnh thân thiết, tiếp nhận lò sưởi trên tay, nói một tiếng: “Cảm ơn Hành biểu ca.”

Chu Quý Hành nói: “Xán Xán khách khí như thế làm gì?” Hắn có chút không rõ, từ nhỏ đến lớn, dường như tiểu biểu muội luôn rất khách khí với hắn, giống như đối đãi với người ngoài.

Khương Lệnh Uyển cười cười không lên tiếng, một đôi tay nhỏ bao quanh lò sưởi. Mấy người đi trong sân một lúc, Chu Quý Hành đề nghị: “Bây giờ còn sớm, chưa tới giờ dùng tiệc, Xán Xán muốn đi ra ngoài một vòng không?”

Lời này rất hợp ý Khương Lệnh Uyển, nàng nghe xong vội vàng giương mắt lên: “Có được không?”

Thấy tiểu biểu muội yêu thích, Chu Quý Hành cười cười nói tiếp: “Tất nhiên, huynh nói với cha một tiếng là được.”

Chu Quý Hành dẫn hai huynh muội ra cửa, vừa vận gặp phải Chu Lâm Lang. Chu Lâm Lang mặc một bộ trường bào màu trắng thêu hoa ly cả người như đang chìm trong tuyết, búi tóc cài trâm tua rua khảm chân trâu, như mây xuống núi, xuất trần thoát tục.

Khương Lệnh Uyển không nghĩ tới đột nhiên sẽ gặp phải Chu Lâm Lang, vội vàng quan sát phản ứng của ca ca.

Nàng thấy sắc mặt ca ca nhàn nhạt, chỉ tùy ý liếc mắt một cái.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có gì không đúng, lông mày nhíu lại.

Còn Chu Lâm Lang, vừa thấy Khương Dụ và Khương Lệnh Uyển liền thoải mái kêu một tiếng: “Dụ biểu ca, Uyển biểu muội.” Sau đó quay sang hỏi Chu Quý Hành: “Ca ca muốn dẫn Dụ biểu ca và Uyển biểu muội đi đâu sao?”

Chu Quý Hành nói: “Ra đường đi dạo, muội có muốn đi cùng không?”

Chu Lâm Lang cười cười: “thật là đúng lúc. Muội muốn mua vài món đồ, đang muốn gọi ca ca cùng đi, bây giờ có Dụ biểu ca và Uyển biểu muội đi cùng, không phải tốt hơn sao.”

Hai đôi huynh muội ngồi lên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển âm thầm quan sát hồi lâu, cảm thấy dường như ca ca không có ý gì với Chu Lâm Lang. Nhưng... Ngày ấy nàng ở thư phòng ca ca nhìn thấy bức họa kia, tấm lưng kia, rõ ràng là Chu Lâm Lang a. Nếu không thích, sao ca ca lại đi về bóng lưng người ta? Nhưng nếu cô nương mình yêu thích đứng sờ sờ trước mặt, vì sao ca ca lại không phản ứng gì? Ca ca nàng là người tâm tư đơn thuần, xưa nay tâm tình đều viết hết lên mặt, đương nhiên sẽ không che giấu cái gì.

Nhớ đến hai ngày nay lạnh nhạt, Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút không đầu không đuôi, lúc này liền ôm lấy cánh tay ca ca, ngẩng đầu tươi cười nói: “Ca ca, lát nữa muội muốn ăn kẹo đường.”

Thấy muội muội lại thân mật hoạt bát với mình như xưa, trong lòng Khương Dụ vui mừng, vội nói: “Được, lát nữa ca ca mua cho muội mười cái.”

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười cười, nhéo nhéo cánh tay ca ca, nói: “Mười cái ăn sao hết a? Hai cái là được.”

Chu Lâm Lang nghiêm túc ngồi một chỗ, tuy nàng không thích Khương Lệnh Uyển, nhưng lúc này nàng ước ao có thể vui cười, muốn có thể tự do ăn kẹo bên đường. Chu Quý Hành thấy muội muội rũ mắt, lúc này mới hỏi: “Lâm Lang muốn ăn sao?”

Chu Lâm Lang nghe xong lắc đầu một cái: “...không cần.”

Nàng nhìn Khương Lệnh Uyển, ánh mắt rơi xuống khuyên tai mẫu đơn Khương Lệnh Uyển đang đeo, lúc này mới như nghĩ tới điều gì đó, mở miệng hỏi: “Uyển biểu muội thích hoa mẫu đơn sao?” Khương Lệnh Uyển không hiểu vì sao Chu Lâm Lang lại hỏi vậy, theo bản năng liền gật đầu.

Sau khi hỏi xong, Chu Lâm Lang lẳng lặng rũ mắt, không nói thêm câu nào.

Lúc sắp đến nơi, Khương Lệnh Uyển mở rèm che của xe ngựa ra ngó xung quanh.

Cách đó không xa, ngay rạp bán đường nhân là bóng dáng quen thuộc, cao lớn gầy gò, mặc một thân cẩm bào màu xanh, rất nổi bật trong đám người, bên cạnh là Lục Bảo Thiên hoạt bát đáng yêu. Khương Lệnh Uyển nhìn mà vui vẻ, nhớ đến chuyện lúng túng hôm đó, cảm thấy lỗ tai có chút nóng. Có lẽ nàng nhìn quá lâu, Lục Tông xoay người nhìn qua, vừa vận dụng phải ánh mắt của nàng.

Khương Lệnh Uyển hoảng loạn buông rèm xuống.

Khương Dụ nhìn về mặt muội muội, hỏi: “Sao thế?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, đôi tay nhỏ đặt lên đầu gối, cúi đầu, khoe môi cong cong nói: “không có gì.”

Xe ngựa dừng lại, Khương Lệnh Uyển được ca ca đỡ xuống ngựa, sau đó một đôi mắt đen liền không nhịn được nhìn về phía sạp hàng bên kia. Lúc này Khương Dụ cũng nhìn thấy, nói một tiếng: “thật đúng dịp.”

Mấy người đi qua chào hỏi, Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông đứng trước mặt, cao to tuấn lãng, khuôn mặt nhàn nhạt không tỏ vẻ gì.

đã thấy Lục Tông không kiêng kị chút nào, trước mặt người ngoài liền đưa kẹo đường hình con ngựa trong tay tới trước mặt nàng.

Lục Bảo Thiên giả vờ không vui nói: “Ca ca thật bất công, muội còn nghĩ là ca ca sẽ ăn nó, thì ra là nhìn thấy Xán Xán a.”

Khương Lệnh Uyển nhớ hồi còn nhỏ Lục Tông mua kẹo đường cho nàng, không nghĩ tới hắn vẫn còn nhớ nàng thích cái này. Nàng cảm lấy, giương đôi mắt to ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn Tông biểu ca.”

Mua kẹo đường, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nhớ đến điều gì đó, nói với Khương Dụ nàng muốn đi cửa hàng sơn. Dù sao Khương Dụ cũng là đại nam nhân, đi cửa hàng sơn không hợp, liền để hai nha hoàn đi chung với nàng. Lúc đến cửa hàng ngọc khí, Sơn Trà đi theo không hiểu hỏi: “không phải tiểu thư muốn mua sơn sao?”

Khương Lệnh Uyển hạ nhẹ một tiếng, chột dạ nói: “Đột nhiên ta muốn mua ngọc bội không được sao?”

Sơn Trà nhanh chóng cười làm lành: “Được chứ, được chứ, tiểu thư nói cái gì chính là cái đó.”

Khương Lệnh Uyển lên lầu hai.

Lần trước nàng đồng ý mua bội kiếm mới cho Lục Tông, hôm nay đúng lúc gặp người, liền nhớ tới. Lúc trước nàng chọn bội kiếm cho Lục Tông, nhìn hợp mắt là được, bây giờ không biết xảy ra chuyện gì, ngược lại trong lòng hơi lo lắng. Nàng cúi đầu nhìn bội kiếm đặt trên khay, mảy liễu cau lại, quay về phía nha hoàn nói: “Sơn Trà, người nhìn xem cái nào đẹp hơn?”

Lúc sau liền nghe một âm thanh ôn nhuận sau lưng vang lên: “Bên trái.”

Khương Lệnh Uyển ngẩn người, nhanh chóng quay đầu lại.

Thấy người đứng phía sau, nàng sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại oán giận nói: “Sao huynh lại ở đây?” không phải hắn đang nói chuyện với ca ca và Chu Quý Hành sao?

Dường như Lục Tông không cảm thấy không có chỗ nào không ổn, hắn cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang nóng giận, nói: “Tiết Nguyên Tiêu muối có ra ngoài chơi không?”

Tiết Nguyên Tiêu, tối ngày mười lăm tháng giêng, đèn sáng như ban ngày, cung nữ vui chơi, xe ngựa tắc đường. Ngày hôm đó, ngay cả tiểu thư khuê các cũng có thể xuất môn.

Năm trước Khương Lệnh Uyển cũng đi cùng Khương Dự, lúc này nghe Lục Tông nhắc tới, liền cố ý nói: “Muội phải hỏi nương, nương không cho muội xuất môn.”

Lục Tông biết mấy năm qua Chu thị quản nữ nhi rất nghiêm, sau khi nghe xong cũng không lộ ra bao nhiêu thất vọng, chỉ “Àn” một tiếng, liền không nói nữa.

Sau đó hắn lại mở miệng: “Nếu lần sau đụng phải tình huống như thế, chọn không được, liền lấy luôn hai cái đi.”

Đúng, nàng cũng không phải không biết hắn ra tay rất rộng rãi.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển lăm băm một câu, sau đó bữu môi ngẩng đầu nhỏ nhìn Lục Tông, đôi mắt sáng long lanh đầy giảo hoạt, nói: “Muội không mang đủ bạc.”

Nghe lời này, Lục Tông cũng không do dự, trực tiếp lấy hầu bao của hắn ra, cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng bỏ bạc vào.

Khương Lệnh Uyển ngẩn người, đôi mắt tròn trĩnh lên: “Tông biểu ca có ý gì?”

Ai, nàng là một tiểu cô nương đứng đắn nha.

Hiện nay còn chưa gả cho hắn, không thể tùy tiện xài bạc của hắn.

Lục Tông nhú mày, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, liền điềm nhiên nói: “Tiền mừng tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

trên đó là hầu bao của Lục Tông, hắn còn nắm tay nàng không buông đây. Khóe môi nàng cong cong, sau đó nhanh giật tay lại, nhét hầu bao vào ngực hắn, nói một câu: “Nương muội nói cô nương gia không thể xài bạc của người khác lung tung, hơn nữa... Nào có ai đưa tiền mừng tuổi như vậy?” Nàng cầm lấy tua kiếm bên trái cái khay, sau đó nhấc váy đi xuống lầu.

Lục Tông nhìn bóng nàng, nghe tiếng bước chân “thịch thịch thịch” đi xuống lầu, mặt mày nhu hòa hơn một chút, lúc này mới cẩn thận thu lại hầu bao, đi xuống lầu.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có lẽ Lục Tông ở quán doanh đã lâu, không biết nam nữ nên có khoảng cách. Khi còn bé nàng chỉ là một tiểu nữ oa bốn năm tuổi, thân cận với hắn một chút cũng không sao, ngược lại là tuổi nhỏ không dám đoán gì. Nhưng hôm nay nàng là một đại cô nương, sao có thể tùy tiện một mình ở chung một chỗ với hắn?

Mặc dù kiếp trước tính nàng hoạt bát, nhưng cũng chỉ qua lại với Tiết Vành và Chu Quý Hành, hai người bọn họ là biểu ca thân cận với nàng, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đương nhiên không giống nhau. Còn Lục Tông là biểu ca họ hàng xa, khi còn bé nàng cũng không chú ý lắm, sau đó loáng thoáng để ý chút, là lúc hắn theo Phùng tướng quân trở về Tấn thành. Khi đó Lục Tông tuổi trẻ tuổi mới, cũng không biết đã làm lay động bao nhiêu trái tim các cô nương Tấn thành. Dù sao lúc trước các tiểu cô nương đều thích Tạ Trí Thanh ôn hòa nho nhã, tay viết thơ hay, là một đại tài tử hội họa, sau đó thấy Lục Tông tiểu tướng quân trẻ tuổi lạnh lùng, quả nhiên các cô nương lại có thêm một đối tượng để chú ý.

Cũng đúng, ngâm thơ đối chữ là tốt, nhưng các tiểu cô nương đều là những người liễu yếu đào tơ, thân thể mềm mại, cần nhất chính là một vị phu quân có

thể che chở cho mình, hơn nữa người kia cũng phải thật tuấn mĩ không phải sao?

*Kye: Ý chị là có phu quân như LT vừa đẹp vừa khỏe không phải quá tốt sao)))

Ngay cả thiên chi kiều nữ mất cao hơn đầu Chu Lâm Lang, không phải cũng thua dưới tay Lục Tông sao?

Còn nàng...

Có động tâm hay không?

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn bội kiếm trong tay, tính chất nhả nhận, không chút tí vết, quả là ngọc tốt. một bội kiếm nhỏ đã muốn ba trăm lạng bạc, người bình thường nhìn thấy cũng chỉ biết tặc lưỡi, nhưng xét đến năng thu được không ít tiền lì xì, chỉ là ba trăm lạng bạc, nàng vẫn có thể tiêu được.

Có điều không ngờ Lục Tông lại rất biết nhìn đồ.

Làm gãy một tua kiếm tám mươi hai lạng, lấy lại một tua kiếm ba trăm hai mươi lạng, chỉ cần mặt dày khua môi múa mép một chút, thật sự là một chuyện mua bán kiếm lời không lỗ.

Nàng ngẩng nhìn tua kiếm trong tay, nhìn về phía sau, vẫn chưa thấy bóng Lục Tông, cũng không đợi nữa. Dù sao nàng vẫn nên vì thanh danh bản thân mà suy nghĩ, lúc này không nên ở một mình với Lục Tông.

Kim Kết và Sơn Trà bồi Khương Lệnh Uyển rời cửa hàng ngọc khí, hai nha hoàn này đều là người tỉnh mắt, đều không nhắc gì tới Lục Tông.

Khương Lệnh Uyển trở về Nhất Phẩm cư hội họp với ca ca, lúc nhìn Lục Bảo Thiên, đột nhiên phát hiện lỗi tai tiểu cô nương hơi hồng hồng, thỉnh thoảng giương mắt nhìn ca ca nhà nàng, ánh mắt mềm mại nhu nhược, giống như đang ăn một khối đường. Kiếp trước nàng không tiếp xúc nhiều với Lục Bảo Thiên, chỉ là sau khi nàng gả cho Lục Tông, mới biết Lục Bảo Thiên thích ca ca của nàng. Bây giờ Lục Bảo Thiên đã đến tuổi làm mai, dựa vào quỹ đạo kiếp trước, quả thực đây chính là thời điểm nàng ấy để ý ca ca của nàng.

Nhưng mà——

Trong lòng ca ca nghĩ như thế nào?

Nàng ngần ngại lần đề phòng, chỉ là ca ca vẫn đề ý Chu Lâm Lang. Tính tình ca ca bướng bỉnh, nếu đã coi trọng điều gì, dù chín con trâu cũng không kéo lại được. Bây giờ là thời điểm Chu Lâm Lang sáng chói, ca ca cũng không có người trong lòng, rất dễ động tâm. Chuyện tình cảm này nàng cũng không hiểu, trong đầu mơ mơ hồ hồ, lúc bắt đầu nàng cũng không cảm nhận được điều gì, nhưng kiếp trước ca ca tình nguyện quỳ mãi không đứng lên cũng chỉ vì muốn thú Chu Lâm Lang, giống như trúng tà, muốn nàng không tin cũng khó.

Lúc đến An Vương phủ, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ kéo ca ca đến một góc sân.

Khương Dụ nhìn muội muội đáng yêu và nhăn nhó, lúc này mới hỏi: “Xán Xán, sao vậy?”

Khương Lệnh Uyển giả vờ oan ức, một đôi mắt to nhìn ca ca chăm chăm: “Ca ca, chuyện lần trước ca ca đồng ý với muội, ca ca còn nhớ không?”

Khương Dụ không biết muội muội đang nhắc đến chuyện gì, nhưng từ nhỏ đến lớn hẳn đều là một ca ca tốt, chuyện đã đồng ý với muội muội, không chuyện gì hẳn không làm được. hẳn nói: “Tất nhiên. Có lúc nào ca ca lừa muội sao?”

Khương Lệnh Uyển nghe xong yên tâm, nói: “Mấy ngày trước muội đến tìm huynh, nghe Tuyền Họa nói huynh ở trong thư phòng, nhưng khi muội vào thư phòng, huynh không có ở đó, sau đó... Sau đó phát hiện trên bàn có bức họa, là bóng lưng của một cô nương...” Nàng tỉnh tã nhìn sắc mặt ca ca, tiếp tục hỏi: “Đó có phải cô nương huynh thích không? Nhưng lần trước huynh đã đồng ý với muội, nếu huynh thích cô nương nào, liền nói cho muội biết.”

Khương Dụ nghe xong liền hiểu.

Hóa ra là chuyện này.

Tuy tình cảm giữa hắn và muội muội rất tốt, nhưng nói cho cùng tuổi hắn vẫn còn trẻ, lén lút vẽ bóng lưng của một cô nương, là chuyện rất xấu hổ. Lỗi tại Khương Dụ nhất thời đỏ lên, không tự nhiên nói: “Chuyện này huynh cũng chưa xác định được, sao có thể nói với muội? Hơn nữa... Huynh chỉ nhìn thấy bóng lưng người ta, chính diện cũng không nhìn thấy, nếu xấu xí, cũng không lọt vào mắt huynh.”

Khương Lệnh Uyển ngắt ra, giương mắt cẩn thận nhìn ca ca từng li từng tí: “Ý ca ca... Là huynh chỉ nhìn thấy bóng lưng người ta?”

Khương Dụ gật đầu, tay phải nắm thành quyền đặt bên mép, ho nhẹ một tiếng, hiển nhiên là rất thẹn thùng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong liền cười to, cố ý trêu ghẹo: “Ca ca nhìn thấy ở đâu? cô nương kia có thể lọt vào mắt huynh, nhất định phải là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, ca ca huynh nói với muội đi, sau này muội sẽ chú ý hơn một chút, cố gắng để ca ca sớm cưới tâu tâu về.”

Lúc này Khương Dụ cũng không giấu giếm nữa, nói: “Lúc trước huynh đưa muội đến Vinh Vương phủ tình cờ nhìn thấy nàng ấy, có điều chỉ liếc qua một chút, ngoại trừ tâm lưng kia, xiêm y, cũng không chú ý những thứ khác...” nói đến chỗ này, Khương Dụ có chút ngạc nhiên: “Lần trước

muội đi vào, có nhìn thấy cô nương nào mặc xiêm y như vậy không?”

*Kye: Ý KD là xiêm y trong bức họa của ông á, các bạn xem lại chương trước nhé

Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, không nói lời nào.

Nàng giương mắt nhìn ca ca, suy nghĩ một chút mới nói: “Ngày ấy có rất nhiều tiểu cô nương, muội lạnh phát run, không chú ý nhiều, lần tới nếu nhìn thấy, nhất định muội sẽ nói cho ca ca biết.”

Khương Dự có chút mất mát, ngoài miệng lại lạnh nhạt nói: “Cũng không có gì quan trọng.”

Coi như không quan trọng, sao ca ca lại tâm tâm niệm niệm như vậy?

Thậm chí còn vẽ ra...

Trong lòng Khương Lệnh Uyển sôi ruột. Nhưng biết hôm ấy ca ca vẫn chưa nhìn thấy mặt Chu Lâm Lang, hơn nữa xưa nay ca ca chưa bao giờ lừa dối nàng, tất nhiên đây đều là nói thật.

Hai huynh muội nói chuyện một lúc, Chu Quý Hành đi tới, gọi bọn họ đến nhà ăn dùng tiệc.

Chu Quý Hành biết tiểu biểu muội và muội muội hẳn không thích nhau, liền sắp xếp vị trí hai người xa nhau một chút. Lúc dùng bữa cử chỉ của Khương Lệnh Uyển đoan trang khéo léo, nhưng một lúc sau, tay nàng không cẩn thận làm đổ chén trà bạch ngọc, nước trà lập tức rơi lên váy.

An Vương phi nhũn mảy, tay nhẹ nhàng đặt đĩa xuống.

An Vương nhìn thấy, lập tức nhìn An Vương phi trấn an, sau đó quay về phía Chu Lâm Lang nói: “Lâm Lang, con đưa tiểu biểu muội thay xiêm y mới đi.”

Chu Lâm Lang lập tức đứng dậy.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Lâm Lang, cong môi nói: “Làm phiền Chu biểu tỷ.”

Tử Bình cư là nơi ở của Chu Lâm Lang, sân trước trồng mấy cây mai vàng, bây giờ ngược gió tỏa mùi, điểm mà không yêu, thanh u thanh nhã, trong sân tràn ngập mùi hoa.

đi vào trong, Khương Lệnh Uyển đánh giá vật bài trí trong phòng, biết những thứ này nhìn có vẻ bình thường, nhưng mỗi thứ đều là châu báu tinh xảo.

Vòng qua tám bình phong gỗ anh thảo khắc hoa lưu ly, Chu Lâm Lang đưa người đến phòng ngủ.

Nàng lệnh nha hoàn mở tủ quần áo làm bằng gỗ sơn mạ vàng khắc hoa cò, quay về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Ngăn tủ bên trái treo những xiêm y tỷ chưa từng mặc qua, ngăn tủ bên phải là những bộ váy mới được đưa tới nửa tháng, tỷ cũng chưa dùng, Uyển biểu muội tự mình chọn đi.”

An Vương phi là mẫu thân Chu Lâm Lang, từ nhỏ đến lớn nuôi nàng như công chúa, xiêm y xinh đẹp tất nhiên không thiếu. Chỉ là thường thức của nàng và Chu Lâm Lang không giống nhau, tuy xiêm y này tinh xảo, nhưng đều không phải là phong cách của nàng.

Nhưng hôm nay nàng đến đây không phải để chọn xiêm y.

Khương Lệnh Uyển nhìn nhìn, tùy ý chọn một thân váy màu lam nhạt thêu mây vàng ở viền áo, nhưng sau đó ánh mắt lại lạc ở ngăn kéo bên phải để một áo choàng trắng thêu hoa mai, kinh hô: “Xiêm y này của tỷ thật đẹp, là may ở Cẩm Tú phùng sao?”

Chu Lâm Lang gật đầu: “Uyển biểu muội thật tinh tường.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Muội cũng có một cái áo choàng có hoa văn tương tự như cái trong ngăn kéo, lúc trước vốn là yêu cầu chiếc áo choàng này, nhưng Chu biểu tỷ cũng biết là, xiêm y của Cẩm Tú phùng mỗi kiện đều là độc nhất vô nhị. Lần trước muội mua không được, còn tâm tâm niệm niệm hồi lâu, không ngờ là bị Chu biểu tỷ mua mất.”

Chu Lâm Lang thông minh cỡ nào, sao có thể không hiểu được ý tứ của Khương Lệnh Uyển? Nhưng nàng cảm thấy có chút buồn bực, Khương Lệnh Uyển lớn lên trong ngàn vạn sủng ái, xiêm y trong tủ còn thiếu sao? Có điều nàng cũng rất rõ, thứ được nuông chiều như vậy, không chiếm được lại càng muốn có được. Nàng nói: “Uyển biểu muội thích như vậy, theo lí ta nên tặng xiêm y này cho Uyển biểu muội, đáng tiếc... Đáng tiếc tỷ đã mặc qua một lần rồi.”

Nàng hiểu Khương Lệnh Uyển, xưa nay sẽ không cần xiêm y người khác đã mặc qua, điểm này nàng ta giống nàng.

Khương Lệnh Uyển có khi nào làm chuyện mất mặt như vậy, hỏi xin xiêm y Chu Lâm Lang đã từng mặc qua. Nhưng ca ca so với mặt mũi của nàng còn quan trọng hơn, nàng nói: “Mặc qua một lần không quan trọng, muội tìm không được, trong đầu cứ nhớ mãi, rất khó chịu, Chu biểu tỷ hào phóng như vậy, có thể đưa xiêm y này cho muội được không, ngày mai muội sẽ đưa cho tỷ một bộ đồ trang sức.”

Xiêm y quý giá thế nào, sao có thể địch lại giá trị của đồ trang sức? Huống hồ trang sức của Khương Lệnh Uyển rất tinh tế, thủ công tinh xảo,

đừng nói là một bộ xiêm y, mười bộ cũng không thành vấn đề.

Chu Lâm Lang cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên do, nhưng người ta đã mở miệng, nàng nào có đạo lí không cho?

Chu Lâm Lang nói: “Được, Uyển biểu muội không chê là tốt rồi. Vậy muội chờ một lúc để ta nói nha hoàn gói lại đưa cho muội, còn đồ trang sức thì thôi, chúng ta đều là tỷ muội, khách khí như thế làm gì?”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới chân thành nói: “Cảm ơn Chu biểu tỷ.” Sau đó cầm xiêm y đi thay.

Chu Lâm Lang đứng chờ ở ngoài.

Nha hoàn Lục Tụ nhìn vào phía trong, lúc này không nhìn được nhỏ giọng thầm thì: “nói thế nào Lục tiểu thư cũng là tiểu thư nhà giàu có, nô tỳ thấy trên người nàng toàn là đồ quý giá, còn thiếu một kiện xiêm y hay sao?”

Chu Lâm Lang nói: “một bộ xiêm y mà thôi, đừng nói huyên thuyên.”

.

Sau khi trở về Vệ Quốc Công phủ, Chu Lâm Lang liền sai người đem xiêm y tới cho nàng.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ xiêm y đặt trên bàn vuông chân hoa sen, hai tay che mặt, cảm thấy dường như hai kiếp sống đã mất hết.

Nhưng hôm nay cầm được xiêm y đến tay, nàng cũng an tâm.

Xiêm y Cẩm Tú phường may mỗi bộ đều không giống nhau, lần này xiêm y rơi vào nàng, sẽ không có ai mặc nó nữa. Hơn nữa nàng hiểu rất rõ tính tình Chu Lâm Lang, chắc chắn nàng ta sẽ không mua xiêm y giống như vậy nữa.

Bất kể như thế nào, chỉ cần Chu Lâm Lang không mặc xiêm y này, ca ca sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng lưng ấy nữa.

Trong lòng nàng cảm thấy may mắn.

Tuy nói chuyện này thật thiếu đạo đức, nhưng nhớ tới kiếp trước ca ca vì Chu Lâm Lang mà huyên náo với cha mẹ tới bụi, lại làm quan hệ huynh muội hai người có khoảng cách, càng quan trọng hơn, Chu Lâm Lang đối với ca ca vô tâm, chỉ vì muốn trả thù nàng, việc thiếu đạo đức cũng dám làm. Nàng chán ghét Chu Lâm Lang, nhưng nếu nàng ta thực lòng yêu ca ca, sau khi thành thân cố gắng sống tốt, hiếu thuận với cha mẹ, nàng có thể vì ca ca mà tiếp nhận Chu Lâm Lang, ai kêu Chu Lâm Lang không thật tâm đây?

Nàng không thể trở mặt nhìn ca ca rơi vào hố lừa.

Son Trà nhìn sắc mặt tiểu thư, lúc này mới hỏi: “Lục tiểu thư, xiêm y này là Chu tiểu thư kêu người mang đến cho tiểu thư, sao tiểu thư lại không vui?”

Khương Lệnh Uyển không trả lời, chỉ nói: “Tháng sau đi Cẩm Tú phường đặt hai bộ xiêm y thêu hoa lan xuân sam, còn nữa, ngày mai người đem bộ trang sức mới mua đầu tháng tặng lại cho Chu biểu tỷ.”

Son Trà sững sờ nói: “Bộ trang sức kia là đồ án hoa mẫu đơn, cực kì xinh đẹp, tiểu thư rất thích a, không phải tiểu thư đã nói muốn đeo bộ đó vào dịp sinh nhật sao?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái: “một bộ trang sức mà thôi, ta không thiếu.” So với bộ xiêm y này, có đáng là gì.

Nàng không biết sau này ca ca có lại thích Chu Lâm Lang lần nữa hay không, nhưng chuyện hôm nay, một chút nàng cũng không hối hận. Nếu ca ca và Chu Lâm Lang hữu duyên, vậy cho dù Chu Lâm Lang không mặc xiêm y này, sau này ca ca vẫn sẽ thích, nhưng nếu.... Nếu duyên phận hai người chỉ có một đoạn nhỏ như vậy, nàng thoáng cái liền cắt đứt, đối với ai cũng là chuyện tốt.

Kiếp này ca ca thích ai cũng được, chỉ cần không phải là Chu Lâm Lang là được.

.

Năm nay là sinh nhật mười ba tuổi của Khương Lệnh Uyển, lễ vật thu muốn nhũn tay. Chu thị biết nữ nhi yêu cái đẹp, liền chọn cho nàng một ít đồ trang sức, vậy mà nữ nhi lại ồm ồm, ngày mai muốn ra ngoài xem hoa đăng.

Ngày mai là Tết Nguyên Tiêu.

Này Tân thành tự sơ tám giờ đăng, mãi cho đến tháng giêng thập thất ban đêm mới lạc đăng, rờn rã mười ngày.

Chu thị thấy mấy ngày nay nữ nhi rất ngoan, cũng đồng ý cho đi.

Lòng Khương Lệnh Uyển reo hò, trở về phòng liền mở hộp trang sức khắc hoa mẫu đơn ra —— bên trong là một bộ trang sức khắc hoa mẫu đơn cực kì tinh xảo, là sáng nay Lục Tông phái người tới đưa cho nàng. Hôm nay không khéo, Lục Tông có việc bị hoàng thượng triệu tiến cung, không thể dự sinh nhật của nàng, nhưng lễ vật lại chưa hề quên, để Đỗ Ngôn mang đến từ rất sớm.

Khương Lệnh Uyển nhìn đồ trang sức, nhẹ nhàng vuốt nhẹ, thật là hợp mắt nàng.

không nghĩ tới nam nhân ngũ đại tam thô như hấn, mắt chọn đồ trang sức cho tức phụ cũng không tệ lắm nha.

Chạng vạng hôm sau, Khương Lệnh Uyển sau khi trang điểm xong, đeo bộ trang sức hoa mẫu đơn mà Lục Tông đã tặng lên. Sơn Trà mở miệng khen theo thói quen: “Tiểu thư nhà chúng ta càng ngày càng đẹp.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Sơn Trà, tâm tình rất tốt, cả người sáng rực rỡ.

Vài ngày trước đó nguyệt sự của nàng tới làm thân thể không thoải mái, làm chuyện gì cũng bó tay bó chân, bây giờ nguyệt sự đã qua, tất nhiên nàng rất vui mừng. Nàng sờ sờ ngực mình, lúc này cũng không thấy khó chịu, mấy ngày trước ngực nở nang, trướng phình, lại đau, buổi tối đi ngủ thật không thoải mái. Nàng biết đang trong giai đoạn phát triển, tất nhiên cũng mong chóng nó mau sớm trưởng thành khỏe mạnh, sau này trở nên yếu diệu tinh tế, eo thon ngực lớn, đẹp đến nỗi làm Lục Tông không thể dời mắt.

*Mira:)))) em thực sự suy nghĩ rất sâu xa

Hôm nay xuất môn còn có Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần. Còn Khương Lệnh Đề, mấy ngày nay thân thể không khỏe nên không đi. Khương Lệnh Uyển biết vị Tứ tỷ tỷ này chỉ thích sự yên tĩnh, cuộc sống trôi qua những tháng ngày yên ổn, nên cũng không miễn cưỡng nàng. Chỉ là Khương Hữu ôm bấp dùi nàng không chịu buông tay, dính như com nắm, nói muốn đi theo nàng, cuối cùng vẫn là Điều thị đến ôm hấn đi.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Khương Hữu, nàng liền đau lòng, liền đồng ý mua cho hấn hai xiên kẹo đường. Khương Hữu không nghe, miệng nhò vào lên nước mắt lưng tròng, đến nỗi nàng phải hôn nhẹ lên mặt hấn một cái mới thôi.

Ra cửa, Khương Dự trêu ghẹo nói: “Khương Hữu này giống y như Nhị thúc, còn nhỏ tuổi đã yêu thích cô nương xinh đẹp.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, hai mắt cong cong như trăng non.

Bên ngoài có hai chiếc xe ngựa, Khương Lệnh Uyển và Khương Dự ngồi chiếc đằng trước, Khương Lộc dẫn Khương Lệnh Huệ cùng Tô Lương Thần ngồi chiếc phía sau, đang định xuất phát, hai tỷ đệ Tiết Tranh Tiết Vành đến. Tuy hôm nay Tiết Tranh mặc xiêm y cô nương gia, trang phục tiểu thư khuê các, nhưng cử chỉ còn dũng mãnh hơn nam tử, vừa đến lập tức nhảy lên xe ngựa, cười cười vén rèm nói: “Hiếm khi xuất môn ngắm hoa đăng, chúng ta đi cùng đi...” nói xong nàng liền ngoắc tay với đệ đệ nói: “Vành nhi, còn không mau lên đây.”

Nàng thấy đệ đệ ngưng ngưng nhìn nhỏ, liền dứt khoát cong eo tóm lấy cổ áo Tiết Vành, trực tiếp kéo người lên xe.

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Tiết Vành tán dương: “Hôm nay Vành biểu ca ăn mặc thật đẹp.”

Cũng không hấn vì ăn mặc đẹp, phải nói là bởi vì khuôn mặt kia thanh tú trắng nõn, lông mi vừa mảnh vừa dài, sống mũi cao, môi như cánh hoa, ngũ quan tinh xảo, sợ là ngay cả những cô nương gia nhìn thấy cũng hâm mộ không thôi. Khi còn bé Tiết Vành hơi mập một chút, bây giờ gầy, nhìn hai tỷ đệ ngày càng giống nhau.

Tiết Vành được khen đến nỗi khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, lỗ tai nóng lên.

Tiết Tranh vắt chéo hai chân, nhìn biểu hiện của đệ đệ, trong lòng sốt ruột.

Thầm nghĩ: không được, nàng phải tìm cách để đệ đệ cố gắng biểu hiện.

Xưa ngựa dừng lại bên bờ sông Minh Nguyệt.

Phóng mắt nhìn, chính là một đám người rộn rã, hoa đăng nhiều như sao trời.

Tiết Tranh vừa xuống ngựa, liền chạy đi như làn khói. Khương Lệnh Uyển để cho Sơn Trà đi tìm. nói cho cùng vẫn là cô nương gia, hôm nay nhiều người như vậy, tản đi không tốt.

Còn Tiết Vành, lại lẳng lặng đứng bên cạnh tiểu biểu muội.

hấn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của tiểu biểu muội, khuôn mặt phấn hồng, càng nhìn càng thích.

Khương Lệnh Uyển nhớ lời lần trước Lục Tông nói với nàng, lúc vừa xuống xe liền liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy người. nói thật, trong lòng nàng rất nhớ hấn, hôm qua ở trong hoàng cung một ngày, không biết Hoàng Hậu có khó xử hấn hay không. Nhưng nàng nhớ kĩ, lúc Lục Tông mười tuổi, người của Hoàng Hậu có ý động tay động chân, chỉ là một cuộc ti thí nhỏ nhỏ giữa Lục Tông và Thái Tử, Hoàng Hậu liền hạ độc thủ, bây giờ Lục Tông trẻ tuổi đắc ý, trong lòng Hoàng Hậu chắc chắn cũng không thoải mái.

Cách đó không xa dưới một giá hoa đăng ——

Lục Tông nhìn tiểu cô nương phía trước đang nhìn ngó xung quanh, khóe môi cong lên. hấn vừa định đi qua, liền thấy một thiếu niên trẻ môi hồng răng trắng đứng bên cạnh nàng.

Dường như nhớ tới điều gì, văng trăn Lục Tông nhất thời lạnh lẽo ba phần.

Từ nhỏ đến lớn, Khương Dự biết Tiết Vinh thích muội muội của hắn, hắn thường xuyên bàn luận võ nghệ với Tiết Tranh, tuy mỗi lần đều bại dưới tay nàng, nhưng cũng chân chính coi nàng là huynh đệ, còn Tiết Vinh, hắn cũng xem như đệ đệ ruột mà đối xử. Hôm nay thấy đôi mắt to Tiết Vinh cứ nhìn muội muội mình chăm chăm, liền không thích ho nhẹ một tiếng.

Tiết Vinh vội vàng dời ánh mắt, khoe miệng cong lên nhiễm ý cười, trong lòng rất là vui mừng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy nam tử đứng dưới giàn hoa đằng kia, thấy nam tử kia tuấn lãng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập địch ý, nhất thời trong lòng hắn run rẩy, liền theo bản năng dựa vào người tiểu biểu muội.

Chính lúc này, Sơn Trà được phái đi tìm Tiết Tranh thờ hồng hộc chạy tới, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Tiểu thư, không tốt, Tiết tiểu thư cùng một vị công tử tranh nhau cướp hoa đằng, lúc này đang đánh nhau ở phía trước.”

Giữa lúc Khương Lệnh Uyển còn đang kinh ngạc, Sơn Trà về mặt đưa đám lại bồi thêm một câu: “Nàng còn đánh gục người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Kye

Beta: Mira

Tuy tính tình Tiết Tranh mạnh mẽ, nhưng cũng là người biết đạo, nếu không tức giận sẽ không có lí do đánh người a.

Nhưng nếu đôi phương quá mức ngang ngược không hiểu lí lẽ, nàng không có cách nào khác, chỉ có thể dùng nắm đấm giải quyết. Dù sao nắm đấm này cũng có thể làm cho hắn an phận một chút, mới có thể nghe nàng giảng giải đạo lí không phải sao?

Chỉ là Tiết Tranh cũng không biết, vị nam tử trẻ trung tuấn lãng bị nàng đánh ngã này, không phải ai khác, mà chính là Thái tử đương triều Lục Vân.

Bên cạnh Thái tử còn có một cô nương mặc nam trang, chính là Cửu công chúa, bây giờ cũng đã mười ba. Tuy Cửu công chúa không phải do Hoàng Hậu sinh ra, nhưng thuở nhỏ tang mẫu thân, may mắn được Hoàng Hậu đem về nuôi dưới gối, tháng ngày trôi qua, nàng còn thân thiết với Thái tử hơn anh em ruột. Hôm nay Tết Nguyên Tiêu, Thái tử đưa công chúa ra ngoài ngắm hoa đăng. Từ xa xa Cửu Công chúa đã vừa ý đèn hoa đăng cá chép, Thái tử thương muội muội, liền phái người đi mua, lại bị Tiết Tranh nhanh chân chạy đến trước. Thái tử vì Cửu Công chúa, liền ra giá gấp mười lần muốn mua đèn cá chép trong tay Tiết Tranh, nhưng Tiết Tranh ghét nhất người khác đoạt đồ của nàng, tất nhiên không chịu, vì thế thủ hạ Thái tử bắt đầu uy hiếp, Tiết Tranh tức giận, liền vịn ống tay áo thẳng tay đánh nhau.

Chuyện đánh nhau trên đường cái cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng một vị công tử trẻ tuổi đánh nhau với một vị cô nương vẫn là đầu tiên mọi người nhìn thấy, quan trọng hơn chính là —— tiểu cô nương kia liền đánh gục một đại nam nhân sống sờ sờ.

một đám quần chúng vây xem tròn mắt cả lên.

Thái tử đánh giá vị cô nương trước mắt, thấy nàng mặc một thân váy màu vàng nhạt thêu lá mạ xanh như ý, nhìn qua đã biết là tiểu thư của một nhà giàu có, môi hồng răng trắng, rất thanh tú xinh đẹp, nhưng hành động như vậy... Khuôn mặt anh tuấn của Thái tử tối lại: “Người là cô nương nhà ai? Mau xưng tên.”

Tiết Tranh vừa nghe liền biết người này muốn tính sổ với nàng, trong lòng có chút rục rịch, đánh giá trên dưới mặt mũi Thái tử một hồi, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Người có còn là người không, làm sao, bị bốn cô nương đánh ngã, muốn sau này tính sổ sao?”

Trước giờ Thái tử chưa từng gặp vị cô nương nào thô bạo như vậy, cũng chưa từng thấy cô nương nào có khí lực lớn như vậy.

Bây giờ hắn cũng đã đến thời điểm tuyển Thái tử phi, những vương công đại thần kia suốt ngày tìm cách đem nữ nhi ăn mặc xinh đẹp của họ đi qua hắn một vòng, chỉ vì muốn để người lọt vào mắt hắn. Hắn gặp qua những danh môn quý nữ kia, mỗi người đều một bộ dáng đoan trang hiền thực, ăn một khối bánh cũng chỉ dám cắn vài miếng, chớ nói một tiểu cô nương ăn vận xinh đẹp, lại vì một cái hoa đăng lại dám ở bên đường vịn tay áo đánh nhau với một nam tử.

Thái tử sờ sờ mặt mình, mới này vừa trúng một quả đấm, vô cùng đau đớn, thầm nói: Khí lực cô nương này thật lớn. Thái tử thích so tài với Lục Tông, đương nhiên từ nhỏ đã luyện võ, nô tài trong cung không ai đánh thắng được hắn, nhưng tình huống chân thực ra sao, trong lòng hắn quá rõ ràng.

Thái tử cắn răng nói: “Cô nương, ta khâm phục người như một hán tử, sau này chúng ta so tài một lần nữa.”

Từ nhỏ tới lớn, chỉ có nàng tìm người khác đánh nhau, làm gì có người chủ động tìm nàng đánh nhau. Tiết Tranh nhất thời hứng thú, con mắt sáng lên.

Nàng đi tới, giơ tay vỗ vai Thái tử một cái.

Tuy vóc người Tiết Tranh cao gầy, nhưng so với Thái tử nam nhân hàng thật giá thật vẫn thấp hơn nửa cái đầu, nhưng khí thế như vậy, lại không thua người khác nửa phần. Nàng cười cười, đôi mắt rất có linh khí, nói: “Được, lần tới đến Trung Dũng Hầu phủ tìm ta, ta tiếp ngươi đến cùng.”

cô nương Trung Dũng Hầu phủ. Thái tử âm thầm ghi nhớ. Hôm nay hẳn không có ý định bại lộ thân phận, nếu không để người Tân thành biết hãđường đường là một Thái tử lại bị một tiểu cô nương đánh thành bộ dáng này, không biết hẳn sẽ mất mặt đến mức nào nữa.

Cửu công chúa nhìn Tiết Tranh rồi đi, một mặt sùng bái nói: “Hoàng huynh, vị cô nương này thật lợi hại, cũng rất xinh đẹp.”

Thái tử cảm thấy mất mặt, nhưng hẳn là một vị chủ nhân đường đường chính chính, xưa nay sẽ không chơi trò ý thế hiếp người. Hắn xoa đầu Cửu công chúa, nói: “Lát nữa huynh sẽ mua cho muội hoa đăng đẹp hơn, có điều chuyện hôm nay, không được nói cho mẫu hậu biết, nhớ kỹ chưa?” Nếu mẫu hậu biết, đảm bảo sáng mai vị cô nương kia không thể thấy thái dương.

Cửu công chúa chớp mắt mấy cái, gật đầu như gà con mổ thóc nói: “Dạ.”

Sợ mất mặt mà, nàng hiểu được.

Lúc Khương Lệnh Uyển tìm thấy Tiết Tranh, mọi người vây quanh đã sớm tản đi hết, tay Tiết Tranh cầm một đèn hoa đăng cá chép tinh xảo, vừa thấy nàng, liền cười tủm tỉm tiến lên, đưa hoa đăng cá chép đến trước mặt nàng nói: “Cho.”

Khương Lệnh Uyển không cầm hoa đăng, chỉ sốt ruột hỏi: “Tỷ cùng người khác đánh nhau?”

Chuyện vừa nhắc lên Tiết Tranh giận đến nỗi không có chỗ phát tiết: “rõ ràng hoa đăng nay là tỷ nhìn thấy trước, đã trả tiền, người kia lại nhất định muốn cướp của tỷ, còn muốn cầm bạc ném tỷ. Muội xem, nói thế nào tỷ cũng là nữ nhi của Trung Dũng Hầu phủ, bạc còn thiếu sao? Nhưng người kia không buông tha, nhất định muốn có hoa đăng này, cuối cùng...”

Khương Lệnh Uyển không nhìn thấy người kia, tất nhiên cũng không biết người kia là Thái tử, chỉ nghĩ dù gì biểu tỷ cũng là tiểu thư Trung Dũng Hầu phủ, trong Tân thành còn có người dám đụng tới nàng sao? Nàng tỉnh tề nhìn Tiết Tranh, thấy lông tóc biểu tỷ không chút tổn hại, lúc này khuôn mặt nhỏ rử xuống, bộ dáng sắp khóc tới nơi: “Làm muội lo lắng muốn chết.”

Lúc này nghe tin, lòng nàng đều nhảy cả lên.

Danh tiếng Tranh biểu tỷ của nàng vốn không được tốt, nếu hôm nay lại gây chuyện đánh nhau trước mặt mọi người, sau này làm sao nói đến chuyện thành thân a?

Tiết Tranh nhìn bộ dáng đáng thương của tiểu biểu muội, trong lòng mềm nhũn, vội vàng ôm người vào lòng, xoa xoa đầu nhỏ nàng an ủi: “Được rồi, muội xem không phải tỷ không có chuyện gì sao? Lại nói, tỷ cũng không phải không nói lý với người kia, chỉ là chưa bao giờ ta gặp người thô lỗ như vậy, nghênh ngang như con cua, làm như cả Tân thành là hậu viện nhà hắn không bằng.”

Nhìn Tiết Tranh buồn bực, Khương Lệnh Uyển nhanh chóng vuốt ve khuyên nhủ: “Đừng nóng.”

Tiết Tranh cười cười: “Tỷ làm gì tức giận, chỉ là không ưa thôi. Nhìn hoa đăng biết chắc muội sẽ thích, sao, được không?”

Khương Lệnh Uyển cầm đèn hoa đăng từ tay Tiết Tranh, nhìn nhìn, cong môi nói: “Muội rất thích.”

Tiết Tranh nhìn tiểu biểu muội yêu thích, trong lòng cũng vui vẻ. Vốn nàng muốn để đệ đệ đưa cho tiểu biểu muội, ai ngờ lại gây ra chuyện, huyên não người người đều biết, vì thế nàng chỉ có thể tự mình đưa cho tiểu biểu muội.

Khương Lệnh Uyển cầm đèn hoa đăng trong tay, rất là yêu thích, vừa nhắc mắt, lúc này mới nhìn thấy Lục Tông, vội vàng gọi: “Tông biểu ca, huynh cũng tới?”

Lục Tông mặt không cảm xúc gật đầu.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông không dời mắt, hôm nay hẳn mặc khác ngày thường, một thân xiêm y thêu trắng lười lười, cả người càng thêm mấy phần nho nhã. Nàng suy nghĩ một chút, lúc này nhìn dưới cái giá hoa đăng cách đó không xa, nói: “Bên kia thật náo nhiệt, chúng ta đi xem một chút đi.”

Nổi tiếng nhất trong Tết Nguyên Tiêu là ngắm hoa đăng và đoán đố đèn, lúc này có một ông lão áo xanh ngồi dưới giá hoa đăng, những đèn hoa đăng thủ công được làm khéo léo tinh xảo, từng cái từng cái treo lơ lửng sáng rực, rất là đẹp. trên đèn hoa đăng là đề đố các đèn, chỉ cần trả lời trúng câu đố thì sẽ nhận được đèn hoa đăng tương ứng, hoa đăng càng tinh xảo thì câu đố đề càng khó.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Khương Lệnh Huệ và Tô Lương Thần cũng có mặt ở đây, đứng bên cạnh Khương Lộc.

Chuyện hương phần lần trước, Khương Lệnh Huệ đã buồn bực vài ngày, bây giờ mới xuống xe ngựa đã nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, sắc mặt tất nhiên không tốt. Nhưng khi nàng ta nhìn thấy đèn hoa đăng cá chép trong tay Khương Lệnh Uyển thì có chút thềm, ngẩng đầu nhìn nhìn, liền trông thấy một đèn hoa đăng hồ điệp treo trên cao, nàng làm nũng với Khương Lộc đang đứng một bên: “Ca ca, muội muốn có cái đèn này.”

Ông lão áo xanh nghe vậy liền mở miệng, giọng đầy hiền lành nói: “Tiểu cô nương, chỉ cần cô nương trả lời đúng câu đố trên đèn hoa đăng, hoa đăng này sẽ là của người.”

Khương Lệnh Huệ nghe có chút động lòng, nhìn hoa đăng treo trên cao, liền lẩm bẩm nói: “Hoạ khi viên, viết khi phượng, đông khi đoàn, hạ khi trường*.” Nàng đọc xong không khỏi nhún mày, nghi ngờ nói: “Làm gì có món đồ nào kì quái như thế?”

*Câu này nghĩa là vẽ thì tròn, viết thì vuông, đông thì ngắn, hè thì dài. Câu này là đồ mẹo theo tiếng Trung nên đừng ai cố suy diễn theo logic bản thân nha))) theo tiếng Việt nó không ra đâu.

Khương Lệnh Uyển rất thích giải câu đố, bây giờ câu đố trên đèn hồ điệp không khó, chỉ là một câu đố chữ đơn giản. không phải nàng khoe khoang, câu đố đèn này, rất ít người có thể vượt qua nàng.

Tô Lương Thần đứng bên cạnh Khương Lệnh Huệ, lúc này nhìn thấy nam tử mặc thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười liềm, hai gò má mỉm cười, lông mày thoáng hạ xuống, không nhanh không chậm nói: “Ồ Đông Hải có một loại cá, không đầu không đuôi, không cột sống, đây chính là đáp án.”

Tô Lương Thần mặc một thân váy màu trắng, trên búi tóc cái một cây trâm hoa mộc lan, hơn nữa khuôn mặt nàng xinh đẹp thoát trần, thanh âm thanh thúy dễ nghe, chậm rãi mở miệng, thật sự rất ý nhị.

Khương Lộc đứng bên cạnh Tô Lương Thần, đôi mắt sáng lên, hiển nhiên đã nhìn ngây người.

Ông lão áo xanh lấy đèn hoa đăng hồ điệp xuống, đưa cho Tô Lương Thần, cười nói: “cô nương thật thông minh, đèn hoa đăng này là của cô nương.”

Tô Lương Thần tự nhiên hào phóng nói “cảm ơn”, sau đó đưa đèn hoa đăng cho Khương Lệnh Huệ nói: “Cho Huệ biểu muội.”

Khương Lệnh Huệ còn đang rơi vào sương mù, nhưng thấy Tô Lương Thần cho nàng đèn hoa đăng, liền cười nói: “Lương Thần biểu tỷ thật lợi hại...” Nàng nghiêng đầu nhìn Khương Lệnh Uyển nói tiếp: “Khổng giống như có mấy người...”

Khương Lệnh Huệ đang nói, khi chạm phải con mắt Tiết Tranh, nhất thời im miệng không dám lên tiếng.

Thầm nghĩ: Có cái gì hay, còn không phải loại xinh đẹp không đầu óc sao!

Tính tình Khương Lệnh Huệ cũng trẻ con, tuy nàng không hay tính toán như Khương Lệnh Huệ, nhưng khi nhìn Tô Lương Thần một đôi mắt ẩn ẩn đưa tình nhìn Lục Tông, trong lòng tức giận, lúc này không nhịn nổi, cũng không muốn người khác ra mặt giúp nàng, liền nhìn ông lão áo xanh nói: “Ta có thể dùng giấy bút trả lời không?”

Ông lão áo xanh nhìn tiểu cô nương cực kì xinh đẹp trước mặt, trẻ trung, người nhìn người thích, liền đem giấy bút đưa cho nàng.

Khương Lệnh Uyển cầm giấy bút, nàng đầu nhìn câu đố đèn trên mười mấy cái đèn hoa đăng.

Nhìn qua một lần, liền cúi đầu viết chữ.

Những năm này nàng theo Tạ Cửu học tập, tuy Tạ Cửu nghiêm khắc, nhưng nghiêm khắc cũng có chỗ tốt, bây giờ nàng luyện được tay viết chữ nhỏ xinh đẹp, so với Chu Lâm Lang kiếp trước cũng không kém hơn bao nhiêu. Tuy nàng trải qua những tháng ngày thoải mái, nhưng dù sao cũng sống lại một đời người, không thể phụ công ông trời ưu ái, dù gì cũng phải có tiền đồ hơn kiếp trước.

Chữ viết cực kì xinh đẹp, chờ viết xong, Khương Lệnh Uyển nhẹ nhàng đặt bút xuống, quay mặt nhìn về phía ông lão áo xanh nói: “Đèn hoa đăng, ta chỉ cần một chiếc.” Nàng giờ tay, chỉ chỉ chiếc hoa đăng phượng hoàng được treo trên cao.

Đèn hồ điệp trong tay Khương Lệnh Huệ, so với đèn phượng hoàng hào hoa phú quý, đúng là không phóng khoáng.

Ông lão áo xanh nhìn chữ viết trên giấy, lập tức lộ vẻ vui mừng, lúc này mới cầm đèn phượng hoàng xuống.

Khương Lệnh Uyển nhận đèn phượng hoàng, đưa đèn hoa đăng cho Tiết Tranh nói: “Tranh biểu tỷ, cho.”

Tiết Tranh không thích những thứ này nọ của các cô nương gia, nhưng tiểu biểu muội đưa, nàng lập tức nhận lấy, hướng về Khương Lệnh Huệ nói: “Vẫn là Xán Xán nhà ta thông minh, không giống như mấy người, dung mạo không đẹp, đầu óc cũng không dễ xài.”

Khương Lệnh Huệ tức giận, chờ đoàn người Khương Lệnh Uyển đi xa, lúc này mới đi đến bên cạnh ông lão áo xanh, tức giận nói: “không phải vừa rồi người nói chỉ khi đoán đúng câu đố đèn hoa đăng mới có thể nhận đèn sao? Lúc này là có chuyện gì?”

Chẳng lẽ có khuôn mặt xinh đẹp, hoa đăng cũng có thể cho không sao.

Ông lão áo xanh nhìn tiểu cô nương được nuông chiều trước mặt, lúc này mới đưa tờ giấy tiểu cô nương kia viết đến trước mặt nàng nói: “Tiểu cô nương nhìn xem—— ”

“Nhìn cái gì, không phải chữ hơi đẹp chút thôi sao?”

Tô Lương Thần cúi đầu nhìn, sau đó về mặt ngắn ra, nhưng rất nhanh khôi phục về mặt bình thường, nhìn Khương Lệnh Huệ nói: “Huệ biểu muội, đèn hoa đăng kia là Uyển biểu muội nên có....”

Nàng dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Uyển biểu muội đã viết hết tất cả đáp án của các câu đố đèn hoa đăng.”

.

Khương Lệnh Uyển để Sơn Trà đi mua một chiếc hà đăng*, đi sông Minh Nguyệt thả đèn.

*hà đăng: đèn thả trên sông

Lúc này Khương Lệnh Uyển thật sự không muốn Khương Dự đi theo, chỉ muốn Lục Tông đi cùng nàng. Khương Dự tin Lục Tông, tất nhiên rất yên tâm, hơn nữa hẳn không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu tâm tư muội muội? Huống hồ hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, hẳn cũng không cần phải quản nàng quá nghiêm.

Tiết Thanh nhìn tiểu đệ đệ râu rĩ không vui, nhìn gương mặt thanh tú của hân rủ xuống, có chút oan ức, liền phê bình kín đáo Khương Dự: “Sao huynh có thể để Xán Xán cùng một ngoại nam đơn độc ở một chỗ?”

Khương Dự lại nói: “Khi còn bé quan hệ giữa Lục Tông và Xán Xán rất tốt, ngay cả ca ca ruột như huynh còn thấy ghen tị, hơn nữa hẳn cũng đã nhiều lần cứu Xán Xán, huynh tin tưởng phẩm hạnh của hân. Hơn nữa...Ngoại nam?” Khương Dự nhìn hai bóng người một cao một thấp kia, lạnh nhạt nói: “Rất nhanh sẽ không phải.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy Lục Tông là một kẻ hủ nát, dọc đường đi cũng không thấy hân nói tiếng nào.

Hai người đi tới bên hồ, nhìn mặt hồ lấp lánh những hà đăng, Khương Lệnh Uyển chủ động mở miệng, cố ý trêu ghẹo nói: “Tháng ngày tốt như vậy, Tông biểu ca không hẹn ước với cô nương nhà nào sao?”

Lục Tông ngừng lại, lúc này mới nhìn về phía nàng, lạnh nhạt nói: “Hẹn.”

Hả?

Khương Lệnh Uyển nghe xong sững sờ, sau đó mới hiểu, nhất thời hai lỗ tai có chút nóng, nhanh nhanh ngồi xuống giả ngu thả đèn hoa đăng.

Ai, vốn nàng muốn trêu đùa hân, không nghĩ lại bị hân trêu đùa.

Lục Tông nhìn tiểu cô nương bên cạnh, thấy nàng ngồi xổm viết điều ước, viết xong liền bỏ giấy vào hà đăng. Hà đăng dùng để ước nguyện, bên trong chứa đựng những ước nguyện của các cô nương gia, xưa nay hân không tin trò này, bây giờ thấy nàng chăm chú thành kính như vậy, cảm thấy hơi buồn cười. Nàng thả hà đăng, Lục Tông nhớ đến những nét chữ đẹp kia, liền nói: “Mấy năm qua, chữ muội tiến bộ rất lớn.”

Khương Lệnh Uyển thích nhất người khác khen nàng, mặt dày khoe khoang nói: “Ngoại trừ chữ viết, còn có những thứ khác, chỉ là Tông biểu ca không biết thôi.”

Lục Tông “Ân” một tiếng.

hân nhìn trang sức nàng đeo trên đầu, chính là bộ trang sức hôm qua hân tặng, liền biết ánh mắt của hân không sai, nàng rất thích.

Khương Lệnh Uyển chợt nhớ tới chuyện quan trọng, vội vàng lo lắng hỏi: “Hôm qua Tông biểu ca tiến cung, Hoàng Hậu có làm khó huynh không?” Hoàng Hậu kia tính toán chỉ li, rất khó dây dưa a.

Lục Tông nói: “Yên tâm, không có chuyện gì lớn.”

Biết hân mọi việc đều giấu trong lòng, nàng hiểu rất rõ. hân chính là người như vậy, nhìn lạnh như băng, nhưng quả thực đau tức phụ đến đòi mạng. Nàng cũng không giấu giếm, lấy tua kiếm từ trong người ra, lầm bầm nói: “Lần trước rời đi nhanh, muội không có cơ hội đưa tua kiếm cho huynh, này, cầm lấy...” Nàng dặn dò: “Ba trăm lạng bạc, nhưng đừng làm rơi, nếu lại vỡ, muội không mua cho huynh nữa.”

Nghe thanh âm yếu ớt của nàng, Lục Tông đưa tay nhận lấy: “Biết rồi.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nhét tua kiếm vào ngực hân, sau đó xoay người chạy đi.

Lục Tông cầm tua kiếm trong lòng ngực, thấy tiểu cô nương đã chạy đến bên cạnh Khương Dự. hân vuốt nhẹ bội kiếm mấy lần, sau đó bỏ vào trong ngực.

Lục Tông không vội đi qua, gương mặt nhìn hà đăng trên sông, nhớ tới điều gì, lúc này mới đi tới bên cạnh sông, cong eo, vớt hà đăng mới thả không lâu lên.

hân mở tờ giấy, nhìn dòng chữ nhỏ đẹp như trăm hoa, còn có tâm nguyện thật lòng. . .

Sớm sinh quý tử. Uyển.

Chương 70

Edit: Kye

Beta: Mira

Tết Nguyên Tiêu vừa qua, coi như qua năm mới.

Các tiểu thư Vệ Quốc Công phủ tiếp tục đến Ngọc Bích đường đọc sách, mỗi ngày ngoại trừ ở ngoài đọc sách, chính là học tập cầm kì thư họa cùng nữ hồng, điều hương, trà nghệ cũng không thể thiếu. Thường ngày Khương Lệnh Uyên hay bị Tạ Cửu gây áp lực, không muốn chăm chỉ cũng phải chăm chỉ, Tết đến được buông lỏng chút, bây giờ bắt đầu học tiếp, lại cảm thấy có chút vất vả. Còn Khương Lệnh Đề là một người chăm chỉ hiếu học, xưa nay bài tập luôn hoàn thành đầy đủ, bây giờ đến tuổi cập kê, càng ngày càng trầm ổn hơn. Kiếp trước Khương Lệnh Đề là một thứ nữ ngoan ngoãn không đáng chú ý, kiếp này được mẹ cả Diêu thị yêu thương coi trọng, sau tết mang nàng ra ngoài một chút, người ngoài thấy tiểu cô nương điệu ngoan như thế, ngược lại nhiều thêm mấy phần hảo cảm. Thanh danh tốt, các gia đình cũng lục tục đến nhà cầu thân.

Khương Lệnh Uyên cũng cảm thấy cao hứng cho Tứ tỷ tỷ.

Nhưng trước đây, việc hôn nhân của hai vị tiểu thư đầu đầu được định trước, có thứ tự lớn nhỏ rõ ràng, tuy Tứ tỷ tỷ của nàng đã đến tuổi, nhưng việc hôn nhân của Khương Lệnh Dung và Khương Lệnh Huệ vẫn chưa có tin tức gì, làm sao có thể đến lượt Khương Lệnh Đề.

Khương Lệnh Đề da mặt mỏng, vừa nghe Khương Lệnh Uyên nhắc đến chuyện này, liền xấu hổ rũ mắt nói: “Lục muội muội đừng trêu chọc tỷ...”

Khương Lệnh Uyên cũng thẳng thắn không đề cập đến nữa, biểu nếu nói thêm gì nữa, Tứ tỷ tỷ chắc sẽ nắc cở đến nỗi đào hầm chôn chính mình mất.

Khương Lệnh Đề nói tránh đi: “Tạ tiên sinh xưa nay nghĩ sao nói vậy, hôm nay trong lòng có chút bức bối, muội đừng để trong lòng.”

Khương Lệnh Uyên lại nói: “Muội không để trong lòng, muội biết Tạ tiên sinh là vì muốn tốt cho chúng ta.” Tạ Cửu là tiên sinh tốt, điểm này không thể nghi ngờ.

Khương Lệnh Đề nhìn Lục muội muội trước mặt này, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nộn kiêu mỹ, thật sự rất xinh đẹp, mỗi lần nàng nhìn đều không thể rời mắt nổi. Nàng suy nghĩ một chút lại nói: “Nghe nói bệnh tình phu quân Tạ tiên sinh ngày càng nặng, Tạ tiên sinh mỗi ngày ngoại trừ dạy học cho hai người chúng ta, chính là đi chăm sóc phu quân của nàng, nhắc tới quả thực khiến người ta khâm phục, nếu là tỷ... Tỷ không thể kiên cường như nàng, một người chống đỡ cả căn nhà.”

Điểm này Khương Lệnh Uyên cũng rất kính phục, một nữ nhân có thể đi đến bước này, cũng coi như không bình thường.

Khương Lệnh Uyên trở về Ngọc Kỳ viện thay đổi xiêm y, sau đó mới đi đến chỗ lão thái thái.

Kiếp trước lão thái thái tới tuổi mới rời đi, cả gia đình lớn nhỏ đều bên cạnh, cũng coi như hưởng phúc nửa đời người, lúc qua đời cũng không có gì tiếc nuối. Nàng nhớ ngày lão thái thái qua đời, là cuối tháng chạp năm thứ ba sau khi nàng gả cho Lục Tông. Ngày ấy nếu không có Lục Tông, nàng cũng không có cách nào gặp mặt lão thái thái lần cuối. Nàng cũng muốn lão thái thái sống lâu trăm tuổi, nhưng sống lâu trăm tuổi chỉ là một kí thác tốt đẹp, chỉ cần quý trọng mỗi ngày mình trải qua, đến lúc chết đi cũng không có gì hối tiếc. Bây giờ trôi qua mỗi ngày, nàng đều quý trọng mỗi người bên cạnh.

Trong phòng lão thái thái, Chu thị và Diêu thị đều có mặt.

Bây giờ mọi người đang thương lượng chuyện hôn nhân của mấy hài tử, việc cấp bách nhất, chính là Khương Dụ và Khương Lệnh Dung.

Chu thị nói: “Mấy ngày trước con dâu có đề cập qua với Khương Dụ, Tết đến thấy có mấy vị cô nương, đều là đại gia khuê tú, mỗi người đều rất đoan lệ, nhưng Khương Dụ không có hứng với người ta, cũng không phải ngại ngần, mà là không đúng người. Con dâu cũng không muốn ép buộc, chỉ hy vọng hấn có thể cưới người mình thích, dù sao những tháng ngày sau này cũng đều là hấn trải qua.

Lão thái thái là người văn minh, nhưng dù sao Khương Dụ cũng là trưởng tôn, sau này phải kế thừa gia nghiệp Vệ Quốc Công phủ, bây giờ cả ngày học hành biếng nhác, có chút kì cục, ban đầu trong lòng bà có chút thành kiến với Chu thị. Sau khi Chu thị vào cửa, khuôn mặt quá mức xinh đẹp, trong lòng bà có chút không ưa, mới đầu cũng không thể cho sắc mặt tốt. Nhưng trải qua những ngày tháng sau này, lão thái thái thấy Chu thị cũng không phải tiểu thư khuê các được ngàn vạn sủng ái, nàng có thể thành thực ôn trọng quản việc nhà, hơn nữa vừa vào cửa liền sinh trưởng tôn Khương Dụ béo trắng khỏe mạnh, quản việc nhà càng ngày càng tốt, đáy lòng bà cũng bắt đầu yêu thích con dâu này.

Nhưng lúc này Chu thị nghe lão thái thái nói lại có chút không đồng ý: “Tâm tính Dụ nhi còn chưa ổn định, người trẻ khó tránh khỏi việc tâm rối ý loạn,

hôm nay thích cái này, ngày mai thích cái kia, phải thành thân xong đến lúc làm cha mới có thể ngộ ra. Con nhìn xem không phải nhị phòng cũng vậy sao? Từ lúc có nhị tức phụ, lão nhị mới có thể hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm, cho nên nói... Lời của cha mẹ mai mới không thể sai được, chúng ta nên chọn cho hân một thể tử tướng mạo đoan chính, thành thực ôn trọng, tình cảm mà, phu thê còn trẻ vẫn có thể bồi dưỡng.”

Lão nhị thái thái nói không sai, tình đầu hợp ý thành thân như Khương Bách Nghiêu và Chu thị chỉ là số ít. Thói đời, mặc kệ người là công tử thế gia, danh môn quý nữ nhà ai, việc hôn nhân cha mẹ định ra, sau khi thành thân, chẵn một cái, chuyện đã thành, tháng ngày trôi qua, đều nói trước khi thành thân đều phải xem qua ánh mắt, nhưng chuyện này cũng chẳng cần thực hiện. Dù sao tiểu thư nuôi dưỡng ở khuê phòng, xuất môn đeo mũ, nếu muốn xem đôi mắt, tám chín phần là phải xuất đầu lộ diện, điều này cũng không thích hợp để gả tới Vệ Quốc Công phủ bọn họ a.

Lão nhị thái biết lời của bà cũng có chút vơ đũa cả nắm, nhưng tức phụ trưởng tôn không thể quá mức qua loa, không thể tùy tiện nghe theo tâm tư đứa nhỏ kia được.

Chu thị có chút bất đồng cũng không dám nói lời nào, chỉ lo chọc giận lão nhị thái không cao hứng. Điều thị cười cười, thân mật kéo tay lão nhị thái, những năm nay chị em dâu hai người con cùng một mẹ, quan hệ rất tốt. Điều thị nói: “Mẫu thân cùng tẩu tẩu đều quan Khương Dự, tâm ý đều như nhau, nếu không để tẩu tẩu tiếp tục tìm kiếm, ngày mai lại kiểm danh sách mới thương lượng với mẫu thân được không?”

Lão nhị thái gật đầu, thở dài một hơi nói: “Cũng chỉ còn cách đó, ngược lại năm nay chuyện hôn nhân của Dự nhị nhất định phải định ra, sang năm ta muốn ôm chất trai.”

Sang năm muốn ôm chất trai, đây là muốn nửa năm cuối lấy cháu dâu vào cửa a.

Chu thị nói: “Liên nghe theo ý của mẫu thân và đệ muội, ta sẽ lưu ý hơn. cô nương độ tuổi này ở Tấn thành nhiều như vậy, nếu Dự nhị của chúng ta lại không vừa ý ai, thì chắc cũng chỉ có tiền nữ mới xứng đôi với hân. Có điều Dự nhị là hài tử xuất chúng, không ít tiểu thư tranh nhau muốn lấy da đầu vì muốn gả cho Dự nhị làm tức phụ đây.”

Vừa nhắc tới tôn nhị, trong mắt của lão nhị thái tràn đầy yêu thương, bà rất thích nghe người khác khen tôn nhị của mình. Lão nhị thái nhắc mắt, vừa thấy người đi vào, mặt tràn đầy từ ái cong môi nói: “Nhìn xem, tiểu tiên nữ nhà chúng ta đến rồi.”

Chu thị và Điều thị quay đầu nhìn, người tiến vào là Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển có một khuôn mặt xinh đẹp, hai búi tóc chải lên, khuôn mặt trẻ trung non nớt, nhìn lão nhị thái hành lễ, sau đó mới chớp chớp mắt hỏi: “Nãi Nãi đang nói gì Xán Xán vậy?”

Lão nhị thái ôm tiểu tôn nữ vào lòng, nói: “đang khen Xán Xán xinh đẹp đấy, phóng mắt toàn Tấn thành, cũng không thể tìm ra tiểu cô nương thứ hai nào xinh đẹp đáng yêu như Xán Xán, thật là ông trời ban phúc cho Vệ Quốc Công phủ một tiểu tiên nữ.”

Khương Lệnh Uyển cố ý chu miệng nhỏ xinh xắn nói: “Mấy ngày trước nãi nãi còn nói Xán Xán là trái tim nhỏ của người, Xán Xán không muốn làm tiên nữ, chỉ muốn làm trái tim nhỏ của nãi nãi cả đời.”

Lão nhị thái nghe xong, liền ôm tiểu tôn nữ chặt hơn, nói: “Được được được, trái tim nhỏ.”

Khương Lệnh Uyển tính tình trẻ con cười cười, hỏi: “Lúc này nãi nãi cùng nương và nhị thẩm nói chuyện gì vậy? Xán Xán muốn nghe.”

Lão nhị thái nheo mắt tiểu tôn nữ: “không phải vì sốt ruột việc hôn nhân của ca ca con sao? Ca ca con cũng đã trưởng thành, năm nay thế nào cũng phải định ra việc hôn nhân, sau đó cũng phải lưu ý đến chuyện hôn nhân của Nhị tỷ tỷ và Tam tỷ tỷ của con.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Còn có Tứ tỷ tỷ. Năm nay Tứ tỷ tỷ cũng đến tuổi cập kê.”

Lão nhị thái nói: “Cả ngày treo Tứ tỷ tỷ bên mép, con chỉ nhỏ hơn Tứ tỷ tỷ mấy tháng thôi, ngày mai chúng ta bắt đầu tuyển phu quân cho Xán Xán, để cho mẹ con chọn người, con chỉ biết nhìn mặt, chọn phu quân cũng không phải chỉ để chọn dung mạo.”

Khương Lệnh Uyển da mặt dày, mà khi lão nhị thái nói, cũng chỉ có thể giả vờ thẹn thùng một phen, lầm bầm nói: “Nãi nãi đừng trêu chọc tôn nữ.” Lúc bốn tuổi nàng đã chọn xong rồi, cũng không phải chỉ xem mặt, nhưng khuôn mặt quả thật không tệ. Tuy nàng nông cạn, nhưng cũng không hồ đồ, nếu kiếp trước Lục Tông không đối xử tốt với nàng như vậy, nàng cũng sẽ không quyết định lại gả cho hân. Trước đây mấy năm, trong lòng nàng có chút oán hân, giận hân, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hân không phạm sai lầm gì lớn, nàng cũng nên khoan dung một chút.

Lão nhị thái thấy nàng e thẹn, nói: “Xán Xán của chúng ta đã là đại cô nương, thời gian trôi qua thật nhanh.”

Chu thị nhìn nữ nhi nhà mình, cũng không nhịn được nở nụ cười, sửa lại tóc mái nữ nhi, nói: “Đừng tựa lên người lão nhị thái như vậy, thật nặng.”

Lão nhị thái lại nói: “Tuy ta đã là một bộ xương già, nhưng vẫn còn khỏe lắm.” Khương Lệnh Uyển hơi dịch thân thể, ngoài miệng lại nói: “Thân thể nãi nãi khỏe mạnh lắm, ngày mai người dậy sớm, hai bà cháu chúng ta cùng nhau chạy bộ.”

Lão nhị thái nghe xong cười không khép miệng.

nói chuyện một lúc, lão nhị thái lưu Điều thị ở lại nói chuyện riêng. Khương Lệnh Uyển theo mẫu thân đi ra sân, lúc này mới hỏi: “Nãi nãi muốn thương lượng với Nhị thẩm chuyện hôn nhân của Nhị tỷ tỷ sao?”

Chu thị nghiêng mặt nói: “Chuyện này con không cần quan tâm. Nhị tỷ tỷ đã lớn tuổi, không thể tiếp tục trì hoãn.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, tuy kiếp trước Khương Lệnh Dung ngoan hiền, nhưng những ngày lễ tết, cứ chỉ tự nhiên hào phóng, làm vui vẻ mấy tỷ muội cùng trường bối, cho rằng nàng rất thích hợp làm con dâu, còn nàng cùng Khương Lệnh Huệ, Khương Lệnh Huệ quá mức kiêu căng, còn nàng thiếu ốt, dung mạo lại xinh đẹp, không nhìn thấy phong thái của một vị chủ mẫu, sau đó Khương Lệnh Dung thuận lợi gả cho Tạ Trí Thanh, cùng danh tiếng trước đây cũng có liên quan. Bây giờ Khương Lệnh Dung lặng lẽ âm u tràn đầy từ khi đến độ mấy lần Nhị thẩm chủ động đến thăm nàng ta, nhưng nàng ta chỉ thích đọc sách, thêu thùa trong phòng. Nhị thẩm cũng là một người kiên trì, nhưng Nhị thúc lại không ưa, một lần hai lần không nề mặt mũi, tất nhiên hẳn không muốn mặt mũi kiêu thế nhà mình bị đánh tráo.

Bây giờ nghe giọng điệu này, chắc chắn Khương Lệnh Dung sẽ không được gả như kiếp trước, chỉ ít đối với đại tài tử Tạ Trí Thanh, là vô duyên.

Khương Lệnh Uyển nhớ tới chuyện lần trước, liền nói: “Nương, có chuyện nữ nhi không biết có nên nói với nương hay không, nữ nhi không có chủ ý gì.”

Đại cô nương gia, có tâm sự cũng là chuyện bình thường. Chu thị là người từng trải, đương nhiên lí giải được. Nàng nắm tay nữ nhi, nói: “nói với nương, nương sẽ cố gắng nghĩ cách cho con.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Nương đừng hiểu nhầm, chuyện này không liên quan đến nữ nhi... Là liên quan đến ca ca.”

Chu thị dừng một chút, hơi kinh ngạc: “Ca ca con?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, nói chuyện áo choàng ngày ấy cho Chu thị: “... Nữ nhi thấy, có lẽ ca ca thích Chu biểu tỷ, nhưng nữ nhi biết tuy Chu tỷ tỷ tốt, nhưng cũng không xứng với ca ca.”

Chu thị nói: “Ngày ấy là con cố ý làm đổ chén trà?”

Khương Lệnh Uyển ngượng ngùng nói: “Lúc đó nữ nhi sốt ruột, không thể nghĩ ra cách khác.”

Chu thị lại nói: “Con làm rất tốt. Xán Xán, ca ca con không thể cưới Chu Lâm Lang, không nói đến quan hệ giữa nương và mợ con, Chu Lâm Lang này kiêu căng tự mãn, nếu gả đến nhà chúng ta, phỏng chừng nàng sẽ gây ra chướng khí mù mịt mắt. Ca ca con là người bao che, nếu thật sự thành thân, chỉ sợ toàn tâm toàn ý đối đãi với nương tử, sẽ gây khó dễ người ở bên trong.” Lúc trước An Vương cũng đề cập với Chu thị, trước đây tình cảm huynh muội có khoảng cách, nếu nữ nhi có thể kết thành thân gia, có lẽ sẽ giảm bớt một chút, nhưng lại bị Chu thị khéo léo từ chối.

Nàng tự nói mình không thông thạo bằng mẫu thân, nhất thời chuyện của ca ca cũng có chút kì vọng, nếu có mẫu thân ở đây, kiếp này ca ca của nàng cũng không sợ lại giẫm vào vết xe đổ kiếp trước. Khương Lệnh Uyển chợt nhớ đến ánh mắt Lục Bảo Thiên nhìn ca ca ngày ấy, vội hỏi: “Nương, người thấy Thiên tỷ tỷ thế nào?”

Chu thị lập tức hiểu rõ ý nữ nhi.

Nàng nhìn mặt nữ nhi, một lát mới nói: “Thiên tỷ tỷ của con tính tình rất tốt, đối xử với người khác không tệ, nhưng nếu muốn làm chủ mẫu một nhà, vẫn không thích hợp cho lắm.”

“Tại sao?” Khương Lệnh Uyển sao có thể không hiểu đây là mẫu thân muốn từ chối? Nàng nhún mày nói: “Nương, trước đây người vẫn luôn khen Thiên tỷ tỷ, hi vọng nữ nhi cùng Thiên tỷ tỷ lui tới nhiều hơn, hơn nữa nữ nhi cũng biết nàng thích ca ca, nên mới—— ”

“Xán Xán.”

Chu thị kêu một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Nếu ca ca cưới Thiên tỷ tỷ, vậy con tính sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Edit: Kye

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển nghe xong sững sờ, hấp háy môi hỏi: “Nương... người có ý gì?”

Chu thị vươn tay, sờ sờ hai búi tóc của nữ nhi, khuôn mặt nữ nhi trắng trẻo mũm mĩm, hai mắt sáng long lanh, còn mềm mại hơn nàng ngày xưa nhiều. Nàng nhìn một lúc, ôn nhu nói: “Xán Xán, con thích Tông biểu ca, nương nói đúng không?”

Trong đầu nữ nhi cả ngày nghĩ gì, nàng làm nương lòng sáng như gương, sao có thể không rõ ràng?

Khương Lệnh Uyển không nghĩ tới mẫu thân nàng lại trực tiếp như vậy, nhất thời sững sờ, suy nghĩ muốn giải thích một phen, lại nghe mẫu thân tiếp tục nói: “Việc hôn nhân của ca ca không cần con quan tâm. Bây giờ con nên cẩn thận theo các tiên sinh học tập nữ hồng, chờ qua một thời gian, tự mẫu thân sẽ dạy con quản việc nhà.”

Nữ nhi mới mười ba, chuyện này vốn không cần con bé phải quan tâm. Việc hôn nhân của con trai, trong lòng nàng đã có dự định.

Khương Lệnh Uyển không còn gì để nói, chỉ gật đầu nói một tiếng “Nữ nhi biết rồi”, sau đó quay trở về Ngọc Kỳ viện.

Nàng trở về phòng ngủ, liền ngồi vào trong giường, lấy ngọc bội dưới gối gắm màu tím ra.

Mấy năm nay ngọc bội này nàng vẫn để trong ngăn kéo, sau Tết Nguyên Tiêu mới nhớ đến mà lấy ra.

Bây giờ nàng vẫn chưa thể danh chính ngôn thuận đeo nó, dù sao nàng không còn là tiểu hài tử, cũng không có đính ước gì với Lục Tông.

Nàng muốn gả cho hắn, nhưng khi nghĩ đến ca ca cùng Lục Bảo Thiên...

Nàng biết Lục Bảo Thiên thích ca ca, kiếp trước thà làm gái lơ thì, cả đời chờ ở Vinh Vương phủ, cũng không chịu tùy tiện lập gia đình. Nàng là Quận chúa Vinh Vương phủ, hồi đó Lục Tông là phụ tá đắc lực của Hoàng thượng, địa vị Vinh Vương phủ giống như nước đầy thuyền, huống hồ điều kiện Bảo Thiên không kém, người đến cầu thân cũng đến tranh nhau phá cửa. Tuy nàng thiên vị ca ca, nhưng cũng không thể không nói một câu —— những nam tử đến cầu thân, không thiếu những vị công tử tuấn lãng si tình.

Nàng nghĩ nếu ca ca thích Lục Bảo Thiên như vậy, đó là chuyện không thể tốt hơn, nhưng gia đình nào lại có chuyện gả cưới lẫn nhau như vậy?

Trừ phi, nàng không gả cho Lục Tông.

Con người đều ích kỷ, bây giờ chuyện này đặt trên người nàng, quả thật làm người ta do dự.

Khương Lệnh Uyển nghĩ cả buổi tối, ngày tiếp theo khi đi học mơ mơ màng màng, Tạ Cửu nhìn thấy, liền phạt nàng đứng nửa canh giờ, còn mắng nàng: “Quả là gỗ mục không thể điều khắc”. Sau khi học xong, Khương Lệnh Uyển động viên một lúc, sau đó mới hỏi: “Hôm nay muội luôn mất tập trung, sao vậy?”

Chuyện này tốt nhất không nên nói với Tứ tỷ tỷ, Khương Lệnh Uyển liền nói: “không có gì, chỉ là thân thể muội có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển cũng là người có mắt nhìn, biết Lục muội muội sợ là có tâm sự không muốn nói với nàng, nhất thời cũng không hỏi gì. Chỉ nói nàng trở về nghỉ ngơi thật tốt, chớ đem chuyện Tạ tiên sinh để trong lòng.

Khương Lệnh Uyển trở về Ngọc Kỳ viện, Sơn Trà cười khanh khách đón chủ, nhìn tiểu thư mình dường như không vui, lúc này mới thu lại nụ cười, nhò giọng nói: “Lục tiểu thư, ngày mai là lễ tắm gội*, vừa rồi Vinh Vương phủ gửi thư mời, tiểu Quận chúa muốn hẹn tiểu thư đến Vinh Vương phủ tụ hội, người xem...”

*lễ tắm gội: là một trong số những ngày nghỉ của Trung Quốc thời xưa, vào ngày mừng năm

Hôm qua vừa mới nghĩ đến Lục Bảo Thiên, hôm nay Lục Bảo Thiên liền hẹn nàng.

Đúng lúc Khương Lệnh Uyển cũng muốn đi thăm dò ý tứ, liền gật đầu “Ân” một tiếng.

Tuy mới ra xuân, nhưng bên ngoài vẫn còn hơi lạnh, ngày tiếp theo khi ra cửa Khương Lệnh Uyển mặc một thân váy lụa xanh ngọc bích, đầy mắt trang điểm hơi nhạt, tuy không nổi bật, nhưng khuôn mặt nàng trắng nõn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy. Kim Kết biết Lục tiểu thư thích chưng diện, tối hôm qua lần qua lần lại, sợ là ngủ không ngon, hôm nay mới có vẻ hơi tiêu tụy một chút. Nàng cầm hộp son trang điểm cho tiểu thư, nói: “Tiểu thư xem, có tinh thần hơn rất nhiều.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, nhìn gương soi.

Màu sắc tươi mới, hương thơm ngào ngạt, bôi lên miệng nhỏ, còn mê người hơn anh đào, làm người ta khi nhìn không nhận được mà muốn cắn một cái, muốn nếm thử xem đây là vị chua hay ngọt.

Khương Lệnh Uyển nhìn một chút, lúc này mới hài lòng, đứng dậy chuẩn bị xuất môn, đi Vinh Vương phủ.

.

Hôm nay tâm trạng Lục Bảo Thiên rất tốt, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, liền nhiệt tình đi lên đón, đưa lên những món bánh ngọt tinh xảo mỹ vị: “Xán Xán, bánh nhân đậu ở chỗ muội không có hương vị giống như vậy, muội nếm thử đi, ăn rất ngon.”

Kiếp trước lúc nàng gả cho Lục Tông, nàng thích ăn nhân đậu ở Vinh Vương phủ nhất.

Khi còn bé nàng đến Vinh Vương phủ chơi đùa, cũng rất thích ăn bánh nhân đậu.

Tâm trạng của nàng không tốt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới khẩu vị, sau khi ăn xong mấy khối, mới cảm thấy không ổn. Đúng nha, dù nàng không tìm không phổi thể nào đi nữa, chính ca ca ruột của mình, tóm lại cần phải để ý, sao chuyện gì cũng đều có thể ăn ăn uống uống?

Khương Lệnh Uyển ngừng lại, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Bảo Thiên, dung mạo cực kì xinh đẹp, hơn nữa mấy năm qua Lục Tông không ở phủ, Vinh Vương càng trân trọng nữ nhi bảo bối như quả tim của mình, cũng may tính tình Lục Bảo Thiên rất tốt, không bị Vinh Vương chiều hư, nếu không chắc sẽ còn kiêu ngạo hơn cả nàng và Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Lâm Lang đang đứng nói chuyện với Tạ Tinh Tinh cách đó không xa, rồi nhìn sang Lục Bảo Thiên hỏi: “Năm nay Thiên tỷ mười bốn tuổi rồi đúng không?”

Lục Bảo Thiên chớp mắt mấy cái: “Đúng nha, tỷ lớn hơn muội một tuổi.”

Chuyện của các cô nương gia không phải cái gì cũng có thể hỏi, nhưng người ta đã đến tuổi mai mối, đối với việc hôn nhân cũng rất tò mò, nên bây giờ nàng có hỏi cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên: “... Sau khi qua lễ cập kê, Thiên tỷ tỷ đã có thể lập gia đình được rồi, sau này chúng ta không thể lại lui tới gặp nhau như vậy nữa, muội có chút không nề.”

Lục Bảo Thiên nghe xong mặt liền đỏ lên, thườg ngày tính tình lảm liệt, cùng một đức hạnh với Khương Lệnh Uyển, là người không biết xấu hổ, hôm nay vừa nhắc tới mặt liền đỏ, đúng là làm người ta ngạc nhiên. Lục Bảo Thiên cầm một khối bánh nhân đậu lên, giương mắt nhìn tiểu cô nương trước mắt, nhớ đến người kia ngày Tết Nguyên Tiêu, liền cúi mặt trầm giọng nói: “nói không chừng, tỷ gả cho người, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt a.”

Khương Lệnh Uyển nói lời này là có ý quan sát về mặt Lục Bảo Thiên. Dù sao quen biết nhiều năm như vậy, nàng cũng tương đối hiểu Lục Bảo Thiên.

Hai tay Khương Lệnh Uyển đặt trên đầu gối, nói: “Vậy thì tốt, muội chỉ sợ sau này chúng ta không thể gặp mặt nhau.”

Lục Bảo Thiên cười cười, đáy mắt sáng lấp lánh nói nói: “thật ra chuyện hôn nhân vẫn còn sớm, lúc tết, cha tỷ vẫn đang thúc giục chuyện hôn nhân của đại ca, sốt ruột không thôi. Muội thấy đó, nhân phẩm và dung mạo ca ca tỷ rất tốt...” nói đến người ca ca Lục Tông này, Lục Bảo Thiên vẫn rất kiêu ngạo đây, nàng nhìn về phía Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh, lúc này mới nhỏ giọng bên tai Khương Lệnh Uyển: “thật ra, cha tỷ rất vừa ý Lâm Lang, hơn nữa tuổi của Lâm Lang cũng rất hợp với ca ca... thật ra tỷ cũng rất muốn Lâm Lang làm tẩu tẩu, nhưng lại cảm thấy lúc ca ca và Lâm Lang đứng cùng một chỗ có chút kì lạ, dường như ca ca không thích những tiểu cô nương, bên người ngoại trừ Đỗ Ngôn, cũng không có thiếp thân hầu hạ.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Bảo Thiên một chút, thầm nghĩ: Vị em dâu này của nàng thật tinh mắt a.

Tất nhiên Chu Lâm Lang không xứng với Lục Tông.

Nhưng kiếp trước nếu không phải là nàng, Chu Lâm Lang cố gắng một chút chắc có thể gả cho Lục Tông. Dù sao quan hệ hai gia đình rất tốt, Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên cũng là tỷ muội tốt, nếu Chu Lâm Lang không lọt vào mắt Lục Tông, không biết cô nương nào mới có thể lọt vào mắt hắn.

Lục Bảo Thiên cười dịu dàng nhìn Chu Lâm Lang cách đó không xa. Chu Lâm Lang có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, đoan trang hiền thực, tự nhiên hào phóng, xác thực là một ứng cử viên lớn. Hơn nữa trong mắt Lục Bảo Thiên, đã sớm xem Khương Lệnh Uyển là tỷ muội tốt, dưới cái nhìn của nàng, từ nhỏ ca ca rất thích thân cận với Khương Lệnh Uyển, khẳng định cũng vì xem nàng như muội muội mà yêu thương, còn cái khác, tất nhiên không suy nghĩ nhiều.

Khương Lệnh Uyển sâu sắc nhìn bóng lưng Chu Lâm Lang, lúc này mới bắt đầu dĩ vãng dài một hơi.

Lúc rời đi, Khương Lệnh Uyển có ý tới Long Kỳ viện của Lục Tông.

Nàng biết hôm nay Lục Tông không ở quý phủ.

Người hầu hạ bên cạnh Lục Tông là Đỗ Ngôn nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, lúc này vội vàng tiến lên nghênh đón, hành lễ nói: “Tiểu nhân khấu kiến Khương Lục tiểu thư. Hôm nay Thế tử gia đến quân doanh, bây giờ vẫn chưa về.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Ta biết, ngược lại hôm nay không phải ta đến tìm hắn.” Nàng lăm lăm, đem ngọc bội trong tay cho Đỗ Ngôn: “Lần trước ta nhặt được ngọc bội, hỏi mới biết là của Tông biểu ca. Người cầm lấy, chờ đến lúc Tông biểu ca trở về, người hãy đưa ngọc bội lại cho hắn.”

Đỗ Ngôn đáp lời, cẩn thận tiếp nhận.

Hắn biết Thế tử đối xử với Khương Lục tiểu thư có chút đặc thù, liền nhỏ giọng nói: “Khương Lục tiểu thư có lời gì nhắn gửi cho Thế tử gia không?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu: “...không có.”

Đỗ Ngôn thấy Khương Lục tiểu thư có chút kì lạ, nhưng hắn lại không biết kì quái ở chỗ nào. Hắn cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tình tế đánh giá một phen. Ngọc bội quý giá như thế, theo tính cách Thế tử gia, chắc chắn sẽ không vứt đồ bừa bãi...

Dường như nghĩ tới điều gì, Đỗ Ngôn ngăn người.

Ai nha, không phải là Thế tử gia chọn Khương Lục tiểu thư tức giận đây chứ.

Ước chừng thời gian khoảng nửa chung trà, Lục Tông trở về, hắn mặc một thân áo choàng màu tím, trang phục rất tùy tiện. Lục Tông mới tiến vào Long

Kỷ viện, vô phòng không nhìn thấy ai, lúc này liền đi đến bên cạnh bàn, tự mình cầm lấy ấm trà thanh hoa hồng mạ vàng tự rót cho bản thân một chén. Đôi mắt hần liếc nhìn mảnh giấy nhỏ trên bàn ba chân bằng gỗ đàn hương màu đỏ, nhớ tới hà đăng ngày đó, mặt mày không khỏi nhu hòa xuống. Đỗ Ngôn đi vào.

hắn nhìn Lục Tông, nôm nóp lo sợ tiến lên hành lễ, nói: “Thế tử gia, lúc này Khương Lục tiểu thư đưa ngọc bội cho tiểu nhân nhờ trả lại cho Thế tử gia, nói là do Thế tử gia không cẩn thận làm rơi, Khương Lục tiểu thư tình cờ nhặt được.”

Hôm nay Lục Tông đến quân doanh thao luyện binh sĩ, tình cờ gặp Thái tử Lục Vân, hai người cùng nhau thi đấu bắn tên. Thái tử không buông tha cho hắn, chỉ có thể phụng bồi, lúc đầu bắn tên, sau đó là cưỡi ngựa, đấu kiếm... Tất nhiên hắn tự mình xuất trận. Bây giờ mới hồi phủ chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi uống chén trà, cúi đầu nhìn ngọc bội Đỗ Ngôn trình lên, vàng trắng lấp lánh lạnh tanh, cũng không còn tâm trạng mà uống trà nữa.

hắn đứng lên cầm lấy ngọc bội, hỏi: “Người rời đi bao lâu rồi?”

Đỗ Ngôn ngần ra, vội vàng đáp: “Trước khi thế tử gia trở về, chắc cũng đã được nửa khắc thời gian.”

Lục Tông nghe xong, liền bỏ ngọc bội vào trong ngực, lập tức nói: “Chuẩn bị ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Edit: Kye

Beta: Mira

Son Trà ngẩng đầu nhìn tiểu thư nhà mình, lại nhìn Kim Kết bên cạnh một chút. Kim Kết nhìn nàng khẽ lắc đầu, hai người đều không dám lên tiếng. Dù sao hầu hạ bên cạnh Lục tiểu thư sáu bảy năm, hai người hiểu nhất chính là nghe lời đoán ý, biết bây giờ tâm tình tiểu thư không tốt, bớt nói một chút vẫn tốt hơn.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy buồn phiền, gờ tay vén màn xe ngựa nhìn ra bên ngoài, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn người đánh xe nói: “Đi Vinh Vương phủ.”

Kim Kết ngăn người, hỏi: “Tiểu thư rơi đồ ở Vinh Vương phủ sao?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu.

Đúng, nàng có đánh rơi đồ ở Vinh Vương phủ.

Xe ngựa quay lại, bánh xe chuyển hướng, dừng lại trước Vinh Vương phủ một lần nữa. Khương Lệnh Uyển không chờ nha hoàn lấy ghế, liền nhấc váy nhảy xuống. Kim Kết nhìn thấy mà tim gan run rẩy, chặn lại nói: “Lần tới tiểu thư không được hành động như vậy nữa.” Nếu bị ngã, không biết Quốc Công gia và phu nhân sẽ đau lòng đến mức nào nữa.

Khương Lệnh Uyển cười cười, thầm nghĩ: không phải vì nàng đang gấp sao?

Vậy mà lúc nàng tới cửa, liền thấy Lục Tông mặt lạnh đi ra, có vẻ rất gấp gáp.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển hồi hộp. Chân tay luống cuống nhìn hắn, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước.

Đúng là Lục Tông đang rất vội, vừa đi tới cửa liền nhìn thấy tiểu cô nương nhà người ta, có chút ngạc nhiên. Hắn ngó ngán, thấy nàng lui thêm một bước nữa chính là bậc thang, hắn nhanh chóng tiến lên, bắt lấy cánh tay của nàng. Nàng nhỏ nhắn, khí lực hắn lớn, tất nhiên lập tức xách người tới trước mặt. Lúc này Lục Tông cũng không để ý cái gì mà nam nữ có khác nữa, nhú mày hỏi: “Mất đồ đâu?” Hắn phát hiện nàng nhú mày, có lẽ là do được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ bị người khác trách mắng, giọng liền mềm mại hơn một chút, hỏi: “Muội chạy tới đây làm gì?” Khương Lệnh Uyển có khứu giác rất nhạy bén, bây giờ một đại nam nhân như Lục Tông, trên người toàn mùi mồ hôi, rõ ràng mới về chưa kịp tắm rửa.

Mùi không dễ ngửi, bản năng nàng có chút ghét bỏ.

Lần này quay lại, nàng muốn gặp Đỗ Ngôn lấy lại ngọc bội kia, sau đó làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nhưng nhìn tình huống trước mắt, có lẽ là do nàng mơ mộng quá rồi. Nhưng Lục Tông... không phải muốn kiếm nàng đi? Khương Lệnh Uyển không có cốt khí rụt đầu, một đôi mắt to lay lay nhìn Lục Tông, mở miệng nói: “Muội đánh rơi đồ, muốn trở về tìm. Tông biểu ca, huynh thả muội ra trước được không? Tay muội đau...”

hắn là kẻ quanh năm ở quán doanh toàn đàn ông, khí lực lớn, tay chân tinh tế của nàng sao có thể là đối thủ của hắn? Nếu cổ tay nàng bị thương, không viết được chữ, chắc chắn Tạ Cửu lại nói nàng quá được nuông chiều từ bé. Huống hồ bây giờ bọn hạ nhân đều đang nhìn a.

Nghe lời Khương Lệnh Uyển nói, Lục Tông buông lỏng tay, nhưng không thả người ra, chỉ kéo nàng vào trong.

Khương Lệnh Uyển biết Lục Tông sẽ không hại nàng, nhưng vẫn hơi sợ dáng vẻ này của hắn một chút. Nàng bước theo hắn, vừa đi vừa hỏi: “Tông biểu ca dẫn muội đi đâu?”

Bước chân Lục Tông không dừng lại, chỉ lạnh nhạt nói: “không phải bị roi đồ sao? Huynh dẫn muội đi tìm.”

Được, còn muốn giáo huấn nàng a.

Khương Lệnh Uyển quệt miệng, nếu lát nữa hắn dám bắt nạt nàng, nàng sẽ khóc cho hắn xem, xem hắn có dám phạt nàng hay không?

Kim Kết và Sơn Trà cũng bị dọa sợ, căn bản không nghĩ rằng Vinh Thế tử sẽ đối xử với Lục tiểu thư như vậy. Tuy thường ngày Vinh Thế tử không hay cười, nhưng cũng là một chủ nhân rất có phong độ. Hai nha hoàn瑟瑟, sau đó nghĩ đến danh tiết của tiểu thư nhà mình, vội vàng đi theo. Vậy mà mới nhắc chân, lại bị Đỗ Ngôn ngăn cản.

Nếu đến mức này, Đỗ Ngôn còn không biết Thế tử gia và Khương Lục tiểu thư có quan hệ gì, vậy mấy năm qua hắn ở bên cạnh chủ nhân thật uổng phí. Đỗ Ngôn mặc một thân xiêm y cổ tròn màu xanh đen, thanh tú nhỏ nhắn, là một người dễ gần. Hắn hành lễ với Kim Kết, Sơn Trà, nói: “Hai vị công nương tạm thời dừng bước, Thế tử chỉ muốn nói với Khương Lục tiểu thư mấy câu, chúng ta đều là hạ nhân, vẫn đừng nên đi quấy rầy.”

Kim Kết thận trọng hơn, biết lợi hại trong chuyện này, nhìn Đỗ Ngôn nói: “Tuy quan hệ giữa tiểu thư chúng ta và Vinh Thế tử rất tốt, nhưng nói tóm lại Vinh Thế tử vẫn là nam nhân, nếu chuyện truyền đi, vậy thanh danh tiểu thư....”

Đỗ Ngôn mỉm cười trấn an: “Kim Kết cô nương yên tâm, phẩm hạnh Thế tử như thế nào cô nương còn không hiểu sao? Hơn nữa, vừa rồi cô nương cũng đã nói, quan hệ của Khương Lục tiểu thư với Thế tử rất tốt. Khi còn bé, Thế tử còn từng cứu mạng Khương Lục tiểu thư, bây giờ lại có thể làm hồng thanh danh Khương Lục tiểu thư hay sao? Hạ nhân Vinh Vương phủ chúng ta, từng người đều rất kín miệng, không bao giờ huyên thuyên chuyện gì, nếu hôm nay Kim Kết cô nương nháo lên, không có chuyện cũng thành có chuyện, truyền đi sẽ không tốt cho thanh danh Khương Lục tiểu thư.”

Kim Kết thấy Đỗ Ngôn ngăn cản, ở đây lại là Vinh Vương phủ, hai người nha hoàn bọn họ cũng chẳng thể làm gì. Có điều Đỗ Ngôn nói đúng, phu nhân không hay khen người, nhưng lại khen ngợi Vinh Thế tử không dứt, có thể thấy phẩm hạnh Vinh Thế tử rất tốt. Hơn nữa Vinh Thế tử là biểu ca của tiểu thư, như thế nào đi nữa, chắc cũng sẽ không có chuyện gì.

Nghĩ như vậy, Kim Kết yên lòng hơn một chút: “Được, vậy ta và Sơn Trà đứng đây chờ.”

Đỗ Ngôn lại nói: “Bên ngoài gió to, hai vị cô nương cẩn thận kẻo bị lạnh, hay là vô trong ngồi một chút?”

Kim Kết lắc đầu: “không cần, hai chúng ta chờ ở bên ngoài, nếu Đỗ đại ca có việc, cứ đi làm đi.”

Đỗ Ngôn biết Kim Kết đây là đã nhường nhịn lắm rồi, cũng không được voi đòi tiên, liền cùng đứng canh giữ cùng hai nha hoàn ngoài sân Long Kỳ viện.

Còn bên này, Khương Lệnh Uyển bị Lục Tông kéo vào phòng.

Lòng nàng phát sầu, không biết nên giải thích như thế nào.

Theo lý thuyết khi còn bé nàng và Lục Tông là thanh mai trúc mã mấy năm, nhưng sau khi lớn cũng chỉ gặp mặt mấy lần thôi, cũng không nói được vài câu nữa. Đúng là nàng muốn gả cho hắn, nhưng cô nương gia cần phải rụt rè, nàng không thể hành động quá mức, bây giờ quan hệ hai người còn chưa thân thiết đến trình độ này a. Nàng cúi đầu nhìn tay Lục Tông đang nắm lấy cổ tay nàng, khóe miệng cong cong, có chút hoài niệm dáng vẻ bá đạo của hắn.

Có điều ——

Phi phi phi, sao nàng lại không có cốt khí như vậy? Còn thích bị hắn bắt nạt?

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông đóng cửa, nàng rút tay ra, chạy vào một góc. Nhưng Lục Tông chỉ cần vài bước là đuổi tới, đem người dồn vào góc tường, sau đó mới lấy ngọc bội từ trong lồng ngực: “Muội quay lại tìm cái này?”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi không thừa nhận.

Đúng, nàng hối hận rồi. Vừa ra cửa liền hối hận. Cảm thấy bản thân mình hành động thật ngu ngốc. Tuy Lục Bảo Thiên thích ca ca nàng, nhưng ca ca lại không có tâm tư gì với nàng ấy, nàng vội vã làm muội muội tốt, trước tiên liền muốn chặt đứt quan hệ với Lục Tông, làm chuyện thật ngu xuẩn. Khương Lệnh Uyển nàng là ai, chỉ vì anh em hai nhà thành thân qua lại không hợp lẽ nghi, nghi cũng không nghi, liền buông tay Lục Tông? Đây không phải chuyện nàng nên làm.

Nàng liếc mắt nhìn ngọc bội, thấy thái độ Lục Tông không tốt, liền dờ dỗi xấu của cô nương gia nói một đằng làm một nẻo: “Mẹ muội nói không thể nhận khỏi ngọc bội này của Tông biểu ca, hôm qua tình cờ muội kiểm thấy nó ở trong ngăn tủ, nên muốn trả cho huynh... Vậy không được sao? Muội làm vậy không đúng sao?”

Lục Tông cúi đầu.

Thân thể tiểu cô nương nhỏ nhắn, sống lưng thẳng dựa vào vách tường, coi như ngẩng đầu nhìn hấn cũng rất vất vả, dù sao nàng cũng nhỏ bé như thế.

Lục Tông xiết chặt ngọc bội trong tay, hơi cúi người, một tay nâng mũi nàng, dùng sức, ôm cả người nàng lên, lúc này mới có thể thẳng thắn đối mặt với nàng.

Khương Lệnh Uyển nhất thời ngượng ngùng, phòng không cho bản thân té xuống, hai tay nàng ôm lấy vai Lục Tông, đôi chân lơ lửng, như con gà luộc, đỏ mặt nói: “Lục Tông, huynh... huynh làm gì vậy?”

Lục Tông không để ý tới nàng, bây giờ sắc mặt của hấn cũng chẳng dễ nhìn, chỉ mở miệng hỏi: “Ý của muội là... muội không thích?”

một đôi mắt to của Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông gần trong gang tấc, gật đầu nói: “Muội trả cho Tông biểu ca, sau đó Tông biểu ca đưa cho cô nương huynh thích, không tốt sao?”

Lục Tông lại nói: “Lúc trước mà muội muốn có nó.”

Khương Lệnh Uyển dồn lực đẩy hấn một cái, thấy Lục Tông vẫn không nhúc nhích, lúc này vẻ mặt như đưa đám nói: “Bây giờ muội không muốn nữa không được sao?”

“không được.” Lục Tông trầm mặt nói: “Ngày đó huynh không đồng ý muội còn tức giận, bây giờ nói không cần là không cần, làm gì có đạo lý nào đơn giản như vậy?”

nói như thế, dường như muốn trách nàng không nói lý. Khương Lệnh Uyển sửng sốt giương mắt nhìn hấn, mặc dù hấn tức giận có chút bá đạo, nhưng tính tình tiểu cô nương bướng bỉnh, biết hấn đang quan tâm nàng, bá đạo hung hăng chút lại càng thêm mị lực. Nhưng khi nàng ngửi thấy mùi trên người hấn, lại thấy hấn ôm nàng mãi không buông, tư thế này làm nàng không còn tí sức lực nào, nàng chỉ đành nhỏ giọng nói: “Huynh thật hời, huynh đi tắm trước, sau đó hai ta nói chuyện có được không?”

Lục Tông cũng lo lắng mùi mồ hôi trên người hấn làm nàng khó chịu, nhìn nhìn mặt nàng, có chút không yên lòng: “Vậy muội không được rồi đi?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “không đi.”

Lúc này Lục Tông mới buông tay, đặt nàng xuống, nói: “Chờ một chút, huynh ra ngay.”

Thấy Lục Tông xoay người đi vào phòng tắm, Khương Lệnh Uyển xoa xoa mặt, thở dài. Nàng đánh giá bài trí xung quanh phòng Lục Tông, đang hoàng sạch sẽ, cách bài trí khác hoàn toàn với Ngọc Kỳ viện. Nàng xoa cổ tay, cảm thấy hơi đau, sau đó đi đến chỗ ghế gỗ mun sau tủ sách ngồi xuống, nhưng trái tim nhỏ lại cứ đập thình thịch ầm ỹ.

Rất nhanh Lục Tông đi ra, tổng cộng không tới nửa khắc.

Nàng thấy Lục Tông thay đổi một thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười lười, đuôi tóc có chút ướt, vô hại hơn mấy phần. Nàng rũ mắt, không nhìn hấn, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, trong lòng suy nghĩ nên nói với hấn như thế nào.

Tuy nói tắm rửa rất đơn giản, nhưng điều này cũng giúp Lục Tông bình tĩnh lại. hấn nhìn tiểu cô nương hai tay nâng cằm, gương mặt không còn như bánh bao khi còn bé, nhưng cũng rất mềm mại, đáng yêu. Nàng cũng không thêm ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ quệt miệng, dường như rất tức giận.

Lục Tông cảm thấy hành động trước đó của hấn hơi quá đà rồi. Nhưng hấn đã quen ở trong quân doanh, gặp chuyện luôn dùng những thủ đoạn trực tiếp, nàng là một tiểu thư khuê các, lúc này hấn là bị hấn dọa sợ đi.

Lục Tông đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, khoát tay, Khương Lệnh Uyển lập tức cảnh giác dựa lùi về phía sau.

Lục Tông lúng túng thu tay về, nhẹ nhàng nắm thành quyền, đặt ở bên mép ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Lúc này có làm muội bị thương không?” Khí lực hấn lớn, tiểu cô nương da dẻ trắng nõn, đụng một cái liền in dấu hồng.

Khương Lệnh Uyển là người thích ức hiếp người khác, thấy Lục Tông không còn hung hăng như lúc này, liền có chút sức lực chế nhạo nói: “Khí lực Tông biểu ca thật lớn, ngay cả biểu muội của mình cũng khi dễ.”

Lục Tông nhìn dáng vẻ hung hăng của nàng thấy thật thú vị, cũng không biết lúc này là ai ôn tồn bảo hấn cùng nhau nói chuyện. hấn cũng thăm dò tính khí của nàng, ngồi sang một bên, nắm chặt tay nàng, đặt ngọc bội vào lòng bàn tay nàng: “Lần sau đừng làm rồi.”

Khương Lệnh Uyển há miệng, có chút không tự nhiên nói: “Ngọc bội này...”

Lục Tông nhìn nàng một chút nói: “Đã đưa cho muội, kiếp này đều là của muội. Xán Xán, huynh không hi vọng muội trả lại.”

Khương Lệnh Uyển thấy ngọc bội kia hơi phồng tay, nàng nhìn Lục Tông, sau đó xiết chặt ngọc bội, lầm bầm một câu: “Vốn muốn quay lại lấy, không nghĩ huynh sẽ trở về nhanh như vậy. Muội còn muốn suy nghĩ thêm đây.”

Lục Tông hỏi: “Muội nghĩ cái gì?”

Nghĩ, trả đồ lại cho hấn?

Nàng cũng không dám kể chuyện này với hấn, dù sao chuyện của ca ca và Lục Bảo Thiên, nàng không thể can thiệp nhiều quá. Nàng vì muốn tốt cho ca ca, nhưng chuyện này cũng không thể miễn cưỡng, nếu ca ca không thích Bảo Thiên, vậy nàng sao phải từ bỏ Lục Tông? Lục Tông rất tốt a, thương vợ, cam lòng cho nàng xài bạc, mỗi ngày xong việc đều trở về phủ, xưa nay không trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng rất ít xã giao. Nam nhân tốt như vậy, nàng cứ thế từ bỏ, chẳng phải đầu nàng bị cửa kẹp sao?

Nhưng hôm nay không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Chỉ ít hấn cũng để ý đến nàng, không xem nàng như hải tỳ.

Khurong Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái nói: “Bây giờ không nghĩ gì hết, muội muốn về nhà.”

Lục Tông nói: “Huynh đưa muội về.”

Khurong Lệnh Uyển đứng dậy, vội nói: “không cần, tự muội về.” nói xong, nàng liền đi ra cửa. Nàng quay đầu, thấy dường như Lục Tông có chút không vui, đứng im tại chỗ.

Khurong Lệnh Uyển nắm ngọc bội trong tay, suy nghĩ một lúc.

Lúc này mới khẽ cắn răng chạy tới.

Nàng nhón chân kéo cổ Lục Tông, hôn lên môi hấn một cái, sau đó che mặt chạy ra ngoài.

.

Khurong Lệnh Uyển trở về phủ, trong lòng đã bình tĩnh trở lại. Vừa vào cửa, bọn hạ nhân theo quý chủ hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khurong Lệnh Uyển nở nụ cười rạng rỡ, tâm trạng vui vẻ. Sơn Trà không hiểu, lúc này khuôn mặt này còn héo úa, sau khi nói chuyện với Vinh Thế tử xong, mặt lại vui mừng như nhặt được bạc.

Trong lòng Sơn Trà nghi hoặc: Lục tiểu thư làm rơi cái gì, kiếm được rồi lại vui như vậy?

Khurong Lệnh Uyển cong môi, lúc đi tới hành lang, tình cờ gặp Tô Lương Thần. Khuôn mặt cười của Tô Lương Thần khi nhìn thấy nàng có chút hoảng hốt, một lúc sau mới tỉnh táo lại, nói: “Uyển biểu muội.”

Khurong Lệnh Uyển gọi một tiếng “Lương Thần biểu tỷ” xem như xong, lúc này nàng thu lại nụ cười đi về phía Ngọc Kỳ viện.

Tô Lương Thần giơ tay sờ sờ mặt mình, ánh mắt hơi đắm chiêu. Khi còn nhỏ nàng đã rất chăm chút khuôn mặt này, cũng được cho là trời sinh quyến rũ, hơn nữa nàng cũng hết sức bảo dưỡng, tránh chỗ nên tránh, sau khi trang điểm, liền xinh đẹp hơn bảy tám phần. Nếu không phải nàng, khuôn mặt này cũng chỉ bình thường mà thôi. Nhưng nàng đang cố gắng, người bên ngoài cũng đang cố gắng, Khurong Lệnh Uyển này kế thừa dung mạo Chu thị, lại biết trang điểm, quả thực là một đối thủ khó giải quyết.

Nàng chậm rãi đi, đúng lúc gặp Khurong Lộc vừa mới hồi phủ.

Những năm này nàng ở Vệ Quốc Công phủ, ngoại trừ lấy lòng lão thái thái, cũng tận lực lôi kéo người ngoài, ai có thể lôi kéo liền lôi kéo. Nàng ăn nhò ở đậu, không cần để ý mặt mũi, ngược lại chỉ cần tìm cơ hội vườn mình, những năm này luôn bị khinh thường, nàng sớm sẽ có năng lực đòi lại. Tô Lương Thần mềm mại nói: “Hôm nay Lộc biểu ca về thật sớm.”

Khurong Lộc thấy Tô Lương Thần, đôi mắt sáng lên. Tô Lương Thần hiểu ý, đuổi nha hoàn bên cạnh ra chỗ khác, đi với Khurong Lộc ra phía sau sơn giả. Chỗ này không có người, Khurong Lộc cũng không quá bận tâm, liền ôm thân thể Tô Lương Thần hôn lên, trên dưới sờ loạn, miệng nhỏ hôn mút không ngừng. Tô Lương Thần có chút ghét bỏ dáng vẻ gấp gáp của Khurong Lộc, nhưng dù sao hấn cũng là nhị công tử Vệ Quốc Công phủ, nàng chỉ có thể chịu oan ức, nhắm mắt làm ngơ giả vờ ngênh đón.

Tuy Khurong Lộc hồ đồ, nhưng cũng thật tâm yêu thích Tô Lương Thần, thiếu niên nóng máu, có những lúc không thể kìm chế, hơi kích động một chút. hấn thở hắt ra nói: “Lương Thần, ngày mai huynh nói với cha mẹ, cưới nàng làm vợ có được không?”

Nếu Tô Lương Thần là người chịu theo số mệnh, Khurong Lộc tất nhiên là ứng cử viên phụ quân số một, nhưng từ khi nàng nhìn thấy Lục Tông, Khurong Lộc đã không còn lọt vào mắt xanh của nàng nữa. Hơn nữa, Khurong Lộc chỉ là con trai trưởng chi thứ hai, sau này Vệ Quốc Công phủ lại thuộc về Khurong Dự, nếu nàng thật lòng muốn gả, cũng phải nghĩ cách gả cho Khurong Dự chứ không phải người trước mặt này. Tô Lương Thần ngoan ngoãn dựa vào lòng Khurong Lộc, nói: “Lộc biểu ca, chuyện này cho muội suy nghĩ lại được không?... Dù sao tình huống của muội...”

Khurong Lộc nghe những lời này tim gan đều đau, ôm eo thon Tô Lương Thần, hôn lên môi nàng một cái, nói: “Có huynh, sau này sẽ không để người khác bắt nạt muội. Nếu Lục muội muội lại gây phiền phức cho nàng, ngày mai huynh sẽ tìm cách giáo huấn nàng ta một chút. Nha đầu kia từ nhỏ đã bị chiều hư, tính tình rất kiêu căng.”

hấn nắm tay nàng đặt lên môi, mắt đưa tình nói: “Cả đời này huynh sẽ tốt với muội. Chờ muội suy nghĩ kĩ, nói với huynh, nhất định huynh sẽ về vang cưới muội vào cửa.”

Tô Lương Thần giương mắt, đôi mắt dịu dàng dâng lên ánh nước, nói: “Lộc biểu ca, huynh đối với muội thật tốt.”

Khương Lộc nhìn, trong lòng lại ngứa, cúi người che kín môi hôn thêm một lần nữa.

Khương Lệnh Uyển vui vẻ trở về Ngọc Kỳ viện, nhìn mấy nha hoàn quét sân đang thì thầm, liền có chút ngạc nhiên.

Nhưng khi nàng đi tới, mấy nha hoàn kia lại không dám nói lời nào.

Khương Lệnh Uyển vào phòng, để Sơn Trà ra ngoài hỏi một chút, tay nàng nắm ngọc bội, nhớ hành động hôm nay với Lục Tông, cảm thấy lỗ tai hơi nóng.

Sơn Trà đi vào, mang chuyện đã hỏi rõ mười đầu đuôi kể lại... “Cái kia, hôm nay Hạnh Nhi đang quét sân liền thấy nhị công tử và biểu tiểu thư đi ra phía sau sơn giả...” Sơn Trà là tiểu cô nương, không dám nói thêm, liền giơ tay lên, mấy đầu ngón tay hợp lại, hai tay đung vào nhau, làm ra tư thế ám muội, đỏ mặt nói: “Là... đang hôn môi.”

Khương Lệnh Uyển ngăn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Tô Lương Thần và Khương Lộc lại...

Từ trước đến giờ Sơn Trà không có ấn tượng tốt với Tô Lương Thần, bây giờ nghe được chuyện này, trong đáy lòng càng thêm khinh thường nàng ta. Nàng nhàu mày, một mặt xem thường nói: “Đại cô nương gia, lại hôn môi với nam tử, quả thực... quả thực không biết xấu hổ, tiểu thư, người thấy nô tỳ nói có đúng không?”

không biết xấu hổ.

Khương Lệnh Uyển nhất thời chột dạ, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Edit: Kye

Beta: Mira

Tô Lương Thần cũng không ngờ chuyện này sẽ bị nha hoàn nhìn thấy, trong lòng sốt ruột, suy nghĩ một lúc liền chủ động đi tìm lão thái thái. Lão thái thái trên mặt có vẻ không quan tâm đến việc trong nhà, việc lớn việc nhỏ đều giao cho Chu thị, chỉ khi có chuyện đại sự mới tìm lão thái thái thương lượng một chút, nhưng đã sống đến tuổi này, trong phủ có chuyện gì có thể qua mắt bà?

Tô Lương Thần mặc một thân váy xanh lá, đôi mắt hồng hồng quỳ gối khóc trước mặt lão thái thái, thân thể nhỏ bé gầy yếu, như nụ hoa bị dập nát.

Dù sao đã nuôi nhiều năm như vậy, tóm lại vẫn có tình cảm. Tuy lão thái thái hiểu rõ trong lòng cháu ngoại này đang suy nghĩ điều gì, nhưng ăn nhờ ở đậu như vậy, nếu không vì mình mà suy nghĩ, sợ rằng cũng không thể tồn tại. Kế vật cũng không có gì xấu, chỉ cần không hại đến người khác, bà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua. Lão thái thái để Lý ma ma bên cạnh nâng người đứng dậy, nói: “Biết con bị ủy khuất, chờ lát nữa ta sẽ giáo huấn Lộc nhi.”

Tô Lương Thần chỉ biết khóc, bả vai run run, không lên tiếng.

Lão thái thái đỡ người đến trước mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng tràn đầy nước mắt, nói: “Con yên tâm, chuyện này ta sẽ không để bọn hạ nhân nói luyên thuyên. Lộc nhi giống như cha hấn, không ngờ lại đã ức hiếp đến tận người trong nhà...” Lão thái thái nhỏ giọng nói, cầm tay Tô Lương Thần hỏi: “Con nói với ta một chút, nếu con thích Lộc nhi, ta sẽ suy nghĩ đến chuyện của con xem sao.”

Tô Lương Thần nhìn lão thái thái, đôi mắt to mông lung, nàng theo bản năng cắn môi, sao có thể không biết lão thái thái đây đang muốn dò hỏi mình? Trong lòng bà ta, chỉ sợ Khương Lộc nhị công tử cũng không là gì đi. Nếu lúc này nàng nói đúng, còn không thể không gả cho Khương Lộc làm chính thê hay sao?

Nàng cũng không vừa mắt Khương Lộc không có tiền đồ gì kia.

Tô Lương Thần cắn môi không lên tiếng.

Ý đã tỏ rõ.

Lão thái thái thở dài, cũng thở phào nhẹ nhõm, bà nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Tô Lương Thần, khuôn mặt ôn hòa, nói: “Hải tử tốt, ta hiểu ý của con. Đừng khóc, nếu làm bị thương con mắt thật không tốt. Con trở về nghỉ ngơi thật tốt, bà ngoại sẽ không bạc đãi con. Sau này ta sẽ kiếm một vị hôn phu tốt cho con, chuyện này sẽ không để con chịu thiệt. Chỉ là chuyện lần này hại con chịu oan ức, là Vệ Quốc Công phủ chúng ta xin lỗi con.”

Tô Lương Thần gọi một tiếng “nãi nãi”, sau đó lao vào lồng ngực lão thái thái khóc nức nở, oan ức làm sao, giống như lão thái thái là nhánh cỏ cứu nguy duy nhất của nàng ta vậy.

Lão thái thái nhấc tay vỗ sống lưng cháu ngoại, cũng có chút đau lòng, lầm bầm nói: “Hải tử đáng thương, nếu mẹ con vẫn còn sống thì tốt rồi...”

Sau đó Lý ma ma đưa Tô Lương Thần trở về.

Những năm nay hành vi cử chỉ của biểu tiểu thư bà đều đặt trong mắt, nếu không phải mẫu thân biểu tiểu thư mất sớm, nàng cũng sẽ không phải chịu những oan ức như vậy. Khi đưa đến sân viện, Lý ma ma mới mở miệng động viên vài câu: “Tô tiểu thư, việc hôm nay quả thực là oan ức cho tiểu thư, lão tổ tông nhất định sẽ thay Tô tiểu thư lấy lại công đạo...” Bà nhìn tiểu cô nương trước mắt, đau lòng nói: “Tô tiểu thư nghỉ ngơi đi, sáng mai tỉnh lại sẽ là một ngày mới.”

Ánh mắt Tô Lương Thần chân thành, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn Lý ma ma.”

Tô Lương Thần xoay người đi vào trong viện, nhất thời oan ức trên mặt cũng biến mất không còn.

.

Có lẽ làm ra chuyện trái với lương tâm, báo ứng liền đến.

Đêm hôm đó Khương Lệnh Uyển hưng phấn đến nỗi không ngủ được, sau nửa đêm liền sốt cao, cả người nóng như lò lửa, sốt đến choáng váng.

Gác đêm hôm đó là Kim Kết, Kim Kết xưa nay cẩn trọng, khi dùng bữa tối, đã cảm thấy Lục tiểu thư có gì đó không đúng, lúc này mới có ý đề ý hơn một chút, không ngờ tiểu thư thực sự bị bệnh.

Khương Lệnh Uyển sốt nóng đến mơ màng, sống lưng ướt sũng, tâm y có thể vắt ra nước được rồi. Kim Kết vội vàng lau thân thể cho nàng, thay cho nàng một bộ tâm y sạch sẽ.

một lần bệnh này, ngày hôm sau cũng không cần phải đi học, chỉ có thể nằm trên giường nhỏ dưỡng bệnh.

Lục Bảo Thiên nghe tin này, lập tức đứng dậy chuẩn bị đến Vệ Quốc Công phủ thăm Khương Lệnh Uyển. Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, nàng thay đổi một thân váy màu vàng thêu lá mạ xanh như ý, trang điểm một phen, sau đó liền mang hai nha hoàn Khinh La và Tiểu Phiến đi đến Vệ Quốc Công phủ.

Lục Bảo Thiên bước nhanh đến tiền viện, đúng lúc gặp phải Lục Tông. Lục Tông thấy nàng vội vã, hiếm thấy mở miệng hỏi một câu: “Sáng sớm đâu muốn đi đâu?”

Lục Bảo Thiên nhìn ca ca, liền nhú mày nói: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm qua muội thấy Xán Xán còn rất khỏe mạnh, vậy mà tối hôm qua liền phát sốt, bây giờ đang nằm trên giường nhỏ, cũng không biết thế nào rồi. Muội muốn đến thăm muội ấy một chút.”

Đêm hôm qua Lục Tông cũng ngủ không ngon, nghe Lục Bảo Thiên nói xong, con người chìm xuống, lập tức nói: “Huynh đưa muội đi.”

Lục Bảo Thiên ngạc nhiên: “không phải hôm nay huynh có chuyện cần làm sao?”

Lục Tông nói: “Chỉ là ít chuyện vặt vãnh trong doanh trại, huynh để Đỗ Ngôn đi thông báo một tiếng là được rồi.”

Lục Bảo Thiên không ngờ, nàng hiểu ca ca nhất, làm việc rất có quy tắc, điều này giống như cữ cữ đã thành thói quen. Bây giờ đưa nàng đi Vệ Quốc Công phủ là chuyện đương nhiên, nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Hai huynh muội lên xe ngựa, Lục Bảo Thiên nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của ca ca, hỏi: “Ca ca lo lắng cho Xán Xán sao?”

Lục Tông nhìn muội muội hần một chút. không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

.

Khương Lệnh Uyển mặt mày u sầu nằm trong giường nhỏ, tóc tai rối tung, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lại đen lay láy rất có thần thái. Lúc này cha mẹ lo lắng căn dặn một phen, nàng thật vất vả mới có thể để hai người rời đi, ca ca lại đến dặn dò, còn tưởng nàng là tiểu hải tử sao.

Khương Lệnh Uyển quệt miệng, nhú mày nói: “Muội chỉ không cẩn thận nhiễm phong hàn, ca ca đừng ngạc nhiên như thế.”

Khương Dự xem muội muội này như bảo bối, đừng nói là phong hàn, coi như mất đi một cọng tóc hần cũng thấy đau lòng. hần nói: “Son Trà đang rất bôi rồi, xưa nay muội sợ đắng, huynh đến nhìn muội uống thuốc xong, một giọt cũng không thừa, xong huynh mới đi.” hần dừng lại một chút: “Đồ đến lúc muội lại cố ý lén lút đồ thuốc đi.”

Hóa ra đang dụ dỗ nàng.

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào khác, nhưng không thể không thừa nhận, nàng thích có người che chở nàng như thế. Nàng chợt nhớ đến chuyện Chu Lâm Lang, cảm thấy rất xin lỗi ca ca, nhưng mà... Nàng nhìn ca ca một chút, thầm nghĩ: Nàng cũng vì muốn tốt cho hắn. Trước đây nàng luôn được nuông chiều, không thích nghe nhất là câu “ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi”, nàng không thích người khác thay nàng quyết định, nhưng hôm nay đến phiên bản thân nàng, lại dùng phương thức giống nhau đối với ca ca.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, có chút áy náy, mi mắt dày như hai cây quạt nhỏ, thanh âm mềm mại hỏi: “Sau này ca ca cười tủn tủn, còn có thể tốt với muội sao?”

Khương Dụ mỉm cười tủn tủn, giờ tay búng lên cái trán trơn bóng của muội muội nhà mình, nói: “Đương nhiên, Xán Xán là bảo bối cả đời của ca ca, chờ đến khi tóc muội bạc trắng, mọc đầy nếp nhăn, muội vẫn là muội muội yêu quý nhất của ca ca....”

Khương Lệnh Uyển “xì” cười thành tiếng, tiếng cười mang lệ.

Lời nói thật êm tai, nàng rất thích nghe.

Kiếp trước chuyện của nàng và ca ca, nàng rất rõ ràng. Chung quy lúc lựa chọn giữa nàng và Chu Lâm Lang, ca ca vẫn chọn Chu Lâm Lang, có lẽ đây không phải là lựa chọn, nhưng đối với nàng mà nói, là nàng bị bỏ rơi. Chuyện này trách ai đây? Nàng chưa từng trải qua việc khắc cốt ghi tâm yêu thích một người, cho nên không giải thích được những câu chuyện tình cảm nam nữ, không giải thích được vì sao Tạ Cửu là một tiểu thư khuê các mười ngón tay không nước xuân, lại vì một nam nhân bình thường, cam nguyện chặt đứt quan hệ với gia tộc, không oán không hận rời đi.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, đưa tay khỏi đệm chăn, tay nhỏ trắng nõn ôm lấy cánh tay ca ca, nói: “Lời của huynh hôm nay muội sẽ nhớ kĩ.”

Khương Dụ nói: “Nếu không nhớ, huynh sẽ viết giấy đưa cho muội.”

Hai huynh muội đang trò chuyện, Kim Kết đi vào, quỳ gối hành lễ nói: “Đại công tử, Lục tiểu thư, Vinh Thế tử và tiểu Quận chúa sang thăm tiểu thư.”

Khương Dụ cũng không ngạc nhiên, dù sao quan hệ hai nhà xưa nay rất thân thiết, chỉ có Khương Lệnh Uyển có chút bối rối. Hôm qua nàng có chút hưng phấn, hành động quá đà, nhưng lúc đó nàng đầu suy nghĩ nhiều như vậy? Tuy nàng muốn Lục Tông phải yêu nàng, nhưng nàng lại lo lắng hành động của nàng sẽ dọa hắn chạy mất a.

Khương Lệnh Uyển đang mãi suy nghĩ, Lục Tông và Lục Bảo Thiên đã bước vào.

Hôm nay Lục Bảo Thiên rất chú ý đến trang phục của nàng, nhìn sáng sủa đáng yêu, rất có sức sống. Nàng vừa thấy Khương Dụ bên giường Khương Lệnh Uyển, gò má đỏ lên, tinh tế gọi một tiếng “Dụ biểu ca”, sau đó mới đánh giá sắc mặt người đang nằm trên giường nhỏ.

Tiểu cô nương đáng đẹp xinh đẹp, bây giờ sắc mặt hơi trắng xám, lại thêm mấy phần suy nhược, làm người ta thật muốn yêu thương. Lục Bảo Thiên lo lắng, ngồi xuống ghế bên giường, cầm lấy tay Khương Lệnh Uyển, ân cần nói: “Xán Xán, muội khá hơn chưa? Tỷ thấy sắc mặt muội không tốt, nếu vẫn không thoải mái, tỷ để cha đi mời ngự y đến khám cho muội.”

Lục Bảo Thiên tâm tư đơn giản, nàng cho rằng tự nàng ăn uống rất tốt, nhưng trên thực tế tâm tình đều viết hết lên mặt, bây giờ trong mắt tràn đầy lo lắng, là sự thật.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển ấm áp, nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy đã kinh động đến Thiên tỷ tỷ.”

Lục Bảo Thiên thở dài một hơi, nói: “Xem muội nói kìa, chúng ta lớn lên cùng nhau, tỷ còn xem muội như muội muội ruột đây, muội sinh bệnh, tỷ đương nhiên phải đến thăm một chút.”

Nghe Lục Bảo Thiên nói, Khương Lệnh Uyển theo bản năng liếc nhìn Lục Tông, thấy ăn mặc như vậy, rõ ràng hôm nay có việc cần ra ngoài. Nhưng nàng thích nhất là hắn để nàng ở vị trí thứ nhất, khỏe miệng cong cong, sau đó nhìn Lục Bảo Thiên nói: “Cảm ơn Thiên tỷ tỷ, thật ra muội cũng khỏe lắm rồi, chỉ là cha mẹ và ca ca không cho muội đứng dậy, làm như muội yếu ớt lắm vậy.”

Khương Dụ mặt một thân xiêm y cổ tròn thiên thanh, một đầu tóc đen được búi lên tỉ mỉ, quan tâm đến muội muội, là một ca ca rất tốt. Lục Bảo Thiên liếc mắt nhìn, lỗ tai ửng hồng, nói: “Dụ biểu ca thật tốt, không giống như ca ca tỷ, khi còn bé tỷ không chịu uống thuốc, ca ca cũng không dỗ dành, trực tiếp nắm miệng tỷ đổ vào, một viên mứt quả cũng không cho.”

Khương Lệnh Uyển giật mắt mấy cái, trong lòng thầm nói.

... Kiếp trước, nam nhân ôm nàng dụ dỗ nàng, mớm thuốc cho nàng từng li từng tí là ai vậy?

Khương Lệnh Uyển cảm thấy nàng thật không phúc hậu, dường như cũng có chút minh bạch tình cảm ca ca đối với Chu Lâm Lang. Nàng nhìn về mặt oán giận của Lục Bảo Thiên, vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Cũng may Tông biểu ca ca không phải ca ca muội...”

Khương Dụ nghe xong không nhịn được cười lên, nhún mày nói: “Hiện tại biết ca ca tốt với muội bao nhiêu chưa? Muội nha, kiếp trước không biết đã làm chuyện gì tốt, kiếp này mới có thể làm muội muội của huynh.”

Này, chiếm tiện nghi mà còn khoe mẽ.

nói chuyện một lúc, Khương Dự đi ra ngoài kiểm tra xem thuốc của muội muội làm đến đâu rồi. Lục Tông suy nghĩ một chút, cũng đi theo ra ngoài.

Lục Bảo Thiên không nhìn được liếc mắt nhìn Khương Dự, thấy hắn đi rồi, có hơi mất mát, nhưng cuối cùng vẫn là thẹn thùng, sợ bị người khác nhìn ra, lúc này lại cúi đầu tiếp tục nói chuyện với Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển nói chuyện với Lục Bảo Thiên câu được câu không, sau đó Lục Bảo Thiên đứng dậy đi ra ngoài, Khương Lệnh Uyển mới một mình ngồi trên giường suy nghĩ. Chuyện tình cảm, nhắc tới cũng kì quái, mặc kệ trải qua mấy kiếp, vẫn sẽ không thay đổi. Ánh mắt Lục Bảo Thiên nhìn ca ca, rõ ràng tràn ngập tình cảm. Tuy hôm nay là đến thăm nàng, nhưng mặc đồ này, cũng không phải là nữ tử vì người mình thích mà trang điểm sao? Nhưng ca ca nàng, rõ ràng vô ý với Lục Bảo Thiên... Tình cảm kia, sau này có thể bồi dưỡng được sao?

thật xa đã ngủ được một mùi thuốc, Khương Lệnh Uyển không ngẩng đầu, mày liễu nhăn lại, dứt khoát giả nhu nằm xuống, làm nũng nói: “Ca ca, chút nữa muội uống thuốc được không?” Nàng thấy ca ca không trả lời, liền nghiêng đầu nhìn một cái, thấy Lục Tông đi vào, lúc này mới sùng sốt một lúc, sau đó kinh hô một tiếng, đem chăn trùm kín mặt, cuộn mình như cái bánh bao.

Lục Tông vươn tay kéo chăn khỏi người nàng, Khương Lệnh Uyển ồn ào mơ hồ không rõ: “Đừng.”

Kim Kết đi phòng chính lấy mứt quả chưa về, bây giờ cô nam quả nữ một phòng, nếu truyền ra ngoài, thanh danh nàng sẽ mất hết. Khương Lệnh Uyển không ngăn nổi sức lực của Lục Tông, giữa một lúc chăn vẫn bị kéo xuống, lộ ra cái đầu lạnh lợi, khuôn mặt nhỏ hơi ửng hồng, trắng trẻo mũm mĩm, hai con mắt to tròn đầy nước, nhìn thật cầu người.

Nàng nhìn Lục Tông, nhớ tới chuyện hôm qua, có chút không tự nhiên: “Huynh đừng nhìn người ta như vậy được không?” Bây giờ nàng có bệnh, cũng không trang điểm, nhìn vào khẳng định không xinh đẹp.

Lục Tông nhìn khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển, tiểu bánh bao mềm mại biến thành tiểu cô nương yếu điệu, quả là chuyện khiến người ta ngạc nhiên. Hắn nhìn không dời mắt, luôn suy nghĩ nên làm thế nào mới tốt, hôm qua hắn bị hành động của nàng dọa cho choáng váng, một người đứng trước thiên quân vạn mã sắc mặt không đổi, nhưng không thể ngăn cản tiểu cô nương hôn hắn một cái.

Miệng nhỏ hôm nay không đánh son, môi nhỏ trắng xám, nhưng hôm qua khi nàng hôn hắn, son kia dính lên môi hắn, giống như mùi hương trên người nàng vậy.

Lục Tông giờ tay, sửa lại tóc mái cho nàng.

Thấy thân thể nàng muốn rút về, hắn dứt khoát ôm cả người nàng lên, giống như rút cây củ cải chôn ở trong chăn.

Khương Lệnh Uyển có chút choáng váng, sau đó coi như chấp thuận, đầu nhỏ dựa vào lồng ngực của Lục Tông, như con chó nhỏ ngửi một cái: “Hôm nay huynh thật thơm a, muội rất thích mùi xà phòng.”

Lục Tông chưa bao giờ thân mật quá với một tiểu cô nương như thế, nhưng hôm nay thấy nàng không từ chối hắn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hắn ôm nàng, thấy nàng mặc một thân tằm y màu hồng thêu hoa lan, lộ ra một đoạn cổ trơn bóng, tinh tế trắng nõn, không đeo cái gì.

Nhìn hắn không nói lời nào, Khương Lệnh Uyển nhận ra. Nàng nhìn một cái, vội vàng che kín cổ áo, đôi mắt tròn trĩnh, làm bầm một câu: “Huynh nhìn cái gì?”

Sắc lang bại hoại, bên trong nàng cũng không có mặc yếm đâu.

Lục Tông có chút oan uổng.

Đúng là hắn không cẩn thận nhìn một chút, có điều nếu nàng không nhắc nhở, chắc chắn hắn sẽ cố nhìn xuống nữa. Hắn nắm lấy cánh tay nàng, ăn mặc mỏng, cánh tay càng thêm tinh tế, Lục Tông nhíu mày nói: “Hơi gầy.”

Khương Lệnh Uyển đắc ý cười nói: “Nếu như con mập như hồi còn bé, vậy sao được? Muội còn mong mình có thể gầy thêm chút nữa đây.” Nàng nói chuyện với hắn, vừa ngẩng đầu lên đã thấy hắn chăm chú nhìn nàng, có chút dọa người, sau một khắc, nàng thấy hắn cúi người xuống, lúc này mới vội vàng giơ tay đặt lên môi hắn: “Muội bị phong hàn còn chưa khỏi mà.

hắn muốn hôn nàng, nàng hiểu rõ.

Hôm qua nếu nàng đã chủ động hôn hắn, vậy là nàng đã quyết định.

Lục Tông nhìn đôi mắt to trong gang tấc, nắm tay nàng bỏ ra, không nói một câu, liền đè môi lên. Hôm qua hắn để nàng chạy thoát, hôm nay tất nhiên phải đòi lại.

Chuyện như vậy, nam nhân chủ động vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Edit: Kye

Beta: Mira

Hôm qua như chuồn chuồn lướt, ngoại trừ đựng mỗi một cái, răng còn suýt va vào nhau. Nếu nói là tự vị gì, thì sẽ giống như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, ăn tươi nuốt sống, dù biết đó là bảo vật, lại không cảm giác được mùi vị gì.

Hôm nay miệng đối miệng, tuy rằng hai người có chút câu nệ, nhưng thắng ở chỗ bầu không khí, một người bị bệnh, tiểu cô nương nhu nhược đáng yêu, quần áo đơn bạc, lông mày đen nhánh, môi hồng không tô son, bị một đại nam nhân máu nóng ôm vào ngực, nếu không có hành động gì, quả thực là không còn gì để nói.

Khuong Lệnh Uyển cảm giác tuy tuổi nàng còn nhỏ, thân thể chưa nảy nở, nhưng so với tiểu cô nương cùng tuổi mà nói, cũng coi như thướt tha yếu điệu, hai tiểu bánh bao trước ngực cũng không nhỏ. Nàng lặng lẽ mở to mắt, thấy Lục Tông nhắm mắt, biểu hiện chăm chú, hôn rất cẩn thận, mi mắt dài dài qua mặt nàng, có chút ngứa, làm nàng muốn bứt một cái, so sánh xem lông mi ai dài hơn.

Lục Tông hôn miệng nhỏ, ôn nhu mềm mại, dùng sức hôn mấy lần, muốn khắc sâu hơn một chút. Nhưng hắn cũng nhớ rất rõ đây là khuê phòng của nàng, chẳng mấy chốc nha hoàn hầu hạ sẽ đi vào, còn có Khuong Dụ và Bảo Thiên.

Cuối cùng Lục Tông hôn một cái, rất nhanh ngừng đầu lên.

hắn ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuong Lệnh Uyển hơi hồng, đôi mắt đầy nước mang theo ý cười nhọt nhạt. Kỳ thực nàng không nắm chắc được nàng và Lục Tông có thể ở chung với nhau hay không, nhưng kiếp trước hai người từng là phu thê, gắn bó keo sơn với nhau. Lục Tông là một đại nam nhân, nam nhân có chuyện mà nam nhân nên làm, về điểm này xưa nay Lục Tông chưa từng hồ đồ, buổi tối không chỉ chăm sóc nàng chu đáo, đến nỗi làm nàng không muốn động dậy, đều là hắn lau rửa cho nàng. Nàng ý lại hắn, tin tưởng hắn, nên bây giờ hôn hắn, cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Nếu hắn nghe lời nàng một chút, sau này nàng lại cho hắn hôn, hơn nữa còn mở miệng trước.

Nhưng Lục Tông không biết a.

Nếu như nàng một chút then thùng ngượng ngùng cũng không có, vậy nàng cũng mặt dày quá đi. Khuong Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, định tỏ vẻ xấu hổ, liền nghe được thanh âm Lục Bảo Thiên từ bên ngoài truyền đến: “Dì.”

Nương nàng đến a!

Khuong Lệnh Uyển biến sắc, vội đẩy Lục Tông một cái: “Huynh đứng sang một bên.” Sau đó oạch một cái chui vào trong chăn, ngoan ngoãn nằm im.

Ngay sau đó, Chu thị và Lục Bảo Thiên cùng nhau đi vào.

Chu thị nhìn Lục Tông đứng bên cạnh cửa sổ, có chút kinh ngạc, Lục Tông sắc mặt hờ hững kêu: “Dì.”

Chu thị cười cười, sắc mặt như thường: “Tông nhi cũng tới a.” Nàng nhìn toàn phòng, thấy một nha hoàn cũng không có, không khỏi nhíu mày. Còn nữ nhi nàng, nằm trên giường nhỏ, đắp kín chăn hồng, yên lặng, thật ngoan ngoãn. Nàng đi tới, ngồi xuống ghế thêu bên cạnh giường, giơ tay sờ mặt nữ nhi, nói: “Sao mặt đỏ thế này, vẫn còn nóng sao?”

Khuong Lệnh Uyển giả vờ lim dim mở mắt ra, mềm mại gọi một tiếng: “Nương.” Sau đó nũng nịu nói: “Nữ nhi không sao, chắc là do nóng quá.”

Chu thị nói: “Vậy thì tốt.”

Nàng liếc mắt nhìn chén thuốc sứ trắng nhỏ để trên bàn gỗ tứ chân ba chân, bung lên, oán giận nói: “Ca ca con làm việc thật không đáng tin cậy, nương đã dặn dò hắn muốn hắn tận mắt nhìn con uống hết chén thuốc, bây giờ không biết người đã chạy đi đâu. Nhanh, Xán Xán, ngoan ngoãn uống hết thuốc đi con.”

Nhìn chén thuốc đen thui thui lù, mùi hơi đắng, Khuong Lệnh Uyển đứng dậy, lông mày nhíu lại, có chút ghét bỏ. Đúng lúc này Kim Kết cầm bụng một đĩa mứt hoa quả đi vào, Khuong Lệnh Uyển liền uống thuốc rồi bỏ mứt hoa quả vào miệng, đôi mắt đầy nước tỏ vẻ oan ức. Thuốc này đắng quá.

Lục Bảo Thiên thấy Khuong Lệnh Uyển uống thuốc xong muốn nghỉ ngơi, liền nói: “Vậy...Dì, con cùng ca ca trở về, ngày mai chúng con lại đến thăm Xán Xán.”

Chu thị nhìn khuôn mặt cười dịu dàng của Lục Bảo Thiên, lại nhìn Lục Tông một cái, nói: “Con thật có tâm”

Lục Tông và Lục Bảo Thiên nói lời tạm biệt với Chu thị, lúc này mới rời khỏi Ngọc Kỳ viện. Vừa ra ngoài, Lục Bảo Thiên luôn thích nói chuyện cũng không nói lời nào nữa, nàng liếc mắt nhìn ca ca, mày liễu nhú lại, dường như có tâm sự.

Hai huynh muội đi được nửa đường, liền gặp phải Tô Lương Thần và nha hoàn thiếp thân bên cạnh nàng ta, Đan Quế.

Tô Lương Thần đang đến Ngọc Thạch đường để học tập, đụng phải hơi người trước mắt quả thật có chút kinh hi, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, hai gò má tươi cười khéo léo nói: “Biểu ca và tiểu quận chúa cũng tới, hai người đến thăm Uyển biểu muội sao?”

Lục Bảo Thiên có gặp qua Tô Lương Thần mấy lần. Nàng biết quan hệ giữa Khương Lệnh Uyển và Tô Lương Thần không tốt, Tô Lương Thần này qua lại rất gần với Khương Lệnh Huệ bên chi thứ hai. Nàng biết Khương Lệnh Huệ xảo quyết ngang ngược thế nào, bản năng không thích, nên cũng không có ấn tượng tốt với Tô Lương Thần. Ca ca nàng anh tư xuất chúng, tự cao tự đại, từ lúc ca ca trở về, những cô nương từng nhìn thấy ca ca kia, đều nghĩ cách để quen thân với nàng. Từng người trước kia né tránh nàng thật xa, bây giờ lại như ba ba dính người. Nàng rất ghét bỏ, nhưng đó là với những vị cô nương ái mộ ca ca, mà vị trước mắt này... Nhìn thấy ca ca cũng chỉ liếc mắt một cái chứ không nhìn thêm nữa, thật là ngạc nhiên.

Nhưng mà hai chữ biểu ca, nàng cũng có thể mở miệng gọi sao?

Nếu đổi lại là những ngày thường, Lục Bảo Thiên còn có thể mở miệng châm chọc một phen, dù sao nàng cũng không phải người đối nghịch với Xán Xán. Nhưng bây giờ quả thật nàng không có tâm trạng gì, trong lòng lộn xộn, chào hỏi xong liền rời đi.

Đan Quế nhìn hai huynh muội đi xa, than thở: “Tiểu thư, Vinh Thế tử thật tuần tú.”

Tô Lương Thần cong môi nói: “Đúng vậy.” Lục Tông không chỉ có dung mạo xuất sắc, gia thế cũng cao quý, hơn nữa trẻ như vậy đã cùng Phùng tướng quân chinh chiến sa trường, vì Đại Chu lập ra chiến công, là đại tướng mà Phùng Hoài Viễn tỉ mỉ vun đắp, sau này Phùng Hoài Viễn lui xuống vị trí Đại tướng quận, tất nhiên sẽ để Lục Tông kế thừa. Nam tử như vậy, mới là phu quân lí tưởng của nàng.

Tô Lương Thần rũ mắt nghĩ.

Cây cao chúc lớn, thật không thể chê vào đâu.

Tô Lương Thần hồi thần, liền nhìn thấy Khương Lộc. Mặt nàng lập tức đỏ lên, kéo nha hoàn xoay người rời đi. Khương Lộc có chút vội, mau chóng đuổi theo, chặn trước mặt nàng, vội vàng nói: “Lương Thần, nàng đừng nóng giận, huynh...”

“Lộc biểu ca.” Tô Lương Thần ngẩng mặt lên, đôi mắt hiện lên ánh nước: “Nếu Lộc biểu ca còn xem muội là biểu muội, liền chừa cho muội một chút thanh danh, đừng tìm muội, có được không?”

Khương Lộc biết trong phủ có lời đàm tiếu, cũng biết hôm qua Tô Lương Thần bị lão thái thái gọi đi hỏi chuyện. Hôm qua hẳn muốn đi an ủi nàng, nhưng dù sao bây giờ cũng đang ở đầu ngọn sóng, nếu hẳn còn xuất hiện, thanh danh của nàng sợ rằng sẽ bị hủy mất. Thấy nàng khóc, Khương Lộc vội vàng cách xa ra một chút, lại sợ nàng chạy đi, liền nói: “Lương Thần, chuyện này là huynh không đúng. Muội yên tâm, huynh sẽ bảo vệ thanh danh của muội, nãi nãi có hỏi huynh cũng sẽ nói là do huynh bắt nạt muội, không liên quan tới muội. Lương Thần, muội đừng tức giận được không? Muội sinh khí trong lòng huynh rất khó chịu.”

Tuy Khương Nhị gia phong lưu, nhưng nam nhân cũng sẽ có lúc bị té nhào*, cưới Diêu thị xong, tính sùng thể cũng không kém Khương Bách Nghiêu là bao. Khương Lộc giống tính Khương Nhị gia, từ đáy lòng yêu thích vị biểu muội này, cũng thật tâm muốn thành thân với nàng.

*beta: cái này tui cũng không biết giải thích sao nữa, đại khái trong trường hợp này chắc mọi người cũng hiểu ha, có ý là dù phong lưu thì cũng sẽ có lúc bị kim chân lại mà té nhào ấy (có thể là vậy...tui chỉ hiểu theo ý tui thôi...)

Tô Lương Thần biết hẳn hổ thẹn, nhún mày nói: “Cảm ơn Lộc biểu ca, muội còn muốn lên lớp, muội đi trước một bước.” nói xong, liền vội vã chạy về phía Ngọc Thạch đường.

Khương Lộc nhìn bóng dáng yếu đuối ngày càng xa, nhớ đến nước mắt của nàng, lòng đau như kim châm.

Thanh Bình là gã sai vặt của Khương Lộc, cũng hiểu chuyện giữa Khương Lộc và Tô Lương Thần. Hắn biểu được tính tình của vị biểu tiểu thư này, dung mạo xuất chúng, hằng ngày hay lui tới với Tam tiểu thư, vì thế sẽ qua lại trước mặt Nhị công tử nhiều hơn, là nam nhân đều sẽ động tâm. Thanh Bình khom lưng nói: “Nhị công tử chó nóng vội, tiểu thư chẳng qua bận tâm mặt mũi hai bên, nếu bây giờ Nhị công tử cứ đuổi hoài không buông, sợ rằng sẽ dọa người chạy mất.”

Khương Lộc sao có thể không biết đạo lí này, nhưng hẳn thực sự không yên tâm. Mỗi ngày hẳn đều nhớ đến nàng, buổi tối cũng ngủ không yên.

Thanh Bình nói: “Theo như tiểu nhân nhìn thấy, tóm lại Tô tiểu thư là đang ở nhờ nhà chúng ta, cũng sẽ không rời đi ngay, chờ mọi chuyện qua đi, nhị công tử lại đến. Tiểu cô nương gia mà, thích nhất trang điểm son phấn, nhị công tử tìm đúng cách là được. Nhị công tử si tình, cùng Tô tiểu thư cũng là hai bên tình nguyện, Tô tiểu thư sẽ nhanh chóng quên đi thôi.”

Nghe lời như thế, Khương Lộc yên tâm hơn phần nào. Cũng đúng, Lương Thần cũng yêu thích hẳn a. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt Khương Lộc trầm xuống, nhìn Thanh Bình hỏi: “Chuyện này là kẻ không muốn sống nào luyên thuyên? Xem ta có lột da người kia hay không.”

Thanh Bình nói: “Tiểu nhân có tra qua, là nha hoàn bình thường ở viện Lục tiểu thư, tên Hạnh Nhi... Hạnh Nhi nói nhìn thấy nhị công tử và Tô tiểu thư

thân thiết, không có đầu óc liền đi nói lung tung, ngài xem...”

Gân xanh trên trán Khương Lộc nổi lên, xiết chặt nắm đấm mạnh mẽ đâm vào cây khô bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “thật là một chủ nhân không có đầu óc, dạy dỗ nha hoàn cũng không có đầu óc.”

•

Rời khỏi Vệ Quốc Công phủ, Lục Tông đưa muội muội Lục Bảo Thiên trở về Vinh Vương phủ, sau đó liền đi đến doanh trại. Thái tử Lục Vân đã chờ ở đó từ lâu. Lục Tông thấy thái tử một thân trang phục cưới ngựa, tuổi trẻ nóng tính, anh tư bộc phát, cầm cung tên trong tay, đang chỉnh cung.

Thái tử vừa thấy Lục Tông, liền nhắm mũi tên hướng trước mặt hắn.

Lục Tông sắc mặt không đổi, cung kính hành lễ.

Tay cầm cung tên của Thái tử vẫn chưa hạ xuống, mũi tên chĩa thẳng vào trán Lục Tông, lấp sẵn cung, chỉ cần hắn buông lỏng tay, Lục Tông chắc chắn phải chết. Phía sau, Thái giám thiếp thân của Thái tử là Nguyên Mậu nhìn thấy, bị dọa sợ đổ đầy mồ hôi, chỉ lo Thái tử nhất thời trượt tay, bắn cung ra ngoài. Nhưng Thái tử mỉm cười, ánh mắt thanh minh. Hắn nhìn vàng trán quanh quẩn của Lục Tông, sau đó thu hồi cung, đem cung tên trong tay ném vào lòng ngực Nguyên Mậu.

Nguyên Mậu run lên, vội vàng nâng cung tên, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Thái tử xoay bước đi qua, vỗ bả vai Lục Tông, nói: “đi, bồi cô cưới ngựa.”

Lục Tông khẽ vuốt cằm, đi theo Thái tử ra ngoài.

Hai người rong ruổi một phen, vẫn là Lục Tông thắng hơn Thái tử một bậc. Có lẽ quen thua rồi, hôm nay Thái tử cũng không tỏ vẻ khó chịu, dù sao cũng lớn rồi, trầm ổn hơn còn bé mấy phần. Hắn ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía Lục Tông, tùy ý hỏi: “cô đợi người một lúc lâu, người làm gì giờ mới tới?”

Lục Tông đáp: “Thăm bệnh.”

Ngắn gọn sáng tỏ, dường như không muốn nói với hắn nhiều hơn. Thái tử nhìn vàng trán Lục Tông, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, suy đoán: “đi thăm tức phụ?”

Ánh mắt Lục Tông sáng lên, nhìn Thái tử, không phủ nhận.

Thái tử sang sảng cười to, nói: “Nhìn người uy phong凛冽 như vậy, sau này thành thân, còn không để tức phụ quản chặt mình sao. Sao? Vẫn là tiểu bánh bao lần trước?” Thái tử cẩn thận nhớ lại, đại khái quá khứ đã trôi qua nhiều năm, có chút không rõ ràng, chỉ nhớ tiểu nữ oa bụ bẫm, nhìn rất đáng yêu. Hắn nhìn Lục Tông, trong mắt có chút ước ao, hắn ước ao tự hắn có thể thành thân với cô nương mình thích.

Hắn nhìn xa xa, gió thổi áo choàng bay phấp phật: “Kỳ thực ta cũng ước được giống như người. cô cũng muốn như người ra chiến trường giết địch, làm chuyện nam nhi nên làm.” Hắn thoáng cúi đầu, lâm lâm nói: “... Cũng muốn nuôi dưỡng một cô vợ từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi, mà không phải là những danh môn quý nữ của những quan lại được ứng tuyển vào vị trí Thái tử phi đầy âm u từ khi kia, những cô nương kia, một bữa ăn bao nhiêu com, một miếng com nhai bao nhiêu lần, rất quý cù. Lục Tông, nếu có thể, cô muốn đôi với người.”

nói xong, Thái tử vung roi ngựa trong tay, “giá” một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa chạy ra xa, một người một ngựa, tiêu sái rong ruổi.

Phùng Hoài Viễn cười ngựa đến bên cạnh Lục Tông, nhìn Thái tử cách đó không xa, nói: “Thái tử trẻ tuổi nóng tính, một phen cừ chỉ vừa rồi, con đừng để trong lòng.”

Lục Tông nói: “sẽ không. Thái tử không có ý đồ gì xấu, chỉ có chút tranh cường háo thắng.”

Phùng Hoài Viễn gật đầu, cũng rất tán thành.

Tính cách Thái tử rất thẳng thắn, ngay cả Hoàng thượng cũng là một người khoan dung rộng lượng, tuy rằng trước kia có khoảng cách với Vinh Vương, nhưng cũng chưa chân chính làm gì hại đến Vinh Vương phủ, ngược lại vị Hoàng Hậu kia... Quá mức nhỏ nhen. Phùng Hoài Viễn còn nhớ, lúc Lục Tông mười tuổi, thi cưới ngựa thắng Thái tử, vị Hoàng Hậu này liền mang lòng oán hận hạ độc thù, suýt nữa hại cái mạng nhỏ của hắn. Bây giờ Lục Tông lập chiến công, Hoàng thượng nhìn hắn với ánh mắt khác xưa, khen không dứt miệng, chỉ có Hoàng hậu xem hắn như cái đinh trong mắt.

Phùng Hoài Viễn hiểu rõ tính tình cháu ngoại này của mình, là người ngoài lạnh trong nóng, cũng coi như lớn lên cùng Thái tử, sau này Thái tử kế vị, tất nhiên hắn sẽ che chở địa vị vững chắc cho Thái tử, sẽ không có ý nghĩ sợ phiền phức. Chỗ ngồi kia, không phải kẻ nào cũng có thể ngồi lên.

Phùng Hoài Viễn nghĩ Lục Tông đã mười chín, liền nói: “Tuổi con không còn nhỏ, vẫn không có thành thân, đừng bảo học ta nha? Tông nhi, cha con có chút oán ta, sợ ta đưa con đi đến hồng rồi, không muốn thành thân a.” Chính hắn không phải không muốn thành thân, chỉ là không thành thân được với người muốn thành thân. Nếu trong đầu toàn là người kia, cưới một người khác, cũng chính là phụ lòng đối phương, cũng phụ chính mình.

Quan hệ giữa Phùng Hoài Viễn và Lục Tông như cha con ruột thịt, ở chung lại càng giống anh em kết nghĩa. Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Đợi thêm một năm nữa.”

Phùng Hoài Viễn hiểu Lục Tông nhất, nghe xong ánh mắt liền sáng lên, nói: “Làm sao? Thích tiểu cô nương nào sao?”

Phùng Hoài Viễn nhìn, thấy lỗ tai Lục Tông đỏ lên, lúc này mới hài lòng cười to, vỗ bờ vai của hắn nói: “Được, cậu ủng hộ con.” Cháu ngoại này của hắn xưa nay trầm ổn hơn nam tử bình thường một chút, bây giờ thanh niên trẻ tuổi, có tiểu cô nương mình thích, thật tốt. Tuổi trẻ thật tốt a.

•

Lục Bảo Thiên trở về Vinh Vương phủ, hơi mất tập trung. Ở hành lang đụng phải Lục Bảo Yên, cũng không như ngày xưa ác ý đối mặt, mà là không đề vào mắt, trượt tiếp đi ngang qua. Nàng đi đến viện tử, thấy Vinh Vương, lúc này mới đi tới, kêu một tiếng: “Cha.” Mà nàng cũng không thêm để ý Phan trắc phi đang đứng bên cạnh Vinh Vương.

Vinh Vương thấy nữ nhi bảo bối, trong lòng vui mừng.

Tuy hắn là Vương gia, nhưng cũng thê tử đã chết phu thê tình thâm, hy vọng có thể hưởng thụ cuộc sống gia đình hạnh phúc bình thường, liền yêu thích cách xưng hô “Cha” này, mà không phải hai chữ mệnh mẽ lạnh như băng “Phụ vương”.

Gò má Vinh Vương giương lên nụ cười tươi, vươn tay xoa đầu nhỏ nữ nhi, than thở: “Bất tri bất giác, Thiên nhi của chúng ta đã trở thành Đại công nương.

Phan trắc phi lẳng lặng đứng một bên, nhìn Vinh Vương sủng ái Lục Bảo Thiên như vậy, trong lòng cũng vì nữ nhi nhà mình cảm thấy oan ức. Yên nhi của nàng, hiền lành ngoan ngoãn, mỗi lần nàng oán giận, vẫn là nữ nhi an ủi nàng, nói cái gì mà “Tỷ tỷ không có mẫu thân rất đáng thương, cha nên sủng ái tỷ ấy nhiều hơn mới đúng.” Đúng, còn nhỏ mất mẫu thân rất đáng thương, nhưng từ khi nàng sinh ra đã là Quận chúa, thân phận cao quý, Yên nhi của nàng gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ, nhưng nàng ta có từng đối xử với Yên nhi như muội muội của mình không?

Phan trắc phi nắm chặt tay áo, nhìn nam nhân bên cạnh, vừa tức giận, lại vừa thất vọng.

Lục Bảo Thiên dựa vào người Vinh Vương, liếc nhìn Phan trắc phi bên cạnh, liền nhớ tới mẫu thân sinh bệnh ngày đó. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng rất nhớ chuyện hồi nhỏ. Nương sinh bệnh, nàng ta lại thừa lúc mẫu thân vắng mặt mà chen vào, cướp đi sự sủng ái của cha, lại còn mang thai hài tử. Lục Bảo Thiên nhớ tới mẫu thân hai mắt cay cay, liền nhỏ giọng nói: “Cha, cha bồi Thiên nhi một chút đi.”

Rốt cục cũng trưởng thành rồi.

Trong lòng Vinh Vương trấn định, nếu là hồi còn bé, nữ nhi thấy Phan thị, nhất định sẽ ồn ào không muốn gặp nàng, bây giờ hiểu chuyện, ngược lại rõ ràng đang làm khó người làm cha là hắn. Vinh Vương nói: “Được, vậy cha đi theo con một lúc.” Vinh Vương nghiêng đầu nhìn Phan trắc phi một chút, nói: “Việc hôn nhân của Tông nhi, người trở về suy nghĩ thật kỹ, nghĩ thêm cách.”

Theo lý thuyết Phan trắc phi là thiếp thất, không có tư cách quản việc hôn nhân của Thê tử, nhưng bây giờ trong phủ không có nữ chủ nhân, chuyện hậu sự những năm nay, đều do một mình Phan trắc phi quản lý. Nhiều năm như vậy, xử lý rất rõ ràng ngay ngắn, không xảy ra sự cố gì.

Phan trắc phi “ạ” một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Vinh Vương và Lục Bảo Thiên ngày càng đi xa.

Vinh Vương chậm rãi đi tới, hỏi: “Xán Xán làm sao? không có chuyện gì chứ?”

Lục Bảo Thiên nói: “Chỉ là bị phong hàn, nữ nhi thấy khí sắc Xán Xán không tệ, xem như không có chuyện gì.”

Như vậy Vinh Vương cũng yên lòng, hắn rất yêu thích hài tử, có một tiểu bối bằng thanh ngọc tuyệt đáng yêu như vậy, lại nhìn con bé từ nhỏ đến lớn, tất nhiên quan tâm hơn mấy phần. Hắn gật đầu nói: “không có chuyện gì thì tốt rồi, Xán Xán từ nhỏ đã rất có phúc, cha nhìn thấy liền yêu thích.”

Lục Bảo Thiên “ân” một tiếng, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: “Vừa rồi cha nói việc hôn nhân của ca ca, là có chuyện gì? Lần trước không phải ca ca đã nói không vội thành thân sao? Nếu cha ép buộc, với tính khí ca ca, chỉ sợ...”

Vinh Vương đáp: “Chuyện hôn nhân đại sự, lời cha mẹ mai mối, hắn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ cưới tức phụ rồi hắn còn có thể lui thân sao?” Vinh Vương rất thương yêu nhi tử, nhưng việc hôn nhân này quả thực làm khó hắn rồi. Lớn tuổi như ông này, cả chỉ biết khua đao múa kiếm, thế nào cũng phải có một người vợ quản hắn.

Lục Bảo Thiên rũ mắt.

Đôi mắt Vinh Vương sáng lên, cúi đầu nhìn nữ nhi, hỏi: “Con hay ở bên cạnh ca ca, lẽ nào lại không để ý ca ca có thích ai hay không? Xưa nay Tông nhi ít nói, chuyện này cũng sẽ không nói với cha, con nói cha nghe xem, có phải ca ca con thích cô nương nào rồi không?”

Lục Bảo Thiên ngẩn người, nàng ngẩng đầu nhìn cha, nhớ hôm nay nhìn thấy cảnh đó ở Ngọc Kỳ viện, lại nhớ đến nam tử yêu cười sáng khoải kia. Nàng do dự không quyết định, một lát mới hấp háy môi, nhỏ giọng nói: “Nữ nhi cảm thấy, ca ca... hình như thích Lâm Lang.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Mira

Beta: Kye

Vinh Vương cũng khá hài lòng với Chu Lâm Lang. Dù sao Chu Lâm Lang là một trong số ít bạn tốt của nữ nhi, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy lớn tuổi hơn nữ nhi một chút, nhưng còn nhỏ tuổi đã có tri thức hiểu lễ nghĩa, phong thái đó cũng khiến hắn không nhận được khen ngợi. Tính tình An Vương phi không tốt, nhưng việc dạy dỗ nữ nhi lại là xuất chúng, phóng tầm mắt toàn bộ Tấn thành, sợ là tìm không được một cô nương thứ hai có khí chất danh môn khuê tú như Chu Lâm Lang.

cô nương tốt tất nhiên trăm nhà cầu, thêm việc An Vương phủ nhiều năm thịnh sùng không suy, mấy năm qua, người cầu thân đương nhiên đập nát ngưỡng cửa.

Vinh Vương suy nghĩ một chút, hỏi: “Thiên nhi làm sao biết được?”

Đưa con trai này của hắn xưa nay tâm tình không lộ ra ngoài, cho dù yêu thích một cô nương, sợ rằng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Lục Bảo Thiên vừa nói xong, trong lòng đã sớm ảo não không thôi, đôi bàn tay trong tay áo nặn nặn, lúc này nghe Vinh Vương hỏi như vậy, liền có chút chột dạ nói: “Hôm trước...hôm trước con nhìn thấy ca ca mua một hộp trang sức nhỏ có hoa văn mẫu đơn, con muốn nhìn thử xem, nhưng ca ca không để cho con nhìn, sau đó... Sau đó con thấy Lâm Lang có thêm một bộ trang sức hoa văn mẫu đơn, con hiếu kỳ hỏi một chút, nhưng nàng áp úng không nói với con là mua ở chỗ nào, con nghĩ... chắc là ca ca tặng.”

nói tới đây, Vinh Vương coi như đã hiểu.

hắn mặt mày hớn hờ, nói: “không nghĩ tới Tông nhi nhìn đầu óc chậm chạp, tới lúc đó cô nương vẫn còn có chút thủ đoạn, không tồi, không tồi...” hãnhnhin khuôn mặt nhỏ của nữ nhi mình, vui vẻ nói, “Hôm nay nghe con nói lời này, trong lòng cha cũng nắm chắc rồi. Đứa nhỏ Lâm Lang này thật không tệ. Chờ hôn sự của ca ca con định ra xong, cha liền đề ý hôn sự của con hơn. Cha đối với con thế nào, trong lòng con rõ ràng nhất, hôn sự này, cha cũng tôn trọng ý kiến con.”

Lục Bảo Thiên từ đầu đã hốt hoảng, nàng tùy ý gật đầu, sau đó mới cất tiếng nói: “Cha, nữ nhi có chút không thoải mái, con về phòng trước.”

nói xong, Lục Bảo Thiên vội vội vàng vàng chạy đi.

Vinh Vương cho rằng tiểu cô nương gia nhắc tới hôn sự nên thận trọng, lúc này mới mỉm cười than thở: “Đứa nhỏ này...”

Sắc mặt Lục Bảo Thiên trắng bệch hướng về viện của mình, đi thật nhanh, liền va vào Lục Bảo Yên trước mặt, thân thể bất ổn, liền ngã ngổ trên mặt đất.

Lục Bảo Yên sợ hết hồn, chỉ lo Lục Bảo Thiên phát bực, vội vàng đỡ người lên, ân cần hỏi han: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Lục Bảo Yên ngày thường khiêm tốn, biết nàng không muốn thấy mình, liền tận lực ít xuất hiện trước mặt nàng. Nàng nhỏ hơn Lục Bảo Thiên một tuổi, một khuôn mặt nhỏ to bằng lòng bàn tay, đôi mắt to sợ hãi, tràn đầy bất an.

Lục Bảo Thiên bụm mặt, ngồi bệt dưới đất không đứng lên, chỉ yên lặng khóc.

Lục Bảo Yên bị dáng vẻ này làm cho sợ hãi.

Nàng không sợ mình bị trách phạt, chỉ sợ tỷ tỷ thật sự bị ủy khuất gì đó.

Lục Bảo Yên quỳ trên mặt đất, lấy khăn tay muốn lau nước mắt cho nàng, những nghĩ tới nàng không thích mình, liền do dự, tới khi nước mắt nàng như hạt đậu vàng rơi xuống, lúc này mới không nghĩ được tới chuyện khác, một tay kéo tay nàng đang che mặt, thay nàng lau nước mắt, động viên nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc.” Nàng không biết làm sao an ủi người khác, chỉ có thể đỡ nàng lên, khom lưng thay nàng phui vấy, sau đó mới kéo cánh tay nàng, nói, “Đề muội đưa tỷ trở về.”

Lục Bảo Yên kéo cánh tay Lục Bảo Thiên, tâm trạng lại căng thẳng không thôi. Nàng thấy Lục Bảo Thiên khóc, trong lòng cũng khó chịu, nhưng thân mật kéo cánh tay tỷ tỷ mình như thế, là chuyện nàng xưa nay không dám hi vọng xa vời. Nàng biết mình là con thứ, cũng từng nghe nói chuyện mẫu thân cùng Vương phi, nhưng như thế nào đi nữa, hai nàng tóm lại vẫn là tỷ muội. Có lúc nàng đứng xa nhìn Chu tiểu thư, Khương Lục tiểu thư các nàng cùng nhau chơi đùa, trong lòng không biết có bao nhiêu ước ao.

Lục Bảo Thiên hiếm thấy không có rút tay lại, tùy ý Lục Bảo Yên kéo tay đưa mình về chỗ ở.

Vừa vào phòng, hai nha hoàn hầu hạ bên người Lục Bảo Thiên là Tiểu Phiến và Kinh La bị dọa sợ hết hồn, sau đó mới vội vàng từ bên người Lục Bảo Yên đưa chủ nhân lại đây. Kinh La biết Quận Chúa mình xưa nay không thích Nhị tiểu thư, liền khách khí nói: “May nhờ có Nhị tiểu thư đưa Quận Chúa trở về, Nhị tiểu thư, Quận Chúa của chúng ta muốn nghỉ ngơi thật tốt, xin mời trở về đi.”

Lục Bảo Yên mặc một thân váy màu xanh nhạt hơi trắng thêu hoa văn, chải song kê, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ trắng nhỏ so với Phan trắc phi càng thêm diễm lệ, chỉ là lúc này mày nhíu lại, có chút lo lắng.

Nàng nghe Khinh La nói xong, cũng không ở lại thêm, chỉ lưu luyến không rời bước ra khỏi gian phòng.

trên giường gỗ đen khắc hoa văn, trong tay Khương Lệnh Uyển cầm một quyển “Sử ký” coi đủ nửa canh giờ, nhưng tổng cộng chỉ lật có hai ba trang. Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn, đôi mắt to nhìn mẫu thân ngồi cạnh giường, trong lòng ảo não. Mẫu thân có một đôi hoa nhãn kim tinh, dưới mí mắt nàng, mình làm mấy trò khôn vặt gì cũng đều vô dụng. Khương Lệnh Uyển nhẹ nhàng ho một tiếng, nói: “Nương, người ở cùng con cả ngày rồi, trở về nghỉ đi, trong lòng nữ nhi thấy có lỗi.”

Trong tay Chu thị cầm châm tuyền, đang cúi đầu thêu, nghe tiếng liền giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của nữ nhi, nói: “Thế nào? Thấy nương chướng mắt?”

“không không không, sao có thể như vậy được?”

Khương Lệnh Uyển buông sách trên tay xuống, khuôn mặt tươi cười, vội vàng đưa người tới.

Chu thị nhú nhú mày, suýt chút đâm vào đầu ngón tay, lúc này mới thả việc trên tay xuống, nói: “Xán Xán, những ngày tháng nương còn có thể bảo vệ cuộc sống của con như thế này không còn nhiều, nhìn một cái, đảo mắt liền thành đại cô nương.” Nàng vuốt ve mặt nữ nhi, tiếp tục nói, “Đội một lát nương nhìn con uống thuốc xong rồi mới trở về. Mấy ngày nay con nghỉ ngơi đi, chỗ Tạ tiên sinh nương sẽ báo lại.”

Lời này đúng là khiến nàng thoải mái, Tạ Cửu này, như thể có thù hận gì với nàng, dầu muối không ăn, cực kì khó đối phó. Phong hàn nho nhỏ này, như lời nàng nói, không có gì nghiêm trọng, cần gì phải nghi vài ngày?

Khuôn mặt Khương Lệnh Uyển tươi cười, âm thanh mềm mại: “Nương thật tốt, vẫn là nương hiểu nữ nhi nhất.” Như nghĩ tới điều gì đó, Khương Lệnh Uyển nói, “Nương, nữ nhi nói cùng người một chuyện. Nữ nhi muốn cho Hạnh Nhi ra ngoài phủ, có được hay không?”

Chu thị lẩm bẩm nói: “Hạnh Nhi?” Nàng hình như có chút ấn tượng, bỗng nhiên lông mày nhú lên, “Nha hoàn này không quản được miệng, thực sự không thích hợp ở lại viện tử con làm việc.”

Khương Lệnh Uyển đáp: “Nương đáp ứng là được.”

Nàng hiểu rõ tính tình Khương Lộc, mặc kệ hắn có thật lòng với Tô Lương Thần hay không, vẫn là người thương hương tiếc ngọc, cùng một bộ dáng hồ đồ như Nhị thúc nàng, chính là đau lòng cho người thương, tất nhiên là muốn gì được đấy, không để nàng chịu một xú oan ức nào. Bấy giờ Hạnh Nhi không quản được miệng, Khương Lộc lại bị lão thái thái hung hăng trách cứ một trận, cực tức này không làm sao giải thoát được, sao có thể tha cho Hạnh Nhi? Nha hoàn kia cũng hồi hận, hôm qua ôm đùi nàng khóc tới đáng thương, nàng không đành lòng nhìn, tất nhiên là muốn đưa nàng ít bạc rồi đuổi đi. Dù sao cũng từng là chủ tớ, cũng không thể trở mặt nhìn nàng bị Khương Lộc bắt nạt.

Chu thị nói: “Chuyện này nương sẽ để Đào ma ma xử lý, con không cần quan tâm, dưỡng tốt thân thể là được.”

Đào ma ma làm việc rất tốt, Khương Lệnh Uyển yên tâm.

Mẹ con hai người đang nói chuyện, Sơn Trà trong tay cầm hai bao đồ vật đi vào. Hai mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, thuận miệng hỏi: “Trong tay cầm cái gì đấy? Cho ta xem một chút?”

Sơn trà đem hai túi giấy đặt lên bàn nhỏ ba chân cong bằng gỗ đàn hương cạnh giường, nói: “Đây là do Vinh Thế tử vừa mới đưa tới, nói là thấy Lục tiểu thư thân thể không khỏe, tiện đường mua.”

Lục Tông.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển “lộp bộp” một tiếng, cẩn thận từng li từng tí một xem xét nét mặt mẫu thân mình.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn ngồi không dám nhúc nhích, lại là Chu thị với sắc mặt thản nhiên đem hai bao giấy mở ra.

một bao là điểm tâm, một bao là hạnh khô.

Điểm tâm này đúng là bánh táo hình hoa có tiếng ở Tấn thành, cùng với bánh táo hình hoa bình thường khác biệt vô cùng, phần đầu tinh tế, màu sắc rõ nét, tay thợ khéo léo, trông rất sống động, nhìn như một đóa sen nở rộ, ở giữa tô điểm thêm mút táo, vừa mở ra đã thấy thơm ngát vị táo tàu. Còn hạnh khô này, nhìn bao giấy bên ngoài, liền biết là của Trần Tu Trai, miếng lớn no đủ, sắc vàng rực rỡ, màu sắc vui mắt, mùi hạnh nức mũi, cắn một cái, chính là quả khô nguyên chất mềm và dai, chua ngọt ngon miệng.

Chu thị cầm lấy một khối bánh táo hình hoa, ngửi khí không nghe ra là tâm tình gì: “Còn nóng hổi, Tông biểu ca của con... Đúng là có tâm.”

Khương Lệnh Uyển vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng. Đến Phẩm Tảo Trai lấy bánh táo hình hoa nổi danh, Tấn thành chỉ có một nhà ấy, ở đường cái phía đông; mút hoa quả ở Trần Tu Trai ăn ngon nhất Tấn thành, đừng coi khinh mút hoa quả nho nhỏ này, giá tiền tuyệt đối không rẻ, nhưng ở đường cái phía tây.

một cái hướng đông, một cái hướng tây, Lục Tông nói “tiện đường” vẫn thật thuận miệng.

Khương Lệnh Uyển bám vào đệm giường dưới thân, thanh âm mềm mại kêu: “Nương...”

Chu thị liếc mắt một cái, nói: “Được rồi, đừng nhìn nương như vậy. Tông biểu ca của con dù thế nào cũng là một phen tâm ý, có thể ghi nhớ trong lòng.” Chu thị sao lại không nhìn ra vấn đề, quần được người nữ nhi, sao có thể quần được tâm nữ nhi? Nàng nhìn điểm tâm cùng mứt hoa quả này, nhớ tới bản thân hồi còn trẻ, lúc này mới nắm tay khuê nữ mình, chăm chú dặn dò, “Nghe nương nói một câu, cô nương gia nên biết rụt rè. Tông biểu ca tốt với con, trong lòng con nhớ kỹ là được, nếu ngày sau... Ngày sau hai đứa thật có thể thành sự, lại đối tốt với hân cũng vẫn kịp, hiểu không?”

Mẫu thân đã nói rõ như thế, nàng còn có cái gì không hiểu.

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, đột nhiên xấu hổ, lầm bầm: “Bát tự còn chưa viết lên, nương trước tiên đừng để ý vấn đề này, bận tâm hôn sự của ca ca đi, có được hay không?”

Chu thị đối với nữ nhi quả thật hết cách.

Nàng cho rằng chuyện của mình không vội? Lục Tông lớn hơn Dụ một tuổi, bây giờ phong quang hồi Tấn thành, bà mới tới làm mai muốn đập nát cửa. cô nương tốt nhiều người truy cầu, nam tử cũng cùng một lý này. Chu thị nhìn bộ dáng thanh thoi của nữ nhi, lại còn coi Lục Tông chắc chắn chọn trúng nàng? Nếu đối lại ngày mai Lục Tông định thân cùng cô nương khác, lúc đó lại khóc không kịp.

Dù sao hôn sự này, không đơn thuần là mình thích, quan trọng nhất là lời cha mẹ.

Phong hàn của Khương Lệnh Uyển đỡ hơn, liền tiếp tục tới Ngọc Bích đường đi học.

Nàng nghĩ với tính tình Tạ Cửu, chắc chắn sẽ làm khó nàng, có điều lần này là nàng cả nghĩ quá rồi, nửa tháng này, Tạ Cửu mỗi ngày dạy xong bài, để lại bài tập sau đó liền vội vã trở về, ngay cả trong lớp, cũng không hỏi bài nàng.

Khương Lệnh Đề biết chút nội tình, nói: “Lần trước tỷ nói với muội phu quân Tạ tiên sinh bệnh nặng, lúc này tình huống hình như càng thêm khó khăn.”

Nghe xong lời này, về mặt Khương Lệnh Uyển dờ ra.

Sống chết có số, nếu nàng nhớ không lầm, phu quân Tạ Cửu quả thực không còn bao nhiêu ngày. Chỉ là những năm nay Tạ Cửu liều mạng kiếm bạc, trên người bản thân chưa từng trang điểm qua, một kiện đồ mới bình thường cũng không nỡ bỏ tiền mua, tất cả số bạc này đều đem đi mua thuốc cho phu quân, mua loại dược liệu tốt nhất. Đề nói “Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử”*, phu thê có thể làm tới mức này, Tạ Cửu cũng là tình thâm ý nặng. Đáng tiếc số mệnh tự có thiên định, tới thời điểm ông trời thu hồi tính mạng của người, ai cũng không có cách nào thay đổi.

*Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử: nằm lâu trên giường bệnh không có con trai hiếu thảo, ý rằng cha mẹ nằm lâu trên giường bệnh thường con cái sẽ không còn hiếu thảo.

Khương Lệnh Uyển không suy nghĩ nhiều, chỉ nhớ đến việc hôm sau cùng Khương Lệnh Đề ra ngoài, dự định mua nhiều son phấn một chút.

Đặc biệt là son môi.

Nàng muốn điều chế cho mình một vài thứ mới, mùi vị tốt.

Khương Lệnh Uyển bặm mặt, trong lòng tính toán, nếu còn sớm, nàng liền đi một chuyến đến Vinh Vương phủ thăm Bảo Thiên. Nhắc đến, đã nhiều ngày chưa gặp Bảo Thiên, mấy ngày nữa chính là hội hoa, nàng muốn hẹn Bảo Thiên đi dạo một vòng, thuận tiện có thể đi Tương Nguyên tự cầu một lá thăm, đi tới Vinh Vương phủ, còn có thể gặp Lục Tông, để hân nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của mình một cái.

Khương Lệnh Uyển ngồi trước gương trang điểm, trong tay cầm hộp son tinh xảo, đầu ngón tay trắng thuần thoáng chấm chấm, nhìn vào gương trang điểm, cẩn thận từng chút một bôi son lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng ngồi trên xe ngựa.

Khương Lệnh Đề nhìn về phía Lục muội muội, đánh giá kỹ một lát, yêu kiều cười khê: “Hôm nay Lục muội muội trang điểm thật xinh đẹp.”

Hai người thân thiết từ nhỏ cho nên khi ở trước mặt Khương Lệnh Uyển, Khương Lệnh Đề thường ngày ngoan ngoãn ít nói cũng trở nên hoạt bát hơn, lúc ở trước mặt trưởng bối lúc nào cũng phải cẩn thận cứ chỉ từng ly từng tí sợ bản thân làm sai, nói sai, tính tình giống mẫu thân của nàng.

Khương Lệnh Uyển sờ sờ bím tóc trước ngực mình, nhìn về phía Khương Lệnh Đề nói: “Chờ mùa hoa này qua, Tứ tỷ tỷ sẽ đến lễ cập kê, như vậy có thể búi được kiểu tóc rất xinh đẹp. Muội chưa đến tuổi, vẫn phải búi kiểu nữ đồng, lần sau nếu muội muốn nghiên cứu chút kiểu tóc, có thể mượn tóc của Tứ tỷ tỷ được không? Muội nhất định sẽ búi cho tỷ thật đẹp, có được không?”

Khương Lệnh Đề biết Lục muội muội rất thích nghiên cứu những thứ này, phần thorn thường ngày muội ấy hay thoa cũng là do muội ấy tự làm ra. không cần nói đầu xa, lần trước chỉ cần thoa ngọc dung tán mà Lục muội muội cho nàng, da ở hai bên gò má quả thật mềm mại rất nhiều. Nhìn Lục muội muội, tuổi còn nhỏ, da dẻ thủy nộn, mặt không một chút phấn, chỉ thoa ít son nhạt lên cánh môi béo nộn, tuy không phải loại đỏ sẫm như các loại son bình thường khác, nhưng lại rất thích hợp với tiêu cô nương tầm tuổi này. Khương Lệnh Đề tuy đã nhìn quen, nhưng vẫn không thể rời mắt nổi, “Nếu là trang điểm, tỷ nghĩ là không cần đâu, đi ra ngoài đường... Tỷ vẫn nên thu liễm bản thân một chút.”

“Tứ tỷ tỷ làm việc quá cẩn thận.” Khương Lệnh Uyển sờ sờ mặt Khương Lệnh Đề, cười nói: “Xem kia, Tứ tỷ tỷ của chúng ta thật xinh đẹp, nếu như không mặc trang phục đẹp thế thì quả thật là đáng tiếc. Nếu muội là nam tử, nhất định sẽ cưới một cô nương dịu dàng khả nhân như Tứ tỷ tỷ.”

Bản thân nàng tuy tốt, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, quả thực là một người quá phiền toái, quá yếu ớt, cưới một thê tử như vậy, không biết là phúc hay họa.

Cũng chỉ có Lục Tổng mới chịu được.

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, sau đó lại sợ bị Khương Lệnh Đề nhìn ra manh mối nên thoáng cúi đầu.

Khương Lệnh Đề nhắc nhở lên nhìn ra bên ngoài, bỗng kinh ngạc nói: “Lục muội muội, muội nhìn kia, người kia không phải Tạ tiên sinh sao?”

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng, cũng ngẩng đầu lên nhìn. Tuy rằng có chút xa, nhưng xác thực người kia là Tạ Cửu —— Tạ tiên sinh vẫn khoác chiếc áo dài mà thường ngày nàng hay mặc khi giảng bảo cho bọn họ, áo đã có chút cũ, đầu búi một kiểu tóc đơn giản, chỉ đeo một cây trâm gỗ mộc mạc.

Lúc này Tạ Cửu đang ở tiệm cầm đồ, sắc mặt vội vã.

Khương Lệnh Đề vô cùng kính trọng Tạ Cửu, thấy tình cảnh này, không khỏi lo lắng nói: “Tạ tiên sinh thiếu bạc sao? Tỷ thấy bộ dạng gấp gáp của tiên sinh, trong lòng có chút lo lắng, Lục muội muội, không bằng chúng ta...”

Khương Lệnh Uyển hiểu ý của Tứ tỷ tỷ chỉ là nàng càng hiểu rõ cái tính cách ương ngạnh của Tạ Cửu, sợ là nàng cũng không muốn học sinh của mình thấy bộ dáng chán nản bất lực này của bản thân.

Nhưng thấy Tứ tỷ tỷ lo lắng như vậy, nếu thật sự không xuống xem, sợ rằng nàng sẽ không an tâm, chỉ đành gật đầu nói: “Vậy chúng ta xuống xem một chút.”

Khương Lệnh Đề lập tức nói: “Ừm.”

Xe ngựa hoa lệ dừng lại trước cửa tiệm cầm đồ, vô cùng khiến người chú ý. Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng bước xuống xe, vừa vặn thấy một thanh niên trẻ mặc xiêm y cầm bảo màu trắng.

Khương Lệnh Uyển thấy vị này dung mạo thanh tú, khí chất ôn hòa như lan, cử chỉ lại vô cùng khiên tốn, còn có thể là ai khác ngoài đại tài tử Tạ Trí Thanh.

Hai con mắt Tạ Trí Thanh ngẩn ra, không ngờ rằng sẽ gặp được hai vị cô nương ở chỗ này, nhanh chóng đi cùng với hai người vào bên trong nói chuyện: “Nhị vị Khương tiểu thư, không biết tới nơi này vì...”

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay Tạ Trí Thanh, trong lòng có mấy phần hiểu rõ, lại thấy Tứ tỷ tỷ căng thẳng không nói ra lời, lúc này mới lên tiếng: “Tạ tiên sinh chỉ dạy ta và Tứ tỷ tỷ nhiều năm, ân sư như núi, vừa rồi ta và Tứ tỷ tỷ thấy Tạ tiên sinh mới từ nơi này đi ra, lo là tiên sinh sẽ cảm thấy khó xử, vẫn đang nghĩ cách để giúp cho tiên sinh.”

Khi còn bé Tạ Tinh Tinh và Khương Lệnh Uyển coi như là cùng chung hoạn nạn, cũng từ đấy, cái nhìn của Tạ Tinh Tinh đối với Khương Lệnh Uyển thay đổi rất nhiều, vẫn luôn coi nàng là bạn tốt, thỉnh thoảng sẽ gọi nàng cùng đi chơi, Tạ Trí Thanh lâu lâu cũng thấy xuất hiện, tiếp xúc vài lần, biết nàng là người hoạt bát lương thiện.

Tạ Trí Thanh là một vị trạng nguyên tài năng, đọc đủ tứ thư ngũ kinh, làm người văn tĩnh nhã nhặn, hôm nay gặp phải hai vị cô nương, nhất thời có chút căng thẳng, ngôn từ cũng có chút sốt sắng. Tạ Trí Thanh cũng hiểu, hai vị cô nương là đang quan tâm đến Tạ Cửu, nhìn khối ngọc bội phẩm chất thượng thừa trong tay, cảm thấy hẳn cũng không nên giấu giếm: “Mỗi một vị nữ nhi của Tạ gia, từ lúc mới sinh đã được trao tặng một miếng ngọc bội, cô cô từ nhỏ đã vô cùng thông tuệ, tổ phụ vô cùng yêu thích người, chỉ hận rằng tài tình của nàng vượt qua nam tử, nhưng lại là thân nữ nhi... cô cô đã rời nhà nhiều năm, tổ phụ cũng không cho phép ai trong gia tộc được nhắc đến, cho dù ta lo lắng, nhưng cũng chỉ hữu tâm vô lực, vừa rồi ta thấy cô cô cầm cổ miếng ngọc bội kia, nghĩ đến hẳn là thật sự gặp phải chuyện gian nan, nên muốn giúp cô một chút.”

Khương Lệnh Uyển cũng có nghe về tính khí của Tạ lão gia tử, hôm nay thấy được hành động của Tạ Trí Thanh, trong lòng cũng mang mấy phần kính phục, “Tạ công tử có thể quan tâm Tạ tiên sinh như vậy, đúng là lòng tốt hiếm thấy.” Tạ Cửu đã rời khỏi Tạ gia hơn mười năm, lúc đó Tạ Trí Thanh vẫn còn nhỏ tuổi, bây giờ hẳn có thể nhớ kỹ như vậy, xác thực là vô cùng có tâm.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, thấy rằng nàng nên nhắc nhở, “Chỉ là tính tình của Tạ tiên sinh vô cùng quật cường, sợ là sẽ không tiếp nhận ý tốt

của Tạ công tử.”

Tạ Trí Thanh khẽ mỉm cười, giống như đang tắm trong gió xuân, hắn nhìn vị tiểu cô nương trước mắt, ôn nhu nói: “Đây vốn là chuyện của Tạ gia, hôm nay là ta nhiều lời. Đa tạ nhị vị Khương tiểu thư đã quan tâm đến cô cô, chuyện này, để ta suy nghĩ thêm biện pháp.” Lễ nghi của Tạ Trí Thanh vô cùng chu toàn, hào hoa phong nhã cúi chào hai người, sau đó mới rời đi.

Khương Lệnh Đề giương mắt nhìn bóng lưng đi xa, than thờ nói: “Vị Tạ công tử này thật là có lòng.”

Cái tên Tạ Trí Thanh đã sớm vang vọng Tân thành, rất nhiều thiếu nữ khuê các âm thầm thu gom thơ từ hội họa của hắn, truyền cho nhau đọc, thậm chí là còn cảm thấy kiều ngạo, khoe khoang so đo. Hắn không chỉ tài hoa hơn người, càng có một bộ dung mạo xuất chúng, khí chất thanh phong nhả nguyệt, nam tử như vậy, tâm tư của hắn còn vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, xác thực là chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu. Chỉ là nam nhân tốt như Tạ Trí Thanh, đời này chỉ sợ là không có duyên trở thành nhị tỷ phu của nàng.

Sau đó, Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Đề cùng đi tới cửa hàng sơn, sau khi mua đồ xong, Khương Lệnh Uyển vốn muốn mang Khương Lệnh Đề đi dạo Vinh vương phủ, nhưng Khương Lệnh Đề lại lắc đầu nói: “Lục muội muội, tỷ không đi có được không?”

Khương Lệnh Uyển thấy tứ tỷ tỷ không muốn, cung không miễn cưỡng, nàng biết Tứ tỷ tỷ và Lục Bảo Thiên có chút không hợp, càng đừng nói là Tạ Tinh Tinh.

Khương Lệnh Uyển mua cho Lục Bảo Thiên hai chuỗi kẹo hồ lô và một bao bánh hoa quế, tuy Lục Bảo Thiên lớn hơn nàng một tuổi nhưng sở thích lại rất giống nàng, đều thích ăn những món đồ ăn của tiểu hài tử.

Xe ngựa vừa đến Vinh vương phủ liền dừng lại, Khương Lệnh Uyển được hai nha hoàn nâng xuống.

Khương Lệnh Uyển vừa mới xuống ngựa, bên tai liền nghe thấy tiếng vó ngựa “Cộc cộc.”

Nàng nghiêng đầu nhìn, thấy người đến là Lục Tông, không nhị được nói thêm một câu: Đúng là có duyên.

Lục Tông ngồi trên lưng ngựa, nhìn tiểu cô nương đứng cạnh một chiếc xe ngựa xa hoa cách đó không xa, một đôi mắt to như đang mỉm cười nhìn hắn, sáng lấp lánh, gấp nàng, lòng hắn liền trở nên ấm áp. Lục Tông tung người xuống ngựa, giao cương ngựa cho gã sai vặt, sau đó tiến đến gọi một tiếng, “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển “Ân” một tiếng, giờ hai xâu kẹo hồ lô trong tay lên, cười nói: “Muội thật lâu chưa gặp Thiên tỷ tỷ, có chút nhớ tỷ ấy, hôm nay vừa vận xuất môn một chuyến, nên muốn đến xem Thiên tỷ tỷ. Tông biểu ca, Thiên tỷ tỷ không bận gì chứ?”

không phải đặc biệt đến thăm hắn.

Lục Tông lạnh nhạt nói: “không bận.”

Khương Lệnh Uyển cười tươi, “Vậy muội đi gặp tỷ ấy.” nói xong liền nhắc váy đi lên bậc tam cấp.

Lục Tông nhìn bóng lưng hoạt bát của tiểu cô nương, nghĩ muốn cùng đi với nàng, nhưng cúi đầu, thấy xiêm y của bản thân vẫn chưa thay ra, cả người đầy mồ hôi, sợ lát nữa đến gần sẽ ảnh hưởng đến nàng. Lục Tông tiến lên vài bước đuổi theo tiểu cô nương, từ trên cao nhìn xuống, con mắt hơi dừng lại trên bờ môi béo mập của nàng, cổ họng hắn có chút khô, nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Ta đi đổi xiêm y trước.”

Nàng còn không biết trong lòng hắn đang đánh chủ ý gì? Con mắt nhìn trừng trừng, kém chút muốn nuốt nàng vào miệng.

Khương Lệnh Uyển cười cười, giờ tay đánh nhẹ vào ngực hắn, thúc giục: “Hồi muốn chết, mau mau đi nhanh.”

Lục Tông nhin không được cười một tiếng, hắn vốn vô cùng tuấn mỹ, nhưng lại không thích cười, đột nhiên cười lên lại vô cùng mê người. Hắn giờ tay xoa xoa đầu nàng, nói một tiếng “Được”, sau đó xoay người về phòng của mình.

Lúc Sơn Trà hoàn hồn lại, mới trợn mắt lên kinh hô: “Trời ạ, không ngờ Vinh thế tử lại cười với tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn Sơn Trà nhát mắt mấy cái, xoa xoa gương mặt tròn tròn của nàng, “nói cái gì vậy?” Tại sao Lục Tông không thể cười với nàng?

Sơn Trà che mặt ngượng ngùng nói: “Mê chết người.”

Khương Lệnh Uyển “Xì” cười ra tiếng, dùng sức xoa nhẹ mặt nàng, phòng má nói: “Vậy sau này thấy hắn chuẩn bị cười thì lập tức nhắm mắt lại.”

Lục Bảo Thiên đang ở Vân Đường viện, trong viện có rất nhiều loại Hải Đường, chỉ là chưa đến thời điểm hoa nở, chỉ có chút nụ đang phát triển. Khương Lệnh Uyển thường đến đây, vô cùng quen cửa quen nẻo, vừa vào phòng, thiếp thân nha hoàn của Lục Bảo Thiên lập tức hành lễ đưa nàng vào. Bên cạnh Lục Bảo Thiên là mấy giá thêu, thêu Khương Lệnh Uyển đến, động tác ngừng lại, tự nhiên thả đồ thêu trong tay xuống, đi ra đón.

Khương Lệnh Uyển cũng tươi cười tiến đến, giờ kẹo hồ lô ra, quơ quơ trước mặt nàng, sau đó để Kim Kết đặt lại lên bàn, nói: “Thiên tỷ tỷ, mấy ngày rồi muội vẫn không thấy tỷ, thật có chút nhớ, nhìn xem thử đi, kẹo hồ lô này vừa lớn lại vừa tròn, tỷ có thích không?”

Lục Bảo Thiên nhìn Khương Lệnh Uyển cười vui vẻ, thái độ cũng không hoạt bát như trước, chỉ gật đầu một cái nói: “Ừm, thật thích, Xán Xán đối với tỷ tỷ thật tốt.” Nàng không có nhiều bằng hữu, ngoại trừ Lâm Lang, chỉ có Lâm Lang đối xử tốt nhất với nàng. Nhưng khi nàng nghĩ tới lời nói của bản thân ngày ấy với cha... Trong mắt Lục Bảo Thiên vương chút lệ, trong lòng có chút khó chịu. Hạ tầm mắt xuống, mi mắt đều đã ẩm ướt.

“Thiên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” Khương Lệnh Uyển thấy Lục Bảo Thiên có chút không thích hợp, giờ tay thử dò trán của nàng, phát hiện cũng không phải sinh bệnh, hơi nhíu mày nói, “Thiên tỷ tỷ...”

Lục Bảo Thiên là tiểu quận chúa của Vinh vương phủ, chỉ có nàng bắt nạt người khác, chứ không ai có thể bắt nạt nàng, huống hồ, vừa rồi nàng mới gặp Lục Tông, Lục Tông cũng không nói gì, sợ là... sợ là bản thân Lục Bảo Thiên đang có tâm sự. Khương Lệnh Uyển trầm suy nghĩ một chút, đỡ Lục Bảo Thiên ngồi xuống, sau đó ôn nhu nói: “Thiên tỷ tỷ, nếu như tỷ có thể tin tưởng muội, vậy hãy nói cho muội đi, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nàng nhớ đời trước Lục Bảo Thiên đối với ca ca là một mảnh tình si, lại nhân Lục Bảo Thiên là muội muội ruột của Lục Tông, nên một lòng muốn kết giao. Nhưng bên cạnh Lục Bảo Thiên đến cùng vẫn còn có một Chu Lâm Lang, một số việc cũng không thể nói với nàng, tuy rằng hai người vô cùng thân mật, giống như tỷ muội tốt vậy, nhưng đến cùng trong lòng vẫn có một tầng cách trở. Đời trước Chu Lâm Lang biết rõ Bảo Thiên thích ca ca, nhưng vẫn gả cho ca ca lợi dụng tình cảm của ca ca, còn phản bội tình tỷ muội hơn mười năm với Bảo Thiên. Nàng tuy biết hết thảy mọi chuyện, cho dù lúc này Chu Lâm Lang vẫn chưa làm gì cả, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy chán ghét. Lục Bảo Thiên lại không giống nàng, từ nhỏ Bảo Thiên đã coi Chu Lâm Lang là bằng hữu tốt nhất, trong lòng của Lục Bảo Thiên, địa vị của Chu Lâm Lang còn cao hơn nàng. Nàng tuy muốn ly gián quan hệ giữa Chu Lâm Lang và Lục Bảo Thiên, nhưng cứ do dự mãi, đến giờ vẫn chưa hạ thủ được.

Lục Bảo Thiên nói: “không có chuyện gì, chỉ là tỷ có chút nhớ mẫu thân thôi.”

Vừa nhắc tới Vinh vương phi, trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng có chút khó chịu, Lục Tông tuy rằng không nói ra, nhưng cảm tình của hắn đối với mẫu thân lại rất sâu nặng. Lục Tông mất đi mẫu thân khi còn nhỏ, một đại nam nhân, tuy rằng không thể mặc kệ hết thảy để phát tiết nỗi lòng như Bảo Thiên, nhưng hắn lại rất cần có một người yêu thương hắn. Bây giờ nhớ lại, lòng nàng cũng có chút chua xót.

Khương Lệnh Uyển ôm Lục Bảo Thiên vào trong lòng, vỗ vỗ lưng nàng, ôn nhu nói: “Được rồi, muội biết tỷ rất khó chịu, lần sau muội cùng đi với tỷ đến bá tể đi, cùng tỷ đi gặp người, có được không? Tỷ à, phải sống cho thật vui vẻ, như vậy, đi ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ an tâm. Giống như nương của muội vậy, ngày thường tuy rằng quản lý muội rất nghiêm, nhưng mỗi lần muội khóc nương đều không nổi, chúng ta không khóc, có được không?”

Lục Bảo Thiên liên tục gật đầu, ôm nàng một cái, nói: “Xán Xán, tỷ thật sự rất yêu thích muội, luôn coi muội là muội muội ruột của tỷ vậy.”

Nghe được lời này của Lục Bảo Thiên, Khương Lệnh Uyển vô cùng vui vẻ.

Nàng cũng vậy, từ nhỏ đã luôn coi Lục Bảo Thiên là em dâu để yêu thương.

Khương Lệnh Uyển trấn an xong tiểu cô nương trong ngực, chờ một lát thấy Lục Bảo Thiên không biết đã ngủ từ lúc nào. Nàng gọi nha hoàn vào đỡ người lên giường ngủ, hỏi nha hoàn của Lục bảo Thiên mới biết, mấy ngày nay Lục Bảo Thiên vẫn luôn không được ngủ ngon. Nha hoàn có chút lo lắng nói: “Nô tỳ chưa từng thấy quận chúa như vậy bao giờ, luôn lần qua lần lại không thể ngủ được, nô tỳ có đi mua chút hương liệu và trà an thần, sau khi quận chúa dùng xong, tuy rằng ngủ được, nhưng luôn nằm ác mộng, đã nửa tháng nay rồi, mặt dường như đã hốc hác hết cả.”

Khương Lệnh Uyển nghe, thấy Lục Bảo Thiên xác thực đã gầy đi rất nhiều, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nàng nhìn tiểu cô nương ngủ yên trên giường nhỏ, cúi người xuống, dịch lại góc chăn cho nàng, sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục như vậy sẽ không tốt, chúng ta phải suy nghĩ mới được, đứng rồi, người nói nửa tháng trước, vậy cụ thể là bắt đầu từ ngày nào?”

Khinh La nói: “Hồi Khương lục tiểu thư, chính là lần trước khi Lục tiểu thư sinh bệnh, quận chúa sau khi đến vệ Quốc Công phủ thăm Lục tiểu thư, sau khi trở về, nói chuyện với vương gia một lúc, sau đó liền trở nên là lạ, còn phải nhờ Nhị tiểu thư đỡ về.”

Lục Bảo Yên?

Khương Lệnh Uyển biết Lục Bảo Thiên không thích Lục Bảo Yên, khi đó lại đồng ý để nàng tiếp xúc tứ chi, còn phải nhờ nàng nâng vế, đúng là một chuyện ngạc nhiên.

Khương Lệnh Uyển nói: “Để cho ta suy nghĩ kỹ một chút. Ta đi tìm Tông biểu ca để thương lượng trước, một lát nữa lại đến thăm Thiên tỷ tỷ, hai người phải chăm sóc cho Thiên tỷ tỷ thật tỉ mỉ, tận lực chiều theo ý Thiên tỷ tỷ, đừng chọc giận tỷ ấy.”

Khinh La vô cùng có hảo cảm với vị Lục tiểu thư của Vệ quốc công phủ, lúc này thấy nàng quan tâm quận chúa như vậy, trong lòng có thể hiểu được tại sao quận chúa lại vô cùng yêu thích nàng. Tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại quan tâm người khác như vậy, ai lại không thích được a.

Khinh La gật đầu nói: “Nô tỳ đã biết.”

Khương Lệnh Uyển vừa ra khỏi sân, đã thấy Lục Tông đã thay xong xiêm y, đang tiến lại đây, Lục Tông này, mặc quần áo cũng như cỡi quần áo, đều nhanh như vậy.

Mới có nửa tháng không gặp, nàng cũng rất nhớ hắn.

Khương Lệnh Uyển hơi cong khóe miệng, để Kim Kết và Sơn Trà đứng đợi lại, nhắc chân tiến về phía hắn.

Chương 77

Edít: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông thấy nàng ở đây, hần suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Muội có muốn qua chỗ của ta ngồi một chút không?"

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút không thích hợp, hơn nữa trước khi nàng đi mẫu thân đã ngàn dò vạ dặn rằng nàng phải biết rụt rè. Nàng giương mắt nhìn hần, thấy vẻ mặt hần vô cùng nhu hòa, tâm tình dường như tốt hơn. hần là người không để lộ tâm tình ra ngoài, nhưng với nàng lại không có chút che giấu. Đồi trước nàng không cần thận trọng, chỉ lo hưởng thụ, bây giờ nhìn lại, cảm thấy, bộ dạng này của hần đúng là vô cùng ôn nhu, quá mê người.

Khóe miệng nàng vênh lên, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, quệt miệng làm bầm: "Như vậy... không được tốt cho lắm."

Lục Tông nhìn tiểu cô nương còn chưa trưởng thành trước mắt, sau đó nói: "Vậy chúng ta ra ngoài viện nói chuyện một chút."

"Ừm." Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn hần, đôi mắt to tròn ngập nước chăm chú nhìn hần, "Muội có chuyện muốn nói với huynh."

Khương Lệnh Uyển vừa đi tới, vừa nhớ lại chuyện của Lục Bảo Thiên, "... Muội thấy Thiên tỷ tỷ có chút không tự nhiên, sợ là trong lòng có gì khúc mắc nên thành tâm bệnh. Tính tình của Thiên tỷ tỷ vô cùng hoạt bát, thường này cho dù vô cùng hào sảng, nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương, có chút chuyện không thể nói với dượng và biểu ca, muội muốn giúp tỷ ấy một chút, nhưng lại sợ tỷ ấy không muốn nói với muội." Vừa rồi Bảo Thiên có nói nàng nhớ mẫu thân, rõ ràng là muốn che giấu, sợ là trong lòng Bảo Thiên, nàng cũng không thân cận đến độ có thể nói ra.

Lục Tông suy nghĩ một chút, nói: "Nếu mấy ngày nữa còn như vậy, ta sẽ phái người đi An Vương phủ, đề Chu Lâm Lang đến trò chuyện với Bảo Thiên"

... Trong lòng em dâu, vị trí của nàng đến cùng vẫn không bằng Chu Lâm Lang a.

Khương Lệnh Uyển có chút bi thương, khuôn mặt nhỏ rũ xuống, nhũ mày phồng quai làm. Nhưng hôm nay nghe cách Lục Tông xưng hô với Chu Lâm Lang vô cùng xa lạ, trong lòng không khỏi có chút mừng thầm, không khỏi khen hần coi như thức thời. Nàng gật gù hỏi tiếp, "Công việc hôm nay của Tông biểu ca có thuận lợi không?"

Lục Tông nói: "Cũng không có nhiều chuyện phải xử lý, chỉ là mấy ngày nay Thái tử mỗi ngày đều muốn đến tìm ta tỷ thí."

Thái tử.

Khương Lệnh Uyển lập tức nắm lấy ống tay áo của Lục Tông, sốt sắng nói: "Muội có chút ấn tượng với thái tử, tính của hần khá tốt. Chỉ là... hoàng hậu nương nương sẽ không làm khó huynh chứ?"

Lục Tông cúi đầu nhìn nàng, nhìn nàng nắm lấy ống tay áo mình, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nói: "Yên tâm."

Khương Lệnh Uyển thoáng dùng chút sức giật giật, nhưng cũng không rút về.

Nàng phồng miệng, ảo não nói: "Tông biểu ca..." đang ở ngoài viện, hai người bọn họ ở cùng nhau vốn đã không hợp lẽ nghi, nếu như bị hạ nhân nhìn thấy hai người đang nắm tay, thanh danh nàng còn có thể đặt ở đâu? Chỉ là ngón tay của Lục Tông cầm kiếm nắm cung bao năm, nắm chặt lấy tay nàng càng có cảm giác chân thực. Nàng thấy hần chơi xấu không chịu buông tay tiếp tục nói, "Nương muội từng đặc biệt căn dặn muội, cô nương gia phải rụt rè, huynh còn bắt nạt muội, sau này muội không đến nữa. Chúng ta tuy là đang rất tốt, nhưng bất tự vẫn chưa xem, không cho phép lại tẩy máy tay chân, trừ phi... trừ phi muội đồng ý."

Lục Tông nhìn cái miệng nhỏ đang không ngừng lải nhải của nàng, tầm mắt hơi tối, rất muốn cứ vậy mà hôn xuống.

Bản thân hần cũng cảm thấy thật buồn bực, khi còn bé hần chỉ thấy nàng đáng yêu, lại vô cùng thân cận với hần, nên bất tri bất giác, đối với nàng, hần có nhiều hơn mấy phần nhân nhượng, sau đó, dường như đã trở nên quen thuộc, nghĩ đến cái gì, đi tới chỗ nào, cũng không quên nhớ phải mua một phần lễ vật cho nàng. Từ nhỏ hần đã thích học võ, khát vọng muốn tiến thân lên chiến trường, cảm thấy, đó mới là việc mà nam nhân nên làm. Còn tình yêu nam nữ, hần xưa nay không để ý lắm. Trong quân doanh, ở đó quá lâu, đương nhiên không thiếu có nữ nhân đánh chủ ý đến hần, thậm chí còn có người đánh bạo gọi thẳng ra tên hần, thấy hần còn trẻ, nghĩ rằng hần còn chưa nếm trải qua tư vị của nữ nhân, mỗi người đều trêu ghẹo sau lưng hần. Khi đó hần chỉ cảm thấy thật vô vị, có thời gian rảnh, không bằng luyện cưỡi ngựa bắn cung. Nhưng từ biệt nhiều năm trở về, nhìn thấy tiểu bánh bao tròn tròn đáng yêu giờ đã trở nên duyên dáng yêu kiều, trên người còn có mùi hương rất thơm, nhìn gương mặt của nàng, lại khiến hần nảy sinh ý nghĩ khác.

Chỉ là thời điểm hần còn chưa phát hiện, có những phản ứng đã nhanh chóng nhắc nhở hần.

Khương Lệnh Uyển dò xét nhìn, mắt to đen láy chuyển động, cảm thấy bầu không khí lúc này đột nhiên có chút lúng túng, đang chuẩn bị muốn nói chuyện, bỗng nhiên thấy Vinh Vương đứng cách đó không xa, lời chuẩn bị nói ra lập tức thu vào, hoang mang nhanh chóng gạt tay trở về.

Khương Lệnh Uyển tươi cười đi tới, quy củ hành lễ với Vinh vương.

Vinh Vương nhìn tiểu cô nương trước mắt, yêu thích từ nội tâm, nụ cười ôn hòa nói: "Xán Xán không cần khách khí như vậy, hôm nay ta nghe người nói con đến thăm Thiên Nhi, đúng là có tâm."

Khương Lệnh Uyển thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Vinh vương sợ là không nhìn thấy Lục Tông nắm lấy tay nàng, vội hỏi: "Trước đến giờ, quan hệ của con và Thiên ty tỷ rất tốt, đã nửa tháng không gặp nên muốn đến thăm tỷ ấy một chút. Có điều con thấy khí sắc của tỷ tỷ lại không được tốt, giống như là đang có chút tâm sự."

nói đến nữ nhi, lòng Vinh Vương có phát sầu, mấy ngày nay, nữ nhi giống như đang biến thành người khác, không thích tươi cười. Vinh Vương nhíu mày nói, "Nữ nhi lớn lên, sợ là có chút chuyện không thể nói cho cha biết, ngày mai ta sẽ nhờ Lâm Lang đến nói chuyện với nàng, hai nhà đầu quan hệ rất tốt, ngày sau..." Vinh Vương liếc mắt một cái nhìn về phía con trai của hắn, nhi tử dung mạo bất phàm khí thể hiên ngang, cảm thấy con trai này của hắn nhìn người thật tinh mắt. Sau này nếu Lâm Lang thành con dâu của hắn, vậy thì bây giờ nàng tiếp xúc nhiều với Thiên Nhi cũng tốt. Lời này Vinh vương cũng không nói tiếp, dù sao chuyện còn chưa thành, chỉ là giữa hai lòng mày mang theo ý cười, "Ta và Tông Nhi có lời muốn nói, Xán Xán nếu có rảnh, con có thể đi với dượng đến thăm Thiên Nhi một chuyến?"

Khương Lệnh Uyển gật đầu nói: "Được, vậy Xán Xán lập tức tới tìm Thiên ty tỷ."

Nhìn tiểu cô nương khả ái hoạt bát dần dần chạy đi xa, ý cười trên mặt Vinh Vương cũng chưa từng tàn đi, Xán Xán được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, tính tình của nàng cũng rất được mọi người yêu thích, khó trách con trai này của hắn lại đồng ý nàng thân cận.

Vinh Vương nghĩ tới nhi tử lạnh lùng khi còn bé, chỉ đặc biệt quan tâm tới Xán Xán.

Vinh Vương nhìn nhi tử, cười nói: "Con à, sợ là ở trong quân doanh quá lâu, bây giờ cũng không biết cái gì gọi là lễ nghi."

Vinh Vương dừng một chút, tiếp tục nói: "Khi còn bé quan hệ của ngươi với Xán Xán rất tốt, thân cận một chút cũng chẳng có gì, nhưng bây giờ Xán Xán đã là đại cô nương, nếu con nói chuyện một mình với nàng, bị bọn hạ nhân nhìn thấy, sẽ làm hỏng thanh danh của Xán Xán."

Trong lòng Vinh vương, hắn luôn cho rằng nhi tử của mình xem Xán Xán là muội muội, cho nên mới thân cận như vậy. Bây giờ Xán Xán đã lớn, những điều nên tránh thì vẫn phải tránh đi, dù sao trong mắt người khác, bọn họ sẽ không chấp nhận điều này.

Lục Tông không lên tiếng.

Vinh Vương nhìn nhi tử trầm mặc ít lời, bất đắc dĩ thở dài, "Lần trước ta đã nói về chuyện hôn nhân với con, trong lòng ta đã có dự tính. Lúc trước con nói không cần vội, có phải trong lòng con đã có người, không thể nói cho cha biết sao?" hắn tẩy nhi tử vẫn không nói lời nào, lại cười nói. "Con trai, cần gì thận thung với cha? Yên tâm, Thiên Nhi đã nói với ta rồi, tiểu cô nương người ta lui tới gần với Thiên Nhi, quan hệ hai người cũng tốt, ngày sau có trở thành chị dâu cũng không phải vấn đề lớn. Quan trọng nhất là con thích... Sao? nói đến mức này rồi, con còn muốn gạt ta?"

"... Lần tới chọn ngày lành tháng tốt, chúng ta liền tới nhà cầu hôn, cưới thê tử vào cửa sớm một chút, con thấy sao?"

Vinh vương nói chuyện không ngừng, nghe tới đây, Lục Tông mới mở miệng, "Chờ một chút thời gian."

Tuổi nàng còn nhỏ.

Lời này Vinh Vương lại không thích, lập tức nhíu lông mày, không vui nói: "Chờ? cô nương nhà người ta là một cái bánh bao thịt à, người đến cầu thân đã xếp dài thành hàng. Còn còn chờ? cô nương người ta có thể chờ con sao? Việc hôn nhân này không thể kéo dài thêm nữa..."

Lục Tông nhíu mày, sau đó xoay người đi mất.

Vinh Vương đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn nhi tử nhà hắn, tức đến giờ chân.

Khương Lệnh Uyển cũng không trực tiếp đi đến phòng của Lục Bảo Thiên, dù sao nàng ấy cũng chỉ mới ngủ, bây giờ đi vào chẳng phải sẽ quấy rầy đến người ta. Khương Lệnh Uyển muốn chờ khi nào Vinh Vương và Lục Tông nói chuyện xong nàng sẽ cùng đi, chỉ là vừa tới hành lang, đã tình cờ gặp phải hai mẹ con Phan trắc phi và Lục Bảo Yên.

Phan trắc phi nhìn Khương Lệnh Uyển, quan sát gương mặt mỹ mạo vô cùng của nàng, không hỏi hít sâu cảm thán, khách khí chào hỏi: "Khương Lục cô nương."

Khương Lệnh uyển liếc mắt nhìn Phan trắc phi, thấy nàng mặc một thân áo dài màu hồng, thêu những cảnh nho mảnh, tóc vấn mềm mại, cài trâm như ý, khuyên tai hi thụy, dây chuyền mã não, nghiêm nhiên thể hiện tư thái của chủ mẫu. Có điều, Phan trắc phi này nhìn như đoan trang rộng lượng, trong lòng còn thật tự coi mình là nữ chủ nhân Vinh vương phủ, đời trước không biết bị nàng chọc tức biết bao nhiêu lần, bây giờ nhớ tới, không nhịn được thâm cười trong bụng. Khương Lệnh Uyển tươi cười nói: "Đây là Bảo Yên đi, ta nhớ hình như cô nương chỉ nhỏ hơn ta mấy tháng, có phải không?"

Ánh mắt Lục Bảo Yên sáng ngời, hiển nhiên không ngờ rằng Khương Lệnh Uyển lại chú ý đến nàng, có chút thụ sủng nhược kinh, nói: "Ta cùng tuổi với

Lục cô nương, có điều sinh ra vào tháng sáu.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Ta sinh vào mười bốn tháng giêng, vừa vặn lớn hơn cô nương nửa tuổi.”

Lục Bảo Yên nhìn vị Khương Lục tiểu thư trước mắt, đáng người không chỉ thanh thoát yếu điệu, ngữ khí nói chuyện còn khiến người nghe rất yêu thích, không khỏi nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Nàng hỏi: “Khương Lục cô nương đến thăm tỷ tỷ sao? không biết tình huống hiện tại của tỷ tỷ như thế nào rồi?”

Tuy rằng đời này nàng chưa từng có tiếp xúc gì với Lục Bảo Yên, nhưng ấn tượng với nàng vẫn rất tốt. Khương Lệnh Uyển nói: “Ta thấy Thiên tỷ tỷ gây đi trông thấy, có chút lo lắng cho tỷ ấy, bây giờ Thiên tỷ tỷ ngủ được một chút, trong lòng mới thấy bớt lo lắng. Được rồi, không nói nhiều nữa, ta đi xem thử Thiên tỷ tỷ đã tỉnh dậy chưa.”

Lục Bảo Yên nhìn bóng lưng dần đi xa của Khương Lệnh Uyển than thở: “Khương Lục cô nương cười lên thật xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy yêu thích.”

Phan trắc phi nghiêng đầu nhìn nữ nhi, thấy được trong mắt nàng tràn đầy ước ao và khát vọng, biết nàng từ nhỏ đến lớn bên người cũng không có một bằng hữu tri tâm, không khỏi có chút đau lòng, nói đến cùng, cũng là tại người mẫu thân này.

Khương Lệnh Uyển một đường đi thẳng đến đường viện của Lục Bảo Thiên, đã thấy Lục Tông cùng đang đi tới.

Mặt nàng mang cười, ngược đầu hỏi: “Tông biểu ca nói chuyện với dượng xong rồi sao?”

Lục Tông nhìn sang nàng một lúc, không lên tiếng, sau đó mới tiến lên nắm lấy cổ tay của nàng, kéo người vào trong góc tường. Khương Lệnh Uyển bị hành động của hắn dọa sợ hết hồn, giương đầu lên, đã thấy hắn cúi người xuống hôn lên môi nàng, khí tức mát lạnh tràn đầy cương tính của nam tử hung hăng áp sát nàng, khiến cho nàng không kịp né tránh, nhất thời bị nhốt cứng lại tại chỗ.

Lục Tông ôm người vào trong ngực hôn một lúc, không dám dùng sức, lại sợ khiến nàng sợ hãi, chỉ hôn một cái cũng khiến lòng hắn tràn đầy thỏa mãn. một hồi lâu, Lục Tông mới thờ dốc, cúi đầu nhìn nàng.

Gương mặt Khương Lệnh Uyển đỏ bừng vì ngượng, không ngờ hắn lại làm ra chuyện như vậy ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy môi hắn dính đầy màu son của nàng, đáng vẻ có chút buồn cười, liền duỗi đầu ngón tay nhẹ đâm đâm lồng ngực cứng rắn của hắn, cười dài nói: “Ném được vị gì không?”

Mặt mày Lục Tông trở nên nhu hòa, nhẹ nâng tay nhỏ của nàng lên hôn một cái, nói: “Ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Son của nàng có vị anh đào, đương nhiên là ngọt rồi. Khương Lệnh Uyển thoáng cúi đầu, hai gò má ửng hồng, muốn thoát ra khỏi trói buộc của Lục Tông. Lục Tông lại nắm lấy cánh tay thon nhỏ của nàng hỏi: “Đi chỗ nào?”

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn một chút, nghiêm túc nói: “Lục Tông, chúng ta không thể như vậy.”

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới chuyện của Khương Lộc và Tô Lương Thần, bây giờ nàng và Lục Tông đang lén lút lút thân cận ở chỗ này, không có gì khác hai bọn họ cả. Lại nói, Lục Tông là nam tử khí huyết dương cương, nếu như không thể khống chế làm ra chuyện gì hồ đồ, như vậy người chịu thiệt thòi chẳng phải là nàng hay sao? Quan trọng nhất, nàng còn có thể bị hắn xem nhẹ, Khương Lệnh Uyển nói, vừa lấy khăn tay, nhó chân lau khôe miệng cho hắn, lau sạch vết son trên môi, sau đó nháy nháy mắt nói: “Muội đi xem Thiên tỷ tỷ.”

Lần này, Lục Tông không ngăn nàng nữa.

Vừa rồi hắn quá sốt ruột.

Nửa tháng nay, tâm trí Lục Bảo Thiên luôn không yên, mà Chu Lam Lang, đoạn thời gian gần đây luôn theo tiên sinh học cảm kỳ thư họa, từ nhỏ đã vô cùng khắc khổ, lại còn rất có năng khiếu, chỉ là họa, còn thiếu đi một chút linh khí, nếu chỉ nhìn qua sẽ thấy bức họa của nàng vẽ rất đẹp mắt, nhưng ở trong mắt người chân chính thưởng họa, đây chỉ là một bức họa chết —— hình ảnh tuy duy mỹ, nhưng lại khuyết thiếu linh hồn.

Chu Lâm Lang là người theo đuổi sự hoàn mỹ, nàng muốn dốc hết sức để học được, nhưng nếu như chỉ cang bỏ nhiều công sức vì cái trước mắt, thứ nhận được sẽ cang đi ngược lại. Hôm nay nàng muốn ra ngoài cảm thụ một chút, muốn đến Vinh Vương phủ thăm Lục Bảo Thiên.

Chu Lâm Lang nhìn thấy Lục Bảo Thiên gầy gò ốm yếu đi trông thấy, trong lòng vô cùng kinh ngạc, vội ân cần hỏi: “Mới hơn một tháng không gặp thôi mà sao đã thành bộ dạng này rồi?”

Lục Bảo Thiên có tâm sự, hơn nữa chuyện này nàng cũng khó có thể mở miệng, vẫn chôn ở trong lòng thành tâm bệnh. Lục Bảo Thiên coi Chu Lâm Lang là tỷ muội tốt nhất, bây giờ thấy nàng đến, trong mắt lại thoáng hiện lên nước mắt, đột nhiên sinh ra tâm trạng ý lại, bất lực nói: “Lâm Lang, hình như ta... ta đã làm sai chuyện rồi, nhưng ta không biết nên làm sao bây giờ.”

Lục bảo Thiên là một người tính tình hoạt bát, hiếm thấy khi nàng nàng trở nên sầu não uất ức như vậy, Chu Lâm Lang kéo cánh tay nàng, ôn nhu nói: “Ta... Ta thích một người.”

Chu Lâm Lang nghe xong, sau đó loãn môi cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì to tát? Như vậy thì có gì lớn lao a, tiểu cô nương mới lớn, có nam tử ái mộ cũng không phải điều đáng ngạc nhiên.”

Lục Bảo Thiên có chút ngượng ngùng, nói: “Ta thích Khương Dự.”

Khương Dự? Ca ca Khương Lệnh Uyển, Chu Lâm Lang hơi kinh ngạc. Khương Dự này có được một bộ tướng mạo không sai, nhưng cũng không phải người tài, làm việc vừa kích động lại lỗ mãng, Lục bảo Thiên cư nhiên lại thích hắn, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Dự biểu ca tướng mạo đường đường, anh tuấn khí phái, Bảo Thiên, ánh mắt của ngươi thật tốt.”

Nhắc đến Khương Dự, trong lòng Lục Bảo Thiên liền ngọt như ăn mật. Chỉ là nghĩ đến Khương Lệnh Uyển, nàng lại cảm thấy có lỗi, Lục Bảo Thiên nói: “Nhưng mà... nhưng mà Xán Xán yêu thích ca ca ta, hơn nữa ca ca ta cũng giống như rất yêu thích Xán Xán, nếu như sau này ca ca ta cưới Xán Xán, vậy ta và Dự biểu ca... sẽ không thể cùng nhau, Lâm Lang, lòng ta thật khó chịu.”

Chu Lâm Lang nhất thời thay đổi sắc mặt: “Tông biểu ca thích Xán Xán?”

Lục Bảo Thiên “Ân” một tiếng, giương mắt nói: “Lần trước ngươi và ta nhìn thấy ca ca cầm theo cái hộp nhỏ kia, đó là trang sức ca ca đưa cho Xán Xán, ta từng thấy ở trong phòng Xán Xán, không sai được. Hơn nữa... hơn nữa vào ngày ấy Xán Xán bị phong hàn, ta và ca ca cùng đi thăm bệnh, lúc ca ca đơn độc ở chung với Xán Xán, ta nhìn thấy ca ca ôm Xán Xán, Hai người... hai người rất thân cận.” Lục Bảo Thiên chỉ lo nói, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt của Chu Lâm Lang đang dần trở nên trắng bệnh, “Kỳ thực ta rất yêu thích Xán Xán, Xán Xán xinh đẹp, lại còn hoạt bát như vậy, ca ca nếu cùng với muội ấy, nhất định sẽ rất vui vẻ. Chỉ là... chỉ là ta cũng nghĩ đến bản thân, nghĩ nếu như bản thân cố gắng, cũng không phải không thể, vì vậy ngày ấy, khi cha hỏi ta có phải ca ca đã vừa ý cô nương nhà ai không. Ta nói với cha, người ca ca yêu thích là ngươi, Lâm Lang, xin lỗi...”

Nghe đến đó, Chu Lâm Lang đại khái cũng hiểu rõ.

Chẳng trách mấy ngày nay nàng luôn sầu não, thì ra là bởi vì áy náy trong lòng. Chỉ là khi nghe được đến câu cuối, trong lòng Chu Lâm Lang lại lộ ra chút vui sướng nhỏ nhỏ. Khi còn bé Lục tông chỉ duy độc cưng chiều Khương Lệnh Uyển, khi đó nàng không cam tâm, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tính khí tiểu hài tử, chỉ có điều là chịu không nổi khi bị làm lơ, tâm trạng uất ức. Còn bây giờ, Lục Tông tuần mỹ vô song, văn võ toàn tài, lại là một vị nam tử tiền đồ vô lượng, ở trong lòng nàng, dù cho ngày sau thái tử có ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, cũng không thể nào đuổi kịp được Lục tông.

Nàng không ngốc, Lục Tông yêu thích Khương Lệnh Uyển, kì thực nàng đã sớm phát giác.

Khương Lệnh uyển duy độc yêu thích mẫu đơn, Lục tông tuy là mẫn phu, nhưng lại cẩn thận tỷ mỉ đến mức hiếm thấy, biết chiều nàng vui lòng. Dung tâm như vậy, nếu không phải yêu thích thì còn có thể là gì? Chu Lâm Lang có chút không cam lòng. Mọi thứ nàng đều không thua Khương Lệnh Uyển, nhưng nam nhân trên đời luôn chỉ xem mặt, Lục Tông cũng không ngoại lệ. Dung mạo của nàng tuy rằng xuất chúng, chỉ là không có được một gương mặt kiểu điểm hút mắt, chuyện đi chợ họa như Khương Lệnh Uyển.

Chu Lâm Lang hít sâu một hơi, nhú mày nói: “Tuy ta có chút tức giận, nhưng Bảo Thiên, ngươi là tỷ muội tốt nhất của ta, ta sẽ không trách ngươi. Chỉ là chuyện này... tóm lại là giấu không được.” Lục Tông là người không thích nói nhiều, cho nên Vinh vương mới không biết người thật sự hấn đê trong lòng là ai, nhưng chuyện đã như vậy, một câu nói của Bảo Thiên sẽ vạch trần tất cả. Chu Lâm Lang suy nghĩ một chút, tỉ mỉ đánh giá gương mặt của Lục Bảo Thiên, nói, “Kỳ thật, ta cũng rất hi vọng có thể gả cho người mình thích, ngươi và Dự biểu ca là một đôi trời đất tạo nên. Bảo Thiên, chuyện của ta không quan trọng, thấy ngươi gầy nhiều như vậy, trong lòng ta thật khó chịu.”

Chuyện tình liên quan đến danh tiếng của nữ nhân, nhưng khi thấy Chu Lâm Lang không tức giận, trong lòng nàng lại cảm thấy áy náy.

Nàng nói: “Kỳ thực, ta cảm thấy bản thân quá ích kỷ, thật sự xin lỗi Xán Xán và ca ca, hơn nữa... hơn nữa Dự biểu ca chưa chắc sẽ thích ta, ta...”

Chu Lâm Lang nắm lấy tay Lục Bảo Thiên nói: “Người thật khờ, ngươi vừa thông tuệ lại đáng yêu, sao Dự biểu ca có thể không thích được chứ? Nếu chuyện đã đến mức này, người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, trước mắt phải điều dưỡng thân thể cho tốt. Ngươi nhìn lại mình đi, gầy đến mức cả ta cũng thấy đau lòng. Hôm nay ngươi nói với ta, chính là vì tin tưởng ta, sau khi quay về ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp.”

Lục Bảo Thiên lau lệ khôe mắt, gật đầu nói: “Mấy ngày nữa Xán Xán sẽ hẹn ta cùng đi Tương Nguyên tự đập thanh cầu phúc, ngươi cũng đi chung luôn đi, chúng ta cùng đi giải sầu, có được không?”

Ngày xuân gần qua, khí trời cũng bắt đầu ấm lên. Khương Lệnh Uyển xuất môn đi chơi cùng Lục Bảo Thiên, thấy Chu Lâm Lang khí phái đoan trang hào phóng đang đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên, nàng cảm thấy có chút ngạc nhiên. Nhìn lại khí sắc của Lục Bảo Thiên, đáng là đã tốt hơn rất nhiều, lúc này

nàng mới cảm thấy an tâm

Từ lần trước được Chu Lâm Lang khuyên nhủ, tâm trạng của Lục Bảo Thiên xác thực đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hôm nay vừa thấy Khương Lệnh Uyển, trong lòng vẫn còn chút hổ thẹn và chột dạ. Nàng nghiêng đầu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương. Tuổi còn nhỏ nhưng đã xinh đẹp khuyếch thành như vậy, khó trách ca ca của nàng sẽ thích. Ngay cả nàng cũng còn cảm thấy yêu thích a.

Khương Lệnh Uyển nhìn phong cảnh dọc đường bên ngoài xe ngựa, xoay người liền thấy Lục Bảo Thiên nhìn mình không nháy mắt, nàng liền mỉm cười nói: “Thiên tỷ tỷ nhìn muội làm gì a? trên mặt muội có vết bẩn sao?” nói xong, liền nhận lấy gương nhỏ tinh xảo trong tay Kim Kết, tinh tế quan sát, lẩm bẩm nói: “Hình như không có a...”

Lục Bảo Thiên nhìn không được phì cười, nói: “không có gì, chẳng qua là ta cảm thấy Xán Xán thật xinh đẹp, nhìn không được nhìn nhiều hơn mấy phần.”

Nghe được lời này, trong lòng Khương Lệnh Uyển vô cùng thoải mái. Đột nhiên nghĩ đến hôm qua nàng bị Tranh biểu tỷ bức ép đến không có chỗ để trốn, buộc phải đến Vệ Quốc Công phủ.

Tranh biểu tỷ cùng ngũ chung với nàng, luôn luôn khen da nàng thật mềm, thật non, cứ sờ tới sờ lui mãi, khiến nàng không biết phải làm sao.

Lục Bảo Thiên lại nói: “Lúc ra cửa ta đã nói với ca ca, chạng vạng ca ca sẽ đến đón chúng ta.”

Khương Lệnh Uyển biết hôm nay nàng xuất môn cùng với Bảo Thiên, Lục Tông nhất định sẽ nghĩ cách đến gặp nàng, cho nên hôm nay nàng cũng tốn tâm tư trang điểm hơn thường ngày. Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, phảng phất như không có hứng thú với Lục Tông. Lục bảo Thiên thấy vậy, hơi hạ mắt, nhất thời cũng không nói gì.

Ba tiểu cô nương cùng đi đến Trương Nguyên tự, vừa vặn gặp phải huynh muội Tạ gia cũng đến lễ Phật.

Tạ Trí Thanh mặc áo bào trắng, khí chất của hắn giống như trích tiên, khiến cho không ít nữ hành hương lần lượt dừng chân ghé mắt qua, Tạ Tinh Tinh mặc một bộ xiêm y màu hồng thêu hoa sen, vạt áo nạm hồng ngọc, mặt cười đỏ bừng, tuy từ nhỏ được nuông chiều trong ngành, mắt cao hơn đầu, nhưng đối xử với người bên cạnh lại rất tốt, mấy năm nay luôn coi Khương Lệnh Uyển là bạn tốt.

Tạ Tinh Tinh nhìn ba người, lập tức xông đến, kéo lấy cánh tay của Khương Lệnh Uyển, nói: “Được lắm, đến Lễ Phật lại không gọi ta tới, thật đúng là vô lương tâm, nói xem, ta nên phạt các người như thế nào?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Quý nhân ngài đây luôn luôn bận rộn, ta sợ quấy rầy không dám gọi. Nhưng mà bây giờ không phải hữu duyên gặp được sao?”

Tạ Tinh Tinh trừng mắt to, mùi phẫn linh khí, bĩu môi nói: “Đừng lừa gạt ta, lúc này ba người các người nên dỗ ta nguôi giận mới đúng.”

Bốn tiểu cô nương vừa nói vừa cười, cùng đi vào trong chùa, Tạ Trí Thanh là nam tử, hắn rất lễ độ cách ra một khoảng cách, chậm rãi theo sau lưng.

Sau khi bái bô tát xong mọi người liền đi xin xăm, xăm Khương Lệnh Uyển cầu không phải là xăm cô nương chưa lấy chồng nên cầu, nên tách ba người bọn họ ra, một mình đi xin.

Sau khi cầu xong, Khương Lệnh Uyển không tìm thấy ba người, liền để Kim Kết đi tìm.

Hôm nay xuất môn nàng chỉ mang một mình Kim Kết, Kim Kết cảm thấy không thích hợp, liền mở miệng khuyên: “Tiểu thư, hay là cứ để nô tỳ đi theo tiểu thư?”

Khương Lệnh Uyển không muốn đi nữa, nàng ngồi lại trên tảng đá, hai tay chống cằm, nói: “Ta ngồi ngay trong đình, người đi tìm là được.”

Kim Kết không còn cách nào, chỉ có thể nhanh chóng đi tìm Lục bảo Thiên và Chu Lâm Lang.

Khương Lệnh Uyển đợi nửa khắc, vẫn chưa thấy Kim Kết, trong lòng có chút lo lắng thấp thòm. Nàng đứng dậy đi qua bên cạnh ao, khom lưng xem cá hai tay chống lấy lan can.

Lan can để lâu vẫn chưa tu sửa.

Nàng chỉ hơi dùng sức, toàn bộ thân thể liền ngã xuống nước.

Lúc này Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang đang đứng phía sau núi giả, đình gặp mặt Khương Lệnh uyển, đột nhiên nhìn thấy tình cảnh này, Lục Bảo Thiên lập tức muốn đi qua giúp đỡ, nhưng Chu Lâm Lang bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kéo nàng lại.

Lục Bảo Thiên nhìn tiểu cô nương đang đuối nước, khuôn mặt tràn đầy lo lắng, xoay người vội vàng nói: “Lâm Lang? Người làm cái gì vậy?”

Chu Lâm Lang lạnh nhạt nói: "Yên tâm, ao không sâu đến nỗi khiến người chết đuối."

Lục bảo Thiên nghe vậy nhìn qua, thấy Khương Lệnh Uyển giờ khắc này đã đứng vững trong nước, nước trong ao chưa tới cần cổ nàng, xác thực là không nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này Lục bảo Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là thấy Khương Lệnh Uyển vẫn chưa gọi người đến cứu, đứng là có chút kinh ngạc. Nhưng sau một khắc nàng liền hiểu rõ, nếu như lúc này Khương Lệnh Uyển gọi người đến, sợ là sẽ hỏng mất thanh danh của nàng.

Lúc này thân thể nhỏ bé của Khương Lệnh Uyển đang quẫy đạp trong nước, đang nỗ lực bò lên, nhưng nàng thử mấy lần rồi mà vẫn không lên được, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần bị ngấm đến trắng bệch.

Lục Bảo Thiên đau lòng nói: “Vậy chúng ta nên qua cứu Xán Xán, trời lạnh như vậy, nàng lại ở trong nước, nếu bị cảm thì phải làm sao bây giờ?”

Chu Lâm Lang nói: “Bảo Thiên, ngươi nhìn xem người đang tới kia là ai?”

Lòng Lục Bảo Thiên nóng như lửa đốt, nhưng Chu Lâm Lang lại gắt gao kéo nàng lại, không cho nàng qua. Nàng nghe Chu Lâm Lang quay qua xem, thấy được nam tử trẻ tuổi đang đi đến, chính là Tạ Trí Thanh. Chỉ là người trong nước không lâu cứu, nên lúc này Tạ Trí Thanh vẫn chưa phát hiện, nhưng hẳn chỉ cần đi tới hành lang, liền có thể nhìn thấy người rơi xuống nước.

Chu Lâm Lang chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện mà ngày ấy ta nói với ngươi, ta thấy ngươi nghĩ lâu như vậy vẫn nghĩ không ra cách nào, dù sao Xán Xán lớn lên cùng chúng ta, quan hệ rất tốt, chúng ta cũng hi vọng nàng có thể gả cho người mình thích. Nhưng hôm nay ta thấy, có thể là thiên ý... Bảo Thiên, chúng ta xem thử đi, chờ một lúc khi Tạ Trí Thanh đi nàng qua, khi hắn thấy Xán Xán rơi xuống nước, cứu muội ấy lên, hai người có da thịt thân cận, chuyện này truyền ra, Xán Xán nhất định phải gả cho Tạ Trí Thanh. Ta thấy Tạ Trí Thanh từ sớm đã có ý với Xán Xán, dù sao Xán Xán cũng là tiểu cô nương được mọi người yêu thích. Nếu hai người thành thân, Tạ Trí Thanh nhất định sẽ đối xử tốt với Xán Xán. Hơn nữa... tên tuổi của Tạ Trí Thanh sớm đã vang vọng Tấn Thành, tài hoa hơn người, cũng rất xứng đôi với Xán Xán, nói thế nào Xán Xán cũng sẽ không chịu thiệt thòi.” Nàng dừng một chút, nói, “Bảo Thiên, ta hi vọng ngươi có thể được như nguyện gả cho người mình thích, bây giờ ông trời cũng nhìn không nổi khi thấy ngươi âu sầu, lẽ nào ngươi vẫn chưa hiểu rõ sao?”

Lục Bảo Thiên lúc này mới chợt hiểu ra, mím môi nhưng không nói lời nào.

Tạ Trí Thanh xác thực là một nam tử dung mạo toàn tài, trước khi ca ca khỏi hoàn trở về, Tạ Trí Thanh chính là nam tử được hoan nghênh nhất Tấn thành, còn có hai vị quận chúa vì hắn mà tranh giành, Nam tử như vậy, gả cho hẳn khẳng định là không chịu thiệt, Tạ Trí Thanh và ca ca, một văn, một võ, ai cũng có sở trường riêng, đều là trang nam tử khí phái.

Bây giờ nàng không đi, Tạ Trí Thanh sẽ cứu Xán Xán, Xán Xán không chỉ bình an vô sự, hơn nữa chuyện nàng thích Khương Dự cũng sẽ không còn bị cấm cản.

Chu Lâm Lang nhìn Lục Bảo Thiên, thấy nàng không nói lời nào, biết là lòng nàng đã ngầm đồng ý, lúc này mới yên tâm, chậm rãi buông lỏng tay.

Nhưng mà nàng chỉ vừa mới buông tay, Lục Bảo Thiên liền lập tức chạy tới bên cạnh ao.

Sắc mặt Chu Lâm Lang nhất thời chìm xuống.

Lục Bảo Thiên bước nhanh đến cạnh ao, tiểu quận chúa quen sống trong nhung lụa, nhưng lúc này nàng không màng đến bùn đất, lập tức ngồi xổm xuống, nhìn Khương Lệnh Uyển trong nước, vươn tay ra ngoài nói: “Xán Xán, nhanh, đưa tay cho tỷ, tỷ kéo muội lên.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Bảo Thiên chỉ là một tiểu cô nương, tay mềm lực yếu làm sao đủ sức để kéo Khương Lệnh Uyển lên?

Khương Lệnh Uyển đưa tay ra, thấy đôi mắt nàng mông lung, khóe mắt hơi nhiễm lệ, gương mặt trắng đỏ bừng, liền mạnh đưa tay kéo nàng lên. Trong lòng Khương Lệnh Uyển cảm thấy ấm áp, dựa vào lực của nàng, chậm rãi bò lên trên. Nước trong ao không sâu, cũng coi như sạch sẽ, khí trời lúc này không tính là quá lạnh, nhưng thân thể tiểu cô nương có chút mảnh mai, đáng người cũng thấp, khiến nàng bị lạnh đến run lên.

Vừa mới rời khỏi ao, Lục Bảo Thiên liền ôm người vào trong lòng, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Xán Xán, muội không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển thấy nàng sốt ruột, nhanh chóng động viên: “Muội không sao, cảm ơn Thiên tỷ tỷ.”

Lúc này Tạ Trí Thanh mới nhìn thấy, đang muốn tiến lại, Lục Bảo Thiên nhanh chóng che chở người trong lòng, nhìn Tạ Trí Thanh nói: “Bây giờ Xán Xán có chút bất tiện, Tạ đại ca đừng lại gần.”

Dứt lời, Tạ Trí Thanh mới tỉnh táo lại.

Cũng đúng, phi lễ chó nhìn.

Tạ Trí Thanh suy nghĩ một chút, cởi áo bào bản thân ra, thả qua một bên, nói: “Khương Lục tiểu thư bị nhiễm nước, vẫn nên phủ thêm áo choàng vào, sau đó trở về hậu viện nghỉ ngơi một chút.” Lời đã nói xong, tuy rằng trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng vẫn phải xoay người rời đi.

Hương hỏa của Trương Nguyên tự vô cùng cường thịnh, cho nên cũng xây thêm nhiều phòng cho khách hành hương xa ở lại, Khương Lệnh Uyển được đỡ đến phòng nhỏ, cởi áo bào ra, tìm một bộ xiêm y sạch sẽ thay ra. Chỉ là da của nàng vô cùng mềm mại, xưa nay chỉ mặc xiêm y của Cẩm Tú phường, bây giờ vừa mặc xiêm y này vào, cả người liền cảm thấy khó chịu. Lục Bảo Thiên vô cùng lo lắng, thấy gương mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển trở nên trắng xám lại, môi cũng bị lạnh tím, vành mắt liền đỏ lên.

Khương Lệnh Uyển thấy bộ dáng này của Lục Bảo Thiên, liền tươi cười nói: “Thiên tỷ tỷ không cần quá lo lắng, không phải muội đã không có chuyện gì rồi sao? Chỉ là mấy năm qua thân thể của muội, muội luôn chú ý chăm sóc, bây giờ lớn hơn, càng thêm cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo bản thân sẽ cảm lạnh. Hôm nay không cẩn thận bị rơi xuống nước, chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Lục Bảo Thiên gật gù: “Hừm, không có chuyện gì là tốt rồi.” Trong lòng nàng cảm thấy bất an, bây giờ bình yên vô sự, mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đến khi Chu Lâm Lang và Tạ Tinh Tinh đến, cả hai chỉ có thể đứng một bên nhìn, trên mặt đều lộ vẻ sầu lo.

Lúc Lục Tông mới đến, liền thấy Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế dài lót nệm bông, mái tóc dài rối tung, đôi mắt ướt nhẹp, thấy hấn đến liền sáng lên. Lục Tông gật đầu chào hỏi các vị cô nương khác trong phòng, sau đó mới xoải bước đi tới, liếc mắt nhìn Khương Lệnh Uyển nằm bên cạnh Lục Bảo Thiên. Lục Bảo Thiên có chút chột dạ, gương mặt gọi: “Ca ca.”

Tạ Tinh Tinh tuy rằng ngày thường thích trêu đùa nghịch ngợm, nhưng cũng là người rất có nhãn lực, nhanh chóng kéo lấy ống tay áo Chu Lâm Lang, nói: “Lâm Lang, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Chu Lâm Lang nhẹ nhàng cắn môi, sau đó mới thở dài, liếc nhìn Lục Tông một cái, ung dung đi ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Tạ Tinh Tinh liền thấy Tạ Trí Thanh cách đó không xa, nhanh chóng chạy tới, Tạ Trí Thanh hỏi: “Khương Lục cô nương như thế nào rồi?”

Thấy ca ca của mình quan tâm cô nương người ta như thế, Tạ Tinh Tinh gờ lên khóe miệng, nói: “Ca ca không cần lo lắng, Xán Xán không sao.”

Tạ Trí Thanh gật đầu, không có chuyện gì là tốt rồi.

Trong phòng, Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, tươi cười nói: “không phải Tông biểu ca nói buổi chiều mới tới sao?”

Sắc mặt Lục Tông cũng không thay đổi, nghe nói nàng rơi xuống nước, trong lòng hấn vô cùng lo lắng, bây giờ thấy nàng không có việc gì, hấn coi như yên tâm. hấn nói: “Hôm nay không sao, lần sau phải chú ý.”

Lục Bảo Thiên xoay người, hiểu được ca ca có lời muốn nói, vô cùng thức thời: “Ca ca, muội đi xem canh gừng của Xán Xán nấu xong chưa.”

“Ài, Thiên tỷ tỷ...” Khương Lệnh Uyển thấy sắc mặt Lục Bảo Thiên không được tốt, có chút lo lắng, nàng bắt mắt nhìn Lục Tông, hơi giận dỗi nói: “Hôm nay muội không cẩn thận bị rơi xuống nước, là Thiên tỷ tỷ giúp muội lên, muội thấy cổ tay tỷ ấy đã bị xước đỏ...”

Lục Tông nghe nàng nói, hất áo bào ngồi xuống bên cạnh nàng, giờ tay vuốt ve tóc nàng. Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, nhin không được cười cợt, hôm nay vốn dĩ nàng đã tốn công tỉ mỉ chuẩn bị trang phục, nhưng lại bị rơi xuống nước, mọi công sức đều mất hết, sắc mặt nàng bây giờ hấn là rất tái nhợt. Nàng cắn cắn môi, thấy khăn bông đặt ở bên, lúc này mới cảm lên, đưa cho Lục Tông, tươi cười xinh đẹp nói: “Tông biểu ca, giúp muội lau tóc đi.”

Lục Tông “Ân” một tiếng, giống như rất tình nguyện làm việc này. hấn đỡ lấy đầu nàng, để nàng nằm xuống, đặt đầu lên bắp đùi của mình, thay nàng lau tóc.

Bên ngoài, Lục Bảo Thiên vừa ra ngoài liền nhìn thấy Chu Lâm Lang. Nàng nhìn Chu Lâm Lang, sau đó mới chậm rãi đi tới, nói: “Lâm Lang, ta...”

Trong lòng Chu Lâm Lang có chút tức giận, nhưng đến cùng vẫn không thể phát tác, chỉ cau mày lại nói: “Người làm đúng, hôm nay là ta quá sót ruột, một lòng luôn nghĩ cho người, nhưng dù sao, chung quy thì trong lòng ta, người quan trọng hơn Xán Xán, cho nên... cho nên khó tránh khỏi có chút thiên vị. Bảo Thiên, chuyện này...”

Lục Bảo Thiên chặn lại: “Ta biết, ta sẽ không nói với Xán Xán. Người là vì tốt cho ta, ta hiểu. Chỉ là nếu như lúc này ta không đi qua, Xán Xán được Tạ Trí Thanh cứu, vậy cả đời này ta sẽ sống không an. Ca ca rất để ý Xán Xán, ta cũng rất yêu thích Xán Xán, Tạ Trí Thanh dù tốt, nhưng Xán Xán không thích, vậy chẳng phải chúng ta đã hại nàng cả đời. Ta... Ta không thể ích kỷ như vậy.” Huống hồ, Xán Xán còn là muội muội ruột của Khương Dự, từ nhỏ đến lớn muội ấy là đại bảo bối trong nhà, nàng luôn miệng nói yêu thích Khương Dự, cho dù không quen biết Xán Xán, thì bởi vì Khương Dự, nàng cũng nên che chở Xán Xán. Huống chi, nàng và Xán Xán còn có nhiều năm tình nghĩa như vậy.

Chu Lâm Lang thầm cười nhạt, khuôn mặt lạnh nhạt nói: “đã như vậy, ta sẽ tôn trọng lựa chọn của người. Ngày sau nếu như có chuyện gì khó xử, cứ việc nói cho ta, ta nhất định sẽ thay người nghĩ cách.”

nói ra một hơi, trong lòng nàng đã dễ chịu hơn nhiều, bây giờ thấy Chu Lâm Lang không trách tội, trong lòng càng vui mừng. Nàng mỉm cười nói: “Cảm ơn người, Lâm Lang.”

Trong phòng, Khương Lệnh Uyển đã sớm khô ráo, đầu gối lên chân Lục Tông không chịu dậy. Hơi giật giật đầu, cảm giác như có cái gì không đúng, nháy mắt một cái, như nhớ ra điều gì, lập tức đứng dậy. Nàng ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Lục Tông, thấy vẻ mặt của hắn vô cùng bình thường gấp khăn lại, trên mặt không hề hiện vẻ lung túng, gấp khăn xong hắn liền bỏ qua một bên, giương mắt hỏi nàng: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Giương mắt Khương Lệnh Uyển đỏ lên, hơi mím môi, không lên tiếng, chỉ lắc đầu. Sau mới nói: “Kỳ thực cũng không có gì, nước trong ao cũng không lạnh, Thiên tỷ tỷ tới kịp, nên chẳng có chuyện gì xảy ra. Còn nữa, hôm nay muội cầu được một quẻ xăm tốt, vô cùng hài lòng.”

Lục Tông nói: “Cầu được quẻ gì?”

Khương Lệnh Uyển giương mắt nhìn hắn, lăm bằm một câu: “Tâm nguyện của nữ nhi, sao có thể nói cho một đại nam nhân như huynh.”

Lục Tông nghe nàng nói, mặt mày trở nên ôn hòa, cũng biết hôm nay nàng cầu được gì.

Khương Lệnh Uyển nhìn hắn vài lần, thấy sắc mặt của Lục Tông hơi tốt hơn, lúc này mới thành thoi lắc hai chân, chờ Kim Kết đưa canh gừng vào.

Lục Tông quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt đột nhiên rơi xuống cầm bào màu trắng đặt trên ghế dựa, không khỏi ngẩn ra, hỏi: “Áo choàng này, là của người nào?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Là của Tạ đại ca. Muội bị rơi xuống nước, xiêm y bị ướt hết, may mà có hắn.”

Lúc này Lục Tông mới hơi đổi sắc, vàng trán nhướng lên, hỏi: “Tạ đại ca?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn, mắt to vội chuyển, phát hiện sắc mặt Lục Tông có chút không dễ nhìn.

Đúng là bình đạm, mới có chút đã để ý.

Có điều, may mà Bảo Thiên phản ứng nhanh, nếu không, đổi lại là Tạ Trí Thanh đến cứu nàng, chuyện mà truyền ra, vậy thanh danh của nàng cũng không còn.

Chỉ là hiện nay thấy Lục Tông như vậy, nàng cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Kỳ thực nàng cũng nghĩ không thông, đời này nàng và Lục Tông quen nhau từ bé, nhưng Lục Tông khi đó, căn bản là không có chút tình cảm nam nữ nào với một tiểu nữ oa mập mạp trắng trẻo như nàng, coi như là nàng vô cùng đáng yêu đi, nhưng dù sao cũng là tiểu nữ oa còn chưa dứt sữa. Bây giờ lớn rồi, Lục Tông khai hoàn trở về, giữa hai người cũng không còn kháng khí như khi còn nhỏ, sao hắn lại để ý nàng như vậy?

Khương Lệnh Uyển đưa tay sờ mặt, trong lòng thầm lăm bằm, hay là Lục Tông cũng giống như nàng, nhìn người chỉ cần xem mặt?

Lục Tông thấy tiểu cô nương nhú mày lại, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, liền đưa tay lên vò vò gò má của nàng, hắn cúi đầu nhìn con mắt của nàng, vô cùng thủy nộn. Lục Tông nhìn, có chút không thể dời mắt nổi. Hắn là người không thích lãng phí thời gian, nhưng hôm nay hắn chỉ ngồi đây nhìn nàng, nhìn bao lâu cũng không chán.

Hôm nay xảy ra chuyện, hắn không có bên cạnh, nếu Tạ Trí Thanh trợ giúp nàng, hắn cũng nên cảm tạ. Hắn không phải loại người không hiểu lý lẽ, cho dù Tạ Trí Thanh nhân lúc cứu nàng, có tiếp xúc da thịt, việc đầu tiên hắn làm sẽ là cảm ơn Tạ Trí Thanh vì đã cứu Xán Xán, sau đó... lại nghĩ cách khác.

Tiểu cô nương quá mức chói mắt, Lục Tông là nam tử máu nóng, đang muốn đến gần để hôn nàng, nhưng phía sau lại đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lục Tông lập tức buông lỏng tay, mới thấy Khương Dự nhanh chóng đi vào, phía sau là Kim Kết đang bưng một bát canh gừng.

Mắt Khương Lệnh Uyển nhất thời tròn to, thấy bộ đồ Khương Dự đang mặc, không nhịn được nói: “Ca ca, sẽ không phải là ca trốn học đó chứ?”

Khương Dự nhìn muội muội nhà hắn một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mới nói: “Thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?”

Khương Lệnh Uyển quả thật hết cách với ca ca của nàng, lập tức chặn lời hắn lại: “Ca ca, ca yên tâm, muội không sao. Ca nhìn muội đi, không phải vẫn

khỏe mạnh sao?”

không có chuyện gì, không có chuyện gì là tốt rồi. Khương Dụ thở phào nhẹ nhõm, thấy muội muội bên cạnh Lục Tông, nhìn không được trêu chọc: “Biểu ca đến đây thật nhanh.”

Lục Tông không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thầm nói thật ra là đến chậm.

Khương Dụ vội đến, trên trán đổ mồ hôi, bây giờ thấy muội muội không có chuyện gì, lập tức sang sảng nở nụ cười, ầm ầm như nắng mặt trời, hất đưa tay nặn nặn gò má của muội muội nhà mình, nói: “Muội nha, làm việc gì cũng không chịu cẩn thận, mỗi lần muội ra ngoài ca đều không yên lòng. Muội xem, ca vừa không ở cạnh liền xảy ra chuyện rồi? Vậy mà còn luôn tự nói rằng bản thân đã trưởng thành, không phải tiểu hài tử. Nhưng mà...” Tươi cười sùng nịnh của Khương Dụ lập tức tan đi như bông nhiên nhớ tới điều gì, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tương Nguyên tự này thiếu tiền hay sao? Ao sâu như vậy, sao không tu sửa lan can hàng năm? Thiếu bạc cũng không thể thiếu đến mức này được, không được, nhất định ca phải đi nói với bọn họ —— ”

nói cái gì a?

Khương Lệnh Uyển lo lắng, chỉ sợ ca ca nàng đào phải một cái động, sau đó trèo không lên được. Nhưng nàng còn chưa kịp khuyên bảo, ca ca này của nàng liền giống như một làn khói, lập tức chạy ra ngoài. Khương Lệnh Uyển nhất thời kinh hãi, nhanh chóng nói với Kim Kết: “Nhanh cản ca ca lại, đừng để hấn gây sự.” Tương Nguyên tự dù sao cũng là nơi thanh tịnh, hôm nay xảy ra chuyện, Tương Nguyên tự cũng có một phần trách nhiệm, nhưng dù sao nàng cũng không xảy ra sự cố gì lớn, chỉ cần nhắc nhở bọn họ một chút là được.

Thấy Kim Kết đã ra ngoài, Khương Lệnh Uyển mới rũ đầu xuống nhìn Lục Tông.

Thấy Lục Tông không thay đổi sắc mặt, hấn là trong lòng hấn ngầm đồng ý hành vi của Khương Dụ.

Đúng vậy, đây xác thực là trách nhiệm của Tương Nguyên tự, nên phải cho bọn họ chút giáo huấn mới được. hấn cảm lấy chén sứ nhỏ màu trắng, nhìn về phía Khương Lệnh Uyển nói: “Trước uống miếng canh gừng, cẩn thận đừng để bị nhiễm phong hàn.”

“Ừm.” Khương Lệnh Uyển giơ tay lên đón, lúc đang định uống lại nghe tiếng kinh hô của Kim Kết ở bên ngoài. Khương Lệnh Uyển chợt thấy là lạ, Nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài viện là một tiểu cô nương mặc xiêm y sang quý màu lục, vạt áo viền lông thú, tóc chải song kê, khuôn mặt nàng hơi có chút trắng bệnh.

Bộ dạng của tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp, vóc người kiều nhỏ, chỉ là sắc mặt không tốt, lúc này đang nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Mây hơi chau, gương mặt sạch sẽ trắng nõn, giống như Tây Thi bị bệnh.

Hai nha hoàn phía sau, vẻ mặt hoảng loạn vội vàng nâng người dậy, Tạ Tinh Tinh, Lục Bảo Thiên mấy người cũng vây lại. một vị thiếp thân nha hoàn dáng người hơi cao, nhìn chăm chăm Khương Dụ, nhú mày nói: “Vị công tử này, nếu như hôm nay quận chúa của chúng ta xảy ra sơ xuất gì, nhất định sẽ tìm người tính sổ!”

Khương Dụ vừa nghe, lúc này sững sờ ở tại chỗ.

hấn nhìn tiểu cô nương trong ngực nha hoàn kia, tuổi của nàng không lớn hơn muội muội của hấn bao nhiêu, kiều kiều nhược nhược, không ngờ thân thể lại kém như vậy, vừa mới va phải đã bị...

Khương Lệnh Uyển cũng không nghĩ tới ca ca nhà nàng lại đụng hôn mê cô nương nhà người ta!

Hai nha hoàn đỡ cô nương đi mất, nhưng nhìn trang phục của nàng, không giàu sang thì cũng cao quý. Khương Lệnh Uyển nghĩ tới xưng hô của nha hoàn kia, không khỏi nhú mày: “Đây là cô nương nhà ai? Ca ca, chúng ta phải đi xin lỗi người ta.” nói xong liền dặn dò Kim Kết, để nàng đi hỏi thân phận của cô nương người ta.

Ngày thường tuy rằng Khương Dụ làm việc gò đò, nhưng cũng sẽ không bắt nạt cô nương gia, vừa rồi nhất thời sốt ruột, mới có thể làm việc lỗ mãng.

Lục Bảo Thiên nhìn Khương Dụ, trong lòng nàng như có lửa đốt. Lúc này Chu Lâm Lang nhanh chóng mở miệng, sắc mặt lạnh nhạt: “Nếu như ta không nhìn lầm, vị vừa rồi hấn là Di An quận chúa. Tuy rằng Di An quận chúa không thường xuyên ra khỏi phủ, nhưng năm ngoái ta có may mắn được gặp nàng một lần. Từ nhỏ thân thể của nàng đã rất yếu ớt, ta thấy, khả năng là không sai được.”

Di An quận chúa.

Nghe Chu Lâm Lang nói như vậy, Khương Lệnh Uyển nhất thời có chút ấn tượng.

Di An quận chúa là ái nữ của trưởng công chúa, khuê danh Gia Nguyệt, từ nhỏ đã được mọi người đau sủng, toàn gia, tính cả Hoắc phò mã và ba vị ca ca, mỗi người đều xem Di An quận chúa như bảo bối. Chỉ là lúc Di an quận chúa ra đời đã hơi chút hấp hối, khi còn bé suýt chút nữa thì chết yểu, nếu không phải từ nhỏ đã là kim tôn ngọc quý được nuông chiều, hấn là cũng không sống nổi đến bây giờ.

Đời trước nàng và Di An quận chúa cũng không có nhiều tiếp xúc, chỉ là sau này Di An quận chúa gả cho Lương vương Thế tử Lục Lễ. Di An quận chúa thân thể đơn bạc, khó có con nối dòng, kết hôn ba năm, chật vật lắm mới sinh được một nhi tử, ngày ấy nàng tham gia yến hội đầy tháng của tiểu thế tử, mới chính thức tiếp xúc với Di An quận chúa. Di An quận chúa là một nữ tử ôn nhu yên tĩnh, cửu chỉ khéo léo. Chỉ là thân thể của nàng có chủ suy yếu,

sau khi sinh hài tử thân thể lại càng yếu ớt, cho dù son phấn trên mặt cũng không thể cho dấu sự tiêu tụy của nàng. Bản thân nàng bởi vì vẫn không có hài tử, nên đối với yến hội này có chút mâu thuẫn, nhưng Di An quận chúa làm người vô cùng khiêm tốn có lễ độ, khiến nàng nhận không được sinh ra hào cảm. Sau đó nàng không cẩn thận làm đổ mất ly trà, Di An quận chúa còn tự mình dẫn nàng đi thay y phục, lúc hai người đi ra hòn núi giả, mới nhìn thấy thể tử Lục Lễ đang đã hợp cùng với một nữ tử.

Nữ tử kia chính là Chu Lâm Lang.

Ngày ấy ở tiền viện vô cùng náo nhiệt, đương nhiên là có rất ít người tới nơi này, nàng thấy tình cảnh này còn chưa kịp ứng phó, nhưng hai người kia phảng phất như vô cùng tập trung, không chú ý tới có người đang tới gần. Chu Lâm Lang được Lục Lễ ôm lên, cổ giương cao, trâm cài và châu ngọc rơi đầy trên đất, sắc mặt ửng hồng, bộ dáng vô cùng say mê. Nhìn ra được cử chỉ của hai người này hiển nhiên là không phải lần đầu tiên. Nàng thấy phải một màn dâm loạn như vậy, sợ đến nỗi không thốt ra lời, nhanh chóng nhìn về phía Di An quận chúa, đã thấy sắc mặt của nàng cũng trở nên trắng bệnh, đôi môi phát tím, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Lúc này mới kinh động đôi dã uyển ương kia.

Lương thể tử đối với người vợ cả Di An quận chúa cũng có chút cảm tình, trong lòng không thể có hơn được những chuyện khác, vội vàng mặc xiêm y vào, ôm lấy Di An quận chúa đã sớm té xỉu, nhanh chóng rời đi. Mà Chu Lâm Lang thấy nàng có hơi ngần ngại ra, sau đó sắc mặt không hề thay đổi, đầu vào đầy mặc vào xiêm y ngay trước mặt nàng.

Nàng tức giận đến phát điên, trực tiếp tiến lên cho nàng một bạt tai, nằng nằng dâm dăng hạ tiện.

Nhưng Chu Lâm Lang lại nói: “Cho dù có dâm dăng hạ tiện thì ca ca của ngươi cũng coi ta như bảo vật.”

Sau đó nàng trở về phủ, không nhận được nhào vào lòng Lục Tông gào khóc.

Dưới cái nhìn của nàng, Chu Lâm Lang này tuy rằng kiêu căng tự mãn, nhưng không thể nào làm ra được loại sự tình như vậy. Chỉ là hôm nay nàng quá thực ngoài ý muốn, chỉ cần nhớ tới cái hình ảnh dâm dăng kia, nàng nhất thời liền cảm thấy buồn nôn, trực tiếp nôn khan trong lòng Lục Tông.

Nhưng mà khi đó, Chu Lâm Lang đã sinh một nhi tử cho ca ca.

Cho dù nàng có không thích Chu Lâm Lang nhưng chất nhi lại vô cùng thông minh lanh lợi, tính cách cũng rất giống ca ca. Khi còn bé chất nhi rất thân cận với nàng, đáng tiếc, sau này dần hiểu chuyện lại bị Chu Lâm Lang giáo dục, từ đó cũng không nguyện thân cận với nàng.

nói tới Di An quận chúa, từ sau khi đánh vỡ gian tình của Lương thể tử và Chu Lâm Lang, nàng tự lo còn chưa xong, đương nhiên là không còn tâm tư quan tâm đến người khác. Chỉ là nghe người ta nói, Di An quận chúa bị bệnh phát tác trong ngày đầy tháng của nhi tử, không cẩn thận té xỉu, sau đó tỉnh dưỡng ba ngày trên giường, không chịu đứng được, tuổi còn trẻ như vậy mà đã không còn.

"Xán Xán, Xán Xán..."

Khương Lệnh Uyển tỉnh táo lại, giương mắt, thấy Lục Tông đang gọi nàng, nhất thời viên mắt nóng lên, theo bản năng ôm lấy cánh tay của Lục Tông.

Chu Lâm Lang nhìn thấy như vậy, sắc mặt ngẩn ra.

Lục Tông thấy sắc mặt Khương Lệnh Uyển có chút tái nhợt, trong lòng lo lắng.

Khương Dự vừa mới hoàn hồn, thấy muội muội của mình như vậy, cũng nhú chặt lông mày, ân cần hỏi: “Xán Xán, không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, liếc mắt nhìn ca ca nhà mình, lại liếc mắt nhìn Chu Lâm Lang bên cạnh Lục Bảo Thiên, nhất thời trong đầu lần nữa liền hiện ra hình ảnh đời trước. Sao nàng lại chán ghét Chu Lâm Lang như vậy? bởi vì cho dù đời này Chu Lâm Lang chưa hề làm ra chuyện gì, nhưng trong lòng nàng, Chu Lâm Lang vẫn chính là nữ nhân tính tình là loi.

Lúc này Kim Kết vội vàng trở về thông báo: “Đại công tử, Lục tiểu thư, nô tỳ đã hỏi thăm được, vị vừa rồi chính là Di An quận chúa, con gái của trưởng công chúa Minh Hoa. lúc này vừa mới tỉnh lại, giống như là không có gì đáng ngại, chỉ là quận chúa đã lên xe ngựa hồi phủ.”

Khương Lệnh Uyển cũng biết, tuy rằng Di An quận chúa tính tình ôn hòa, nhưng mẫu thân của nàng, Minh Hoa trưởng công chúa, và ba vị ca ca kia, tính tình của mỗi người vô cùng bênh vực người nhà.

Ngày thường Di An quận chúa chỉ cần ho nhẹ một tiếng, cả đại gia đình đều sẽ vây quanh, bây giờ ca ca nàng còn xô bảo bồi quý giá nhà người ta ngã hôn mê ngất xỉu, có thể không tới cửa tính sổ sao?

Ba vị ca ca kia của Di An quận chúa, ai cũng không chịu ngồi không, nếu như Di An quận chúa có mệnh hệ gì, thật sự nháo lớn chuyện, Vệ Quốc Công phủ bọn họ quả thật cũng không thể nào bưng bít được.

Chuyện sai vốn là bởi ca ca nàng, nhưng ngọn nguồn cũng là do nàng.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, nhìn về phía Khương Dự nói: “Ca ca, chúng ta phải nhanh chóng quay về nói cho cha mẹ biết, sau đó phải lập tức tới cửa bồi tội mới được.”

Khương Dự nghĩ tới tiểu cô nương thân thể yếu ớt ban nãy, trong lòng hán cũng vô cùng áy náy, lập tức gật đầu nói: “Được.”

Chương 81

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Khương Lệnh Uyển và Khương Dự cùng trở về Vệ Quốc Công phủ, lập tức liên báo việc này cho Khương Bách Nghiêu. Khương Bách Nghiêu cũng biết con trai này của hắn xưa nay luôn gây chuyện, tức giận suốt chút nữa cảm gây đánh người, “Di An quận chúa thân thể không tốt, khắp Tấn thành ai mà chẳng biết, người xem người làm chuyện tốt gì? một đại nam nhân, đi đường cũng không có mắt, làm cô nương người ta ngã hôn mê, nếu như hôm nay Di An quận chúa có mệnh hệ gì, người ta muốn trách phạt người như thế nào, ta cũng sẽ không quản!”

Khương Bách Nghiêu cũng là một người yêu thương nữ nhi, suy bụng ta ra bụng người, cũng hiểu nữ nhi mảnh mai yếu ớt từ nhỏ nâng trong lòng bàn tay nuôi lớn lên, chỉ sợ chút gió cũng khiến nữ nhi cảm lạnh. Thân thể nữ nhi của hắn coi như không tệ, nhưng Di An quận chúa sống mười mấy năm, hầu như không ngày nào nào không rời khỏi chén thuốc, trong lòng cha mẹ sao có thể không lo lắng đề phòng?

Chu thị nhanh chóng kéo lấy ống tay áo Khương Bách Nghiêu, chỉ sợ hắn tức giận liền động thủ, nhanh chóng khuyên nhủ: “Quốc Công gia, chuyện này xác thực là Dự nhi làm sai, nhưng Dự Nhi cũng chỉ là quan tâm đến Xán Xán, hành động không tránh khỏi có chút lỗ mãng. Lại nói, Di An quận chúa không phải đã tỉnh rồi sao? Ta thấy hắn là đã không có chuyện gì, chúng ta nhanh chóng đến cửa xin lỗi công chúa và phò mã, tránh cho người ta tìm tới cửa, nói chúng ta không hiểu lễ nghi.”

Có lỗi trước, đương nhiên phải cúi đầu xin lỗi, tóm lại là không sai.

Khương Lệnh Uyển cũng nhanh chóng kéo lại cánh tay của cha mình khuyên nhủ: “Đừng vậy, cha, chuyện này đều do nữ nhi, là nữ nhi không cẩn thận, ca ca chỉ lo lắng cho nữ nhi thôi. hiện tại chuyện quan trọng nhất, chính là đi thăm hỏi quận chúa.”

Khương Bách Nghiêu nhìn nữ tử một chút, nói: “Người nên cầu nguyện cho Di An quận chúa không có chuyện gì xảy ra, nếu như nàng có mệnh hệ gì, đời này của người cứ chuẩn bị đi làm trâu làm ngựa cho người ta, đừng mong trở về Vệ Quốc Công phủ.”

Làm trâu làm ngựa, cũng may là cha nàng có thể nghĩ ra được.

Khương Lệnh Uyển nhin không được cười liếc mắt nhìn ca ca mình một cái.

.

Khương Bách Nghiêu mang nữ tử đến nhận lỗi, nhìn rất có thành ý.

Chỉ là Minh Hoa trưởng công chúa lại là một người tính tình nóng nảy, thấy phụ tử Khương Bách Nghiêu đi tới, không hề có chút sắc mặt gì tốt, chỉ lạnh lùng cho người đến phụng trà, lẳng lặng không nói lời nào. Phụ quân của Minh Hoa trưởng công chúa, Hoắc Phò mã, lại là người tính tình ôn hòa, lúc trước có trò chuyện mấy lần với Khương Bách Nghiêu, xem như là hợp ý, nhưng chuyện này có liên quan đến nữ nhi bảo bối, giờ khắc này hắn cũng không dám lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn Minh Hoa trưởng công chúa.

Minh Hoa trưởng công chúa mặc một thân quý khí, chải một kiểu tóc tinh xảo đang rất được ưa chuộng, nữ trang lóa mắt, gương mặt kiều diễm đoan lệ, đáng người thốt tha, một đôi mắt phượng hơi xếch, nhìn vào liền có cảm giác đây là một vị chủ tử khó tính. Bên cạnh nàng là ba người con trai, mỗi người đều cao lớn anh tuấn, ba vị huynh đệ từng năm từng năm được sinh ra, dung mạo giống nhau đến bảy tám phần, đứng cùng một chỗ, khí thế vô cùng bức người.

Hoắc Tam công tử mở miệng trước: “Gia Nguyệt vừa về đến nhà liền không thể bước ra khỏi giường, gương mặt trắng bệnh không chút khí sắc, ta nhìn liền đau lòng.”

Hoắc Nhị công tử liền phụ họa: “Đứng nha, Gia Nguyệt từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu chút ủy khuất nào, từ khi còn bé đến lúc học đi, luôn có ba người chúng ta giúp đỡ nàng, nàng trong tay còn sợ rớt chữ đừng nói gì đến chuyện để nàng té ngã. Lúc về phủ yếu ớt như vậy còn nói giúp rằng người ta cũng không phải có ý, Gia Nguyệt nhà chúng ta thật là quá mức hiểu chuyện.”

Khương Dự nghe xong, trong lòng không ngừng tự trách, vừa định mở miệng nói chuyện, Khương Bách Nghiêu ngồi bên cạnh liền hơi gợn tay, ra hiệu cho hắn bình tĩnh, đừng nóng nảy. Khương Bách Nghiêu mỉm cười khiêm tốn, hắn nói: “Công chúa, Phò mã, khuyên tử làm việc lỗ mãng, làm quận chúa bị té ngã, bây giờ tại hạ mang khuyên tử đến quý phủ, thứ nhất là muốn hỏi thăm sức khỏe của quận chúa, thứ hai...” Khương Bách Nghiêu nhìn Khương Dự một chút, sau đó nhìn Minh Hoa trưởng công chúa nói, “Công chúa và Phò mã muốn trách phạt hắn thế nào, tại hạ cũng không đứng ra che chở, mặc quý phủ tùy ý trách phạt, muốn làm gì cũng được.”

Khương Lệnh Uyển nhìn toàn gia phủ công chúa, ai cũng không phải là người tầm thường, nếu như ca ca nàng rơi vào tay ba vị huynh đệ này, lấy tâm tư

của ba người bọn họ, còn không dẫn vật ca ca nàng đến chết. Khương Lệnh Uyển nhủ mảy, sau đó tiến lên, hành lễ với trưởng công chúa, nhỏ giọng nói: “Trưởng công chúa, chuyện hôm nay nguyên do tất cả cả đều vì thần nữ, thần nữ có chút lo lắng cho quận chúa, có thể... có thể đến thăm quận chúa một chút?”

Minh Hoa trưởng công chúa gương mặt, nhìn tiểu cô nương trước mắt, thấy gương mặt nhỏ của nàng còn hiện lên vẻ non nớt, nhưng lại xinh đẹp đến kinh người, không khỏi nhìn lâu một chút. Nàng biết đây là nữ nhi bảo bối của Khương Bách Nghiêu, thấy gương mặt nàng tươi cười hồng hào, vừa nhìn cũng biết thân thể không sai, không giống như Gia Nguyệt của nàng... nghĩ đến nữ nhi của chính mình, Minh Hoa trưởng công chúa không khỏi đau lòng.

Minh Hoa trưởng công chúa nói: “Nếu ngươi đã có tâm, vậy ta sẽ để nha hoàn mang ngươi qua, tiện thể giúp Gia Nguyệt giải buồn. Có điều thân thể Gia Nguyệt có chút suy yếu, ngươi đừng nói nhiều với nàng.”

Hôm nay nàng cho phép nữ nhi đến Trung Nguyên tự cũng bởi vì nữ nhi ở trong phủ cũng quá lâu. Tiểu công nương mới vừa cập kê, mỗi ngày đều bắt nàng ở trong phòng thì sao mà chịu nổi? Nhưng ngày đông gió rất lạnh, nữ nhi của nàng không chịu được gió, vất vả chờ đến mùa xuân, sao nàng có thể khiến nữ nhi buồn bã nhủ mảy? không nghĩ tới, nàng vừa đáp ứng để nữ nhi xuất môn, nữ nhi liền xảy ra chuyện.

Khương Lệnh Uyển vội vàng cảm tạ, sau đó theo nha hoàn đi tới khuê phòng của Di An quận chúa, ngoài sân trồng nhiều cây cảnh quý giá, khiến người bước vào không khỏi cảm thấy thoải mái trong lòng. Nàng nhìn thấy một chiếc xích đu tinh xảo treo bên ngoài, không nhận được hỏi nha hoàn: “Quận chúa thích chơi cái này sao?”

Nha hoàn thấy vị Lục công nương này xinh đẹp đáng yêu, ngữ khí cũng ôn hòa mấy phần, chỉ là vừa nhắc tới quận chúa, lòng mảy cũng hơi nhủ lại, thờ dãi nói: “Từ nhỏ thân thể của quận chúa đã vô cùng yếu ớt, sao có thể chơi đu dây? Nhưng quận chúa tuy không chơi được nhưng ngài sẽ để chúng nha hoàn trong phòng chơi, quận chúa chỉ ngồi bên cạnh, tùm tùm cười, giống như người đang chơi đùa là quận chúa. Khương Lục cô nương, tính cách của quận chúa rất tốt, chuyện hôm nay, khi trở về quận chúa cũng không có bất kì lời nào trách móc Khương công tử, chỉ là ba vị công tử trước giờ luôn sùng ái quận chúa nên không thể nuốt trôi cơn giận này...”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, có chút thất thần.

Di An quận chúa quả thật là một vị cô nương tốt, đáng tiếc thân thể của nàng ấy... đáng tiếc. Khương Lệnh Uyển đi vào, liền thấy Di An quận chúa ngồi trên ghế quý phi, trên người đắp một chiếc khăn bông mỏng màu trắng, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp yếu ớt, tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng vẫn tốt hơn khi ở Trung Nguyên tự rất nhiều.

Nha hoàn hành lễ nói: “Quận chúa, vị này là Khương Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển khẽ cúi chào, Di An quận chúa vội nói: “Khương Lục tiểu thư không cần đa lễ, ngồi đi.” Quận chúa lại thật khách khí, là người không câu nệ lễ tiết, nói nàng ngồi xuống bên cạnh.

Khương Lệnh Uyển phần nào cũng hiểu được tính cách của nàng, cũng không từ chối, ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Thân thể quận chúa có tốt không? Có chỗ nào không khỏe hay không?”

Di An quận chúa mỉm cười, chậm rãi nói: “Khương Lục tiểu thư không cần khách khí như vậy, gọi ta là Gia Nguyệt là được.” Nàng dừng một chút, đôi mắt to tròn vô cùng có thần thái, “Muội yên tâm, ta đã nói với mẫu thân, mẫu thân sẽ không trách phạt ca ca muội. Lúc cha muội mang huynh trưởng đến đây, mẫu thân trong lòng có chút tính toán chi li, chỉ vì tính cách hơi chút nóng nảy, lời nói tuy hơi nặng nề, nhưng lại rất dễ mềm lòng, thường ngày mẫu thân luôn nghe lời khuyên của ta. Ba vị ca ca cũng vậy, ta đã nói bọn họ đừng làm khó dễ Khương công tử, bọn họ sẽ chỉ khua môi múa mép chứ tuyệt sẽ không động thủ.”

Khương Lệnh Uyển nguyên tưởng rằng, Di An quận chúa từ nhỏ thân thể yếu ớt, lại được người nhà bảo vệ quá tốt, hẳn sẽ là một người tính tình đơn thuần, nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là một vị chủ tử tâm tư vô cùng mềm mại hiểu lý lẽ. Hai tay Khương Lệnh Uyển đặt lên gối, có chút ngượng ngùng nói: “Có lời nói này của quận chúa... Gia Nguyệt, ta liền yên tâm. Cảm ơn tỷ, ca ca ta hẳn, ngày thường cũng rất trầm ổn, hôm nay cũng bởi vì ta...”

Di An Huyền Chủ nói: "Ta rõ ràng, ba người ca ca kia của ta cũng là như vậy." Làm ca ca, nào có ai không che chở muội muội?

Khương Lệnh Uyển gật gật đầu, nhìn mặt Di An quận chúa, nhớ tới kiếp trước nàng tuổi còn trẻ là qua đời, thực sự làm người ta đau lòng. cô nương tốt như vậy, ông trời làm sao lại không có mắt đây? Nàng biết Di An quận chúa ngày thường ít khi ra ngoài, bị mấy ca ca che chở, bằng hữu cũng ít ỏi, nhân tiện nói: “Nếu Gia Nguyệt không chê, sau này muội sẽ thường xuyên tới thăm tỷ, cũng coi như là thay ca ca muội bồi thường, có được không?”

Di An quận chúa nghĩ tới nam tử tuần láng vừa thấy, tuy rằng có chút lỗ mãng, nhưng cũng là nam nhân ôn hòa như mặt trời, chuyện lần này thực sự là ngoài ý muốn. Chỉ là... nàng nhìn tiểu cô nương trước mặt một chút, nụ cười điềm tĩnh, nói: “Hừm, tỷ cầu cũng không được đây. Chỉ là, muội đừng chê tỷ nhảm chán là được, hơn nữa... hơn nữa rất nhiều chuyện tỷ không biết, muội đừng chê cười tỷ đó.”

.

Bước ra khỏi phủ công chúa, Khương Bách Nghiêu mới nói: “Ngươi thật là, không biết là đâm phải vận gì.”

Khương Dự cười cười, trong lòng cũng cảm thấy may mắn. Nhìn Minh Hoa trưởng công chúa và ba vị kia, hẳn còn tương đối nhất cũng sẽ bị lộ một lớp a, không ngờ lại hữu kinh vô hiểm, chỉ mất vài câu. Khương Dự liếc nhìn Khương Lệnh Uyển bên cạnh, trong lòng vẫn canh cánh chuyện hândụng phải tiểu cô nương nhà người ta, lập tức hỏi: “Di An quận chúa không có chuyện gì chứ?”

Khương Lệnh Uyển cũng thở phào nhẹ nhõm, trả lời: “không có chuyện gì, ca ca cứ yên tâm. Hơn nữa Di An quận chúa còn nói sau này nhờ muội, nếu có rảnh rỗi thì đến trò chuyện với nàng. Ca nhìn đi, muội muội ta còn phải lấy thân mình ra để giúp ngài chuộc tội đây.”

Nghĩ tiểu cô nương không có việc gì, Khương Dụ nói: “không có chuyện gì là tốt rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện, trong lòng ta cũng không an...”

Chuyện này coi như cứ vậy mà trôi qua. Khương Lệnh Uyển nhớ tới hôm nay khi Lục Bảo Thiên kéo nàng lên, cổ tay có chút bị trầy, chỉ là hôm nay xảy ra chuyện của Di An quận chúa, nàng liền quên mất chuyện này. Khương Lệnh Uyển nói chuyện này với Khương Bách Nghiêu, Khương Bách Nghiêu cũng đồng ý với nàng, lúc đi ngang qua Vinh Vương phủ, tiện đường ghé vào thăm Lục Bảo Thiên một chút.

Khương Lệnh Uyển vừa tiến vào Vinh vương phủ, lập tức liền chạy ngay đến tiểu viện của Lục Bảo Thiên, vừa vặn gặp phải Phan trắc phi.

Phan trắc phi thấy Khương Lệnh Uyển đi gặp Lục Bảo Thiên, liền cười dài nói: “Khương Lục tiểu thư cũng thật quan tâm đến quận chúa, có điều lúc này Chu tiểu thư cũng đang ở đây, Chu tiểu thư cũng giống Khương Lục tiểu thư, đều thật dụng tâm đối đãi với quận chúa nhà chúng ta. Có điều ít hôm nữa Chu tiểu thư vào cửa, quận chúa và Chu tiểu thư càng có nhiều thời gian ở chung——”

Đối với vị Phan trắc phi này, Khương Lệnh Uyển vốn chỉ định nghe nước đổ đầu vịt, nhưng nghe tới câu cuối, sắc mặt lập tức thay đổi: “Người nói cái gì? Cái gì vào cửa?”

Phan trắc phi lập tức vỗ vỗ cái miệng, nói: “Ai, xem cái miệng ta này, chuyện gì cũng có thể nói lung tung. Có điều, dù sao thì Khương Lục tiểu thư cũng không phải người ngoài, sớm biết một chút cũng không sao. Vương gia chúng ta cũng đã biết thể tử gia vừa ý Chu tiểu thư, đang muốn chọn ngày lành tháng tốt tới cửa cầu hôn đây. Vương gia nhà chúng ta a, trước giờ luôn tôn hết tâm tư lo lắng cho việc hôn nhân của thể tử gia, định thân xong khẳng định sẽ vội vàng để cho bọn nhỏ báai đường thành thân...”

Khương Lệnh Uyển hơi ngẩn ra, biết rằng trong này khẳng định là có hiểu lầm, nhưng trong lòng lại giận mà không có chỗ phát tiết.

Nha hoàn bên người Phan trắc phi nhìn bóng lưng đã đi xa của Khương Lệnh Uyển, nhũn nhũn nói: “Khương Lục tiểu thư này làm sao vậy?”

Phan trắc phi khẽ mỉm cười, quay người trở về, lạnh nhạt nói: “Còn không phải tiết mục nữ tranh nhất phu sao? nói cho cùng, vẫn là Chu tiểu thư cao hơn một bậc, nảy sinh cảm tình rồi cũng chưa chắc tất cả mọi thứ đều có thể chiếm được thượng phong.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển nào có tâm tình để đi gặp Lục Bảo Thiên a? Chỉ thiếu chút nữa gặp người liền phun lửa.

Nàng trực tiếp muốn quay về phủ, lại nhìn thấy Lục Tông đã trở về.

Lục Tông thấy nàng, vẻ mặt hân hoan vô cùng vui vẻ, nhanh chóng đi tới: “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển cắn răng một cái, lập tức tiến lên, giờ tay nhéo cánh tay của Lục Tông, nhưng mà thịt của hắn quá cứng, nàng căn bản là không nhéo được, hơn nữa tay còn rất đau.

Nàng xoa xoa tay, sau đó lại nhắc chân đạp một cái lên mu bàn chân của hắn, quai hàm tức giận phình lên: “Ăn trong bát còn nhìn trong nồi, Lục Tông, người quả là có năng lực a!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông hơi ngăn người, tiểu cô nương khí lực tuy nhỏ, nhưng một cước đâm xuống lại dùng hết sức lực. Hắn cũng biết nơi này không phải nơi để nói chuyện, nhanh chóng kéo nàng đi vào trong viện. Trong lòng Khương Lệnh Uyển còn đang tức giận, đương nhiên là không chịu nghe theo. Lục Tông sợ thanh danh của nàng bị người ta đàm tiếu, chỉ ôn tồn nói: “Chúng ta đi rồi nói, có được không?”

Khương Lệnh Uyển liếc nhìn Lục Tông một chút, sau đó nói với hai nha hoàn: “Các người đợi ở chỗ này.” Sau đó nói thêm, “... Nếu một khắc ta vẫn chưa ra, thì đi vào tìm ta.”

Lục Tông bất đắc dĩ, gương mặt tuấn lãng mỉm cười sùng nịnh mà bất đắc dĩ, hóa ra là xem hắn như người xấu mà đề phòng? một khắc liền một khắc, trong lòng nàng nghĩ cái gì vậy, nói rõ là được rồi. Lục Tông không nói với nàng, chỉ dẫn nàng vào viện, dọc đường đi hai người không ai nói một lời, cho đến khi vào trong Long Ngọc viện, Lục Tông mới kéo người vào trong, khép cửa lại.

Hắn tiến tới, nàng lui về sau, mãi cho đến khi không có đường thối lui.

hắn đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ mềm mềm của nàng, hỏi: “Sao vậy? Ai chọc muội giận?”

Khương Lệnh Uyển thẳm ảo não, nhấc tay lên vỗ vỗ tay hắn, nhưng hắn lại không phản ứng, lòng bàn tay nàng lại đau.

Khương Lệnh Uyển lầm bầm nói: “không ai chọc ta cả, ta tự mình tức giận trong lòng.”

Tính khí tiểu cô nương chính là như vậy, Lục Tông cũng hiểu được một chút, vị muội muội kia của hắn cũng vậy, rõ ràng trong lòng có tâm sự, nhưng lúc hỏi, cũng không chịu nói. Lục Tông cũng không muốn nàng giữ khư khư chuyện trong lòng, hắn cũng muốn biết nguyên nhân nàng tức giận là gì mà lại lan đến hắn. Còn câu “Ăn trong bát còn nhìn trong nồi” vừa rồi có nghĩa là gì, hắn thật là oan uổng a. Trước đến giờ hắn ăn trong bát, cũng chỉ nhìn trong bát, đã khi nào từng nhìn qua nồi khác? Lục Tông cũng không phải người tính tình hiền lành gì, nếu như là người ngoài nói hắn, hắn đương nhiên là không cần để ý đến, nhưng hôm nay người nói lại là tiểu cô nương trước mắt, hắn sao có thể đành lòng để nàng cứ như vậy tức giận trong lòng, hắn thích nhất là thấy nàng cười, hắn còn nhớ rõ năm ấy khi hắn rời khỏi Tấn thành, nàng tuy rằng vẫn còn là một cục bột nhỏ, nhỏ như vậy nhưng lại còn vô cùng sĩ diện, thiếu mất một cái răng liền không chịu nhìn thấy hắn...

Lục Tông nâng tay, xoa xoa đầu nhỏ của nàng, giống như đang sờ đầu một con mèo nhỏ, muốn ôm nàng vào trong lòng, lại thấy tiểu cô nương bắt mắt mím môi: “không cho chạm vào ta, ta đang tức giận đến đau hết cả đầu.”

Thấy nàng tuổi còn nhỏ đã học đại nhân nhũ nhũ lông mày, Lục Tông liên tục xoa nhẹ lên mấy lần, nó: “Vậy ta để muội sờ.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy con giận của nàng dường như đã bớt được một chút, lập tức tổ cáo: “Lúc này, muội muốn đi gặp Thiên tỷ tỷ.”

"Ừm"

“Nhưng mà sau đó muội gặp phải Phan trắc phi.” Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, cảm thấy vóc dáng Lục Tông quá cao, cổ nàng thật mỏi, nàng chép miệng, nói tiếp, “Phan trắc phi tùy ý nói mấy câu với ta, giống như không coi ta là người ngoài, nàng kể cho ta chuyện huynh vừa ý Chu Lâm Lang, nói muốn cha huynh chọn ngày đến cầu hôn, còn nói ngày sau khi hai người đã kết hôn, Chu Lâm Lang và Thiên tỷ tỷ hai chị em dâu sẽ ở chung vô cùng hòa hợp —— ”

Khương Lệnh Uyển nói xong liền ngừng lại, đôi mắt lờm lờm Lục Tông, ra hiệu cho hắn giải thích.

Lục Tông ngăn ra một chút, sau đó lạnh nhạt nói: “Ta chưa bao giờ nói rằng ta vừa ý Chu Lâm Lang, có thể là cha ta hiểu lầm, một lát nữa ta sẽ nói rõ ràng với cha.”

nói rõ ràng chuyện gì? nói người hắn thích là nàng sao? Câu “hiểu lầm” này nói thật là nhẹ, nhưng trong lòng Vinh Vương sẽ đồng ý sao? rõ ràng là Vinh Vương cũng vừa ý nếu Chu Lâm Lang trở thành con dâu, dù sao Chu Lâm Lang cũng là khuê nữ xuất chúng trong toàn Tấn Thành. Đối với việc này, nàng coi như giả vờ không biết, nhưng trong lòng cũng không quá thoải mái.

Những năm nay Vinh Vương tuy rằng đối đãi với nàng rất tốt, nhưng cũng chỉ bởi vì nàng là tiểu bối, chưa từng coi nàng là con dâu. Kiếp trước, Vinh Vương không hài lòng nàng khả năng bởi vì nàng vẫn chưa có thai, Vinh Vương cũng bởi vì chuyện này mà từng tranh chấp với Lục Tông. Nếu kiếp này nàng lại tiếp tục dính lên Lục Tông, nói trắng ra cũng chỉ bởi vì lưu luyến tình cảm của hắn đối với nàng, nàng là người chỉ biết hưởng thụ không biết hồi báo, đặc biệt là về phần tình cảm, ích kỷ vô cùng. Nhưng kiếp này nàng đang cố gắng thay đổi, nàng sẽ đối xử tốt với Lục Tông.

Lại nhớ lại chuyện hôm nay của Chu Lâm Lang, Khương Lệnh Uyển cảm thấy mũi có chút nghẹn lại, nhìn Lục Tông nàng liền cảm thấy oan ức, lời cũng nổi giận nói: “Hiểu lầm gì chứ, muội thấy toàn bộ Vinh Vương phủ này đều rất yêu thích nàng, cưới vào của không phải quá tốt rồi hay sao?”

Tính khí của tiểu cô nương chính là như vậy, ở trước mặt nam nhân luôn thích nói lái như vậy, để người ta đi đổ mình thì lòng mới có thể thoải mái được. Nếu như hắn dám nói hòa theo lời của nàng... bằng thứ đầu óc này, vậy thì đáng đời hắn bị nàng giận.

Lục Tông nhìn mặt nàng, nói: “thật nghĩ như vậy?”, người này cứ nhất định không chịu đổ nàng sao?

Khương Lệnh Uyển buông mắt xuống, không thèm nhìn hắn, chơi đùa hai tay của mình, ngón trở đảo quanh, không trả lời.

Gương mặt của Lục Tông không hề có cảm xúc một tay đỡ trên tường, một tay kéo cằm của nàng lên.

Tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp khiến người không thể rời mắt, trong đôi mắt to tròn ẩn hiện vết nước khiến hắn nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Khương Lệnh Uyển bị ép ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, nhìn một lúc, đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt đỏ bừng nói: “Sao huynh lại nhìn muội như vậy?” Sau đó nàng lại nghĩ đến một chút chuyện, nói, “Chuyện của hai chúng ta, nói thẳng ra thì cũng không có gì, huynh mới trở về có hơn hai tháng, chúng ta gặp mặt cũng không nhiều, muội không hi vọng huynh sẽ rất yêu thích muội. Là ta tự bản thân không biết xấu hổ...” nói đến đây nàng liền muốn bực mặt. Hắn là một người tính tình chất phác, nàng nhớ lại những chuyện kiếp trước, nói thẳng ra là nàng luôn dựa vào chuyện của kiếp trước để khẳng định rằng hắn nhất định sẽ yêu nàng, cho nên từ nhỏ đã làm nũng bướng bỉnh trước mặt hắn, luôn cảm thấy rằng hắn sẽ bao dung nàng, nhưng chuyện hôm nay khiến cho nàng hiểu rõ —— Lục Tông của kiếp trước, và Lục Tông kiếp này, tóm lại là vẫn có một chút không giống.

Nghe lời nàng nói, ngoại trừ tức giận ra, thì hắn lại suy nghĩ càng nhiều. Nàng chỉ mới mười ba tuổi, vẫn còn là một tiểu cô nương, có một số việc đối với nàng mà nói, thật sự có chút quá sức. Lục Tông hiểu rõ, liền nắm lấy trọng điểm trong lời của nàng để trả lời: “Vậy sau này ta sẽ chủ động một chút, có được không?”

Khương Lệnh Uyển liền giả ngốc: “Có ý gì?”

Lục Tông cúi người hôn một cái lên gương mặt của nàng, hơi thở của hắn phả trên mặt nàng, nói: “Giống như vậy.” Hắn là nam nhân, những chuyện này vốn nên là hắn làm, tính cách của nàng tuy hoạt bát, nhưng đến cùng vẫn là một tiểu cô nương, hắn ôm sát người vào trong lòng, để nàng tựa đầu lên ngực hắn, nói, “Chuyện hôm nay là ta khiến cho muội chịu oan ức, nếu muội đồng ý, ta sẽ lập tức tòng nhà cầu hôn, định xuống chuyện hôn nhân này.”

cô nương gia giống như đều yêu thích loại hình nam tử có hơi chút bá đạo, nàng cũng không ngoại lệ. Nghe lời hắn nói, gương mặt giấu trong ngực hắn không nhìn được cong khóe miệng, nhưng lời ra khỏi miệng lại không chịu thua: “Muội còn chưa nói là muốn gả cho huynh nha.”

Lục Tông cúi đầu, cắn một cái lên mặt nàng, “Vậy muội muốn gả cho ai? Tiết Vành?”

Chuyện này thì có liên quan gì đến Tiết Vành?

Nhưng một khắc sau, nàng đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, đôi mắt híp lại nói: “Người kia, người mà muội hôn là Tranh biểu tỷ, tỷ ấy thích mặc nam trang, nên...”

“Ta biết.”

“Vậy huynh còn...”

“Ta muốn nghe chính muội nói.”

Khương Lệnh Uyển không nhìn được cười ra tiếng, cảm thấy cũng không tức giận như vừa rồi. Lục Tông thấy nàng đã nguôi giận, lúc này mới nói: “Mấy tháng nữa thôi.” Hắn thấy nàng giống như lại không vui, liền nói, “Muội yên tâm, ta rất nhanh sẽ quay trở lại. Đến khi đó ta sẽ tới nhà muội cầu hôn.”

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Muội không nghĩ chuyện này, chỉ là...” Nàng ngẩng đầu lên, đáy mắt có chút hưng phấn, “Son phấn của Lạc Châu rất tốt, khi nào huynh trở về, nhớ mua hai hộp cho muội, đừng quên.”

Lục Tông không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển lườm hắn một cái, giờ tay đâm đâm ngực hắn: “Nhớ rồi chứ?”

Lục Tông khẽ vuốt cằm. Để một nam nhân như hắn đi mua son phấn một nàng có thể nghĩ ra được.

Lần này trong lòng Khương Lệnh Uyển vô cùng thoải mái, nhớ tới hắn vừa cầu hôn, trong lòng nàng vẫn vô cùng vui mừng. Kiếp trước hai người cứ ngờ ngợ ngắc ngắc thành thân, nàng lại ôm tâm thái “Gả gả theo gả, gả chó theo chó.”, bây giờ loại cảm giác người tình ta nguyện này, khiến nàng thấy rất tốt.

Chỉ là ——

Khương Lệnh Uyển trầm giọng nói: “Muội còn chưa cập kê, bên trên còn mấy vị đường tỷ vẫn còn chưa định thân, sợ là huynh phải đợi thêm một chút.”

Tuy rằng trong lòng Lục Tông có cảm thấy gấp gáp mỗi ngày, nhưng tiểu cô nương đến cùng vẫn còn nhỏ, cho dù bây giờ có định thân, thì muốn kết hôn cũng phải chờ sang năm.

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Hơn nữa cha mẹ chê muội tính tình quá hoạt bát, có ý muốn lưu muội nhiều hơn vài năm...” Lúc nói lời này, nàng lặng lẽ nhìn sắc mặt của Lục Tông, trong lòng vô cùng thỏa mãn với phản ứng của hắn, lúc này khóe miệng mới nhếch lên, “Có điều huynh cứ yên tâm, nhiều nhất cũng chỉ chờ thêm một năm.” Nàng là một thê tử tốt, cũng rất đau lòng hắn a, tóm lại là không thể để hắn nhìn đến chết.

Hai người nói chuyện đến đây, bên tai liền truyền đến tiếng gõ cửa “Cốc Cốc Cốc”. Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, sau đó nghe thấy tiếng của Kim Kết.

Lúc này nàng mới nhớ ra, đã đến một khắc, nhanh chóng nói với Lục Tông: “Muội không thể ở lâu. Muội về trước.” Nàng rời khỏi ngực Lục Tông, đi ra bên ngoài, đến cửa bỗng quay đầu lại, gương mặt nhỏ đỏ bừng, nói: “Cha muội thích nhất là trà ngon, nương muội thích nhất là trang sức xinh đẹp, ca ca muội thích múa đao múa kiếm, nếu huynh luận bàn võ nghe với ca ca, cho dù đánh ngã cũng đừng nhường, ca ca hắn cực kỳ sĩ diện... Ai, nhớ kỹ, muội đi trước.”

Lục Tông mỉm cười nhìn theo nàng rời đi, mãi cho đến khi không còn thấy bóng người.

Lục Tông dần dần thu liễm nụ cười, sau đó xuất môn, một đường đi thẳng tới sân viện của Lục bảo Thiên.

Vừa vào trong phòng, hắn đã lập tức hỏi Kinh La: “Quận chúa đâu?”

Kinh La thấy sắc mặt thê tử gia không được tốt, vội vàng trả lời: “Quận chúa đang trò chuyện với Chu tiểu thư, Thê tử gia có chuyện...”

Lục Tông nhàn nhạt trả lời: “Gọi muội ấy ra.”

Kinh La bị điệu bộ của hắn dọa sợ, cố gắng trả lời: “Nhưng mà...”

“Ca ca...” Lục Bảo Thiên vừa nghe thấy thanh âm của Lục Tông liền bước ra.

Lục Tông vừa thấy Chu Lâm Lang bên cạnh Lục Bảo Thiên, sắc mặt hẩn lạnh nhạt nói: “Đưa Chu tiểu thư trở về.”

Chu Lâm Lang nhất thời thay đổi sắc mặt.

Lục Tông thường ngày tuy rằng lạnh nhạt, nhưng vẫn rất hữu lễ, chưa bao giờ hẩn không nề mặt nàng như vậy. Tâm trạng Chu Lâm Lang hiện tại vô cùng xấu hổ, nhưng nhìn điệu bộ này của hẩn, lòng nàng cũng đoán được mấy phần, liền nở nụ cười khéo léo nói: “Được rồi, nếu Tông biểu ca có chuyện muốn nói với Bảo Thiên, vậy ngày khác ta sẽ trở lại thăm Bảo Thiên.” nói xong, nàng giơ tay khẽ vỗ vỗ tay Lục Bảo Thiên, nói, “Người nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ừm” Lục Bảo Thiên gật đầu, để Kinh La đưa nàng ra ngoài.

Chờ người đi rồi, Lục Bảo Thiên mới giương mắt nhìn sắc mặt của ca ca mình, cũng biết là chuyện đã vỡ lở. Nàng bỗng nhiên lại thấy thở phào nhẹ nhõm, trong mắt không nhìn được lại rung rung nước mắt, hơi hạ mắt xuống, “Ca ca, muội... muội sai rồi.”

Lục Tông để nha hoàn trong phòng lui ra, lúc này mới tiến lên nhìn nàng.

Tuy rằng hẩn không nói gì, nhưng hôm nay nàng tình nguyện để ca ca mắng nàng, Lục Bảo Thiên nức nở rơi lệ, trong lòng thực sự rất khó chịu, nói: “Muội biết, muội biết người ca ca thật sự yêu thích chính là Xán Xán, muội cũng rất yêu thích Xán Xán, nhưng mà ca ca.... Muội cũng thích Dự biểu ca, muội thật sự rất thích Dự biểu ca.” Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, từ sau khi kết thúc tết Nguyên Tiêu, nàng liền tâm tâm niệm niệm Khương Dự, nhắm mắt lại liền nhớ tới nụ cười hòa sáng ôn hòa của hẩn, một chàng trai như vậy, hoàn toàn trái ngược với ca ca lạnh như băng của nàng.

“... Nhưng mà... muội chỉ nghĩ cho chính muội, nghĩ rằng nếu ca ca không cưới Xán Xán, vậy thì muội có thể gả cho Dự biểu ca. Cho nên khi cha hỏi muội, muội liền nói dối. Ca ca, xin lỗi.”

Nàng thật sự biết sai rồi. Đừng nói là Khương Dự có thích nàng, cho dù Khương Dự và nàng hai bên đều tình nguyện, thì cũng không nên ích kỷ như vậy.

Tuy rằng ngày thường Lục Tông không thường xuyên ở trong phủ, nhưng đến cùng hẩn cũng rất yêu thương người muội muội này. hẩn hiểu tính tình của muội muội, chỉ cần nàng nói dối, trong lòng liền cảm thấy bất an, mấy ngày nay, sợ là chịu không nổi dày vò. hẩn nói: “Chuyện này, muội còn nói cho người nào khác không?”

Lục Bảo Thiên suy nghĩ một chút, do dự một lúc mới nói: “Muội chỉ nói cho mỗi Lâm Lang, muội cũng cảm thấy có với nàng ấy...”

Lục Tông không phải người ngốc, chỉ nhìn sắc mặt tái nhợt của muội muội hẩn cũng đoán ra được, liền nói: “Chuyện này ca ca sẽ xử lý, hôm nay tuy ca không trách muội, nhưng có mấy câu ca vẫn phải nói —— Sau này Xán Xán sẽ là tẩu tẩu của muội, hi vọng muội có thể coi nàng là người của mình, Xán Xán trước tới nay rất bệnh vực người nhà, rất quan tâm tới những người mà muội ấy yêu thích, muội tiếp xúc nhiều với muội ấy cũng biết. Còn nữa... Muội nên hạn chế lui tới quá nhiều với Chu Lâm Lang.”

Lục Bảo Thiên sững sờ giương mắt nhìn: “Ca ca?”

Lục Tông nói: “Bản thân muội hãy suy nghĩ thật kỹ, ca ca không hy vọng muội muội của Lục Tông ta là một kẻ ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Chu Lâm Lang vừa về tới An vương phủ, liền nhanh chóng trở về phòng của mình.

Chu Lâm Lang ngồi trước gương, gương mặt nhất thời không còn chút máu, trắng bệnh hồi lâu, sau đó mới nhìn nha hoàn nói: “đi xuống hết đi ta muốn ở một mình.”

Bọn nha hoàn nhanh chóng hành lễ lui ra ngoài, lúc này Chu Lâm Lang mới cắn chặt môi, vung tay lật đổ gương xuống dưới đất.

“Rầm” một tiếng, tất cả trang sức và châu báu bên trong đều đổ xuống dưới.

Trâm vàng vòng ngọc đều vỡ nát, hạt dây chuyền rơi rải rác, lăn tới các góc trong phòng.

Đôi mắt Chu Lâm Lang đỏ hồng, tức giận đến mức không thể kiềm chế, sau đó mới từ trong ngăn kéo lấy bộ trang sức mẫu đơn ra, ném cả tráp ra ngoài

cửa sổ!

Nếu không phải nàng làm rơi chiếc khăn tay nên phải quay trở lại, nàng cũng thật không nghĩ tới, ở trong lòng Lục Tông, nàng lại là nữ nhân như thế! hần chỉ một mực nhận định Khương Lệnh Uyển, ích kỉ đến mức không để ý tới hạnh phúc của muội muội mình cũng muốn cưới Khương Lệnh Uyển!

“Lâm Lang,” An Vương phi nghe được động tĩnh đi vào, nhìn thấy những đồ trang sức rơi rải rác đầy trên đất, lúc này mới sợ hết hồn. Nàng nhìn qua, thấy viên mắt của nữ nhi đỏ bừng, khóc đến mức thương tâm vô cùng, lập tức lo lắng nói, “Làm sao vậy? Đến tột cùng là đã phát sinh chuyện gì?” Nữ nhi của nàng, từ khi còn nhỏ đã vô cùng đoan trang khéo léo, vô cùng chú tâm đến vẻ bề ngoài, trước đến nay chưa từng để lộ tâm tình ra trước mặt người ngoài. Nhìn dáng vẻ này của nữ nhi, An Vương phi sốt ruột, thấy nữ nhi chỉ lo khóc than mà không chịu nói lời nào, khuôn mặt nhỏ vô cùng đáng thương, càng khiến cho lòng nàng lo lắng bất an.

Chỉ có ở trước mặt An Vương phi, Chu Lâm Lang mới có thể lộ ra kiểu thái bình thường của một tiểu cô nương, nàng không cần phải chú ý tới thứ gọi là dáng vẻ thực nữ, chỉ dựa vào lòng An Vương phi, oan ức nói: “Nương, nữ nhi không phục, nữ nhi không phục!”

An Vương phi nhẹ nhàng vỗ về sống lưng của nữ nhi, nhìn nàng khóc như vậy, lòng càng thêm khó chịu. Chỉ cần nữ nhi vừa khóc, lòng của nàng liền vô cùng đau đớn.

An Vương phi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nữ nhi, sau đó mới hỏi: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? nói với nương đi, nương sẽ nghĩ cách cho con.”

Chu Lâm Lang cũng biết mẫu thân của mình là người thâm minh đại nghĩa, chắc chắn sẽ đứng về phía nàng, bầy mưu tính kế cho nàng, chỉ cần nói hết tất cả mọi chuyện, ngoài trừ chuyện nàng ngăn cản Lục Bảo Thiên cứu Khương Lệnh Uyển ra, “... Khi còn bé, nương đã nói rằng, chỉ cần nữ nhi nỗ lực học tập chăm chỉ thư họa, ngày sau Tông biểu ca nhất định sẽ nhìn nữ nhi bằng con mắt khác, nhưng đến bây giờ Tông biểu ca vẫn chỉ quan tâm đến Khương Lệnh Uyển, nữ nhi không cam lòng.”

Biết được nữ nhi phải chịu oan ức như vậy, An Vương phi cũng vô cùng buồn bực, thăm mắng Lục Tông kia qua không có mắt. An Vương phi cúi đầu, thấy nữ nhi khóc đến thũng hai con mắt, liền nhẹ giọng nói: “Vậy con phải nói thật với nương, con thật sự yêu thích Lục Tông?”

Chu Lâm Lang nức nở một chút, gương mặt nhỏ nhất thời nổi lên mấy phần đỏ ửng. Đến cùng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, nói đến loại chuyện như vậy luôn luôn có chút ngượng ngùng. Nàng hạ mắt, trên hàng mi còn dính nước mắt, ngữ khí nức nở nói: “Nữ nhi cũng không biết, chẳng qua là cảm thấy Tông biểu ca có khí phái nam tử hơn tất cả mọi công tử quý tộc trong Tấn thành, là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, nữ nhi nhìn thấy biểu ca liền thấy vui vẻ. Nương, chuyện này nữ nhi chỉ nói với một mình nương...”

“Nương cũng là người từng trải, đương nhiên cũng hiểu.” An Vương phi nhớ tới bản thân nàng năm đó. Hành động của nàng dừng cảm hơn tất cả khuê nữ bình thường trong Tấn thành, chưa từng che lấp ái mộ đối với Khương Bách Nghiêu, đáng tiếc, tấm lòng son lại bị phụ một cách không thương tiếc. Nàng luôn tự hỏi, gia thế, dung mạo, tài nghệ, mọi thứ nàng không hề thua Chu Tổ Cẩm, nhưng trong mắt Khương Bách Nghiêu lại chỉ có một mình Chu Tổ Cẩm, chưa từng nhìn về phía nàng. Nàng trong lúc nhất thời tức giận mới tiếp nhận Chu Chấn, trở thành tẩu tẩu của Khương Bách Nghiêu và Chu Tổ Cẩm, cũng coi như là ép nàng ta một đầu... Nhưng mà, chỉ như vậy sao có thể che lấp nỗi oan ức trong lòng nàng?

Mỗi ngày tết đến, nàng nhìn thấy hình ảnh ân ái của hai vợ chồng Khương Bách Nghiêu, cho dù bọn họ đã kết hôn hơn hai mươi năm, nhưng yêu thương của Khương Bách Nghiêu đối với thê tử chưa bao giờ suy giảm, ngay cả thiếp thất, cũng chưa từng có một người. Hai vợ chồng cũng sinh được một trai một gái, cuộc sống viên mãn đến không thể viên mãn hơn được.

Mà bây giờ, nữ nhi của nàng, cũng giống như nàng ngày trước.

Hai mươi năm trước, Chu Tổ Cẩm đoạt phu quân của nàng; hai mươi năm sau, nữ nhi của Chu Tổ Cẩm lại tới cướp con rể của nàng.

Con giận này sao nàng có thể nuốt trôi?

An Vương phi lau khô gương mặt nhỏ đầy nước mắt của nữ nhi, ôn nhu nói: “Lâm Lang, con yên tâm, ta cũng rất thích Lục Tông, con coi trọng hần, đúng là rất tinh mắt.”

Chu Lâm Lang gương mặt: “Nương?”

An Vương phi nói: “Nếu như con vừa ý Lục Tông như vậy, nương tất nhiên sẽ thay con quyết định. Con nha, đừng có gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc lóc, nếu như bị người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì? Đến đây, cùng đi rửa mặt với nương, nếu như lần sau con khóc, nhất định phải khóc cho thật xinh đẹp, có được không?”

Con giận trong lòng Chu Lâm Lang đã nguôi, lúc này lại cảm thấy thất thố, nhanh chóng cúi đầu cắn môi nói: “Nữ nhi biết rồi.”

Sau khi An vương phi trấn an nữ nhi, liền ra khỏi viện của Chu Lâm Lang.

Sau khi trở về phòng, nàng mới chợt nhớ tới một chuyện, quay về phía nha hoàn tâm phúc nói: “Vương gia đâu?”

Nha hoàn tâm phúc của An vương phi tên gọi Kim Xuyên, đã hầu hạ An Vương phi mấy năm, làm việc rất ổn thỏa, vô cùng được An Vương phi tín nhiệm. Kim xuyên nói: “Hồi Vương phi, hôm nay... Hôm nay là sinh nhật của Nhị tiểu thư, vương gia đã đi thăm Nhị tiểu thư...” Kim xuyên đánh giá sắc mặt của An Vương phi một chút, sau đó nói tiếp, “Vương gia còn nói đêm nay vẫn còn chuyện quan trọng phải xử lý nên sẽ nghỉ ngơi ở thư phòng, Vương phi không cần chờ ngài ấy, dặn Vương phi nên đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sắc mặt An Vương phi nhất thời giận run, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, một hồi lâu sau mới cười nói: “Tốt, thật là có cốt khí.”

Kim Xuyên lại nói: “Vương phi, kỳ thực nô tỳ cảm thấy, Vương gia thật lòng vẫn rất quan tâm Vương phi. Những năm nay, ngay cả một thiệp thất cũng không có, mặc dù có hơi chút quan tâm đến Nhị cô nương, nhưng những chuyện khác Vương gia vẫn rất chu toàn. Nhị tiểu thư tuy là thứ nữ, nhưng nói đến cùng vẫn là nữ nhi của vương gia, còn mất nương tử sớm, máu mủ tình thâm, Vương gia nhìn Nhị tiểu thư cô đơn như vậy đương nhiên là không thể nhẫn tâm khiến Nhị tiểu thư chịu thiệt thòi. Vương phi đừng trách nô tỳ lắm miệng, nếu như Vương phi chịu lui xuống một bước, Vương gia ngài ấy —— ”

“Muốn ta lui bước?” An vương phi nhất thời thu hồi ý cười, trong lòng lại cảm thấy hoang đường. Nàng nhìn Kim Xuyên nói, “hắn có tới đây hay không, ta căn bản không để ý, cho dù hắn có cưới thứ phi, sủng phi, ta cũng sẽ không nói nhiều một câu. Kim Xuyên, người chưa gả làm vợ nên người không hiểu, nếu như một nam nhân đã không yêu người, cho dù trong lòng hắn có ngụy trang đến mức nào, hắn ôm ai trong lòng, đều ấy cũng không hề quan trọng.”

Kim Xuyên vội vàng cúi đầu: “Nô tỳ biết sai.”

.

Sau ngày nàng từ Vinh Vương phủ trở về, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy trong lòng nàng luôn ngọt ngào như ăn mật vậy, lúc đi học thì nhớ hắn, buổi tối đi ngủ, trong đầu cũng chỉ có hình ảnh của hắn. Gặp cả hai kiếp lại cũng chưa bao giờ nàng nghĩ tới một người nhiều như vậy. Đời trước, chỉ khi nàng và Lục Tông kết hôn, lần thứ nhất nàng nhớ hắn là khi hắn đi xa nhà, mới thoáng có chút nhớ nhung, nhưng ngày sau khi nghe nói Cẩm Tú phường lại đưa tới này bộ y phục mùa xuân xinh đẹp, nàng liền quên Lục Tông sạch sành sanh.

Lúc trước nàng không cảm thấy có gì quá khác biệt, nhưng đến bây giờ, khi trong lòng chứa đựng một người, lúc rảnh lại nhớ tới, tâm tình cũng thật rất tốt.

Tâm tình thoải mái giống như làm việc gì cũng đều thông thuận, ngay cả Tạ Cửu cũng nhiều thêm mấy phần ôn hòa với nàng.

Ngày hôm đó sau khi học xong, Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên nhìn thấy khối ngọc trên cổ Tạ Cửu. Lần trước Tạ Cửu vì thiếu bạc nên phải mang ngọc bội kia cầm cố, Tạ Trí Thanh đã nhanh chóng chuộc về lại, chỉ là Tạ Cửu làm người vô cùng kiêu ngạo, không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ chán nản bất lực của nàng, chắc chắn sẽ không dễ dàng tiếp nhận giáp đỡ. Bây giờ thấy nàng có thể thu hồi ngọc bội, nghĩ rằng chắc hẳn Tạ Trí Thanh đã phải tốn không ít tâm tư. Khương Lệnh Uyển tự nhận bản thân không hề thiện tâm như Tứ tỷ tỷ của nàng, nhưng nhiều năm thầy trò, tóm lại vẫn có chút tình nghĩa, lúc trước nàng đã đề cập chuyện này với Chu thị, Chu thị vốn rất cảm kích Tạ Cửu, đương nhiên sẽ thêm chút bạc cho nàng, có điều nàng cũng sợ Tạ Cửu nghĩ nhiều, nên cũng chỉ dám thêm một chút.

Khương Lệnh Uyển bước ra khỏi chỗ học, lúc nàng mới cảm thấy cả người trở nên khoan khoái. Khương Lệnh Uyển nhìn dáng vẻ này của Lục muội muội, hai con mắt nheo lại hiện rõ ý cười: “Tâm tình của Lục muội muội gần đây hình như rất tốt.”

Bị nhìn ra rồi.

Khương Lệnh Uyển che mặt cười, “Đúng là không tệ.” Dù sao nàng và Lục Tông coi như tâm đầu ý hợp. Nàng nhìn Tứ tỷ tỷ của mình, mắt thấy Tứ tỷ tỷ chuẩn bị cặp kê, bà mỗi đều đã lục tục tới cửa làm mai. Tứ tỷ tỷ tuy là thứ nữ, nhưng xét trong hầu hết gia tộc, lại là một người cực kỳ xuất sắc, Tứ tỷ tỷ nàng sau khi gả đi chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi. Nhưng mà, cô nương tốt không lo không có chỗ gả, Tứ tỷ tỷ nàng chỉ mới vừa cặp kê thôi, việc hôn nhân này là chuyện cả đời, đương nhiên là phải chậm rãi lựa chọn. Hơn nữa bên trên còn có một Khương Lệnh Dung, Khương Lệnh Huệ, việc hôn nhân vẫn chưa cần gấp gáp.

Son Trà mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc bích, gương mặt nhỏ đỏ bừng chạy tới nói: “Lục tiểu thư, Di An quận chúa đến thăm tiểu thư.”

Di An quận chúa.

Khương Lệnh Uyển mỉm cười, lúc này mới nhanh chóng đi Ngọc Chi viện chiều đãi Di An quận chúa.

Nàng vừa vào nhà, liền nhìn thấy Di An quận chúa ngồi trên ghế tử đàn thường mai, búi tóc chải một kiểu đơn giản, mặc một bộ xiêm y bằng gấm màu hồng nhạt, trang phục đoan trang khéo léo, đang nói chuyện với mẫu thân nàng. Khương Lệnh Uyển đi tới, nhìn về phía nàng gọi một tiếng, “Gia Nguyệt.”

Chu thị lại nghiêm mặt nói: “Lễ nghi ngày thường nương dạy cho con chạy đâu hết cả rồi?”

Di An quận chúa nói: “Phu nhân, con và Xán Xán vừa gặp đã quen, là con nói muội ấy gọi con như vậy, hơn nữa, gọi như vậy sẽ thân thiết hơn.” Nét mặt của nàng vô cùng thân thiết và ôn hòa, tuy rằng không xán lạn tràn đầy sức sống như những cô nương cùng tuổi khác, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thoải mái tự tại, không hề có chút nào giống như giả bộ, càng không yếu ớt như tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ, nhìn giống như một tiểu cô nương yên tĩnh nội liêm.

Chu thị cũng biết, mấy ngày nay, nữ nhi rất thường đến phủ công chúa để thăm Di An quận chúa, xem như là bù đắp sai lầm của nhi tử. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Di An quận chúa, nàng thật sự rất yếu, có thể dễ dàng thấy được, tiểu cô nương này là một người yếu đuối mong manh. Nhưng tính cách của nàng lại rất tốt, được cả gia đình sủng ái, nhưng lại có thể ôn hòa hữu lễ như vậy, đúng là khó được.

Khương Lệnh Uyển tiếp xúc nhiều với Di An quận chúa, đương nhiên là hiểu rõ tính cách của nàng, động tác cũng ít đi mấy phần câu nệ, nhanh chóng nói với Chu thị: “Nương, ngài đi trước đi, để con tiếp Gia Nguyệt là được. Ngài ở lại chỗ này, tiểu cô nương chúng con nói chuyện sẽ không tiện.”

Chu thị cũng biết mình ở lại sẽ không tiện, thấy tính cách của Di An quận chúa tốt như vậy, nàng cũng rất yên tâm, tùy ý để hai tiểu cô nương ở lại nói chuyện. Thấy Chu thị đi rồi, Khương Lệnh Uyển mới ngồi xuống bên cạnh Di An quận chúa, tình tế đánh giá một chủ, lại cười nói: “Muội thấy khí sắc của tỷ hình như đã tốt hơn rất nhiều.”

Di An quận chúa nói: “Ừm, đúng là đã tốt hơn rất nhiều.” Nàng nhìn tiểu cô nương trước mắt, gương mặt tròn tròn đỏ ửng, vô cùng hâm mộ nói: “Nếu như tỷ có thể khỏe mạnh như muội thì tốt rồi, chỉ là tỷ...”

Khương Lệnh Uyển nắm lấy tay Di An quận chúa, nói: “Tỷ nha, đừng suy nghĩ lung tung. Bây giờ trong viện đang nở hoa, chúng ta cùng đi xem đi, tâm tình sẽ tốt hơn nhiều, có được không?”

Di An quận chúa gật đầu.

Hai người cùng nhau ra ngoài, bên ngoài đã có người vừa mới học xong hấp tấp chạy đến.

Vì đi gấp, cho dù đã kịp dừng lại, nhưng cũng va phải tiểu cô nương trước mắt.

Khương Dự ngăn ra, lúc này đúng là lại dẫm phải vết xe đổ, nhanh chóng kéo người lên.

Di An quận chúa giương mắt nhìn nam tử trước mặt, hai người cách nhau rất gần, nhất thời gương mặt liền đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu.

Khương Dự nhanh chóng buông tay, lắp bắp nói: “Xin lỗi, ta... muội không có chuyện gì chứ?”

Khương Lệnh Uyển thật sự bó tay với ca ca này của nàng, nhủ chặt lông mày nói: “Ca ca, ca phải bỏ cái tính hấp tấp này đi thôi, cả tật xấu va phải người khác này cũng phải bỏ ngay. Nếu như ca lại khiến Gia Nguyệt hôn mê, ba vị Hoắc công tử tiếp tục tha cho ca mới là lạ.” nói xong liền quan tâm nhìn Di An quận chúa một lượt, thấy tiểu cô nương thân thể kiều nhỏ chẳng những không trở nên trắng bệch, hơn nữa còn trở nên hồng hào. Khương Lệnh Uyển ngờ ngợ, đương nhiên cũng biết tiểu cô nương đang thẹn thùng. Nàng đột nhiên nhớ tới mỗi lần Di An quận chúa nói chuyện với nàng, chỉ cần nghe nàng nói tới ca ca, giống như là sẽ trở nên chăm chú.

Khương Lệnh Uyển cầm lấy tay nàng, lại liếc nhìn ca ca nhà mình một chút.

Thấy lỗ tai hần nóng lên, nam nhân da dày thịt béo, quả là vô cùng ít khi thấy hần ngượng ngùng.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ thăm dò ý tứ của Chu thị, nhưng nàng vẫn chưa đề cập đến chuyện của ca ca.

Ấn tượng của Chu thị đối với Di An quận chúa đúng là không tồi, chỉ là vừa nghĩ đến tiểu cô nương thân thể suy nhược kia, lại thở dài: “Đứa nhỏ Di An này, quả thật không tệ, chỉ là thân thể quá kém, sau này sợ là phải thật sự chú tâm điều dưỡng.”

Sắc mặt Khương Lệnh Uyển trở nên âm trầm.

Đời trước Di An quận chúa và ca ca đều bị người bên gối phản bội, nếu như đời này ca ca có thể thích Di An quận chúa, mà Di An quận chúa cũng để ý ca ca, như vậy hai bên đều tình nguyện, không thể nào tốt hơn được nữa. Nàng cũng biết Bảo Thiên thích ca ca, nhưng ở chuyện cảm tình, không phải một bên thích là có thể được. Giữa ca ca và Bảo Thiên, về tình về lý, nàng đương nhiên sẽ nghiêng về cảm thụ của ca ca. Lúc trước nàng vẫn lo lắng ca ca sẽ gãi và vết xe đổ Chu Lâm Lang mà ngã đến mức không thể đứng lên được, sau đó lại tiếp tục huyền não gia đình không yên, nếu như bây giờ ca ca không còn yêu thích Chu Lâm Lang, mà lại có ý với Di An quận chúa. Hơn nữa Di An quận chúa lại là một cô nương tốt, không nên để cho Lục Lễ chà đạp, nếu như có thể cùng một chỗ với ca ca nàng, vậy quả là một mối nhân duyên tốt.

Nhưng mà mẫu thân nàng tuy rằng có ấn tượng tốt với Di An quận chúa, nhưng lại không hề liệt tỷ ấy vào danh sách ứng cử viên con dâu của nương.

Lão tổ tông vẫn luôn nhắc đến việc hôn nhân của ca ca, muốn ôm chặt trai sớm, cho dù tính tình Di An quận chúa có tốt, nhưng sợ rằng cũng sẽ không đồng ý.

Khương Lệnh Uyển bật thốt lên: “Có cần phải đặt nặng việc sinh con như thế không?”

Chu thị biết được nữ nhi nàng là kiểu người không biết xấu hổ, lại cũng che chở cho Di An quận chúa, nghe xong lời của nàng, tất nhiên là không thích, nhưng có một số việc nữ nhi không hiểu, nàng cũng không thể giải thích cặn kẽ, “Xán Xán, con còn nhỏ tuổi, một số việc con không hiểu. Nhưng con phải nhớ, con nối dõi, là điều quan trọng nhất đối với một nữ nhân. Con không biết, trước đây, khi nương vừa mới gả vào, lão tổ tông cũng không hài lòng nương, sau khi có ca ca con, thái độ của lão tổ tông với nương mới tốt hơn một chút. Nhị thẩm thẩm của con, cũng như vậy.”

Khương Lệnh Uyển mím môi, nhất thời không thể phản bác.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển tắm rửa xong liền lên giường, nhưng nàng lại trần trọc khó có thể ngủ được.

Nương thương thức Gia Nguyệt như vậy, nhưng bởi vì vấn đề con cái lại loại bỏ tỷ ấy khỏi phạm vi tuyển con dâu của nàng.

Điểm này kỳ thực nàng hiểu rất rõ.

Đời trước, thời gian đầu nàng gả cho Lục Tông tuy rằng trôi qua vô cùng tự tại, nhưng sau này lại vẫn chưa có con, xác thực là có không ít người chỉ chờ

sau lưng nàng. Thói đời chính là như vậy, nàng lại muốn độc chiếm Lục Tông, cho dù không thể sinh hài tử, nhưng vẫn không mở miệng đồng ý nạp thiếp cho hắn.

Khương Lệnh Uyển nằm trong chăn, tóc dài đen như mực xõa tung sau gáy, suy nghĩ một chút liền cảm thấy chóp mũi có chút chua xót, kéo chăn lên che lại mặt, sau một lúc mới thò đầu ra, hà miêng thở dốc.

“Cốc cốc cốc.” tiếng gõ cửa sổ.

Trời tối như mực, tuy rằng động tĩnh nhỏ, nhưng nàng vẫn có thể nghe được rất rõ.

Hồ hập Khương Lệnh Uyển hơi cứng lại. lúc này mới bước chân trần xuống giường, nhìn thấy có bóng người bên ngoài, lập tức giờ cây trầm sắc bén trong tay lên, cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Xán Xán, là huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Khương Lệnh Uyển mới để cây trầm trong tay xuống.

Nàng mở cửa sổ ra, đã hơn nửa đêm, hắn đang ở bên ngoài, dáng người cao gầy như trúc, mặc một chiếc áo choàng đen, sau lưng hắn là vầng trăng sáng tròn, ánh trăng nhẹ nhàng tỏa trên gương mặt của hắn, khiến cho ngũ quan vốn lạnh lùng giờ phút này lại trở nên nhu hòa. Hồ hập của nàng ngưng lại, có chút sững sờ nhìn hắn, sau đó mới ngưng ngừng nói: “Huynh... sao huynh có thể...”

Lần trước hắn nói muốn chủ động một chút, nhưng nàng thật không nghĩ tới hắn sẽ chủ động đến mức nửa đêm mò đến phòng nàng!

Khương Lệnh Uyển theo bản năng muốn đóng cửa sổ.

Lục Tông giờ tay lên cần, bàn tay hắn nắm lấy bàn tay của nàng, đôi mắt nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn của nàng, hơi nhú mày, mở miệng nói: “Khóc?”

Khương Lệnh Uyển thu tay về, sờ sờ mặt mình, phát hiện trên gương mặt có chút ẩm ướt. Nàng không phải một tiểu cô nương yếu đuối, chỉ là khi nhớ lại chuyện đời trước nàng liền cảm thấy có chút oan ức, trong lòng khó chịu. Nàng lau khô nước mắt, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Mơ thấy ác mộng, huynh đến đây làm gì?” Hơn nửa đêm, hắn không ngủ lại chạy tới tìm nàng? Hơn nữa, quan trọng nhất chính là... “Sao huynh có thể tiến vào?”

Đây là hậu viện của Vệ Quốc Công phủ, nếu như ai cũng có thể tùy tiện ra vào như vậy thì sao nàng có thể yên tâm?

Vậy mà Lục Tông lại vô cùng thành thật nói: “Đối với ta, đây không phải việc khó gì.”

Vào được cũng không phải chuyện nở mày nở mặt gì.

Khương Lệnh Uyển nhú mày không nói lời nào.

Hắn là chưa từng làm chuyện như vậy, hơn nữa nàng cũng cảm thấy chuyện này không thích hợp, Lục Tông lẳng lặng nhìn tiểu cô nương, nói: “Ta có thể vào ngồi một chút không?”

Cho dù bọn họ là hai bên tình nguyện, nhưng hắn cũng không thể đi tìm nàng vào buổi tối, lại còn lén lút như vậy a!! Đôi mắt Khương Lệnh Uyển hơi chuyển động, thấy hắn như vậy, không biết là tới từ lúc nào. Chỉ là, nàng cũng có điểm máu chó của nàng, chuyện này nếu như để nương biết được, một tầng da của nàng đảm bảo rằng sẽ bị lột xuống. Nàng hơi hạ mắt, vừa muốn mở miệng từ chối thì Lục Tông lại nói: “Lạc Châu có chuyện gấp, hoàng thượng mệnh cho ta ngày mai lập tức phải xuất phát, lát nữa ta sẽ rời khỏi Tấn thành.”

Khương Lệnh Uyển “A” một tiếng, “Vậy huynh đừng có quên phần thơm của muội.” nàng dừng một chút, sau đó mới như phải ứng được lời của hắn, đôi mắt sững sờ nhìn chăm chăm hắn.

Hóa ra là hắn muốn đến đây tạm biệt nàng sao?

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, nhất thời nhẹ dạ, trong đầu cũng nghĩ trước sau gì thì nàng cũng gả cho Lục Tông, chỉ cần cần

thận một chút, không để người bên ngoài biết, cho hấn vào ngồi một lát, hai người cũng không làm gì cả, như vậy cũng không phải không thể.

“Muội —— ”

“Thôi, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của muội, ta đứng ở đây nói với muội mấy câu rồi đi ngay.” hấn giương mắt nhìn nàng nói, “Lại gần một chút.”

Khương Lệnh Uyển nhăn nhó nhìn người đứng bên cửa sổ, chân tiến lại gần hấn một chút, mắt thấy Lục Tông liền nhuróng người vào, giờ tay kéo nàng vào lòng ngực. Người được mùi hương quen thuộc mà ấm áp của hấn, chớp mũi của nàng có chút chua chua, liền kéo lấy tay áo của hấn nói: “khôngsao, huynh vào đi. Đứng bên ngoài càng dễ bị người nhìn thấy, đến lúc đó nếu thanh danh của muội bị huynh làm hư, huynh cũng đừng trách cha mẹ muội sẽ đến tìm huynh tính sổ.”

Lục Tông ngăn người.

Khương Lệnh Uyển lại nói tiếp, nhưng nàng cũng không dám lớn tiếng: “không muốn thì huynh đi đi.”

Lục Tông cũng không phải ngốc, đương nhiên là vô cùng lưu loát nhay vào cửa sổ, hiện ngang tiến vào phòng. Khương Lệnh Uyển nhìn nam nhân trước mắt, nhất thời cảm thấy bản thân hấn là điên mất rồi, nàng nỗ lực đè ép ngữ khí để khiến bản thân bình tĩnh một chút, lo lắng hỏi: “thật khôngcó người nào nhìn thấy?”

Lục Tông gật đầu, “Muội yên tâm”

Vậy thì được, Khương Lệnh Uyển thở phào nhẹ nhõm, nàng nhìn hấn, đúng là có chút nhớ nhung, khóe miệng cong lên, nhất thời không lên tiếng. Lục Tông cúi đầu, thấy hai chân trắng nõn của nàng để trần, không khỏi liếc mắt nhìn nhiều hơn. Khương Lệnh Uyển nhận ra được ánh mắt của Lục Tông, lỗ tai liền đỏ lên, nhanh chóng đi đến bên giường đeo giày ngủ vào, sau đó phủ thêm một chiếc áo khoác, bao lấy bản thân thật chặt, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

nàng nhỏ giọng hỏi: “Huynh tới gặp muội, chính là vì muốn nói lời tạm biệt?”

Lục Tông nhìn cái đầu nho nhỏ của nàng, thật là đáng yêu, liền nói: “Ừm, đến để tạm biệt muội.”

Bỗng như nghĩ tới điều gì, Khương Lệnh Uyển nói: “Muội nghe nói các cô nương ở thành Lạc Châu không cần đội mũ trên đường, núi non dưỡng người, mỗi người ai cũng trong veo thanh lệ như nước, là nơi không ít mỹ nhân. Huynh đi ra ngoài, không cho phép mang bất luận cô nương nào về. Chúng ta vẫn chưa định chuyện hôn nhân, nếu huynh dám làm bừa, muội nhất định sẽ vô cùng tức giận. . .” Nàng càng nói, càng cảm thấy khôngđúng, vội sửa lại, “không đúng, cho dù định rồi, huynh cũng không thể —— ”

“Ta biết.” Lục Tông vui vẻ nghe nàng không ngừng nói chuyện, hấn có chút không muốn đi. hấn vốn cho rằng bản thân không phải người vì nhi nữ tình trường, đâu cũng là điều người bên ngoài đều nghĩ như thế, nhưng lúc này, hấn lại không thể không từ mà biệt. Nàng là người lòng dạ hẹp hòi, nếu như hấn đi mà không tự mình nói với nàng, ngày sau khi hấn trở về chắc chắn nàng sẽ giận dữ với hấn. hấn giờ tay xoa xoa đầu nàng, đúng là không nghĩ tới sẽ làm nhưng chuyện thân cận, hấn chỉ muốn đến xem nàng một lát, nhưng lại không thể kìm chế giang tay ôm nàng vào trong lòng.

hấn không nói lời nào, chỉ ôm nàng.

Khương Lệnh Uyển cũng không đành lòng đẩy hấn ra, chỉ bĩu môi nói: “Huynh biết là tốt rồi. Còn nữa, huynh nhất định phải nhớ kỹ chăm sóc cho bản thân.” Tính cách của hấn nàng hiểu rất rõ, đối với nàng thì vô cùng thận trọng, nhưng đối với chính bản thân lại rất qua loa.

Lục Tông “Ừm” một tiếng, hít sâu để lưu rõ mùi hương trên người nàng, giống như có thứ gì đó đang âm thầm phát triển trong lòng hấn, hấn đành phải nỗ lực không nghĩ đến những thứ này nữa, nói: “Chuyện này ta đã nói với cha, chuyện này là hiểu lầm. Bảo Thiên thích Khương Dự nên muội ấy nhất thời hồ đồ cho nên mới nói dối như vậy, chỉ là chung quy thì muội ấy cũng là muội muội của ta, ta rất hiểu, tính cách muội ấy không hề xấu, bây giờ đã nghĩ rõ ràng. Nếu muội trách Bảo Thiên, cứ tính lên đầu ta là được.”

hấn không hề che giấu chút nào khiến cho nàng có hơi kinh ngạc.

Chuyện này nàng cũng đã nghĩ tới, Vinh Vương có thể nhận định Chu Lâm Lang, đương nhiên không thể tùy tiện tin tưởng lời nói của người bên ngoài, trừ phi là người mà mình thân cận. Mà chuyện này là do Phan trắc phi nói với nàng, Phan trắc phi hấn là muốn nhìn nàng gây ra chuyện đáng cười, cho rằng nàng ái mộ Lục Tông, nhưng trong lòng Lục Tông lại chỉ có Chu Lâm Lang, cho nên chuyện này sẽ không phải là Phan trắc phi nóicho Vinh Vương, như vậy cũng chỉ còn lại có Lục Bảo Thiên. Lúc nghĩ tới chuyện này, nàng có chút khó chịu, dù sao nàng luôn coi Lục Bảo Thiên là bạn tốt, hơn nữa nàng ấy lại là muội muội ruột của Lục Tông, nhưng nói thẳng ra, Lục Bảo Thiên có thể thành thật nói ra chuyện nàng làm không phải cũng bởi vì ca ca nàng ấy thôi sao. Còn nàng, bản thân nàng không phải cũng có ích kỷ của riêng mình sao, hơn nữa... nàng còn vì ca ca không thích Bảo Thiên mà trong lòng cũng thờ phào một hơi.

“Muội không để trong lòng.” Khương Lệnh Uyển nói. Ngày ấy nàng tức giận cũng chỉ là tức giận với Lục Tông mà thôi. Ở trước mặt hấn, nàng có náo loạn cái gì như thế nào cũng không sao, bởi vì nàng biết Lục Tông luôn luôn nhường nhịn nàng.

“Ta sẽ trở về rất nhanh, muội cũng phải chăm sóc cho bản thân. Được rồi, ta không thể ở lâu, tránh làm hỏng thanh danh của muội.” Lục Tông nói xong, hai tay liền buông lỏng, không hề do dự, nhắc chân liền định ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển đột nhiên kéo lại ống tay áo của hấn.

Lục Tông quay lại, chưa kịp nhìn rõ, chỉ cảm nhận rằng nàng dường như có hơi chút do dự, nhưng sau đó lại đột nhiên nhón chân tiến tới gần hắn, hôn nhẹ một cái lên gương mặt, âm thanh kéo dài lại mềm mại khiến người nghe thấy trong lòng liền thoải mái, “Chờ huynh trở về, muội sẽ đưa cho huynh một lễ vật.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Lục Tông phụng chỉ đi Lạc Châu, chuyện này vẫn chưa ảnh hưởng gì đến sinh hoạt hàng ngày của Khương Lệnh Uyển, chỉ là trong đầu luôn mong nhớ một người, những lúc rảnh rỗi sẽ không nhận được nhớ tới hắn.

Cũng may Lục Tông nhiều nhất chỉ đi một hai tháng, cho dù có nhớ, thì hắn cũng rất nhanh liền trở về.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, rất nhanh đã đến cuối xuân. Khương Lệnh Uyển mặc một bộ xiêm y bằng lụa mới tinh màu đỏ gấm, trên áo thêu hai đoá mẫu đơn trắng, ngồi trên phòng của nàng, đôi chân thon mảnh lúc ẩn lúc hiện, ngồi trước gương bôi loại son môi mới chế tạo. Ngón tay trắng nõn lấy một chút, đưa lên chóp mũi ngửi, sau đó cong môi cười. Son môi trộn lẫn nước hoa đào, nghe thấy một cổ mùi hương hoa đào nhàn nhạt, so với hương hoa mai nhẹ thì có thêm vài phần tươi đẹp phần chấn tinh thần, rất thích hợp với tiểu cô nương.

"Lục tỷ tỷ, Lục tỷ tỷ..."

Thanh âm trẻ con giòn giã vang lên cùng với tiếng bước chân "Thích thích thích". Khương Lệnh Uyển không nhanh không chậm đóng hộp son lại để qua một lần, sau đó cầm lấy khăn tay lau đi chút son dính trên đầu ngón tay, sau đó mới xoay người lại, người đến chính là Hữu nhi tròn tròn đáng yêu.

Hôm nay Hữu nhi mặc trang phục màu xanh ngọc, trên đầu nhỏ đội một chiếc mũ quả dưa ngọc ngóe đáng yêu, gương mặt trắng mịn như nước, đôi mắt to đen láy như quả nho. Hữu nhi vui mừng chạy tới bên cạnh Khương Lệnh Uyển, ngẩng đầu lên nói: “Lục tỷ tỷ, hôm nay Thiên tiên sinh vừa khen đệ, khen đệ rất thông minh.”

Khương Lệnh Uyển thấy Hữu nhi giống như vừa học xong liền đến tìm nàng, không khỏi có chút vui vẻ, bóp bóp gương mặt nhỏ của bé nói: “Hữu nhi của chúng ta từ trước tới nay vẫn luôn rất thông minh, tiên sinh của Hữu nhi quả là tinh mắt.”

Hữu nhi gật gù đầu, biểu thị lời của nàng vô cùng có lý, sau đó liền hưng phấn kể lại những chuyện ngày hôm nay bé học được những điều thú vị lại cho Khương Lệnh Uyển: “Lục tỷ tỷ, Hữu nhi vừa mới học xong liền tới đây, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều người kỳ quái, đôi mắt màu xanh lam, rất đẹp, còn để lộ cánh tay, rất kỳ quái...”

Mắt xanh? Vậy không phải là người Đại Chu.

Ma ma đi theo Hữu nhi nhìn không được ý cười nói: “Người ta nói là Phù Châu vương tử và đệ nhất công chúa của Tây Khương quốc đến tiến cống vật phẩm.”

Tây Khương quốc.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày lại, giống như có chút ấn tượng. Đúng rồi, nàng nhớ tới chuyện này dường như đã xảy ra ở kiếp trước, Phù Châu vương tử và Huệ Kỳ công chúa đến tiến cống Đại Chu, đây vốn là chuyện tốt, nhưng Tây Khương quốc cho dù chỉ là một nước nhỏ, nhưng lại là quốc gia vô cùng tranh cường hão thắng, cho dù đến tiến cống cũng không chịu an phận, còn phải đến tỷ thí một chút. Đại Chu là nơi địa linh nhân kiệt, nhân tài trong Tấn thành nhiều nhiều lớp lớp, vốn cũng không sợ một tiểu quốc nơi biên giới, nhưng Phù Châu vương tử lại đề ra một yêu cầu vô cùng xảo trá, tỷ thí tổng cộng ba lần, cuối cùng Đại Chu chỉ thắng được một lần, khiến Thừa Đức để mất mặt, vô cùng giận dữ.

Hữu nhi nghiêng đầu nhỏ, chớp đôi mắt long lanh ngập nước nói: “Tên thật kỳ cục, đệ nhất công chúa họ đệ nhất sao? Bởi vì nàng ta là trưởng tỷ? Hay mỗi lần nàng kiểm tra luôn đứng số một?”

Khương Lệnh Uyển bị Hữu nhi chọc cười, nói: “Đương nhiên không phải, đệ nhất công chúa chỉ là tôn xưng, trên nàng còn mười mấy vị công chúa khác, cũng bởi vì vị đệ nhất công chúa này đáng yêu ngoan ngoãn được cha nàng yêu thích, cũng giống như Hữu nhi của chúng ta vậy, cho nên mới có được danh xưng này, Ừm... nếu như tỷ nhớ không lầm, khuê danh của vị đệ nhất công chúa này hình như gọi là Di Tang, đúng là một cái tên rất hay.”

Đôi mắt Từ ma ma sáng lên, không ngừng khen ngợi: “Lục tiểu thư quả là người có nhiều kiến thức.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, dù sao chuyện này khắp Tấn thành, không người nào không biết. Khương Hữu vừa đi, Khương Lệnh Uyển liền dùng

ngón tay để đếm ngày, Lục Tông đi đã được một tháng, hẳn là nửa tháng nữa sẽ trở lại.

Ngày tiếp theo, Vệ Quốc công phủ liền thu được thiệp mời, mời lão thái thái và Chu thị cùng vào cung dự tiệc.

Khương Lệnh Uyển đoán được sự việc sẽ xảy ra như ở đời trước, ba cuộc tỉ thí giữa Đại Chu và Tây Khương quốc, có thứ rất đáng để xem. Chỉ là Thừa Đức để vốn muốn thể hiện khí thế, không ngờ sau đó lại bị thua thảm hại. Loại yến hội này vốn không nên mời nữ quyến, có điều, trong này còn có một tầng ý tứ khác —— đó chính là muốn chọn một vị cô nương tài mạo song toàn trong Tần thành gả đi kết giao, đổi lấy giao hảo giữa hai nước.

Tây Khương quốc là quốc gia sống trên lưng ngựa, nhà trên sa mạc, gió thổi như lò nung, cho dù có được danh hiệu công chúa cao quý, thì tiểu thư khuê các nào cũng sẽ chẳng muốn đi. Hơn nữa Tây Khương quốc này còn có một danh hiệu kinh thế hãi tục, ví dụ như vì muốn duy trì huyết thống thuần khiết của hoàng thất, chỉ có huynh muội mới có thể kết hôn, còn người Tây Khương lại là quốc gia nam nhiều nữ ít, huynh đệ trong nhà có thể cộng thể, hoặc một nữ tử gả cho nhiều nam nhân... nói chung là, đối với cái nhìn của nữ tử Đại Chu, bất luận thể nào cũng không thể chấp nhận.

Chu thị nhận được thiệp mời cũng cảm thấy phát sầu, nhưng trên thiệp có ghi rõ ràng phải mang theo nữ tử tiến cung dự tiệc.

Cho nên, Xán Xán của nàng không thể tránh được.

Buổi tối hôm đó, Chu thị liền đến đây, cố ý căn dặn một phen, nói nữ nhi cần phải biết chọn lựa trang phục. Khương Lệnh Uyển cũng không ngốc, dù nẫu thân không nói, nàng cũng phải tiết chế bản thân. Đời trước nàng cũng như vậy, mặc một bộ trang phục không quá được chú ý, Phù Châu vương tử đương nhiên cũng không coi trọng nàng.

Có điều lúc này nàng không lo lắng chuyện trang phục, bởi vì nàng biết người không phải do Phù Châu vương tử lựa chọn, mà do chim Ngọc Châu do vương tử mang tới để chọn người.

Chim Ngọc Châu là thánh điều của Tây Khương quốc, các đời vương hậu của Tây Khương quốc đều do nó lựa chọn.

Thánh điều này cũng rất có linh tính, có thể nhận ra đâu là xử nữ, chọn ra một vương hậu vô cùng tiêu chuẩn. Cho nên mới nói, cho dù thánh điều có đậu xuống vai ai, đây cũng là mệnh định.

Khương Lệnh Uyển bắt đầu dĩ nói: “Nương, ngài yên tâm đi, nữ nhi không phải người thích làm chuyện náo động. Ngày mai nhất định sẽ mặc bộ trang phục bình thường nhất, đảm bảo sẽ giống như một tiểu nha hoàn.”

Nghe xong lời này, Chu thị mới yên tâm.

Nữ nhi của nàng rất yêu thích trang phục xinh đẹp, ngày mai lại là loại trường hợp như vậy...

Ngày kế, Khương Lệnh uyển cùng Chu thị xuất môn, mặc một bộ xiêm ý màu hồng nhạt, chất vải chỉ hơi tốt một chút, búi kiểu tóc nho nhỏ, trang phục vừa thích hợp với tiểu cô nương, lại vừa có vẻ biết điều không hề đáng chú ý, ngay cả khuôn mặt nhỏ cũng vô cùng sạch sẽ, chỉ thoa một lớp phấn mỏng màu hồng nhạt để nhìn cho có chút tinh thần.

Khương Lệnh Uyển lên xe ngựa, thấy Tô Lương Thần cũng ngồi xuống bên người lão thái thái, nàng có chút giật mình.

Nàng nhớ tới lão tổ tông cũng có mấy phần sủng ái Tô Lương thần, ngày ấy lão tổ tông tiến cung cũng chỉ mang Khương Lệnh Dung ngoan ngoãn hiểu chuyện, chỉ là... vừa nghĩ đến Khương Lệnh Dung âm u đầy từ khí của kiếp này, nàng cũng có chút hiểu được ý tứ của lão tổ tông.

Chu thị nhìn qua trang phục của nữ nhi, đúng là rất vừa lòng, lại tiếp tục dặn dò: “Chuyện tối hôm qua nương nhắc con, con đã nhớ kỹ chưa? Quý nhân trong cung rất nhiều, chúng ta phải tận lực làm tốt việc của mình, đừng để bị người khác bắt bớ.”

Hoàng cung tuy rằng hoa lệ, nhưng lại là nơi ăn tươi nuốt sống, chủ nhân bên trong mỗi người đều buồn chán đến tê nhạt, chỉ một chút xiu chuyện nhỏ vật vãnh cũng có thể phóng đại đến mức vô cùng, thực sự quá nhân rồi.

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn: “Nương, con biết rồi.”

Chu thị khẽ vuốt cằm, đánh giá Tô Lương Thần bên người lão thái thái, lại cười nói: “Nếu con có thể ngoan ngoãn bằng một nửa của tỷ tỷ, nương cũng sẽ yên lòng.”

Tô Lương Thần nhìn Chu thị, thấy rõ khinh thường trong mắt nàng. Bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, giương mắt, lạnh nhạt nói: “Cô cô ngài quá khen, mấy ngày nay mọi người cùng học tập ở Ngọc Thạch đường. Tà tiên sinh đã rất hài lòng biểu hiện của Lục biểu muội đây ạ.”

Hài lòng.

Khương Lệnh Uyển nói thầm trong lòng, mấy ngày trước đây nàng cũng bởi vì học tập không chuyên tâm mà bị Tà Cửu khê tay đây, Tô Lương Thần cũng không phải không biết.

Lão thái thái nhìn tôn nữ bảo bối, cười tủm tỉm ngoắc tay: “Xán Xán, đến đây ngồi với nãi nãi.”

Nhìn lão thái thái, Khương Lệnh Uyển vui vẻ cười ngồi xuống bên cạnh, thân mật kéo tay lão thái thái, thanh âm mềm mại nói: “Xán Xán còn tưởng rằng nãi nãi có Lương Thần tỷ tỷ rồi thì sẽ không yêu Xán Xán nữa.”

Hôm nay Lão thái thái chải kiểu tóc đứng tuổi, trang sức bằng phi thủy, dây chuyền vòng vàng vô cùng quý phái, xiêm y bằng vải gấm màu hoa hồng, những đóa hoa trên thân áo đều được thêu bằng chỉ vàng, rất quý khí trang trọng. Lão thái thái cung chiêu ôm tiểu tôn nữ vào trong lòng, cười khôngkhep được miệng, xoa xoa gò má của tiểu tôn nữ, nói: “Nhìn con đi, con và Lương Thần tỷ tỷ của con đều là miếng thịt trên mu bàn tay của nãi nãi a, môi hờ răng lạnh, là ai thì nãi nãi cũng đều yêu thương”

Khương Lệnh Uyển cười cười, dựa vào bên người lão thái thái, liếc mắt nhìn Tô Lương Thần đang ngồi bên cạnh.

Xe ngựa của Vệ Quốc công phủ tiến vào hoàng cung, mọi người lúc này mới có vẻ trở nên câu nệ. Tuy rằng ngày thường Khương Lệnh Uyển thích đùa giỡn, nhưng ra bên ngoài nàng vẫn thể hiện được khí khái thực nữ của một vị tiểu thư quý tộc, chuyện này không thể làm khó được nàng. Xuống xe ngựa, sau đó mọi người được cung nữ hướng dẫn mọi người đến Quỳnh Hoa đài. Chu thị vốn còn có chút không yên lòng với nữ nhi, nhưng nhìn thấy cử chỉ khéo léo của Khương Lệnh Uyển, trong lòng nàng liền thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi vào điện, Khương Lệnh Uyển liền đưa mắt tìm Di An quận chúa, tìm được người liền vui vẻ nói: “Gia Nguyệt.” Sau đó cúi đầu hành lễ với Minh Hoa trưởng công chúa.

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, hai mắt cũng sáng lên, thấy trang phục nàng hôm nay có vẻ bình thường, đương nhiên cũng hiểu được dụng ý.

Sắc mặt nàng trông đã tốt hơn, nhìn Khương Lệnh Uyển cười nói: “Vốn ta còn cho rằng bữa tiệc sẽ còn rất lâu mới tổ chức, nhưng bây giờ nhìn thấy Xán Xán ta liền an tâm”

Di An quận chúa quay về phía Chu thị và lão thái thái để tiếp đón, nhìn thấy Tô Lương Thần bên người lão thái thái, hai người đã gặp mặt một lần ở Vệ Quốc Công phủ, trí nhớ của nàng xưa nay rất tốt, có thể gặp một lần liền không quên, đương nhiên cũng khách khí gọi một tiếng "Tô cô nương".

Hai tiểu cô nương thân thiết ở chung một chỗ, đương nhiên là có rất nhiều chuyện nói không hết.

Sau đó toàn gia của Trung Dững Hầu phủ cũng tiến vào.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Tranh mặc một bộ xiêm y bằng lụa, chân bước từng bước nhỏ, không khỏi cảm thấy buồn cười. Tiết Tranh cũng nhìn thấy nàng, vừa định lớn tiếng chào hỏi, nhưng lại đụng phải đôi mắt như dao của mẫu thân nhà mình, lập tức liền ngậm miệng, chờ sau khi ngồi xuống bên cạnh Khương Lệnh Uyển, nàng mới hạ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên Tây Khương vương tử này, đúng là muốn ta đến chịu tội mà.”

Tiết Tranh ngồi bất động, hình ảnh này chính là một vị danh môn quý nữ kiều mị đoan trang, nhưng chỉ cần hơi động một chút, trong khi nàng giơ tay nhắc chân liền tỏa ra một loại cảm giác nồng đậm khí khái nam tử.

Khương Lệnh Uyển kéo ống tay áo Tiết Tranh, ra hiệu cho nàng ngồi lại đoan chính.

Trước khi xuất môn, Tiết Tranh được mẫu thân của mình dụng tâm giáo huấn qua một hồi, nàng cũng không phải không biết là người, đương nhiên là rất ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả uống nước cũng chỉ uống từng ngụm từng ngụm. Cử chỉ này, đủ để có thể đem đi lừa gạt người bên ngoài. Khương Lệnh Uyển nhìn, thỏa mãn gật đầu, vị Tranh biểu tỷ này của nàng, cũng coi như trẻ nhỏ dễ dạy.

Lúc này, một vị công công liền phát cây phát trần trong tay, giọng nói lạnh lạnh vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm".

Lúc này mọi người liền nhanh chóng để chén nước trong tay mình xuống, quỳ nghênh thánh giá.

Sau khi hành lễ xong, Khương Lệnh Uyển lần nữa ngồi xuống vị trí của mình, nhìn Thừa Đức đế mặc long bào vàng óng, uy nghi bệ vệ, gương mặt của hắn đúng là có mấy phần giống với Vinh Vương, chỉ là, người làm hoàng đế nói sao thì cũng có chút không giống, khí thế không gian tự uy này, khiến người nhìn không nhịn được run rẩy. Còn vị hoàng hậu ở bên cạnh, mặc phượng bào tinh xảo hoa lệ, đầu đội mũ phượng, trang dung tinh xảo, nhìn cũng biết là một vị chủ nhân khó dây dưa. Vừa nghĩ tới hoàng hậu này không thích Lục Tông, Khương Lệnh Uyển liền như bị đụng phải tâm bệnh, không hề có chút ấn tượng tốt gì với vị hoàng hậu này.

Sau đó, Thái tử và Cửu công chúa cũng tiến vào.

Thái tử mặc xiêm y màu đỏ nhạt, đầu đội kim quan, mặt mày anh tuấn như ngọc, khí khái tuấn lãng. Khương Lệnh Uyển hơi liếc mắt nhìn cửu công chúa bên người Thái tử, nếu nàng nhớ không sai, vị cửu công chúa này hiện nay cũng đã mười ba, chỉ nhỏ hơn này mấy thái, nhưng mà... đời trước, chim Ngọc Châu đã đậu trên vai của công chúa.

Khương Lệnh Uyển hơi hạ mắt.

Dưới gối hoàng hậu chỉ có một vị thái tử, cho nên cũng có mấy phần thương yêu đối với vị cửu công chúa thông minh lanh lợi này, cửu công chúa cùng đáng yêu hiểu chuyện, cũng rất được Thừa Đức đế yêu thích, nhưng đường đường là đại quốc, đương nhiên là không thể nói chuyện không giữ lời, cho dù Thừa Đức đế có yêu thương cửu công chúa đến bao nhiêu, thì cửu công chúa vẫn phải gả đến Tây Khương quốc. Có điều theo như nàng nhớ, cửu công chúa tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng lại là người có đảm có mưu, nếu đổi thành người khác, phỏng chừng sẽ còn khóc lóc van xin, nhưng cửu công chúa chỉ mỉm cười tiếp nhận, biểu thị nàng nguyện ý hòa thân. Chỉ là Phù Châu vương tử chết sớm, cửu công chúa gả ra ngoài chưa tới hai năm đã thành quả phụ, sau đó Nhị vương tử từ kế vị, cửu công chúa lại tái giá với Nhị vương tử, vị vương tử này cũng là một người biết tranh đoạt, sau khi ngồi vững bảo tọa, thái độ của hắn đối với cửu công chúa cũng rất tôn trọng, hai người phu thê ân ái, sau khi mang thai liền sinh hạ một đôi long phượng thai.

Có điều... Những chuyện này cũng không liên quan gì tới nàng.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Tranh không có động tĩnh gì, lúc này mới xoay người nhìn nàng một chút, chỉ thấy nàng đang ngo ngắc nhìn thái tử và cửu công chúa, lúc này mới hỏi: “Tranh biểu tỷ, làm sao vậy?”

Thấy sắc mặt Tiết Tranh không tốt, hơi hạ mắt, lúc này mới cầm lấy cái chén uống một ngụm, có lẽ vì uống quá gấp, đột nhiên liền bị sặc.

Khương Lệnh Uyển nhanh chóng vỗ vỗ sống lưng cho nàng.

Thái tử nghe tiếng quay đầu, nhìn tiểu cô nương mặc bộ xiêm y màu xanh lam ngồi ở góc bên trái, không nhìn được nhìn thêm một chút, sau đó dường như chợt dạ vội vã rời mắt, không tiếp tục nhìn nữa. hấn lửa nàng lâu như vậy, với tính cách của nàng, sau khi gặp lại phỏng chừng sẽ không nhìn được đánh hấn một trận.

Tiết Tranh lắc đầu một cái, nói: “Tỷ không sao.”

Khương Lệnh Uyển lo lắng vô cùng, sau đó lấy khăn thay nàng lau miệng, nói: “Nhưng mà, Tranh biểu tỷ, muội thấy sắc mặt không được tốt lắm...” Vị biểu tỷ này của nàng, thân thể từ nhỏ đến lớn vô cùng khỏe mạnh, rất ít khi sinh bệnh, ngày nào tinh thần cũng vô cùng sáng khoái, phần chấn vui vẻ, sắc mặt có khi nào trở nên tái nhợt như vậy?

Tiết Tranh theo bản năng nắm lấy tay tiểu biểu muội, vẫn chưa ngẩng lên nhìn, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Chỉ là cảm thấy có chút không thoải mái.”

Khương Lệnh Uyển nhất thời hiểu rõ.

Cũng đúng, với tính tình của Tranh biểu tỷ đương nhiên không thích hợp với những trường hợp như thế này.

Bắt đầu nhập tiệc, cung nhân liền dâng hoa quả điểm tâm lên, trò hay chuẩn bị bắt đầu.

Phù Châu vương tử tiến vào, hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, sau đó liền nói: “Tiểu vương nghe nói Đại Chu nhân tài như mây, cho dù là nữ tử, tài nghệ cũng vô cùng thông tuệ tuyệt đỉnh, hôm nay có thể được thưởng thức rượu ngon từ Đại Chu, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Lúc này rượu đã qua ba tuần, tiểu vương đề nghị với hoàng thượng có thể mở trận luận bàn văn võ để cô vũ, từ chuyện này có thể kết nối giao hảo giữa hai nước, tại hạ cũng càng có thể mở mang được tầm mắt...”

Tiết Tranh bĩu mũi, bất mãn nói: “Tuy là mất xanh, nhưng dung mạo cũng không tồi. nói một hồi, cũng chỉ vì muốn tỷ thí a. Đại Chu chúng ta, còn có thể bị một tiểu quốc nói biên giới xa xôi đánh bại sao?”

Khương Lệnh Uyển nghe xong âm thanh xem thường của Tiết Tranh, không lên tiếng. Biểu tỷ của nàng võ nghệ cao cường, lòng tràn đầy một niềm ái quốc, hận nhất chính là bản thân là một nữ nhi, nếu không nàng đã sớm chạy ra ngoài bảo vệ quốc. Khương Lệnh Uyển cũng cảm thấy may mắn Tiết Tranh là nữ nhi, dù sao... Lục Tông và ca ca đã cùng lên chiến trường, nàng phải sống những ngày tháng lo lắng đề phòng, đương nhiên không thể để Tiết Tranh đi mạo hiểm thêm nữa. trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, vị biểu tỷ này của nàng tính tình lỗ mãng kích động y hệt ca ca của nàng, đời trước ca ca của nàng còn có Lục Tông che chở, nếu như không có Lục Tông...

Khương Lệnh Uyển néo néo bấp đuôi của mình, trầm nghĩ: Sao nàng lại nghĩ tới Lục Tông rồi?

Thừa Đức đế đương nhiên cũng xem thường loại tiểu quốc như vậy, chỉ là bây giờ Tây Khương quốc được một vị tân vương dẫn dắt, binh lực càng ngày càng mạnh, thời gian dài, chắc chắn không thể khinh thường. Hôm nay Thừa Đức đế vô cùng cao hứng, đương nhiên liền lập tức gật đầu đồng ý, rất nhanh liền định ra quy trình tỷ thí, cuộc so tài tổng cộng có ba phần: Trận đầu đấu văn, trận hai đấu nhạc, trận ba đấu võ.

Đệ Nhất công chúa Di Tang của Tây Khương quốc đứng dậy, chủ động nghênh chiến trận đầu đầu tiên.

Vị Di Tang công chúa này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng lại không giống người Tây Khương bình thường, da nàng trắng như tuyết đôi mắt xanh lam long lanh to tròn như nước, mặc trên người trang phục của Tây Khương, quần dài màu đỏ khảm đủ loại bảo thạch, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, mắt cá chân lộ ra một chuỗi vòng đeo chuông bạc.

Khương Lệnh Uyển nhìn người đầu là xem mặt, vị Di Tang công chúa này vóc người cao gầy, trước đột sau kiêu, cũng không biết là ăn gì lớn lên, hai khóa trước ngực được một loại áo yếm nâng đỡ làm cho càng tròn tròn đầy đặn giống như muốn làm rách cả miếng vải trước ngực. Vị nữ tử này, hiển nhiên là loại mà nam tử thích nhất, ngực đủ khiêu gợi, không bởi vì nhiều ánh mắt đổ dồn vào mà ngại ngùng. Khương Lệnh Uyển khen ngợi gật gù, nàng là nữ tử còn nhìn chăm chăm không chớp mắt, chứ đừng nói là nam tử, đôi con mắt như rơi cả xuống dưới đất.

Đời trước Khương Lệnh Uyển vẫn luôn theo đuổi cái đẹp, thấy loại yếm này của Tây Khương quốc, về nhà nàng lập tức đi tìm tòi nghiên cứu, loại yếm này không giống với Đại Chu bọn họ, không phải chỉ là một tấm vải đơn thuần, mà cố định vải lại thành dạng hai cá bát, ôm trọn lấy ngực, phần ngực sẽ sát lại với nhau, dễ dàng cố định hình dạng.

Đời trước nàng dụng tâm nghiên cứu, bản thiết kế vẽ rất đẹp, sau đó để Kim Kết làm hai cái cho nàng, cuối cùng... cuối cùng đều bị tên mãng phu Lục Tông kia xé hết.

Nghĩ đến hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập kia, Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên đỏ mặt.

A, kỳ thực nàng và Lục Tông, vẫn còn nhiều hồi ức tốt đẹp.

Mặt Khương Lệth Uyển đỏ bừng, Di An quận chúa ngồi bên cạnh thấy vậy lo lắng hỏi: “Xán Xán, muội không thoải mái sao?”

Khương Lệth Uyển nhanh chóng lắc đầu, đáp ứng nói: “không... không có chuyện gì.”

Đều do Lục Tông!

Khương Lệth Uyển không nghĩ tới Lục Tông nữa, tiếp tục xem kịch vui.

Đối chiến với Di Tang công chúa, Đại Chu đương nhiên không thể để nam tử ra nghênh chiến, nếu không sẽ bị người ta nói Đại Chu bắt nạt một nữ tử yếu đuối. Di Tang công chúa cũng là người thoải mái, chủ động nói: “Nghe nói Tần thành là nơi nuôi dưỡng ra rất nhiều vị tài nữ, theo như Di Tang biết, vị công nương nổi tiếng nhất xuất thân từ An Vương phủ, Di Tang ngưỡng mộ đại danh của cô nương đã lâu, muốn luận bàn một ván với Chu công nương.”

Dứt lời, dưới chỗ ngồi lập tức truyền đến tiếng ồn ào.

Chu Lâm Lang xác thực là danh môn khuê nữ tài năng xuất chúng, tài mạo song toàn, người gặp người khen, nhưng không ngờ danh tiếng của nàng ta lại lan ra tận Tây Khương quốc... Nếu như hôm nay có thể thắng được vị Di Tang công chúa này, vậy địa vị của vị của Chu công nương ở Tần thành e rằng sẽ nâng lên một bậc.

Chu Lâm Lang vừa nghe, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Nàng quay đầu nhìn sắc mặt của mẫu thân, liền thấy An Vương phi vô cùng đắc ý mỉm cười, hiển nhiên, có một nữ nhi như vậy, quả thật khiến cho nàng nở mày nở mặt.

An Vương lập tức dẫn Chu Lâm Lang bước ra khỏi ghế ngồi, ánh mắt của mọi người cùng rơi xuống trên người vị tiểu cô nương này, thấy tuổi nàng còn trẻ, mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn xinh đẹp thêu hồng mai tinh xảo, tóc được búi lên bằng một cây trâm ngọc, trang phục vốn vô cùng khiêm tốn, nhưng gương mặt trắng nõng trắng nõn, xinh đẹp không tì vết, mắt hạnh hững hờ hơi khép, khiến cho hoa nguyệt cũng phải e thẹn, mảnh mai sạch sẽ, xinh đẹp đoan trang.

Thừa Đức đế rất coi trọng An Vương, Chu Lâm Lang cũng từng có mấy lần cùng An Vương phi tiến cung diện kiến hoàng hậu nương nương, bây giờ Thừa Đức đế nhìn Chu Lâm Lang, đương nhiên cũng quen mắt, ngay tại trước đại điện khen An Vương biết cách dạy nữ nhi. An Vương khiêm tốn trả lời lại, sau đó trực tiếp đề Chu Lâm Lang tham gia tỷ thí, cách ăn nói và cử chỉ của Chu Lâm Lang rất tự nhiên hào phóng, càng nhận được rất nhiều ánh mắt khen ngợi của mọi người.

An vương phi hướng mắt về phía Chu thị, khóe miệng mỉm cười, giống như khiêu khích.

Chu thị không thể nhìn nổi điệu bộ này của nàng ta, trong lòng vô cùng buồn bực.

Khương Lệth Uyển nhìn hai người, đều đã làm mẫu thân, nhưng không thể hiểu được tại sao An Vương phi này vẫn còn ấu trĩ như vậy, thật là buồn cười. Chỉ là... Nàng nhớ lại trận tỷ thí này ở kiếp trước, Chu Lâm Lang đã thua.

Chu Lâm Lang học đủ tứ thư ngũ kinh, trăn văn đầu này, cho dù là làm thơ hay đối câu, cũng không thể làm khó được nàng ta. Đáng tiếc, Chu Lâm Lang không biết, Tây Khương quốc không thích làm thơ, Di Tang công chúa nhận một chiếc hộp nhỏ làm bằng bảo thạch từ trong tay của tỷ nữ, mở hộp ra, không phải vàng bạc châu báu, mà là một túi hương.

Di Tang công chúa nói: “Đây là Giã Là hương nổi tiếng của Tây Khương quốc, mùi thơm ngát, thanh nhã vô cùng, đây là một loại túi hương đơn giản, nhưng để trong cung điện, hương thơm có thể để tận ba ngày mà không bay hương. Trận tỷ thí này, Di Tang đương nhiên không suy nghĩ nhanh nhẹn bằng Chu tiểu thư, không thể so thí từ, chỉ xin đặt một vấn đề.”

Chu Lâm Lang cho rằng Di Tang công chúa muốn hỏi những loại hương thơm có thể so sánh, khóe miệng mang theo nụ cười khéo léo, nhỏ giọng trả lời: “Kính xin công chúa ra đề.”

Di Tang công chúa lấy túi hương trong tráp ra, đi tới bên người Chu Lâm Lang.

Vóc dáng của Di Tang công chúa cao hơn Chu Lâm Lang nửa cái đầu, nhưng Chu Lâm Lang lại tràn đầy tự tin, khí tràng không hề thua kém. Di Tang công chúa mở túi hương lấy ra hương liệu, bỏ vào bên trong lưu hương, nói: “Bỏ một cây Giã Là hương vào trong lửa, đốt xong cần tổng cộng khoảng hai khắc, chỉ là tính chất của hương liệu không đều, nếu chia đôi ra để đốt sẽ chỉ mất nửa thời gian, nhưng vẫn chưa tới một khắc, bây giờ Di Tang muốn Chu tiểu thư đốt hết túi hương này, trong vòng một khắc...”

Di Tang công chúa nói xong, liền hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, nói: “Đây chính là câu hỏi của Di Tang.”

Nghe xong lời của Di Tang công chúa, ánh mắt mọi người đều đưa về phía lưu hương, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến biện pháp để giải đề. Chu Lâm Lang nghe xong, cũng đứng người đứng tại chỗ, bình tĩnh một lúc, nàng nghĩ đến một đáp án, nhưng lại lập tức phủ định. Nàng ngăn người, phát hiện vấn đề này nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại vô cùng xảo trá, tính chất của hương liệu cũng không đều, nếu chia làm hai phần, vậy đốt hết một phần cũng không phải một khắc... Như vậy...

Di Tang công chúa nhìn Chu Lâm Lang nói: “Mời Chu tiểu thư đưa ra câu trả lời.”

Chu Lâm Lang cảm thấy lạnh cả người, liếc mắt nhìn về phía An Vương phi, sau đó như sợ nhận được ánh mắt thất vọng, lập tức liền dời đi, nỗ lực để bản thân bình tĩnh nghĩ biện pháp.

Nhất thời, trong toàn cung điện, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Di An quận chúa hình bộ dạng của Chu Lâm Lang, lại nhìn Khương Lệnh Uyển bên cạnh, ghé vào tai nàng nói: “Đề này tỷ chưa từng nghe qua, Di Tang công chúa này quả là biết làm khó dễ người ta, nếu như Chu tiểu thư không giải được cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.”

Cũng đúng, Chu Lâm Lang cho dù có thông tuệ đến mức nào thì cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi mà thôi.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Lâm Lang đang đứng ngây người giữ điện, nâng tay, thanh thoi cắn một miếng điểm tâm, nhướn mày nói: “Kỳ thực, đề này không khó.”

Di An quận chúa ngẩn ra.

Khương Lệnh Uyển nhìn Di An quận chúa, mím môi cười, sau đó khẽ sát bên tai nàng nói. Di An quận chúa nghe xong, đôi mắt tròn trĩnh lên, thốt lên kinh ngạc: “thì ra...”

Xuýt. Khương Lệnh Uyển nhìn Di An quận chúa ra hiệu cho nàng im lặng, bây giờ không khí vô cùng yên lặng, các nàng lén tán gẫu đã có chút vô lễ.

Thừa Đức đế vốn mang ý cười, nhưng sau khi thấy Chu Lâm Lang một chữ cũng không thể nói ra, ý cười trên mặt liền dần thu lại. Mãi cho đến khi kết thúc thời gian quy định, lúc này mới tuyên bố kết quả tỷ thí. Chu Lâm Lang hạ mắt, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ, đây chính là lần đầu tiên nàng chịu thất bại như vậy. Di Tang công chúa đứng ra an ủi: “Chu tiểu thư đừng để trong lòng.”

Chu Lâm Lang miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Kính xin công chúa giải thích nghi hoặc.”

Di Tang công chúa xoay người, nhìn về phía các vị nữ quyền nói: “Không biết ở đây có tiểu thư nào biết đáp án hay không?”

Thừa Đức đế cảm thấy mất mặt, nhưng dù sao cũng có ba phần thí, trận này thua cũng không quan trọng, xem như để cho Tây Khương quốc chút mặt mũi, dù sao vẫn còn có hai cuộc tỷ thí. Hắn nói: “Nếu như có vị tiểu thư nào ở đây biết được đáp án, cứ mạnh dạn đứng ra, chỉ cần trả lời, ắt sẽ có thưởng.”

Dứt lời, liền thấy một vị tiểu thư bước ra khỏi chỗ ngồi, bước đi khoan thai, dáng vẻ khéo léo. Khương Lệnh Uyển sững sờ, nhìn chằm chằm Tô Lương Thần, trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc.

Đời trước... rõ ràng không có chuyện như vậy.

Tô Lương Thần hành lễ với Thừa Đức đế và hoàng hậu, biểu thị rằng bản thân đã có đáp án. Thừa Đức đế nghe xong mặt rùng rùng vui vẻ, hỏi họ tên xong mới để cho nàng giải đề. Tô Lương Thần nhìn Di Tang công chúa, hành lễ với nàng, sau đó mới rút cây hương liệu ra khỏi túi hương, sau đó đồng thời nhóm lửa vào hai đầu, lửa cứ như vậy cháy từ hai đầu cây hương liệu lan vào phần thân.

Sau đó mới đặt lại phần tro của cây hương liệu đã đốt xong vào lại lư hương.

Tô Lương Thần chậm rãi nói: “Lúc này công chúa đã nói, Giã Là hương muốn đốt hết tổng cộng cần hai khúc, nhưng tính chất lại không đồng đều, chia một nửa ra đốt lại chưa tới một khúc. Vậy đáp án chính là phải cùng đốt hai đầu. Nơi hai ngọn lửa tụ lại làm một khẳng định không phải là chính giữa, nhưng thời gian để đốt cây hương liệu này chắc chắn chỉ bằng một nửa so với chỉ đốt bằng một đầu, cũng chính là một khúc.” Nàng dừng lại một chút, mỉm cười nói, “Công chúa, không biết lời dân nữ nói có đúng hay không?”

Di Tang công chúa nghe xong, vô cùng sang khoái nở nụ cười: “Vị tiểu thư này thực thông minh, đây chính là đáp án chính xác.”

Tên tuổi của Tô Lương Thần cảm bản không cách nào so sánh được với Chu Lâm Lang, bây giờ nhờ trận tỷ thí này, lại khiến cho một Tô Lương Thần vô danh, bước ra ngoài hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tô Lương Thần mặc xiêm y trắng ngà, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười nhàn nhạt, dung mạo của nàng không hề thua kém Chu Lâm Lang... một cô nương như vậy, toàn Tấn thành sao lại không có người nào biết được?

Thừa Đức đế nghe xong, vô cùng vui vẻ.

Tô Lương Thần cúi đầu, quy củ trở lại chỗ ngồi, nhìn lão thái thái: “Ngoại tổ mẫu, con...”

Lão thái thái cười nói: “Hài tử ngoan, ngồi xuống đi.”

“Vâng.” Tô Lương Thần ngồi xuống, ánh mắt vô tình liếc nhìn về phía Khương Lệnh Uyển.

Di An quận chúa là một người thông tuệ, sao có thể không nhìn ra địch ý giữa hai người, chỉ là... nàng nhìn tiểu cô nương ở bên người, thấy đôi gò má còn mang theo chút mập mạp của trẻ con nhưng bây giờ đã lộ ra vẻ xinh đẹp của thiếu nữ, hơn nữa, đáp án kia, muội ấy cũng biết. Có thể nhìn ra được, nàng là người không thích sự huyền ảo.

Khương Lệnh Uyển không muốn là huyền ảo, đây là nguyên nhân chủ yếu, còn một nguyên nhân khác nữa, cũng bởi vì đáp án này là kiếp trước Lục

Tông đã nói cho nàng. Có điều, đây chỉ là một vấn đề cực kì đơn giản, chỉ là suy nghĩ không đúng hướng, nên sẽ đi đến ngõ cụt, đương nhiên là không nghĩ ra được biện pháp, nếu như thanh đổi cách nghĩ, đáp án rất nhanh sẽ lộ ra.

Tô Lương Thần từ bây giờ liền hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt. Chu Lâm Lang ngồi ở bên cạnh An Vương phi trong lòng âm thầm tức giận, nuốt không nổi cơn tức này, mãi cho đến trận thi đấu thứ hai mới chủ động ra sức, lấy công chuộc tội.

Chu Lâm Lang từ nhỏ đã học đủ cầm kỳ thư họa, hơn nữa, tiên sinh dạy đàn cho nàng chỉ là Vân tiên sinh, nhạc công có tiếng của Đại Chu. Có điều, một năm trước Vân tiên sinh đã đi chu du thiên hạ, trước khi đi có nói với Chu Lâm Lang, những điều có thể dạy nàng đã dạy, chuyện còn lại phải để bản thân Chu Lâm Lang tự đi ngộ

Trận đấu thứ hai, Di Tang công chúa đàn một khúc tỳ bà vô cùng đặc sắc, khiến cho toàn sảnh đường nghe đến ngây người, nhưng sắc mặt Chu Lâm Lang không hề thay đổi, đầu ngón tay bấm xuống phím đàn, đánh một khúc Bách Điều Hưởng Phụng đi sâu vào lòng người, sau lại hấp dẫn được một đàn chim khách, kỳ cảnh bậc này, không khỏi khiến mọi người há hốc mồm. Cuối cùng, đương nhiên là Chu Lâm Lang thắng được trận này, vô cùng có mặt mũi, hơn nữa còn có thể bảo vệ danh tiếng của mình.

Hai cuộc tỳ thí, Đại Chu đều thắng cả hai, kết quả kiếp này bị lệch khỏi kiếp trước, cũng vì có Tô Lương Thần đứng ra giải đề.

Kế tiếp là đấu võ, cực kỳ quan trọng.

Nội dung tỳ thí chính là cưỡi ngựa bắn cung.

Đại Chu những năm gần đây cũng chú trọng võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung là chương trình học không thể thiếu đối với con cháu quý tộc; mà người Tây Khương quốc bọn họ lớn lên trên lưng ngựa, mỗi một kĩ xảo, một động tác đều vô cùng điêu luyện, trận tỳ thí cuối cùng, hai bên có thể nói là lực lượng ngang nhau.

Phù Châu vương tử nói: “Tiểu vương nghe nói, thái tử là người vô cùng am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, nếu ngày hôm nay có thể so tài với thái tử, vậy đây chính là vinh hạnh của tiểu vương.”

Lời này vừa dứt, thái tử đang vốn định cầm lấy chén rượu liền khựng lại một chút, sắc mặt hơi trở nên trắng bệch.

Tiết Tranh lại theo bản năng nhìn về phía hắc, hai người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu mới tách ra.

Khương Lệnh Uyển cũng biết nội tình. Nếu nàng nhớ không lầm, thái tử này mấy ngày trước đây mới bị một vết thương ở chân, những bước đi khi này hẳn đều cực lực ẩn dấu, nhưng nếu như nhìn cẩn thận thì vẫn có thể nhận ra được. Đồi trước thái tử cạy mạnh, vẫn không chịu nói rõ, sau đó liền thất bại ở Phù Châu vương tử, khiến Thừa Đức đế vô cùng thất vọng.

Phù Châu vương tử mỉm cười nhìn thái tử, nói: “Sao vậy? Hay là Thái tử không muốn cho tiểu vương chút mặt mũi, không muốn tỳ thí với tiểu vương?”

Tiết Tranh siết chặt chén rượu trong tay, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, nàng muốn đứng lên, nhưng lại bị Khương Lệnh Uyển kéo lại, thấy giọng nói: “Tranh biểu tỳ, tỳ làm cái gì vậy?”

Tiết Tranh nói: “Tỳ không ưa gì bộ dáng này của tên vương tử kia, thái tử hắc... trên chân có thương tích, sao có thể thắng được tỳ thí?”

Nghe xong lời này, Khương Lệnh Uyển sững sốt, hỏi: “Tranh biểu tỳ làm sao biết được?”

Tiết Tranh mỉm cười, sắc mặt không tự nhiên nói: “Hai ngày trước, tiểu tử kia, không đúng... thái tử vì ta mà té khỏi lưng ngựa.”

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển tròn trĩnh lên, hiển nhiên là không thể ngồi rằng Tiết Tranh có quen biết với thái tử. Nàng tỉ mỉ suy nghĩ đến hành động vừa rồi của Tiết Tranh, hình như là từ sau khi thái tử tiến vào liền trở nên là lạ, nói như vậy... Sợ là hai người không không đơn giản chỉ là hơi có chút quen biết.

Tiết Tranh nói: “Hắn vì tỳ mà bị thương, tỳ giúp hắn ứng chiến, sao lại không thể?”

Khương Lệnh Uyển vội khuyên nhủ: “Tranh biểu tỳ tỳ đừng kích động.” Vì biểu tỳ này của nàng thanh danh đã như vậy, nếu lần tỳ thí này may mắn có thể chiến thắng Phù Châu vương tử, chuyện này đối với một cô nương cũng không phải là chuyện tốt gì. Hơn nữa tài cưỡi ngựa bắn cung của vị Phù Châu vương tử này nàng đã từng thấy qua, Tranh biểu tỳ của nàng cho dù có lợi hại, nhưng sợ rằng cũng không phải đối thủ của hắn.

Tiết Tranh thấy thái tử đang định đứng lên ứng chiến, vội vàng muốn đứng dậy, khi nàng đang định chạy ra ngoài, mới nhìn thấy một người đang từ ngoài cửa tiến vào.

Hắn mở miệng, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Thái tử đang bị thương ở chân, không tiện tỳ thí với vương tử, nếu như vương tử không chê, tại hạ nguyện ý chấp nhận thách đấu.”

Thanh âm nói năng vô cùng khí phách, lại vô cùng quen thuộc, Khương Lệnh Uyển nghe được liền cảm thấy vui vẻ, nhanh chóng giương mắt lên nhìn.

Người đứng ở cửa vóc dáng cao lớn, gương mặt tuấn mỹ vô song, mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, hoa văn thêu rập mạnh mẽ, chỉ cần hắt bóng yên một chỗ đã khiến mọi người cảm nhận được một luồng khí tràng khiếp người.

Nam tử như vậy, không phải Lục Tông của nàng thì còn có thể là ai được?

Khỏe miệng Khương Lệnh Uyển cong lên, trên mặt không giấu được vui mừng, nàng cũng không ngờ rằng Lục Tông lại về sớm như vậy.

Lục Tông là một người khiến cho người rất có cảm giác an toàn, giống như chỉ cần nhìn thấy hắn thì mọi chuyện dù khó giải quyết đến mấy cũng khiến lòng người không còn lo lắng. Nàng lấy lại tinh thần, vội vàng kéo Tiết Tranh về chỗ, nhỏ giọng nói: “Tranh biểu tỳ, ngồi xuống.”

Tiết Tranh thấy mẫu thân nàng giống như muốn nhào lên đánh người, đầu lập tức co rút lại, néo néo mu bàn tay của muội muội, yên lặng ngồi xuống.

Phù Châu vương tử nhìn thấy người đến, nhíu mày hỏi: “Người là người phương nào?”

Lục Tông hành lễ, thanh âm vang dội trả lời: “Thái tử đã từng nói với thần, nếu ngày khác hữu duyên, hy vọng có thể được tỳ thí một lần với Phù Châu vương tử. Chỉ là hôm nay chân của thái tử đang bị thương, không tiện luận bàn với vương tử. Từ nhỏ thần đã theo thái tử học cưỡi ngựa bắn cung, tuy rằng tài nghệ không bằng thái tử... nhưng nếu vương tử không chê, thần nguyện ý thay thái tử nghênh chiến.”

Thái tử nhìn Lục Tông, chậm rãi đi đến bên người hắn, giờ tay vô vô trường bào của hắn, nụ cười sang sảng nói: “Đúng vậy, cô mệnh người thay công nghênh chiến!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

Tỳ thí cưỡi ngựa bắn cung tổ chức tại thao trường của hoàng gia.

Thừa Đức đế và hoàng hậu ngồi bên trên, xung quanh còn có vương công đại thần cùng các vị nữ quyến ngồi hai bên trái phải của khán đài.

Lục Tông xuất hiện khiến Khương Lệnh Uyển vừa buồn vừa vui, vui vì hắn có thể bình an trở về, buồn... đó chính là kết quả của cuộc tỳ thí này.

Lục Tông là một người hiểu rõ tình thế, nếu như hôm nay hắn không ra mặt, Thái tử chắc chắn sẽ bại, khiến cho Thừa Đức đế mất mặt trước lán giềng, nhưng dù sao thì cũng không liên quan đến hắn. Cho dù hắn có không đến xia đến thì chuyện lớn hay chuyện nhỏ, hắn vẫn có thể phân biệt rõ ràng. Nhưng cho dù kết quả là Lục Tông thắng, thì vị hoàng hậu luôn luôn thích tính toán chi li kia cũng sẽ không vì vậy mà đánh giá cao hắn, nhưng nếu thua, chắc chắn sẽ đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu hắn.

một lát sau, đã thấy Lục Tông thay xong trang phục kỵ mã bước ra, theo sau là một gã sai vặt áo xanh đáng dắt một con ngựa. Dung mạo của Lục Tông vô cùng anh tuấn, không phải loại măng phu thô lỗ, hắn càng có vẻ như văn nhĩ ôn hòa, chỉ là trang phục kỵ mã màu này càng có vẻ thích hợp với hắn hơn áo gấm, nếu một người đầu tiên nhìn thấy hắn sẽ có cảm giác như vị thiếu niên này từ nhỏ đã cưỡi ngựa bắn cung chứ không phải làm thơ về tranh. Lần trước Lục Tông khai hoàn trở về, không ít quý nữ đã tận mắt nhìn thấy anh tư của Lục Tông, lần này khí thế lạnh lùng cùng với diện mạo bất phàm của hắn càng khiến cho những tiểu cô nương chưa định hôn nhìn thấy hắn liền ngượng cùng cúi đầu cười đỏ mặt xấu hổ, dung khăn lụa che đi nửa gương mặt, ánh mắt không nhìn được nhìn về phía hắn.

Đột nhiên, Lục Tông lại bất ngờ liếc mắt nhìn về phía khán đài.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, thấy hắn quay đầu lại, ánh mắt hai người lập tức chạm vào nhau.

hắn đang nhìn nàng.

Trong vô vàn người, ánh mắt đầu tiên của hắn vẫn có thể tìm được nàng.

Lòng Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nàng tự nhiên hơn các tiểu thư khuê các bình thường rất nhiều, ánh mắt cũng không tách khỏi hắn, khỏe miệng còn cong lên, miệng nhỏ khẽ nói, giống như đang cổ vũ cho hắn, Xa như vậy, nàng cũng không biết Lục Tông có thể nhìn thấy được không, chỉ thấy vàng trán của hắn có vẻ càng nhu hòa hơn so với vừa rồi, giống như dễ thân cận hơn rất nhiều.

Phù Châu vương tử cũng đôi xiêm y, một bộ kỵ mã màu xanh ngọc, rất thích hợp với đôi mắt của hắn, khiến cho vị Phù Châu vương tử này càng có vẻ anh tuấn hơn rất nhiều, không giống như Lục Tông, vẻ đẹp của hắn còn mang theo mấy phần phong tình nơi dị vực, cũng coi như là một vị nam tử vô cùng khí phái. Nhưng Khương Lệnh Uyển cũng chỉ liếc nhìn hắn mấy lần, sau đó liền ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa. Bất kể như thế nào, bây giờ hắn vẫn là kẻ địch của Lục Tông, cho dù có ánh tuấn, thì nàng cũng không sinh ra nửa phần hảo cảm, ai bảo nàng có bệnh bao che người nhà chứ?

Lục Tông và Phù Châu vương tử đều có một loại khí phách như đã xâm nhập vào trong cốt tủy, từng người trước sau xoay mình lên ngựa.

Khương Lệnh Uyển nhìn tấm khiên to lớn trên lưng Phù Châu vương tử, hần cười ngựa song song với Lục Tông, khiến cho Lục Tông nhìn càng có vẻ tuần tú nhã nhặn. .. Thấy thế nào cũng không giống như đối thủ của Phù Châu vương tử.

Tuy năng tin tưởng năng lực của Lục Tông, nhưng đôi trước nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy tài cưỡi ngựa bắn cung của Phù Châu vương tử, là bách phát bách trúng, không lệch một tên.

Nhìn hai người lần lượt cầm cung tên lên, lưng đeo một chiếc túi đựng tên. Trong túi chỉ có ba mũi tên, mà phía xa lại có ba tấm bia. Trận thi đấu này vẫn mang tính nhả nhặn, không có loại hình giống như vận lộn, điều này không khỏi khiến Khương Lệnh Uyển thoáng thở ra một hơi, nếu không, với hình thể vai u thịt bắp của Phù Châu vương tử, nàng thật sẽ đổ mồ hôi lo lắng thay cho Lục Tông.

Đấu võ chủ yếu chính là bắn cung, hai người cùng ngồi trên lưng ngựa, mỗi người cầm hai mũi tên nhắm thẳng về ba tấm bia, ai bắn trúng hồng tâm nhiều nhất, người đó sẽ chiến thắng. Nếu bia thứ nhất bị bắn trúng hồng tâm thì không thể tiếp tục bắn tấm bia đó, chỉ có thể bắn tấm bia thứ hai, nói cách khác, trong hồng tâm, chỉ có thể có một mũi tên, cho nên, lần tranh tài này, ngoại trừ độ chính xác ra thì còn một chuyện trọng yếu hơn nữa chính là tốc độ.

Tỷ thí bắt đầu, hai người lại không gấp gáp lập tức bắn tên, mà chỉ cho ngựa chạy quanh, giống như đang làm nóng người.

Vương tử cưỡi ngựa khiến cho hần càng có vẻ tiêu sái hơn thường ngày, Khương Lệnh Uyển nhìn xa xa, thấy Phù Châu vương tử là một động tác có độ khó cực cao trên lưng ngựa, khiến cho những người vây xem bên khán đài không khỏi ủng hộ dồn dập, bầu không khí của cuộc tỷ thí phảng phất như cũng trở nên ung dung hơn. Chính khi mọi người đang thư giãn, Phù Châu vương tử lập tức ngồi thẳng lại trên lưng ngựa, rút một mũi tên ra, nhanh chóng ngắm bắn vào bia, "Vút ——" một tiếng, mũi tên vừng vàng nằm ngay chính giữa hồng tâm.

Tiếng ủng hộ im bật, vị Phù Châu vương tử này đã dẫn trước một bước.

Phù Châu vương tử tiếp tục cưỡi ngựa, nhàn nhã đi mấy bước, khi nhìn về phía Lục Tông, trong mắt hần có vài phần ngạo mạn: "Đa tạ."

Mặt Lục Tông vẫn nhìn không ra cảm xúc, cũng không liếc nhìn về phía những người đang vây xem, sắc mặt vô cùng hờ hững, tiến đến hiệp thứ hai. Trong hiệp này, trong lúc Phù Châu vương tử mới vừa giơ tay kéo cung, trong chớp mắt, một mũi tên liền bay sát qua một bên mặt của hần, bên tai hần còn có thể cảm nhận được âm thanh lướt gió của mũi tên, sau đó "Phập" một tiếng, mũi tên kia đã nằm ngay hồng tâm.

Tốc độ của Lục Tông rất nhanh, khiến cho Phù Châu vương tử không thể biết được hần động thủ từ khi nào.

Hai hiệp hòa, kết quả này khiến cho những người đang quan sát thở phào nhẹ nhõm, nhưng một khắc sau, trái tim của bọn họ nhin không được nhảy lên tận cổ. Phù Châu vương tử tán thưởng nhìn Lục Tông: "không sai." hần hơi hạ mắt, đầm chiêu, trong đầu suy nghĩ kỹ càng, nhanh chóng sắp chuyển sang hiệp thứ ba.

Trận này là mấu chốt nhất, Phù Châu vương tử cũng không nhanh chóng ra chiêu, chỉ cưỡi ngựa chậm rãi đi mấy bước, sau đó đứng che trước người Lục Tông, tốc độ cực nhanh kéo cung tiến bắn ra ngoài.

Phù Châu vương tử không hề lệch tên, mũi tên của hần một lần nữa ghim trúng hồng tâm.

Sắc mặt của Thừa Đức đế lập tức liền thay đổi, hoàng hậu ngồi bên cạnh không nhin được châm chọc: "Tài bắn cung của Lục Tông này cũng chỉ đến như thế..."

Dứt lời, Thừa Đức đế liền nhíu mày lại, giống như có chút thất vọng, nhưng càng nhiều là mất mặt.

Nay thắng bại đã phân, Phù Châu vương tử cười cợt nhìn về phía Lục Tông, lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết, chỉ là vẻ mặt của Lục Tông vẫn vô cùng hờ hững, không nhanh không chậm rút mũi tên thứ hai ra, lưu loát đặt lên cung. Phù Châu vương tử thấy thế, hần lên tiếng nhắc nhở: "Bia thứ ba đã bị ta bắn trúng hồng tâm, dù ngươi có bắn trúng, cũng không làm nên chuyện gì cả."

Lục Tông quay đầu, nhìn lên trên khán đài, sau đó mới lập tức ngồi thẳng trên lưng ngựa, vừng vàng giương cung, cánh tay hơi dung sức, có thể nhìn thấy rõ từng đường nét của cánh tay được vài áo bao quanh. hần dung lực kéo dài dây cung, cánh cung cũng vì vậy mà trở nên cong khoằm lại như trăng tròn, sức giãn mười phần, sau đó, "Vút" một tiếng, mũi tên lao thẳng về phía hồng tâm. Tốc độ cực nhanh, mũi tên của Lục Tông vừa vạn găm trúng đuôi của chiếc tên đang găm trên bia, lập tức liền xé mũi tên đó ra làm hai nửa, sau đó liền vừng vàng găm trúng hồng tâm, còn mũi tên cũng đã rời khỏi bia, rơi xuống trên mặt đất.

Phù Châu vương tử nhất thời thay đổi sắc mặt, sau đó rất sáng khoái nguyện thua cuộc, tươi cười nhìn về phía Lục Tông ôm quyền cúi đầu: "Tài nghệ của tiểu vương không bằng người, người thắng."

Thừa Đức đế vỗ mạnh một cái vào tay vịn, mặt rồng vui vẻ: "Tốt, tốt!"

Tim của Khương Lệnh Uyển liền thả lại chỗ cũ, tươi cười nhìn về phía Lục Tông, nếu không phải tình huống hiện tại khiến nàng không thể tự ý hành động thì nhất định nàng sẽ chạy tới ôm hần một cái.

Rất biết tranh thủ sĩ diện cho nàng!

Thừa Đức đế không tiếc lời khen Lục Tông, sau đó mọi người cũng chuyển hướng đến Quỳnh Hoa đài tiếp tục lễ hội.

An Vương phi hơi dừng lại, vẻ mặt không cảm xúc nhìn nha hoàn Kim Xuyên bên người nói: “Sự tình đều an bài thỏa đáng cả rồi chứ?”

Kim Xuyên gật đầu, khoe miệng mỉm cười: “Nô tỳ đã làm việc thì Vương phi ngày cứ yên tâm”

“Ừm” An vương phi cong môi, giơ tay lên, tùy ý đỡ nàng đến Quỳnh hoa đài.

Hai con mắt Khương Lệnh Uyển nhuộm đầy ý cười, biết được sau khi yến hội kết thúc, Lục Tông nhất định sẽ chủ động tới tìm nàng, nhất thời cũng không nóng lòng, thoải mái để Kim Kết và Sơn Trà cùng nàng tiến đến Quỳnh Hoa đài. Sơn Trà thấy không có ai, lúc này mới như một chú chim sẻ nhỏ lú ra lú rú nói, “Lục tiểu thư, lúc này Vinh thế tử thật sự uy phong nha, trời ạ! Ngài nhìn, tim gan của nô tỳ đều muốn nhảy ra ngoài.”

Khương Lệnh Uyển cười cười, khen Lục Tông cũng giống như khen chính nàng vậy, vô cùng vui mừng.

Chủ tớ ba người đi trên đường mòn lát đá, lại thấy một cung nhân vội vã xông tới, bởi vì chạy có chút gấp, lập tức liền đụng phải người Khương Lệnh Uyển. Khương Lệnh Uyển lùi lại sau mấy bước. Vị cung nữ kia mới nhanh chóng cúi đầu, cuống quýt quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy cũng không phải chuyện gì to tát, cung nữ này hẳn là cũng có chuyện gấp, cũng không trách cứ, tùy tiện nói: “không có chuyện gì, người đứng lên đi.”

Vị cung nhân kia thấy Khương Lệnh Uyển không trách tội, lập tức nói: “Đa tạ tiểu thư.” Sau đó đứng dậy vội vàng chạy đi.

Sơn Trà lại không thích, gương mặt nhú lại, nói: “Cung nữ trong cung không phải đều rất quy củ sao? Làm sao còn có một người không có mắt hơn cả ta? Nếu như khiến tiểu thư nhà chúng ta bị thương thử xem, xem nàng còn dám chạy kiểu gì!”

Khương Lệnh Uyển nhún mày lại, nói với Sơn Trà và Kim Kết nói: “Các người có ngửi thấy mùi gì không?”

Sơn Trà giống như một con cún nhỏ ngửi ngửi bên người Khương Lệnh Uyển, nháy mắt nói: “không phải là mùi hoa sắc vì tiểu thư thường thoa lên người sao?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, nàng luôn nhạy cảm với các loại mùi hương, đương nhiên là không phải loại mùi mà nàng thường hay dùng, hẳn là của cung nữ lúc này. Nàng suy nghĩ một lúc, Kim Kết lại ở bên cạnh thúc dục.

Khương Lệnh Uyển cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ đành nhanh chóng trở lại Quỳnh Hoa đài.

Khương Lệnh Uyển vừa tới, Chu thị lập tức hỏi: “Làm sao lại lâu như vậy?”

Khương Lệnh Uyển nói: “trên đường không cẩn thận trì hoãn một chút.”

Chu thị thấy nữ nhi không sao, cũng không hỏi thêm nữa. Nhưng Khương Lệnh Uyển lại luôn liếc nhìn sang bên cạnh, vẫn chưa thấy Tiết Tranh đâu, trong lòng nghi ngờ, lại liếc mắt nhìn về vị trí bên cạnh Hoàng thượng, phát hiện bên cạnh Hoàng thượng chỉ có Hoàng hậu và Cửu công chúa nhưng không thấy bóng dáng thái tử ở đâu cả.

Chuyện này...

đang lúc Khương Lệnh Uyển suy nghĩ lung tung, Tiết Tranh liền trở về.

Nàng nhìn Tiết Tranh, thấy quần áo của tỷ ấy có chút loạn, vẻ mặt lại vô cùng giận giữ. Nàng nhắc tay, kéo Tiết Tranh qua một bên, tinh tế quan sát gương mặt của Tiết Tranh, nhất thời đôi mắt tròn lớn, nhỏ giọng hỏi: “Tranh biểu tỷ, môi của tỷ bị sao vậy?” Vừa rồi Tiết Tranh chi trang điểm nhạt, nhưng trên môi vẫn thoa son đỏ. Bây giờ hai má lại ửng đỏ, son môi lại vô duyên vô cớ không còn nhìn thấy, hơn nữa đôi môi còn có chút bị cắn sưng tấy. Nàng không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, không hiểu chuyện nam nữ, nhìn đôi môi của Tiết Tranh, sao, đương nhiên biết tại sao lại bị như vậy, nhưng đây là Tranh biểu tỷ a, sao lại có người dám cả gan xuống tay với tỷ ấy?

Tiết Tranh cầm chén nước uống một hớp, sắc mặt rất không tự nhiên nói: “vừa rồi không cẩn thận cắn phải, sau đó cũng tiện đường đi lau son môi. Xán Xán, muội cũng hiểu tỷ, vô cùng không thích những thứ son son phấn phấn này.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, cũng không vạch trần, chỉ khẽ gật đầu.

Nhưng mà, chờ đến khi thái tử đi vào, nàng ngẩng đầu lên lại thấy bên má trái của thái tử có một vết bầm nhỏ ửng đỏ, trong đầu lại nghĩ đến một mùi hương.

Nếu nhưng vừa rồi suy đoán của nàng không quá xác định, vậy thì, thời khắc này, nàng chắc chắn có thể xác định—— Tranh biểu tỷ của nàng có mối quan hệ dính líu tới thái tử, hơn nữa còn là... dính líu chuyện tình cảm.

Khương Lệnh Uyển nhất thời cúi mặt xuống, có chút không biết phải làm sao.

Có người yêu thích Tranh biểu tỷ, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu người kia là thái tử, vậy không biết là phúc hay là họa. Với thân phận của Tranh biểu tỷ, không phải là không thể làm thái tử phi, nhưng chuyện ở đây là... Tính cách của biểu tỷ nàng không thích hợp để làm thái tử phi. Tiết Tranh vẫn luôn mong có thể tự do tự tại, một nữ tử mong ước bản thân có thể trở thành loài điều hâu, có bay lượn về phía chân trời, chứ không phải là một con

hoàng yến bé nhỏ nhốt trong cái lồng vàng son, tù túng bế tắc như cung điện, hơn nữa, vị hoàng hậu kia khẳng định cũng sẽ không đồng ý.

Hoàng hậu nhìn thái tử, nhất thời ngẩn ra, sốt sáng hỏi: “Vân Nhi, mặt của con...”

Thái tử theo bản năng sờ lên mặt. tuy rằng bị đánh một quyền, nhưng khi nhớ lại đôi môi mềm mại của tiểu cô nương, gương mặt ánh tuấn của thái i lại từ hiện lên nụ cười đầy thâm ý, cười nói: “Nhi thần thấy biểu ca thắng tỷ thí, trong lòng vô cùng vui mừng. Vì vậy trong lúc ủa vui mừng đã khôngcẩn thận va phải cột. Mẫu hậu, nhi thần không sao, ngài đừng lo lắng.”

Hoàng hậu đương nhiên cũng không nghi ngờ gì lời của thái tử, chỉ là khi vừa nghe thấy Lục Tông, sắc mặt nàng liền thay đổi, nói: “hắn thay còn ngênh chiến, tất yếu phải thắng trận này. Nếu thua, như vậy mới khiến Đại Chu chúng ta bị mất mặt. Được rồi, con ngồi xuống trước đi, chờ một lát mẫu hậu sẽ tự mình thoa thuốc cho con. Ôi trời, nhìn gương mặt này của con mẫu hậu liền đau lòng.”

Thái tử cười cười, vui vẻ hơn hờ ngồi xuống, hai mắt thỉnh thoảng còn nhìn về phía khán đài.

Chuyện cuối cùng của yến hội, chính là đề nghị kết giao.

Lúc này, các vị danh môn quý nữ bắt đầu không tự giác cảm thấy sốt sáng, mỗi người đều nhìn về phía mẫu thân của mình, trong lòng thầm lo lắng vận rủi sẽ giáng xuống đầu bản thân. Khương Lệnh Uyển lại không hề lo lắng, nàng chỉ đồng tình nhìn về phía cửu công chúa đang ngồi bên cạnh thái tử, nhớ lại sau khi cửu công chúa gả đi, cuộc sống trôi qua cũng coi như không tệ, trong lòng cũng thay nàng cảm thấy vui mừng. Dù sao vị nhị vương tử kia, cũng coi như là phu quân của cửu công chúa.

Thời điểm Phù Châu vương tử mang chiếc lồng chim bằng vàng ra, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, nghe hắn nói Chim ngọc Châu bên trong chiếc lồng này sẽ thấy hẳn lựa chọn vương hầu tương lai, mọi người đều cảm thấy hoang đường. Chỉ là một con chim bình thường thôi, tuy rằng có chút xinh đẹp, nhưng bản lĩnh lớn như thế nào? Bọn nhất Chim Ngọc Châu này không có mắt, đậu xuống vai phụ nhân đã kết hôn thì phải làm thế nào cho phải?

Phù Châu vương tử lúc này liền đứng ra giải thích: “Ngọc Châu chính là thánh điều của của Tây Khương, các đời vương hậu đều do nó lựa chọn. Chim Ngọc Chây có thể phân biệt ai là xử nữ, các vị nương nương ngồi ở đây không cần phải lo lắng.”

Đến cùng cũng là người Man, thân xử nữ, lời này cũng có thể treo ngoài miệng.

Chu thị xưa này không thích người thô tục, nghe xong đương nhiên là không thích nhú lông mày.

đã sớm biết được kết quả nên Khương Lệnh Uyển cũng không hiếu kỳ. Nhìn Phù Châu vương tử mở lồng ra, chim Ngọc Châu lập tức bay khỏi lồng, hót từng tiếng lanh lảnh. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều hướng về chú chim nho nhỏ kia, nàng lại thần nhiên cầm lấy bánh phù dung, miệng nhỏ thông thả ăn.

Chờ chọn xong người, bữa tiệc này cung kết thúc.

Lục Tông khẳng định sẽ nhanh chóng đến tìm nàng.

Khương Lệnh uyển ăn xong một khối bánh phù dung, liền cảm giác có gì đó không đúng.

Nàng ngẩng đầu.

Nàng mắt liền nhìn thấy chim Ngọc Châm đang nhìn lại lại, giống như gà con tìm thấy mẫu thân vậy, hung phấn kêu vài tiếng, thẳng tắp bay về phía nàng, sau đó vững vàng đậu trên vai trái của nàng hót "Liu lo... Liu lo —— "

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit: Tiểu Huân

Beta: Kye

Chim Ngọc Châu toàn thân xanh biếc, đầu nhỏ có một nhúm lông màu đỏ thẫm, vị vậy cho nên mới được đặt cho cái tên Ngọc Châu.

Khương Lệnh Uyển đánh giá nó, cảm thấy loài chim này xác thực xinh đẹp hơn các loài chim bình thường nhiều. Nhưng hôm nay nó lại lăm lệt đứng trên vai nàng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhưng thấy vậy, nàng lại chỉ muốn nhổ trụi lông nó đem đi nướng. Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu nhìn nó, lại thấy vẻ mặt trắng bệch của mẫu thân nhà mình, nàng không nói nổi một câu, trong lòng lại nổi lên chút sợ sệt. Đồi trước cho dù cửu công chúa địa vị cao quý thì cũng bị gả tới Tây Khương quốc...

Vậy còn nàng...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Khương Lệnh Uyển nghĩ đến có người muốn hại nàng. Nàng nhanh chóng nhớ lại những chuyện xảy ra vừa rồi, đột nhiên liền nhớ tới vị cung nữ không cần thận dụng phải người nàng, sau đó nàng liền nghĩ thấy một mùi rất kỳ quái. Mùi? Khương Lệnh Uyển trắng mặt, sau đó mới làm bộ như vô ý đánh đổ ly rượu trên bàn, “Keng” một tiếng, rượu đổ xuống trên váy nàng, lăn vài vòng trên thảm mềm, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

Ngọc Châu vốn có chút hung phất, nhưng vừa nghĩ thấy mùi hương rượu ngào ngạt liền ghét bỏ kêu lên vài tiếng, lần nữa vung cánh bay lên, bay qua bên cạnh các tiểu cô nương gần đó, lần này lại đậu lên người Di An quận chúa. Dừng lại một lúc, lại bay đến bên người Tiết Tranh, sau lại đậu trên người Chu Lâm Lang...

An vương phi thấy chim Ngọc Châu đậu trên vai nữ nhi mình, sắc mặt nàng liền tái nhợt, nhưng giây tiếp theo, nó lại bay lên, nhắm thẳng về phía đại điện, sau đó vững vàng đậu lên mũ phượng của hoàng hậu.

Sắc mặt hoàng hậu nháy mắt trở nên trắng xanh, sau đó liền chuyển sang đỏ, vô cùng đặc sắc, sau đó mới nghiêng rang nghiêng lợi nói: “Còn không nhanh vớt con chim này ra khỏi người bản cung?”

Thấy cung nữ hai bên chuẩn bị tiến lên động thủ, Phù Châu vương tử sốt ruột nói: “Hoàng hậu nương nương, không được, đây là thánh điều của Tây Khương——”

Thừa Đức đế vô cùng giận dữ, vỗ thật mạnh xuống tay vịn, nói: “Phù Châu vương tử luôn miệng nói đây là thánh điều, nhưng vừa rồi thánh điều này không ít lần dừng lại trên vai nhiều vị tiểu thư như vậy, cuối cùng là muốn bao nhiêu tiểu thư gả tới Tây Khương mới vừa lòng? Bây giờ Chim Ngọc Châu lại đậu trên người hoàng hậu, vậy cũng buộc trăm phải đưa Hoàng hậu cho người? Vương tử, khẩu vị thật không nhỏ a!”

Phù Châu vương tử và Di Tang công chúa cùng nhau hành lễ, Phù Châu vương tử hoang mang hoảng loạn nói: “Chuyện này... Thánh điều chưa bao giờ xảy ra sự cố, đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Vương chứng kiến...” Sắc mặt Phù Châu vương tử rất khó coi, nhưng giọng điệu của hắn thật không giống như đang nói dối.

Lục Tông đang đen mặt nhìn Khương Lệnh Uyển, thấy tình hình song phương như vậy liền tiến lên một bước, chấp tay cúi đầu tâu: “Hoàng thượng, thần cho rằng, có lẽ vì đường xá mệt nhọc, thánh điều có chút không khỏe, cho nên mới xảy ra sự cố...”

Phù Châu vương tử từng tỷ thí với Lục Tông, giờ lại thấy hắn giải vây thay bản thân, trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần hảo cảm, vội nói: “Đúng, tiểu vương cũng cảm thấy như vậy, mong hoàng thượng cho tiểu vương nửa canh giờ, để tiểu Vương cố gắng xem xét tình trạng của thánh điều, chờ một lát rồi lại chọn ra vị vương hậu tương lai.”

Thừa Đức đế vô cùng hài lòng với biểu hiện của Lục Tông ngày hôm nay, sau khi nghe lời hắn nói, sắc mặt cũng hoãn đi mấy phần: “Vậy nếu sau nửa canh giờ, Ngọc Châu này vẫn không thể nhận ra người mà bay lung tung thì sao đây?”

Phù Châu vương tử liền nói: “Nếu như vậy, vị trí vương hậu này hoàn toàn do hoàng thượng tự mình lựa chọn.”

Sau khi Thừa Đức đế nghe xong liền gật gù nói: “Tốt lắm, vậy trăm cho vương tử nửa canh giờ, nửa canh giờ sau bắt đầu tuyển lại.”

Nghe xong lời của Thừa Đức đế, Khương Lệnh Uyển xem như thở phào nhẹ nhõm. Nàng giương mắt nhìn Lục Tông, thấy hắn cũng đang nhìn nàng, nhất thời trong lòng có chút bối rối. Lão thái thái bị tình hình vừa rồi dọa sợ, sắc mặt không hề dễ coi. Chu thị lo lắng kéo nữ nhi vào trong lòng, thấy nữ nhi có chút sùng sốt, nàng nhanh chóng hỏi han: “Xán Xán, con không sao chứ?”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu, tay nhỏ cảm lấy ống tay áo của mẫu thân, nói: “Nữ nhi không sao. Nương...” Lần này nàng thực sự sợ hãi, nếu như lúc này nàng cứ tiếp tục ngay ngực không làm gì, vậy người đi Tây Khương quốc chính là nàng rồi.

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, sắc mặt đã hơi có khởi sắc, nói: “Nương, xiêm y của nữ nhi bị bẩn, muốn thay xiêm y.”

Chu thị gật đầu, để cung nữ phía sau mang hai mẹ con các nàng đi thay y phục. Sau khi thay xong, Khương Lệnh Uyển liền đem đầu đuôi mọi chuyện xảy ra hôm nay nói với Chu thị, Chu thị nghe xong, trong lòng tức giận đến nghiêng răng: “Đến tận cùng là người nào ác độc như vậy, rắp tâm muốn hại con?”

Nàng hơi ngậy người, trong lòng lập tức có đáp án.

Chu thị nói, “Xán Xán, nương để Đào ma ma đưa con về trước, nương có một số chuyện muốn xử lý.”

Khương Lệnh Uyển hiểu được, cũng biết trong lòng mẫu thân hẳn là đã biết chuyện này do người phương nào gây nên, liền ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, nữ nhi biết rồi.”

Khương Lệnh Uyển thay xong xiêm y, lại lấy Sắc Vi lộ ra thoa thêm nhiều một chút, chỉ sợ cái mùi hấp dẫn chim Ngọc Châu còn lưu lại trên người. Nếu như nàng nghĩ không sai, người muốn hại nàng đã để mùi mà loài chim này thích lên người nàng, cho nên khi đó, chim vừa được thả khỏi lồng liền bay về phía nàng... Lúc đó nàng sốt ruột, đánh đổ ly rượu, mùi rượu kia trùng hợp lại là mùi mà chim Ngọc Châu không thích, hai mùi trộn với nhau làm nhiễu loạn phán đoán của nó, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy. Bây giờ trên người nàng không còn mùi này, chờ lúc nữa chim Ngọc Châu hẳn là sẽ không đậu lên vai nàng, nhưng lòng nàng vẫn còn kinh hãi.

Đào ma ma đưa tiểu thư trở lại, vừa đi vừa động viên: “Lục tiểu thư không cần lo lắng, nếu con chim không có mắt kia lại đậu lên vai Lục tiểu thư, cái

mạng này lão nô không cần đếm xỉa nữa, chắc chắn phải vật trụi lông của nó.”

Có thể thối ra lời này, Đào ma ma hẳn là vô cùng tức giận.

Khương Lệnh Uyển nghe xong cong môi nở nụ cười, sau đó bước chân lại hơi dừng lại, sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt.

Đào ma ma cũng dừng lại, ngẩng đầu lên xem, nhìn thấy người đến, lập tức quỳ gối hành lễ: “Lão nô kính chào Vinh thế tử.”

Lục Tông mặc một bộ trường bào màu xanh ngọc, hoa văn chìm nhìn có vẻ thô ráp mạnh mẽ, đầu đội ngọc quan, hẳn đang lảng lảng đứng phía trước, khí chất ngọc thụ lâm phong thanh quý mà tao nhã. Khương Lệnh Uyển nhìn hẳn, nàng suy nghĩ một chút, sau đó nhỏ giọng nói với Đào ma ma: “Đào ma ma, con... con muốn nói mấy câu với Tông biểu ca, có được không?”

Đào ma ma nhất thời khó xử.

Lục tiểu thư dù sao cũng là một cô nương...

Lục Tông không chờ Đào ma ma mở miệng, nhanh chóng nhắc tay nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng đi về lầu bát giác bên góc vườn. Khương Lệnh Uyển bước từng bước nhỏ đi theo, thấy bốn phía lầu bát giác đều trồng thúy trúc, vô cùng yên lặng, đại khác cũng sẽ không có người tiến lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng giương mắt nhìn về mặt của Lục Tông, lúc này trong lòng mới cảm thấy chút ỳ khuất, làm nàng nói: “Lục Tông...”

Lục Tông cúi đầu, thấy trong đôi mắt to tròn của tiểu cô nương hiện lên hơi nước, biết hôm nay nàng hẳn là bị dọa sợ, trong lòng hẳn mềm nhũn, giờ tay vuốt ve mặt nàng, sau đó thuận lợi ản nhẹ gáy nàng vào lòng, cảm thấy lòng nàng vẫn còn không yên, hẳn hỏi: “Còn sợ sao?”

Đối mặt với chuyện này, nàng thật sự sợ hãi.

Lục Tông nói: “Muội yên tâm, có ta ở đây.”

Khương Lệnh Uyển giờ tay cầm lấy góc áo của hắn lồng nàng nhất thời liền trở nên yên lòng, nhưng sau đó lại hỏi: “Vậy nếu như, muội thật sự bị thánh điều lục chọn thì sao? tông biểu ca sẽ làm thế nào?”

Lúc trước nàng cho rằng, sống lại một lần là có thể biết được mọi chuyện của kiếp trước, đời này nàng cũng có thể thuận lợi mà sống, làm lại rất nhiều chuyện mà kiếp trước nàng đã bỏ lỡ, nhưng kết quả lại không như vậy, một số chuyện đã thay đổi, thậm chí... cho dù nàng và Lục Tông đã thật sự đến với nhau, nhưng trong đó không chừng lại xuất hiện thêm nhiều chuyện phiền toái khác.

Lục Tông nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của nàng, nói: “Cho dù là cướp, ta cũng nhất định sẽ đoạt lại muội.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong lời hắn nói, nàng liền tươi cười, thầm nghĩ Lục Tông lúc nào cũng biết cách dỗ nàng, nàng phòng quai hàm lên, oán giận nói: “Con chim kia thật quá đáng ghét.”

Lục Tông cũng hòa theo nàng: “một lát nữa ta thay muội bắt nó nướng ăn.”

Khương Lệnh Uyển chọc chọc ngực hắn, nhắc nhở: “Ai, huynh đừng kích động. Đây là thánh điều của Tây Khương, nếu như xảy ra sự cố gì, đến lúc đó huynh sẽ gặp phiền phức, muội cũng chỉ tùy tiện oán giận mấy câu thôi.”

Lục Tông nắm đầu ngón tay của nàng, nhớ lại hình dạng sợ sệt khi nãy của nàng, bây giờ tìm hắn còn ản ản có chút đau lòng. Hắn nói ra lời này đương nhiên không phải chỉ là thuận theo lời nàng, nếu nó không kịp thời bay đi hẳn thật sự sẽ mang con chim kia lên vì nướng. không cần biết nó có phải là thánh điều hay không, ở trong mắt hắn, nó là nguyên nhân khiến nương tử của hắn không thoải mái. Lục Tông cong khóe miệng, lúc ở Lạc Châu, trong lòng hắn cũng chỉ có nàng, ban ngày tận hết sức để làm việc một cách nhanh nhất, rốt cuộc cũng có thể trở về trong vòng nửa tháng... hẳn nghe nàng nhắc nhở, liền nghe lời phụ họa: “Đều nghe theo muội.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái, cảm thấy Lục Tông của nàng càng ngày càng ngoan.

Nàng nhón chân lên, giờ tay, học động tác của hắn, xoa xoa đầu hắn, nói: “Tông biểu ca thật ngoan. Vậy muội đi trước, chúng ta không thể ở lâu.”

Lục Tông cũng hiểu, hắn gật gù nói: “Được.” Sau đó buông tay, nhìn theo nàng rời đi.

Khương Lệnh Uyển trở về chỗ ngồi, phát hiện mẫu thân nàng còn chưa về. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, thấy An vương và An vương phi bên cạnh Chu Lâm Lang cũng không có. Nhất thời, suy đoán trong lòng nàng liền chắc chắn ba phần.

.

Mà giờ khắc này, Chu thị đang nói chuyện với An Vương phi.

An vương phi trên người một bộ phục trang đẹp đẽ, thấy Chu thị nổi giận đứng đờng, thuận miệng nói: “Ngươi tìm ta làm cái gì?”

Chu thị thấy dáng vẻ này của An Vương phi, tức giận trong lòng nhất thời không có chỗ thể phát tiết, “Chuyện của Xán Xán, có liên quan đến ngươi có phải không? Cung nữ cố ý dụng phải kia, là ngươi an bày, ta nói có đúng không?”

An Vương phi dừng một chút, sau đó liếc đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Chu thị: “Ngươi có chứng cứ gì?”

Chu thị ngẩn người, nở nụ cười, “Quả nhiên là ngươi. Đồ độc phụ này!” Nàng nhất thời nhớ đến nữ nhi của mình, liền không nhịn được, nâng tay lên, muốn tát An vương phi.

Chính lúc này, lại có một bàn tay dùng sức nắm lấy cổ tay nàng.

Chu thị ngẩng đầu, thấy người chặn nàng là An vương, rốt cục nhìn không được, tức giận nói: “Chu Chấn, mắt ngươi bị mù sao? Nữ nhân này, nàng ta hại cháu ngoại ngươi như vậy, ngươi còn che chở nàng? Xán Xán là nữ nhi của ta, ta coi nàng hư bảo bối, ngươi cứ để mặc cho nữ nhân này hại nàng sao?”

An vương hiển nhiên không ngờ đến việc này, hắn chỉ thấy muội muội chuẩn bị động thủ, nên mới theo bản năng muốn ngăn cản. Bây giờ nghe lời muội muội nói, An vương mím môi, nhìn An Vương phi hỏi: “thật là nàng làm?”

An Vương phi cũng hiểu, mấy ngày nàng hắn vẫn luôn ngủ trong thư phòng, giống như cố hết sức muốn phân rõ giới hạn với nàng vậy, bây giờ nhìn thấy gương mặt này của hắn, lòng nàng nhất thời phẫn nộ, hất cằm nói: “Đúng, là ta làm. Ta chính là không ưa mẹ con các nàng, là nàng ta cướp đi thứ vốn thuộc về ta. Làm hoàng hậu Tây Khương không tốt sao? Thân phận này vô cùng cao quý a, Xán Xán nên cảm ơn người mẹ này mới phải —— ”

Lời còn chưa dứt, An vương bỗng nhiên buông tay Chu thị ra, giờ tay về phía An vương phi.

“Chát!” một tiếng, cái tát liền rơi xuống một bên má của An Vương phi, nhất thời, gò má của An vương phi liền trở nên sưng đỏ.

An Vương phi bị đánh bất ngờ, có chút mờ mịt, sau khi lấy lại tinh thần, mới như phát điên nắm lấy vạt áo của An vương, hai mắt đỏ ngầu rít gào: “Chu Chấn, ngươi dám đánh ta? Ngươi thể nhưng dám đánh ta!” Thấy gương mặt sưng đỏ của An Vương phi, An vương nhất thời hồi hận, nhưng khi nghĩ đến chuyện nàng làm, trái tim hắn liền trở nên nguội lạnh, chỉ đứng lẳng lặng tại chỗ, không nói một chữ.

Chu thị hiển nhiên không ngờ rằng vị ca ca hào hoa phong nhã của nàng lại có ngày động thủ đánh người, nhưng dù sao đi nữa, người này đã động đến nữ nhi của nàng, không phải một bạt tai là có thể tùy tiện tiện tiện giải quyết hết tất cả. Nàng lạnh mặt nói: “Ta không muốn nhìn thấy các người ở đây làm bộ làm tịch, nàng hại nữ nhi của ta, ngay sau ta chắc chắn sẽ đòi lại! Tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.”

An vương nhìn muội muội của hắn rời đi, lại nhìn bộ dạng chật vật của thể tử, nhất thời tức giận đến nổi gân trên trán nhảy lên thành thịch.

hắn thật sự sai rồi, lúc trước, lúc trước hắn không nên cười nàng.

An vương nhìn An Vương phi, lúc này mới hỏi: “Tổng Diệu Nghi, ngươi không có trái tim có phải hay không?”

An Vương phi bị tức giận và xấu hổ đan xen, nàng được nuông chiều từ bé, sau khi gả cho An vương lại được hắn nuông chiều trong lòng bàn tay, chưa bao giờ nhận phải nhục nhã như thế này, nói: “Ta có tim, chỉ là trái tim ta xưa này chưa từng đặt trên người ngươi mà thôi, chuyện này không phải ngươi đã sớm biết rồi sao? Ngươi cũng biết vì sao ta lại làm như vậy mà? Chính vì ta cũng không muốn khiến nữ nhi của ta cũng phải chịu oan ức giống như ta, không muốn cả đời nàng phải ở với người nàng không yêu —— ”

“Được rồi.” An vương mạnh mẽ gạt ra bàn tay đang nắm chặt lấy vạt áo của An Vương phi, thì ra, một nam tử phong lưu tựa ngọc kia xưa, chẳng biết lúc nào đã sớm trở nên lạnh băng như vậy, hắn nói, “Được, vậy ta tác thành cho ngươi. Chờ đến khi hồi phủ, ta sẽ cho ngươi một bức hưu thư, Sau khi trở về, ngươi muốn gả cho ai thì gả cho người đó, ta tuyệt đối sẽ không dấy đưa.”

Trích nguyên văn lời editor Tiểu Huân: Há há... Há dạ vãi))

nói xong lời này, An vương mới bước chậm đi ra ngoài.

Lúc trước hắn từng nói, cả đời này cũng không rời bỏ nàng, sẽ chỉ bảo vệ nàng, đến một ngày nào đó hắn có thể khiến cho trái tim băng giá của nàng ấm lại. Nhưng nói đến cùng thì hắn vẫn đánh giá cao chính mình, hắn không làm được. Hai mươi năm qua, cho dù cảm tình của hắn cho dù có nóng bỏng như thế nào, thì cũng bị lạnh nhạt của nàng mài mòn không còn chút gì.

một câu buông tay, giống như... cũng không khó như vậy...

.

Sau yến hội, Phù Châu vương tử đã trấn an được chim Ngọc Châu, lần nữa mở lồng thả nó ra ngoài. Trong lòng Khương Lệnh Uyển vẫn có hơi chút hoảng sợ, thấy con chim chết tiệt kia lại bay về phía nàng, trái tim nhất thời nguội đi một nửa, nhưng nó giống như rất nhát gan, cảm nhận được ánh mắt Lục Tông phía sau nàng, nó liền sợ đến co rụt đầu lại, nhát gan lú lo gọi vài tiếng, sau đó bay vài vòng xung quanh, cuối cùng đậu trên đầu vai cửu công chúa.

Thánh điều thân mật cọ cọ gò má của cửu công chúa, cửu công chúa lại là người hoạt bát đáng yêu, không nhịn được tươi cười, sau đó bắt đầu chơi đùa với nó. Nàng đưa tay ra, nhìn chim Ngọc Châu trên vai nói: “Nhanh nhanh, đứng trên tay bản công chúa.”

Đường đường là thánh điều, nhưng nó lại giống như nhìn thấy được chủ nhân của mình, nhất thời trở nên ngoan ngoãn vô cùng, rất nịnh hót bay đến mu bàn tay cửu công chúa.

"Lú lo lú lo —— ”

"Lú lo lú lo —— "

Thừa Đức để thấy thế, nhất thời lộ vẻ mặt đau lòng, sau đó mới hỏi: “Tiểu Cửu, con có bằng lòng. . .”

Cửu công chúa rất nhanh trí, đương nhiên cũng hiểu ý của Thừa Đức để. Nàng vội hành lễ, đặt chìm Ngọc Châu lên vai, khuôn mặt non nớt nở nụ cười, nói: “Nhi thần vô cùng hiếu kì đối với Tây Khương quốc, phụ hoàng, nhi thần đồng ý gả tới Tây Khương quốc.”

Nàng yêu thích cuộc sống tự do tự tại. Nhưng thế gian này chính là như vậy, muốn cái gì, phải đánh đổi với giá trị tương đương. Mà cái giá này, nàng trả được.

Thừa Đức để thờ dài, nói: “Tốt, tốt, không hổ là nữ nhi của trẫm.”

Cửu công chúa gả đến Tây Khương, kết quả giống như đời trước. Khương Lệnh Uyển hoảng hốt, nhìn vị cửu công chúa tuổi tác tương đương với nàng này, nhất thời sinh ra mấy phần kính phục. Vị Phù Châu vương tử tuy không phải là một vị phu quân phù hợp với nàng nhất, nhưng sau khi đến Tây Khương, nàng sẽ gặp được phu quân chân chính, chuyện này, giống như thiên ý từ trước. Sau khi yến hội kết thúc, Khương Lệnh Uyển lặng lẽ đi theo lão thái thái và Chu thị hồi phủ, trên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển thấy sắc mặt mẫu thân nàng vẫn không tốt lắm, đương nhiên là không dám nói lời nào, sợ chọc nàng càng thêm không vui.

Hồi lâu, Chu thị mới xoay người liếc mắt nhìn nữ nhi, sau đó quay sang lão thái thái: “Nương, con có chuyện muốn thương lượng với người.”

Hôm nay lão thái thái cũng bị dọa sợ, liền hỏi chuyện gì.

Chu thị nắm chặt lấy tay của nữ nhi nói: “Con vẫn nghĩ, trước tiên phải định xuống việc hôn nhân cho Xán Xán.”

Chuyện này vốn không quá hợp lý, dù sao trong Vệ Quốc Công phủ còn có mấy vị cô nương lớn hơn còn chưa được làm mai. Nhưng lão thái thái cũng hiểu vì sao Chu thị lại lo lắng, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nếu như số không may, tôn nữ bảo bối của nàng sẽ phải gả đến Tây Khương. Nói đó chỉ toàn là sa mạc, dầm mưa dãi nắng, ai cũng là người man, sinh hoạt không ra một thể thống tôn ti, điều đó cũng có nghĩa, cả đời này cũng không thể gặp mặt.

Lão thái thái vừa nghĩ đến liền cảm thấy run sợ, thương tiếc nhìn tiểu tôn nữ của mình.

Lão thái thái cũng là người từng trải, bản thân nàng cũng là mẫu thân, đương nhiên hiểu rõ nhất tính tình của một người mẫu thân, liền nói với Chu thị: “Cũng được, vậy con lưu ý một chút. Chuyện hôn nhân của Xán Xán, nên nhanh chóng định ra.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Từ khi Chu thị quyết định muốn định việc hôn sự cho nữ nhi, nàng lúc nào cũng quản chặt nữ nhi trong phủ, tự bản thân dạy cho nữ nhi cách quản lý sổ sách gia vụ. Đời trước Khương Lệnh Uyển đã từng gả cho Lục Tông một lần, cũng học được một hai phần, nhưng chuyện trải qua đã lâu, nàng cũng đã sớm quên gần hết. Học một ngày, Khương Lệnh Uyển trở về phòng, cả người như không còn chút sức lực nằm trên giường. Sơn Trà mang một chiếc chén phủ dung đến, bên trong là trà hoa nhài, mùi thơm thoang thoảng, uống rất ngọt ngào, Khương Lệnh Uyển hợp một ngụm, sau đó mới nhìn về phía Sơn Trà, “Hôm nay Tông biểu ca có tặng quà đến không?”

Sơn Trà gật gù, nhận lấy chén từ trong tay Khương Lệnh Uyển, để lên trên bàn, nói: “Có một chiếc rượu gỗ màu đỏ, không biết bên trong có thứ gì. Lục tiểu thư chưa trở về, chúng nô tỳ cũng không dám đụng đến.”

Khương Lệnh Uyển “Àn” một tiếng, thấy bọn nha hoàn cẩn thận từng li từng tí mở rượu gỗ ra, nàng đành tự mình qua xem.

Vừa mở ra, nhìn những món đồ lấp đầy trong rượu, nàng đúng là kinh hãi.

Sơn Trà kinh hô, sau đó khom lưng cầm lấy một hộp phấn thơm khắc đồ án phủ dung, than thở: “Trời ạ, ngài ấy mua tất cả phấn thơm trong cửa hàng chuyển đến đây sao?”

Khương Lệnh Uyển có chút dở khóc dở cười.

Nàng chỉ muốn Lục Tông tiện đường mua cho nàng hai hộp là được, dù đối với một tiểu cô nương, đương nhiên rất hiếu kỳ với các loại phấn thơm.

Nhưng mà Lục Tông... hấn làm quá rồi.

Nguyên một rương này, cho dù để nặng dung mười năm cũng không dùng hết a.

Tuy nói, đồ mà Lục Tông cho nàng, nàng không muốn tặng cho người khác, nhưng nhìn những hộp phần này, nếu để lâu, bị hỏng sẽ không tốt. Khương Lệnh Uyển liền chia ra cho người trong phủ, tuy quan hệ giữa nàng và Khương Lệnh Huệ, Khương Lệnh Dung, Tô Lương Thần không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng phải ý tứ một chút, còn Từ tỷ tỷ, nàng đương nhiên sẽ tỉ mỉ lựa chọn mấy hộp thích hợp với tỷ ấy nhất.

Khương Lệnh Uyển chọn ra năm hộp, đưa cho Kim Kết, "... Năm hộp này người đưa cho Nhị thẩm, nói là bằng hữu của ta từ Lạc Châu mang về."

Kim Kết nhận phần hương, đếm đếm, sau đó nhắc nhở: "Tiểu thư, bị dư một hộp."

Khương Lệnh Uyển cười nói: "Hộp này cho người. Dù sao cũng là đại cô nương, cũng nên biết chăm chút bản thân."

Có cô nương nào lại không thích phần son, thấy tiểu thư hào phóng như vậy, Kim Kết liền nói một tiếng "Cảm ơn Lục tiểu thư."

Khương Lệnh Uyển lại chọn ra một hộp đưa cho Sơn Trà. Khi đang chia phần thơm, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng bước chân. Nàng giương mắt, nhìn thấy người đến, con người cong cong, ngọt ngào gọi một tiếng: "Nương."

Chu thị đương nhiên cũng biết những thứ này là Lục Tông đưa tới, qua đây nhìn, thấy bên trong chất đầy phần son, có chút kinh hãi.

Khương Lệnh Uyển là lưỡi tinh nghịch một cái, đúng là không tiện giải thích: "Trước đó mấy ngày Tông biểu ca phải đi Lạc Châu, phần son của Lạc Châu rất có tiếng, nữ nhi thuận miệng dặn biểu ca mang một chút cho nữ nhi."

Chu thị nhũn mày lại, nói: "Con nha, thật đúng là không hề coi Tông biểu ca như người ngoài, để một đại nam nhân đi mua son phấn, cũng một con có thể nghĩ ra được. Hôn nữa son phấn của Lạc Châu cũng không hề rẻ, một rương lớn như vậy, ót nhất cũng phải ba, bốn trăm lượng... Ngày thường hấn đưa chút quà đến nương cũng mở một mắt nhắm một mắt, nhưng Tông biểu ca của con chung quy cũng chỉ là biểu ca thôi, sao con có thể dùng bạc của hấn được?"

Vừa nghe lời này, Khương Lệnh Uyển chợt dạ nói: "Nữ nhi chỉ nói Tông biểu ca mua một chút, ngày sau nữ nhi nhất định sẽ trả lại cho hấn. Nữ nhi có tiền riêng." Tiền mừng tuổi mấy năm qua nàng tích góp cũng đủ cho nàng tiêu xài.

Chu thị lại nói: "Con cảm thấy Tông biểu ca của con sẽ nhận tiền của con sao?"

"Nương..." Khương Lệnh Uyển mím mím môi, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Lục Tông đương nhiên sẽ không thu bạc của nàng. Nhưng mà... Nàng có thể mua lễ vật cho Lục Tông a, lần trước nàng mua tua kiếm cho hấn, lần này lại mua một phần lễ vật khác thôi, có gì phải gấp. Nàng đương nhiên cũng biết là không nên tiêu bạc của hấn, nhưng nàng không nghĩ tới Lục Tông sẽ mua cho nàng nhiều phần thơm như vậy. Khương Lệnh Uyển có chút khó xử, nháy nháy mắt nói, "Vậy, nữ nhi mua chút lễ vật cho Thiên tỷ tỷ, coi như hoàn lại bạc cho hấn, có được không?"

Chu thị nghe xong mới gật gù, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: "Mấy ngày nay không thấy Bảo Thiên qua đây, con với Bảo Thiên có xích mích gì không?"

Khương Lệnh Uyển lắc đầu lia lịa, nói: "Sao có thể a, quan hệ của nữ nhi với Thiên tỷ tỷ tốt lắm, nương yên tâm đi." Bảo Thiên không tới gặp nàng, hấn là vì chuyện lần trước của ca ca nàng. Nhưng mà nàng từng nhiều lần vô tình hoặc cố ý thăm dò ca ca, ca ca cũng chỉ coi Bảo Thiên là biểu muội bình thường, hôn nữa, còn thường xuyên đi với nàng kiếm Gia Nguyệt. Ca ca của nàng tính cách thô lỗ, khi hấn dỗi yêu thích một cô nương, liếc mắt liền có thể nhìn ra, còn Gia Nguyệt, rõ ràng cũng có ý với ca ca nàng, chỉ là mẫu thân nàng sẽ không đồng ý. Hôn nữa, vì chuyện lần trước ở Tương Nguyên tự, ba vị ca ca của Gia Nguyệt đều nhìn ca ca nàng không vừa mắt, thực sự là khó đối phó vô cùng.

không có chuyện gì là tốt rồi. Ấn tượng của Chu thị đối với Lục Bảo Thiên cũng tốt, giống như nghĩ tới điều gì đó, Chu thị nói: "Việc hôn nhân của Tam tỷ tỷ, coi như đã định ra rồi."

"Là công tử nhà ai?"

Chu thị nói: "Là con trưởng phòng thứ ba của Quảng Bình hầu phủ, hấn cũng là một nhân tài, bây giờ đang làm việc ở bộ binh, lão tổ tông cũng rất hài lòng chuyện hôn sự này."

thật không tệ.

Khương Lệnh Uyển gật gù, dời trước Khương Lệnh Huệ gả cho tứ công tử Ngô Thiếu Đường của Quảng Bình Hầu phủ. Sau khi Khương Lệnh Huệ lập gia đình, bụng của nàng đúng là không chịu thua kém, anhem tỷ muội từng người từng người lần lượt ra ngoài, Ngô Thiếu Đường này đối với thể tứ hấn cũng không tệ, là người đường hoàng, chỉ có chút ham món hời nhỏ, tính tình cũng vẫn ôn hòa. Khương Lệnh Uyển lại nói: "Vậy còn Nhị tỷ tỷ?"

Vừa nhắc tới Khương Lệnh Dung, Chu thị liền trầm mặc, nói: "Lúc trước có mấy gia đình tới hỏi hôn, nhưng mà Nhị tỷ tỷ con lại không chịu, ban đầu Nhị thẩm con còn tưởng nàng then thùng, kết quả... Ai, quên đi, Nhị thẩm con đã tổn rất nhiều tâm tư. Khi còn bé, trong mấy tiểu cô nương, Nhị tỷ tỷ con ngoan ngoãn nhất, không ngờ sau khi lớn lên lại thay đổi nhiều như vậy. Nhị thúc con còn nói, nếu như nàng tiếp tục không nghe lời, không chịu lập gia đình, sẽ trực tiếp đưa đi am ni cô, cả đời không cần gả cũng được."

Lời này, quá chuẩn xác với tính cách của Nhị thúc thúc nàng.

Khương Lệnh Uyển hạ mắt, Khương Lệnh Dung sẽ tới mức độ như vậy, dù chuyện này không liên quan với nàng, nhưng nói đến cùng, cũng bởi vì mẫu thân của Khương Lệnh Dung là Từ thị. Dù sao cũng là người từng hãm hại nàng, hơn nữa Khương Lệnh Dung này lại như rắn độc ẩn mình trong bụi cỏ bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới cắn nàng một ngụm... Nàng không có cách nào để đồng tình với Khương Lệnh Dung. Nàng chỉ là người bình thường, không có hoài bão bảo vệ quốc gia giống Tiết Tranh, nàng chỉ muốn vui vẻ lớn lên, chăm sóc cho phụ mẫu, sau đó gả cho Lục Tông, sinh con đường cái cho hắn, cứ đơn giản như vậy sống đến hết đời, thậm chí... Nàng căn bản cũng không muốn để Lục Tông ra ngoài chiến trường.

Chu thị nói: “Con nha, trước phải quản tốt bản thân con, ta đã nghe nói Vinh biểu ca của con đang ồn ào muốn đến quý phủ chúng ta cầu hôn...”

Tiết Vinh.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, lầm bầm nói: “Nương, ngài cũng không phải không biết, con chỉ coi Vinh biểu ca như...”

“Tỷ muội. Nương biết. Chỉ là nếu Vinh biểu ca thật sự có thể thuyết phục được cô và dựng của con đến đây cầu thân, như vậy sẽ tình hình sẽ trở nên khó xử rất nhiều, hai nhà cũng sẽ trở nên vô cùng lúng túng. Ta thấy a, lúc nào đó con tự mình đi gặp Vinh nhi nói rõ ràng đi, đừng trì hoãn nữa.” Chu thị vẫn luôn thương yêu Tiết Vinh, đương nhiên cũng muốn hắn sớm thành gia lập nghiệp, đừng chỉ mãi nghĩ đến nữ nhi nàng.

“Vâng, nữ nhi biết rồi.”

Chu thị giãn mày, khuôn mặt xinh đẹp nhìn không thấy tuổi, lại nói: “Vừa rồi phủ công chúa nhận được thiệp mời, mời các vị quý nữ cùng đến phủ, Cửu công chúa đồng ý gả đến Tây Khương, đừng khí của nàng thật khiến người tin phục...”

Nghe mẫu thân nàng nói đến chuyện này, Khương Lệnh Uyển đột nhiên nghĩ đến chuyện đời trước.

Kiếp trước, chính là lúc nàng tham gia yến hội của Cửu công chúa, bởi vì hiếu kì muốn ngồi thử trên lưng con ngựa Tây Khương tiến cống, kết quả, con ngựa kia lại mất khống chế, nàng suýt nữa chết dưới móng ngựa, cuối cùng còn là Lục Tông xuất hiện cứu nàng.

Chỉ là như vậy, mà nàng và Lục Tông đã có tiếp xúc, hơn nữa còn là trước mặt mọi người. Tuy rằng chuyện này trôi qua đã rất lâu, cũng không biết vì sao nàng vẫn nhớ rõ. Ngày ấy, Lục Tông nhảy lên lưng ngựa, theo sát phía sau ôm lấy nàng, nói với nàng đừng sợ. Nhưng khi đó nàng nhát gan, trong lòng lại cực kì hoảng loạn, lời của Lục Tông sao còn có thể nghe lọt? Cuối cùng Lục Tông chế phục được con ngựa kia, nhưng nàng lại bị dọa sợ gần chết, khóc đến mức thở không ra hơi, chỉ biết nắm chặt lấy vạt áo hắn không chịu buông tay, hành động này không khỏi khiến bao nhiêu người ghé mắt.

Mà Lục Tông cũng không thả nàng ra, trực tiếp ôm ngang nàng mang vào phòng nhỏ.

... Ngày thứ hai sau đó, hắn liền đến cửa cầu thân.

Kì thực, với tính tình lãnh đạm của Lục Tông, cứu người là có khả năng, nhưng tuyệt đối sẽ không ôm nàng trước mặt mọi người.

Trong lòng nàng có một cái suy đoán nho nhỏ, có thể... có thể như trước khi xảy ra chuyện ở phủ công chúa hắn đã thích nàng. Vậy chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này, giúp hắn thuận đường ôm được người, hơn nữa cũng giúp cho chuyện cầu thân của hắn sau đó cũng càng thuận tiện hơn.

Chu thị thấy nữ nhi trầm mặc, lại nghĩ tới chuyện ngày ấy xảy ra ở Quỳnh Hoa đài, nhất thời nhú mày.

Bất kể như thế nào, nàng chung quy cũng phải cho Tống Diệu Nghi một bài học, nếu không... nàng ta còn thật cho rằng nàng và nữ nhi của nàng đều là quả hồng mềm.

An Vương phi.

An Vương phi lẳng lặng nhìn xuống bức hươu thư, sừng sốt hồi lâu cũng không thể nói thành câu. Nàng xưa nay luôn chú trọng trang phục, giờ khắc này trang dung vẫn tinh xảo như cũ, nàng nhìn chữ viết trên hươu thư, chữ viết như rồng bay phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ. Nàng từng vô số lần nhìn thấy chữ viết này, nhưng những vần thơ tình chưa xót kia, nàng liếc mắt cũng không muốn nhìn lần thứ hai. Nhưng mà nàng biết Khương Bách Nghiêu đã từng viết thơ từ cho Chu Tố Cẩm... Nàng nằm mơ cũng hi vọng những vần thơ kia là do Khương Bách Nghiêu viết cho nàng.

Kim Xuyên cũng bị dọa sợ, vội vàng nói: “Vương phi, ngài... Ngài vẫn nên lùi một bước đi, lúc này Vương gia giống như đã hạ quyết tâm.” Nàng hầu hạ Vương phi nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng biết được thâm tình của Vương gia đối với Vương phi, nhưng mà Vương phi vẫn luôn xem thường. Vương gia nói thế nào cũng là nam nhân, tóm lại cũng phải có sĩ diện. Nhiều năm như vậy, cũng coi như làm khó ngài ấy. Kim Xuyên thấy An Vương phi thờ ơ không động lòng, nàng lại tiếp tục khuyên nhủ, “Nếu vương phi không nghĩ cho ngài thì cũng nên suy nghĩ cho hai hài tử, ngài nhìn —— công tử còn chưa cưới vợ, tiểu thư lại là khuê nữ, nếu phu nhân đi rồi, chuyện này phải làm như thế nào cho phải?”

An Vương phi nâng tay, đôi tay thon dài như ngọc, đầu ngón tay được sơn một lớp màu đỏ sẫm, nàng nhú lông mày, nắm chặt hươu thư, dùng hết sức nắm chặt, vò thành một đoàn, ném sang một bên.

Cuộn giấy lăn xuống, vừa vịn dừng lại dưới một đôi giày cẩm ngoa.

Về mặt An Vương lạnh nhạt, khom lưng nhặt cuộn giấy lên, đi tới, đặt hươu thư lên bàn một lần nữa, nói: “Nàng và ta tốt xấu cũng đã là phu thê bao năm, nàng yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Hành Nhi và Lâm Lang. Nếu như cần thiết, ta sẽ tìm một vị kẻ mẫu cho bọn nhỏ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hai hài tử.”

“Chu Chấn, ngươi dám!” An Vương phi xoay người đứng dậy, mắt đi đáng về bình tĩnh của nàng, ngẩng đầu quát lớn: “Ngươi dám cưới người khác!”

An Vương nhìn gương mặt xinh đẹp của nữ tử trước mắt, tuy rằng thời gian đã trôi qua hai mươi năm, nhưng gương mặt của nàng vẫn xinh đẹp như trước. Chỉ là trong đôi mắt kia của nàng, chưa bao giờ có hân.

An Vương nói: “Từ nay về sau, ta cưới ai, cũng không liên quan gì đến ngươi.”

Khi một nam nhân sủng ái một nữ nhân, hân sẽ móc gan móc phổi, hai tay dâng lên một tấm chân tình cho nàng, nhưng khi mảnh chân tình đó bị rơi nát, thắm đẫm máu thịt, như vậy, tình cảm kia triệt để chết rồi. Khi đó, tâm của nam nhân sẽ trở nên cứng rắn, đao thương bất nhập.

Thân thể An Vương phi run lên, con mắt tròn từng lên, có chút không thể tin.

Trong trí nhớ của nàng, nam nhân này, từ khi thành hôn đến nay vẫn chưa từng nói một lời nặng với nàng, luôn ân cần hỏi han nàng, săn sóc tỉ mỉ, nghe lời vô cùng. Nàng còn nhớ, lần đầu khi nàng mang thai, hân vui vẻ như hài tử, khi đó phu thê bọn họ vẫn cùng giường, hân ngủ bên ngoài, đêm nào cũng giúp nàng xoay người, đòi nàng đi tịnh thất... Sau đó, khi nàng sinh hạ hài tử, hân cũng không để ý đến phòng sinh không sạch sẽ, luôn đứng bên giường động viên nàng, rõ ràng nàng mới là người sinh, nhưng vẻ mặt của hân giống như còn sốt sắng hơn cả nàng...

An Vương phi ngẩn người, thấy trong đáy mắt hân không còn sót lại bất kỳ nhu tình nào, nhất thời trong lòng có chút lo lắng, xa lạ hoảng loạn.

Nàng thấy hân xoay người, theo bản năng kéo ống tay áo của hân, mở miệng gọi: "Chu Chấn..."

Bước chân của An vương hơi dừng một chút, hai con mắt bình tĩnh như nước, cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn như ngọc đang lôi kéo ống tay áo của hân. Bàn tay xinh đẹp như vậy, hai mươi năm qua lại chưa từng may cho hân một đường chỉ, nhưng đôi tay này lại vô số lần viết những lời yêu thương ái mộ dành cho một người nam nhân khác.

Những điều này, hân biết cả.

An Vương nhấc tay, gạt bỏ tay nàng, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Xe ngựa ngồi phi thúy châu anh dừng lại bên ngoài phủ công chúa.

Khương Lệnh Uyển nhắc váy xuống xe, nhìn một đoàn xe ngựa tùm năm tùm ba bên ngoài, cũng biết nàng đến đây không tính quá sớm.

Nàng vừa muốn đi vào, liền thấy xe ngựa của Vinh Vương phủ tiến đến.

Khương Lệnh Uyển đứng chờ một lát, nhìn thấy hai thiếp thân nha hoàn của Lục Bảo Thiên nâng nàng ấy xuống xe, lại không thấy Lục Tông, lúc này mới đi tới chào hỏi, “Thiên tỷ tỷ.”

Lục Bảo Thiên hôm nay mặc một bộ trang phục rất đẹp, bộ trang phục hồng nhạt thêu hoa sen, khuỷu tay khoác hồ một chiếc khăn lụa màu xanh lam, búi tóc tinh xảo, cài một chiếc trâm ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thủy nộn, mắt to nhìn nàng một cái, theo bản năng hơi né tránh, có chút chột dạ.

Khương Lệnh Uyển biết trong lòng nàng nhớ cái gì, liền nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Thiên tỷ tỷ, mấy ngày trước nương của muội còn nhắc đến tỷ, nói có phải muội chột tỷ không vui hay không...”

Lục Bảo Thiên chột dạ vô cùng, vội vàng lắc đầu: “không phải, ta chỉ là —— ”

Nàng chỉ là cái gì?

Chỉ là có chút tư tâm, bởi vì yêu thích ca ca của Xán Xán, cho nên mới nghĩ cách phá hoại việc hôn nhân của muội ấy và ca ca? Câu nói này, sao nàng có thể nói ra được? Lục Bảo Thiên hạ mắt, nhẹ nhàng cắn môi, nàng nhớ tới ca ca của mình, cũng biết tiểu cô nương trước mắt là một người tâm địa thiện lương. Nhưng có một số việc, trong lòng nàng còn khúc mắc không thể đối mặt, cần một chút thời gian để thích ứng.

Lục Bảo Thiên nói, “Xán Xán, tỷ có chút không thoải mái, tỷ vào trước.”

Kim Kết và Sơn Trà không biết nội tình, trong lòng cũng cảm thấy Lục Bảo Thiên hôm nay có chút kỳ quái, Sơn Trà nhìn bóng lưng của Lục Bảo Thiên, nhủ mảy nói: “Hôm nay tiểu quận chúa bị sao vậy? Bình thường không phải rất hoạt bát đáng yêu hay sao? Luôn luôn nói cười với tiểu thư nhà chúng ta, hôm nay tiểu thư chủ động tiếp lời, quận chúa lại không lạnh không nhạt, thật khiến người khác tức giận.”

Khương Lệnh Uyển có chút thất lạc, lại nói: “Thôi, chúng ta cũng vào đi thôi.” Tính tình của nàng chính là như vậy. Nàng không thể ép buộc Lục Bảo Thiên, từ từ rồi mọi chuyện sẽ tốt. Dù sao, sau này mọi người cũng là người một nhà.

Lục Bảo Thiên cần mồi, để người hầu của phủ công chúa dẫn tới hậu viện, lúc này mới thấy Chu Lâm Lang lẻ loi đứng một mình trong chòi bát giác cách đó không xa. Nàng giương mắt lên nhìn, chợt nhớ tới lời ca ca nàng. . . Tuy nàng ghét ghen, nhưng sao không thể thấy được rằng Chu Lâm Lang cũng có ý với ca ca mình? Chu Lâm Lang lợi dụng nàng, làm bằng hữu nhiều năm như vậy, lòng nàng đương nhiên cũng rất khó chịu. Nhưng mà chuyện bản thân nàng làm, còn ác liệt hơn Lâm Lang rất nhiều.

Nàng có lỗi với Xán Xán.

Trong lúc Lục Bảo Thiên đang suy nghĩ, nha hoàn của Chu Lâm Lang đã qua đây, khách khí hành lễ với nàng, “Quận chúa, tiểu thư mời quận chúa đến trò chuyện.”

Tuy đã quyết định không kết giao, tuy nhiên không thể không nề mặt mũi như vậy. Lục Bảo Thiên gật gù, bước chân khoan thai tiến về phía chòi bát giác. Nàng đi tới trước mặt Chu Lâm Lang, mới phát hiện thiên chi kiều nữ thường ngày luôn luôn chói lóa ánh mắt mọi người, nụ cười luôn xinh đẹp rạng rỡ, nhưng khí sắc hôm nay lại không tốt, cho dù đã tỉ mỉ trang điểm, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự tiêu tụy.

Đối với Chu Lâm Lang, đến cùng nàng vẫn có chút cảm tình, kinh ngạc hỏi: “Lâm Lang, ngươi sao vậy?”

Chu Lâm Lang giương mắt nhìn Lục Bảo Thiên, đôi mắt mờ sáng, giống như nhìn thấy được người mà nàng có thể tin cậy, lúc này mới để cho bọn nha hoàn lui ra. Nàng nói: “Bảo Thiên, ta. . . nương ta về nhà mẹ rồi.”

Lục Bảo Thiên ngạc nhiên, vừa định hỏi tại sao, nhưng lời đến miệng, may là không hỏi ra, “Sao có thể chứ? Cha ngươi không phải luôn rất tốt với nương ngươi hay sao?” Chu Lâm Lang hạ mắt, mi mắt rất thấp, sạch sẽ đáng yêu, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, nói: “Chuyện này, ta không biết nên nói với ai, nhưng mà, lòng ta thật khó chịu. Bảo Thiên, hai ta từ nhỏ đã là bằng hữu tốt nhất, ở trong lòng ta, ngươi đã là tỷ muội ruột, cho nên ta mới nói chuyện này cho ngươi.”

Lục Bảo Thiên nói: “Lâm Lang, ngươi cũng đừng quá khổ sở, kỳ thực. . . Tuy rằng ta không quá hiểu rõ chuyện của cha mẹ ngươi, nhưng mà ta cảm thấy, cha ngươi đối xử với mẹ ngươi rất tốt. Nếu như tính tình của nương ngươi có thể buông lỏng đi một chút, cha ngươi nhất định sẽ nhẹ dạ, Lâm Lang, ngươi đi khuyên nhủ mẹ ngươi đi.”

Chu Lâm Lang lại lắc đầu, thở dài nói: “Sao ta có thể chưa khuyên nương? Nhưng mà. . . Nhưng mà ngươi cũng biết tính khí kia của nương ta, tuyệt đối sẽ không cúi đầu.” Chu Lâm Lang lau nước mắt, nửa thật nửa giả, chờ khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển ở cách đó không xa, lúc này nàng mới khóc càng thêm thương tâm, cả người tựa vào lòng Lục Bảo Thiên, trầm thấp nức nở.

Lục Bảo Thiên sợ hết hồn.

Hai người tương giao nhiều năm, nàng chưa từng thấy bộ dáng thương tâm như vậy của Chu Lâm Lang. Dù là quyết định ngày sau sẽ ít đi lại với nàng, nhưng khi thấy tình cảnh này, nàng lại nhịn không được có chút nhẹ dạ. Lục Bảo Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chu Lâm Lang, từ trong lòng lấy ra khăn tay lau nước mắt cho nàng, an ủi: “Ngươi đừng khóc. . .”

Vai Chu Lâm Lang hơi rung động, nói: “Bảo Thiên, có một số việc, ta vẫn chưa nói cho ngươi biết. Trong lòng ta đã ghen rất lâu, bây giờ vô cùng khó chịu. . . Kỳ thực, kỳ thực ngày ấy ta khi nghe ngươi nói ngươi thích Dự biểu ca, ta muốn giúp ngươi, nhưng trong lòng cũng tồn tại tư tâm.”

Lục Bảo Thiên nói: “Lâm Lang, ngươi. . .”

Chu Lâm Lang nói: “Quên đi, không nói cũng được. Ta chỉ cảm thấy thua thiệt trong lòng, nhưng mà mọi người đều ích kỷ, không phải sao? Bảo Thiên, ngươi có thể tha thứ cho ta không?”

Lục Bảo Thiên trầm mặc.

Chu Lâm Lang tự giễu cười, “Tông biểu ca thông minh như vậy, khẳng định là huynh ấy đã nghĩ đến. Tông biểu ca không thích ngươi lui tới với ta, đúng hay không?”

Lục Bảo Thiên không ngờ Chu Lâm Lang lại thông suốt như vậy, nhất thời không biết nên làm sao nói chuyện với nàng. Lúc này nàng nhẹ dạ, nhưng mà mấy ngày nay, cũng làm cho nàng hiểu rõ ràng, kỳ thực nàng nhìn thấy Chu Lâm Lang, chỉ là bề ngoài thôi. Những năm nay, nàng luôn coi Chu Lâm Lang là bằng hữu tốt nhất, trong lòng nàng, thậm chí còn quan trọng hơn Xán Xán, nhưng khi nghĩ lại thật kĩ càng, Xán Xán đối với nàng quả thật là tốt đến mức tim óc phôi. . .

“Lục tiểu thư, kia không phải là quận chúa sao?” Kim Kết nhắc nhở.

Khương Lệnh Uyển nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy Lục Bảo Thiên đang ở cùng với Chu Lâm Lang, hơn nữa —— Chu Lâm Lang còn khóc vô cùng thương tâm, mà Lục Bảo Thiên thì đang an ủi nàng. An Vương phi bị hù, Chu Lâm Lang phải xa nương đương nhiên là vô cùng thương tâm, chỉ là. . .

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn, liếc hạ mắt. Đồi trước nàng chưa từng đụng tâm để kết giao với một người như vậy, tìm mọi cách để tốt với nàng, nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, cho dù bản thân có chủ động dần lên, thì ở trong lòng người ta, nàng cũng không trọng yếu ngang bằng như vậy. Lục Bảo Thiên kiếp trước, và Lục Bảo Thiên kiếp này, đến cùng là vẫn giống nhau...

Thôi.

Khương Lệnh Uyển vẫn không đi về phía trước, mà nghe thấy một tiếng cười lạnh lạnh vô cùng dễ nghe, lúc này mới đi về phía viện.

Nàng nhìn thấy một ma ma ôm một nĩa oa béo trắng trong ngực, ngồi trên băng đá, bên cạnh là một tiểu nam hài bốn, năm tuổi, đang nói chuyện với tiểu oa nhi. Nhưng tiểu oa nhi này lại là một đứa nhỏ khó hầu hạ, quệt miệng phun bong bóng, sau đó “Oa” một tiếng khóc lên. Ma ma vội vàng dụ dỗ, nam hài kia giống như bị dọa sợ, ngo ngắc đứng một bên, bộ dáng có chút oan ức.

Khương Lệnh Uyển thấy vậy, mím môi cười, đi tới.

Thấy trang phục của tiểu hài tử, có thể thấy được là một bé nam, đôi mắt đen to tròn đang đong đầy nước, nhưng cũng chỉ mở to miệng gào, nước mắt lại không hề rơi xuống một giọt, một đức hạnh giống như nàng khi còn bé. hấn ngẩng đầu nhìn nhìn, nháy mắt một cái, lúc này mới a a a mở cánh tay mập ra.

“Có thể để ta ôm một cái sao?”

Nghe thấy giọng nói, ma ma mới ngẩng đầu.

Thấy tiểu cô nương trước mắt, nàng mới mười hai mười ba tuổi, đôi mắt linh động, bộ dáng thủy linh, khuôn mặt khi cười còn dễ nhìn hơn các vị chủ nhân trong cung.

Ma ma là người rất có nhãn lực, đương nhiên cũng biết được vị trước mắt này hẳn là danh môn khuê nữ nhà vị đại nhân nào, lại cúi đầu xem xét hài tử vẫn khóc òn ào trong ngực, đành nói: “Tiểu chủ nhân rất khó hầu hạ, nô tỳ sợ tiểu thư...”

“Y y y...” Tiểu tử kia nhanh chóng vờn cánh tay mập ra, ánh mắt lấp lánh nhìn Khương Lệnh Uyển. Ma ma không còn cách nào, đành nói: “Vậy được rồi, phiền toái tiểu thư.” Ma ma sợ tiểu thư này còn nhỏ, không có kinh nghiệm ôm hài tử, đành cẩn thận từng li từng tí giao vào tay nàng, không ngờ tiểu cô nương ôm hài tử vô cùng thành thạo, khiến nàng có chút giật mình. Khương Lệnh Uyển ngửi mùi sữa thơm của hài nhi trong lòng ngực, yêu thích không buông tay, quay về phía ma ma hỏi: “không biết hắtên là gì?”

Lúc này, tiểu nam hài này giờ vẫn luôn đứng bên cạnh không nói gì mới mở miệng, nghiêng đầu nhỏ nói: “Đệ đệ tên là Thập Nhị, còn đệ là Thập Nhất.” Tiểu nam hài dừng một chút, thanh âm giòn giòn nói, “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì? tỷ thật xinh đẹp, còn dễ nhìn hơn mẫu phi của đệ.”

Khương Lệnh Uyển ôm tiểu oa nhi lật người, cúi đầu nhìn tiểu hài tử nằm thoải mái trên vai nàng, miệng nhỏ mềm mềm gặm gặm mặt nàng, dính một ngụm nước. thì ra trong lòng nàng là Thập Nhị hoàng tử, còn người trước mặt chính là Thập Nhất hoàng tử. Khương Lệnh Uyển ôm hài tử có chút không tiện, chỉ hơi cúi người, “thì ra là Thập Nhất hoàng tử.”

Thập Nhất hoàng tử nói: “Thập Nhị đệ thích nhất những cô nương xinh đẹp, dung mạo của tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, tỷ nhìn đi, tỷ vừa ôm đệ ấy, đệ ấy lập tức liền không khóc.”

Khương Lệnh Uyển tạm thời coi lời này là lời khích lệ nàng, nhất thời nhin không được cong khóe miệng. Thấy vị Thập Nhị hoàng tử này vờn bàn tay nhỏ mập mập vùi lấy cổ nàng, đối với nàng vô cùng thân cận. Nàng vẫn rất yêu thích hài tử, cho dù là nam oa hay nữ oa, khẳng định đều là những tiểu tử đáng yêu ngọc mài.

Nàng hôn gương mặt mềm mềm thịt thịt của Thập Nhị hoàng tử một cái nói: “thật ngoan.”

Ở hành lang cách đó không xa, Thái tử đang nói chuyện với Lục Tông, “... Mấy ngày trước đây cô đã nói với phụ hoàng, lần tới nếu Thuận Vu quốc còn xâm phạm biên giới nước ta, cô sẽ tự xuất trình ra trận, đánh cho bọn họ toi bời hoa lá, ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra... Uy, Lục Tông, cô đang nói chuyện, người có nghe không?”

Lục Tông chỉ nhàn nhạt “Àn” một tiếng.

Thái tử xoay người nhìn theo tầm mắt hắn, thấy ánh mắt của Lục Tông hướng đến tiểu cô nương cách đó không xa. Tiểu cô nương búi hai búi tóc giống như nụ hoa nhỏ, mặc một bộ y phục màu phấn nhạt, trước ngực đeo một khóa trường mệnh, vừa nhìn liền biết là tiểu thư nhà quý tộc. Tiểu cô nương tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng môi hồng răng trắng, xinh đẹp kinh người. Thái tử bỗng nhiên mỉm cười, đương nhiên cũng nhận ra người kia là ai, lời nói không khỏi có chút trêu ghẹo: “không ngờ, bản thân người loại măng phu này, da dày thịt chắc, nhưng đôi mắt chọn nương tử lại không tệ, đưa bé mập mập ngày xưa sau khi lớn lên, quả thật rất xinh đẹp...”

Thái tử thấy tiểu cô nương ôm Thập Nhị đệ trong ngực, nụ cười long lanh, đang nói chuyện với Thập Nhị đệ, có cảm giác như đại hài tử đang dỗ dành tiểu hài tử, rất buồn cười, “Thê tử của người đúng là rất yêu thích hài tử.”

Lục Tông lẳng lặng nhìn tình cảnh này, thấy nàng cười vui vẻ như vậy, đúng là rất yêu thích hài tử. Có điều, chuyện này hắn đã sớm biết.

Thái tử nói: “Nếu đã nhìn thấy, có muốn đến trò chuyện không?”

Lục Tông suy nghĩ một chút, lại nói: “không cần.” Hôm nay phủ công chúa mời quá nhiều người, nàng rất sĩ diện, nếu bị người khác nhìn thấy, sợ là sẽ lại tức giận. Sau này muốn gặp mặt cũng khó khăn.

Thái tử nhún nhún vai. Tiểu thư tử ở ngay trước mặt, nhưng lại không có dũng khí đi gặp, hẳn muốn gặp còn không gặp được đây.

Khurong Lệnh Uyển ôm Thập Nhị hoàng tử một chút mà tay đã hơi mỏi, lúc này mới trả Thập Nhị hoàng tử lại cho ma ma. Thập Nhất hoàng tử đang chơi thả diều ở bên cạnh, nhưng thả một hồi lâu mà diều vẫn không bay lên, liền buồn bực trách cứ chúng nha hoàn. Khurong Lệnh Uyển chuyện khác nàng không biết nhiều, nhưng nói đến chơi đùa thì không gì không giỏi, cho dù là đá cầu, nhảy dây hay chơi diều, trốn tìm, nàng chưa từng sợ bất kỳ ai, ngay cả bản cung, nàng đã đặc biệt trốn đi học với Tiết Tranh. Khurong Lệnh Uyển liền đi qua, giúp Thập Nhất hoàng tử chơi diều. Dù so cũng là tay già đời, tuy đã lâu ngày chưa thả diều, nhưng nàng vẫn rất quen cửa quen nẻo kiến con diều uy phong này thả bay lên trời. Thập Nhất hoàng tử đứng ở một bên, con mắt sáng lấp lánh, vỗ tay nói: “Tỷ tỷ không chỉ xinh đẹp mà chơi diều cũng rất lợi hại.”

Khurong Lệnh Uyển là người rất tự phụ, rất thích được khen, tiểu nam hài vừa khen, nhất thời đuôi nàng đều đã vênh lên tận trời rồi. Nàng nhoèn miệng, nhanh chóng chuyển động que gỗ trong tay, thả một chút, diều không cẩn thận đã bị mắc lên cây, con diều cứ như vậy nằm chết cứng trên ngọn cây.

Về mặt Thập Nhất hoàng tử liền trở nên âm trầm: “Đây là con diều mấy ngày trước Thái tử ca ca tự mình làm cho đệ.”

Khurong Lệnh Uyển lè lưỡi một chút, sắc mặt lúng túng.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có người nào, lúc này mới gượng tay, nhón chân lên. Đáng tiếc vóc người nàng thấp, căn bản là không chạm đến được.

Khurong Lệnh Uyển một tay nhấc váy, ra sức nhảy một cái, vẫn kém một chút.

Mặt nhỏ của nàng hơi rũ xuống, đúng là không có cách nào.

Lúc này, lá cây vang lên tiếng rì rào. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy có người nâng tay lên, sau đó rất dễ dàng lấy con diều kia xuống.

Khurong Lệnh Uyển nhanh chóng đứng thẳng, nghiêng đầu nhìn Lục Tông, ánh mắt sáng lên, gọi một tiếng: “Tông biểu ca.”

Hai người cách nhau rất gần, nàng chỉ đến ngực của hắn, hắn ở trên cao nhìn xuống nàng, có thể nhìn thấy rõ xương quai xanh xinh đẹp trong cổ áo nàng, còn có hai nơi hơi nhô lên. Lỗ tai của Lục Tông nhất thời đỏ lên, nhanh chóng dời mắt, nhét diều vào trong ngực nàng, nói: “Bản thân cũng chỉ là nửa hài tử, còn dám ở trước mặt Thập Nhất tỏ vẻ uy phong.”

Lời này nàng không thích nghe.

Khurong Lệnh Uyển phòng quai hàm, bất mãn nói: “Sao chứ? Muội đã lâu chưa được chơi diều, ngưng tay mà thôi, nếu so thật, chưa chắc huynh có thể thắng muội đâu.”

Lục Tông, nghĩ một chút, cũng biết từ nhỏ nàng đã chơi diều.

Hắn cũng từng làm cho nàng mấy con diều, nhưng chưa từng thả chung với nàng.

Lục Tông muốn dẫn nàng đi chỗ khác trò chuyện, nhưng Khurong Lệnh Uyển lại lưu luyến không rời, lấy một bông hoa cài trên đầu xuống đầu cho Thập Nhị hoàng tử, lại hôn lên gương mặt nhỏ một cái. Lục Tông nhìn có chút ước ao.

Thập Nhất hoàng tử cúi đầu nhìn diều, lại nhấc mắt nhìn thấy hai người đã đi xa, vào lúc này Thái tử mới bước ra ngoài. Thập Nhất hoàng tử nhìn về phía Thái tử nói: “Tỷ tỷ vừa rồi thật xinh đẹp. Sau khi Thập Nhất lớn lên, sẽ cưới tỷ ấy làm nương tử.”

Thái tử nghe xong sang sảng cười to, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của tiểu Thập Nhất, nói: “Dám cướp nương tử với biểu ca đệ, có tiền đồ!”

Đi mấy bước, Lục Tông mới hỏi: “Có thích phấn hương không?”

Nói đến phấn hương, Khurong Lệnh Uyển lại không nhịn được bĩu môi, dừng bước chân lại oán giận nói: “Tông biểu ca, huynh phá sản đi là vừa, có bạc cũng không thể tiêu như huynh được, nương muội đã giáo huấn muội một trận.”

Lục Tông là người biết sai liền sửa, hắn nói: “Được rồi, vậy sau này ta sẽ mua ít một chút.” Sau đó lại nói, “Lần trước muội nói với ta, chờ ta từ Lạc Châu trở về, muội sẽ tặng ta một món lễ vật.”

Khurong Lệnh Uyển đột nhiên đã quên mất. Lúc trước xác thực nàng muốn đưa cho hắn một cái hầu bao, nhưng hôm nay nương nàng đang chuẩn bị làm mai cho nàng, thời điểm mấy chót như vậy, nếu nàng đưa hầu bao cho Lục Tông, không phải nói rõ muốn Lục Tông tới cửa cầu hôn sao? Nàng đương nhiên là vừa ý hắn, nhưng cũng không phải tự đưa mình tới cửa, nếu nhận được quá dễ thì sẽ không biết quý trọng, đạo lý này nàng vẫn hiểu, Bây giờ Lục Tông còn đang thích nàng, tình cảm của hắn còn nóng, nhưng sau này nàng không thể chắc chắn. Chờ khi thành thân được mấy năm, Lục Tông hẳn lại nghĩ Nga, lúc trước bản thân nàng nhất định muốn gả cho hắn. Như vậy, chẳng phải nàng sẽ chịu thiệt rồi sao?

Suy nghĩ hồi lâu, Khurong Lệnh Uyển quyết định giả khờ, nháy mắt mấy cái: “Có sao? Muội quên mất rồi.”

Lục Tông hơi nhú mày lại, giống như có chút thất vọng, sau đó “Ừm” một tiếng, lại không có sau đó.

Phủ công chúa có nhiều người, nàng và Lục Tông không nên ở cùng một chỗ quá lâu, sau đó liền tách ra. Khương Lệnh Uyển đi mấy bước, nhớ tới ánh mắt thất lạc của Lục Tông, nàng vẫn không đành lòng. Sờ sờ hầu bao đã sớm chuẩn bị trong ngực, quyết định đi tìm Lục Tông.

Kim Kết và Sơn Trà cũng biết quan hệ giữa tiểu thư nhà mình và Vinh Thế tử, nhìn tình huống này, trong đầu liền nhận định, Vinh Thế tử sau này sẽ là cô gia, bây giờ hai người qua lại thân cận, chỉ cần không khiến người khác chú ý, vậy thì không có gì phải vội vàng. Khương Lệnh Uyển quay lại tìm kiếm, liền thấy Lục Tông đang ở khúc quanh bên hành lang.

Nàng vừa định đi qua, đã thấy Thái tử cũng ở, không khỏi dừng bước chân lại, dự định chờ Thái tử đi rồi nàng sẽ qua.

Thái tử vòng tay đứng bên cạnh Lục Tông, vóc dáng thấp hơn hẳn nửa cái đầu, gương mặt của hắn cũng rất tuấn tú, hắn nói: “Thấy người chịu khổ như vậy, bản Thái tử đúng là không đành lòng, nếu coi trọng tiểu cô nương người ta, vậy vì sao không định ra sớm? Được rồi, coi như người vì Đại Chu chúng ta lập công lao lớn như vậy, cô sẽ thay người nghĩ chút biện pháp —— được rồi, thế này, trong phủ Tiểu Cửu có một con tuần mã vừa được Tây Khương tiến cống, đáng đáp không sai, rất được tiểu cô nương yêu thích, chờ lát nữa cô sẽ nghĩ cách để Tiểu Cửu nhờ nương tử người lên thử mã, chờ đến khi tình cảnh không thể không chế, người chạy qua anh hùng cứu mỹ nhân. Ừm... tiếp xúc da thịt trước mặt mọi người, ngày mai người liền tới quý phủ cầu hôn, cha mẹ người ta đương nhiên sẽ đồng ý gả nữ nhi cho người... Như thế nào? Có phải thấy cô rất đầy nghĩa khí?”

Lục Tông nghe xong, chỉ trầm mặc một lúc, sau đó dứt khoát trả lời: “không cần.”

Khương Lệnh Uyển sững sờ đứng tại chỗ, nghe Thái tử nói, ký ức của nàng cũng dần dần trở nên trùng hợp.

Đời trước, Lục Tông xác thực cũng cứu nàng trong tình huống này.

Đời trước nàng không thích cưỡi ngựa, nếu không phải Cửu công chúa tự mình mở miệng, nàng tuyệt đối sẽ không trèo lên lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Edit: Kye

Beta: Mira

.

Khương Lệnh Uyển không kịp nóng nảy, nhưng khoe miệng cũng không kim được dương lên. Người a, ai chẳng có lòng hư vinh, chớ nói chi là tiểu cô nương, nam tử ưu tú như Lục Tông lại chỉ si tâm với một mình nàng, trăm phương ngàn kế muốn cưới nàng về làm vợ, nói thật, trong lòng nàng cũng có đắc ý nho nhỏ. Có điều có thể là vì người kia là Lục Tông, nếu đổi thành người khác... Nàng còn chưa tưởng tượng ra cảnh nàng gả cho người khác. Trong lòng Khương Lệnh Uyển vừa vui mừng vừa tức giận, như vậy kiếp trước Lục Tông sớm đã để ý đến nàng, nhưng mà... Nàng một chút cũng không để ý. Được đó, giấu thật sâu.

Thừa dịp hai người còn chưa bị phát hiện, nàng nhanh chóng rời đi.

Khương Lệnh Uyển trở về viện tử, nhìn nhóm tiểu cô nương trẻ trung quần áo hoa lệ, đang nói chuyện với nhau. Nàng nhìn một chút, chờ đến khi thấy một gương mặt quen thuộc, lúc này mới đi tới gọi “Gia Nguyệt.”

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, cũng rất vui mừng. Hôm nay sắc mặt nàng không tệ, nhưng so với khuôn mặt những tiểu cô nương bình thường khác vẫn nhợt nhạt hơn một chút. Khương Lệnh Uyển nói chuyện với Di An quận chúa một lúc, đã thấy mấy tiểu cô nương đang vây quanh Tô Lương Thần mặc một thân váy xanh lụa, chải búi tóc lẳng lơ kẻ. Dung mạo Tô Lương Thần vốn đã rất xuất chúng, bây giờ trang điểm tỉ mỉ, trên đầu cài trâm hoa sơn trà lung linh, tuy không giống như những tiểu thư quý tộc đeo vàng bạc đầy người, khí chất lại như hạc đứng trong bầy gà, đặc biệt nổi bật. Khương Lệnh Uyển không thể không thừa nhận, Tô Lương Thần này thật biết làm bản thân nổi bật, biết sử dụng ưu điểm của bản thân, trên người chỉ tùy ý đeo vài món đồ không đáng chú ý, nhưng lại có tác dụng thu hút hoa trên gấm. Nếu không phải không hợp nhau, nàng cũng muốn giao lưu với Tô Lương Thần một phen.

Di An quận chúa nói: “Vị biểu tỷ này của muội, thật có năng lực.”

Lời này, xem như khích lệ đi.

Khương Lệnh Uyển gật đầu. Cũng đúng, ngày ấy Tô Lương Thần ở Quỳnh Hoa đài danh tiếng vang xa, tuy hiện nay vẫn kém Chu Lâm Lang, nhưng khi mọi người đến, vẫn không nhận được mà khen ngợi nàng ta. Nếu Chu Lâm Lang cao quý như hồng mai trong tuyết trắng, vậy Tô Lương Thần lại thanh nhã như hoa lan trong cốc vắng... Hơn nữa sau khi được cung đình ban thưởng, trên dưới trong phủ không ai dám coi khinh vị biểu tiểu thư này nữa.

Nhưng nàng thực sự không hiểu trong lòng Tô Lương Thần đang nghĩ cái gì, hôm qua người Tô gia đến, muốn đón nàng về phủ, nhưng nàng lại nói nàng ở bên cạnh lão tổ tông quen rồi, không muốn trở về phủ.

Di An quận chúa nhìn Khương Lệnh Uyển, hai gò má mang ý cười nói: “Muội không thoải mái sao?”

Tuy hai người quen biết không lâu, nhưng gặp như đã quen, nói chuyện đều rất thẳng thắn, không có ý che che giấu giấu. Khương Lệnh Uyển nói: “Muội không sao.” Tô Lương Thần muốn tích lũy lâu dài để sử dụng một lần cũng được, muốn thương vị ở Vệ Quốc Công phủ cũng được, nhưng trước tiên không nên đánh lên những chủ ý bàng môn tả đạo... Nàng tự cho mình thông minh, nhưng người khác cũng không phải là ngốc tử.

Di An quận chúa hiểu tính tình Khương Lệnh Uyển, cũng không nói nhiều, hai người tìm một chỗ ngồi xuống. Khương Lệnh Uyển không cẩn thận đụng phải tay Di An quận chúa, lúc này mới kinh ngạc thốt lên: “Sao lại lạnh như vậy?”

Di An quận chúa cười cười: “Ta ốm yếu từ nhỏ, bên ngoài lạnh hay không cũng vậy, bốn mùa ta đều như vậy, không ấm hơn được.”

Thân thể nữ tử lạnh như thế, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc sinh dục. Đồi mồi Khương Lệnh Uyển lộ vẻ lo lắng, nhớ kiếp trước, Di An quận chúa thật vất vả mới sinh được hài tử, đang sống sờ sờ lại bị phụ quân của mình và Chu Lâm Lang chọc giận, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn, thực làm người ta tiếc hận. Khương Lệnh Uyển cầm tay che ô của nàng, cười dài nói: “Khi còn bé muội cũng sợ lạnh, nhưng nghịch ngợm vô cùng, một mặt thích chơi tuyết, một mặt lại sợ lạnh. Nên mỗi lần cảm thấy lạnh, muội liền gọi ca ca đến, sau đó đặt tay lên cổ hần...”

Di An quận chúa nói: “Ca ca muội thật tốt.” Nàng cũng có ba ca ca sủng nàng, đáng tiếc nàng chưa bao giờ chơi đùa dưới tuyết.

Khương Lệnh Uyển gật đầu. Tất nhiên, ca ca của nàng luôn đối xử với nàng rất tốt. Khương Lệnh Uyển nhìn Di An quận chúa, cong môi hỏi: “... Nếu có một nam tử thích tỷ, sau đó dùng một chút thủ đoạn nhỏ với tỷ, chính là vì muốn cưới tỷ, sau đó tỷ biết, tỷ có tức giận không?”

Di An quận chúa nháy mắt mấy cái: “Vậy muội có yêu thích hần không?”

“Muội...” Nàng yêu thích hần không? Kiếp trước nàng luôn ý lại và tín nhiệm Lục Tông, kiếp này, phần lớn là bởi vì ích kỷ muốn sở hữu, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy, nàng cũng yêu thích hần đi. Mặt Khương Lệnh Uyển hơi nóng, rũ mắt, nhún mày đáp: “... Coi như có đi.”

Di An quận chúa nói: “Là nữ tử, có thể gả cho người mình thích, đó là chuyện hạnh phúc của bản thân. Xán Xán, nếu hần làm mọi chuyện đều là vì muội, vậy còn gì tốt hơn sao?”

Còn gì tốt hơn.

Đúng nha. Cúi đầu nhìn Lục Tông ngầm đồng ý với hành vi của Thái tử, hại nàng bị kinh sợ, nhưng sau khi hần cưới nàng, xác thực luôn cố gắng yêu thương nàng. Bởi vì nàng biết Lục Tông có bao nhiêu tốt, sở dĩ có một số việc, nàng có thể bỏ qua không tính. Khương Lệnh Uyển nắm hầu bao trong ngực, nhất thời cảm thấy thật thoải mái.

Sau đó Cửu công chúa sai người dắt một con ngựa tới, toàn thân con ngựa kia trắng như tuyết, được coi là con ngựa đẹp nhất trong những con ngựa được.

Lúc này Cửu công chúa cũng không chủ động gọi tên Khương Lệnh Uyển, nàng liền ngồi một bên, nhìn mấy tiểu cô nương hoạt bát xoay người lên ngựa.

Con ngựa này từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện bất kì sai lầm nào.

Sau khi Khương Lệnh Uyển vui mừng, lại ý thức được một vấn đề: Nếu kiếp trước chuyện này là do Thái tử gây nên, vậy thì sao Khương Lệnh Dung lại phải thừa nhận? Hơn nữa còn chủ động xin lỗi nàng. Nàng nhớ lúc đó con ngựa bị mất khống chế, sau đó tra ra là nha hoàn của Khương Lệnh Dung cố hành động kì lạ, mắng thân nàng gọi tới hỏi mấy câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lệnh Dung tràn đầy sục sôi, không nói được mấy câu, liền lập tức nhận tội. Khi đó Khương Lệnh Dung sắp xuất giá, cộng thêm nàng cũng không xảy ra chuyện gì, hơn nữa cha mẹ cũng rất thỏa mãn với vị con rể Lục Tông này, nên cũng gây quá nhiều khó dễ cho Khương Lệnh Dung. Khương Lệnh Dung tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ thừa nhận chuyện này, nếu nàng chột dạ, lại thừa nhận nhanh như vậy, hơn nữa kiếp trước sau khi nàng ta lập gia đình, càng ngày càng xa lánh Khương Lệnh Uyển nàng, đủ để chứng minh nàng ta xác thực đã làm những gì —— hơn nữa chuyện này còn nghiêm trọng hơn chuyện con ngựa bị mất khống chế.

Chuyện này, nhất định nàng phải điều tra rõ ràng.

Yến hội tan tã, Khương Lệnh Uyển đưa Di An quận chúa lên xe ngựa, liền nhìn thấy Lục Bảo Thiên và Chu Lâm Lang cùng đi ra, nàng nhìn một chút, cũng không tiến lên. Lục Bảo Thiên nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, muốn nói gì, nhưng bị vương Chu Lâm Lang ở đây, cũng không đi qua. Chu Lâm Lang đã không còn vẻ nhu nhược đáng yêu như lúc này, trên mặt là một nụ cười khéo léo hào phóng, dường như không bị ảnh hưởng bởi chuyện của An Vương phi.

Chu Quý Hành tự mình đến đón muội muội, nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, cũng không nhịn được nhìn nhiều hơn mấy lần. Sau khi do dự một hồi, vẫn bước đến.

Ánh mắt Khương Lệnh Uyển dừng lại, có chút không tình nguyện tiếp xúc với Chu Quý Hành. Kiếp này, nàng tiếp xúc với Chu Quý Hành rất ít, nàng cố hết sức giữ khoảng cách với hần, ngay cả sinh nhật hần một năm một lần, nàng cũng kiếm cớ không đi. Bây giờ nhìn Chu Quý Hành, thấy hần mặc một thân xiêm y màu trắng thêu trắng lười lười, đầu đội ngọc quan, mặt mày như ngọc, thật là một công tử hào hoa phong nhã.

Khương Lệnh Uyển tùy ý gọi một tiếng: “Hành biểu ca.”

Chu Quý Hành nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt, trong lòng không ra tư vị gì. Từ nhỏ đến lớn, hán như một vị huynh trưởng bình thường che chở nàng, nhưng mỗi lần nàng đều không muốn ở cùng, chơi đùa với hán. Bây giờ dần lớn lên, càng ngày càng xa lánh hán, quanh năm suốt tháng, đều không gặp được mặt nhau mấy lần. Chu Quý Hành nói: “Chuyện của nương huynh, muội biết không?”

Khương Lệnh Uyển không biết vì sao Chu Quý Hành lại nhắc đến chuyện nhà hán, dù sao đó cũng phải là chuyện hay ho gì, hơn nữa... Hơn nữa đột nhiên nhắc tới, khó tránh khỏi có chút đột ngột. Khương Lệnh Uyển không muốn nói nhiều với hán, nhưng đến cùng vẫn là quan hệ biểu huynh muội, không tiện từ chối, chỉ nói: “Nương muội kể cho muội nghe rồi. Hành biểu ca, huynh đừng quá khổ sở.”

Chu Quý Hành lắc đầu một cái, nói: “thật ra huynh cũng không khó chịu lắm. Thực sự cảm thấy, rồi đi mới tốt.” Cha hán thực sự đã quá tốt với nương không còn gì để nói, một mảnh chân tâm bày ra trước mặt nàng, nhưng xưa nay mẫu thân đều không liếc nhìn lấy một lần. Hai người cứ tiếp tục như vậy, chỉ càng tăng thêm buồn phiền, hơn nữa hán và muội muội cũng lớn rồi, sau này hán vẫn có thể chống đỡ cho gia đình này.

Khương Lệnh Uyển không nói nhiều nữa.

Chu Quý Hành biết tiểu biểu muội lạnh nhạt với hán, trong lòng không khỏi chua xót, nàng là tiểu cô nương hoạt bát lung linh, vì sao chỉ không chịu cười với hán? hán từng cẩn thận nghĩ lại, chỉ nhớ từ sau khi tiểu biểu muội bốn tuổi, liền không chịu thân cận với hán nữa. hán cũng không muốn gây phiền phức cho nàng, chỉ nói mấy câu liền cười ngửa rồi đi.

thật ra, Chu Quý Hành cũng coi như là một nam tử tốt, tính cách và phẩm hạnh đều không chê được vào đâu.

Nàng giương mắt, nhìn Chu Quý Hành ngồi trên lưng ngựa, không nhịn được thở dài một hơi.

“Khu, khu khu.” Sơn Trà đứng một bên đột nhiên ho khan.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày hỏi: “Sơn Trà, cô họng muội không thoải mái sao?”

Sơn Trà bắt đầu đi, vội vàng ra hiệu.

Khương Lệnh Uyển đầu óc mơ hồ, đợi nàng nhìn về hướng Sơn Trà ám hiệu, liền thấy một dáng người cao gầy ngọc thụ lâm phong đứng đó, không biết đã nhìn bao lâu. Nhất thời nàng có chút chột dạ, nhưng lại đảo mắt nghĩ: Nàng chột dạ cái gì? Nàng với Chu Quý Hành rất rõ ràng nha. Chỉ có điều... Kiếp trước coi như có xú dây đưa tình cảm mà thôi.

Chỉ là nàng không thể vượt qua điểm mấu chốt trong lòng, vẫn quyết định đi qua nói rõ ràng với Lục Tông, miễn cho hán phải suy nghĩ lung tung. Nàng nhớ kiếp trước Lục Tông rất hay ghen tị, đặc biệt hay nhắm vào Chu Quý Hành.

Nàng đi qua, thấy khuôn mặt Lục Tông, liền cầm một góc ống tay áo của hán, nhìn bốn phía xung quanh không có ai nhìn, lúc này mới kéo hán ra rừng cây phía sau. Nàng ngừng đầu, ánh mắt trong sáng thuần khiết: “Muội cùng Hành biểu ca chỉ nói mấy câu...”

Vừa dứt lời, Khương Lệnh Uyển thăm mắng bản thân không có tiền đồ. Nàng cúi đầu nhìn mũi giày của mình, sau đó nhẹ nhàng đá đá chân Lục Tông mấy cái, bất mãn nói: “Ai, không nói lời nào muội đình...”

Trong lòng nàng lẩm nhẩm đếm: một, hai, ba...

Lúc đếm đến năm, Lục Tông vẫn chưa có động tĩnh gì.

Tốt, nàng còn chưa gả đi, hán liền trưng sắc mặt cho nàng xem? Khương Lệnh Uyển hít một hơi, dùng sức đạp lên chân Lục Tông một cái, sau đó xoay người rồi đi.

“Xán Xán...”

Gò má Khương Lệnh Uyển đỏ lên, tiếng nói của hán ở ngay bên tai nàng, hai tay vững vàng ôm nàng từ phía sau, giống như một tên lưu manh a. Nàng ý tứ giãy giụa mấy lần, nhìn hai tay hán không chuyển, liền nói: “Huynh làm gì vậy? Bị người khác nhìn thấy thì sao?”

Nàng là tiểu thư khuê các, nhưng hôm nay càng ngày càng không có nguyên tắc.

Lục Tông cúi đầu, không nhìn được hân lên mặt nàng một cái. Khương Lệnh Uyển co đầu lại, lẩm bẩm nói: “Huynh đừng như vậy...” Ban ngày ban mặt, còn thể thống gì nữa? không đúng không đúng, buổi tối lại càng không được.

Nàng mắc cỡ, ngửi khí hân hồ nói: “Lại bắt nạt người ta, sau này sẽ không thêm gặp chàng nữa.”

Sắc mặt Lục Tông hòa hoãn mấy phần, nhìn bộ dáng nàng như con chim út nhỏ, liền thả lỏng tay, sau đó nắm lấy hai tay nàng. Khương Lệnh Uyển đỏ mặt, không nhìn được ngừng đầu nhìn lên, một đôi mắt đen lay lay long lanh hơi nước. Nàng cong môi, cố gắng nhìn cười, đôi mắt lấp lánh, đặc ý biết nhưng vẫn cố tình hỏi: “Huynh nhìn muội làm gì? trên mặt muội có gì sao?”

Lục Tông ho nhẹ một tiếng, hai mắt nhìn Khương Lệnh Uyển chăm chú, nói: “Xán Xán, ta muốn hôn muội, được không?”

Khương Lệnh Uyển hơi biến sắc, thầm nghĩ: Muốn hôn thì hôn chứ, huynh không thể bá đạo, trực tiếp tiến lên sao?

Nàng không lên tiếng, rút tay khỏi tay Lục Tông, thoáng cúi đầu, đếm đếm ngón tay chơi đùa.

Đếm đến mười...

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp tròn tròn: “Huynh muốn hôn hay không hôn, không hôn muối liền... A——”

Hôn môi với người mình thích cảm giác như thế nào? Đường như ngọt ngào như bong bóng, khi hô hấp toàn là hơi thở của hắn, cả người nóng muốn tan chảy. Nàng không phải là người thích thân mật với người khác quá mức, kiếp trước gả cho Lục Tông, cũng rất lâu mới quen được với sự hiện diện của hắn. Nhưng hắn thích hôn nàng, ôm lấy nàng hôn loạn, đường như nàng là đường nhân, ăn vào có thể khiến người ta bị nghiện. Lúc đầu hắn còn cẩn thận từng li từng tí, nhưng sau đó hoàn toàn bại lộ bản tính bá đạo hung hăng, tay ôm đầu nàng, dùng lực hôn.

Hôn hôn, giống như mở ra một cánh cửa lớn...

Nguyên lai hôn môi, còn có thể tiến thêm một bước nữa.

Mấy lần trước thân mật, coi như hôn môi, cũng chỉ là chạm môi, nhưng lúc này thân mật như vậy, Khương Lệnh Uyển có chút ngại ngùng, hôn xong liền chôn mặt trong lồng ngực Lục Tông, cong môi thờ dốt...

Gương mặt tuấn tú Lục Tông mỉm cười, ôm thân thể nhỏ nhỏ của tiểu cô nương trong lòng, lỗ tai hơi nóng, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh. Nhất thời trong lòng còn tức giận gì nữa?

Khương Lệnh Uyển sau khi thờ dốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng, nhưng không nhìn được cười trộm, cực kì giống như trộm được một con mèo nhỏ. Hai người gần gũi, nàng có thể cảm giác được thân thể hắn biến hóa, người nàng cứng đờ, nhất thời ngượng ngùng không ngớt, vội vàng đẩy Lục Tông ra.

Lục Tông tiến lên một bước, cầm lấy cổ tay Khương Lệnh Uyển.

“Đừng” một tiếng, một vật theo đó rơi xuống. Lục Tông cúi đầu nhìn, là một hàu bao tinh tế, lúc này mới khom lưng nhặt lên, sắc mặt ôn hòa nói: “Cho huynh?”

Khương Lệnh Uyển phình quai hàm, mạnh mẽ nói: “Muội thù chơi đùa.”

Lục Tông không ngốc, biết rõ nàng không tiện, lại cúi đầu cẩn thận nhìn hàu bao, mở miệng nói: “Thêu không tệ.” Tính nàng thẳng thắn, làm việc không đủ thận trọng, có thể thêu được một hàu bao tinh tế như thế, xác thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Khương Lệnh Uyển bĩu môi. Hàu bao này, nàng thêu ròng rã một tháng đó. Kiếp trước nàng đưa hàu bao cho Chu Quý Hành, có điều lúc đó nàng chỉ thêu qua loa cho xong, nhưng Chu Quý Hành lại xem nó như là bảo bối, liên tục khen ngợi. Lục Tông này, không biết đồ dành tiểu cô nương gia a. Làm chút trò vật, danh chính ngôn thuận đoạt lại hàu bao của nàng.

Nhớ đến chuyện này, trong lòng nàng còn tức đây.

Lục Tông bỏ hàu bao vào ngực, sau đó cầm lấy tay Khương Lệnh Uyển không chịu thả ra.

Khương Lệnh Uyển bị ngọt ngào làm cho choáng váng đầu óc, trầm溺 một hồi mới nói: “Nương muối cũng muốn để muối định thân sớm một chút.”

Lục Tông nghe xong, trên mặt vui vẻ: “Xán Xán, huynh——”

Khương Lệnh Uyển ngược đầu nhìn hắn, lập tức nói: “Đừng tưởng bây giờ muội với huynh được rồi, cha mẹ sẽ đồng ý gả muội cho huynh. Tấn thành nhiều nhất chính là những thanh niên tuổi kết phong độ, huynh tối đa chỉ ở hơn trung bình một chút...” Khương Lệnh Uyển nói lời này có chút trái với lương tâm, dù sao phóng mắt toàn bộ Tấn thành, nàng còn chưa tìm được nam tử nào tốt hơn Lục Tông, chỉ ít trong lòng nàng là như vậy. Nhưng nàng chính là không quen bộ dáng này của hắn, thật giống như chỉ cần hắn nhắc chân đến cầu thân, cha mẹ sẽ ngay lập tức đồng ý gả nàng cho hắn vậy.

Nàng rất quý hiếm a.

Lục Tông lại nói: “Huynh sẽ cố gắng.”

Lời này, nghe cứ sao sao ý nhị.

Khương Lệnh Uyển không hài lòng, nàng lẩm bẩm nói: “Muội vẫn cảm thấy muội quá chủ động, huynh đứng ở đằng kia, như chờ muội ba ba nhảy hố, không cần phải làm cái gì. Nếu sau này chuyện chúng ta thành, huynh còn quý trọng muội hay không? Muội càng nghĩ càng có khả năng, dù sao tình cảm hai ta cũng không sâu, huynh tùy tiện liền cưới được muội, quá không công bằng.”

Lục Tông có chút bất đắc dĩ, việc hôn nhân thuận lợi hơn chút, chẳng lẽ không được sao? Hơn nữa, hắn chỉ nhận định nàng.

“Xán Xán, đừng suy nghĩ lung tung.”

Khương Lệnh Uyển tránh thoát khỏi tay Lục Tông, theo thói quen xoa mặt, sau đó ngẩng đầu nói: “Vậy huynh cho muội biết trước, huynh thích muội chỗ

nào? Con mắt? Mũi? Hay miệng?”

Lục Tông thoáng cúi đầu, nhìn tiểu cô nương hai mắt to tròn, mũi khéo léo, ánh mắt lại một lần nữa dừng trên môi của nàng. Máu sắc hẩn chìm xuống, nói: “Xán Xán đừng nhìn huyñh như vậy...”

“Hà?”

“Huyñh sẽ không nhĩn đợc.”

Hai gò má Khương Lệnh Uyển nóng lên, mắg một câu vô lại, sau đó vội vàng nhắc váy chạy ra ngoài.

.

Khương Lệnh Uyển vui như nhấ đợc bạc trở về Vệ Quốc Công phủ, vậy mà lúc hồi phủ, liền thấy cha nàng tức giận không ra hình thù gì, mắu thân nàng ở một bên an ủi. Nàng vội vàng chạy tới, nhìn ca ca quỳ trên mặt đất, lại quay về phía cha mẹ hỏi: “Cha, nương, ca ca làm sao?”

Khương Bách Nghiêu nói: “Xán Xán, con về phòng mình trước đi.”

Khương Lệnh Uyển hấp háy môi: “Cha, con-----”

Chu thị vội vàng kéo nữ nhi sang một bên, nhỏ giọng nói: “Ngoan, mau về phòng, chớ chọc cha con tức giận.”

Khương Lệnh Uyển “Ồ” một tiếng, bắt đắ đi trở về phòng của mình. Lúc đi tới hành lang, mới thấy nha hoàn thiếp thân bên cạnh Khương Du là Tuyền Họa chạy tới. Tuyền Họa là nha hoàn thống phòng của ca ca, nên Khương Lệnh Uyển mới tốt với nàng ta hơn một chút, liền nghe nàng ta kể lại chuyện ngày hôm nay: “... Quốc Công gia rất hài lòng Trần Nhị tiểu thư, lão thái thái cũng gặ đầu, muốn cho đại công tử đi cầu hôn, nhưng công tử lại nói không muốn, chọc Quốc công gia tức giận.”

“Trần Nhị tiểu thư?”

Tuyền Họa gặ đầu, đắp: “Có cháu gái Trần các lão.”

Trần các lão, là chỉ người trông coi nội các Trần Khải Mậu, mà vị Trần Nhị tiểu thư này, chính là quý nữ nổi danh Tấn thành Trần Hàm Trinh. Trần Hàm Trinh tuy không nổi danh bằng Chu Lâm Lang, nhưng Trần Nhị tiểu thư làm việc khiêm tốn, nhân duyên không tồi. Hôm nay nàng còn gặ nàng ấy ở phủ Công chúa đây, trang phục đoan trang giản dị, là người hiền lành, không có gì không đợc. Còn dung mạo, cũng không tồi. nói tóm lại, vị Trần Nhị tiểu thư này cũng là một người xuất sắc, chắc hẳn cha mẹ nàng cũng tốn không ít tâm tư.

Nhưng ca ca...

Khương Lệnh Uyển nói: “Đợc, chuyện này ta biết rồi, ta sẽ cố gắng nói chuyện với ca ca.”

Tuyền Họa nghe xong lúc này mới yên tâm: “Xưa nay Đại công công tử rất nghe lời Lục tiểu thư, nô tỳ tự nhiên yên tâm. Nô tỳ nghe nói Trần Nhị tiểu thư này tính tình khá tốt, nhân duyên ở Tấn thành rất tốt, cô nương tốt như vậy, Đại công tử không nên phản đối.”

Thấy Tuyền Họa toàn tâm toàn ý cân nhắc vì ca ca, trong lòng Khương Lệnh Uyển nhiều hơn mấy phần hảo cảm. Nàng nhìn bóng lưng Tuyền Họa, nhìn Kim Kết bên cạnh nói: “Người thay ta đi thăm dò nha hoàn bên cạnh Nhị tiểu thư, theo dõi xem nàng ta có hành động gì bất thường hay không, điều tra cẩn thận một chút, nếu cần bạc, cứ việc nói cho ta.”

Kim Kết nghe xong, không hỏi nguyên do, chỉ gặ đầu nói: “Nô tỳ biết rồi.”

Giao phó xong chuyện, Khương Lệnh Uyển vẫn chưa trực tiếp trở về Ngọc Kỳ viện của mình, mà đến Phẩm Trúc hiên của Khương Dụ.

Xưa nay Khương Dụ thương yêu muội muội, Phẩm Trúc hiên cũng cho nàng tùy ý ra vào, cứ như vậy, một đám hạ nhân cũng chỉ biết khách khí cúi đầu khom lưng, chỉ lo đắ tội vị tiểu chủ nhân kim tôn ngọc quý này. Khương Lệnh Uyển đi tới thư phòng của Khương Dụ, bước qua bên bàn đọc sách, nhìn trên bàn chỉ để một trang giấy Tuyên Thành trống trơn, lúc này dường như nghĩ tới điều gì, vươn tay lấy tờ giấy ra ——

Phía dưới là một bức họa.

không giống bức họa nàng nhìn thấy lần trước —— điềm tĩnh xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là một cô nương huệ chất tâm lan.

Khương Lệnh Uyển che kín bức họa lại một lần nữa, đi khỏi thư phòng.

.

Ngày kế, phu quân Tạ Cửu lâm trọng bệnh, nên cho lớp tạm thời ngừng học. Khương Lệnh Uyển thấy bản thân có thời gian rảnh rồi, nhưng nương nàng lại dứt khoát ngồi ở Ngọc Kỳ viện, nhìn chăm chăm nàng tính sổ sách. Nhìn những văn tự và con số khô khan, Khương Lệnh Uyển bó tay toàn tập.

Lúc này Đào ma ma vén màn đi vào, hành lễ, cười dài nói: “Phu nhân, Vinh Vương và Vinh Thế tử đến rồi.”

Chu thị đang đóng đẽ giày, mặc một thân váy hoa phù dung thêu trái xoan, búi tóc uy đoạ kể cài trâm phượng điểm nạm mã não đỏ, trang điểm tùy ý, nghe Đào ma ma nói, liền nhắc mắt lên, hỏi: “Lúc này Vinh Vương đến làm cái gì?” Nhưng ngày gần đây không xảy ra chuyện gì lớn, hơn nữa lại đem cả Lục Tông đến nữa.

Đào ma ma nói: “Nhìn bộ dạng đó, hẳn là đặc biệt đến cầu hôn.”

Chu thị nghe xong sững sờ. Sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, chậm rãi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn khuê nữ đang giả vờ giả vịt xem sổ sách, lạnh nhạt nói: “Tin tức sao linh thông vậy, chẳng lẽ Vinh Vương sắp xếp nội ứng vào quý phủ của chúng ta hay sao?”

Nội ứng đang xem sổ sách không nói tiếng nào, chột dạ cúi đầu, nhưng khóe miệng lại không nhịn được cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Edit: Kye

Beta: Mira

An vương phủ.

Chu Lâm Lang sắc mặt trắng bệch nằm trên giường gỗ khắc đàn hoa. Hôm qua bị con ngựa dọa cho chấn kinh, nàng không cẩn thận té bị thương, nhưng may mắn thương thế không nghiêm trọng lắm, bắp chân chỉ gãy xương thôi. Nhưng cái này cũng không quan trọng, điều làm nàng lo lắng nhất chính là mặt nàng bị trầy da. cô nương gia, quan trọng nhất chính là gương mặt, nếu không cẩn thận phá hư, đời này nàng xong rồi.

An Vương và Chu Quý Hành đứng một bên.

An Vương thanh âm ôn hòa nói: “Lâm Lang, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt lên thôi.”

Chu Lâm Lang nhìn cha nàng, lại nhớ tới mẫu thân, liền nói: “Cha, việc này thật kì lạ. Con ngựa sẽ không lí do chấn kinh, nhất định là có người muốn hại nữ nhi——”

An Vương đáp: “Được rồi, đừng nói nữa. Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.”

Trong mắt Chu Lâm Lang dâng lên ánh nước, muốn rơi lại chưa rơi, hai tay nắm chặt dưới chân, nói: “Cha che chở người kia như thế sao? Nàng ta là muội muội ruột của cha, nhưng con là nữ nhi ruột của cha, cha liền trơ mắt nhìn nữ nhi mình bị người khác bắt nạt, suýt nữa hại chết sao?”

Chu Quý Hành sững sờ: “Lâm Lang, muội nói bậy bạ gì vậy?”

Chu Lâm Lang giương mắt, cong môi nở nụ cười: “Muội nói bậy? Cha, người nói cho nữ nhi biết, nữ nhi nói bậy sao? Cha hừ nưong, không phải vì cô sao? Người và nưong có cùng hai mươi năm tình cảm, sao người lại nhẫn tâm như vậy?” nói xong, Chu Lâm Lang vồ lấy tay An Vương, khóc lóc nước mắt giàn giụa: “Nữ nhi không truy cứu việc này nữa, chỉ cầu xin cha tìm nưong trở về. Cha, người biết không? Lúc nưong đi, nữ nhi thấy nàng ngồi trong phòng khóc, nữ nhi chưa từng thấy nàng khóc như vậy bao giờ——”

An Vương nghe xong, trong lòng run lên.

Nàng sẽ khóc sao? Nàng sẽ vì hấn rơi lệ sao?

Làm sao có khả năng? hấn thả nàng đi, nàng vui mừng còn không kịp. không nữa, cũng sợ chỉ vì hai hài tử này. Nàng chính là người có tâm địa còn cứng hơn tảng đá.

An Vương mặt không cảm xúc, trong lòng rất nhanh bình tĩnh lại, thay nữ nhi dịch góc chăn, ôn hòa nói: “Lâm Lang, cha biết con là một hài tử tốt, cha và nưong con, không thích hợp sinh hoạt chung một chỗ. Nếu con nhớ nưong, con có thể đi thăm nàng, cha sẽ không ngăn cản. Nếu con lo lắng trong phủ không ai có thể chăm sóc tốt cho con, cha có thể suy nghĩ thật kĩ, vì con và Hành nhi tìm một kẻ mẫu, sẽ chăm sóc cho các con.”

“không muốn, cha không phải là người như thế. Trong lòng chỉ vẫn chỉ có mẫu thân.”

An Vương biết nói nhiều cũng vô dụng, chỉ dặn dò đám nha hoàn chăm sóc nữ nhi thật tốt, sau đó cùng nhi tử đi ra ngoài. Hai cha con, hiện giờ hai cái đầu cao cao giống nhau, An Vương nhìn nhi tử bên cạnh, nói: “Tuổi con không nhỏ, việc hôn nhân có dự định gì không?”

Tay Chú Quý Hành siết chặt thành nắm đấm trong ống tay áo, không lên tiếng. hấn nên nói cái gì? Nếu chuyện lần này có quan hệ với cô, thậm chí chuyện lần trước cha bỏ nưong, cũng có quan hệ với cô, vậy làm sao hấn có thể mở miệng, nói muốn thành thân với Xán Xán?

An Vương hiểu nhĩ tử mình nhất, biết tính hần giống mình, đều là người có tâm nhân. Nhưng có mắt thỉsao, lại dẫn vật người ta cả đời. An Vương thở dài một hơi, đứng chấp tay: “Con yêu thích Xán Xán, cha nói đúng không?”

“Cha, con —— ”

An Vương cười cười, nói: “Xán Xán ngoan ngoãn đáng yêu, mỗi lần con thấy con bé, đều đặc biệt đối với nó rất tốt, sao cha có thể không nhìn thấy? Nhưng tính tình Xán Xán giống như tiểu hài tử vậy, chỉ xem con là biểu ca bình thường, trong lòng con có để ý không?”

Khuôn mặt tuấn tú của Chu Quý Hành tràn đầy ôn nhu, nói: “Con tin tưởng, chỉ cần con cố gắng ở chung với tiểu biểu muội, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ quan tâm đến con.”

An Vương hiếm khi thấy nhĩ tử mở rộng cửa lòng cùng hần nói chuyện như vậy, trong lòng thôn thức không thôi.

thật giống hần thời còn trẻ a.

An Vương nhớ đến ánh mắt thất vọng của muội muội mình, mới nói: “Cha đã tận lực, giờ mẹ con đi rồi, phần thắng này, có lẽ cũng lớn hơn một chút.”

Chu Quý Hành hơi kinh ngạc: “Ý cha là—— ”

“Ồ chỗ cô dưỡng con cha sẽ tận lực. Nhưng cô dưỡng con hiểu rõ Xán Xán nhất, tuy nói việc hôn nhân là do một lời cha mẹ định ra, nhưng nói cho cùng, Xán Xán yêu thích mới là quan trọng nhất. Hành nhĩ, con hiểu chưa?”

Chu Quý Hành suy nghĩ một chút, dùng sức nắm chặt tay, trong đầu nhớ đến tiểu biểu muội hoạt bát đáng yêu kia, gật đầu thật mạnh.

.

Chu thị vừa rời khỏi Ngọc Kỳ viện, Khương Lệnh Uyển cấp tốc khép lại sổ sách trong tay, đứng lên.

Son Trà vội vàng nhắc nhở: “Lục tiểu thư, ngài đừng nên đến đó.” Đối phương tới cầu hôn, trong lòng cô nương gia sẽ rất ngại ngùng a.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển do dự. Kiếp này cùng kiếp trước, Lục Tông đều đến cửa cầu hôn như nhau. Nếu chuyện này thuận lợi, hôn sự liền được định ra. Nhưng kiếp trước nàng không biết gì về Lục Tông cả, hơn nữa là do việc bị dọa ở phủ công chúa, nên tất nhiên không muốn thấy mặt hần. Ngày ấy Vinh Vương đến cầu thân, nàng buồn bã ngồi trong Ngọc Kỳ viện, việc hôn nhân này, cha mẹ nàng thế nhưng lại đồng ý. Sau khi mẫu thân nhìn thấy Lục Tông, không nhịn được đứng trước mặt nàng khen ngợi, cảm thấy mối hôn sự này cũng không tính là oan ức cho nữ nhĩ. Chỉ là ngày đó tính nàng ham chơi, không nghĩ tới sẽ định thân nhanh như vậy, đối với việc lập gia đình một chút nàng cũng không để ý tới.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ, lúc này chỉnh sửa lại đầu tóc của bản thân lại một chút, đi ra ngoài.

Son Trà bắt đắc dĩ, biết bản thân nàng không khuyên nổi tiểu thư, chỉ yên lặng đuổi theo sau.

Lúc đi qua hành lang, Khương Lệnh Uyển đụng phải Tô Lương Thần và Khương Lệnh Huệ. Vinh Vương phủ đến cầu thân, tất nhiên Khương Lệnh Huệ biết, liền quái gở nói: “Xi, vội vã gặp người như vậy, là tiểu thư khuê tú, còn biết xấu hổ hay không?”

Khương Lệnh Huệ ái mộ Tạ Trí Thanh, nhưng cũng biết các cô nương ở Tấn thành này yêu thích Tạ Trí Thanh quá nhiều, nàng được hứa hôn với Quảng Bình hầu chỉ thứ ba đích trưởng tử đích tôn Ngụ Thiếu Đường, đối với việc hôn nhân này, nàng cực kì thỏa mãn. Ngụ Thiếu Đường không hiền lành lịch sự như Tạ Trí Thanh, nhưng tướng mạo đoan chính, nam tử khí hiếm tồn có lẽ. Nàng lặng lẽ nhìn qua một lần, biết sau này phải gả cho Ngụ Thiếu Đường, trong lòng vui mừng, còn Tạ Trí Thanh... Thiếu nữ nào chưa lấy chồng lại không có một lần động tâm với hần? Nhưng cuối cùng có mấy ai đi cùng với hần. Nhưng hôm nay Vinh Vương tự mình vì nhĩ tử đến cầu hôn, Lục Tông tư thế oai hùng, nàng cũng từng thấy qua, có vấn có võ, trên người không có thói xấu như những mắng phu thô tục kia, dung mạo, thân phận, tiền đồ, đều không có chút sai lầm... Cùng Lục Tông so sánh, Ngụ Thiếu Đường kia chẳng có mấy đáng chú ý.

Kye: Có ai như tui không? Đọc tên Ngụ Thiếu Đường mà cười sml))

Mira: Chắc ý nói anh vừa ngu vừa thiều đường hả?)))))

Khương Lệnh Uyển nhoèn miệng cười, biết Khương Lệnh Huệ này không si nhục người ta thì cả người liền không thoải mái: “Lần trước người Quảng Bình Hầu phủ đến quý phủ chúng ta cầu hôn, muội cũng thấy Tam tỷ ty diện đồ thật đẹp đi gặp người ta, làm sao? Đến phiên muội muội mình, chính là không biết xấu hổ, vậy Tam tỷ ty ty thật cũng không biết xấu hổ sao? Thường ngày, nương muội vẫn nói muội nên nhìn Tam tỷ ty ty học tập một chút, xem ra sau này không phải học nhiều nữa, đỡ phải học cái xấu, Tam tỷ ty ty thấy đúng không?”

“Khương Lệnh Uyển!”

Khương Lệnh Huệ nhìn người đã đi xa, để lại cho nàng một bóng lưng hờ hững, nhất thời tức đến giậm chân: “không phải chỉ là Lục Tông thôi sao? Có gì đặc biệt, người khác không biết còn tưởng người đi gặp Hoàng Hậu.”

Tô Lương Thần hơi nhử mảy, thâm nghĩ Khương Lệnh Huệ này quả thực là không có não, câu nói như thế này cũng có thể nói lung tung sao? Nhưng mà... Bây giờ Khương Lệnh Uyển chưa cập kê, Vinh Vương này lại liền khẩn trương chạy tới cầu hôn, không lẽ còn sợ cô con dâu này chạy mất sao?

Vẫn là —— Lục Tông thực sự yêu thích nàng, muốn định ra hôn ước, hận không thể lấy nàng về nhà sớm một chút? Tô Lương Thần không nhận được cong môi: không phải chỉ là thiếu nữ được nuông chiều từ bé, một khuôn mặt xinh đẹp ngu ngốc hay sao? Chỉ là một bình hoa, yêu thích cái gì?

Khương Lệnh Uyển đi tới tiền đình.

không hiểu sao, nguyên bản tiểu cô nương lấm lấm liệ liệ, đột nhiên có chút e thẹn.

Nàng sờ sờ mặt, cảm thấy gò má hơi nóng, chỉ dám vén rèm nhìn nhìn bên ngoài một chút.

Lão tổ tông mặc một thân áo ngoài bằng lụa hai màu hoa văn hoa hồng tím, ống tay áo hẹp, ngồi trên ghế dựa gỗ khảm ngọc, tóc chải chỉnh tề, tay nâng chung trà bằng phi thủy, hai gò má hơi nhiễm ý cười, ngồi nghe một lão thái thái bên cạnh có mái tóc hoa râm nói chuyện. Lão thái thái kia mặc một thân đồ sẫm hoa văn tiên hạc ngọc thảo ngũ bức phụng vân*, tóc hoa râm, mang một đai đồ thêu chữ Phúc màu vàng trên chân, trên mặt nhiều nếp nhăn, nhưng lại là người vui vẻ hòa ái, nói: “...Ta nói lão muội muội, ngài còn có gì không hài lòng? Nhìn xem, phóng tầm mắt toàn bộ Tấn thành, còn có thể tìm ra người trẻ tuổi càng xuất sắc hơn Thế tử sao? không phải lão bà từ ta khen, đứa nhỏ này, ta nhìn nó lớn lên, tuổi còn trẻ, nhưng so với nam hài tử bình thường trầm ổn nội liêm...”

*khúc này cái hoa văn tui cũng không biết tả sao luôn, “ngũ bức phụng vân” dịch từng chữ ra đúng thuần việt là năm con dơi nâng mây nha...tui google cũng không ra chính xác cho lắm, nó ra hai hình hoa văn, tui sẽ up ở cuối chương nha

Lão thái thái nhìn Lục Tông đang đứng bên cạnh Vinh Vương một cái, thấy tướng mạo hấn đoan chính, dung mạo bất phàm, người đẹp như ngọc, cực kì tuấn tú. Tôn nữ bảo bối kia của bà đáng đáp rất tốt, lung linh xinh đẹp, phu quân gả cho cũng phải tuyển chọn thật tốt, điểm này bà rõ nhất. Mà Lục Tông này, bà cũng không xa lạ gì, khi còn bé đối xử với tôn nữ của bà rất tốt. Tôn nữ của bà lúc nào cũng một miệng “Tông biểu ca”, gọi đến nỗi so với ca ca ruột còn thân thiết hơn.

Vinh Vương phù bọn họ cũng là người có gốc có rễ, Lục Tông này tính tình rất tốt, tiểu tôn nữ của bà gả đi, cũng sẽ không lỗi.

Lão thái thái nghe đối thoại, trong lòng rất thỏa mãn, chỉ nghiêng đầu nhìn con trai con dâu một chút.

Khương Bách Nghiêu đứng là sắc mặt hờ hững.

hấn xác thực thỏa mãn hài tử Lục Tông này, bây giờ Vinh Vương mời lão thái thái Định Quốc Công Thẩm Thị, xem như rất có thành ý. Chỉ là... Nữ nhi này của hấn vẫn còn nhỏ, mà Lục Tông này đã sớm đến tuổi nên cưới vợ.

Trong lòng Khương Bách Nghiêu suy nghĩ một phen, nói: “Ý tứ lão thái thái, Nguyên Trục rất rõ ràng. Chỉ là...” hấn nhìn Vinh Vương một chút, lại liếc nhìn Lục Tông, thấy hấn tuổi còn trẻ nhưng bình thường sắc mặt lại không hề kinh biến như những thanh niên trẻ bình thường khác, bây giờ bỗng có chút sốt sắng rồi. hấn khẽ mỉm cười, đến cùng vẫn là người từng trải, trong lòng cũng có nhận định, liền nói: “Xán Xán tuổi còn nhỏ, ta và thế tử chỉ có một nữ nhi bảo bối, không nỡ định hôn cho con bé nhanh như thế. Có thể để bên nhà suy nghĩ thêm mấy ngày được không?”

Lời này vừa dứt, Thẩm lão thái thái cũng thấy không có gì bất ngờ, nụ cười trên mặt không thay đổi, nói: “Cũng đúng, việc hôn nhân đại sự, không nên qua loa như vậy...” Thẩm lão thái thái là người có kinh nghiệm, khen khuê nữ nhà người ta một phen, liền nói: “Vay mấy ngày nữa ta tới thêm một chuyến.”

Khương Lệnh Uyển trốn ở phía sau rèm che nhìn lên, chỉ hận giờ khắc này không thể lao ra ngoài.

Làm sao vậy chứ? Tại sao cha lại không chịu đồng ý?

Kiếp trước cũng là Vinh Vương chuyên tâm mời Thẩm lão thái thái đến, Thẩm lão thái thái này có danh vọng cực cao ở Tấn thành, có giao tình mấy chục năm với lão tổ tông. Ngày ấy, việc hôn nhân này rất thuận lợi định ra.

Khương Lệnh Uyển nhú mày, giương mắt nhìn lên, thấy Lục Tông nhìn về phía nàng, nhất thời bốn mắt nhìn nhau, nàng đột nhiên cảm thấy thật ngại ngùng.

Tự nhiên bị nắm thóp, bị hấn nhìn thấy bộ dáng sốt ruột mất rồi.

Nàng vội vàng thả rèm che xuống, quay lưng thở ra một hơi.

Kỷ thực trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn: một mặt muốn thuận lợi gả cho Lục Tông, nhưng một mặt lại cảm thấy như vậy quá mức tiện nghi cho Lục Tông rồi... Nhưng hôm nay cha khéo léo từ chối, trong lòng nàng quả thực có chút thất lạc. Vào lúc này nghĩ lại, quả thực tiện nghi cho Lục Tông, cũng không có cái gì cần phải vội vàng, trên người nàng cũng không mất đi một miếng thịt nào.

Nghe mấy người bên ngoài nói lời khách sáo, trong lòng Khương Lệnh Uyển loạn như ma, cũng không có tâm tư nghe người lớn nói tiếp, đột nhiên nàng thấy mẫu thân đi vào, lúc này đứng khúm núm bên tường, cúi đầu đếm ngón tay, thanh âm yếu ớt nói: “Nương...”

Chu thị rõ ràng tâm tư nữ nhi mình nhất, thấy nữ nhi xuất hiện ở chỗ này, cũng không bất ngờ, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Con đã nghe thấy?”

“Ừm” Khương Lệnh Uyển gật đầu, sau đó bất mãn nói: “Nương cũng tán thành quyết định của cha sao?”

Chu thị nói: “Trước đó nương với cha con đã thương lượng qua, ý cha con, chính là ý của nương.”

Lần này đến phiên Khương Lệnh Uyển khóc không ra nước mắt, nàng kéo kéo ống tay áo của mình nói: “Nương, tại sao? rõ ràng cha và nương rất thích Tông biểu ca, nãi nãi cũng vậy... Hôm nay Vinh Vương có thành ý tới nói chuyện hôn nhân, các người sao có thể...”

“Con nha.” Chu thị không nhịn được nặn nặn gò má nữ nhi, cười nói: “Còn nhỏ tuổi, sao lại không biết xấu hổ như thế, còn chưa gả đi, cùi chỏ đã chia ra ngoài rồi?”

Khương Lệnh Uyển vò vò mặt, lẩm bẩm nói: “Nữ nhi mới không có.”

Chu thị nói: “Tâm tư giao hoạt của con, nương không biết sao? Hôm nay đúng là Vinh Vương rất có thành ý, Tông biểu ca của con cũng là người đáng giá phó thác chung thân, cha mẹ giao con cho hắn, nửa đời sau, cũng coi như con không chịu thiệt thòi.”

“Nhưng mà... không phải nương không đồng ý sao?”

Chu thị thở dài: “không phải không đồng ý. Tuy Lục Tông rất được, nhưng người ta vừa mới đến cửa cầu hôn, chúng ta liền đồng ý ngay lập tức, dễ dàng cưới được con về như thế, sau này con gả đi cũng sẽ bị xem thấp mấy phần.”

Khương Lệnh Uyển đại hi: “Ý nương là—— ”

Chu thị thấy nữ nhi hăng hái như vậy, vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Được rồi, cha nương còn có thể hại con hay sao?”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển reo vang, hơi di chuyển bước chân, thân thể mềm mại không xương đĩa, ôm chặt lấy cánh tay mẫu thân nhà nàng, giương mắt nhìn lên, nàng nhỏ giọng thương lượng: “Cái kia, nương đừng tiếp tục làm khó Tông biểu ca, lần tới hắn đến, liền... Nương, có được không?”

Chu thị nói: “không có cốt khí.” Sau đó cong môi rồi đi.

Khương Lệnh Uyển bắt mắt lẩm bẩm một câu, sai đó vén rèm nhìn Lục Tông đứng bên ngoài, càng nhìn càng thỏa mãn.

Mẫu thân nói cũng đúng, con rể tốt như vậy, còn cái gì tốt hơn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Edit: Kye

Beta: Tiểu Huân, Twins

Lão thái thái tự mình tiễn Thẩm lão thái thái ra cửa, lúc này mới cùng nhi tử mình trở về sân. trên tay lão thái thái đeo chiếc nhẫn bằng vàng ròng khám bảo thạch tam sắc, tay cầm một chuỗi Phật châu bằng gỗ từ đàn: “Nương sống đến tuổi này, ánh mắt xem người không sai được. Lục Tông xác thực là một đứa trẻ tốt, đối xử với Xán Xán của chúng ta rất tốt, từ nhỏ đã rất thương yêu. Tuy hơi lớn tuổi một chút, nhưng chỉ hơn nhau năm, sáu tuổi cũng không sao. Nếu gả Xán Xán cho nam tử mười lăm mười sáu tuổi khác, nương cũng không yên lòng. Bản thân vẫn còn là con nít, tâm tính chưa định, còn che chở thế tử như thế nào?”

Vừa nãy lão thái thái còn nghiêng về phía Khương Bách Nghiêu, nhưng vừa tiễn người đi. Trong giọng toàn là những lời khen ngợi Lục Tông.

Khương Bách Nghiêu gật đầu, khuôn mặt tuấn lãng nho nhã mang theo ý cười: “Nhi tử hiểu ý mẫu thân.”

Lão thái thái cười cười, rồi lại không nhịn được thở dài, bà khoanh tay đứng trên hành lang, liếc mắt nhìn mái đình Từ Yên Hồng, lão thái thái nghỉ chân, bỗng nhiên nói: “Nhớ lúc Xán Xán còn nhỏ, tựa như nắm bột, chỉ thích dán lấy người. Thanh âm mềm mại ôn nhu, giống như con mèo nhỏ, làm người nghe tâm đều mềm đi. không ngờ chớp mắt một cái, đã trở thành đại cô nương rồi...”

Vừa nhắc tới chuyện này, trong lòng Khương Bách Nghiêu tràn đầy sự không muốn. thật vất vả mới nuôi lớn nữ nhi bảo bối, đáng ngọc yêu kiều, nhưng để hắn phải chấp tay đưa nữ nhi tới nhà người khác, sao hắn có thể cam lòng đây?

Khương Bách Nghiêu nói: “May mà Vinh Vương phủ cách phủ nhà chúng ta không xa, sau này Xán Xán gả đi, qua lại cũng tiện.”

Lão thái thái nói: “Con nha, trong lòng vừa ý Lục Tông như thế, lúc này còn giả vờ giả vịt.”

Khương Bách Nghiêu bắt đắc dĩ: “Xán Xán là bảo bối nhà chúng ta, sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy?”

Lão thái thái cũng cười, dù sao vị cháu rể Lục Tông này, nhìn thế nào cũng thỏa mãn, có thể coi trọng Xán Xán, cũng coi như người tinh mắt. Mẹ con hai

người đang nói chuyện, gã sai vặt bên người Khương Bách Nghiêu chạy tới, thờ hồng học nói: “Quốc công gia, Vinh Thế tử đang ở tiền thính, nói muốn gặp ngài.”

Khương Bách Nghiêu ngẩn ra, lão thái thái lại nói: “Đứa nhỏ này nhìn thận trọng nội liễm, không ngờ lại coi trọng Xán Xán nhà chúng ta như thế, con nha, không cần đưa nương trở về nữa. Trước tiên đi nhìn xem, thuận tiện thử chút cảm giác được làm nhạc phụ đại nhân như thế nào.”

Nghe lão thái thái trêu chọc, khuôn mặt Khương Bách Nghiêu cũng ần ần ý cười. Thiếu niên tuổi trẻ nóng tính, hẳn là người từng trải, sao không hiểu cho được? Khương Bách Nghiêu lại nói: “Vẫn là đề nghị từ đưa nương về thôi. Nếu muốn thành thân với nữ nhi của con, để hẳn chờ một chút cũng không sao.”

Sau khi Khương Bách Nghiêu đưa lão thái thái trở về, lúc này mới chậm rãi đi đến tiền thính.

hắn nhấc chân bước vào, đã thấy một nam tử khôi ngô mặc một bộ xiêm y mà xanh ngọc thêu văn, an tĩnh ngồi trên ghế điệp, vừa thấy hắn đến, lập tức đứng dậy, cung kính hành lễ: “Dượng.”

Khương Bách Nghiêu đến gần, mới nhận ra một điều, đứa nhỏ này hình như đã cao hơn hẳn rồi. Khương Bách Nghiêu gật đầu, sau đó ngồi xuống, nha hoàn nhanh chóng tiến lên dâng trà, hắn mở nắp ấm ra, vuốt nhẹ lá trà nổi trong ấm, nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Tông Nhi tìm ta có việc gì sao?”

Lục Tông vẫn không ngồi xuống, chỉ tiến lên vài bước, “phù phù” một tiếng quỳ xuống trước mặt Khương Bách Nghiêu: “Tông nhi hi vọng dượng đồng ý gả Xán Xán cho con, xin dượng chấp thuận.”

Đều nói “Dưới gối nam nhi có hoàng kim”, huống hồ Lục Tông từ thuở thiếu niên đã chinh chiến sa trường, quỳ gối như vậy là đại lễ cỡ nào a? Khương Bách Nghiêu cũng ngẩn ra, tay cầm chén trà run rẩy, suýt chút nữa làm đổ hết trà. Có điều hắn cũng là người trải qua nhiều sóng to gió lớn, Khương Bách Nghiêu vẫn chưa đứng dậy nâng người, chỉ để chén trà sang một bên, mở miệng nói: “Mười bốn tuổi con tiến vào quân doanh, cuối năm ngoái trở về, cũng chưa thấy mặt Xán Xán mấy lần, nhưng lại muốn gấp gáp thành thân với con bé như vậy?”

Lục Tông đáp: “Vâng.”

Khương Bách Nghiêu bắt đầu dĩ, thật là một chữ quý như vàng. Hắn lại nói: “Xán Xán bị ta và mẫu thân nàng làm hư, tính tình không tốt, lại thích ồn ào, sợ khi gã đi, cũng không thể thuận tình hầu hạ tốt cho con.”

Lục Tông nói: “Con lớn tuổi hơn Xán Xán, sẽ hết lòng bao dung bảo vệ nàng. Từ nhỏ con đã quen tự mình làm việc, không cần người hầu hạ, hơn nữa... nàng là thê tử con cưới vào cửa, không phải nha hoàn hầu hạ. Xán Xán còn nhỏ không hiểu chuyện, con có thể chăm sóc nàng, có thể kiên trì đợi nàng trưởng thành. Nếu trong lòng di dượng lo lắng rằng sau này con sẽ phụ nàng, Tông nhi có thể đảm bảo với hai người một câu, cả đời này con tuyệt đối không nạp thiếp.”

Đối với Khương Bách Nghiêu, lời này tác động không nhỏ đến hắn. Thường ngày hắn thấy Lục Tông ngoan ngoãn biết điều, yên lặng, là người rất trầm ổn, bây giờ lại nói chuyện hùng hồn như vậy, bản thân còn là người xuống nước trước. Hơn nữa một câu “Tuyệt đối không nạp thiếp”, nói thì dễ nhưng làm lại là chuyện khó. Lục Tông dù sao cũng là người lớn lên trong quân doanh, người làm tướng, chú trọng nhất là chữ tín, lời nói ra, chính là quân lệnh hạ xuống.

Nhất thời Khương Bách Nghiêu không nói được gì, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, lại nghe Lục Tông tiếp tục nói: “... Nếu sau này dượng di nhớ Xán Xán, Tông nhi có thể nhiều lần đưa nàng về thăm Vệ Quốc Công phủ. Còn Vương phủ, dượng không cần lo lắng, gia phụ vẫn chưa có ý định tái giá, việc hậu sự trong phủ, tạm thời giao cho trắc phi Phạn thị quản lý, nếu Xán Xán gã đi, chính là chủ mẫu Vương phủ, liên do nàng chủ trì việc bếp núc, sẽ không để nàng chịu bất cứ oan ức nào.”

không nghĩ tới một người ngày thường không nói được mấy câu, bây giờ nghiêm túc cẩn thận nói chuyện, làm người ta quả thực chống đỡ được. Khương Bách Nghiêu nhìn Lục Tông, những lo lắng trong lòng đều bỏ đi, cũng không muốn làm khó dễ gì nữa. Đứa nhỏ này, giống như Khương Bách Nghiêu hồi trẻ, còn dũng cảm, quả quyết hơn hẳn.

Khương Bách Nghiêu đứng dậy, đang muốn nâng Lục Tông dậy, liền thấy khuê nữ nhà mình bước vào.

Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Lục Tông quỳ trên mặt đất, thực sự bị dọa sợ hết hồn, lúc này nàng vội vàng chạy tới đỡ lấy cánh tay Lục Tông, trong lòng bao che, vội vàng nhìn về phía cha mình nói: “Cha, sao người có thể để Tông biểu ca quỳ xuống như vậy?” Lớn như vậy, nàng còn chưa thấy Lục Tông quỳ trước mặt ai bao giờ đâu. Trong lòng nàng sốt ruột, cho rằng việc hôn nhân xảy ra chuyện gì, lại nghe Lục Tông nói: “không có chuyện gì. Xán Xán, mau trở về.”

Khương Lệnh Uyển nhũn mảy, cố chấp muốn kéo Lục Tông dậy, không chịu trở về.

Cái trán Khương Bách Nghiêu thỉnh thoảng nháy lên, quát lớn: “Thành hình đáng gì? Mau quay về phòng.”

Khương Lệnh Uyển liếc mắt nhìn Lục Tông, một đôi mắt to ngập nước, nàng nhỏ giọng hỏi Lục Tông: “Cha muội thực sự không gây khó dễ gì cho huynh?”

Lục Tông gật đầu.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới yên tâm, lưu luyến không rời đi ra tiền thính.

Lục Tông nhìn sắc mặt không thích hợp của Khương Bách Nghiêu, mở miệng nói: “Dượng, chuyện này...”

Khương Bách Nghiêu phát tay, nói: “Quên đi, không cần phải nói.”

Lục Tông ngăn ra: “Dượng?”

Khương Bách Nghiêu thờ dài, nhìn vẻ mặt sốt sắng hiểm thấy của Lục Tông, bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, sau đó đi tới bên cạnh hắn, giơ tay vỗ vỗ bả vai của hắn: “Được rồi, đừng nói nữa, cũng đừng quỳ nữa. Mấy ngày nữa—— tìm ngày tốt, tới cửa cầu thân đi.”

Lục Tông là người không hay lộ sự vui mừng ra khỏi mặt, bây giờ vừa nghe Khương Bách Nghiêu nói xong, lại cười như một hải tử, sống lưng ưỡn thẳng tắp, thanh âm như chuông kêu: “Tông nhi nhớ kỹ. Đa tạ dượng tác thành!”

Trong lòng Khương Bách Nghiêu oán thầm: Tác thành cái gì? Hắn còn có thể không gặt đầu, cùi chó nữ nhi nhà hắn vuron ra đến tận chân trời rồi.

Khương Lệnh Uyển chờ ở bên ngoài vẫn chưa chịu đi, nàng thấy cha đi ra rồi, lúc này liền chạy về phía Lục Tông. Lục Tông cũng nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, nhất thời dừng bước chờ nàng. Tiểu cô nương hôm nay mặc một thân váy hồng thêu hoa sen hai bên vạt áo, phía dưới là váy xòe tua rua, cả người một đóa hoa mẫu đơn mới chớm nở, kiều diễm ướt át. Trong lòng hắn vui mừng, nhưng ở chỗ này cũng không dám hành động gì, chỉ mở miệng nói: “Mấy ngày nữa huynh đến cầu thân, muội yên tâm đi.”

Nàng yên tâm cái gì? Nói thật chẳng lẽ muốn gả cho hắn lắm sao, nàng đây không phải ai cũng cưới được.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu, đếm đầu ngón tay “ò” một tiếng.

Lục Tông mặt mày nhu hòa, nói: “Được rồi, muội trở về phòng đi, huynh đi đây.”

Khương Lệnh Uyển thấy hắn xoay người đi rồi, lúc này mới không nhịn được kêu một tiếng. Lục Tông nghe thấy thanh âm của nàng liền quay đầu lại, lẳng lặng nhìn nàng. Nàng không biết lúc này xảy ra chuyện gì, chỉ muốn nói mấy câu động viên, liền nói: “thật ra... Cha nương muội rất thích huynh.”

Lục Tông cười cười: “Huynh biết.” Hắn biết hôn sự này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là người làm cha mẹ, tất nhiên không nỡ để nữ nhi bảo bối gả đi, mới muốn gây khó dễ cho hắn, chuyện này có thể lý giải, mà hắn cũng cam tâm tình nguyện phối hợp.

Dù sao, nàng tốt đẹp như vậy.

Khương Lệnh Uyển mỉm cười, nhắc váy khề hát bước về Ngọc Kỳ viện.

Tô Lương Thần đứng sau rừng cây, nhìn thấy cảnh này, không khỏi cắn môi. Bàn tay trắng nõn để trên cành cây khô thoáng dùng sức, cành cây gãy lìa. Nàng đang định rời đi, đúng lúc có hơi thở nam nhân tới gần, sau đó đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo của nàng. Tô Lương Thần vùng vẫy một hồi, thấy là Khương Lộc, đôi mắt rũ xuống, mang theo ánh lệ, ủy khuất nói: “Lộc biểu ca...”

Khương Lộc dẫn người đến một nơi kín đáo, đặt nàng dựa vào thân cây khô dùng sức hôn một trận, hai cánh tay du tẩu trên lưng nàng một hồi, một lát sau thở hắt ra nói: “Làm sao? Muội coi trọng Lục Tông? Lương Thần, không phải muội đã nói trong lòng muội chỉ có huynh thôi sao?”

Khương Lộc không phải kẻ ngốc, lúc trước Tô Lương Thần ở Quỳnh Hoa đài tạo nên thanh danh, dù hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng sau khi thấy trong cung ban thưởng, cùng với việc người Tô phủ muốn mời nàng trở về, liền biết nàng chói mắt bao nhiêu. Lúc trước nàng ở Vệ Quốc Công phủ không nơi nương tựa, nhu nhược đáng yêu, làm hắn đem lòng yêu mến, liền để ý nàng hơn một chút. Nàng xinh đẹp như vậy, đương nhiên hắn động tâm, nhưng hôm nay... Đường như cánh đã cứng rồi, muốn leo lên cành cao.

Trong lòng Tô Lương Thần giật mình, không ngờ Khương Lộc hiểu rõ tâm tư của nàng như vậy, nhất thời cũng không phản kháng nữa, chỉ ủy khuất hỏi: “Lộc biểu ca không tin muội?” Nàng thấp giọng nức nở, viền mắt ửng hồng. Nếu như trước chiều nay với Khương Lộc trăm lần bách lĩnh, bây giờ tuy hắn mềm lòng hơn một chút, nhưng cũng không có lập tức trách mắng nàng, chỉ giơ tay nâng cằm nàng, hôn lên môi nàng một cái, bốn mắt nhìn nhau, nói: “Lương Thần, muốn huynh tin muội, tốt... Vậy tối nay chờ huynh.”

Tô Lương Thần thất sắc, hô lên: “Lộc biểu ca, muội—— ”

Khương Lộc đặt ngón trỏ lên môi Tô Lương Thần, “Xuyt” một tiếng, nói: “Nếu muội đồng ý gả cho huynh, vậy chúng ta sớm trở thành vợ chồng một chút, có gì vội vàng? Lương Thần, nếu muội tin huynh, sau này huynh quyết không phụ lòng muội, nhưng nếu muội lừa dối huynh, trong lòng chứa nam nhân khác, vậy Khương Lộc ta cũng phải là kẻ ngồi không.”

Tô Lương Thần và nữ tử bảo thủ nơi này không giống nhau, nàng không quá coi trọng trinh tiết. Lúc trước nàng xem Khương Lộc như tiểu hầu nhi, nhưng sự thật chứng minh, Khương Lộc cũng không phải người không có đầu óc. Hắn cho rằng hắn có thân thể nàng, liền có thể làm cho nàng khăng khăng một mực theo hắn, không khỏi có chút ngây thơ. Nhưng hôm nay nếu nàng không đồng ý, Khương Lộc tuyệt đối sẽ không chịu giải hòa, hắn đành ngậm ngùi, chuyện nàng cần làm bây giờ, chính là gạt bỏ đi sự nghi ngờ của hắn, sau đó mới có thời gian làm chuyện kế tiếp. Tô Lương Thần giả vờ e thẹn cúi đầu, dựa vào lồng ngực Khương Lộc, nói: “Chỉ cần Lộc biểu ca tin muội, muội... Đêm nay muội chờ huynh.”

Khương Lộc cũng không phải chưa từng lưu luyến bụi hoa, nhưng với Tô Lương Thần, là hắn thật lòng yêu thích. Nhưng đến cùng nàng vẫn là biểu muội của hắn, lại là ngoại tôn nữ lão tổ tông yêu thương, hắn không thể gần gũi quá với nàng, chỉ có thể làm vậy cho đỡ nhung nhớ. Bây giờ nghe Tô Lương Thần nói, Khương Lộc mừng như điên, bàn tay đặt lên nơi mềm mại trước ngực nàng dùng sức xoa nhẹ mấy cái, nói: “Tốt.”

Tô Lương Thần rũ mắt nhũn mày, gắt gao cắn môi, cổ nện buồn nôn trong lòng.

Đào mất đã đến cuối tháng tư.

Khương Lệnh Uyển thích hoa cỏ, Ngọc Kỳ viện có phòng chuyên môn về hoa, bây giờ là mùa hoa mầu đơn nở, một chậu Diêu Hoàng, Ngụy Tử, Triệu Phấn, Diệp Tử, loài nào cũng nở rất đẹp. Tiểu cô nương gia luôn luôn có lòng yêu thích những loài hoa tuyệt sắc như Triệu Phấn, Khương Lệnh Uyển cũng không ngoại lệ, nàng cầm bồn tưới, nhẹ nhàng tưới nước cho hoa, lúc này liền thấy Kim Kết hoang mang hoảng loạn chạy vào. Hai gò má Khương Lệnh Uyển nhuộm ý cười, hỏi: “Chuyện gì hoang mang hoảng loạn như vậy?”

Kim Kết nói: “Vừa rồi công tử chọc tức Quốc Công gia, bị Quốc Công gia đánh cho một trận, mới bị đuổi về Phẩm Trúc hiền.”

Khương Lệnh Uyển tưới nước cho một cây hoa, sau đó để cho nha hoàn bên cạnh làm tiếp, nhìn Kim Kết nói: “Người đi với ta một chút.” Mấy ngày nay, cha nàng vì việc hôn nhân của ca ca mà hao tâm phí sức, nhưng đánh chết ca ca cũng không chịu cưới người ta, nàng có cách gì chứ? Trong lòng nàng cũng thật khó chịu, ca ca thích Gia Nguyệt, nàng vốn vui mừng mừng ngàn lần, nhưng thân thể Gia Nguyệt không tốt, cha mẹ và nãi nãi chắc chắn sẽ không đồng ý.

Khương Lệnh Uyển tiến vào Phẩm Trúc hiền, cũng không cảm kích, trực tiếp đi vào, nhìn ca ca nằm nhào trên giường nhỏ, một bên là nha hoàn Tuyên Họa đang cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho hắn. Tuyên Họa thấy nàng, liền vội vàng đứng dậy hành lễ. Khương Lệnh Uyển gật đầu đi tới, Khương Dự thấy muội muội, vội vàng mặc áo vào, sau đó nói: “Sao muội lại qua đây?”

Khương Lệnh Uyển cười cười: “Muội biết trong lòng ca ca nghĩ cái gì.”

Khương Dự bĩu môi.

Khương Lệnh Uyển nói: “Muội từng xem qua bức họa của ca ca, biết ý trung nhân của ca ca là ai rồi.”

Mặt Khương Dự có chút đỏ, sau đó giả vờ ung dung trêu chọc nói: “Xem ra sau này không thể tùy tiện cho muội vào thư phòng của huynh.”

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, nói: “Tốt như vậy, ngày mai muội đến phủ công chúa một chuyến, hỏi ý tứ Gia Nguyệt. Nếu Gia Nguyệt có đề ý đến huynh, muội sẽ thay huynh suy nghĩ biện pháp.” Nếu ca ca đề ý cô nương khác, tự nhiên không cần phải lo lắng gì, nhưng thân thể Gia Nguyệt không thích hợp sinh dưỡng, cho dù ca ca nói ra, không chỉ cha mẹ phản đối, phỏng chừng con muốn độc thức hắn thành thân sớm, hi vọng hắn cắt đứt đoạn ý niệm kia đi.

Nhắc đến cô nương mình đề ý, lỗ tai Khương Dự nóng lên. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc trước hắn cứ mãi tâm tâm niệm niệm cô nương mặc xiêm y trắng thêu hoa mai kia, nhưng sau khi gặp Di An Quận Chúa, hắn liền không nhận được nhớ đến nàng, phần nhớ nhưng này, còn sâu hơn lúc trước. Coi như bây giờ nói cho hắn biết, dù cô nương mặc xiêm y trắng thêu hoa mai lúc trước không phải Di An Quận Chúa, trong lòng hắn vẫn chỉ thích nàng, một bộ xiêm y, làm sao có thể bù đắp một người đang sống sờ sờ thể kia?

Khương Dự biết chuyện này đã lừa xém lông mày, cũng không ngại xấu hổ, thoải mái nói: “Nghĩa khí, không hổ danh là muội muội của Khương Dự huynh, sau này có em rồi, huynh nhất định sẽ không làm khó hắn.”

Khương Lệnh Uyển lại nói: Ngược lại ca ca đánh không được Lục Tông.

Ngày tiếp theo Khương Lệnh Uyển đến phủ công chúa, đem chuyện ca ca ái mộ Di An Quận Chúa nói cho nàng biết. Di An Quận Chúa nghe xong, một khuôn mặt cười đỏ phừng phừng, da nàng trắng, da mặt mỏng, nhất thời cúi đầu mặc đồ không ra hình thù gì. Khương Lệnh Uyển nhìn, trong lòng cũng chắc chắn, nắm tay Di An Quận Chúa nói: “Gia Nguyệt, tỷ nói chuyện thật lòng a.”

Di An Quận Chúa giương mắt, nhìn tiểu cô nương trước mặt, cắn cắn môi nói: “Nhưng mà thân thể của tỷ, tỷ sợ...”

Khương Lệnh Uyển nói: “không gạt tỷ, lúc trước muội có thăm dò qua ý tứ nương, nương có chút lưu ý đến vấn đề này. Nhưng nương thật lòng thích tỷ, muội cũng rất thích tỷ. Ca ca muội là một người cố chấp, mấy ngày nay, vài vị cô nương tốt cha nương chọn cho huynh ấy, ca ca đều nói không muốn thành thân, hôm qua còn bị cha muội đánh cho một trận...”

Sắc mặt Di An Quận chúa lập tức trắng bệch, lo lắng hỏi: “Khương đại ca không sao chứ?”

Nhìn một cái kia, bây giờ đã đau lòng cho người ta rồi. Khương Lệnh Uyển cười cười, động viên nói: “Tỷ yên tâm được rồi, ca ca muội người kia, từ nhỏ đã như tiểu hầu tinh, mỗi lần gặp rắc rối đều bị trách phạt, huynh ấy da dày thịt béo, mấy ngày nữa là tốt rồi, tỷ đừng lo lắng.” nói xong, nàng dừng một chút, trên mặt hiện lên nụ cười ám muội, nhỏ giọng nói: “Tỷ quan tâm ca ca muội như vậy, có phải là...”

Tuy Di An Quận Chúa là người hướng nội, nhưng là ngoại nhu nội cương, nàng gật đầu “Àn” một tiếng, nói: “Tỷ thích Khương đại ca, nếu cha mẹ muội đồng ý, nương tỷ bên này, tỷ tự có cách thuyết phục.”

Có thể nói ra lời này, đủ thấy tỷ ấy yêu thích ca ca của nàng.

Khương Lệnh Uyển nghe xong cũng không nhận được vui mừng thay cho ca ca, nếu chuyện này thành công, vậy Gia Nguyệt chỉ cần cố gắng chăm sóc

thân thể thật tốt, đứa nhỏ rồi sẽ có, hơn nữa thân thể sẽ từ từ tốt lên. nói như thế nào đi nữa, kiếp này tốt hơn kiếp trước nhiều lắm. Khương Lệnh Uyển ôm chặt lấy Di An Quận Chúa, nói: “Gia Nguyệt, tỷ thật tốt.”

Khương Lệnh Uyển đi ra phủ Công chúa, đúng lúc gặp Tam huynh đệ Hoắc gia, nàng liền hành lễ. Hoắc Tam công tử Từ Thượng đi lên trước một bước, nụ cười ôn hòa, nói: “Lại đến thăm Gia Nguyệt sao?”

Hoắc Nhị công tử khoác tay lên vai Hoắc Tam công tử, hai gương mặt tuấn tú có bảy tám phần giống nhau, trêu ghẹo nói: “không thăm Gia Nguyệt, chẳng lẽ thăm đệ?”

Hoắc Tam công tử nhỏ tuổi nhất, bây giờ mới có mười sáu, mày kiếm môi mỏng, da trắng hơn Hoắc Nhị công tử một chút, nghe Hoắc Nhị công tử nói xong, lỗ tai có chút hồng, tức nộ phôi đánh ca hấn một quyền. Hoắc Nhị công tử rên một tiếng, che ngực kêu đau, Hoắc Tam công tử Từ Thượng đi lên, hiếm khi ngại ngùng nói: “Huynh đưa muội về.”

Khương Lệnh Uyển chỉ xe ngựa cách đó không xa, nói: “Đa tạ Hoắc Tam công tử, xe ngựa của muội vẫn còn ở đó, xin cáo từ, ngày khác muội sẽ tới thăm Gia Nguyệt.”

Hoắc Nhị công tử nhìn bộ dạng uất ức không có tiền đồ của đệ đệ mình, ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương lên xe ngựa cách đó không xa, than thở nói: “Nhìn đức hạnh của đệ kia.”

Tâm tình Khương Lệnh Uyển hôm nay rất tốt, bây giờ thấy Gia Nguyệt quả cảm trực tiếp như vậy, càng ngày càng cảm thấy Gia Nguyệt và ca ca là trời đất tạo một đôi. Nàng cong môi cúi đầu cười, nàng và Lục Tông thuận lợi, ca ca cũng thuận lợi cưới Gia Nguyệt, không có chuyện gì có thể khiến người ta hài lòng hơn. Nàng đang cúi đầu nhớ đến Lục Tông, Sơn Trà đứng một bên bỗng mở miệng: “Lục tiểu thư, kia không phải Tiết tiểu thư sao?”

Nghe lời Sơn Trà nói, Khương Lệnh Uyển mở mắt nhìn lên, quả nhiên thấy Tiết Tranh lén lút đi vào Nhất Phẩm cư, hành động kia, như tên ăn trộm, không giống tác phong thường ngày của nàng. Trong lòng Khương Lệnh Uyển nghi ngờ, liền bảo xe dừng lại ngoài Nhất Phẩm cư, sau đó đi vào tìm Tiết Tranh.

Kim Kết đi hỏi thăm một phen, nói: “Nô tỳ hỏi, nghe nói Tiết Tranh tiểu thư lên lầu hai.”

Khương Lệnh Uyển đi nhanh lên lầu hai.

Nhưng lầu hai toàn là phòng riêng kín cửa, lúc này cũng không có khách nhân nào, bên trong yên lặng, không có âm thanh. Khương Lệnh Uyển nhíu mày, nghĩ hay là nàng ngồi trên xe ngựa chờ Tiết Tranh đi ra, dù sao nàng cũng là cô nương gia, không thích hợp xuất đầu lộ diện.

Vậy mà lúc nàng mới xoay người, cửa phía sau lại mở ra.

Nàng sững sờ ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, không khỏi kinh ngạc hô lên: “Tông biểu ca?”

Lục Tông còn kinh ngạc hơn nàng, nhíu mày nói: “một mình nàng?”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, có một cảm giác rất như mẫu thân đang giáo huấn nàng, chép miệng không lên tiếng, sau một khắc, lại bị tay Lục Tông kéo vào phòng. Đầu nhỏ nàng nhìn vào phòng, ngó ngó, thấy không có người nào, lúc này mới thở phào một hơi. Lục Tông thấy phản ứng của nàng, có chút dở khóc dở cười, gãi tay nheo nheo gò má nàng, hỏi: “Tìm cái gì đây?”

Mặt Khương Lệnh Uyển nóng lên: “Nhìn xem có phải huynh hẹn tiểu cô nương nhà nào không?”

Mấy ngày không thấy, Lục Tông có chút nhớ nàng, có điều hôm nay gặp nhau ở đây, quả thực là kinh hi. Lục Tông ôm người vào lòng, lại không nhận được ôm sát thêm một chút, hấn nhớ nàng, nhớ đến đau lòng. Lục Tông cúi đầu hôn lên đỉnh đầu tiểu cô nương, nói: “cô nương nào? Huynh ở chỗ này nói chuyện với mấy vị đồng liêu, bây giờ họ vừa mới đi, huynh cũng định rồi đi, không nghĩ vừa mở cửa đã thấy nàng. Nàng nói xem, nàng đến đây làm gì?”

Nàng thích mùi hương trên người Lục Tông, không nhận được ngủi nhiều hơn mấy lần, sau đó nâng lên khuôn mặt nhỏ nói: “Muội mới nhìn thấy người quen, nên mới...”

“Người quen?”

Khương Lệnh Uyển bất đắc dĩ, dùng tay chọc vào ngực Lục Tông, nói: “Là Tranh biểu tỷ. Muội sợ tỷ ấy xảy ra chuyện, nên mới —— ”

Lời vừa dứt, liền nghe bên ngoài có tiếng nổ vang, Khương Lệnh Uyển sợ đến nỗi tim gan run rẩy, chỉ biết hướng vào lòng Lục Tông. Chờ khi có thể phản ứng lại, hai người mới mở cửa đi ra bên ngoài nhìn một chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn phòng đối diện.

Cửa hồng rồi, chia năm xẻ bảy trên mặt đất, mà trên đất, còn có một nam tử mặc xiêm y màu tím, cả người chật vật.

Khương Lệnh Uyển nhìn người đứng đối diện: “Tranh biểu tỷ?!”

Lục Tông không nhanh không chậm đi tới, giúp người nằm trên mặt đất đứng lên: “Thái tử.”

Chương 93

Edit: Mira

Beta: Twins

Lên xe ngựa, Khương Lệnh Uyển thăm dò nhìn Tiết Tranh, rồi như cô vợ nhỏ giúp nàng sửa lại tóc, sửa sang xiêm y, nhỏ giọng nói: “Lần trước ở Quỳnh Hoa đài, muội đã muốn hỏi tỳ. Bây giờ còn không thành thật khai ra, muội liền đi nói với cô nương.”

nói thật, đáng đáp Tiết Tranh cực kì đẹp đẽ, khuôn mặt nhỏ to bằng lòng bàn tay, một đôi mắt hoa đào biết nói, đôi môi nhỏ căng tròn dù không đánh son vẫn phớt đỏ. Nàng tuy rằng thường ngày không yêu làm đẹp như Khương Lệnh Uyển, không thích bôi lên mặt này nọ, nhưng tình tế nhìn, da mặt như bạch ngọc không chút tí vết, trong trắng lộ hồng, mang vẻ khỏe mạnh tràn ngập sức sống. Tiết Tranh trừng mắt nhìn, đem tiểu cung trên eo nhỏ lấy ra, cầm trên tay thưởng thức, lẩm bẩm một câu: “...Có cái gì để nói.”

Khương Lệnh Uyển tránh tiểu cung trong tay Tiết Tranh, tức giận đến phình quai hàm

Tiết Tranh giương mắt, nhìn cặp mắt to long lanh nước của tiểu biểu muội, nhất thời tâm mềm nhũn, vội vàng thành thật khai báo: “Lần đầu tiên gặp mặt, là đêm Tết Nguyên Tiêu, hấn giành hoa đăng với tỳ, cướp không được liền chơi xấu, sau đó bị tỳ bắt cần đánh ngã...”

Khương Lệnh Uyển nghe, ngạc nhiên rằng loại chuyện xưa chỉ có thể xuất hiện trong thoại bản(*) thế này, lại có thể phát sinh trên người Tiết Tranh. Hai người này không đánh không quen biết, lúc sau Thái tử ân giấu thân phận luận bàn võ nghệ với Tiết Tranh, lâu ngày sinh tình, sau này lúc ở Quỳnh Hoa đài Tiết Tranh biết được thân phận Thái tử... Thái tử đi tìm nàng giải thích, Tiết Tranh căn bản không muốn nghe, Thái tử bắt đắc dĩ cường hôn, kết quả bị Tiết Tranh đánh cho một quyền, đến bây giờ vẫn không chịu buông tha huênh hoang khoác lác đến ăn vạ nàng...

(*)thoại bản: giống tiểu thuyết bây giờ của mình ấy))) thời xưa cũng sẽ có người sáng tác mấy câu chuyện tình cảm hay gì đó đọc cho vui ấy

Tuy rằng lúc nói chuyện Tiết Tranh đối với Thái tử tràn đầy ghét bỏ, nhưng nhìn đáng vẻ, rõ ràng là để bụng Thái tử nha.

Tiết Tranh bĩu môi nói: “Hôm nay là ta lên lút chạy đến, lát nữa tỳ cùng muội về Vệ Quốc Công phủ tránh đầu sóng ngọn gió. Đêm nay tỳ ngủ cùng muội, được không?”

Khương Lệnh Uyển nhét tiểu cung lại lồng ngực Tiết Tranh, nói: “Àn. Vậy tỳ cũng nên suy nghĩ thật kỹ, dù sao...dù sao đó cũng là Thái tử.”

Thái tử sao?

Tiết Tranh cúi đầu nhìn tiểu cung, đăm chiêu.

Mà lúc này, Lục Tông đưa Thái tử đến y quán gần đó. Ngày thường Thái tử bị Hoàng hậu sủng, nuông chiều từ bé, hôm nay bị làm cho chật vật, lúc này xúc thuốc, mặt mày lại không nhịu một cái. Thái tử ngẩng đầu nhìn Lục Tông đứng bên cạnh, nói: “Đề người chê cười.”

Lục Tông không lên tiếng, thần sắc nhàn nhạt nhìn hấn.

Sau khi bôi dược xong, ra khỏi y quán, Thái tử thoáng thư giãn gân cốt, sau lại cúi đầu ừ ừ, đá hòn đá nhỏ dưới chân, sau đó mới nhấc chân mạnh mẽ đạp mông Nguyên Mậu một cái. Nguyên Mậu đang thất thần, bị đạp trúng một cái, lập tức “ôi” một tiếng, xoay người nhìn Thái tử nói: “Chủ nhân có chỗ nào khó chịu?”

Thái tử tức giận nói: “Còn dám nói sao, đưa ra cái chủ ý quái gì vậy?” Cường hôn căn bản chẳng có tác dụng gì, ngược lại làm nàng càng ghét hấn hơn. Thái tử mấp máy môi, uất ức cúi đầu, như hải tử bị trách cứ, miệng lẩm bầm, “Lần sau A Tranh nhất định không chịu nhìn mặt ta.”

Khương Lệnh Uyển sau khi đưa Tiết Tranh về Vệ Quốc Công phủ, liền cho người thông báo cho Trung Dũng Hầu phủ. Sau đó mới đi tìm Khương Dự. Gương mặt Khương Dự căng thẳng, tới lúc nghe muội muội nói Di An quận chúa cũng có ý với hấn, nhất thời vui mừng tới không ngậm được miệng, nắm tay nói: “Ngày mai huynh liền đi nói với cha nương, đến phủ công chúa cầu hôn!”

Chỉ là Khương Lệnh Uyển còn chút lo lắng: “Nếu cha nương không đồng ý thì sao giờ?”

Kiếp trước cha nương không đồng ý để ca ca cưới Chu Lâm Lang, ca ca quý mãi trước mặt cha nương không đứng lên, sau đó cha nương chỉ có thể gặt đầu. Nhưng cưới vào cửa, Chu Lâm Lang kia không có tí ý thức hiếu thuận cha mẹ chồng, ý ca ca thương nàng, gần như là ghênh ngang mà đi ở Vệ Quốc Công phủ. Hồi đó ca ca nàng thật như bị bỏ bùa, nếu không phải vì cha nương cùng nãi nãi, nàng căn bản không muốn bước vào Vệ Quốc Công phủ nữa bước, càng không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Chu Lâm Lang, ngược lại mỗi lần thấy nàng liền ghen một bụng khí.

Khương Dự nói: “Muội yên tâm, chuyện này giao cho ca ca tự mình xử lý là được.”

hắn muốn cưới ai, đương nhiên phải dựa vào chính mình.

Khương Lệnh Uyển gật gù, lúc này mới ra khỏi Phàm Trúc hiên.

Tuyền Họa đứng hầu hạ bên cạnh tất nhiên là hiểu rõ ngọn nguồn, vị Di An quận chúa kia, lúc trước nàng cũng vô tình nhìn thấy một lần, là cô nương đối với người khác hòa ái lại có khí chất, cũng là xứng đôi với Đại công tử, chỉ là thân thể có chút vấn đề. Nhưng lúc này Đại công tử yêu thích như vậy, nàng cũng cảm thấy hải lòng thay Đại công tử. Nếu như Đại công tử thật sự cưới Di An quận chúa, lấy tính tình ôn hòa rộng lượng của Di An quận chúa, đương nhiên sẽ không làm loại chuyện như đuổi nàng ra khỏi phủ.

Tuyền Họa cong môi nở nụ cười, tâm trạng có chút vui mừng nho nhỏ, lúc này mới đem bình sứ trắng nhỏ tới, hướng Khương Dự nói: “Đại công tử, để nô tỳ bồi thuộc cho người đi.”

Khương Dự một mặt nhảy nhót, đôi mắt đều sáng lấp lánh, nghe Tuyền Họa, liền xoay người để nàng hầu hạ bồi thuộc.

hắn cởi quần áo ra, Tuyền Họa nhìn lưng trần nam tử rắn chắc cường tráng, nhất thời lỗ tai hơi nóng lên. Kỳ thực cứ như vậy hầu hạ bên người Đại công tử, cũng rất tốt.

Dùng bữa tối xong, Khương Lệnh Uyển rửa mặt, mặc một thân lụa mỏng màu đỏ thêu hải đường, ngồi trước gương, nhìn trên mặt khối ngọc tiết diện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn nộn, lúc này mới xoay người nhìn trên giường nhỏ ——

Thấy Tiết Tranh mặc một bộ tằm y màu trắng hoa văn hoa lê cùng cẩm tú miến cường nằm nghiêng trên giường nhỏ. Tiết Tranh thường ở lại chỗ nàng, cho nên nàng có ý để trống một tủ treo quần áo, để xiêm y chuẩn bị cho nàng. Nàng quan hệ tốt với Tứ tỷ tỷ, nhưng Tứ tỷ tỷ là người hiểu quy củ, ngay cả khi còn bé, cũng không từng ngủ lại nơi này của nàng. Nhưng Tiết Tranh không giống vậy, Tiết Tranh xem nàng là thân muội muội mà thương yêu, từ nhỏ đem nàng cùng Tiết Vành bảo hộ ở phía sau, nếu bị bắt nạt, Tiết Tranh là người đầu tiên tới tính sổ, còn quy củ, xưa nay không nói, chỉ có trước mặt cô giả vờ giả vịt.

Khương Lệnh Uyển ngồi một bên giường, giờ tay sửa lại tóc của Tiết Tranh một chút. Tiết Tranh ngẩng đầu liếc mắt nhìn tiểu biểu muội, thân mình vẫn chưa dịch vào trong, chỉ vỗ vỗ bên trong, nói: “Lên đây đi.”

Tiết Tranh nhìn lăm lăm liếc liếc, nhưng trên thực tế cũng như cô nương gia bình thường, là người cẩn thận. Mỗi lần hai người cùng ngủ, Tiết Tranh đều để nàng ngủ bên trong. Khương Lệnh Uyển nằm vật xuống bên trong, nhìn Kim Kết thả màn xuống, nghe trong đệm chân nhát hương thơm, lúc này mới nghiêng đầu nhìn Tiết Tranh nói: “Tranh biểu tỷ, chúng ta trò chuyện đi.”

Tiết Tranh giờ khắc này cũng không buồn ngủ cánh tay dài duỗi ra, kéo tiểu biểu muội vào lòng ngực, nói: “Muốn tỷ kể muội nghe chuyện ma?”

Khương Lệnh Uyển đưa tay nheo eo nhỏ của Tiết Tranh một cái, khẽ cười nói: “Muội nói chuyện đúng đắn đó.”

Tiết Tranh thông tuệ, tất nhiên hiểu Khương Lệnh Uyển muốn cùng nàng nói cái gì. Nàng ôm thân thể tiểu biểu muội thorn phụng phứ, sau đó sờ sờ trước ngực Khương Lệnh Uyển, than thở: “Lớn.”

Editor: tui đến lạy với bà này luôn))) tới khúc này tui còn tưởng tui đang edit bách hợp cơ

“...” May là Tiết Tranh là một cô nương, nếu không phải thì Khương Lệnh Uyển thật sự đưa chân đạp nàng xuống. Khương Lệnh Uyển nắm chặt tay Tiết Tranh đang giờ hạnh kiểm xấu, đều là tay của cô nương gia, nhưng bàn tay Tiết Tranh có vài vết chai nhỏ. Nàng vuốt ve, nói, “Kỳ thực, muội thật có chút không thích Thái tử. Việc hôm nay tỷ không cần giấu muội, muội có mắt, có thể thấy chuyện gì xảy ra. Nếu Tranh biểu tỷ thật không thêm để ý, cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với Thái tử...”

Với thân thủ của Thái tử, ngày ấy ở Quỳnh Hoa đài, làm sao có khả năng cưỡng hôn Tiết Tranh?

Tiết Tranh nói: “Muội đều biết, còn hỏi tỷ?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Nội tâm Thái tử không xấu, nhưng cửa ải Hoàng hậu, tỷ không qua được.”

Tiết Tranh không lên tiếng. Nàng sao lại không biết ánh mắt Hoàng hậu? Hôm nay hắn tìm nàng, nói Hoàng hậu buộc hắn cưới Thái tử phi, hắn không chịu, nói chỉ muốn cùng với nàng, hắn tuy là Thái tử, tuổi cũng trưởng thành, nhưng tính tình lại bị Hoàng hậu làm hư, kỳ thực vẫn còn con nít. Nàng đối với hắn quả thật có chút động lòng, mỗi lần nhìn hắn, liền nhìn không được muốn bắt nạt hắn, hắn ban đầu sĩ diện, thể nào cũng phải làm chút phản kháng vô vị, sau này hiểu rằng phản kháng cũng vô dụng, liền đơn giản vui vẻ tiếp nhận. Hắn người này cợt nhả lúc nhìn nàng đôi mắt phát sáng... Chỉ là một chút động lòng như vậy, từ lúc biết hắn là Thái tử liền tan thành mây khói. Thân phận của nàng xứng với vị trí Thái tử phi, nhưng nàng không muốn tiến cung.

Editor: anh Thái tử thật là có máu M mà...

Nàng không muốn bởi vì chút động động, mà bê gãy đôi cánh của chính mình.

Nàng nói: “Muội không cần nghĩ nhiều nữa, hôm nay tỷ đã cùng hắn nói rất rõ ràng, nếu tới tìm tỷ nữa, tỷ gặp một lần đánh một lần.” Nàng

dừng một chút, âm thanh hơi thấp, “Nếu tỳ sớm biết hẳn là Thái tử, ban đầu tỳ liền không thèm nhận lời bàn luận võ nghệ cùng hẳn...”

“Tranh biểu tỳ...”

“Quên đi, đừng nói tỳ. Muội đây?” Tiết Tranh chuyển đề tài, nặn nặn gò mà tiểu biểu muội, nói, “Hôm nay muội làm sao lại một mình xuất hiện ở nơi đó? Hơn nữa còn cùng Lục Tông... Xán Xán a, muội từ nhỏ chính là hài tử ngoan, chớ để cho Lục Tông làm hỏng.”

nói thật hay như Lục Tông là quái đại thúc dụ dỗ thiếu nữ như thế. Khương Lệnh uyển tự bênh, cong cong môi nói: “Nhìn tỳ nói, cha nương muội đã đáp ứng gả muội cho Lục Tông...”

Khương Lệnh uyển cười cười. Tiết Vành chỉ là tâm tư tiểu hài tử, coi như thật muốn nói tình yêu nam nữ, không chắc có mấy phần.

Biểu tỳ muội hai người dần không nói lời nào, mãi đến tận qua gỗ mỡ canh ba, Khương Lệnh Uyển phát hiện người ở bên cạnh ngủ không vững vàng, lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, thấy lông mày Tiết Tranh nhíu lại, ngủ rất say.

Nàng giờ tay lên trên mặt Tiết Tranh sờ một cái, đầu ngón tay có chút ướt.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: Kye

Beta: Twins

.

Đồng cung.

Hoàng Hậu nhìn Thái tử uống uống say đến rồi tỉnh rồi ngủ, lúc này nhìn về phía Nguyên Mậu hỏi: “Hôm nay Thái tử đi đâu?”

Nguyên Mậu nhớ kỹ lời Thái tử dặn dò, tự nhiên không dám nhắc đến chuyện Tiết tiểu thư, chỉ xoay người nói: “Hôm nay Thái tử điện hạ xuất cung đi dạo một chút, tình cờ gặp Vinh Thế tử, hai người nói chuyện với nhau một chút——”

Hoàng Hậu vừa nghe xong, nhất thời ánh mắt sắc như dao lia tới, Nguyên Mậu nhìn tới nỗi tim gan run rẩy, nàng nói: “Vết thương trên mặt Thái tử là sao? Là Vinh Thế tử làm?”

“không không không...” Nguyên Mậu biết Hoàng Hậu xưa nay không ưa Vinh Thế tử, nhưng Thái tử lại xem Vinh Thế tử như anh em ruột, hẳn chặn lại nói: “Vinh Thế tử rất cung kính với Thái tử, tất nhiên không có lá gan làm Thái tử bị thương, chỉ là Thái tử hiếu động, không nghe lời khuyên của Vinh Thế tử, hôm nay trên đường luận võ với người khác, không cẩn thận bị thương. Vinh Thế tử đã đưa Thái tử đến y quán bôi thuốc, nói vết thương trên mặt Thái tử cũng không có gì lớn, mấy ngày nữa là khỏi.”

Hoàng Hậu trang dung tĩnh xảo, càng nghe càng nhíu mày lại. Nhắc tay vỗ vỗ gò má nhi tử của mình, nhìn gương mặt tuấn tú bị thương, đau lòng không ra hình thù gì. Mà Tháo tử say khướt nằm trên giường, mím mím miệng, lúc này mới lẩm bẩm: “A Tranh, A Tranh...”

Hoàng Hậu ngẩn ra, lần thứ hai hướng về Nguyên Mậu hỏi: “A Tranh là ai?”

“Chuyện này...” Nguyên Mậu ngăn người, nhớ Thái tử đã từng căn dặn, nếu hẳn không cẩn thận lỡ miệng, Thái tử tức giận, sẽ chém đầu hẳn đi làm cầu đá.

Nguyên Mậu theo bản năng rút cổ một cái, chỉ cảm thấy lạnh cả người, giống như có ai đang kẻ đao lên cổ hẳn vậy: “A Tranh... A Tranh là tên con hắc điều Thái tử mới nuôi được vài ngày.”

Hoàng Hậu nghe xong không còn hoài nghi nữa. Con trai nàng thích nhất là nuôi mèo nuôi chó, nói chung tâm địa quá mức thiện lương. Nàng nhìn dáng dấp say rượu của con trai, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt vui vẻ, quay sang nhìn nô tỳ tâm phúc nói: “Lần trước Bồn cung tuyển hai cung tỳ kia, bây giờ vẫn đang ở Dật Hương Cư đứng không?”

Cung tỳ tên Liên Kiều, xinh đẹp trắng nõn, làm việc kín đáo không một kẻ hở, là tâm phúc của Hoàng Hậu. Liên Kiều nghe, lập tức hiểu ý tứ Hoàng Hậu, vâng dạ nói: “Vâng, hai vị cung tỳ kia mỗi ngày đều được ma ma dạy dỗ, nuôi dưỡng thân thể, hai tháng trôi qua, hoàn toàn thoát thai hoá cốt*, người nào cũng trắng nõn mềm mại...”

*thoát thai hoán cốt: thay đổi xương thịt

Nguyên Mậu cúi đầu nghe hai người kia nói, một đôi mắt to liếc nhìn Thái tử điện hạ bất tỉnh nhân sự một cái, trong lòng mơ hồ lo lắng, quả nhiên ——

Hoàng Hậu cong mắt: “VẬY ĐƯỢC RỒI. HÔM NAY ĐỂ HAI CUNG TỶ KIA THỊ TẮM ĐI. VÂN NHI ĐÃ MƯỜI TÁM, KHÔNG CHỊU THÚ THÁI TỬ PHI CŨNG COI NHƯ THÔI, VẬY MÀ NỮ NHÂN HẬU HẠ BÊN NGƯỜI CŨNG KHÔNG CÓ, THẬT KHÔNG RA THỂ THỐNG GÌ.”

Nguyên Mậu biết, Thái tử là người cô chấp, nhìn quen cảnh những phi tần trong cung tranh sủng, rất có mâu thuẫn với nữ tử. Lúc trước Hoàng Hậu an bài những cung tỳ xinh đẹp cho hắn, nói cái gì hắn cũng không chịu đựng vào. Chuyện cứ kéo dài như thế, mãi đến khi Thái tử gặp được Tiết Tranh tiểu thư, càng cảm thấy may mắn vì hắn đã bảo vệ được trinh tiết của mình. Hôm nay Thái tử say mềm, Hoàng Hậu đây đang muốn nhân cơ hội an bài xung tỳ cho Thái tử khai trai a...

Nguyên Mậu có chút lạnh sống lưng.

Nếu ngày mai Thái tử tỉnh lại, biết mình không còn thân đồng tử, vậy cái mạng nhỏ của hắn coi như xong.

Nhưng mà ——

Nguyên Mậu nhìn Hoàng Hậu một chút, trong lòng càng thêm run sợ. Đối nghịch với Hoàng Hậu, cũng chỉ có con đường chết a.

Nhân tử Nguyên Mậu đảo qua đảo lại, đang nghĩ biện pháp, đã thấy Hoàng Hậu sai người đi gọi người.

Hoàng Hậu đứng dậy nhìn Nguyên Mậu nói: “Hôm nay là ngày đại sự của Thái tử, người canh chừng, tuyệt đối không để xảy ra sự cố gì.”

Nguyên Mậu lập tức quỳ xuống: “Tiểu nhân tuân lệnh.”

Hoàng Hậu rời khỏi cung điện, lúc này Nguyên Mậu mới đi tới, nhẹ nhàng quỳ gối bên giường lắc lắc thân thể Thái tử. Thái tử lẩm bẩm trong miệng, khuôn mặt tuần tú ửng hồng, Nguyên Mậu sốt ruột, vội vàng nói: “Thái tử điện hạ, mau tỉnh dậy đi, Thái tử điện hạ...”

“A Tranh, A Tranh...”

Nguyên Mậu gấp gấp, khi nghe có động tĩnh bên ngoài, mới cẩn thận, không thèm đếm xỉa. Hắn đưa tay lên đùi Thái tử, nhéo mạnh một cái.

“Đau...” Thái tử đang say khướt bị đau tỉnh lại, một đôi mắt đẹp dâng lên ánh nước, mờ mịt mông lung, oan ức vô tội. Hắn nghiêng người nhìn Nguyên Mậu đang quỳ gối bên giường, giờ tay mạnh mẽ cốc đầu Nguyên Mậu một cái: “Người không muốn sống hả!”

Nguyên Mậu mừng phát khóc: “Thái tử điện hạ, rốt cục người cũng tỉnh rồi.”

Thái tử xoa đầu, cảm thấy hơi lâng lâng, nhũn nhũn bần: “cô chỉ say rượu, có phải ngủ mãi không tỉnh đâu...”

“Phi phi phi, Thái tử lời này không thể nói lung tung được.” Nguyên Mậu vội vàng nói.

Thái tử đầu óc nặng nề ngồi dậy trên giường nhỏ, sau đó liền thấy vài người mặc trang phục thái giám, đai lưng đen cùng bạch ngọc câu(*) cầm vật gì đó đi vào. Thái giám hành lễ, sau đó liền đưa hai nữ tử mặc áo ngủ bằng gấm lên giường. Thái tử nghiêng đầu nhìn một chút, trong đêm chăn lộ ra hai cái đầu tròn vo —— là hai cô nương trẻ tuổi xinh đẹp. Chuyện này cũng không phải lần đầu, Thái tử nhũn nhũn không vui nói: “không phải cô đã nói, không cho tặng người tới sao?”

(*)tui cũng không biết nó là cái gì nữa, nguyên văn là “hệ bạch ngọc câu hắc đới”, dùng gg search ra được cái hình tui sẽ up ở cuối chương.

Hai nữ tử mặc áo ngủ gấm xinh xắn nhỏ nhắn, thân hình tốt, biết hôm nay đến cho Thái tử khai trai, mỗi người đều hiện vẻ mặt e thẹn, nghe Thái tử nói những lời này, nhất thời mờ mịt.

Thái tử nhìn Nguyên Mậu một chút, trong lòng sáng tỏ, nói: “Việc hôm nay, sẽ ghi công ngươi.”

Việc này nhất định là do mẫu hậu an bài. Nếu không có Nguyên Mậu làm hắn tỉnh lại, đêm nay sợ rằng trinh tiết cũng bị đoạt mất.

Thái tử cúi đầu nhìn một chút, âm thầm vì tiểu huynh đệ của mình vui mừng một phen.

Sau đó hắn nhìn về hai nữ tử trên giường nhỏ, mặt đầy ghét bỏ phát tay: “Nhanh nhanh đi ra ngoài, cô nhìn liền phiền lòng.”

hắn là một nam nhân, ngay cả tiểu huynh đệ của mình cũng không bảo vệ được, sau này làm sao bảo vệ được A Tranh.

Bỗng nhiên, Thái tử hô một tiếng: “Chờ đã.”

Nguyên Mậu sững sờ.

Hai cung tỳ thị tẩm sắp bị mang đi nhất thời vui vẻ, đã thấy Thái tử đi tới trước mặt hai người, gương mặt tuần tú nở nụ cười: “Nếu mẫu hậu có hỏi đến,

liền nói cô không năng... Khụ, không cứng lên được, nghe không?”

Hai cung tỳ mờ mặt.

Thái tử híp mắt, lại nói: “Nếu không —— ngày mai cô liền ném các người vào trong quân doanh. Muốn hầu hạ nam nhân như thế, cô tác thành cho các người.”

Lời này vừa dứt, hai cung tỳ bị dọa cho biến sắc, vội vàng gật đầu.

.

Được Di An Quận Chúa đáp lại, Khương Dụ liền có dũng khí. Chu thị vừa nghe nhi tử có người trong lòng, giờ mới hiểu vì sao hắn không vừa ý Trần Nhị tiểu thư. Chu thị dung nhan xinh đẹp, vừa nghe những lời của nhi tử, mặt đầy ý cười nói: “Con đứa nhỏ này, sao không nói nương sớm hơn một chút.

Chu thị là người thấu tình đạt lý, chính năng và phu quân cũng là hai bên tình nguyện, tất nhiên cũng hi vọng nhi nữ cưới gả cho người mình thích. Đối với vị Trần Nhị tiểu thư kia, Chu thị cũng chọn không sai, là người biết quy củ tự nhiên hào phóng, hơn nữa lão thái thái cũng rất vừa lòng. Nhưng chuyện cưới vợ này, tốt nhất là phải vừa ý con trai của nàng, nhi tử không thích, vậy thì cho dù là thiên tiên, cũng không lọt nổi mắt xanh của hắn a. Chu thị mặt nhuộm ý cười, hỏi: “Là cô nương nhà ai? Nương từng gặp mặt qua chưa?”

Khương Dụ cảm thấy, cô nương mình thích là tốt đẹp nhất. Đôi mắt hắn sáng ngời, nói: “Nương từng gặp qua, là... Là Di An Quận Chúa.”

Nụ cười trên mặt Chu thị dần thu lại, sau đó rũ mắt nói: “Dụ nhi a, Di An Quận Chúa... Quả thật là cô nương tốt, những ngày gần đây đi cùng với Xán Xán, rất hợp ý nhau. Chỉ là —— ”

Khương Dụ nói: “Nương, nhi tử biết nương muốn nói gì. Nhưng cha và nương không phải cũng là hai bên tình nguyện sao? Nương là người hiểu rõ cảm thụ của nhi tử nhất, cưới người mình không thích, đối với cả hai bên mà nói, đều là một loại dằn vặt. Nhi tử yêu thích Di An Quận Chúa, tính tình Di An rất tốt, không phải cha nương cũng thường xuyên nhắc đến sao?”

“Nhưng là...”

“Nhi tử đảm bảo, sau khi cưới Di An Quận Chúa, nhất định sẽ cố gắng đọc sách, sửa cái tật lỗ mãng của mình, vì cha nương cùng với Vệ Quốc Công phủ chúng ta tranh sĩ diện.”

Chu thị nhìn gương mặt anh tuấn của nhi tử, nghe hắn nói lời này, trong lòng cũng hơi xúc động. Lúc trước nữ nhi hồi ấn tượng của nàng với Di An Quận Chúa, kỳ thực lúc đó nàng cũng đã có chút phát hiện. Dù sao Di An Quận Chúa này, quả thực không giống những vị cô nương kia, xinh đẹp mảnh mai, chỉ yên lặng ngồi một chỗ, lại làm cho người khác không dám lơ là. Hơn nữa Di An Quận Chúa nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng suy nghĩ lại rất nhanh nhẹn, sau này nếu muốn quản lý hậu viện, vẫn rất có năng lực a. Đáng tiếc, mọi thứ đều tốt, chỉ có thân thể là có vấn đề, người này ốm yếu không ra hình dáng gì, gió vừa thổi cũng muốn bay, sao có thể nối dõi tông đường.

Khương Dụ thấy Chu thị im lặng không nói, trong lòng lo lắng, hỏi: “Nương, người tác thành cho nhi tử, có được không? Di An Quận Chúa tuổi còn nhỏ, thân thể có thể từ từ chăm sóc, say này nhi tử sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt, hiếu thuận với cha nương...”

Chu thị cười cười: “Lời này của con, giống như Di An Quận Chúa sẽ chờ con cưới người ta vậy.” không nói đến thân thể Di An Quận Chúa ốm yếu, Minh Hoa Trường Công Chúa thuở nhỏ cũng thương yêu nữ nhi rất nhiều, bên trên lại có ba vị ca ca bảo vệ, tức phụ này, sao có thể dễ dàng cười vào cửa?

Nhìn mẫu thân nở nụ cười, Khương Dụ biết có hi vọng, nói: “Nương đồng ý rồi sao?”

Chu thị nhìn dáng vẻ kích động của nhi tử, cũng hít một hơi. Nhi tử coi trọng Di An Quận Chúa, cũng coi như tình mặt, so với vị cô nương ngổn ngang kia, không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Còn thân thể kia... Xác thực, có thể từ từ chăm sóc. Khi còn bé Di An Quận Chúa ốm yếu như con mèo nhỏ, không đứng được trước gió, bây giờ có Minh Hoa Trường Công Chúa che chở, thân thể từng ngày từng ngày khôi phục, dòng dõi này, dù hơi gian nan một chút, nhưng không phải là vấn đề lớn. Hơn nữa, Di An Quận chúa nếu nhiều năm còn chưa mang thai, chỉ sợ bọn họ cũng không cần nói lời nào, bản thân nàng cũng sẽ có dự định...

Chu thị nói: “Được, nếu con coi trọng Di An Quận Chúa, vậy chờ nương thương lượng với cha con một chút. Cha con a, đúng là không có vấn đề gì, mấu chốt chính là chỗ lão tổ tông, nếu lão tổ tông phản đối —— ”

“Đứa con trai này sẽ tự mình thỉnh cầu nài nỉ.” Khương Dụ lập tức đáp.

Chu thị cười: “Nếu con có thể cưới được Di An, hi vọng lời con có tính toán. Tuổi con không nhỏ, cưới thê tử, phải có trách nhiệm bảo vệ thê tử. Bây giờ con chỉ như tâm huyết dâng trào, sau này nếu dám bắt nạt Di An, mẫu thân nhất định không tha cho con.”

Khương Dụ tính trẻ con gật đầu, bảo đảm nói: “sẽ không.”

hắn cưới thê tử, nhất định coi nàng như trân bảo, không để nàng chịu bất kì oan ức nào.

.

Bên bàn cơm gỗ lê khắc con ly, Tiết Thanh cầm đĩa gấp trứng bò câu sang bát cơm Khương Lệnh Uyển, nói: “Ăn nhiều một chút, giống như khi còn bé béo trắng rất dễ nhìn a.”

Lúc ở Trung Dũng Hầu phủ, vị Thanh biểu tỳ này cũng nhồi nhét Tiết Vành như cho vịt ăn, khi còn bé Tiết Vành rất mềm mại mập mạp, sau này thiếu niên lớn lên đẹp trai kia mới gầy được. Nhưng nhiều năm quen thuộc như vậy, Tiết Thanh cũng không sửa chữa ngay được, mỗi lần đến Vệ Quốc Công phủ, liền tự nhiên thúc giục nàng ăn cơm.

Khương Lệnh Uyển cắn một trái trứng bò câu, mùi vị tươi mới ngon miệng. Khẩu vị của nàng và Tiết Thanh không giống nhau, Tiết Thanh thích ăn mặn, nàng lại thích ăn ngọt. Bây giờ trên bàn cơm, tổng cộng có tám món ăn, hoành thánh nhồi đậu hũ, cút chiên giòn, cà tương, thịt heo xào rau ngải... Những món này có mặn có chay, hương vị đầy đủ, hơn nữa đầu bếp biết tính khí Lục tiểu thư, làm thức ăn tốt khá quan trọng, nhưng quan trọng nhất chính là về bề ngoài——Lục tiểu thư thích nhất đồ ăn tinh xảo.

Mỗi bữa Khương Lệnh Uyển chỉ ăn hơn nửa bát cơm, bây giờ ăn no, lúc này mới đặt đĩa xuống, nha hoàn đứng bên cạnh vội vàng đi đến hầu hạ súc miệng rửa tay.

Tiết Thanh nhíu mày: “Ăn no?”

Khương Lệnh Uyển gật đầu. Mặt nàng a, so với mười ba tuổi kiếp trước mập hơn một vòng, hai bên vẫn còn chút thịt, nhìn sao cũng giống như tiểu hài tử, không có chút hương vị nữ nhân nào cả. Khương Lệnh Uyển đã nhìn qua dáng dấp tuyệt đại phong hoa của mình, bây giờ tuy dung mạo nàng cũng coi như vừa lòng, nhưng thực sự nàng không thể chịu được bản thân nàng mập hơn nữa. Chỗ nên mập thì mập, nhưng chỗ không cần thịt, nàng không cho phép xuất hiện bất kỳ sơ suất gì.

Tiết Thanh hiểu tính tình tiểu biểu muội, cũng không tức giận nữa, chỉ làm lười ngồi ăn hết bát cơm.

Hôm nay là ngày tám gôi của Khương Lệnh Uyển, hơn nữa Tiết Thanh cũng ở quý phủ, Chu thị cố ý cho nàng nghỉ một ngày, không ép buộc nàng phải xem sổ sách, thêu thùa. Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Thanh đi ra ngoài dạo một vòng cho tiêu cơm, sau đó trở về Ngọc Kỳ viện chuẩn bị ngủ một lúc, nhưng Kim Kết lại đi tới, nói: “Lục tiểu thư, chuyện lúc trước người bảo nô tỳ điều tra, nô tỳ đã có chút manh mối.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Tiết Thanh bên cạnh, suy nghĩ một chút thấy cũng không có gì cần giấu giếm, liền ngồi vào ghế thêu, nói: “Người nói ta nghe xem.”

Kim Kết nói: “Nô tỳ điều tra, Nhị tiểu thư có hai nha hoàn thiếp thân hầu hạ, một người tên là Họa Xuân, một người là Họa Bình, một tháng trước Nhị tiểu thư có lòng thả Họa Bình về cho nàng thành hôn, còn Họa Xuân ở lại hầu hạ, hơn nữa nô tỳ phát hiện, Họa Xuân này cách mấy ngày lại ra phủ một lần, lén lút gặp gã sai vặt ở y quán. Nô tỳ nghe nói, gã sai vặt kia tên là Tống Hàn, là học đồ của Hồi Xuân Đường, trong nhà chỉ có một mẹ già, đáng tiếc vẫn chậm chạp chưa chịu thành thân, chắc là đợi Họa Xuân. Còn Họa Xuân này, có quan hệ không tệ với nha hoàn Tuyết Nha của nhà bếp Ngọc Kỳ viện chúng ta, nhưng Lục tiểu thư và Nhị tiểu thư không hợp nhau, nên hai người cũng kiêng dè lui tới, việc này có rất ít người biết. Có điều nô tỳ đã thấy hai nàng lén lút gặp mặt, Tuyết Nha còn lén lút đưa bánh ngọt cho nàng, ngược lại quan hệ hai người không tệ.”

Nếu Tuyết Nha là cơ sở ngầm Khương Lệnh Dung sắp xếp vào chỗ của nàng, nếu muốn gây bất lợi cho nàng thì chuyện này dễ như trở bàn tay...

Kim Kết lấy một gói giấy nhỏ từ trong lồng ngực, nói: “Nô tỳ tìm thấy cái này trong phòng Họa Xuân, bên trong có một chút bột màu trắng...”

Tiết Thanh vừa nghe việc này, nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy gói giấy trong tay Kim Kết, cúi đầu ngửi một cái, nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Kim Kết cắn môi, nhìn Lục tiểu thư mặt ngọc mày ngài mới có mười ba tuổi phía trước, nói: “Nô tỳ, vừa nãy nô tỳ cố ý đi ra ngoài đưa cho đại phu ở y quán nhìn một chút, nói... nói đây là tòng di tán, là dùng để tẩy độc.”

Khương Lệnh Uyển vừa nghe xong, mặt mày trắng bệch, móng tay đều cắm sâu vào lòng bàn tay. Tiết Thanh càng trợn trừng con mắt như muốn rách ra.

Khương Lệnh Uyển nỗ lực để tâm trạng bản thân bình phục lại một ít, hỏi: “Nhưng mà, những năm gần đây, mỗi tháng nương ta đều sẽ thỉnh đại phu bắt mạch, đại phu nói thân thể ta không có vấn đề, chuyện này là sao?”

Kiếp này, nàng đặc biệt để ý đến thân thể của mình. Trước lúc chưa hành kinh, liền tỉ mỉ chăm sóc, tận lực kỵ lạnh. Tuy nàng lười biếng, nhưng mỗi tháng đều kiên trì bắt mạch, đại phu sau khi làm xong, mỗi lần đều để Kim Kết nghe nhớ kỹ. Nàng thích ngủ nướng, nhưng mỗi sáng đều sẽ chạy quanh viện một vòng, buổi tối trước khi ngủ cũng vận động một phen, chính là vì muốn thân thể khỏe mạnh, sau này sinh con dưỡng cái cho Lục Tông. Đối với nàng mà nói, kiếp trước đáng tiếc nhất là hai việc, một là không đáp lại tình cảm của Lục Tông, hai là chưa sinh cho hắn một trai một gái nào.

Trong mắt Kim Kết dâng lên ánh lệ, nàng cũng không nghĩ rằng Nhị tiểu thư lại ác độc như vậy. Nàng nói: “Đại phu nói, chỉ cần mỗi ngày dùng một ít, sẽ không dễ dàng phát hiện, sở dĩ...”

Tiết Thanh nhưng không nhịn được, hai tay nắm lại, quay lại nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Tỳ đi tìm Khương Lệnh Dung tính sổ.”

Thấy Tiết Thanh tức giận ùng ùng chạy ra ngoài, Khương Lệnh Uyển mới sững sờ, sau đó đứng dậy vội đuổi theo. Nàng là người có thù tất báo, bây giờ Khương Lệnh Dung muốn hại nàng tuyệt diệt, con giận này nàng không nhịn được.

Mấy năm nay Khương Lệnh Dung rất an tĩnh, sống ở Tây viện Ván Mai Hiên, bất quá vẫn là đích nữ, nha hoàn ma ma hầu hạ bên người cũng không dám thất lễ. Bây giờ nàng đang ngồi trước cửa sổ, mặc một thân váy lụa màu mặt ong, búi tóc được chải rất đơn giản, trang phục đơn giản dị thường, một đôi mắt gọn sóng vô ngần, ngẩng đầu nhìn mây tụ mây tan ngoài cửa sổ.

“Tiết tiểu thư, người không thể đi vào —— ”

“Tiết tiểu thư —— ”

Khương Lệnh Dung nhú mảy, mới đứng dậy, liền thấy đột nhiên có người vén rèm đi vào. Nàng ngẩng đầu, thấy là Tiết Tranh, lúc này mới lạnh nhạt nói: “Tranh biểu muội tới tìm ta làm gì?”

Tiết Tranh tức giận đến đỏ mặt, đi tới tóm chặt lấy xiêm y của Khương Lệnh Dung, mở bọc giấy trong tay ra cho nàng ta xem: “Cái này là do ngươi làm? Ngươi muốn hại Xán Xán?”

Tay trong ống tay Khương Lệnh Dung nắm chặt lại, nghĩ đến những năm nay Khương Lệnh Uyển trải qua những tháng ngày thoải mái tự tại, nhất thời cắn răng, giọng nói: “Đừng, là ta làm. Nàng hại ta không còn nương, ta muốn nàng ném thử cảm giác bị người ta lạnh nhạt. Nàng xem mình là tiểu tử tông Vệ Quốc Công phủ, hoành hành bá đạo, mỗi người đều sùng ái nàng ta, ta biết mình không đâu được nàng, nhưng mà, chờ sau này nàng ta lập gia đình, không sinh được hài tử, sẽ ném trái cảm giác này...”

Nếu đã bị phát hiện, nàng ta cũng không có gì phải giấu giếm.

Nửa đời đầu trôi chảy như ý, nửa đời sau mạnh mẽ bị giáng cho một đòn, mới làm Khương Lệnh Uyển sống không bằng chết.

Tiết Tranh và Khương Lệnh Dung không hay lui tới, nhưng nàng là người bao che, nhìn Khương Lệnh Dung khi dễ người khác đến mức này, cảm giác muốn bóp chết nàng ta cũng có. Nàng chậm rãi buông lỏng tay, hai mắt quét qua gian phòng một lần, tầm mắt rơi vào mấy chén trà trà sứ trắng đặt trên bàn. Nàng nhanh chân bước tới, xô nắp trà lên, nhìn bên trong còn nửa chén trà, lúc này liền đổ hết bột phấn trong bọc giấy, sau đó đi đến trước mặt Khương Lệnh Dung, một tay nắm cằm của nàng, khiến nàng ngửa đầu há miệng, đổ hết nước trà vào.

Tuy Tiết Tranh là nữ nhi, nhưng khí lực còn lớn hơn nam nhân phổ thông bình thường nhiều, cộng thêm nàng tập võ từ nhỏ, tự nhiên dễ dàng chế trụ được Khương Lệnh Dung, sau đó đổ hết nước trà vào miệng nàng ta một giọt cũng không thừa.

Tính khí Tiết Tranh nha hoàn Vệ Quốc Công phủ cũng biết, bây giờ nhìn tiểu thư nhà mình bị bắt nạt như vậy, từng người từng người đều không dám bước qua, chờ nhìn thấy Khương Lệnh Uyển đi vào, giống như tìm được cứu tinh, vội nói: “Lục tiểu thư, Lục tiểu thư mau đi qua khuyên nhủ Tiết tiểu thư, người xem tiểu thư nhà ta...”

Khương Lệnh Uyển đứng yên tại chỗ, đôi mắt lạnh lạnh nhìn Khương Lệnh Dung đang không ngừng gầy giữa sắc nước, nhưng không có đi qua.

Khương Lệnh Huệ với nàng không hợp nhau, nhưng thủ đoạn của nàng ta mỗi lần đều cực kỳ ấu trĩ dễ hiểu, kẻ địch như vậy, tuy nàng chán ghét, nhưng không có hận, cho nên thời điểm nàng phản kích, cũng chỉ như đùa cợt nàng ta, làm cho nàng ta xấu mặt một chút. Nhưng Khương Lệnh Dung thì sao? Lại muốn hại nàng không thể mang thai.

Khương Lệnh Dung nói: “Ta hận ngươi, là vì ngươi, nương ta mới...”

“Nương ngươi là ác giả ác báo!” Khương Lệnh Uyển tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng, lạnh lùng nói: “Nương ngươi muốn hại mạng ta, lúc đó mới bị Nhị thúc hưu, chuyện này là nương ngươi tự làm tự chịu, không trách được người ngoài.”

“không phải. Đều là ngươi, đều do ngươi...” Khương Lệnh Dung thần trí không rõ, lắp bắp nói: “Đều là ngươi, đều là ngươi...”

Tiết Tranh đi tới vài bước, ôm vai Khương Lệnh Uyển, nhìn nàng đỏ viền mắt, nói: “Nhiều lời vô ích, việc này vẫn là giao cho cô xử lý đi. Người như thế ta và muội nhìn chỉ để ô uế mắt, Xán Xán, chúng ta đi về trước, tìm đại phu kiểm tra lại thân thể của muội một chút.” nói xong, liền ôm lấy vai Khương Lệnh Uyển rời khỏi Văn Mai Hiên.

trên đường đi, Khương Lệnh Uyển mới nói: “Tranh biểu tỷ, trong lòng muội rất khó chịu.”

Tiết Tranh nhìn thấy tiểu biểu muội của mình như vậy, cũng đau lòng, nói: “Đừng lo lắng, vừa rồi tỷ đã đổ cả bọc tuyền đi tán cho nàng ta uống, nàng muốn hại muội, trước tiên phải hỏi ý kiến của tỷ. Bây giờ muội phát hiện sớm, yên tâm, nhất định không có chuyện gì.”

Đúng nha, sẽ không có chuyện gì.

Đối với Khương Lệnh Dung, Khương Lệnh Uyển cũng không nương tay, đem chuyện này nói rõ ràng mười mươi với Chu thị. Sau khi Chu thị nghe xong, tức giận đến phát điên, lại nghe nói Tiết Tranh ép Khương Lệnh Dung uống hết tuyền đi tán, mới nói: “Tranh nhi làm rất đúng.” Đối phó với loại người tâm địa ác độc như Khương Lệnh Dung, thì không nên mềm lòng.

Khương Lệnh Uyển nghe mẫu thân mình, lúc này không nhìn được đỏ vành mắt, chui vào lòng Chu thị. Chu thị ôm nữ nhi thật chặt, nói: “Nương nhất định đòi lại công đạo cho con, bất kể nói thế nào, Khương Lệnh Dung này cũng không thể ở lại trong phủ. Lúc trước nương còn tưởng rằng nàng nhất gan, không thể bày ra trò gian gì, bây giờ xem ra là nương quá xem nhẹ nàng ta. thật là không có lương tâm, đến tỷ muội mình cũng dám hạ độc thù!” Chu thị càng nói càng tức, trong lòng nhiều hơn là đau lòng, chờ đại phu khám xong, nói thân thể nữ nhi không sao, tuyền đi tán được dùng rất ít, phát hiện sớm, nếu chăm sóc thân thể kỹ càng, sẽ không ảnh hưởng đến vấn đề dòng dõi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc hôn nhân của nữ nhi cũng coi như định rồi, mà đứa nhỏ Lục Tông kia lại một lòng say mê, nói đời này tuyệt đối không nạp thiếp, nhưng nếu Xán Xán không sinh được hài tử, vậy Lục Tông không thể không nạp thiếp. Khỏe mạnh cũng coi như một nhân duyên, suýt chút nữa thì bị chôn vùi trong tay

Khương Lệnh Dung.

Chu thị sờ mặt nữ nhi, nói: “Xán Xán, không sao rồi, sau này nương sẽ cố gắng bảo vệ con.”

Chớp mũi Khương Lệnh Uyển đau xót, cũng mừng đến phát khóc. Bây giờ bắt được Khương Lệnh Dung sớm, kiếp này nàng vẫn có thể sinh con. không cần phải tiếp tục ước ao hải tử của người khác. Nàng dựa vào lòng mẫu thân, gật gật đầu nói: “Nương yên tâm, Xán Xán không sao.”

Nhìn nữ nhi trong lòng bình phục hơn một chút, Chu thị mới hỏi: “Sao con phát hiện ra chuyện này?”

Khương Lệnh Uyển dừng một chút, nói: “Con cảm thấy thái độ Nhị tỷ tỷ đối với con rất kì quái, nên lúc trước mới gọi Kim Kết đi điều tra một chút, không ngờ... không ngờ lại phát hiện ra việc này. Cũng coi như may mắn, nếu nữ nhi trì độn, bây giờ chắc đã...”

Có lẽ cũng giống như kiếp trước. Ngây ngốc, cũng không biết vì sao mình không sinh được hải tử.

Chu thị cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nói: “Có tầm nhìn là chuyện tốt.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu: “Nữ nhi nhớ kỹ.”

Đối với việc này Chu thị không có ý buông tha, nhưng đến cùng vẫn là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, càng ít người biết càng tốt. Sau khi Khương Nhị gia biết chuyện này, tức giận đập vỡ chén trà, chửi ầm lên. Mấy năm nay Khương Nhị gia sùng thờ như mạng, cũng rất quan tâm đến chuyện hải tử, nghĩ đến việc nữ nhi của mình độc ác như vậy, trực tiếp đi đến tát cho hai phát. Lão thái thái đã già, nhìn thấy vậy vô cùng đau đớn, nhưng trong lòng bà vẫn biết bên nào nặng bên nào nhẹ, chuyện phải hay không phải, bà vẫn phân biệt được rõ ràng. Lão thái thái nhắm mắt lại, không nhìn nữa. Sau một hồi thương lượng, Khương Nhị gia quyết định đưa Khương Lệnh Dung đến Tỉnh Thủy am, cả đời này không được bước vào Vệ Quốc Công phủ một bước, coi như không có nữ nhi này.

Lúc nghe được tin tức này, Khương Lệnh Uyển đang nằm trên giường nhỏ, tùy ý để Tiết Tranh dứt canh hạt sen cho ăn. Tiết Tranh nhói mày, nói: “Vẫn tiện nghi cho nàng ta. Tâm địa rắn rết như vậy, nên bằm thây vạn đoạn mới hả giận.” Nàng mắng xong, sắc mặt lại ôn nhu, nói tiếp: “Xán Xán, đến a —— ăn thêm một miếng.”

Khương Lệnh Uyển bắt đầu đi há miệng, ăn hết một bát canh hạt sen, lúc này mới nháy mắt nói: “Được rồi, cô chú đã phái người đến đây, nếu tỷ không chịu trở về nữa, ngày mai bọn họ liền cầm chổi lông gà đến cửa nhà.”

Tiết Tranh nhận khăn từ tay Kim Kết, lau khô miệng cho tiểu biểu muội, lẩm bẩm nói: “không phải do tỷ không yên lòng với muội hay sao hả?” Tiểu biểu muội và đệ đệ của nàng như thế, một bộ dáng bị người ta khi dễ, sao nàng có thể yên tâm đây?

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười: “Ngã một lần khôn thêm, lại nói không phải muội không có chuyện gì sao? Sau này muội sẽ đề phòng người bên cạnh, tỷ yên tâm đi.”

nói đến mức này, Tiết Tranh mới yên tâm gật đầu.

Tiết Tranh đi rồi, Khương Lệnh Uyển kêu Kim Kết chuẩn bị giấy bút cho nàng, viết thư xong, giao cho Kim Kết, dặn dò: “Lén lút đem thư đến Vinh Vương phủ giao cho Tông biểu ca, nhớ kĩ đừng để người khác phát hiện.”

Kim Kết nắm chặt thư trong tay.

Nàng biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn đến thanh danh của tiểu thư nhà mình, nhưng hôm nay tiểu thư chịu oan ức lớn như vậy, trong lòng chắc chắn nhớ đến Vinh Thế tử. Nàng nói: “Lục tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định hoàn thành tốt.”

.

Buổi tối, Khương Lệnh Uyển rửa mặt nằm trên giường nhỏ, canh hai vừa qua, lúc này mới nghe bên cửa sổ truyền đến tiếng “cốc cốc cốc”. Mặt nàng vui vẻ, vội vàng đập giày ngủ rơi ra, để hai chân trần chạy đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Lục Tông đứng ở bên ngoài.

Hôm nay hần nhận được thư của nàng, hơi kinh ngạc, lúc nhìn thấy người truyền thư là nha hoàn thiếp thân của nàng, mới tin tưởng. Giờ khắc này hần vẫn chưa đi vào, chỉ đứng bên ngoài cửa sổ, đánh giá nàng trên dưới một phen: “Làm sao?” Tuy rằng nàng hay hồ đồ, có điều vẫn rất để ý đến thanh danh của mình. Lần trước nửa đêm hần đến, là bởi chuyện khẩn cấp, mới vượt mức một chút. Nhưng hôm qua hần mới gặp nàng ở Nhất Phẩm cư, nàng vẫn rất khỏe mạnh.

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, chỉ vội vàng kéo hần vào, đỡ để người khác nhìn thấy.

Lục Tông cũng không do dự, dễ dàng nhảy qua cửa sổ, sau đó đứng trước mặt nàng: “Xán...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy hai tay tiểu cô nương ôm chặt chẽ lấy thân thể hần. Ngửi mùi thơm trên người nàng, thân thể Lục Tông lập tức căng thẳng, không nhịn được nhẹ nhàng ôm nàng, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu của nàng một cái, ôn nhu hỏi: “Bị oan ức? Bị đi trách phạt sao?”

Tiểu cô nương trong lòng lác đầu.

Thanh âm Khương Lệnh Uyên mềm mại nói: “Chỉ là muối có chút nhớ huynh.”

Hôm nay đúng là nàng bị Khương Lệnh Dung chọc giận, nhưng điều làm nàng vui mừng chính là không thể nàng không có vấn đề gì, nàng vẫn có thể sinh con cho Lục Tông.

thật tốt.

Nàng không thể chờ được muốn gặp hắn, muốn chia sẻ niềm vui của mình với hắn.

Nghe xong lời này, ánh mắt Lục Tông sáng ngời.

Hắn giờ tay vuốt mái tóc dài của nàng, sau đó cúi đầu, khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ của nàng một cái. Khương Lệnh Uyên cảm thấy mặt hơi nóng, co đầu lại. Buổi tối, thân mật một chút, coi chừng sẽ xảy ra chuyện a. Đôi mắt Khương Lệnh Uyên long lanh, nhỏ giọng nói: “...không cho hôn nữa.”

Cổ họng Lục Tông hơi khàn, nói: “Được.”

Làm gì nghe lời như thế a...

Khương Lệnh Uyên cảm thấy hơi vô vị, bĩu môi, phát hiện hai chân hai lạnh, lúc này mới trèo lên giường. Lục Tông ngồi bên cạnh giường, hai con mắt nhìn tiểu cô nương trên giường chăm chăm, lúc nhìn thấy trên giường nhỏ có hai cái gối đặt song song, lúc này hai mắt sáng lên, dường như bỗng nhiên bốc lên hai ngọn lửa.

Khương Lệnh Uyên xoay người nhìn hai cái gối, biết Lục Tông hiểu lầm, trên mặt nóng lên, vội vàng giải thích: “Hôm qua Tranh biểu tỷ ngủ với muối, đây là gối của nàng.”

...Lục Tông đây là muốn làm gì a.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: Kye

Beta: Mira

Lục Tông bình tĩnh lại, tuy hơi thất vọng, nhưng sắc mặt cũng không đổi chỉ “ân” một tiếng, sau đó mới lấy một bọc giấy từ trong lòng ra. Khương Lệnh Uyên nhìn nhìn, thấy bên trong là bánh chưng đường nàng thích, hài lòng cong khóe môi: “Cho muối?”

Lục Tông nói: “Tiện đường mua.”

Đột nhiên Khương Lệnh Uyên cảm thấy có chút buồn cười, cũng không quan tâm đến tốt cùng là thuận đường hay không thuận đường, ngược lại đối với hắn mà nói, phía đông thành hay tây thành đều là tiện đường. Nàng cong khóe môi, nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng: “Muối lại không phải tiểu hài tử.” Khi còn bé Lục Tông đối xử với nàng rất tốt, mỗi lần nàng đến Vinh Vương phủ, hắn đều chuẩn bị cho nàng một ít đồ ăn vặt, cụ thể là bánh ngọt, mứt hoa quả và đủ mọi loại kẹo.

Bây giờ nàng đã mười ba, là đại cô nương, hắn lại vẫn dùng chiêu này để dỗ dành nàng. Nếu nàng không có chủ ý gả cho hắn, lấy thủ đoạn của Lục Tông như vậy, còn không dỗ dành tiểu cô nương khác được sao?

Nhưng mà lúc này, Khương Lệnh Uyên nhìn mà thèm.

Bánh chưng đường này nhìn thật ngon a, hình tam giác, giống như bánh chưng. Bánh chưng đường do kẹo mạch nha ngưng kết mà thành, nhìn óng ánh long lanh, chưng vị riêng, bên trên điểm xuyết một ít nhân hạt thông trắng ngà, nhân quả, hoa hồng, vị cam nhuận, mùi thơm ngát, rất được tiểu hài tử yêu thích. Thường ngày, buổi tối sau khi Khương Lệnh Uyên rửa mặt xong sẽ không ăn gì nữa, vừa để bảo vệ hàm răng, thứ hai nàng lo sẽ bị béo phì, hôm nay nhìn bánh chưng đường, thôi thì ngoại lệ chút cũng không sao.

Nàng vừa mới giờ tay nhận lấy, đã thấy Lục Tông thu về.

Nàng chớp mắt nói: “Tông biểu ca?”

đang yên đang lành, tại sao không cho nàng ăn?

Lục Tông suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Ngày mai ăn đi. Buổi tối ăn đường không tốt cho sức khỏe.”

Hóa ra thực sự xem nàng là tiểu hài tử? Đây là đồ khuê nữ hay đồ tức phụ a? Chờ sau này có khuê nữ, hẳn lại đồ dành như thế cho xem.

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, vỗ lấy cánh tay Lục Tông, lấy một miếng bánh chưng đường trong cái túi trong lòng bàn tay hắn, bỏ vào miệng, bĩu môi nói: “Ăn một lần cũng không sao.”

Xưa nay Lục Tông rất dung túng nàng, tuy thời gian hai người tách ra còn dài hơn lúc ở cạnh nhau, nhưng trong mắt hắn, dù nàng lớn lên cũng không có gì khác biệt. Nàng vẫn còn nhỏ tuổi, hắn liền bao dung nàng, lúc tùy hứng, hắn luôn muốn nhúng tay vào việc của nàng, cùng giảng giải đạo lý với nàng, kỳ thực cũng rất tốt đẹp. Lục Tông sợ nàng ăn nhiều, cầm túi giấy lên, để lên bàn bên cạnh giường. Cuối mùa xuân đầu mùa hạ, buổi tối khá là mát mẻ, cửa sổ mở ra, gió mát thổi từng trận, phất phơ sau lưng, để khí nóng tản đi một chút. Đôi mắt của hắn tối tăm thâm thúy, bên trong con ngươi là hình bóng của nàng, nhìn nàng mặc tấm y rộng rãi ngồi trên giường, thoải mái, giống như một tiểu hài tử.

Bánh chưng đường trong miệng chậm rãi tan đi, vị ngọt tràn ngập khoang miệng, Khương Lệnh Uyển thoáng giương mắt, bị ánh mắt Lục Tông làm cho sợ hãi, thầm nghĩ: Coi như dung mạo của nàng xinh đẹp, cũng không thể nhìn người ta như thế nha. không có tiết tháo là không có tiết tháo.

Lục Tông thấy tóc nàng hơi rối, liền giơ tay lên vuốt ve trán của nàng, chờ đến khi đụng phải làn da non mềm, liền không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve thêm. Khương Lệnh Uyển giương mắt, thấy bộ dạng Lục Tông muốn hôn nàng, vừa định nói chờ ăn xong hẵng hôn, nhưng người nào đó không nhịn được, liền ôm lấy gáy nàng, lập tức ép xuống. Trời tối người yên, vốn là thời gian thích hợp để làm loạn, hơn nữa Lục Tông là nam tử trẻ tuổi máu nóng, đối mặt với người ngồi trên giường nhỏ, cô nương xinh đẹp quần áo xốc xếch, hơn nữa cô nương này còn sắp là vị hôn thê của hắn, là nam nhân tất nhiên không nhịn được. Hắn thở hắt ra, chỉ lo mình quá dùng sức làm đau nàng, chỉ hôn sâu một chút, sau đó hôn nhẹ trên môi nàng. Vì nàng ăn đường, đôi môi tiểu cô nương đặc biệt thơm ngọt, hắn không nhịn được liếm liếm môi. Khương Lệnh Uyển khẽ cười thành tiếng, cảm thấy lúc này Lục Tông như con chó lớn dính người. Nàng không nhịn được, giơ tay lên xoa đầu của hắn. Tóc Lục Tông hơi cứng, không mềm mại như của nàng, vuốt không thoải mái.

Lục Tông thờ hốt hốt, thoáng giương mắt, nhìn nàng đang mỉm cười, không nhịn được liền ôm trọn tiểu cô nương vào lòng.

Kiếp trước nàng thân cận với Lục Tông quen rồi, nên lúc này hôn một cái cũng không có chuyện gì, nhưng sau khi Khương Lệnh Uyển nhận ra thân thể nóng bỏng của Lục Tông cùng cái tay xấu xa, lập tức tỉnh lại. Lúc này Lục Tông đang do dự không quyết định, rồi lại không áp chế được lòng hiếu kỳ, lấy tay che kín, vậy mà lúc vừa đụng tới, lại bị tiểu cô nương trong ngực dùng sức đẩy ra.

Hắn nghĩ nàng tức giận, không dám đến gần nữa, chỉ cố gắng khôi phục tâm tình, giọng nói khàn khàn: “Xán Xán, huynh...”

Khương Lệnh Uyển ôm chần chừ, cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ chót. Khi tình nồng ý mật đến, khó trách không thể kìm lòng được, những thứ này nàng hiểu. Hôm nay nàng vui mừng, không để ý lễ nghi hên hỷ, cũng xem như không còn mặt mũi, buổi tối, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, lại là hai bên tình nguyện, nếu chỉ nói chuyện phiếm đơn thuần, bàn luận cuộc sống, đó mới là điều kỳ quái. Trong nội tâm của nàng đã không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, hơn nữa nàng và Lục Tông cũng coi như định hôn ước rồi, cho nên nàng không xấu hổ tự nói với mình: Mình chỉ thân mật với Lục Tông một chút, chỉ cần không đi đến bước cuối cùng là được, chắc cũng không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà... nhưng mà nàng để ý...

Bây giờ nàng đã mười ba, tuy nguyệt sự đã đến rồi, nhưng thân thể nhỏ bé này còn chưa hoàn toàn nảy nở, hai bánh bao trước ngực như trái cây non, so với mặt đào căng phồng kiếp trước còn xa lắm. Nói tới Lục Tông, kiếp trước hắn một tay khó có thể khống chế, bây giờ một tay liền có thể dễ dàng nắm cả hai, đối với một cô nương nội tâm thành thực, lại theo đuổi hoàn mỹ mà nói, không thể nghi ngờ là một sự kích thích nặng nề.

Lục Tông hít sâu một hơi, sau đó nửa ôm lấy nàng, thấy nàng không có phản kháng, hắn thở phào nhẹ nhõm, ôn nhu nói: “Huynh không làm gì, muội đừng giận.”

Nàng không tức giận.

Nam nhân mà, đều như vậy. Kiếp trước nàng thành thân với hắn năm năm, sao có thể không hiểu tính tình của hắn. Nàng không hi vọng hắn thanh tâm quả dục đối với nàng, chỉ cần ngoan ngoãn, chỉ thích một mình nàng là được.

Nàng dựa người vào lồng ngực hắn, nhẹ nhàng cọ cọ mấy cái, thấy thân thể hắn đột nhiên căng lên, không nhịn được cười cười, nàng không di chuyển nữa, nói: “Hôm nay Nhị tỷ ty phạm lỗi, bị đưa đến Tĩnh Thủy am...”

Lục Tông là người thông minh, từ lời nói của Khương Lệnh Uyển cũng hiểu được bảy tám phần, thấp giọng hỏi: “Nàng muốn hại muội?”

Khương Lệnh Uyển không nói thẳng, chỉ nói: “Lúc muội bốn tuổi gặp chuyện ở Tương Nguyên tự, nếu không phải Tông biểu ca tìm được muội, có lẽ muội đã mất mạng. Sau đó tra ra được, chuyện đó là Từ thị gây ra, cũng chính là thê tử trước đây của Nhị thúc muội, mẫu thân của Nhị tỷ ty. không ngờ tỷ ty vẫn còn nhớ chuyện đó, cho nên mới...”

Nếu nàng đồng ý nói chuyện này với hắn, liền không xem hắn như người ngoài. Lục Tông nhéo nhéo mặt nàng, nói: “không sao rồi. Sau này người bên cạnh muội có cái gì không đúng, muội phải nói cho huynh...”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi: “Chuyện của Vệ Quốc Công phủ, huynh làm sao quản được?” Coi như Lục Tông có năng lực, ngón tay cũng không thể vươn dài đến hậu viện Vệ Quốc Công phủ a.

Lục Tông nói: “Huynh tự có biện pháp... Nếu không ngày khác huynh tìm mấy nhà hoàn có võ công không tệ đến bảo vệ cho muội được không?”

Hai người còn chưa thành thân, hẳn coi nàng như thể tử của mình mà che chở, Khương Lệnh Uyển rất hài lòng với sự săn sóc của Lục Tông, nhưng nàng lắc đầu nói: “hiện tại hai ta không danh không phận, có một số việc không thể quản được. Nếu muội có chuyện gì, sẽ nói với nương, huynh không cần lo lắng.” Nàng cúi đầu, nắm bàn tay lớn của hắn, vuốt từng đầu ngón tay của hắn, dặn dò: “Trước tiên huynh phải bảo vệ chính mình thật tốt, tuổi còn trẻ, lộ quá nhiều mũi nhọn, Hoàng hậu bên kia thật làm muội lo lắng, chỉ sợ nàng sẽ hại huynh.”

Lục Tông chưa bao giờ được một tiểu cô nương nhỏ giọng nhẹ nhàng quan tâm như thế, nhất thời trong lòng cảm thấy ấm áp, hai người cũng chưa hứa hôn, nhưng thật giống đã thành thân. Hắn nắm cô tay nàng, tinh tế, dường như chỉ cần gấp lại sẽ gãy mất, hắn vuốt bàn tay có chút lạnh, liền nhét hai tay nàng vào chăn: “không có chuyện gì. Huynh sẽ chú ý đúng mực.”

Đêm đã khuya, nhưng dường như hai người cũng không nói với nhau bao nhiêu. Lục Tông không để ý đến bản thân, nhưng cũng để ý đến người trong lòng, nàng đang ở tuổi lớn, phải ngủ nhiều. Hắn cũng không làm phiền nữa, chỉ ôm nàng đặt lên giường nhỏ, dịch dịch chăn mỏng, nói: “Huynh đi đây.”

Lục Tông đứng lên, vừa xoay người bước được hai bước, bỗng nhớ tới cái gì, đến bên giường nàng một lần nữa, nhìn đôi mắt long lanh đầy nước của nàng, cúi người hôn lên trán nàng một cái: “Ngủ đi.”

Lục Tông lưu loát leo tường ra khỏi phủ, bên ngoài Đỗ Ngôn đợi đã lâu.

Đỗ Ngôn nhìn về mặt hồ hững của Thế tử nhà mình, đáng đáp quân tử đó, đôi lại ai cũng sẽ không tin tưởng người này vừa lên lút gặp giai nhân, vừa mới từ khuê phòng của tiểu cô nương nhà người ta đưa.

Đỗ Ngôn tiến lên, khom người gọi: “Thế tử.”

Lục Tông giương mắt nhìn tường viện cao cao phía sau, khuôn mặt xưa nay lạnh lùng giờ thật ôn hòa, quay về phía Đỗ Ngôn nói: “Ngày mai mua một ít bánh chưng đường cho Lục tiểu thư đi.” Hắn đi mấy bước, lại nhử mảy nói: “Thôi không cần mua.”

Đầu óc Đỗ Ngôn mơ hồ, lại nghe Thế tử nhà mình nói: “Người đi điều tra xem hôm nay Vệ Quốc Công phủ đã xảy ra chuyện gì, có quan hệ với Khương Nhị tiểu thư và Lục tiểu thư.”

Tuy vừa rồi nàng có kể hắn nghe một chút, nhưng hắn cũng biết là nàng bị uy khuất. Nhưng nàng chưa nói cho hắn biết, Khương Lệnh Dung đã làm gì nàng. Theo lý thuyết, cô nương mười lăm mười sáu tuổi, lại là tỷ muội cùng tộc, tâm địa cũng không quá ác độc đi, nhưng sau đó Khương Lệnh Dung bị đưa đến Tĩnh Thủy am suốt trong đêm, chắc chắn chuyện này cũng không phải chuyện nhỏ.

Nàng không muốn nói, hắn không ép nàng, chỉ là hắn không có cách nào ngồi im mặc kệ.

Có mấy người, nếu có lòng dạ đen tối, vẫn là nên nhỏ cỏ tận gốc mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Edit: Kye

Beta: Twins

Tuy nói việc hôn nhân giữa Lục Tông và Khương Lệnh Uyển chưa chính thức định ra, nhưng Khương Bách Nghiêu và Chu thị đều nhận định Lục Tông là con rể nhà mình.

Sau đó đến cầu thân, qua một lần là xong. Hai nhà ăn một bữa cơm, việc hôn nhân coi như đã định.

Mặt khác, chính là việc hôn nhân của trưởng tử. Tuy Chu thị có ý định để nữ nhi định thân trước, nhưng việc hôn nhân của ca ca, vẫn cần giải quyết trước mới được. Còn Khương Dụ, từ khi biết Di An Quận Chúa cũng có ý với hắn, mỗi ngày đều mặt dày mày dạn thúc giục Chu thị đi cầu hôn. Thăng bé này, tóm lại da mặt dày, lúc mới đầu còn có chút xấu hổ, nhưng hắn nghĩ nếu cứ tiếp tục xấu hổ, coi chừng ngay cả vợ mình cũng bị người ta cướp mất, đến lúc đó ngay cả chỗ khóc cũng không có, nhất thời cũng không quan tâm đến da mặt nữa. Mà Chu thị khuyên can đủ đường rốt cục cũng thuyết phục được lão thái thái, trong lòng thoải mái hơn mấy phần, cũng muốn thừa cơ hội này đi thăm dò nhi tử, nhìn xem hắn có phải nhất thời cao hứng không, đỡ phải làm lỡ nhân duyên của một cô nương tốt.

Tuy ngày thường Khương Dụ làm việc như tiểu hài tử, nhưng hôm nay vì chuyện cưới vợ làm cho hắn trưởng thành hơn mấy phần, mấy ngày nay, quả thực rất nghe lời, giống như biến thành người khác vậy.

Khương Bách Nghiêu thấy biết nhi tử không có khiếu học tứ thư ngũ kinh, trong lòng cũng phát sầu. Trưởng tử là người kế vị sau này, nhưng với tính cách này của hắn, nếu đem Vệ Quốc Công phủ giao cho con trai, Khương Bách Nghiêu cũng không yên lòng được. Khương Bách Nghiêu cân nhắc mãi, quyết định để nhi tử tòng quân. Đại Chu đề cao võ, vẫn không nhiều, có lẽ võ học thích hợp với nhi tử hơn. Chu thị nghe xong không đồng ý: “Tình tình

Dụ nhi hấp tấp bộp chộp, nếu lên chiến trường, đao kiếm không có mắt, làm hấn bị thương thì sao?”

Chu thị là người thương nhi tử, không trông cậy nhi tử lớn lên có bao nhiêu tiền đồ, chỉ cần hấn thành thật là được.

Khương Bách Nghiêu lại nói: “Dụ nhi đã lớn rồi, chúng ta không thể mãi che chở hấn như thế. Nàng xem Tông nhi đi, Vinh Vương có khi nào quản quá chặt? Con trai còn nhỏ, mười bốn tuổi đã vút hấn vào quân doanh, Dụ nhi chúng ta bây giờ đã mười chín, nàng còn xem hấn như tiểu hài tử mà che chở, sau này hấn làm sao có thể bảo vệ vợ con.”

Chu thị dù hiểu điều này, nhưng vẫn luyến tiếc.

Khương Bách Nghiêu lại kiên trì một phen thuyết phục một phen, lúc này Chu thị mới gật đầu, trầm nghĩ: Cũng được, con cháu tự có phúc của con cháu, đây có lẽ cũng là một lối thoát.

Khương Lệnh Uyển cũng có suy nghĩ như thế —— kiếp trước ca ca của nàng cũng đi tòng quân.

Chỉ là bây giờ việc hôn nhân của nàng và Lục Tông vẫn chưa chính thức định ra, Lục Tông nhất định sẽ càng cố gắng lấy lòng vị anh vợ này, ca ca đến chỗ của Lục Tông, sẽ không lỗ. Hiếm khi người một nhà cùng dùng cơm, Khương Lệnh Uyển nghe xong, mở miệng nói: “Con ủng hộ ca ca. Khi còn bé ca ca học võ, người sư phụ kia đã khoa trương rằng thể trạng ca ca rất tốt, là hạt giống luyện võ. Hơn nữa có Tông biểu ca ở bên cạnh, cũng có thể chiếu cố đôi bên.”

Khương Dụ là người sĩ diện, để Lục Tông chăm sóc hấn, khó cảm thấy có chút mất mặt, bĩu môi nói: “Huynh dựa vào thực lực, mới không cần đi cửa sau.” Tuy rằng Khương Dụ sớm đã có cảm giác muội muội của hấn bị Lục Tông đề ý, sớm muộn gì cũng sẽ ôm người đi, nhưng khi chuyện đã xảy ra, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. hấn chỉ có người muội muội ruột này, nhìn nàng lớn lên, đi theo nàng từ khi nàng còn là một tiểu bánh bao trắng trẻo mũm mĩm, cho tới khi nàng trở thành đại cô nương thướt tha yêu kiều như bây giờ, sao hấn có thể cam lòng để nàng gả cho người khác? Nên mỗi lần Lục Tông đến Vệ Quốc Công phủ, hấn đều không cho Lục Tông một sắc mặt tốt, cũng may Lục Tông rộng lượng, trước mặt vị anh vợ Khương Dụ này khiêm tốn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển bới cơm trong bát, lẳng lặng nghe ca ca mình nói, sau đó gấp một miếng bí đao lạnh vào bát Khương Dụ, nháy mắt nói: “Ăn bí đao cho hạ hỏa.”

Khương Dụ liếc xéo muội muội mình một chút, biết nàng rất bảo vệ Lục Tông, trong lòng cảm giác mất thăng bằng.

Chu thị nhìn hai huynh muội, bất đắc dĩ cười cười.

Khương Dụ xem muội muội mình như bảo bối, cảm thấy muội muội hứa gả cho Lục Tông là tiện nghi cho Lục Tông, nhưng ngày tiếp theo Khương Dụ đi theo Khương Bách Nghiêu đến phủ công chúa cầu hôn, mới thực sự cảm nhận được cảm giác của Lục Tông khi đối diện với mình.

Muội muội của hấn chỉ có một người ca ca, nhưng Di An Quận Chúa có tới ba vị ca ca —— hơn nữa mỗi người đều không phải đèn cạn dầu, một người so với một người lại càng khó đối phó hơn!

Hoắc lão đại tính tình nội liêm, căn bản rất ít nói, nhưng Hoắc Nhị Hoắc Tam lại hay lăm nhăm, vừa nhắc tới muội muội của mình, liền có cái thói gà mẹ bảo vệ con. Mấy tháng trước Khương Lệnh Uyển chịu khó đến phủ công chúa, Hoắc Tam công tử nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, tất nhiên có chút yêu thích. Hôm nay vừa nghe Khương Dụ đến cầu thân, gương mặt tuần tú lập tức xụ xuống —— hấn không tới cửa cưới muội muội của Khương Dụ, không nghĩ tới lại bị người ta giành trước một bước đến cửa cầu thân, người này là thế nào há?

đã như vậy, Hoắc Tam công tử có thể cho Khương Dụ sắc mặt tốt sao?

Khỏi nói Hoắc Tam công tử, ngay cả Hoắc Đại Hoắc Nhị cũng không coi trọng Khương Dụ. Nhà mình có một tiểu muội trong sáng như vậy, sao có thể gả cho hấn tiểu tử Khương Dụ này? không phải ném bấp cái trắng cho heo ăn sao?

Minh Hoa trưởng công chúa thông dong bình tĩnh, lẳng lặng ngồi trên ghế bành nạm thạch, một thân váy màu tím điểm tuyết trắng con bướm càng làm cho nàng thêm xinh đẹp

cao quý. Minh Hoa trưởng công chúa nổi tiếng xinh đẹp ở Tấn thành, dung mạo Di An Quận Chúa giống nàng, nhưng từ nhỏ thân thể yếu ớt, ít đi mấy phần lạnh lẽo, nhiều thêm mấy phần mềm mại. Minh Hoa trưởng công chúa nâng mắt nhìn Khương Dụ, hôm nay Khương Dụ tới cửa cầu thân, tất nhiên cố gắng ăn mặc một phen, một thân áo lụa xanh nhạt, thắt lưng đeo ngọc bội, gương mặt tuần dật tươi mát, dung mạo thượng thừa. Chỉ là... Minh Hoa trưởng công chúa không vui nhứt mảy, trước đó vài ngày nữ nhi nàng có nhắc đến Khương Dụ, nàng đã điều tra một phen, biết tiểu tử này chỉ biết chơi bồi lê lửng, là một người tầm thường vô vị. Nếu nói có ưu điểm, cũng không phải không có, chỉ ít tướng mạo tốt, gia thế không sai, trên người không có điểm giống với những con nhà quyền quý phóng đảng, tuy tính tình hơi buồn bình, nhưng là người bao che, dù sao cũng phải nói, hấn là người tâm địa thiên lương, thật thà, chỉ là không có năng lực cho lắm.

Có điều ——

Tóm lại tuổi vẫn còn nhỏ, năng lực có thể từ từ rèn luyện.

Minh Hoa trưởng công chúa bất đắc dĩ thờ dài. Nếu nữ nhi không vừa mắt, làm sao nàng có thể cân nhắc đến Khương Dụ? Nếu muốn nàng tự mình chọn, tất nhiên có thể chọn ra một đám lớn tốt hơn Khương Dụ. Nhưng mà nữ nhi này, từ nhỏ đã là một hài tử làm người ta đau lòng, tuy thân thể yếu ớt, một đại gia đình che chở cho nàng, nhưng nàng quả thực quá ngoan ngoãn nghe lời. Bây giờ, thật vất vả mới tâm sự với nàng chuyện nữ nhi, nữ nhi đó

mặt nói rằng nàng thích Khương Dự, nếu người là nương như nàng đây không đồng ý, sợ là sẽ làm tổn thương nữ nhi.

Tương tượng đến dáng vẻ nhũn nhũn của nữ nhi, Minh Hoa cảm thấy thật đau lòng.

Minh Hoa trưởng công chúa suy nghĩ một hồi, đôi môi khẽ mở, nói: “Bổn cung luôn thích nói thẳng, không quanh co. Từ nhỏ thân thể Gia Nguyệt đã yếu ớt, những năm gần đây cũng coi như tốt hơn một chút. Người thân là con trưởng Vệ Quốc Công phủ, sau này không tránh khỏi việc thừa hưởng tước vị, nếu Gia Nguyệt gả đi, bản thân cũng không rảnh, lại phải quản lý việc vặt trong hậu viện, lại phải hầu hạ phu quân, sợ là không đủ tinh lực.”

Khương Dự vừa nghe, liền thốt lên: “Sau khi thành thân, Di An không cần hầu hạ ta, là ta chăm sóc nàng mới đúng.”

Lời này vừa dứt, nha hoàn trốn sau tấm bình phong “xi xi” cười thành tiếng, nhìn Di An Quận Chúa bên cạnh, nói: “Quận Chúa, Khương công tử này nói chuyện thật vụng.” Xưa nay là thê tử hầu hạ phu quân, làm sao lại có chuyện Khương công tử muốn tự mình hầu hạ tức phụ?

Khuôn mặt nhỏ của Di An Quận Chúa ửng đỏ, lòng bàn tay cũng đỏ mẩn. Nàng vừa nghe tin Khương Dự đến cầu thân, trái tim nhỏ nảy lên “bịch bịch” không ngừng, loạn tung phèo. Tuy trước đó nàng đã đề cập với nương, nương cũng đồng ý với nàng sẽ không làm khó Khương Dự, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, hơn nữa ba ca ca của nàng, lúc trước đã không ưa Khương Dự, nàng chỉ sợ ca ca bắt nạt người ta. Mà bây giờ, Di An Quận Chúa thấp thỏm ngồi sau tấm bình phong, qua khe hở nhìn thấy nam tử tuấn tú đứng trước mặt nương, nghe hắn nói xong, lại thấy hắn về mặt chân thành, trong lòng nàng ngọt ngào như ăn mật. Thân thể nàng không tốt, vốn không nên liên lụy đến hắn, nhưng chuyện tình cảm là dựa vào duyên phận, nhìn vừa mắt, nàng không muốn bỏ qua.

Hoắc phò mã ngồi bên cạnh Minh Hoa trưởng công chúa, nghe Khương Dự nói xong, cũng không nhịn được cười cười. Chỉ là hắn thấy thê tử của mình vẫn nghiêm mặt, tất nhiên không dám cười thành tiếng, chỉ ho khan vài tiếng, sau đó cúi đầu che miệng, thầm nghĩ: Đứa nhỏ này, có tiền đồ.

Khương Dự cảm thấy kì quái, hắn nói nhầm sao?

hắn nghiêng đầu nhìn Hoắc Tam huynh đệ một chút, vẻ mặt nghi hoặc, chỉ cảm thấy Hoắc Tam huynh đệ đang xem thường hắn.

Khương Dự lại cầu cứu cha mình.

Khương Bách Nghiêu nở nụ cười ôn hòa, ra hiệu cho hắn tự do phát huy.

Khương Dự rũ rứt, lại nói: “Trưởng công chúa, Khương Dự ta xin thề, sau này sẽ đối xử với Di An thật tốt, sẽ không để Di An có chút oan ức nào... nói thật, ta biết cô nương tốt như Di An, sẽ có nam tử tốt hơn ta gấp trăm lần phù hợp với nàng. Tuy bây giờ ta không có thành tựu gì, nhưng vì nàng, ta sẽ cố gắng thay đổi bản thân, trở thành một nam tử xứng với nàng. Vì thế, mong trưởng công chúa cho ta một cơ hội, để ta chăm sóc Di An.”

Minh Hoa trưởng công chúa chưa hề rằng, Hoắc Tam công tử đã không nhịn được đứng dậy nói: “Người cũng biết mình có bao nhiêu phân lượng, tốt, muốn thành thân với Gia Nguyệt, trước tiên qua cửa ải của chúng ta. Chúng ta ra bên ngoài đánh nhau một trận, nếu người đánh thắng ba người chúng ta, chúng ta sẽ không ngăn cản——”

“Tam ca.”

Di An Quận Chúa ngồi không yên, lập tức đi ra khỏi tấm bình phong, nhìn Hoắc Tam công tử nói: “Nếu ca làm khó dễ Khương đại ca, sau này muội sẽ không để ý tới huynh.”

“Gia Nguyệt...” Hoắc Tam công tử quệt miệng, cảm thấy thật oan ức.

Khương Dự nhìn người yêu đứng trước tấm bình phong, xinh đẹp tinh tế, càng nhìn càng thấy nàng giống như tiên nữ. Hắn đối mặt với nàng, nhất thời không nhịn được vui mừng, lại thấy nàng e thẹn rụt rụt, càng không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

Hoắc phò mã đứng dậy, nhìn nữ nhi cách đó không xa, nói: “Ra đây làm cái gì? Nhanh về phòng!”

Tuy Di An Quận Chúa mảnh mai, nhưng trong xương lại là người quả quyết, nàng không nhả nhó bao nhiêu, một đôi mắt nhìn Hoắc phò mã nói: “Vậy cha thay con nhìn các ca ca, đừng cho bọn họ bắt nạt người.”

Hoắc Tam công tử không vui, miệng vầu lên rất cao, một bên tức giận vô ý bán manh: Bọn họ rõ ràng đang che chở cho nàng, bắt nạt người đâu ra?

Trong nhà có một nữ nhi bảo bối như vậy, Minh Hoa trưởng công chúa cùng Hoắc phò mã cũng không có ràng buộc nữ nhi quá nhiều, nên hôm nay nàng mới dám đứng ra bênh vực người mình. Hoắc phò mã nhìn, chặn lại nói: “Cha nhất định ngăn cản ba người bọn họ, con yên tâm, mau đi về phòng.”

Hoắc phò mã dễ tính, Di An Quận Chúa nhìn nhìn, lúc này mới yên tâm. Nàng không nhịn được lại giương mắt nhìn Khương Dự một chút, trong lòng vui mừng, lui lại mấy bước, nhưng không cẩn thận đụng phải bình phong phía sau.

Khương Dự nguyên bản đang sung sướng, lúc nhìn thấy bình phong phía sau bỗng nhiên đổ về trước, không kịp suy nghĩ nhiều, một bước dài vọt tới như một cơn gió, miến cưỡng trước mặt Hoắc Tam huynh đệ ôm cô nương vào lòng.

Sau đó “Oành” một tiếng, bình phong mạnh mẽ đập thẳng vào đầu hắn.

Mắt Khương Dự nhất thời nổi đom đóm, ngây ngất, cổ nén đau, nhìn tiểu cô nương trong lòng ngực, hỏi: “...không sao chứ?”

Di An Quận Chúa sắc mặt vốn đã trắng bệch, bây giờ bị dọa như thế, lại càng không có huyết sắc. Nàng không kịp thẹn thùng, vội vàng nhú mày lại: “Khương đại ca huynh...” Nhất thời con ngươi phóng to, thanh âm mang theo tiếng nức nở: “Huynh chảy máu...”

Vừa nghe Di An Quận Chúa không có chuyện gì, Khương Dụ mới nhắm hai mắt lại, yên tâm hôn mê bất tỉnh.

Di An Quận Chúa sững sờ, nhìn về phía ba ca ca cũng đang sững sờ, khóc réo lên: “Mau mời đại phu.”

Ngay cả Minh Hoa trưởng công chúa luôn bình tĩnh cũng đổi sắc mặt, nhìn về phía nhi tử của mình nói: “Lo lắng cái gì? Còn không đưa Khương Công tử đến phòng khách nghỉ ngơi?”

Khương Bách Nghiêu nhìn gáy nhi tử nhà mình toàn là máu cũng giật mình, lại thấy Hoắc Tam huynh đệ nhắc người lên, lúc này mới đi theo. Minh Hoa trưởng công chúa tiến lên một bước, khuôn mặt tinh xảo đầy nghiêm túc, nói: “Việc hôn nhân này, bản cung đáp ứng rồi. Vệ Quốc Công yên tâm, Bôn Quý phủ có đại phu tốt nhất, Khương công tử nhất định không có chuyện gì.”

Khương Bách Nghiêu nghe xong những lời này, không biết nên vui hay nên buồn, chỉ trầm mặt nhìn Minh Hoa trưởng công chúa chấp tay, nói: “Đa tạ trưởng công chúa nâng đỡ, vậy thần đi xem Dụ nhi như thế nào.”

Minh Hoa trưởng công chúa cũng là mẫu thân, tất nhiên rất rõ tâm tình của Khương Bách Nghiêu lúc này. Mấy ngày nay nàng cũng đã cẩn thận cân nhắc, tuy năng lực Khương Dụ không đủ, nhưng tính tình tốt, phẩm chất đoan chính, quan trọng nhất là yêu thương nữ nhi. Nàng coi như miễn cưỡng đồng ý rồi. Mà vừa rồi, Khương Dụ cấp tốc che chở cho nữ nhi của nà, đây là hành vi không thể tự mình chuẩn bị mà hoàn toàn thuộc về bản năng, đủ để thấy hấn quan tâm đến nữ nhi như thế nào.

Điểm này quan trọng hơn tất cả.

Khương Dụ tỉnh dậy, cảm giác sau gáy vô cùng đau đớn, nhất thời nghe răng “tê” một tiếng. Hấn vừa mở mắt, nhìn ba gương mặt tuần tú giống nhau sát bên giường, cảm giác quý dị, tay theo bản năng nắm chặt chần trước ngực, đôi mắt tròn tròn, vẻ mặt hoang mang nhìn về phía bên trong.

*Kye: ông nghĩ ông bị cưỡng gian hả trời)

Hoắc Tam công tử vẻ mặt nghi hoặc đưa tay quơ quơ trước mặt Khương Dụ: “Choáng váng?”

Khương Dụ khôi phục ý thức, căng thẳng nuốt nước miếng, sau đó nhớ lại, vội hỏi: “Quận Chúa sao rồi?”

Hoắc Nhị công tử ôm cánh tay, hơi nhú mày: “A... không ngốc.”

Khương Dụ nhìn ba khuôn mặt tuần tú tương tự nhau, có chút váng đầu, thế nhưng hôm nay hấn đến cửa cầu thân muội muội nhà người ta, cả ba người này đều là anh vợ hấn, hấn chỉ có thể nín hốt, không thể đắc tội.

Lúc này Khương Bách Nghiêu đi tới bên giường, thấy nhi tử mình không sao, đầu óc cũng không có vấn đề gì lớn, một đại nam nhân, dường như mừng đến phát khóc. Hấn nói: “Con yên tâm, Quận Chúa lông tóc không tổn hại. Chính là con, sau gáy thủng một lỗ, chảy rất nhiều máu, bất quá không có chuyện gì.”

Khương Dụ đứng dậy xuống giường, đại nam nhân mười tám mười chín tuổi, thân thể cường tráng, bị bình phong cứng như vậy đập vào đầu, lúc này cũng không cảm thấy không ổn. Hấn vừa mới đeo giày xong, Di An Quận Chúa liền đi vào.

Di An Quận Chúa thấy Khương Dụ tỉnh rồi, đôi mắt long lanh, nước mắt đảo quanh, bộ dáng này, gần như sắp khóc tới nơi, hơn nữa viền mắt hồng hồng, hiển nhiên lúc trước đã khóc rồi.

Khương Dụ nhìn mà đau lòng.

Trải qua việc lần này, Hoắc Tam huynh đệ rõ ràng có hảo cảm với Khương Dụ hơn, bây giờ thấy tiểu muội lo lắng như thế, liền liếc mắt nhìn nhau, không cần nói bất cứ lời nào, liền đồng loạt đi tới phía sau Khương Bách Nghiêu, lão Nhị lão Tam, hai bên trái phải, mỗi người ôm một cánh tay Khương Bách Nghiêu. Hai đại nam nhân Hoắc Nhị Hoắc Tam, cứ như thế trực tiếp nâng Vệ Quốc Công Khương Bách Nghiêu đi ra ngoài.

Khương Bách Nghiêu là người đọc sách văn nhã lịch sự, xưa nay rất ôn hòa, bị mời ra ngoài thô lỗ như thế, vẫn là lần đầu tiên, nhất thời có chút bối rối.

Khương Dụ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cha mình, không nhịn được cười thành tiếng, chờ lúc nhìn thấy Hoắc Đại công tử khép hờ cửa lại, mới cảm thấy sốt sắng lên. Tuy hai người tình đầu ý hợp, nhưng đơn độc ở chung như vậy vẫn là lần đầu tiên. Khương Dụ giương mắt, nhìn tiểu cô nương trước mặt lỗ tai đỏ phừng phừng, da nàng rất trắng, mặt lại đỏ lên, tất nhiên nhìn rất rõ ràng. Hấn nuốt nước miếng, cố làm thông cổ họng, hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Di An Quận Chúa nhìn Khương Dụ cứng đầu cứng cổ trước mắt, cảm thấy hấn có chút ngốc. Nàng lắc đầu, nói: “không sao, chỉ là chàng... Hôm nay cảm ơn chàng.”

Khương Dụ nghe xong có chút xấu hổ, cười ngây ngô, theo thói quen sờ sau gáy, nhưng hôm nay gáy bị thương, sờ một cái, nước mắt dâng lên, đau đến nỗi hấn muốn chửi má nó.

Di An Quận Chúa vội nói: “Cận thận đụng vào vết thương.”

Khương Dự cười cười, nói: “Yên tâm, đầu ta rất cứng. Khi còn bé thường nghịch ngợm đầu không cẩn thận va vào đầu giường, giường cũng muốn rung lên, nhưng đầu lại không có chuyện gì, nương ta nói đầu ta còn cứng hơn đá, có thể dùng để đập quả hạch đào đấy.”

Di An Quận Chúa nghe xong không nhịn được cười lên, bầu không khí nhất thời thoải mái hơn một chút. sau đó nàng nhỏ giọng nói: “Nương của ta... Nàng đã đồng ý việc hôn nhân của chúng ta.”

Khương Dự ngăn ra, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng giải thích: “Chuyện ta cứu nàng cũng không phải là bởi vì muốn Trùng công chúa đồng ý gả nàng cho ta, coi như hôm nay không đồng ý, ta cũng sẽ cứu nàng, nàng...”

Di An Quận Chúa giương mắt: “Chàng đừng suy nghĩ nhiều, ta hiểu rõ, cha nương ta cũng rõ ràng.”

Hành động nhanh trong nháy mắt, làm sao có thời gian chuẩn bị.

Bỗng nhiên đối mặt với người trước mặt, Khương Dự phát hiện, Di An Quận Chúa có một đôi mắt rất đẹp, sạch sẽ tinh khiết, khiến người ta không muốn để nàng nhìn thấy bất cứ chuyện xấu nào của thế gian này. Dung mạo của nàng rất đẹp, không giống xinh đẹp tươi sáng như muối muối của hắn, mà rất yên tĩnh, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. hắn lớn như vậy, còn chưa quan tâm đến một cô nương nào, nếu ngày ấy ở Vinh Vương phủ, nhìn thấy bóng lưng của cô nương mặc thân xiêm ý trắng thêu hoa mai vàng, nhìn thoáng qua hắn chỉ có chút động lòng, nhưng nhìn nàng bây giờ, chính là thật lòng yêu thích. hắn bỗng nhiên muốn giờ tay sờ khuôn mặt nàng, nhưng lại sợ dọa đến giai nhân, lúc này mới cố nín nhịn, mở miệng nói: “Nàng yên tâm, sau này... Ta sẽ đối xử tốt với nàng.”

hắn không phải là người biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng hắn biết, bây giờ ngoài muối muối, hắn lại có thêm một người mà hắn muốn bảo vệ.

Câu nói này so với mấy lời thề non hẹn biển còn hiệu quả hơn nhiều. Di An Quận Chúa khẽ cười, đáy mắt lấp lánh, nhỏ giọng nói: “Chàng gọi ta là Gia Nguyệt được rồi.”

Khương Dự nở nụ cười: “Gia Nguyệt.” hắn nhìn nàng, có chút không nhịn được, muốn hôn lên mặt nàng một cái. hắn do dự mãi, mới lấy hết dũng khí, tới gần chút, nhỏ giọng nói: “Ta muốn hôn nàng...” Mặt hắn đỏ lên: “Hôn lên mặt, có được không?”

Di An Quận Chúa nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hắn, lúc này mới nhón chân hôn lên mặt Khương Dự một cái.

Khương Dự nhất thời mừng rỡ như điên, ôm chặt lấy nàng: “Gia Nguyệt, Gia Nguyệt...”

.

Trở về Vệ Quốc Công Phủ, Chu thị nhìn thấy nhi tử mình như vậy, sợ đến nỗi suýt nữa làm rơi chén trà trong tay, vội vàng nhìn phu quân cùng nhi tử, mặt trắng bệch hỏi: “không phải đi cầu hôn sao? Tại sao lại đánh nhau? Vẫn là ba huynh đệ kia đánh con?” Chu thị càng nghĩ càng giận, bực mình nói: “Coi như nhà bọn họ có khuê nữ bảo bối, liền không coi nhi tử nhà người ta ra gì sao. Được, việc hôn nhân này coi như quên đi, chỉ có một nữ nhi bệnh tật, có cái gì tốt để yêu thương, Dự nhi chúng ta không phải không cưới được vợ, cần đến gia đình bọn họ sao?”

Khương Lệnh Uyển tiến lên, vỗ vỗ sống lưng mẫu thân, nói: “Nương, trước hết người đừng nóng giận, nghe cha với đại ca nói một chút xem sao.” Nàng lại quét mắt nhìn ca ca nhà mình, thấy tuy rằng trên đầu hắn quần băng gạc, nhưng gương mặt tuần tú kia lại xuân ý dạt dào, có lẽ đầu không có chuyện gì...

Khương Dự nhú mày, bất mãn nói: “Nương, người đừng nói Gia Nguyệt như vậy.”

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng lên, xem ra là có tin tốt, một chuyến đi tới Phủ Công Chúa này, ngay cả xung hô cũng thay đổi.

Chu thị thấy lời mình thật vô ích, rốt cuộc cũng nhìn đến dáng vẻ bị thương của nhi tử, lại thấy hắn cong miệng cười ngây ngô, hại nàng không nhịn được nghĩ đến chuyện kia. Nếu nhi tử bị Hoắc gia Tam huynh đệ đánh cho choáng váng, nàng nhất định sẽ tìm đến cửa lý luận một phen. Vào lúc này, thấy nhi tử nói chuyện bình thường, mới thở phào một hơi, nói: “Vây con nói một chút, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Khương Bách Nghiêu kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần, Khương Lệnh Uyển nghe xong, lập tức vui vẻ nói: “Đầu có một lỗ thủng, đổi lại được một tấc phụ, không thiệt thòi a.”

Chu thị tức giận đến nỗi lồng ngực muốn nổ tung, vội vàng nghiêng người trừng nữ nhi một cái. Khương Lệnh Uyển gật gật đầu, không dám lên tiếng, chỉ nháy mắt nhìn ca ca, không nhịn được giờ ngón tay cái lên: Khá lắm, đây mới là chuyện nam nhân nên làm. Bất kể như thế nào, hôm nay bởi vì chuyện này, việc hôn nhân của Khương Dự và Di An Quận Chúa coi như đã định xong.

một đêm này, Khương Lệnh Uyển ngủ rất ngon.

Việc hôn nhân của ca ca đã định ra rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của ca ca, tình cảm đối với Gia Nguyệt, so với Chu Lâm Lang kiếp trước cũng không suy giảm nửa phần. Nàng ngầm vui sướng, chỉ ít sau này Vệ Quốc Công phủ cũng sẽ không bao giờ bị Chu Lâm Lang vấy bẩn nữa. Khương Lệnh Uyển nằm mơ một đêm, thậm chí còn mơ thấy cảnh tượng nàng và Lục Tông thành thân, còn có... Đêm động phòng hoa chúc.

Tỉnh dậy sắc mặt Khương Lệnh Uyển hồng hào, dù da mặt có dày, lỗ tai cũng có chút đỏ.

Nhưng nàng biết, mộng xuân này là chuyện cực kì bình thường, đáng tiếc kiếp trước nàng không để tâm đến chuyện tình cảm nam nữ, việc này khai

thông tương đối muộn, bây giờ nàng và Lục Tông lại tình nguyện ở bên nhau, có một số việc tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng.

Bất quá cũng chỉ là một giấc mơ, không có gì phải thẹn thùng.

Kiếp trước, lúc nàng và Lục Tông làm chuyện thân mật, đó mới là cấp hạn chế.

Khương Lệnh Uyển vỗ vỗ mặt, cảm giác mình không phải một tiểu cô nương non nót ngây thơ chân chính, không có gì phải thẹn thùng. Nhưng mà, tuy Lục Tông có ngộ tính cực cao đối với phương diện kia, lại biết nghiên cứu trước, nhưng nàng nhớ đêm động phòng hoa chúc Lục Tông còn có chút mờ mịt đấy. Kiếp trước a, nàng ý là mình có kinh nghiệm, còn cười nhạo hấn một phen. không được không được, nàng vẫn yên lặng làm một tiểu cô nương ngây ngô trong sáng đi.

Khương Lệnh Uyển dùng đồ ăn sáng, Sơn Trà đưa quả trà cho nàng, nhỏ giọng nói: “Lục tiểu thư, An Vương mang biểu thiếu gia đến quý phủ chúng ta.”

Vừa nhắc tới An Vương vị cậu này, từ Quỳnh Hoa đài lần trước, nàng còn chưa gặp lại. Còn Chu Quý Hành, sau khi từ biệt ở phủ Công Chúa, cũng không còn lui tới. Mà nàng nghe nói trước đó vài ngày Chu Lâm Lang không cẩn thận bị té làm chân bị thương, đang ở quý phủ tỉnh dưỡng, cũng không cần phải giả mù mưa sa đến thăm nàng ta, dù sao... Mẹ con hai nàng, một người so với một người tâm địa lại càng ác độc hơn, suýt chút nữa cho Khương Lệnh Uyển nàng đi tới sa mạc. Trừ khi đầu nàng bị kẹp cửa, mới dần dần đi đến thăm nàng ta.

Khương Lệnh Uyển không có hứng thú, nhưng Sơn Trà lại nói: “... Là đến cửa cầu hôn.”

Nhất thời Khương Lệnh Uyển đổi sắc mặt, lập tức hỏi: “Vậy cha mẹ ta nói thế nào?”

Sơn Trà vội nói: “Lục tiểu thư yên tâm, Quốc Công gia và phu nhân không hề nghĩ ngợi liền từ chối.”

“Vậy thì tốt.” Khương Lệnh Uyển nâng chén trà, uống một hớp trà, lẩm bẩm nói: “Hành biểu ca rõ ràng biết thái độ của ta, lại muốn xem náo nhiệt gì...” Kiếp này nàng vẫn chưa cho Chu Quý Hành ám chỉ gì, trong lòng Chu Quý Hành cũng rõ ràng, nàng hết sức tránh hấn, thậm chí từ lúc bốn tuổi liền sẽ không ở chung với hấn một mình. Mỗi lần đến An Vương phủ, nàng đều ở bên cạnh ca ca một tác không rời, cứ như vậy, vì sao Chu Quý Hành còn tồn tại tâm tư với nàng? Chẳng lẽ, bởi vì khuôn mặt này của nàng sao?

một lát sau, nha hoàn đến bẩm báo, nói Chu Quý Hành muốn gặp nàng.

Biểu huynh muội này, ban ngày gặp gỡ, lại có nha hoàn ở đây, tự nhiên cũng không có gì cần lo lắng. Nhưng Khương Lệnh Uyển cũng không do dự chút nào, nhìn nha hoàn kia nói: “Người nói với Hành biểu ca, ta cần phải làm bài tập, không có thời gian gặp hấn.”

Chu Quý Hành là người thông minh, tự nhiên sẽ rõ ràng ý nàng.

Sau đó An Vương liền dẫn Chu Quý Hành rời đi.

Khương Lệnh Uyển không đem chuyện Chu Quý Hành cầu hôn để trong lòng, còn cha mẹ nàng, dường như cũng có cảm giác như vậy, trước mặt nàng không đề cập đến một chữ. Như vậy cũng được, nàng giả vờ không biết, đỡ cho sau này phải lúng túng. Khương Lệnh Uyển ngồi trên ghế thêu trước cửa sổ, một châm một châm thêu thùa, kiếp trước nàng làm sao cũng không chịu bình tĩnh làm những việc này, bây giờ tâm tính thu lại rất nhiều, cảm thấy làm món đồ này cũng không tồi.

Sau này, nàng phải may xiêm y cho Lục Tông, hai kiếp, đều bù đắp. Nàng còn muốn làm tiểu xiêm y, váy nhỏ cho hải tử của bọn họ.

Chu thị cùng Khương Bách Nghiêu đi vào phòng, Khương Bách Nghiêu nhìn mây liễu thê tử cau lại, vội vàng giơ tay vuốt lông mày của thê tử, an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều.” Coi như An Vương hưu Tống Diệu Nghi, tình cảm huynh muội hai mươi năm của hai người sớm đã sinh ra khoảng cách không thể cứu vãn. Bây giờ hấn muốn dùng việc hôn nhân của nhi nữ để nói lại tình xưa, hấn nhất định không đồng ý. Khương Bách Nghiêu thương tiếc kéo thê tử vào lòng, nói: “A Cẩm...”

Chu thị dựa vào lồng ngực của phu quân nhà mình, không nhịn được nói: “Khi còn bé ca ca đối xử với thiếp thân rất tốt, nhưng hấn lại bị Tống Diệu Nghi làm mờ mắt, làm thiếp thân không có cách nào rộng lượng tiếp nhận được vị tẩu tẩu này. Quốc Công gia, tuy rằng thiếp thân oán hận ca ca, nhưng thiếp thân càng oán hận Tống Diệu Nghi hơn. Bây giờ rốt cuộc ca ca đã thông suốt, nhưng cả người thiếp cũng chẳng thấy vui chút nào, chuyện đã qua lâu như vậy, còn nhớ đến làm gì?”

Ca ca của nàng hưu thê, có lẽ là chuyện ở Quỳnh Hoa Đài ngày ấy, tỏ thái độ bồi thường cho Xán Xán, nhưng nàng tin tưởng, lấy tính tình ca ca, trong lòng vẫn còn Tống Diệu Nghi.

Chu thị lại nói: “Hành nhi là đứa trẻ tốt, chỉ là việc hôn nhân của Xán Xán, thiếp thân hi vọng con bé tự mình lựa chọn. Xán Xán coi trọng Tông nhi, thiếp thân cũng vừa lòng, có thể nói nếu không có Tông nhi, thiếp thân tuyệt đối cũng không nhất thời sinh tư tâm hi sinh hạnh phúc của nữ nhi.”

Khương Bách Nghiêu vuốt vuốt sống lưng thê tử, ôn nhu nói: “Điều nàng nói, ta đều hiểu.”

Đúng vậy, hấn đều hiểu.

Phu thê ăn ý như vậy, kiếp này nàng còn cầu gì hơn.

Khương Bách Nghiêu cúi đầu muốn hôn nhẹ lên gò má thê tử, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm gã sai vặt. Khương Bách Nghiêu tức giận cau mày, người cao tuổi rồi, ở trước mặt thê tử vẫn còn tính trẻ con. Hắn vuốt ve mặt thê tử, nói: “Ta đi một lát rồi về.”

Chu thị gật đầu, không đến một lúc, liền thấy phu quân mình trầm mặt trở về. Trong lòng Chu thị “lộp bộp” một tiếng, cho rằng có đại sự gì, vội hỏi: “Quốc Công gia, xảy ra chuyện gì?”

Khương Bách Nghiêu chậm rãi mở miệng nói: “Bên Tĩnh Thủy am truyền tin đến, hôm qua Dung nhi vô cớ mất tích, sau đó bọn nha hoàn tìm thấy nàng dưới vách núi. Một tiểu cô nương, bị lê loi ném xuống vách núi, bị đá thủ gãy mất nửa cái chân, không biết chạy trốn như thế nào, xem như giữ lại được một cái mạng.”

Chu thị vừa nghe, sợ đến nỗi mồ hôi châu ròng ròng, run rẩy nói: “Quốc Công gia...”

Khương Bách Nghiêu ôm thê tử vào lòng, nói: “Đừng sợ. Chuyện này đừng nói cho Xán Xán biết.”

Chu thị nghe xong trong lòng cũng hoảng hốt, gật đầu nói: “Vâng.” Nhiều năm trước từ lúc Khương Lệnh Dung cố ý làm Diêu thị sảy thai, Khương Nhị gia đã không quan tâm đến nữ nhi này nữa, bây giờ... Lấy tính tình ương ngạnh của Khương Nhị gia, sợ là sống chết gì đi chăng nữa cũng sẽ chẳng hỏi han lấy một câu.

Chỉ là ——

Điều này làm Chu thị nhớ lại lúc nữ nhi bốn tuổi, cũng là bị bỏ vào núi hoang sâu như thế, may mà... May mà không có chuyện gì. Chu thị nắm chặt lấy vạt áo phu quân, nghĩ đến mà sợ, sợ đến nỗi trán chảy mồ hôi, một lát sau mới tìm lại thanh âm của mình: “Quốc Công gia nghĩ xem, việc này do ai làm?”

không lí do, Khương Lệnh Dung tự nhiên không đầu sao có thể tự mình chạy xuống dưới vách núi?

Khương Bách Nghiêu vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Việc này chúng ta không cần quản. Thôi đời công bằng, Từ thị tạo nghiệt, chung quy báo ứng lại trên người nữ nhi của nàng ta. Thần trí Dung nhi có chút điên, cứ như vậy cũng được, có lẽ có thể an ổn sống hết đời, sẽ không làm ra cái gì hại thân.”

nói xong, Khương Bách Nghiêu ôm thê tử chặt hơn một chút, ôn nhu nói: “Đừng sợ, mọi chuyện đã qua...”

.

Ngày hôm sau, Vinh Vương phủ liền đến phủ cầu thân lần thứ hai.

Lúc này, việc hôn nhân xem như thuận lợi định ra.

Khương Lệnh Uyển không đi nhìn lén nữa, chỉ trốn trong phòng vụng trộm vui vẻ. Sơn Trà cũng vui mừng, khuôn mặt tròn trịa đầy ý cười, nói: “Lão thái thái, Quốc Công gia cùng phu nhân đều rất hài lòng với Vinh Thế tử, hôm nay còn lưu Vinh Vương cùng Vinh Thế tử ở lại dùng cơm, phu nhân còn hỏi khẩu vị của Vinh Thế tử, quả thực đã xem người ta là con rể.”

Lời này cô nương gia bình thường nghe xong đều muốn đỏ mặt, nhưng Khương Lệnh Uyển cảm thấy mới dễ nghe làm sao.

Sau khi Lục Tông dùng cơm xong, liền nói thăm nàng một chút.

Thường ngày hai người gặp mặt cũng không sao, nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy có chút căng thẳng, ngồi trước giường trang điểm kĩ càng, lúc này mới đi ra sân gặp người.

Lục Tông một thân xiêm y trắng như tuyết, tuấn mỹ vô song, liền lẳng lặng đứng ở đằng kia, cả người dường như tỏa ra ánh hào quang. Nàng yêu thích khuôn mặt của hắn, không nhìn được nhìn thêm mấy lần, sau đó mới đi tới, giọng nói nhẹ nhàng, hỏi: “Sao lại đến cầu thân nhanh như vậy?”

Lục Tông nhìn nàng, thấy nàng một thân xiêm y trang điểm tỉ mỉ, thành thực nói: “Hôm qua, An Vương mang Chu Quý Hành đến cầu thân.”

Khương Lệnh Uyển có chút chột dạ, lập tức nói: “Cha mẹ muội không đồng ý.” nói xong, nàng liền sững sờ, sau đó cười khanh khách, như một con chó đi tới ngửi ngửi một cái, ngẩng đầu lên chớp mắt nói: “...Chua.”

Lục Tông giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, câu mắt nở nụ cười: “Bướng bỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhà kế bên có Soái ca

Beta: Mira

Đỗ Ngôn đứng phía sau Lục Tông, nhìn Thế tử gia nhà mình giọng cười vui vẻ như vậy, không khỏi thở dài: Cũng chỉ có đối với Khương Lục tiểu thư, Thế tử gia mới bộc lộ ra một sự ôn nhu hiếm thấy như thế. hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc, bây giờ việc hôn nhân đã thuận lợi định ra rồi, hắn cũng vì chủ nhân mà cảm thấy vui vẻ. Đỗ Ngôn cầm giỏ trúc trong tay, nhẹ nhàng ho một tiếng. Lại như thế này, còn chưa thành hôn, sau đó ân ái cũng được mà.

Nghe được tiếng ho khan, Khương Lệnh Uyển theo bản năng nhìn về phía Đỗ Ngôn, thấy hắn mặc một thân trường bào màu thiên thanh cổ tròn, trang phục vô cùng nho nhã, mặt mày cũng được coi là thanh tú. Nếu muốn là tính ra, Đỗ Ngôn ở bên Lục Tông hầu hạ cũng hơn mười năm rồi, hắn so với Lục Tông lớn hơn hai tuổi, bây giờ cũng khoảng hai mươi, vẫn là một kẻ độc thân, thật đáng thương. Cho nên, chọn đi theo chủ tử nào khá quan trọng, ảnh hưởng chung thân đại sự. Theo Lục Tông, cũng chỉ có đứa trẻ chưa có gia đình.

Những năm nay, đều là Đỗ Ngôn ở bên người Lục Tông chăm sóc, với Khương Lệnh Uyển nàng cũng nhiều hơn mấy phần kính trọng. Nàng nhìn về phía giỏ trúc trong tay Đỗ Ngôn, lúc này mới ngạc nhiên nói: “Đỗ đại ca, đây là... anh đào thật lớn.”

Lục Tông nghe xong, không thích nhú nhú mày lại.

Đỗ Ngôn bị mấy chữ "Đỗ đại ca" này làm cho hai chân như nhũn ra, thầm nghĩ: Tiểu tử tông oi, đừng gọi tiểu nhân như thế.

Đỗ Ngôn không dám nhìn về mặt Thế tử gia nhà mình, chỉ đem giỏ trúc đưa tới trước mặt Khương Lệnh Uyển, lại cười nói: “Đây là Thế tử gia đặc biệt mang đến cho Khương Lục tiểu thư, nói là Khương Lục tiểu thư thích ăn nhất những loại hoa quả như những quả vải thiều quả anh đào này, đây không phải là, Thế tử gia nhà ta vẫn để trong lòng.”

Địa chất Đại Chu không thích hợp trồng trọt anh đào, chỉ có vị trí của Liêu Châu, hằng năm mới sản xuất ra chút anh đào, chỉ là lượng này rất ít, phần lớn đều đưa vào trong cung đầu tiên, để các chủ tử trong cung nếm thử đầu tiên. Nếu là những phi tần không được sủng ái, cũng thường là không đến lượt. Bây giờ Khương Lệnh Uyển nhìn một giỏ anh đào này, quả rất to, có hạt to cỡ như vậy, vừa nhìn liền biết hiếm có. Nàng nhìn có chút thèm ăn, không nhịn được hưng phấn nói: “Tông biểu ca làm sao có được vậy?”

Lục Tông nhìn hai mắt nàng tỏa sáng, cũng không uống phí một phen tâm tư của hắn, nói: “Muội chỉ cần ăn hết là được”. Sau đó mặt lạnh dạn dò Đỗ Ngôn “Rửa một ít đưa đến cho Lục tiểu thư.”

Đỗ Ngôn gật đầu, cùng với Sơn Trà đứng ở bên cạnh đi rửa anh đào. Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, vội nói: “Áy, trước tiên đừng đi, ta hiện tại không ăn.”

Lục Tông không hiểu nhìn nàng, ánh mắt kia của nàng rõ ràng là muốn ăn, hơn nữa anh đào này lại không phải kẹo, bánh ngọt, ăn sẽ không mập. hắn hỏi “Làm sao”. đang yên đang lành tại sao lại không ăn?

Khương Lệnh Uyển nghiêm túc cẩn thận nói: “Trong sách có nói, nước anh đào ép có thể làm ẩm da, dùng để dưỡng da...” Nàng rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói, “Ta muốn để làm nước anh đào, còn có sơn môi anh đào.” Nàng tất nhiên là muốn ăn anh đào, nhưng so với những giá trị này, vẫn nên là tiết kiệm để làm nước anh đào là được rồi.

Lục Tông nghe xong dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên môi nàng, sơn môi này, là màu sắc tốt nhất. Lúc trước hắn cảm thấy, trên người các tiểu thư, đồ dùng quá phiền phức rườm rà, có thể lần trước hãnhường qua môi nàng, đột nhiên cảm thấy thật sự thì cô nương gia nhất định có đạo lý bên trong...Lục Tông suy nghĩ một chút, âm thanh cũng nhu hòa mấy phần: “Giờ này người ăn trước, ngày mai ta lại đem cho người hai giỏ đến”.

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển “lôe” sáng một phát, theo bản năng cảm lấy ống tay áo của Lục Tông, nói: “thật sao?” Sau khi hưng phấn, lông mày nàng lại nhú lên, cẩn thận từng li từng tí đánh giá, “Có thể hay không. quá phiền phức rồi?” Trong lòng nàng vui mừng, biết nếu Lục Tông nói ra lời này, nhất định sẽ đem tới cho nàng. Nàng chỉ là khách khí, muốn nghe Lục Tông nói loại lời ngon tiếng ngọt như “Chỉ cần người yêu thích, một chút đều không phiền phức”, làm thỏa mãn tâm thiếu nữ của nàng. Nàng nhẹ nhàng nắm góc áo hắn, tha thiết mong chờ hắn mở miệng nói chuyện, thấy Lục Tông bỗng nhiên nở nụ cười, xoa xoa đầu của nàng, “Xác thực là phiền phức, muội ăn tiết kiệm một chút.”

Đối với Lục Tông không hiểu rõ phong tình, Khương Lệnh Uyển nhìn không được đưa mắt liếc hắn một cái, sau đó mặt nhuộm ý cười, vội vàng hoan hỉ vui mừng sai bảo Sơn Trà: “Mau mau đi rửa.”

Bên ngoài đầu Ngọc Kỳ viện có bàn đá ghế đá, hai người ngồi xuống. Sơn Trà bưng anh đào rửa sạch lên, trước mặt Lục Tông. Khương Lệnh Uyển cũng không bận tâm cái gì là đáng về thực nữ, nhưng cũng không dám quá tùy ý —— mặc kệ là làm sao, ở trước mặt người mình thích, chung quy cũng phải chú ý một chút cử chỉ mới được. Khương Lệnh Uyển cầm lên hai trái anh đào xem xét nhìn, màu đỏ tươi tốt. Nàng giơ tay coi như mượn hoa hiến phật tiến đến bên miệng Lục Tông: “Tông biểu ca...”

Lục Tông cúi mắt xuống, nhìn ngón tay tinh tế trắng nõn của tiểu cô nương, đôi tay này, phần nộn đến hơi quá rồi, dưới ánh mặt trời hầu như có chút hiện ra trong suốt. hắn không hề chủ động cầm đón lấy, chỉ cúi đầu cắn vào.

Đầu ngón tay nhất thời như bông. Khương Lệnh Uyển mau mau thu tay về, trong lòng thầm mắng: Sắc bại hoại. Lúc này mới tự mình cầm anh đào lên tự ăn.

Mà ở sương phòng bên này, sau khi Khương Bách Nghiêu cùng Vinh Vương nói chuyện xong, liền trở về nhà bồi thê tử của mình.

Hôm nay Chu thị cũng vui mừng, ăn mặc một thân áo ngoài hồng tím vui vẻ trang sức ngũ ý vạn sự như ý, khuôn mặt đẹp đẽ tràn đầy ý cười, nhìn thấy Khương Bách Nghiêu, liền tiến lên nghênh tiếp. Chu thị cùng Khương Bách Nghiêu sau một hồi nói chuyện, liền tùy ý mở ra lễ vật mà Lục Tông đưa tới. Đợi nàng mở ra tráp gỗ tử đàn, nhìn bên trong một bộ trang sức hồng ngọc trên bề mặt cực kì tinh xảo tuyệt mỹ, không khỏi có chút sửng sốt. Chu thị nói thể nào cũng là quận chúa, sau khi gả cho Khương Bách Nghiêu, đường đường là Quốc Công phu nhân, gặp qua đồ trang sức tự nhiên không phải là ít, bây giờ nhìn bộ trang sức hồng ngọc này, là thợ thủ công khéo tay, là bảo thạch, thật là cực phẩm hiếm thấy. Chu thị yêu thích nhất là đồ trang sức, bây giờ lễ vật của Lục Tông xem như đưa đến cho nàng trong lòng vui vẻ, có điều vẫn nhíu mày nhìn về phía Khương Bách Nghiêu, nhỏ giọng hỏi: “Quốc Công gia, chuyện này...có phải hay không có chút quá mức quý trọng?”

Khương Bách Nghiêu nhưng là cười cười: “Nếu Tông nhi có ý định lấy lòng nhạc mẫu đại nhân nàng, phần lễ này liền nhận lấy đi, chung quy lại cũng là một phần tâm ý của hân.”

Chu thị gật gù, hơi có chút yêu thích không buông tay, nhìn một lúc lâu, lúc này mới khép tráp lại, mở ra một cái khác. Chu thị nhìn cái khác đó trong tráp chứa lễ, không khỏi mỉm cười: “Đây không phải là Tín sơn ngân châm mà Quốc Công gia trước giờ vẫn tâm tâm niệm niệm sao?”

Tín sơn ngân châm là lá trà cực quý giá của Đại Chu, hàng năm sản xuất nhiều nhất hai, ba cân. Khương Bách Nghiêu không thích rượu ngon, nhưng đối với trà có yêu thích, hiện giờ nhìn hai bao lá trà, không khỏi hai mắt sáng rực lên, cũng không biết được đũa nhỏ Lục Tông này là làm sao có được. Sau đó Khương Bách Nghiêu cũng là hiểu rõ, cùng thê tử cùng nhau nở nụ cười, thôn thức không ngọt: “Xem ra Quốc Công phủ chúng ta, thật là có nội ứng của Vinh Vương phủ”

Chu thị nhất thời cảm thấy buồn cười, than thở: “Thường nói “Nữ nhi lớn không giữ được” quả thật là nói không sai.”

Khương Bách Nghiêu động viên: “Tóm lại vẫn là hai hài tử hiếu thuận, như vậy vẫn chưa đủ?”

Chu thị gật gù, cảm thấy có lý: “Cũng phải.” Đứa nhỏ Lục Tông này, xác thực là hữu tâm

Khương Dự hôm qua mới bị thương, đầu có một lỗ thủng, hôm nay nhìn Lục Tông, liền có chút ngứa tay, làm nóng người, muốn cùng hân tí ti một chút. Lục Tông thấy Khương Dự trên đầu quấn băng gạc, đối với sự tình hôm qua, cũng là có chút biết đến, nhân tiện nói: “Tín Chi huynh có thương tại thân, không thích hợp động võ, vẫn là để ngày khác luận bàn đi.”

Tín Chi là tự của Khương Dự, bây giờ Lục Tông đối với vị anh vợ này, cũng coi như là cực khách khí.

Khương Dự vừa nghe nhưng mặc kệ, liếc xéo hân một cái, nói: “Đừng dài dòng, là nam nhân cũng đừng đông dài như vậy.”

Lục Tông nghe xong khẽ vuốt cằm, cũng không khuyên ngăn nữa. hân nguyên là dự định đánh hân một chút, có thể nghĩ đến những lời của tiểu cô nương hồi đó, liền không có hạ thủ lưu tình, hai ba cước liền kết thúc cuộc tỉ thí này. Khương Dự thở hổn hển, trên trán có chút mồ hôi, thua cuộc tỉ thí tuy rằng cảm thấy có chút mất mặt, nhưng như vậy cho hân biết sự chênh lệch giữa hân cùng Lục Tông. Dù sao Lục Tông ở cái tuổi này, có thể ngồi trên vị trí kia, võ nghệ nhất định phải tài năng xuất chúng. hân tự hiểu bản thân mình, bây giờ cùng Lục Tông cách nhau rất xa, nhưng hân sẽ cố gắng, mãi đến khi hân có đủ năng lực, che chở cho thê tử của chính mình. Nghĩ đến vị hôn thê của mình, Khương Dự lập tức trong lòng ngọt ngào, dù hân là người sĩ diện, thua vào lúc này cũng không có nhiều tức giận.

Lục Tông đem người đỡ lên, Khương Dự đúng là không phải lúc nào cũng có thái độ lạnh nhạt, chỉ cười cười nói: “Dem Xán Xán giao cho ngươi, ta cũng yên tâm”

Nếu là Lục Tông cũng tin không nổi, hân còn có thể tìm một người em rể so với Lục Tông tốt hơn sao?

Lục Tông thấy thái độ của Khương Dự đối với mình rõ ràng cải thiện không ít, cũng mặt mày ôn hòa nói: “Yên tâm”

Khương Dự phát phát tay, nhất thời ngồi xuống trên thềm đá, một mặt ước ao: “Ngươi đúng là may mắn, có thể được anh vợ là ta, chỉ để ý nịnh hót tốt là được lắm rồi.” hân ngẩng đầu, nhìn Lục Tông đứng trước mắt, không nhận được kẻ khổ, đường lông mày dựng thẳng lên ba đầu ngón tay, “Ta vậy mà có ba, mỗi người đều cực kì khó chơi, tính tình như trẻ nhỏ.”

Hôm qua nếu không xuất hiện cái sự tình bất ngờ kia, chỉ sợ hân không thuận lợi như thế đi qua cửa của Hoắc thị tam huynh đệ.

Nghe Khương Dự cầu nhau, Lục Tông cũng không nhận được cười. Nguyên là người không yêu cười, hôm nay khoe miệng đều là gương lên, phảng phất chỉ lo người khác không biết hân mới vừa định ra hôn sự. Lục Tông thoáng cúi người, vô vai Khương Dự, xem như là cố vũ.

Khương Dự cười cười, coi như là có ba người anh vợ khó chơi, nhưng vì tức phụ, hân cũng vui vẻ chịu đựng a. Khương Dự ngẩng đầu, nhìn dáng người vọt vọt hành lang, không khỏi kinh ngạc nói: “Kia không phải Tiết Vành sao? Hôm nay làm sao mà lại đến rồi.”

Hơn nữa phương hướng hân đi kia, rõ ràng là Ngọc Kỳ viện của muội muội hân.

Lục Tông rất xa nhìn thấy nam tử thanh tú một thân áo bào màu thiên thanh, không nhận được hí hí mắt, ý cười trên khóe miệng dần dần thu lại.

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Vành cũng giật nảy cả mình. Nàng đang ở bên trong sân ăn anh đào, Tiết Vành liền đi vào.

Nàng vội vàng đứng dậy, hướng về phía sau Tiết Vành liếc liếc nhìn, nhìn gương mặt tuấn tú trắng nõn thanh tú của hân, hỏi: “Vành biểu ca một mình đến?”

Nguyên Bảo đâu?”

Nguyên Bảo là gã sai vặt thiếp thân của Tiết Vành, mỗi lần xuất môn đều một tác cũng không rời. Tiết Vành sinh ra ngoan ngoãn biết điều thật là thanh tú, xuất môn tất nhiên mang theo gã sai vặt, nhưng có một cái nguyên nhân quan trọng —— chính là Tiết Vành là kẻ mù đường.

Tiết Vành từ nhỏ không biết tìm đường, nếu là bên người không có ai, đem người để trên đường cái, bằng năng lực một mình hắn, cho dù là tìm tới khi trời tối cũng tìm không được đường về nhà. Chuyện này, vẫn là thời điểm Tiết Vành bốn tuổi, cô nàng mới nhận ra được. Cũng tốt là hiện tại Tiết Vành là con trai tướng trung dũng Hầu phủ, không biết nhìn đường cũng không quan trọng, đem theo bên người mấy gã sai vặt cẩn thận đáng tin là được, cũng không xảy ra vấn đề lớn lao gì. Mà bây giờ, Tiết Vành một mình đến.

Tiết Vành nhìn biểu muội như thế quan tâm mình, trong lòng nhất thời ấm áp, mở miệng nói: “Nương ta không cho ta đi ra tìm người, hôm nay là ta lên lùn chạy đến, nhưng là...nhưng là sau khi ta đi ra khôngbiết là nên đi nơi đâu, may ở trên đường gặp một cô nương có lòng tốt, nàng hỗ trợ dẫn ta một đoạn đường, đem ta đưa đến Vệ Quốc Công phủ.”

"cô nương?"

“Ừm.” Tiết Vành gật gù, từ từ nhớ lại “cô nương kia tuổi cũng gần như muội, nhưng đôi mắt không lớn bằng muội, da dẻ không trắng như muội, miệng cũng không nhỏ giống muội...A, cao cũng cỡ muội, ngược lại không đẹp để như muội.”

Khương Lệnh Uyển nghe Tiết Vành nói những lời này xong, tạm thời có thể cho rằng đối với mình là khen, nhưng nàng nghĩ, nếu là cô nương kia biết được Tiết Vành sẽ đánh giá nàng như thế, phỏng chừng sẽ hối hận chính mình tốt bụng như vậy, sẽ tức giận mà trực tiếp đem hắn vất xuống xe ngựa, bị văng đầu mới đi quân hắn.

Khương Lệnh Uyển đánh giá Tiết Vành trước mặt.

hắn so với mình lớn hơn một tuổi, bây giờ lại cao gầy to lớn, đã cao hơn nàng nửa cái đầu, Chỉ là hánmôi hồng da trắng, con mắt ngập nước, mi mắt nhỏ dài, nhìn coi thật là người như ngọc. Nghĩ trong lòng, Tiết Vành Tiết Vành đứng chung một chỗ, khẳng định Tiết Vành càng giống như một nam tử. Nàng thấy hắn một đôi mắt trong suốt lẳng lẳng nhìn mình, liền theo bản năng sờ lên mặt mình,lầm bầm hỏi: “trên mặt muội có gì cái gì sao?”

Tiết Vành nhẹ nhàng lắc đầu, một lát mới hấp háy môi, nói : “Hôm nay, Lục Tông đến cầu thân?”

Lần trước hắn nghe Lục Tông đến cầu thân, kết quả bị cậu mợ từ chối, hắn hài lòng đến mức cả đêm ngủ không được; hôm qua tên Chu Quý Hành kia lại cũng âm thầm đến cầu thân, làm hắn sợ muốn chết, sau đó nghe nói cậu mợ cũng từ chối, tối hôm qua hắn lại hài lòng đến một đêm không ngủ.

Nhưng hôm nay —— Lục Tông này da mặt dày, dĩ nhiên lại tới nữa rồi!

Tiết Vành nuốt chút nữa gấp đến khóc, vừa tức muốn khóc.

Khương Lệnh Uyển gật gù, như thực tế nói : “Vành biểu ca, cha mẹ ta đã đáp ứng rồi.”

Tiết Vành vừa nghe tựa như rơi lệ, vỗ một canh tay Khương Lệnh Uyển, ánh mắt chân thành nói: “Xán Xán, người đừng gả cho Lục Tông ——”

“Vành...”

“...không gả cho ta, vậy nàng nên gả cho người nào?”

Bên ngoài không mặn không nhạt nhẹ nhàng bước lại nói một câu, Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu lên, thấy Lục Tông đứng ở ngoài cửa chẳng biết từ lúc nào, lúc này sắc mặt không tốt.

Nhà kế bên có Soái ca: Chào mọi người, mình là thành viên mới, còn chỗ nào chưa edit tốt mọi người góp ý nha. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Trà Ngâm châm Quân sơn Trung Quốc một trong thập đại danh trà.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98

Edit: Yuu, Mira

Beta: Mira

Kiếp trước, nàng đã nếm trải qua con ghen của Lục Tông.

Hiện tại thấy hân hận mặt mày lạnh nhạt, nhất thời làm Khương Lệnh Uyển cảm giác như bị bắt gian. Nàng theo bản năng rút tay từ tay Tiết Vành trở về, hướng Lục Tông kêu một tiếng: "Tông biểu ca..."

Tiết Vành có chút mất mát, sau đó xoay người nhìn Lục Tông, không chút nào sợ hãi, chỉ mở miệng nói: "Đương nhiên là ta. Ta cùng Xán Xán là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, ngươi tại sao muốn giành nàng với ta?"

Hắn từ nhỏ đã yêu thích tiểu biểu muội, có món gì ăn ngon, chơi vui, điều đầu tiên nghĩ đến chính là nàng. Nhưng từ sau khi Lục Tông xuất hiện, tiểu biểu muội liền bắt đầu bám dính Lục Tông, mà sau này, lúc Lục Tông rời đi nhiều năm như vậy, tiểu biểu muội hắn nên sớm quên hắn rồi mới phải. Những năm này người ở bên cạnh tiểu biểu muội, vẫn luôn là hắn, Lục Tông dựa vào cái gì thú nàng?

Tiết Vành càng nghĩ càng giận, gương mặt tuấn tú trầm xuống, cắn răng, vén tay áo lên quyết cùng Lục Tông đấu một phen.

Tiết Vành nhìn nho nhả vậy thôi, nhưng vì cường thân kiện thể, những năm này hắn dưới đốc xức của Tiết Tranh tập võ, thật là khắc khổ. Hắn tuy không phải người luyện võ, qua mấy năm, vẫn còn có chút thân thủ.

Đáng tiếc võ nghệ của Tiết Vành, trong mắt Lục Tông, trên căn bản không đáng nhắc đến.

Lục Tông chỉ sử dụng ba phần lực, liền đem Tiết Vành chế phục.

Tiết Vành vô cùng đau đớn, cảm thấy cổ tay bất cứ lúc nào đều có thể bị bẻ gãy, nhưng đối mặt là Lục Tông, lại biểu hiện bộ dáng có chết

cũng không quay đầu lại. hấn cắn răng, hai mắt đỏ đậm, ngữ khí hiềm thấy leng keng mạnh mẽ nói: "Ta sẽ không giao Xán Xán cho ngươi! Coi như bá phụ bá mẫu đáp ứng ngươi cầu hôn, chỉ ít các ngươi còn chưa thành thân, ta nhất định sẽ thủ Xán Xán!"

Lục Tông nhú nhú mày lại, tăng thêm hai phần lực. Mặt Tiết Vành liền trắng bệch.

Tiết Vành sợ đau, nhưng cũng có cốt khí, ở trước mặt cô nương mình thích, hấn cho dù chết, cũng tuyệt đối sẽ không kêu rên một tiếng.

Khương Lệnh Uyển nhìn tình hình này, vội đi tới tách hai người ra.

Nàng thấy cái trán Tiết Vành đã thấm mồ hôi hột, hiểu được hấn lúc này đang chịu tội, vội hướng Lục Tông nói: "Tông biểu ca, huynh thả hấn ra đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!" Trong lòng nàng gấp, vẫn cảm thấy Tiết Vành đối với nàng là tình cảm thanh mai trúc mã, nhưng hiện nay nhìn hấn quật cường như vậy, không khỏi lo lắng. Nàng tuy rằng yêu thích Lục Tông, nhưng Tiết Vành và nàng chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nàng đối với hấn vẫn có tình tỷ muội, đến cùng vẫn quan tâm hấn.

Khương Lệnh Uyển sốt ruột, thấy Lục Tông không có dấu hiệu buông tay, nhất thời gấp đến phát khóc: "Lục Tông, huynh buông tay!"

Cuối cùng khi đã trải qua cuộc chiến, Tiết Vành sức lực nhỏ nơi nào địch nổi hấn? Hơn nữa sức của Lục Tông nàng cũng không phải không biết, nếu làm ra chuyện không đúng mực, đem Tiết Vành làm bị thương, truyền đi thì còn thành dạng gì nữa? Hơn nữa, cha mẹ nàng cũng đem Tiết Vành xem như con trai ruột, đối với Tiết Vành cảm tình thậm chí vượt xa với Lục Tông. Nếu hôm nay Lục Tông làm tổn thương Tiết Vành, cha nương cũng lâm vào tình thế khó xử đâu.

Lục Tông thấy nàng thật sự lo lắng, lập tức buông lỏng tay ra.

"Vanh biểu ca, huynh không sao chứ?" Khương Lệnh Uyển thấy thương thế Tiết Vành không đáng lo ngại, cuối cùng cũng coi như thở ra một hơi, ngẩng đầu đang muốn cùng Lục Tông nói chuyện, đã thấy Lục Tông đã đi ra ngoài sân từ lâu.

Khương Lệnh Uyển nhú nhú mày lại, thầm nghĩ: Tính khí này, sao lại tựa như đứa trẻ vậy chứ?

Tiết Vành xác thực cảm thấy đau cực kỳ, nhưng đến cùng không có thương tổn đến gân cốt. hấn âm thầm mắng Lục Tông một câu mắng phụ, sau nhẹ nhàng xoa xoa mấy lần, giật giật, cảm thấy không đau nữa.

Tiết Vành hai con mắt hiện ra thủy quang, nhìn bên cạnh tiểu biểu muội, vui vẻ nói: "Xán Xán, muội vẫn quan tâm huynh. Muội nói với huynh, muội không thích Lục Tông, huynh liền đi nói cho bá phụ bá mẫu, để bọn họ hủy đi hôn sự này, có được hay không?"

Khương Lệnh Uyển nhìn vào mắt Tiết Vành, thấy hấn tràn đầy chờ mong, đối lại là bất luận người nào, nhìn đều sẽ nhẹ dạ. Nàng đem Tiết Vành phù đến một bên trên băng đá, nghiêm túc cùng cẩn thận nói: "Vanh biểu ca, trước đây muội đã nói với huynh rất rõ ràng, muội chỉ coi huynh là thanh... Coi như ca ca, huynh hiểu chưa?"

"Nhưng là..."

Đối với chuyện như vậy, Khương Lệnh Uyển xưa nay không dây dưa dài dòng, nàng không thích dây dưa dẫn đến hiểu lầm, bây giờ cùng Tiết Vành nói rõ ràng, chờ một lúc lại đi dỗ Lục Tông, chuyện này cũng sẽ qua.

Này là chút chuyện nhỏ a.

Nàng nói: "Đây là lần cuối muội nói với huynh, nếu huynh còn tiếp tục như vậy, thì đừng mong sau này gặp lại muội. Muội nói được là làm được. Còn Tông biểu ca, cha nương nếu đã đáp ứng việc hấn cầu hôn, vậy khẳng định là đã hỏi qua ý của muội. Muội thích Tông biểu ca, hơn nữa đời này chỉ gả cho hấn."

Môi Tiết Vành run rẩy, mở miệng nói: "Vậy ta sẽ chăm chỉ tập võ, đánh thắng hấn..."

Khương Lệnh Uyển lập tức nói tiếp, ngữ khí kiên định: "Coi như huynh thắng Lục Tông, ta cũng chỉ gả cho huynh ấy."

Thấy tiểu biểu muội trực tiếp như vậy, một cơ hội cũng không lưu lại cho hấn, tâm Tiết Vành đau đớn vô cùng, phảng phất như có người cầm dao giầy xéo tim hấn, hơn nữa còn không cho người ta thoải mái, nghỉ một chút lại giầy xéo một trận, kéo qua kéo lại, để hấn căn bản không có bình phục. Tiết Vành chậm rãi nhắm mắt, hàng mi dài tinh tế khẽ run, như hai cây quạt nhỏ tinh xảo. hấn cắn răng, càng nghĩ càng khó chịu, khó chịu đến độ sắp nghẹt thở.

"... Ta biết rồi."

nói rồi, Tiết Vành ngẩng mặt lên, trên gương mặt không còn nụ cười trẻ con nữa, lẳng lẳng mà bình tĩnh, phảng phất như bị người bắt mất hồn.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy, lời của mình tuy rằng trực tiếp, nhưng chuyện như vậy, vẫn là nhanh chóng giải quyết sẽ tốt hơn. Vào lúc này hấn thấy khó chịu vô cùng, buổi tối bình thần ngủ một giấc, ngày mai lại là một ngày mới.

Nàng là người thích được khen, nhưng nàng luôn tự mình biết mình, thật muốn nói đến, trên người nàng đầy khuyết điểm, nếu nói ưu điểm, cũng chỉ có khuôn mặt này. Dung mạo của nàng xinh đẹp, nếu là người khác có lẽ còn vì thế mà theo đuổi, nhưng Tiết Vành vốn đã có một gương mặt quốc sắc thiên hương, đương nhiên sẽ không vì dung mạo nàng.

Sờ dĩ, Khương Lệnh Uyển cảm thấy —— Tiết Vành thích nàng, chỉ cho là đơn thuần ngây thơ, thêm vào có chút mất qua.

Tiết Vành nhìn Khương Lệnh Uyển một chút, lúc này mới nói: "Xán Xán, vậy ta... Ta đi trước."

Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Vành mi mắt có chút thấp, nhất thời có chút đau lòng, tựa như chính mình bị người bắt nạt. Nàng giương lên môi, nói: "Vâng, Vành biểu ca đi thông thả."

Nhìn Tiết Vành đi rồi, tâm Khương Lệnh Uyển liền thả xuống một nửa, còn một nửa... Nàng bắt đầu dĩ thử dài, phải đến cỡ cái tên nam nhân mười chín tuổi kia mới được.

Lục Tông là người dù vui hay buồn đều không thể hiện ra mặt, bây giờ trầm mặt, tối om om, tức giận đến trong lòng đều khó chịu.

Cách đó không xa, sau một góc đại thụ là Tô Lương Thần mặc một bộ áo ngoài bằng lụa hoa màu xanh nhạt thêu thụy trúc.

Nàng giương mắt nhìn Lục Tông, thấy Lục Tông vận một bộ tuyết bào thất lung ngọc, dáng người cao to, thật có phong thái thiên nhân. Có thể tưởng tượng hôm nay là ngày Lục Tông đến phủ Vệ Quốc Công hướng Khương Lệnh Uyển cầu hôn, hơn nữa Khương Bách Nghiêu cùng Chu thị cũng đáp ứng hôn sự này rồi, tâm trạng nàng không nhịn được khinh bỉ: Loại ánh mắt gì vậy!

Nàng làm việc không giống Khương Lệnh Huệ lỗ mãng kích động, chỉ là hiện nay thấy Lục Tông độc thân, lại cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm có một. Bất kể nói thế nào, Lục Tông là nam tử ưu tú nhất nàng từng gặp, hơn nữa, coi như không có phần ưu tú này, chỉ bằng vào khuôn mặt, cũng đủ để cho nàng động lòng.

Tô Lương Thần nhắm nhắm mắt, nhẹ nhàng cong môi, lúc này mới chậm rãi đi tới.

Sau đó có ý giảm lên hòn đá nhỏ, cả người lung lay ngã xuống.

Nàng thoáng nhíu mày, đâm đầu hướng Lục Tông, lúc này mới chuyển góc độ, bán nghiêng mặt sang bên, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn. Nàng thừa nhận, muốn so gương mặt, nàng không sánh bằng Khương Lệnh Uyển, đáng tiếc Khương Lệnh Uyển có được đẹp hơn nữa, tuổi cũng còn nhỏ, bây giờ còn quá mức ngây ngô non nớt, mà nàng đây, chính là thời điểm kiều diễm ướt át nhất.

Tô Lương Thần thấy giày cảm một màu đen tuyền ngừng lại, lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn, sau lại ngượng ngùng buông xuống, nhỏ giọng nói: "Thế tử biểu ca, chân ta không cẩn thận vấp ngã, vô cùng đau đớn, huynh có thể dìu ta một chút không?"

Nơi này, chỉ có hai người bọn họ, dù là Lục Tông tâm có cứng thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không đến mức không quan tâm nàng. Tô Lương Thần cúi mặt, nhất khuôn mặt tươi cười nói đồ lեն đồ. Đáng tiếc nàng vốn xinh đẹp, hôm nay lại trang điểm tí mĩ, hiện ra một mặt đẹp nhất. Nam nhân đều giống nhau, nàng không tin, Lục Tông không có chút nào động tâm. Hắn coi trọng Khương Lệnh Uyển, không phải cũng vì khuôn mặt của Khương Lệnh Uyển đẹp hay sao?

trên đời này, có nam nhân nào từ chối diễm phúc bậc này?

Tô Lương Thần đối với mình có lòng tin. Tiểu cô nương mười bốn tuổi tư thế tao nhã ngồi dưới đất, làn váy rải ra một chỗ, như một đóa hoa nở rộ, bây giờ mày liễu cau lại, bên tai đỏ ửng, bộ này kiều thái, thực sự là đẹp không sao tả xiết.

Chỉ là Lục Tông nhưng là vàng trán lạnh lạnh, sắc mặt lại trầm xuống mấy phần.

Tô Lương Thần thoáng cúi đầu, khoe miệng ngậm lấy ý cười nhợt nhạt.

Đúng lúc này ——

Có người đưa nàng đỡ lên.

Tô Lương Thần khoe miệng ý cười càng sâu, chợt nghe được một luồng hương vị thiếu nữ, lúc này mới ngẩn người ra. Nàng nghiêng đầu, nhìn người đang dìu nàng, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Uyển... Uyển biểu muội?"

Khương Lệnh Uyển đỡ lấy Tô Lương Thần, bưng một bộ dạng thiếu nữ ngây thơ long lanh, ngữ khí thân mật nói: "Lương Thần biểu tỷ, sao lại không cẩn thận như vậy, chân không sao chứ? Có muốn muội giúp tỷ chỉnh đại phu không?"

Trong lòng Tô Lương Thần cắn răng, sau đó khẽ mỉm cười, nói: "Đa tạ Uyển biểu muội, tỷ không sao."

Khương Lệnh Uyển lại nói: "không có chuyện gì là tốt rồi. Lương Thần biểu tỷ mảnh mai yếu ớt, nhìn thấy mà thương, muội nhìn liền đau lòng, lần sau ra ngoài nhất định phải mang theo nha hoàn, đỡ tới lúc ngã lại không có người dìu, dù sao... Muội cũng không phải lúc nào cũng bắt gặp."

Tô Lương Thần cảm thấy mất mặt, lại nghe ra dụng ý trong lời Khương Lệnh Uyển, giận đến tim gan đều đau.

Cũng may Tô Lương Thần có tố chất tâm lý mạnh mẽ, chốc lát liền khôi phục vẻ mặt. Vóc dáng nàng cao hơn Khương Lệnh Uyển một chút, giờ đứng phía trước vẫn còn có chút khí thế. Nàng nói: "Uyển biểu muội quan tâm như vậy, tỷ thật là thụ sủng nhược kinh."

Khương Lệnh Uyển ngoài mặt cười cười, trong lòng lại không nhịn được mắng một câu: thật không biết xấu hổ!

Lúc này, nha hoàn Đan Quế bên người Tô Lương Thần mới vội vàng tìm đến. Đan Quế hướng ba vị chủ tử hành lễ, rồi mới hướng Tô Lương Thần nói: “Tiểu thư?”

Khương Lệnh Uyển nhìn Đan Quế, nói: “Lương Thần biểu tỷ vừa mới không cẩn thận bị té, người mau đưa nàng về chăm sóc cho tốt, nếu bị thương liền đi thỉnh đại phu. . . Dù sao Vệ Quốc Công phủ chúng ta, xưa nay không coi Lương Thần biểu tỷ là người ngoài.”

Tô Lương Thần bị mấy câu nói của Khương Lệnh Uyển làm cho giận sôi, xanh mặt đê Đan Quế đỡ về.

Khương Lệnh Uyển hướng bóng lưng Tô Lương Thần nhe nanh múa vuốt.

Nàng ta không biết xấu hổ mà đi câu dẫn vị hôn phu của nàng, nàng còn khách khí cùng nàng ta làm cái gì? Nàng lại không ngốc.

Tô Lương Thần vừa đi đến hành lang phía trên, mới rút cánh tay lại từ tay Đan Quế, tức giận tới run người. Đan Quế nhìn tiểu thư nhà mình, cũng hiểu tính tình nàng, ngoài mặt nhìn ngoan ngoãn nhã nhặn yếu điệu, mà đến khi nổi nóng lên, mình cũng khó lòng chống đỡ nổi. Đan Quế rũ mắt không lên tiếng, khôi phục ánh mắt nhìn lên, thấy Khương Lộc từ đầu kia hành lang xông tới, sắc mặt nhất thời trắng bệch, sau đó quỳ gối hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Nhị công tử.”

Khương Lộc vẫn chưa để ý đến Đan Quế bên cạnh, một đôi mắt chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Tô Lương Thần trước mặt.

Khương Lộc không ngốc. Tình cảnh vừa rồi, hắn nhìn thấy rõ trong mắt, đối với Tô Lương Thần lảng lờ, tức giận đến muốn phát tác tại chỗ. Nhưng hắn nghĩ đến cảm tình dịu dàng của hai người hôm qua, trong lòng cũng mềm đi mấy phần.

hắn đến gần chút, hỏi: “Sao thế? Ai bắt nạt người?”

Trải qua hai đêm kia, Tô Lương Thần cảm giác được rõ ràng thái độ của Khương Lộc với nàng ôn hòa hơn nhiều. Nàng hiểu được lúc nào nên gây khó dễ, hiểu được khi nào nam nhân sẽ mềm lòng, nữ nhân lộ ra chút tính khí, càng khiến cho nam nhân thương yêu. Nàng cắn cắn môi, ủy khuất nói: “thật ra cũng không có gì, chỉ là vừa mới đụng phải Uyển biểu muội.”

Khương Lộc trong lòng xì một tiếng, ngôn ngữ vẫn ôn hòa như cũ nói: “Cái xú nha đầu kia lại bắt nạt người?”

Tô Lương Thần nghe xong, im lặng một lát, sau đó mới nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “không có chuyện gì, Uyển biểu muội còn nhỏ tuổi, muội nên nhường muội ấy.”

Khương Lộc nói: “...Lương Thần, muội thực sự là cô nương lương thiện nhất mà ta biết.” hắn giơ tay, nhẹ nhàng vuốt tóc mai Tô Lương Thần, cúi đầu nhìn cổ nàng, thấy cổ thon dài trắng nõn không ti vết, là loại nam nhân nào nhìn vào cũng thích. Hắn cẩn thận nhìn một lúc, bỗng nhận ra gì đó, lúc này mới không nhịn được tăng thêm lực tay.

“Lộc biểu ca...”

Khương Lộc thu tay lại rồi, ngữ khí ần ần áy náy: “Xin lỗi, đã làm muội đau.” hắn lại liếc nhìn nha hoàn bên người Tô Lương Thần, thấy nha hoàn tên Đan Quế này, lúc này cúi đầu, quy củ đứng một bên, dường như có chút sợ hắn. Ánh mắt hắn rơi trên cổ nàng, mơ hồ thấy một đường gân đỏ, nhất thời đáy mắt lấp đầy băng sương, nắm đấm trong tay áo nhất thời nắm chặt.

Tô Lương Thần cảm thấy hôm nay Khương Lộc có chút không thích hợp lắm, vội hỏi: “Lộc biểu ca, ca sao vậy?”

Khương Lộc hoàn hồn, nhìn tiểu cô nương khả ái thanh sạch trước mặt. Hắn đảo tìm mớ phổi ra đối tốt với nàng, thế nhưng nàng lại đối hắn như vậy? Khương Lộc tức giận suýt chút thì bùng nổ, nỗ lực hồi lâu mới có thể bình ổn ngữ khí mình một chút: “không có chuyện gì, ta còn có việc, đi trước.”

Tô Lương Thần cong môi cười: “Lộc biểu ca đi làm chuyện của mình đi.”

Đội Khương Lộc đi rồi, Tô Lương Thần mới ghét bỏ nhún mày lại, lấy khăn từ trong lòng, dùng sức lau phần trán bị Khương Lộc sờ qua. Khương Lộc này, là cái thá gì!

Khương Lệnh Uyển đi từng bước nhỏ phía sau Lục Tông, thấy hắn rõ ràng đang tức giận, nhưng vẫn để ý đến nàng, bước chân hết sức chậm rãi, nhìn không được cong khóe miệng.

... Nhưng nàng cứ muốn phơi bày hắn.

hắn chậm nàng cũng chậm, cũng không lập tức đuổi kịp.

đi một đoạn đường, không thấy nàng nói chuyện, Lục Tông dường như không kiên nhẫn, bước chân trở nên nhanh hơn. Khương Lệnh Uyển quả thực không có cách với hắn, quệt quệt miệng, chỉ có thể chậm chậm đuổi theo, “Tông biểu ca.”

Lục Tông không ngừng lại.

“Lục Tông!”

Lúc này, Lục Tông mới ngừng lại.

Khương Lệnh Uyển đi tới phía sau hắn, tay chọc chọc sống lưng hắn, thấy hắn không phản ứng, lúc này mới nhìn bốn phía, thầm nghĩ: Vị trí này bí mật như vậy, có phải Lục Tông cố ý đưa nàng tới sau cái cây này không nhỉ?

Nàng giơ tay, thoáng nhón chân lên, từ phía sau ôm lấy hắn.

Hai tay ôm eo, gò má cũng dán lên, nhẹ nhàng cọ cọ, âm thanh mềm mại: “Còn tức giận sao?”

Thân thể Lục Tông run lên, hiển nhiên không ngờ nàng sẽ có cử chỉ như vậy.

Khương Lệnh Uyển nói: “Chàng tức giận cái gì, ta còn khó chịu đây. Cha nương ta vừa mới đáp ứng hôn sự, chàng liền bày mặt xấu cho ta xem, sau này nếu kết hôn, còn không phải sẽ khi dễ ta sao? Chàng xem, ta bỏ hết mặt mũi dính tới, chàng cũng không quay lại, ta thực sự cũng muốn tức giận rồi.” Tính khí nàng mặc dù có chút bị nuông chiều, nhưng cũng không phải người cố tình gây sự, vừa mới che chở Tiết Vành, lấy tính cách hay ghen của Lục Tông, không tức giận mới lạ. Có điều loại tức giận này cùng loại tức giận khác không giống, là bởi vì để ý nàng, cho nên nàng cũng vui vẻ hống hắn.

Editor: khúc này hai bạn ý định hôn sự rồi nên tuổi để xưng hô ta-chàng hoặc ta-nàng cho thân mật nha)))

Nàng ôm vòng eo gầy nhỏ của hắn, thầm nghĩ nam nhân và nữ nhân không giống nhau, cả người cứng rắn, Lục Tông tập võ từ nhỏ, ôm càng thấy cộm cộm.

Lục Tông không nói lời nào, Khương Lệnh Uyển có chút không kiên nhẫn, giật giật đầu ngón tay, cách một lớp áo, hơi tức giận ngất bụng hắn.

Lục Tông bắt đầu dĩ thử dài, xoay người nhìn nàng, cảm thấy mình là một đại nam nhân, tính toán cùng một tiểu cô nương, thật có hơi quá. Lục Tông cúi đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang mỉm cười, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Tiết Vành đâu?”

Khương Lệnh Uyển lập tức trả lời: “Ta nói xong với hắn liền đi ngay.” Nàng nháy mắt mấy cái, tiếp tục nói, “Vành biểu ca quả thực từ nhỏ đã yêu thích ta, nhưng chuyện này ta cũng không thể khống chế, chàng không thể trách lên đầu ta. Hôm nay ta đã nói rõ ràng với hắn, cũng chặt đứt ý niệm của hắn, sau này sẽ không ngốc như vậy nữa. Ta là người tính tình như vậy, làm việc thích thẳng thắn một chút, sợ dĩ ta không cảm thấy mình làm sai... Tính tình cô nương gia chàng không hiểu đâu, nếu ta ích kỷ một chút, nhìn chàng làm mặt xấu, liền ngay lập tức cùng Vành biểu ca tới chọc tức chàng. Chàng thích ăn dấm, ta liền thẳng thắn mời chàng ăn một vại, chàng có tin không?”

Đối mặt với thiên quân vạn mã đều mặt không đổi sắc, bây giờ lại bị một tiểu cô nương mười ba tuổi làm cho tức giận tới hốt hoảng, Lục Tông quả thật cảm nhận được cái gì là sống càng lâu trải nghiệm càng nhiều. Hắn nghe nàng nói xong, lại vừa buồn cười vừa tức giận, sau mới đem người kéo vào lòng ngực, chống cằm lên đỉnh đầu nàng, nói: “Nếu có lần tới, nàng đừng can.”

không ngăn cản, tùy ý để hắn bắt nạt Tiết Vành đến đáng thương hay sao?

Khương Lệnh Uyển thuận tay ôm hắn, nhỏ giọng hỏi: “Vậy chàng tin ta?”

“Ừm.” Hắn có gì mà không tin, nàng tính tình được, lại xinh đẹp, khiến người ta yêu thích là chuyện bình thường, chỉ là trong lòng hắn không thoải mái thôi.

Thấy Lục Tông không tức giận, Khương Lệnh Uyển mới bắt đầu tính sổ: “Chàng nói —— vừa rồi nếu ta không tới, chàng có phải liền đỡ người ta đứng lên?” Lục trước nàng mơ hồ nhận thức được, Tô Lương Thần tư tưởng Lục Tông, nhưng Lục Tông cùng Tô Lương Thần căn bản không hề quen biết, nàng dù có đề tâm cũng không có cơ hội. Hôm nay, Lục Tông tới cửa cầu hôn nàng, Tô Lương Thần nhưng lại tận dụng cơ hội, diễn ngay một hồi trò hay.

Lục Tông thành thực trả lời: “Ta sẽ không.”

Khương Lệnh Uyển nhếch miệng, đưa tay sờ sờ đầu hắn, thật thỏa mãn với đáp án này của hắn.

Tiết Vành hồn bay phách lạc ra khỏi Vệ Quốc Công phủ.

đi một hồi lâu, hắn ngẩng đầu, nhìn trên đường lớn người đến kẻ đi, lại một lần nữa mất phương hướng. Hắn thực sự vô dụng, ngay cả nhà của mình còn không tìm được đường về, Xán Xán làm sao có khả năng yêu thích hắn đây? Tiết Vành rũ mắt, có chút thương tâm muốn khóc, nhưng đến cùng vẫn nhịn xuống.

“Tiểu thư, kia không phải là vị công tử tuần tú vừa rồi sao?” một nha hoàn mặc quần mềm màu xanh nhạt, chải búi tóc hai bên hướng tiểu thư nhà mình nói.

Chân Diệu từ trong Linh Lung trai đi ra, nghe nha hoàn Lục Chi nói, lúc này mới ngẩng đầu lên xem —— thấy trong đám người, một người thanh niên trẻ mặc một bộ trường bào màu thiên thanh, sững sờ đứng thẳng, đôi mắt to long lanh nước tràn đầy vẻ bất lực.

Điều này làm cho Chân Diệu nhất thời nhớ tới tiểu cầu tên Nhung Nhung nhiều năm trước nàng nuôi dưỡng. Có một thời gian không thấy Nhung Nhung, nàng gấp tới độ đi tìm khắp nơi, sau đó ở trên đường, Nhung Nhung cả người ướt nhẹp, ngơ ngác đứng như thế, uất ức nghẹn ngào vài tiếng, cũng là ánh mắt tội nghiệp như vậy.

Chỉ là ——

hắn làm sao lại đi lạc?

Chân Diệu đi tới, nói: “Công tử.”

Tiết Vành dương mắt, nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi trước mặt, chính là người vừa đưa hắn tới Vệ Quốc Công phủ, lúc này mới kinh ngạc nói: “cô nương.”

Chân Diệu cười cười, gò má có hai cái lè qua nhân nhật, càng nhìn càng thấy vài phần vui vẻ. Nàng nói: “thật khéo, lại gặp phải công tử. Công tử sao lại ở chỗ này? không phải đã về nhà sao?”

Lời này chọc trúng chuyện đau lòng của Tiết Vành.

hắn cắn cắn môi, thấy vị cô nương này tâm địa thiện lương, vẫn chưa trả lời, chỉ đành trơ mặt mở miệng nói: “cô nương, cô...cô có thể cho ta mượn ít bạc được không?”

Chân Diệu đánh giá trên dưới một phen, thấy hắn áo mũ chỉnh tề, nhìn thể nào cũng không giống người thiếu bạc, “Tất nhiên có thể, chỉ là công tử có thể nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì hay không? Ta cũng tiện giúp đỡ.”

Tiết Vành cảm thấy không có gì phải giấu, hơn nữa cũng muốn tìm người nói hết ra, liền đem chuyện chính mình bị cướp người yêu kể cho nàng. Vừa nghe lời này, Chân Diệu lập tức nhủ mảy, lòng sinh đồng tình, sau lại nghe hắn mượn bạc là muốn mượn rượu tiêu sầu, mới nói: “Hôm nay có duyên, nếu không thì ta bồi công tử cùng đi. Nếu không tới lúc công tử uống say, lại càng không tìm được đường về nhà.”

“Tiểu thư!” Nha hoàn Lục Chi đứng bên cạnh vội nhắc nhở. Vừa nãy tiện đường đưa vị công tử này một đoạn đường, truyền đi cũng đã cực ảnh hưởng danh tiếng, lúc này tiểu thư lại còn muốn cùng hắn uống rượu, nếu bị lão thái gia, lão gia, phu nhân biết, nàng chắc chắn bị một trận bản tử.

Nhưng ý Chân Diệu đã quyết, dẫn Tiết Vành một đường đến Nhất Phẩm cư.

Tiết Vành ngày thường không uống rượu, tửu lượng có thể lường được. Kêu tổng cộng ba bầu rượu, hắn chỉ uống ba chén, liền đồ hết mặt, say đến nằm gục trên bàn. Chân Diệu nhìn điểm tâm còn nguyên trên bàn một chút, nhất thời cảm thấy quá lãng phí. Dù sao tổ phụ từ nhỏ đã nói với nàng đạo lý “Hạt gạo đều khó cực”.

Chân Diệu cũng không phải người quản chuyện không đâu. Tiết Vành trong mắt nàng, chẳng qua cũng chỉ là một chú cún hoang tội nghiệp không nơi nương tựa, không tìm được đường về, nàng tất nhiên sẽ giúp hắn một chút.

Lục Chi nhắc nhở lần thứ hai: “Tiểu thư, chúng ta nên về rồi, một lát nữa lão thái gia hỏi đến liền phiền phức.”

Lão thái gia trong miệng Lục Chi, chính là ân sư của Thái tử đương triều Lục Văn Chân Thái phó. Mà Chân Diệu, mới có mười ba, là tôn nữ nhỏ nhất của Chân Thái phó, ở nhà luôn được sủng ái yêu thương.

Chân Diệu nhìn Tiết Vành say khướt, có chút nan giải, chổng cằm lẩm bẩm: “Nhưng...còn hắn thì sao đây?”

Vừa rồi nàng đưa người đến Vệ Quốc Công phủ, nhưng hắn một lúc liền đi ra, ắt hẳn Vệ Quốc Công phủ cũng không phải là nhà hắn. Hắn là một nam nhân nhả nhận trắng nõn, dung mạo tốt như vậy, mà trong giới quý tộc Tấn thành, cũng không thiếu đoạn tú(*), nếu vị công tử này uống say, rơi vào tay bọn họ, hậu quả kia... Chân Diệu lạnh sống lưng, cảm thấy có thể để hắn ở chỗ này.

hắn đáng thương như thế, như cún con lang thang không tìm được nhà, nàng căn bản không yên lòng a.

Chân Diệu tỉnh tề đánh giá mặt mày của hắn, sau đó ánh mắt sáng lên, lập tức có chủ ý, nghiêng đầu dặn Lục Chi: “Lục Chi, người đi kiếm một bộ nữ trang tối đây.”

Lục Chi đi theo tiểu thư nhà mình nhiều năm, bây giờ tất nhiên hiểu ý nàng, lập tức nói: “Tiểu thư, ngài muốn đem hắn về? không được không được, bị lão thái gia phát hiện, ngài ấy nhất định sẽ tức giận.” Chân Thái phó là người đọc đủ thứ thi thư, coi trọng nhất chính là danh tiếng, một cô nương gia, mang nam nhân về nhà, phòng chừng sẽ khiến lão thái gia tức chết.

Chân Diệu liếc nàng một chút, nói: “nói người đi người liền đi đi, đừng dông dài. Nếu người nói thêm một câu, ngày mai ta liền gả người cho gã sai vật xấu nhất quý phủ ta...” Nàng dừng một chút, nói bổ sung, “Cái tên mặt lè miệng méo đó.”

Lục Chi vội bụng về mặt đưa đám đi chuẩn bị nữ trang.

không tới một lúc, Lục Chi liền cầm một bộ đồ màu hồng nhạt thêu hoa cúc đỏ, đổi cho Tiết Vành. Sau lại lấy xuống phát quan trên đầu Tiết Vành, động tác quen tay kết một búi tóc tinh xảo, lại cài lên ngọc trâm tinh tề. Chuẩn bị xong, Lục Chi nhìn lại, thấy một người nằm nghiêng ngủ say, một gò má mềm mại tinh xảo hồng hào, mi mắt hơi rung, cánh môi như cánh hoa đỏ sẫm, son cũng không cần thoa, quả thực quyền rũ trời sinh, không nhìn được mà than thở: “Vị công tử này thật đẹp...”

một mỹ nhân yếu điệu như thế, ai cũng không tin được đây là một nam tử a.

Chân Diệu nhất thời cảm thấy mình quả thực thông tuệ tuyệt đỉnh.

Lúc hai người định đưa người đi xuống, bên ngoài đột nhiên truyền tới âm thanh một nam tử: “Diệu Diệu.”

Chân Diệu quay đầu, thấy một người thanh niên trẻ măng kiêu ngạo bước vào, vẻ mặt kinh ngạc, vội kêu: “Nhị ca.”

Vị này mặc một bộ cẩm bào màu xanh, nam tử vóc dáng cao to anh tuấn này chính là Nhị ca của Chân Diệu —— Chân Tuấn.

Chân Tuấn ra ngoài tìm muội muội, đang định hảo hảo giáo huấn nàng một chút, ánh mắt lại rơi vào gương mặt cô nương nhắm mắt ngủ yên trên ghế gỗ lê, nhất thời lộ vẻ kinh diễm: “Diệu Diệu, vị công nương này là...” Bằng hữu của muội muội hẳn đều gặp qua, huống hồ vị cô nương này, có được phong thái thiên nhân như vậy, hẳn càng không thể không nhớ rõ.

Chân Diệu biết vị Nhị ca này xưa nay phong lưu, giờ vị công tử này lại hóa trang nữ nhân kinh diễm như vậy, tránh không được sẽ động ý xấu. Nhưng vị Nhị ca này có một điểm, cũng tốt —— chính là xưa nay sẽ không bắt nạt bằng hữu nàng.

Chân Diệu nói: “Nhị ca, vị cô nương này là bằng hữu ta mới quen. Nàng tửu lượng thấp, mới uống được ba chén, liền say thành như thế. Ta cũng mới quen nàng, không biết nhà nàng ở nơi nào, sợ dĩ định đêm nay đưa nàng về phủ chúng ta ở một buổi. Chờ mai nàng tỉnh rồi, lại đưa nàng trở lại.”

Cặp mắt Chân Tuấn tỏa sáng, có chút không dời nổi mắt, nghe xong lời của muội muội, càng gật gù, đồng ý nói: “Đúng, bằng hữu thực sự nên hỗ trợ. Tiểu cô nương một mình ở bên ngoài, nếu gặp người xấu liền xong.”

Chân Diệu thở phào nhẹ nhõm. Có ca ca trợ giúp, để vị công tử này ở nhà nàng một buổi chiều, tất nhiên không có vấn đề.

Phủ Thái phó.

Thái tử mặc một bộ áo bào liền màu tím, đang từ thư phòng Chân Thái phó đi ra. Chân Thái phó tuổi tác đã cao, mặc một thân áo cà sa vạn chữ xuyên bằng lụa tơ tằm màu xanh, tinh thần chấn hưng, khí sắc khá tốt. Thái tử xưa nay tôn kính Chân Thái phó, hướng Chân Thái phó cúi đầu chào, nụ cười rạng rỡ, sau mới nói: “Thái phó không cần đưa cô, mời trở về đi.”

Chân Thái phó biết Thái tử xưa nay không mấy giữ lễ tiết, đối với vị tiên sinh như hẳn càng kính trọng, cũng không kiên trì nữa.

Thái tử khoanh tay đi trên hành lang, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước đi nhàn nhã, tâm tình không tồi.

Nguyên Mậu theo sau lưng cũng nhuộm ý cười, nói: “Hôm nay Thái phó đại nhân khen Thái tử một phen, Hoàng hậu nương nương mà biết, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Mấy ngày nay, Hoàng hậu lo lo lắng lắng. Chuyện Thái tử không đề cập đến, nàng bận tâm đến cả người gầy đi trông thấy.

Vừa nhắc tới mẫu hậu, tâm trạng Thái tử áy náy, nhưng sau lần đó mẫu hậu không nhắc bên tai hẳn chuyện thị tâm cùng Thái tử phi, giúp đỡ tai hẳn thanh tĩnh không ít. Cho nên, lời nói dối này lại tiếp tục phải nói.

Thái tử ngẩng đầu nhìn, thấy hôm nay sắc trời còn sớm, liền dự định đi thao trường tìm Lục Tông, nhưng đột nhiên nghĩ tới hôm nay hình như là ngày nghỉ của Lục Tông, cũng không còn hứng thú.

“Thái tử, kia...kia không phải là...”

Thái tử nhủ thầm, liếc Nguyên Mậu một chút, giơ tay gõ gõ đầu hẳn, nói: “Nguyên Mậu a, ngươi nói xem, đi theo ta lâu như vậy, còn không học được gặp biến bất kinh sao? Chuyện gì, cả kinh tới vậy, thực sự là ném ——” tới lúc Thái tử nhìn trong hoa viên, bị cô nương mặc áo ngoài hồng nhạt được hai nhà hoàn áo xanh đỏ, nhắm mắt cúi đầu, nhất thời choáng váng, “...A Tranh?!”

Vệ Quốc Công phủ.

Mưa lớn không báo trước mà trút xuống tầm tã, qua hồi lâu, không những không ngừng, hơn nữa có xu thế càng mưa càng lớn.

Khương Bách Nghiêu nhìn mưa rơi, liền thương lượng với Vinh Vương, để hẳn cùng Lục Tông ở lại quý phủ một buổi chiều, sáng mai rồi đi. Bây giờ hôn sự đã định, hai nhà quan hệ tất nhiên là thân mật một chút, Vinh Vương cũng không từ chối.

Tô Lương Thần đứng trước cửa sổ, gương mặt lẳng lặng nhìn bên ngoài.

Mưa lớn như trút nước, sương trắng mờ ảo bao trùm cả tòa Vệ Quốc Công phủ, khiến người ta không nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Đan Quế đi vào, thấy Tô Lương Thần đang đứng, vội đi qua nói: “Tiểu thư, vẫn là nên đóng cửa sổ lại đi. Mưa lớn như vậy, làm ướt hết xiêm y của tiểu thư rồi.”

Tô Lương Thần cúi đầu nhìn, thấy ống tay áo của mình màu sắc hơi thâm một chút, quả nhiên ướt một mảng lớn.

Nàng như nghĩ tới điều gì, nhìn Đan Quế, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Nghe nói —— Vinh Vương cùng Vinh Thế tử đêm nay ở tại phòng khách?”

Đan Quế nói: “Đúng vậy, mưa quá lớn, Quốc Công gia cùng phu nhân không yên lòng.”

Tô Lương Thần nghĩ hôm nay nếu không phải Khương Lệ Uyển bỗng nhiên xuất hiện, Lục Tông nhất định sẽ đưa tay nâng nàng dậy. Tô Lương Thần chăm chú nhìn hai bàn tay mình, vừa nghĩ đến gương mặt với nụ cười long lanh kia, cảm giác chán ghét dâng lên.

Nàng đi tới bên tủ quần áo, mở cửa ra, từ bên trong lấy ra một bình trắng nhỏ, đưa cho Đan Quế: “Đêm nay, nghĩ cách đem thuốc bột trong bình này trộn vào trong nước trà của Vinh Thế tử.”

Đan Quế sững sờ tiếp nhận bình nhỏ này, sắc mặt hơi trắng bệch, hấp háy môi nói: “Tiểu thư, chuyện này...đây là...”

Tô Lương Thần không nhanh không chậm đóng cửa tủ, sắc mặt không đổi, hé mở cánh môi nói: “Yên tâm, cái này tuyệt đối không tổn hại thân thể.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Edit: Kye

Beta: Twins

Mưa rơi càng ngày càng lớn, nước mưa “bộp bộp bộp” rơi trên mái xe. Nghe âm thanh vang trên đỉnh, Thái tử ngồi bên trong buồn bực xoa mi tâm, nghiêng đầu nhìn Tiết Vành đang ngồi chênh chếch tựa vào trong góc, toàn bộ lồng ngực đều muốn run lên. Lúc này, hắn còn tưởng là A Tranh, chờ đến lúc hơi nhìn, một phát liền nhận ra người này không phải A Tranh. Nhưng hắn biết A Tranh có một đệ đệ long phượng thai có dung mạo cực kì giống nàng - Tiết Vành.

Trước kia Thái tử đã quên gần hết chuyện hồi còn bé rồi, nhưng sau khi biết Tiết Tranh, tất nhiên phải điều tra một phen. Sau khi nghe tên Tiết Vành, mặt Thái tử cũng muốn tái đi rồi. Nhưng mà hắn định muốn thành hôn với Tiết Tranh, hơn nữa đôi này chỉ cưới một mình nàng, mà Tiết Tranh yêu quý vị đệ đệ Tiết Vành này nhất, hắn chỉ biết giữ lại trong lòng. Nhưng hôm nay nhìn thấy người thật, vẫn không nhịn được bài xích.

Thái tử thấy cái trán mình nảy lên thành thịch, vừa liếc nhìn, sau đó thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ: Học cái gì không học, lại thích học cách giả gái.

Xe ngựa dừng bên ngoài Trung Dũng Hầu phủ.

Tuy mưa rất lớn, nhưng vẫn không có ít hạ nhân mặc áo toi* ra vào Trung Dũng Hầu phủ. Công tử trong phủ mất tích, chuyện này quả thật làm Trung Dũng Hầu cùng thê tử Khương thị vạn phần lo lắng. Lúc này Tiết Tranh mặc một thân áo xanh biếc đã qua chỉnh sửa rất tiện lợi, nâng tháo nón che đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp, tóc cũng ướt mất một nửa. Đệ đệ không thấy, nàng ngồi ở nhà không yên. Nhưng mà còn chưa tìm được... Tiết Tranh suy nghĩ một chút, tiếp tục đội nón lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

*áo toi: áo mưa làm bằng rom rạ

Quản gia đứng một bên vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, người xem xiêm y và tóc của người đều ướt hết rồi, người vẫn nên về phòng thay xiêm y đi thôi, nếu bị bệnh sẽ không tốt.” Thường ngày tuy dũng mãnh, nhưng đến cùng vẫn chỉ là thân thể cô nương a.

Tiết Tranh nhíu mày, sắc môi trắng bệch, ngữ khí kiên định nói: “không được, Vành nhi nhất gan, không tìm được đường về nhà, nhất định sẽ sợ hãi.” Từ nhỏ nàng đã che chở đệ đệ của mình, bây giờ làm sao có thể trơ mắt đệ đệ đệ lưu lạc bên ngoài, mà chính bản thân chỉ biết trốn trong phòng không làm gì? Tiết Tranh muốn đi ra ngoài tìm một lần nữa, đã thấy một chiếc xe ngựa dừng lại một bên, một bóng người quen thuộc bước xuống.

Tiết Tranh sững sờ nhìn Thái tử, ngàn lần không nghĩ tới vào lúc này hắn lại sẽ xuất hiện ở đây...

Lòng nàng run lên, nhưng hôm nay quan trọng nhất vẫn chính là đệ đệ, nên nàng dứt khoát giả bộ không nhìn thấy.

“A Tranh.” Thái tử gọi một tiếng, thế nhưng bị mưa to át đi, âm thanh yếu ớt căn bản không thể nghe thấy. Hắn sốt ruột, cũng không nhớ trời đang mưa to, vội vàng chạy thẳng về phía Tiết Tranh.

Trong tay Nguyên Mậu cầm ô giấy dầu, thấy Thái tử chạy đi, mặt hắn biến sắc, lập tức đuổi theo: “Thái tử điện hạ, người chạy chậm một chút a——”

“A Tranh.” Thái tử đi tới, nhìn Tiết Tranh đội nón đeo áo toi, trong lòng thật khản trương. Nhưng Tiết Tranh chỉ nhìn hắn như kẻ ngu đứng dầm mưa, nhíu mày, vội vàng kéo người đến dưới mái hiên, ngăn đầu nói: “Người tới làm cái gì? Muốn ăn đòn sao?”

Thái tử cười cười, đôi mắt rơi vào khuôn mặt Tiết Tranh, dường như cảm thấy nhìn cỡ mấy cũng không đủ, mặt dày mày dạn nói: “Người có đánh ta, ta cũng không đi.”

Tiết Tranh không đếm xỉa đến hắn, xoay người rời đi. Thái tử kéo lấy cánh tay nàng, u oán nói: “Nàng không muốn để ý đến ta sao?”

Tiết Tranh dùng sức hất tay hắn ra: “Thái tử điện hạ, ta còn có việc, không rảnh chơi với ngươi.”

Thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, Thái tử cũng không dám chơi xấu nữa, chớp mắt nói: “Ta biết nàng đang bận chuyện gì...” hắn thấy Tiết Tranh vẫn không nhìn hắn, có chút thất lạc, nhưng tiếp tục nói: “Ta ở phủ Thái phó gặp đệ đệ Tiết Vinh của nàng, hắn uống say, ta liền tiện đường đưa hắn về.”

Dứt lời, ánh mắt Tiết Tranh lúc này mới sáng lên: “thật sao?”

Ở trong lòng người ta, phân lượng của mình và đệ đệ của nàng hoàn toàn không thể so sánh, Thái tử luôn luôn kiêu ngạo được mọi người phụng trong lòng bàn tay có chút bất mãn: “Ta đương nhiên sẽ không lừa nàng, chính hắn còn đang ở trên xe ngựa của ta...”

không Thái tử không nói chuyện nữa, Tiết Tranh liền vội vàng chạy về phía xe ngựa. Ánh mắt của Thái tử cũng âm thầm đi vài phần.

Trung Dũng Hầu cùng thê tử Khương thị thấy nhi tử đã được tìm về, kích động không nói ra lời, nhưng vừa nghe là Thái tử đưa con mình về, một đại gia đình vội vàng đi ra quỳ nghênh đón. Thường ngày Thái tử rất quen thuộc việc này, nhưng hôm nay nhìn Tiết Tranh cũng quỳ xuống hành lễ, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái. Hắn biết nàng có ý tránh hắn, cũng không ở trước mặt nhiều người nói chuyện với nàng, chỉ khom lưng tự mình nâng Trung Dũng hầu đứng dậy: “Hầu gia không cần đa lễ, đều đứng lên cả đi.”

Trung Dũng Hầu Tổ Văn nghe nói tính tình Thái tử táo bạo, là người không thể đắc tội, bây giờ thấy hắn kính trọng với mình như vậy, đúng là có chút thụ sủng nhược kinh. Hắn thấy áo bào Thái tử ướt đầm, liền nói: “Nếu Thái tử không chê, xin người hay đổi xiêm y, đỡ bị cảm lạnh.”

Được nhạc phụ đại nhân quan tâm, Thái tử cong môi, cuối cùng coi như cảm nhận được một tia ấm áp. Hắn không chút dấu vết liếc nhìn Tiết Tranh một chút, lại quay về phía Trung Dũng Hầu nói: “Hầu gia có tâm...” Sau đó giả vờ giả vịt nhìn ra bên ngoài, nhú mồm sầu ưu: “Mưa lớn như vậy, có lẽ sẽ không ngừng trong hôm nay, không biết Hầu phủ có tiện hay không cho ta ở nhờ một đêm?”

Trung Dũng Hầu dừng một chút, thấy ngữ khí và biểu tình vô hại của Thái tử, nhất thời cũng ít mấy phần câu nệ, nói: “Tự nhiên có thể, chỉ cần Thái tử không chê là được. Thần sẽ lệnh người đi chuẩn bị.” nói xong, hắn liền liếc mắt ra hiệu cho thê tử Khương thị đứng bên cạnh.

Thái tử cười cười. Cùng người mình thích trú dưới một mái hiên, sao hắn lại ghét bỏ?

Đối với Thái tử có hành vi ngủ lại trắng trợn, mí mắt Tiết Tranh cũng không thèm nhắc lên, nàng chỉ nhìn về phía Trung Dũng Hầu nói: “Cha, nữ nhi đi xem Vinh nhi.”

Trung Dũng Hầu đến cùng vẫn là nam nhân, tâm thô, tất nhiên cũng không có phát hiện ra vấn đề giữa Thái tử cùng nữ nhi, chỉ phát tay nói: “Đi đi.”

Thái tử liếc nhìn bóng lưng xa dần của Tiết Tranh, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt lại.

Gần quan được ban lộc, hắn không tin không theo đuổi được tức phụ!

.

Mưa to rơi xuống, Khương Lệnh Uyển dùng xong bữa tối rồi lên giường ngủ rất sớm. Chỉ là đêm nay Lục Tông ở lại quý phủ, làm nàng có một cảm giác thật kì quái. Khoảng cách hai người bỗng nhiên được rút ngắn lại. Bây giờ nàng với Lục Tông mới định hôn, dưới mí mắt cha mẹ, tất nhiên Lục Tông cũng không dám làm bừa, đêm nay hắn chắc chắn sẽ không làm ra việc trộm hương ngọc gì. Khương Lệnh Uyển nghĩ nghĩ, liền nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, sắc mặt Khương Lệnh Uyển hồng hào, tinh thần vô cùng tốt.

Kim Kết, Sơn Trà bung chậu sứ men xanh khắc hoa văn có cây cùng bách điếu đi vào, hầu hạ Khương Lệnh Uyển rửa mặt. Khương Lệnh Uyển để ý hôm nay cái miệng nhỏ của Sơn Trà hôm nay im bất, đúng là kì quái, nàng hỏi: “Thường ngày sáng sớm không phải sẽ líu ríu sao? Sao hôm nay không nói lời nào, tối qua xảy ra chuyện gì sao?”

Sơn Trà cũng ghen đến hoảng, bây giờ tiểu thư nhà mình đã hỏi đến rồi, một mặt nàng chải tóc cho tiểu thư, một mặt nói: “Là Tô tiểu thư, tối qua...”

Khương Lệnh Uyển nhú mồm, ra hiệu cho nàng tiếp tục nói.

Xưa nay tuy Sơn Trà hay tùy tiện, nhưng vào lúc này lỗ tai cũng có chút nóng, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua, nha hoàn hầu hạ bên người Tô tiểu thư tên Đan Quế không thấy chủ tử của nàng, liền đi tìm. Nàng không tìm được, bên ngoài lại mưa lớn, tâm trạng sốt ruột, liền đi tìm phu nhân. Sau đó phu nhân liền lệnh bọn hạ nhân hỗ trợ tìm kiếm, kết quả...” Gò má Sơn Trà đỏ ửng, nói: “Kết quả phát hiện Tô tiểu thư ở gian phòng dành cho khách ở Tây viện, cùng Nhị công tử... ờ...”

Sơn Trà nói, xấu hổ che mặt, khe hở lộ ra hai con mắt, sắc giọng: “Có người nói Tô tiểu thư không mạnh mẽ che thân cười lên người Nhị công tử, hơn thế tất cả bọn hạ nhân đều nhìn thấy.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong cả kinh, cũng xấu hổ thay cho Tô Lương Thần. Nàng biết Tô Lương Thần và Khương Lộc có tư tình, nhưng thường ngày thấy nàng là một người khéo đưa đẩy, không giống loại người sẽ làm ra những chuyện khác người, không ngờ ban ngày đi quyến rũ Lục Tông, buổi tối lại ở cùng một chỗ với Khương Lộc. Nhưng mà... Khương Lệnh Uyển dừng một chút, mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, không đúng, nếu Tô Lương Thần muốn vụng trộm với Khương Lộc, cần bản không cần chạy đến phòng dành cho khách ở Tây viện đi, chỉ là, nếu người mà nàng ta để ý chính

là Lục Tông... Đêm qua rõ ràng Lục Tông ở phòng khách tại Đông viện.

Sau khi nói ra, Sơn Trà dễ chịu hơn rất nhiều, còn nói: “Còn tưởng rằng lúc trước Tô tiểu thư ở Quỳnh Hoa đài gây nên danh tiếng vang dội, là người tâm khí cao ngạo, bên ngoài còn có người so sánh tài hoa của Tô tiểu thư có thể ngang bằng với Chu tiểu thư, nhưng hành vi này thực sự là...”

Khương Lệnh Uyển bĩu môi. Ở phương diện này, quả thực hai người có thể sánh vai.

Mà ở phòng khác, Tô Lương Thần hỗn loạn tinh lại, đến lúc thấy trên người mình toàn những vết xanh tím, lại nhớ đến một đêm kịch liệt hôm qua, không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Đan Quế đi vào hậu hạ, thấy tiểu thư nhà mình một bộ dáng không biết chuyện gì, liền rũ mắt, không nói tiếng nào đi qua.

Tô Lương Thần tâm tình tốt, thấy Đan Quế, liền hỏi: “Là người đưa ta trở về sao?” Tối hôm qua Lục Tông uống nước trà kia, dù là chính nhân quân tử cũng không thể chịu được.

Trong bụng nàng vui mừng, nhưng hiểu lần đầu tiên sẽ bị đau, liền rót một chén nước để uống, cơn đau lúc này mới miễn cưỡng giảm xuống.

Tuy nàng không nhớ rõ ràng lắm, nhưng thân thể cực nóng và sự nhiệt tình của nam tử kia, đến giờ phút này nàng cũng không quên được. Khóe môi Tô Lương Thần mang theo nụ cười, thầm nghĩ nam nhân đều không phải cùng một bộ dáng sao, thường ngày tính tình lạnh như băng, đến lúc trên giường lại như sói đói.

Thấy Đan Quế im lặng không lên tiếng, Tô Lương Thần cảm thấy là lạ, nhắc mắt lên, hỏi: “Làm sao?”

Đan Quế đã hầu hạ bên cạnh nàng mấy năm, cũng là nha hoàn nàng tín nhiệm nhất. Hơn nữa lần trước Khương Dự muốn qua đêm với nàng, nàng cũng nên thay mặt đòi đưa Đan Quế lên giường hẳn đi. Nàng rõ ràng, nha hoàn thời đại này, đều trung thành tuyệt đối với chủ nhân, huống chi còn là người đã ở bên cạnh nhiều năm như vậy. Nhưng mà nói cho cùng hạ nhân chỉ là phương tiện để sai khiến, chỉ cần cho điểm ngon ngọt, đừng nói là hiến thân, coi như là lấy cái mạng nhỏ của nàng, đoán chắc cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Sắc mặt Đan Quế trắng bệch, đem chuyện hôm qua nói ra toàn bộ.

Tô Lương Thần vừa nghe, mặt mày nhất thời tái mét, bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy vai Đan Quế: “không thể nào, làm sao lại là Khương Lộc!” rõ ràng đến đến phòng nhỏ Tây viện, là gian phòng của Lục Tông.

Đan Quế nói: “Nô tỳ cũng không biết xảy ra chuyện gì...”

Khương Lộc, Khương Lộc. Tô Lương Thần nhất thời nổi cơn buồn nôn. Cũng đúng, Khương Lộc không phải kẻ ngốc, chắc là đã nhận ra điều gì, cho nên mới thuận nước đẩy thuyền, cùng nàng... Tô Lương Thần nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, giờ khắc này hận không thể cầm bầm hấn thành vạn đoạn.

Đan Quế lại nói: “Tiểu thư, chuyện này tất cả người trong phủ đều biết, đêm qua... Đêm qua có rất nhiều hạ nhân nhìn thấy... Chỗ lão thái thái, chắc cũng...” Đan Quế vội nói: “Tiểu thư mau đi gặp lão thái thái van nài, nếu không tiểu thư sẽ không xong mất.”

Gây ra chuyện gièm pha bậc này, đừng nói là lúc trước nổi bật trước mặt hoàng thượng, dù là tiểu thư cành vàng lá ngọc, bắt quả chỉ là một kẻ ong bướm là lỗi không biết xấu hổ.

Tô Lương Thần cố gắng tìm lại thanh âm của bản thân, nhìn Đan Quế nói: “Người ra ngoài, để ta yên lặng suy nghĩ một chút.”

Đan Quế nói: “Tiểu thư, vậy nô tỳ đi ra ngoài trước. Có việc gì người cứ gọi nô tỳ.”

Đan Quế ra khỏi phòng, bước ra bên ngoài đúng lúc gặp phải Khương Lộc, vội vàng quỳ gối hành lễ. Lúc này Khương Lộc mới tinh tế quan sát nha hoàn trước mặt này, thấy nàng tuy rằng mặc một thân xiêm y bình thường của nha hoàn, nhưng mặt mày thanh tú xinh đẹp, xác thực có mấy phần tư sắc. Giọng nói Khương Lộc cũng mềm hơn mấy phần, động viên nói: “Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không để tiểu thư nhà người biết. Sau này tiểu thư nhà người đi theo ta, ra liền có cơ đem người thu phòng, dù sao... Chúng ta cũng có phu thê chi thực*.”

*“Phu thê chi thực”: cụm này ý là đôi ‘thiện nam tín nữ’ kia đã lẫn lộn ga giường với nhau. Vì thấy dịch thô quá nên chú thích cho mọi người nha~ Thân.

Đan Quế một mặt kinh hoàng nói: “Đa tạ Nhị công tử nâng đỡ, nô tỳ không đòi hỏi cái gì, chỉ là không đành lòng để tiểu thư tiếp tục làm sai. Nhị công tử đối với tiểu thư một mảnh chân tình, tiểu thư nên quý trọng mới đúng, hi vọng sau này Nhị công tử hãy đối xử tốt với tiểu thư.”

Nghe lời của Đan Quế, biết nàng không phải loại người bán chủ cầu vinh, hôm qua quyết định đem chuyện của Tô Lương Thần nói cho hẳn, cũng chỉ vì không muốn chủ nhân của mình tiếp tục làm sai. đành thế, Khương Lộc tự nhiên lại đánh giá cao nàng hơn mấy phần, nói: “Người có lòng, ta nhất định... Chăm sóc tiểu thư nhà người thật tốt.” Khương Lộc cố ý tăng thêm hai chữ vào trong đó.

Đan Quế vâng lời, chờ Khương Lộc đi vào, có điều qua một lúc, liền nghe bên trong truyền ra âm thanh ầm ỹ. Đan Quế thở phào một hồi, sau đó đi về phía sân phòng Chu thị.

Chu thị đã dùng hết đồ ăn sáng, định qua chỗ lão thái thái thỉnh an, tiện đường giải quyết chuyện của Tô Lương Thần. Nàng thấy Đan Quế đi vào, lúc này mới hỏi: “Làm âm ỹ lên sao?”

Đan Quế hành lễ với Chu thị, trả lời: “Tô tiểu thư lúc này đang ở cùng với Nhị công tử, nô tỳ ở bên ngoài nghe ngóng, đại khái là cãi nhau ạ.”

Chu thị nghe xong vuốt cằm. Việc này trách ai? Yên ổn ở Vệ Quốc Công phủ mà sống, ăn được uống được, có người hầu hạ, còn chưa đủ, một mực muốn làm chuyện thiêu thân như vậy. Lục Tông đúng là tốt, sau này không tránh khỏi việc nữ nhân hướng về hắn, nhưng ở dưới mí mắt của nàng, lại trắng trợn táo bạo muốn đánh chủ ý lên con rể của nàng, nàng thực sự không nhịn được.

Muốn gạo nấu thành cơm? Được, nàng đồng ý. Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chu thị nghiêng đầu, nhìn Đan Quế đứng một bên, nói: “Oan ức người.”

Đan Quế nói: “Đây là nô tỳ cam tâm tình nguyện, nô tỳ không cảm thấy oan ức.”

Chu thị biết Đan Quế trung thành với nàng tuyệt đối, cho nên mới lệnh nàng đi giám sát nhất cử nhất động của Tô Lương Thần, nhưng đứa ngốc này, lại hi sinh thân thể của bản thân, lúc sau mới nói cho nàng biết.

Đan Quế quỳ xuống, nói: “Nô tỳ đều nghe theo phu nhân, muốn cả đời làm việc cho phu nhân.”

Chu thị nâng Đan Quế đứng dậy, nói: “Được rồi, ta hiểu ý của người.”

Sáng sớm Khương Lệnh Uyển đi tìm mẫu thân mình, nhưng lại thấy Đan Quế theo mẫu thân đi ra khỏi viện. Nàng suy nghĩ một chút, đôi mắt sáng lên, nghi hoặc nhất thời liền có đáp án. Nàng bước nhanh vào, nhìn Chu thị đi ra, liền ngọt ngào kêu một tiếng: “Nương.”

Chu thị nhìn nữ nhi, cười cười, giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt tươi tắn của nữ nhi, nói: “Sao hôm nay lại chạy qua đây?”

Khương Lệnh Uyển kéo cánh tay Chu thị, thân mật nói: “Nữ nhi cùng nương đi thỉnh an bà nội.”

Nếu là ngày thường, Chu thị tất nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng hôm nay lão tổ tông nhất định sẽ nhắc đến chuyện Tô Lương Thần, nàng không muốn chuyện dơ bẩn này đến lỗ tai nữ nhi, liền nói: “không cần. Cha con đang ở tiền đình, con qua xem Vinh Vương cùng Tông nhi đi.”

Nghe những lời này của mẫu thân, trong lòng Khương Lệnh Uyển mới chắc chắn.

Chỉ là—— nếu nương không muốn nàng biết chuyện kia, vậy nàng liền giả vờ không biết.

Khương Lệnh Uyển cười nói: “Được, nữ nhi đi xem Tông biểu ca.”

Chu thị giương mắt, nhìn bóng lưng nữ nhi, thấy nàng dáng dấp hoạt bát, không nhịn được thở dài một hơi. Chuyện hôm qua, nàng còn có thể quản, ít bữa nữa nữ nhi gả đi, nàng muốn quản cũng không được. Tất cả đều dựa vào bản thân con bé mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Edit: Kye

Beta: Mira

Thời điểm Khương Lệnh Uyển đi đến phòng khách, Vinh Vương và Lục Tông đang chuẩn bị rời đi.

Vốn Lục Tông mang theo bản mặt không cảm xúc, chờ đến lúc nhìn thấy tiểu cô nương, sắc mặt lại nhu hòa hơn. Dù là thiết hán nhu tình, cũng không được như vậy.

Hôm nay, Khương Lệnh Uyển mặc một chiếc áo khoác đỏ thắm thêu hoa, dùng một cây trâm hoa bạc nạm ngọc cài trên nụ hoa kè, đeo vòng ngọc trai hồng nhạt, một bộ dáng tươi trẻ xinh đẹp. Bộ vòng ngọc trai này tuy nhìn đơn giản nhưng chỗ ngọc trai màu hồng nhạt kia, viên nào viên nấy màu sắc êm dịu, lại to nhỏ như nhau, chỉ 1 viên ngọc trai nhỏ này, giá trị cũng đủ cho 1 gia đình bình thường ăn mấy năm. Nếu là người khác thì nhan sắc không tranh khỏi bị lu mờ bởi những viên trân châu kia, chỉ người có dung sắc mỹ mạo mới có thể cùng loại trang sức lấp lánh này tôn lên vẻ đẹp.

*Dung sắc: ‘dung’ trong dung mạo, ‘sắc’ trong sắc đẹp.

một đôi mắt to của Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Lục Tông, cong môi cười, sau đó nàng hướng về phía Vinh Vương hành lễ, cử chỉ mang theo vẻ thực nữ. Nàng đi tới bên cạnh Khương Bách Nghiêu, ngừng đầu giải thích: “Nữ nhi tới tiền đường.”

Nghe lời nói trong trẻo của nữ nhi, Khương Bách Nghiêu cười cười. hấn không ngốc, đến cùng là đưa tiền ai, người mù cũng nhìn ra được.

Vinh Vương cũng là người từng trải, hơn nữa tiểu cô nương sắp thành con dâu này cũng là hấn nhìn nàng lớn lên, tự nhiên rất hài lòng. Trước kia hấn còn tưởng với tính cách này của nữ tử, căn bản là không cưới được vợ, bây giờ xem ra, con trai này chỉ trước mặt hấn mới có sắc mặt hơi nặng nề một chút, còn đối với tiểu cô nương, vẫn là một bộ dáng khác a. Vinh Vương khẽ mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa: “Xán Xán có tâm”

Khương Bách Nghiêu cùng nữ nhi tiễn hai cha con Vinh Vương rồi đi. Khương Bách Nghiêu rất thức thời lôi kéo Vinh Vương nói chuyện. Vào lúc này Khương Lệnh Uyển mới rảnh rỗi, nhìn Lục Tông một chút, câu được câu không trò chuyện: “Tông biểu ca về Vương phủ rồi lại trực tiếp đến thao trường sao?”

Đêm qua mưa to, sáng sớm hôm nay hạ nhân mới chuyển hoa cỏ quý báu ra ngoài, bông hoa nở thật đẹp. Lục Tông nghiêng đầu, nhìn tiểu cô nương bên cạnh, hoa nẫu đơn phía sau nàng cho dù nở đẹp đến mấy cũng không bằng đôi mắt cười của nàng.

Tối hôm qua hấn không sao ngủ được, kích động muốn đi gặp nàng. Nhưng hai người vừa định thân, dưới mí mắt của nhạc phụ nhạc mẫu, thu lại một chút vẫn tốt hơn. Hôm nay thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, liền biết hôm qua nàng ngủ rất ngon.

Lục Tông nhìn một lúc: “Trước tiên về phủ đổi xiêm y.”

nói xong, dường như Lục Tông nghĩ tới điều gì, liền để Đỗ Ngôn từ phía sau ôm một vật bọc trong giấy dầu, nhìn qua có vẻ là thư tịch gì đó. hấn đem đồ cho tiểu cô nương, nói: “Hôm qua huynh quên mất, đây là Bảo Thiên nhờ huynh chuyển cho muội, nói rằng muội nhất định sẽ thích.”

Bảo Thiên.

Khương Lệnh Uyển tò mò, vội vàng nhận lấy đồ mở ra nhìn, đôi mắt nhất thời sáng lên: “Đây là...”

Ngàn Kiều Ký!!!

“Ngàn Kiều Ký” là nữ tử truyền kì của Đại Chu Ngàn Kiều phu nhân. Từ nhỏ Ngàn Kiều phu nhân đã mất hạnh má đào, Nga Mi mắt phượng khuynh thành, dáng vẻ liễu yếu đào tơ như vừa bước ra khỏi hoa sen, làm vô số nam tử khuynh đảo vì nàng, còn một điều quan trọng hơn, đó là dung nhan nàng không già đi, qua năm mươi tuổi vẫn là một thiếu phụ xinh đẹp, sau này nàng đem cách chăm sóc dung nhan viết lại thành sách, tên là “Ngàn Kiều Ký”. Chỉ là cuốn “Ngàn Kiều Ký” này đã thất truyền, đối với người không ngừng theo đuổi sự xinh đẹp như Khương Lệnh Uyển mà nói quả thật như nhật được trân bảo.

Nàng vui mừng cong khóe môi, sau đó ôm chặt quyển sách vào ngực, giương mắt nhìn Lục Tông nói: “Tông biểu ca không lên mở ra coi đó chứ?” Chuyện của cô nương gia, Lục Tông...

Lục Tông đang hoảng nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Khương Lệnh Uyển cảm thấy Lục Tông cũng không phải loại người nhìn lên đồ của người khác. Nàng yên tâm, lúc này mới cầm quyển sách gói lại một lần nữa.

Lục Tông thấy nàng yêu thích, đáy mắt cũng một mảnh ôn hòa, nói: “Tuy huynh là ca ca của Bảo Thiên, thế nhưng có một số việc huynh không kiểm soát được con bé. Có lúc nó hồ đồ, nhưng cũng không ngốc, sau này... Nếu muội còn lo lắng, không cần vì huynh mà miễn cưỡng bản thân.”

Khương Lệnh Uyển hiểu ý tứ Lục Tông, vội nói: “Thực ra muội không để chuyện đó trong lòng, có điều... Có điều trong lòng cảm thấy không được thoải mái thôi. Bảo Thiên là cô nương tốt, muội mong được ở chung với nàng. Tông biểu ca, chuyện của muội với nàng ấy, huynh đừng quá bận tâm.” Nàng thừa nhận, nàng kiên trì với Bảo Thiên, hơn nữa là vì Lục Tông. Nàng không phải loại người dễ bỏ xuống chuyện hại người, dù sao nàng cũng là người được nuông chiều từ bé đến lớn, không cần lấy lòng bất cứ ai. Nhưng hôm nay, việc hôn nhân của nàng và Lục Tông đã định, Bảo Thiên thích ca ca, vào lúc này chắc chắn rất khó chịu, chỉ cần nghĩ cách làm nàng ấy vui vẻ lại, trong lòng không còn bất mãn, sẽ không còn đi so đo tính toán nữa.

Chu Lâm Lang là bạn tốt của Bảo Thiên, bản thân nàng không thích, nhưng cũng không thể lại nói Bảo Thiên giữ khoảng cách với Chu Lâm Lang. Có một số việc, chờ bản thân nàng ấy nhìn rõ ràng, nghĩ rõ ràng, còn hữu dụng hơn sự khuyên nhủ của bất kì ai.

Lục Tông nghe xong cũng yên tâm.

Tuy nàng còn nhỏ, nhưng một số việc cùng nhìn nhận rất rõ, không phải là tiểu cô nương không biết lí lẽ.

hấn cúi đầu, nhìn tay nhỏ rũ xuồng của nàng, sau đó kéo qua nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Khương Lệnh Uyển cũng duỗi ngón tay ra, ngoắc ngoắc ngón út với hấn.

.

Chu thị mới vừa đi vào liền thấy lão thái thái trầm mặt ngồi vịn tay lên ghế gỗ tử đàn, bên cạnh là Diêu thị một thân váy hồng cánh sen đang ngồi an ủi. Chu thị biết lão thái thái tức giận là vì Tô Lương Thần, nàng đi qua thỉnh an: “Xin nương bớt giận, đừng tức giận làm hư thân thể.”

Lão thái thái mặt tràn đầy lửa giận nói: “Vệ Quốc Công phủ chúng ta xưa nay coi trọng bầu không khí. Chuyện lần trước ta niệm tình nàng là một cô nương gia, trong lòng có oan ức. Nhưng hôm qua thì sao? một lần hai lần, đều là do Lộc nhi uy hiếp nàng sao? Thường ngày nhìn có vẻ

là một người trầm ổn thành thực, sao thời điểm như thế này lại không biết đúng mực?”

Chu thị nói: “Nương nói đúng lắm.” Nàng lại nói: “Hải từ kia xưa nay thân cận với nương, lúc này xảy ra chuyện, chẳng lẽ lại muốn trốn đi? Cái này không được, chuyện này cần phải xử lý sớm một chút mới tốt. Con dâu đã nhắc nhở nhóm hạ nhân hầu hạ tối qua, sẽ không đi nói huyền thuyên. Chỉ là chuyện như vậy, giấy không thể gói được lửa...” nói xong, Chu thị nghiêng đầu nhìn Đào ma ma đứng phía sau, nói: “Người mau gọi Tô tiểu thư đến đây, chuyện này nên nói rõ ràng trước mặt lão tổ tông. Vào lúc này xấu hổ thì có ích gì, nên xử lý tốt mới đúng.”

Lúc trước lão thái thái vẫn đối với đứa cháu ngoại này rất là thương yêu, nhưng bà cũng là người biết nặng nhẹ, bây giờ đối với Tô Lương Thần tràn đầy sự thất vọng.

Hôm nay Tô Lương Thần mặc một thân váy trắng thêu hoa lan đính ngọc trai, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp trắng nõn, nhưng không có chút hồng hào. Nàng ngẩng đầu nhìn lão thái thái, trong đôi mắt lập tức đọng đầy lệ, nhưng quật cường không có khóc lên. Viên mắt ửng hồng nước mắt đảo quanh, đáng đáp đáng thương rành rành làm người ta mềm lòng. Sau đó nàng bước lên trước vài bước, quỳ gối trước mặt lão thái thái, ôm bấp đùi lão thái thái nói: “Bà ngoại, Lương Thần không muốn sống, hôm nay tới gặp bà ngoại lần cuối...”

Tuy lão thái thái buồn bực, nhưng nghe nói đến đây, đứng là có hơi đau lòng. Nhưng nàng lại làm chuyện quá khác người.

Về mặt lão thái thái không chút thay đổi nói: “Cái gì muốn chết hay không, muốn sống hay không? Khóc suốt mướt thành hình dạng gì đây? Làm sai chuyện, chết là giải quyết được vấn đề sao? Truyền đi, danh tiếng Vệ Quốc Công phủ đều bị con phá hủy.”

Trong lòng lão thái thái khó chịu, thật là bị chọc tức điên. Đầu tiên là Dung nhi có chuyện, bây giờ cháu ngoại cũng gây gièm pha đến bậc này, trong quý phủ còn có ba vị tiểu thư chưa lấy chồng, làm sao cũng phải vì các nàng mà suy nghĩ.

Tô Lương Thần biết lão thái thái xưa nay mềm lòng, nhưng chuyện hôm nay, lão thái thái thực sự rất tức giận. Lúc trước nàng xem Khương Lộc là kẻ ngu si, không ngờ cuối cùng vì nàng sơ sẩy lật thuyền trong mương. Tình cảnh tối hôm qua bị nhiều người nhìn thấy như vậy, nàng cũng biết trước mắt mình giờ đây chỉ có hai con đường: một như giống như Khương Lệnh Dung, đợi chờ trong chùa cả đời; hai là theo Khương Lộc.

Gia thế Khương Lộc cũng coi như thương thừa, lúc trước tuy rằng Khương Nhị thiếu gia phong lưu hoa tâm như thế, nhưng đối xử với nàng là thật tâm. Trước đây nàng xem thường hắn, nhưng vì ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể nhắm mắt cùng hắn độ sức, mà bây giờ, nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng là ——

Nếu như chưa từng gặp nam tử như Lục Tông, thì có lẽ nàng vẫn sẽ chấp nhận Khương Lộc, nhưng gặp qua Lục Tông con cưng của trời, văn võ song toàn, nàng thế nào còn có thể để ý đến Khương Lộc?

Tô Lương Thần nói: “Bà ngoại nói đúng lắm, Lương Thần làm sai, nếu ảnh hưởng đến thanh danh của mấy vị muội muội khác, vậy chết cũng không có gì đáng tiếc.” Khuôn mặt nàng chảy lệ dài, khóc lóc giàn giụa, ngẩng mặt lên cao: “Chỉ là Lương Thần nhất thời hồ đồ, lúc trước Lộc biểu ca đã từng nói muốn thành thân với con, cho nên mới...”

Lão thái thái nói: “Con cũng là người đọc không ít sách, làm sao đầu óc lúc này lại không sử dụng tốt? Coi như Lộc nhi muốn thành thân với con, ngày tháng còn chưa định, làm sao lại có thể làm bừa?”

Tô Lương Thần cắn môi: “Nhưng là... Nhưng là Lộc biểu ca...”

Lão thái thái sống đến tuổi này chẳng lẽ còn không hiểu tính tình Tôn nhi nhà mình? Lộc nhi giống như cha hắn, nhưng như vậy cũng không nên ra tay với chính biểu muội của mình.

Lão thái thái suy nghĩ một chút, nói: “Thời thôi, làm ta thật đau đầu. Để cho ta suy nghĩ lại.”

Diêu thị là người tâm tư đơn giản, nghe chuyện của Tô Lương Thần, tuy rằng cảm thấy quá khác người, nhưng bây giờ thấy nàng khóc lóc thương tâm như vậy, cảm thấy thật đáng thương. Nàng nhìn lão thái thái nhũn mày buồn phiền, biết lão thái thái vẫn để ý đến đứa cháu ngoại này, nếu không sao lại khổ tâm như vậy. Diêu thị nói: “Nương, chuyện đến nước này... Tóm lại vẫn là do Lộc nhi làm hỏng chuyện. Con dâu thân là mẫu thân của Lộc nhi, chuyện này con dâu cũng có một phần trách nhiệm —— ”

Lão thái thái nhìn nàng một cái, lời nói thâm thúy: “Ta biết con thiện tâm. Nhưng đừng ôm hết trách nhiệm về mình. Lộc nhi không thân cận với con, tính tình hỗn tiểu tử kia ta còn không hiểu rõ sao, hôm nay con xin tha cho hắn, căn bản hắn cũng sẽ không nhận ân tình của con.”

Diêu thị nhất thời không nói nên lời, sau đó suy nghĩ một chút, nói: “Con dâu cảm thấy chuyện này thế nào cũng phải tìm ra cách giải quyết. Nếu Lộc nhi cùng Lương Thần đã... Cũng vừa lúc Lộc nhi còn chưa định hôn, Lương Thần là biểu muội của Lộc nhi, chỉ cần Lương Thần đồng ý, chuyện này thân càng thêm thân, có lẽ là cách tốt nhất. Lại nói, thường ngày Lộc nhi cũng rất quan tâm đến Lương Thần, có lẽ là rất thích con bé, chỉ là... Chỉ là hải từ máu nóng, mới kích động một chút.” nói đến chuyện sau, Diêu thị xưa nay da mặt mỏng cảm thấy mặt mình có chút nóng, rũ rứt.

Nghe xong lời này, lão thái thái cũng nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng nhìn về phía cháu gái nức nở trên đất, hỏi: “Giờ ta hỏi con, con hãy nói thật với ta —— nếu để con gả cho Lộc nhi, con có đồng ý hay không?”

Đổi lại trước đây, Tô Lương Thần tất nhiên không muốn. Nhưng hôm nay đây là sự lựa chọn tốt nhất. Giữa lúc Tô Lương Thần chuẩn bị mở miệng, liền nghe phía sau truyền đến thanh âm ——

“...Con không muốn.”

Mặt Tô Lương Thần trắng bệch, quay đầu nhìn người đang đi đến, chính là người nàng vừa mới gặp mặt Khương Lộc.

Khương Lộc xoay bước đi tới, hành lễ với lão thái thái, Chu thị, Diêu thị, sau đó cúi đầu nhìn Tô Lương Thần một chút, trong mắt không còn sự si mê như trước đây, ngữ khí cả lợ phát phơ nói: “Bà nội, quả thật trước đi Lộc nhi rất thích Lương Thần biểu muội, nhưng sau này phát hiện cử chỉ Lương Thần biểu muội có chút... Tôi hôm qua, cũng là Lương Thần biểu muội chủ động câu dẫn tôn nhi. Bà nội, người cũng hiểu, tính tình của con giống cha, thấy Lương Thần biểu muội chủ động, tôn nhi tự nhiên sẽ không từ chối.”

Tô Lương Thần nhất thời sững sốt, hồng mắt nói: “Ngươi nói vậy!”

Khương Lộc cong môi, tiếp tục nói: “Tuy Lương Thần biểu muội là cháu ngoại của bà nội, nhưng tôn nhi cũng là cháu trai ruột của người, người quan tâm nhất chính là phẩm hạnh, hành vi này của Lương Thần biểu muội, làm sao có tư cách trở thành thê tử của tôn nhi? Bà nội, hôm nay tôn nhi cũng không muốn cùng người đôi co —— quả thật tối qua là tôn nhi chiếm được tiện nghi, tôn nhi đồng ý thu nàng, chuyện này coi như xong, người xem như vậy có được không?”

Thu và thú là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu Tô Lương Thần không phải cháu ngoại của lão thái thái, chuyện này phát sinh, lão thái thái chắc chắn không để tôn nhi của bà cưới nàng. Nhưng hôm nay thân phận là một tăng vấn đề, còn một tăng là tôn nhi thật lòng quan tâm đến Tô Lương Thần, lão thái thái tự nhiên cho rằng hai người là đôi bên tình nguyện.

Mà hiện nay nghe được mấy lời của tôn nhi, rõ ràng là hấn chỉ đùa vui một chút mà thôi.

Trong lòng lão thái thái tức giận, nhưng so sánh tôn nhi với cháu ngoại, lão thái thái nhất định sẽ đứng bên tôn nhi.

Mặc dù lời nói của tôn nhi mang ngữ khí không chịu trách nhiệm, nhưng vài câu cuối cùng lại chọc vào trọng điểm —— phẩm hạnh của người có một vết nhơ như vậy, quả thực không thích hợp cưới về làm vợ.

Tô Lương Thần quỳ trên mặt đất, nhìn lão thái thái trầm tư, trong lòng nhất thời nguội lạnh, không nhận được nhắm một câu: Xong rồi.

Giờ khắc này Tô Lương Thần quả thực cực kì hận Khương Lộc!

Lời ngon tiếng ngọt trước kia nói với nàng đều là giả, hấn vốn chỉ muốn vui đùa với nàng một chút mà thôi. Mà nàng đây, coi như cả đời chơi với chim ưng, cuối cùng bị chim ưng mổ mù mắt. Nàng nắm chặt hai tay, hồi hận hôm qua nhất thời sơ sẩy, bị Khương Lệnh Uyên chọc tức, mới làm ra chuyện không có đầu óc như vậy.

Lão thái thái nhìn cháu gái không nói lời nào, biết nàng cũng là người thông minh, liền sâu xa nói một câu: “Lời Lộc nhi nói con cũng đã nghe được. Việc này liên quan đến chuyện đại sự cả đời của con, ta không ép buộc con, con tự mình suy nghĩ, ngày mai cho ta câu trả lời chắc chắn, sau đó ta phái người đưa con về Tô gia.”

Tô Lương Thần biết lúc này giả vờ đáng thương đã vô dụng, chỉ trầm giọng nói: “...Vâng.”

Tô Lương Thần được Đan Quế diu đi ra sân của lão thái thái.

Khương Lộc nhìn nàng, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Nếu lúc trước ngươi cố gắng quý trọng tình cảm ta đối với ngươi, bây giờ sẽ không nháo ra đến như vậy. Tô Lương Thần, ngươi tự xưng mình thông minh tuyệt đỉnh, cho rằng người khác đều là kẻ ngu si, coi như người hầu mà sai sử, tưởng rằng mình rất ghê gớm sao?”

*chỗ này mình đôi xưng hô của KL và TLT vì KL đã không còn tình cảm gì với TLT nữa

Tô Lương Thần bị chọc tức đến nổi trong cổ họng có một mùi vị tanh ngọt, nâng mắt nhìn Khương Lộc. Xưa nay hấn đối xử với nàng ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, tính cách bá đạo hung hăng, nhưng lại chưa từng cay nghiệt như vậy. Nàng hận không thể nắm chắc nam nhân này trong lòng bàn tay, có thể tưởng tượng ra nửa đời sau của nàng, đều phải dựa vào nam nhân này, nên cũng chỉ biết mạnh mẽ nhin xuống, đôi mắt rung rung nói: “Lộc biểu ca... Tại sao?”

Khương Lộc thấy nàng một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, lạnh nhạt nói: “Đừng giả bộ...”

Lúc trước quả thật hấn có tình cảm với nàng, nên mỗi lần nhìn thấy nàng rơi lệ, hấn đều sẽ đau lòng. Mà bây giờ hấn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, lại nhìn vẻ mặt của nàng, cảm thấy quả thực lúc đó đầu của mình bị lừa đã mới bị nàng lừa cho như vậy.

Khương Lộc nói tiếp: “Tuy Khương Lộc ta buông thả, nhưng vẫn có nguyên tắc. Nếu ngày ấy ngươi cam tâm tình nguyện giao ngươi cho ta, bây giờ dù gây ra chuyện như vậy, mặc kệ bà nội và cha phản đối như thế nào, ta vẫn đều sẽ cưới ngươi làm vợ. Bây giờ —— ta có lòng tốt thu nhận ngươi, ngươi nên an nhàn ổn định lấy lòng ta. Đừng làm ra chuyện cho là mình thông minh, người thông minh cũng có thể gây chuyện cười, ngươi không ngại mất mặt nhưng ta ngại mất mặt.”

“Khương Lộc!” Tô Lương Thần suýt nữa tức ngất xỉu.

Khương Lộc một cái liếc mắt cũng không cho nàng, trực tiếp rời đi.

Tò Lương Thần cắn môi, bờ môi bị cắn đến chảy máu, thân thể run rẩy, nhờ có Đan Quế đỡ một bên mới có thể đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Edit: Hi Nhã, Kye

Beta: Twins

Thực sự chương này team mình giao cho bé Hi Nhã edit, nhưng vì thời gian e ý bạn nên bọn mình đã cho em nghỉ, cảm ơn em đã ủng hộ team nhé vì thời gian edit truyện hiện nay rất gấp nên không thể chờ đợi lâu, mong em thông cảm cho bọn chị.

-Kye-

Mà trong phòng, Chu thị tiếp nhận chén trà sứ trắng trong tay Lý ma ma, tự mình đưa cho lão thái thái: “Nương uống một ngụm trà, người đừng giận.”

Lão thái thái nhận chén trà uống một hớp, sau đó thở dài thườn thượt, than thở: “Cũng may Vinh Vương cùng Tông nhi đều là người mình, gây ra chuyện như thế, thực sự là bị người ta chế giễu.” Lão thái thái nhìn về phía Chu thị, hỏi: “Vinh Vương đã đi rồi chứ?”

Dung mạo Chu thị sắc sảo, mỉm cười gật đầu: “Vừa mới nói chuyện ở tiền đình, chắc lúc này đã đi rồi.”

Nhắc tới Lục Tông, sắc mặt lão thái thái mới dịu lại đôi chút, khoe miệng thoáng cong lên, nói: “Vẫn là Xán Xán của ta có phúc khí. Tuy rằng hoạt bát một chút, nhưng vẫn còn biết đúng mực, lớn rồi lại càng ngoan ngoãn không ít. không uổng công ta thương con bé. Còn Dự nhi, khi còn bé nghịch ngợm gây sự, nhưng hôm nay cũng rất ngoan ngoãn, ngược lại là ——” lão thái thái không tiếp tục nói, càng nói càng tức, chỉ trầm mặt xuống, nói với Diêu thị, “Chuyện này con bàn bạc cùng lão nhị, hần nha, lời ta nói đều vô dụng, chỉ nghe lời con.”

Diêu thị tính tình dịu dàng, Khương Nhị Gia ở trước mặt nàng rất là ôn hòa. Ngày thường đụng vào liền xù lông, nhìn thấy thê tử của mình, liền dính người đến giống như một con chó lớn, không biết có bao nhiêu nghe lời.

Mặt Diêu thị ửng đỏ, thanh âm ôn hoà, nhỏ nhẹ nói: “Lão tổ tông yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ thương lượng với Nhị gia.”

Chu thị cùng Diêu thị trấn an lão thái thái một lúc, xong mới cùng nhau đi ra khỏi sân.

Chu thị nhìn Diêu thị. Hai người đều đã là mẹ, nhưng đôi mắt Diêu thị rất trong trẻo, lại hay đỏ mặt, không khác gì như một tân nương mới gả.

Chu thị xem Diêu thị như là tỷ muội ruột thịt, xưa nay nói chuyện chưa từng câu nệ.

Hơn nữa những năm gần đây Khương Nhị gia vì người thê tử này, cả người tốt lên không ít. Nàng thân là chủ mẫu Vệ Quốc Công phủ, tất nhiên cũng rất hài lòng với chuyện này. Chu thị nói: “Tính Khương Lộc giống như cha hần, chuyện này tỷ không tiện nhúng tay quản hần, có điều lúc Nhị gia giáo huấn hần, muội đừng can. Để hần nhớ lâu, không như vậy thì không biết sau này lại gây ra chuyện gì.”

Diêu thị rất tôn trọng vị tẩu tẩu này, nàng nghe xong khẽ vuốt cằm, nói: “Tẩu tẩu, muội hiểu. Chỉ là những năm này Khương Lộc cũng lớn rồi, mỗi lần ở cạnh Nhị gia, hai cha con đều như nhau, bất nháo làm người xem cũng phát hoảng...” Diêu thị bất đắc dĩ nở nụ cười, có chút luống cuống: “Cũng chỉ có Nhị gia mới trị nổi hần.”

Tính tình Diêu thị dịu dàng, đối với ba nhi nữ chỉ thứ hai Từ thị lưu lại, cũng là tận tâm tận lực chăm sóc. Nhưng Khương Lệnh Dung và Khương Lộc không biết ơn chút nào, chỉ có Khương Lệnh Huệ chịu thân cận. Có điều Diêu thị vẫn thích thứ nữ Khương Lệnh Đề nhất, con bé giống tính nàng, hơn nữa mẫu thân Khương Lệnh Đề cũng là người đúng mực, không tranh sủng. Cho nên nói đi nói lại, người làm cho nàng đau đầu đau nhất đúng là Khương Lộc, dù sao nam hài tử khó dạy dỗ hơn, nàng là mẹ kế, nói cho cùng vẫn không phải là người sinh ra hần, có mấy lời cũng khó nói. Chu thị chia tay Diêu thị, nửa đường về liền nhìn thấy nữ nhi của mình.

Khương Lệnh Uyên tiến lên nghênh đón, gọi một tiếng: “Nương.”

Chu thị nhìn thấy nữ nhi, cuối cùng cũng coi như có mấy phần an ủi. Mẹ con hai người vừa đi vừa nói chuyện: “Bây giờ tuy con đã định hôn với Tông nhi, nhưng vẫn phải chú ý đến hành động của mình. Tiểu cô nương gia, đừng làm cho người ta chê cười.”

Khương Lệth Uyển cười, nghiêng đầu nhìn Chu thị, chớp mắt nói: “Nương, chuyện Lương Thần biểu tở —— ”

Sắc mặt Chu thị đen lại, nói: “Kẻ hạ nhân nào dám miệng nói cho con biết?” nói xong liền nhìn Kim Kết và Sơn Trà phía sau Khương Lệth Uyển. Sơn Trà chột dạ, sợ đến nỗi cúi đầu xuống. Khương Lệth Uyển ôm chặt lấy cánh tay mẫu thân, cười dài nói: “Nương... Nữ nhi không phải là người điếc, chuyện gì trong phủ còn có thể giấu con sao?”

Chu thị cũng biết nữ nhi không thể không biết, liền nói: “Con nha, chớ xen vào việc của người khác. Có điều nương cũng nói với con, hai năm tiếp theo này, con nên giữ khoảng cách với Tông nhi. Tính tình Tông nhi nương hiểu, là người đúng mực, nhưng con thì...”

Dù da mặt Khương Lệth Uyển dày, vào lúc này lỗ tai cũng phải đỏ lên, ngượng ngùng lắm lắm: “Nương, sao người lại có thể nói nữ nhi như vậy?” Nàng còn chưa thành thân, nương đã theo phe con rể rồi.

Chu thị nói: “Nương chỉ muốn nói rõ mất lòng trước được lòng sau. Nương là người từng trải, con phải nghe lời nương.”

“Vâng...”

.

Trung dũng Hầu phủ.

Thái tử biết Tiết Tranh thường tập thể dục buổi sáng, nên từ sáng sớm liền đứng chờ ở trong sân.

Tiết Tranh mặc bộ xiêm y màu xanh lục, tóc dài chải lên cao, chỉ dùng một cái dây buộc tóc, khuôn mặt tươi cười trẻ trung nhưng không thoả phần trang điểm, quả thật là một vẻ đẹp thanh thủy phù dung. Hai mắt Thái tử cong cong, tất nhiên là đang suy nghĩ sao người mình yêu đẹp như thế. Đường như nàng cũng thấy hấn, nhưng lại xoay người chạy về hướng khác. Thái tử nhanh chóng đuổi theo, chạy song song với nàng, cười nói: “A Tranh, sớm a.”

Đều nói là “không đánh người mặt cười”, Tiết Tranh nhìn hấn như vậy, nhưng lại không có chỗ phát tiết. Thái tử thấy Tiết Tranh không để ý đến mình, oan ức chu mỏ một cái, lại gần một chút, nhưng lại phát hiện sắc mặt Tiết Tranh trắng bệch, đáy mắt có hơi thâm đen. Thái tử lo lắng, vội lấy cánh tay Tiết Tranh, sốt sắng nói: “A Tranh, tối hôm qua nàng ngủ không ngon sao?”

hấn nghĩ nửa đêm bò đến song cửa sổ, nhưng lại sợ nàng tức giận —— nếu huyền não đến nỗi cả nhà đều biết, có lẽ nàng lại càng không chịu để ý đến hấn.

Tiết Tranh không thể bắt hấn. Nếu đổi là người khác, khẳng định nàng sẽ không nhịn được mà xách người ra ngoài. nhìn nàng hành động lỗ mãng, nhưng cũng nên kiêng kị thân phận của nàng. Nhớ đến thân phận của hấn, Tiết Tranh không nhịn được nhàu mày. Thái tử nhất thời oan ức lên tiếng: “A Tranh...”

Tiết Tranh buồn bực, lúc này mới rút tay về. Nàng nghiêng người nhìn hấn, suy nghĩ một chút, lời nói mang theo ý vị sâu xa nghiêm túc: “Thái tử, lúc trước ta không biết thân phận của người nên mới vô lễ với người, cho ta xin lỗi. Người giấu giếm ta, chuyện này ta có thể không tính. Chuyện này coi như qua, người đừng quán quít ta nữa có được không?”

Xưa nay Thái tử kiêu căng tự mãn, có khi nào bị người ta từ chối như vậy? Nhưng hấn thực sự rất thích nàng. Thái tử chớp mắt, quả quyết nói: “không được. Nàng là cô nương đầu tiên mà ta thích, ta không thể buông tay. A Tranh, ta đồng ý với nàng, chỉ cần nàng chịu làm Thái tử phi của ta, sau này ta tuyệt đối không đụng đến bất kỳ nữ nhân nào khác.” hấn nói, gò má có chút nóng, mười ngón tay thon dài kéo ống tay áo Tiết Tranh, ngượng ngùng nhấn nhá nói: “...Ta vẫn luôn thủ thân như ngọc đấy.”

Nam nhân hoàng thất như Thái tử những năm gần đây mà vẫn trong sạch thì thật là hiếm thấy.

Tiết Tranh vừa nghe xong, có chút xấu hổ, tức đến nỗi phồng kéo vạt áo khỏi tay Thái tử, một khuôn mặt tươi cười nói: “Ta liên quan gì đến chuyện này!” hấn có ngó với nữ nhân nào thì có quan hệ gì đến nàng chứ?

Thấy tâm tình nàng thay đổi, mặt mày Thái tử mới thả lỏng một chút. hấn tình nguyện để nàng tức giận, đánh hấn mắng hấn, cũng không muốn nàng không để ý đến hấn. Thái tử nói: “Đương nhiên có liên quan. Ta là người của nàng.”

Tiết Tranh chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như vậy. Xưa nay nàng làm việc luôn dùng nắm đấm để giải quyết, bây giờ gặp vấn đề không thể dùng nắm đấm giải quyết, đúng là làm khó nàng mà. Nàng hít một hơi thật sâu, lúc này mới tăng tốc chạy dọc theo hồ sen.

Thái tử cười hắc hắc nhanh nhẹn chạy theo.

Chạy vòng rã mười vòng, Thái tử mệt đến nỗi lè lưỡi thở dốc, nhờ có Nguyên Mậu đỡ một bên mới có thể đứng vững. Hai chân Thái tử run run, nhìn Tiết Tranh tinh thần thoải mái đi đến chỗ mình, lúc này mới nhin kích động không đi theo nàng mà quay về đi tắm, thay y phục.

Xưa nay quy củ Trung Dũng Hầu phủ không quá nghiêm khắc, nếu không sẽ không bồi dưỡng ra một khuê nữ giống như Tiết Tranh. Trung dũng hầu nuôi dưỡng Tiết Tranh giống như con trai, ngược lại lại cưng chiều đứa con trai Tiết Vành này nhiều hơn mấy phần.

Vốn là một đại gia đình dùng dùng cơm, cũng không cần vội vàng gì. Tổ tiên Trung Dũng Hầu vốn mang binh đánh giặc, không quan tâm đến chuyện “Lúc ăn và ngủ không nói chuyện” kia. Nhưng hôm nay trên bàn ăn, đúng là yên lặng, chỉ có âm thanh lạnh lạnh do bát đĩa va chạm.

Trung dũng hầu phu nhân Khương thị gương mặt nhìn Thái tử ngồi ở ghế chủ vị.

Mặc dù nàng là một nữ nhân đầy đủ nữ tắc, nhưng tâm nữ nhân vẫn tinh tế hơn một chút. Giờ khắc này nhìn Thái tử gò má nhiễm ý cười, thỉnh thoảng lại nhìn khuê nữ nhà nàng, dù nàng có là người mù cũng nhìn ra điều gì đó. Trong lòng Khương thị thờ dài, nam tử trẻ tuổi tuấn tú như Thái tử, cho dù thật sự coi trọng A Tranh nhà nàng, cái kia nàng cũng rất hài lòng, dù sao cũng có ít nam tử chịu nổi tính khí của nữ nhi. Nhưng thân phận này thực sự có chút cao. Tính tình nữ nhi nàng còn không hiểu sao? Giống hệt như con khỉ, đừng nói là tiền cung, dù có làm chủ mẫu của gia đình giàu có, một đại gia đình, cũng sẽ bị nàng quản đến náo loạn.

Khương thị dùng hết cơm, đứng dậy hành lễ với Thái tử, sau đó quay về phía Tiết Tranh nói: “Tranh nhi, đi theo ta.”

Tay cầm đũa của Tiết Tranh nắm chặt lại, rồi thoáng buông ra, biết rằng không thể gạt được mẫu thân, lúc này mới yên lặng đặt đũa lên bát, đứng dậy đi theo nương của nàng.

Thái tử thấy nàng còn chưa chịu nhìn mình, ăn xong mấy bát cơm, nhú mồm tỏ vẻ không vui.

Trung dừng hầu nghĩ cơm nước không phù hợp với khẩu vị của Thái tử, lời nói mang theo tia xin lỗi: “Cơm canh đạm bạc, kính xin Thái tử thứ lỗi.”

Thái độ của Thái tử đối với Trung dừng hầu rất tốt, quyết định chủ ý một bên đánh gục người mình yêu, một bên lấy lòng nhạc phụ đại nhân. Vừa nghe lời này, trên mặt Thái tử đầy ý cười nói: “Làm gì có? Đồ ăn này rất hợp khẩu vị của ta, ừm, còn tốt hơn trong cung nữa. Hầu gia thịnh tình tiếp đãi, ta rất là vui mừng. Nghe nói Hầu gia thích chơi cờ, nếu không chúng ta luận bàn một chút, người xem như thế nào?”

Đối mặt với hành vi Thái tử cứ ngu lại không chịu đi, Trung dừng hầu cũng không tiện nói cái gì. Chỉ là ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng vẫn có chút thành kiến. một vị phật lớn như vậy, lại ở trong quý phủ của hân, sợ rằng mỗi người trong phủ đều nơm nớp lo sợ, chỉ lo chọc vị Thái tử gia này không thoải mái.

Nhưng một ngày trôi qua, Trung dừng hầu lại có cái nhìn mới đối với Thái tử. Nhìn hân như người hàng xóm chân thành nở nụ cười chân thành, đổi lại dù là ai cũng không có sức chống đỡ.

Nguyên Mậu đứng một bên nhìn không nổi, tiến đến bên cạnh Thái tử, nói: “Nếu Thái tử không quay về, Hoàng Hậu sẽ phái Cẩm Y Vệ đến đây.”

Thái tử nghe xong nhú mồm, lạnh mặt nói: “Ta tự có chừng mực.”

Trung dừng hầu là người biết nghe lời đoán ý, biết Thái tử đây là muốn đợi, tuy rằng hân không biết quý phủ của mình có cái gì hấp dẫn Thái tử. hân không tiếp tục đề tài này, chỉ nhìn Tiết Vinh, nói: “Vanh nhi, hôm qua Thái tử điện hạ tự mình đưa con trở về, con còn chưa cảm ơn đi.”

Khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ của Tiết Tranh trầm xuống, dù sao chuyện bị khinh bạc tại mã trường nhiều năm trước là bóng tối trong cuộc đời của hân, không thể nào quên đi được. Tiết Vinh gương mặt nhìn Thái tử, sắc mặt có chút không tự nhiên, nói: “Đa tạ Thái tử.”

Trung dừng hầu giáo huấn: “Đứng lên nói chuyện.”

Tiết Vinh được Trung dừng hầu nuông chiều từ bé, bây giờ cảm nhận được ngữ khí lạnh lẽo của cha mình, trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, hướng về phía Thái tử hành lễ: “Đa tạ Thái tử.”

Thái tử nhìn khuôn mặt của Tiết Vinh giống mặt người mình yêu như đúc, hôm nay thấy hân mặc một thân xiêm y cổ tròn màu lam nhạt, trên đầu đội phát quan*, hiển nhiên chính là một nam tử tuấn tú biết điều. Hôm qua hân mất mùi, mới nhận sai người. Bây giờ nhìn lại, liền biết được hai người này giống nhau như thế nào, nhưng nam tử tóm lại vẫn khác nữ tử. Bàn tay trong tay áo Thái tử nắm lại thành nắm, thầm nghĩ: Lần sau lại nhận sai, hân nên dùng đầu vào tường đi.

*Phát quan: ai hay xem phim cổ trang chắc để ý cái “cục” để giữ tóc trên đầu các vị “công tử” trong phim chứ? Chính nó và đồng bọn đấy.

Trong lòng Thái tử đối với Tiết Vinh vẫn có chút xa cách, nhưng dù sao Tiết Vinh cũng là em vợ hân, nề mặt Tiết Tranh, hân cũng nên ôn hòa một chút mới tốt. Thái tử nói vài câu khách sáo, ý là tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Sau khi dùng hết điểm tâm, Thái tử thấy Trung dừng hầu vẫn luôn tiếp đón mình, liền phát tay một cái, để hân đi làm chuyện của hân, đừng quá câu nệ. Trung dừng hầu suy nghĩ một chút, liền để Tiết Vinh lưu lại, bồi Thái tử nói chuyện.

Đối với Thái tử, Tiết Vinh chẳng có lời gì để nói.

Cả người Thái tử cũng không thoải mái, sau lại cảm thấy lúc này là thời cơ tốt nhất để đánh gục em vợ, liền cười cười vỗ vai hân, nói: “Nghe nói hôm qua người xuất môn vì biểu muội của mình, sao? Thích tiểu cô nương đó?”

Tiết Vinh lại một lần nữa bị Thái tử đâm trúng vết sẹo, đâm máu, vô cùng đau đớn.

Nhìn phản ứng của Tiết Vinh, Thái tử liền biết bản thân đoán đúng. hân vỗ ngực, nói: “Người nói với ta một chút xem người coi trọng cô nương nhà ai. Ta giúp người được không?”

Tiết Vinh liếc xéo Thái tử một cái. Tâm tư của hân xưa nay đơn thuần, tất nhiên sẽ không ăn giấu.

Thái tử thấy vậy, cảm thấy có chút quen tai, tính tế nghĩ một chút liền tỉnh ra. hân nhún vai, cong môi cười cười.

Sau đó đem tay phải nắm lại thành nắm đấm đặt bên mép họ một tiếng.

Vì lấy lòng tức phụ, giúp đỡ em vợ đi đào góc tường của Lục Tông, điều này thật không có đạo đức. Huống hồ, Lục Tông từ nhỏ đã để ý đến tức phụ của hắn, góc tường này quá rắn chắc. Hắn cũng đào không nổi a.

Hai người nhất thời không nói gì.

Thái tử dự định sẽ ở lại Trung dừng hầu phủ buổi sáng, nhưng sáng sớm, Hoàng Hậu đã phái Cẩm Y Vệ đến đây. Thái tử liếc mắt nhìn Nguyên Mậu, nắc nẻ “miệng xui xẻo”, lúc này không còn cách nào khác, liền vỗ mông chạy lấy người.

Mà một bên khác, sau khi Khương thị nói chuyện với Tiết Tranh, liền quyết định đưa nữ nhi đến Ninh Châu, cũng chính là Đường phủ, nhà của cô cô Tiết Tranh ở tạm nửa năm.

.

Sau khi việc hôn nhân của Khương Dự và Di An Quận Chúa được quyết định xong, Chu thị cố ý đi xem ngày hoàng đạo một chút, phát hiện nếu hai hài tử không thành thân trong tháng tám năm nay, thì phải chờ đến tháng sáu năm sau mới có ngày thích hợp.

Lần này Chu thị quả thực phát sầu.

Lúc mới đầu không cân nhắc qua Di An Quận Chúa, nhưng hôm nay tất cả đã định, tự nhiên nàng đã xem Di An Quận Chúa là con dâu. Hơn nữa càng nhìn càng thích. Di An Quận Chúa vì tránh hiềm nghi, mấy ngày nay vẫn chưa đến quý phủ thăm Khương Lệnh Uyển, ngược lại là Khương Lệnh Uyển vẫn thường xuyên đến phủ trưởng công chúa vấn an vị tâu tử này. Chu thị biết Di An Quận Chúa là người hiểu biết lễ nghi, lại càng muốn sớm cưới con dâu vào cửa. Dù sao thân thể Di An Quận Chúa không tốt, vào cửa sớm một chút, cũng sớm vì dòng dõi mà chuẩn bị.

Chu thị đem suy nghĩ của mình nói cho phu quân, ngày kế tiếp liền tự mình đến phủ trưởng công chúa một chuyến, nói rõ chuyện này, muốn để hai hài tử thành thân trong tháng tám.

Trưởng công chúa thương yêu nữ nhi, nuôi mười bốn năm, làm sao cam lòng để nữ nhi xuất giá? Nhưng hôm nay việc hôn nhân đã định, nàng nhìn nữ nhi mỗi ngày đều nở nụ cười tươi, thậm chí ngay cả đại phu cũng nói, mấy ngày nay, thân thể nữ nhi tốt lên rất nhanh, mỗi ngày cũng không phải uống thuốc nữa. Trưởng công chúa bình tĩnh, trong lòng cũng rất thỏa mãn với người con rể Khương Dự này. Thậm chí: Có tiền đồ hay không không quan trọng, nữ nhi yêu thích, đối tốt với nữ nhi, đó mới là quan trọng nhất.

Nhưng vừa nghe đến chuyện tháng tám đã thành hôn, Trưởng công chúa liền trầm mặt xuống.

Tuy rằng Hoắc Tam huynh đệ cũng đã tiếp nhận vị em rể này, nhưng nghe mẫu thân người ta nói muốn trong tháng tám đưa muội muội của bọn hắn đi, thực sự nhìn không được.

Hoắc phò mã vội vàng ngăn cản, sau đó vẻ mặt ôn hòa, nói: “Việc này... hay là chúng ta hỏi ý tứ Gia Nguyệt đi.”

Đối với ông thông gia thấu tình đạt lý này, Chu thị rất hài lòng, sau đó liền trở về nhà đợi tin tức tốt.

Ngày hôm sau, Trưởng công chúa đáp lời, đồng ý để nữ nhi cùng Khương Dự ngày 6 tháng 8 thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Edit: Mira, Kye

Beta: Twins

Ngày 6 tháng 8 hôm đó, trên dưới Vệ Quốc Công phủ giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Sáng sớm, Khương Lệnh Uyển nằm trên giường nhỏ mở mắt ra, nhớ tới hôm nay ca ca kết hôn, khóe miệng không nhịn được nâng lên. Kiếp trước ca ca kết hôn, cưới về lại là Chu Lâm Lang. Lúc đó nàng cùng ca ca cãi nhau một trận, tất nhiên một chút sắc mặt tốt cũng không cho. Cha mẹ càng như vậy, vốn bất mãn hôn sự này, nhưng có thể làm gì đây? Người cũng đã vào cửa, chỉ có thể miễn cưỡng vui vẻ tiếp nhận người con dâu này. Mà bây giờ, đối với hôn sự này cha mẹ, ca ca đều yêu thích, nàng cũng thích tính tình của Gia Nguyệt.

Khương Lệnh Uyển mặc một thân áo ngoài màu đỏ mang không khí vui mừng, trang sức hồ điệp, ngồi trước gương, tùy ý để Kim Kết trang điểm. Hôm nay là ngày vui của Đại công tử, Kim Kết tất nhiên là xuất thủ muốn giúp tiểu thư của mình thật xinh đẹp.

Lúc chọn son môi, mới hỏi: “Tiểu thư hôm nay muốn dùng son môi nào?”

Khương Lệnh Uyển cúi đầu, xem xét mấy hộp son tinh xảo trước mặt, không do dự, cầm hộp son vị anh đào mới chế vài ngày trước, “Lấy cái này đi.”

Hôm nay ca ca kết hôn, toàn gia Vinh Vương phủ nhất định sẽ đến.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu vâng về ngón tay, hơi nhủu mày. Nàng đã lâu chưa thấy Lục Tông, hai hay ba tháng gì đó.

Vì sự việc của Tô Lương Thần cùng Khương Lộc lần trước, nương không cho nàng xuất môn, lo nàng lại mặt dày lén lút chạy đi gặp Lục Tông, nói tới Tô Lương Thần, sau ngày đó, cũng đã đuổi về Tô gia. Chỉ là Tô Lương Thần đã là người của Khương Lộc, lại là thân ngoại tôn nữ của lão thái thái, chuyện này tất nhiên không dễ dàng bỏ qua. Đáng tiếc tính tình Khương Lộc cùng Nhị thúc nàng giống nhau như đúc, từ nhỏ phong lưu, trước đó mấy ngày còn xem Tô Lương Thần là bảo bối, bây giờ thì hay rồi, lại không muốn cưới nàng, chỉ cố hết sức thu nàng. Gia đình giàu có chú ý quy củ, hiện nay Khương Lộc chưa lập thê, tất nhiên không có đạo lý cưới vợ bé trước, là theo quyết định của lão thái thái để Tô Lương Thần chờ ở nhà họ Tô, chờ sau khi Khương Lộc kết hôn, mới dùng kiểu nhỏ theo thiên môn đưa nàng đón vào cửa.

Nàng mới dùng xong điểm tâm, Hữu nhi liền tới.

Hữu nhi trắng trẻo mập mạp, mặc một thân áo bào xanh ngọc, đầu nhỏ mang mũ quả dưa ngọc ngó cùng màu, tâm tình vô cùng tốt, mặt to đen kịt nhìn Khương Lệnh Uyển, thanh âm mềm mại nói: “Lục tỷ tỷ, chúng ta cùng đi coi tân nương tử đi. Mẫu thân nói tân nương tử xinh đẹp nhất.”

Lúc này còn sớm, tất nhiên không có nhanh như vậy đón tân nương tử vào cửa, nhưng Khương Lệnh Uyển thấy Hữu nhi hưng phấn dị thường, cũng cùng hắn đi ra ngoài. Tiểu hài tử xưa nay thích náo nhiệt, lúc trước Hữu nhi cũng từng đi ăn không ít tiệc rượu mừng, nhưng ở quý phủ mình, lại chưa từng làm qua việc vui, tất nhiên cảm thấy mới mẻ.

Đến trưa, Khương Dự mới đưa tân nương tử đi vào.

Khương Lệnh Uyển cùng Hữu nhi đứng ở ngoài cửa, nhìn ca ca mình một thân hi bào, cả người tinh thần thoải mái, khoe miệng mang theo ý cười, hai mắt sáng lấp lánh.

Ở Đại Chu, có một tập tục là tân nương tử sẽ ở dưới kiệu hoa bán hồng tiền*, dùng để xua tan tà khí.

*hồng tiền: mũ tên màu đỏ.

Kế tiếp là đi qua chậu than, bái đường...

Bên trên Cao đường*, Khương Bách nghiêng cùng Chu thị cười đến không ngậm được miệng. Chu thị nhìn con dâu này, thấy nàng tuy mặc một thân rườm rà dị thường, phượng quan hào hoa phú quý tinh xảo cùng khăn quàng qua vai, đáng vẻ vui mừng, thân thể con dâu nhỏ yếu, yếu đuối mong manh, khiến Chu thị thoáng lộ vẻ lo âu. Chu thị lại liếc nhìn con trai mình. Mấy tháng nay nhi tử đứng đứng đắn đắn làm việc, vì tức phụ, thật sự là thành thực hơn không ít. Chu thị tất nhiên lo lắng chuyện dòng dõi, nhưng hôm nay thấy nhi tử vui mừng như vậy, trong lòng cũng có thêm chút an ủi.

*Cao đường: theo google thì Cao đường là căn phòng chính của căn nhà, dùng để tôn kính cha mẹ, các bạn hay nghe Nhị bá cao đường trong mấy phim có lẽ cưới ó)))) cao đường tức là cha mẹ hoặc bề trên

Các cô nương Vệ Quốc Công phủ đều đứng một bên, ăn mặc vui mừng lại đẹp mắt, dung mạo xinh đẹp. Khương Lệnh Uyển quay đầu, nhìn Khương Lệnh Huệ cùng Khương Lệnh Đề bên cạnh, trong mắt lộ ra vui mừng cùng ước ao.

Bái đường xong, tân nương tử liền bị đưa vào động phòng.

Hôm nay Vệ Quốc Công phủ đông như trẩy hội, Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân không có khả năng quản nàng, lúc này mới nhắc váy đi tới tiền viện.

Vậy mà một đường đi tới tiền viện, liền tình cờ gặp toàn gia An Vương.

Khương Lệnh Uyển nhìn An Vương, Chu Quý Hành, còn có Chu Lâm Lang lâu rồi không gặp. Chu Lâm Lang xưa nay đoan trang hào phóng, bây giờ đang tuổi như hoa, một bộ váy mềm màu hồng phấn thêu hoa mai sáu cánh, đứng một chỗ ở đó, chỉ cần một bóng lưng, liền có thể hấp dẫn bước chân người khác. Nhưng nếu muốn so dung mạo, Khương Lệnh Uyển vẫn tự thấy có niềm tin.

Khương Lệnh Uyển theo bản năng nhìn chân Chu Lâm Lang một chút.

Mấy tháng trước Chu Lâm Lang không cẩn thận té gãy chân, lúc này nhìn đáng đi mềm mại, chắc không bị ảnh hưởng gì.

Lần trước An Vương đưa con trai tới cầu hôn, Khương Lệnh Uyển vẫn biết, bây giờ gặp, khó tránh khỏi có chút lúng túng, nhưng vẫn cực nhanh cong miệng cười: “Cậu, Hành biểu ca, Chu biểu tỷ.”

An Vương nhìn ngoại sinh nữ trước mặt, từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích, bây giờ thấy nàng trở mã xinh đẹp long lanh, càng ngày trong lòng càng tiếc nuối. Nhưng hắn biết ngoại sinh nữ đã định thân cùng Lục Tông, trong lòng cũng chỉ có thể chúc phúc. Ai kêu con trai hắn cùng tiểu cô nương nhà người ta không có duyên đây. An Vương ôn nhuận như ngọc, nhìn Khương Lệnh Uyển, nói: “Đề cậu nhìn xem nào, Xán Xán cao hơn không ít, sắp bằng Lâm Lang rồi.”

Nụ cười Khương Lệnh Uyển cứng đờ.

Câu này của An Vương cực tùy ý, nhưng vừa vặn chọc vào chỗ đau trong lòng nàng.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không thể cao bằng Chu Lâm Lang. Chu Lâm Lang cao gầy tinh tế, mà nàng so với cô nương gia cùng tuổi hơi lùn chút, có điều cũng may dáng người nàng tỉ lệ tốt, eo thon chân dài, cũng coi như có chút an ủi. Kiếp này, nàng dốc hết sức muốn cao hơn, nhưng cái này cứ như bị định sẵn rồi vậy, cố như thế nào, cũng chỉ chậm rãi cao lên. An Vương lúc này khen nàng cao hơn, nhưng nàng đứng trước mặt Chu Lâm Lang, vừa đủ kém nàng một cái đầu.

Editor: cùng cảnh ngộ với bà...không cao nổi...

Khương Lệnh Uyển khách khí chào hỏi, cũng không nói gì thêm, lúc này cũng chưa nhìn lại Chu Quý Hành lần nào.

Nhìn tiểu cô nương đi rồi, nhưng nhĩ tử mình như bị mất hồn, An Vương mới thở dài một tiếng, nhĩ tử nói: “Đừng nghĩ nhiều, chúng ta vào thôi.”

Giương mặt tuấn tú của Chu Quý Hành hơi u buồn, chậm rãi rũ mắt, lúc này mới gật đầu “Ân” một tiếng.

Chu Lâm Lang nghiêng đầu, nhìn Chu Quý Hành một chút, mày liễu hơi nhíu lên.

Tối hi tiện, Khương Lệnh Uyển hiếm khi uống được một chén trái cây nhỏ. Từ lượng nàng không tốt, hai gò má liền đỏ lên. Khương Lệnh Uyển đứng một bên nói: “Lục mươi mươi, từ lượng của mười thấp, tốt nhất đừng uống rượu.”

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười tươi: “Hôm nay ca ca thú tẩu tẩu, trong lòng mười rất vui.”

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu, nhìn Tạ Tinh Tinh ở bàn kế bên vẫn vui đầu uống rượu giải sầu, không khỏi lo lắng mấy phần. Hôm nay Vệ Quốc Công phủ cũng mời người nhà họ Tạ, Tạ Tinh Tinh và Tạ Trí Thanh đều đến. Chỉ là Tạ Tinh Tinh thường ngày hoạt bát đường như hôm nay tâm tình không được tốt, uống rượu liên tục, hai gò má đỏ phừng phừng. Nàng nhìn mà không yên lòng, lúc này mới đưa người đến sân phòng, muốn trò chuyện với Tạ Tinh Tinh.

Tuy nàng và Tạ Tinh Tinh không lui tới mật thiết, nhưng tính tình nàng ấy ngay thẳng, rất đáng để làm bằng hữu.

Hai người đi trên hành lang, Khương Lệnh Uyển thấy Tạ Tinh Tinh bước không vững, một tay liền đỡ lấy nàng: “Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Hai mắt Tạ Tinh Tinh mê mẩn, nghiêng đầu sững sờ nhìn Khương Lệnh Uyển, một lát sau mới khịt khịt mũi, âm thanh mang theo nước nớc: “Xán Xán...” nói, thân thể liền nhích lại gần.

Khương Lệnh Uyển không thích tiếp xúc, nhưng hiện nay nhìn dáng vẻ ấy của Tạ Tinh Tinh, cũng không cự tuyệt, chỉ vỗ về sống lưng nàng một chút, nói: “Làm sao? Ai bắt nạt người?” A, nàng không bắt nạt người khác cũng quá tốt rồi.

Hai mắt Tạ Tinh Tinh đắm lệt, viền mắt hồng hồng như con thỏ nhỏ, sau khi đứng vững lại, nhìn Khương Lệnh Uyển nói: “Ta định thân. Cuối năm phải lập gia đình.”

Ngạch...

Tất nhiên Khương Lệnh Uyển biết Tạ Tinh Tinh thích Chu Quý Hành, hơn nữa còn thích từ nhỏ. Bây giờ khóc rất khó chịu, vì biết người nàng phải gả cho không phải Chu Quý Hành. Khương Lệnh Uyển không biết an ủi ra sao, dù sao đứng ở lập trường của nàng cũng có chút lúng túng —— bởi vì Chu Quý Hành từng đã đến nhà nàng cầu thân. Mà Tạ Tinh Tinh thích Chu Quý Hành như vậy, khẳng định cũng biết được chuyện này.

Tạ Tinh Tinh thấy Khương Lệnh Uyển không nói gì, liền nói: “Ta biết Chu Quý Hành từng đến Vệ Quốc Công phủ cầu thân, cũng biết từ nhỏ hẳn đã thích người... Nhưng ta không hận người.” Nàng làm sao hận? Chu Quý Hành thích Xán Xán, có điều chỉ là đơn phương mà thôi. Tuy hai người là biểu huynh muội, nhưng nàng biết Xán Xán vẫn giữ khoảng cách với Chu Quý Hành, quan hệ xa cách. Ngược lại là nàng, thường kiếm cớ đến An Vương phủ trò chuyện với Chu Lâm Lang, nghĩ biện pháp “ngẫu nhiên gặp” Chu Quý Hành, nhưng người ta căn bản không để nàng trong lòng. Bản thân nàng không cố gắng, có thể hận ai đây?

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Vậy người định thân với người là...”

Tạ Tinh Tinh bĩu môi, một mặt ghét bỏ: “Tên ‘Tổng Giai’ gì đó, ta chỉ mới gặp qua hai lần thôi. Nhưng tổ phụ và cha ta đều rất thương thức hắn, liền không thêm đề ý đến ý kiến của ta mà định luôn việc hôn nhân.”

Tổng Giai.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy cái tên này thật quen tai, sau đó đôi mắt sáng ngời, đã biết đây là người phương nào.

Quan trạng nguyên khóa này là Tạ Trí Thanh, mà Tổng Giai, là Quan trạng nguyên khóa trước.

Gia thế Tổng Giai không hiển hách như Tạ gia, chỉ là dòng dõi thư hương bình thường, tổ tiên từng hai lần làm Trạng nguyên, làm quan, nhưng sau này nam nhân Tổng gia không hăng hái, cũng dần dần suy yếu đi. Đến đời Tổng Giai, mới có giấu hiệu âm lên. Tấn thành không thiếu những công tử thế gia

quyền quý, Tống Giai này cũng không có gì quá xuất sắc, chỉ có ở thời điểm đầu Trang nguyên, mới gây nên một náo động nhỏ, mà bây giờ hắn đang ở Hàn Lâm viện, đúng là không có động tĩnh gì. Tống Giai làm việc khiêm tốn, mấy năm qua Tấn thành lại xuất hiện nhân tài tầng tầng lớp lớp, thí dụ như Lục Tông, Tạ Trí Thanh, tất nhiên là có ít người để ý đến hắn.

Nhưng kiếp trước Lục Tông đã nói với nàng, Tống Giai là một trụ cột tài năng.

Hồi đó Thái tử vừa kế vị, địa vị bất ổn, trong số nhân tài trọng dụng có Tống Giai. Vẫn là Lục Tông trước mặt Thái tử nhắc đến hắn. Tống Giai là người có ân tất báo, sau này trở thành bạn tốt với Lục Tông, một văn một võ, trợ giúp Thái tử đứng vững gót chân.

Kiếp trước tuy nàng không quá quan tâm đến Tạ Tinh Tinh, nhưng cũng biết người nàng gả cho chính là Tống Giai. Tống Giai lớn hơn Tạ Tinh Tinh bảy tuổi, là người biết yêu thương người khác, sau khi hai người thành thân, phu thê ân ái, rất nhanh Tạ Tinh Tinh sinh được một đứa con trai mập mạp, một nhà ba người trải qua những tháng ngày hạnh phúc.

Tấn thành không ít người ao ước được như Tạ Tinh Tinh——tổ phụ là Trang nguyên, ca ca là Trang nguyên, gả cho phu quân cũng là Trang nguyên. Hơn nữa đứa con trai mập mạp của Tạ Tinh Tinh từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, đã gặp qua sẽ không quên, rất có thể vượt qua cả cha cùng cậu, cũng là một tiểu thần đồng, Trang nguyên tài năng.

Hai kiếp, mặc dù mọi chuyện xảy ra có chút sai lệch, nhưng cơ bản cũng không thay đổi.

Tạ Tinh Tinh thích Chu Quý Hành, nhưng Chu Quý Hành đối với nàng vô tâm, có lẽ Tống Giai này, mới là phu quân của nàng.

Khương Lệnh Uyển an ủi: “Tống Giai người này, gia thế trong sạch, tài hoa hơn người, hơn nữa có lòng cầu tiến, nghe nói dung mạo hắn rất xuất chúng lại quân tử khiêm tốn. Tổ phụ ngươi và cha ngươi xưa nay đều rất thương ngươi, thay ngươi chọn rể, tất nhiên là phải đánh bóng con mắt. Nếu hai người bọn họ chọn Tống Giai, tất nhiên có đạo lý của họ. Người cứ vậy thanh thản ổn định đợi gả đi.”

Tạ Tinh Tinh về mặt đưa đám: “Ngay cả người cũng nói như vậy... Cái lão nam nhân kia, ta mới không thích đây.”

Lớn tuổi hơn một chút, mới biết đau lòng người a.

Có điều lời này Khương Lệnh Uyển sẽ không nói ra, dù sao cũng không phải lời mà tiểu cô nương nên nói, nàng chỉ nói: “Tuy Tống Giai hơi lớn tuổi một chút, nhưng không có những thói hư tật xấu như những vị công tử mới lớn ở Tấn thành, ta cũng rất thương thích hắn.”

Tạ Tinh Tinh nâng mắt, về mặt vô cùng nghi hoặc: “Sao người biết rõ ràng như vậy?”

Khương Lệnh Uyển nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào, cười cười giải thích: “Ở thư phòng ca ca ta có mấy tập của hắn. Ca ca ra khen Tống Giai không dứt miệng, ta nghe rất nhiều, tất nhiên quen tai.”

Lần này Tạ Tinh Tinh tròn to mắt, lẩm bẩm nói: “Hắn... thật sự tốt như vậy sao?” Nàng tiếp xúc với Tống Giai kia rất ít. Có một lần là khi còn bé, hồi đó nàng mới bốn tuổi, thấy hắn mặc một thân áo choàng hơi cũ, về mặt kiêu căng, không thích nói chuyện, giống như người câm. Nàng còn tưởng hắn là kẻ nào phương xa túng quẫn đến đây cạy nhờ, tất nhiên có chút xem thường, còn mắng hắn là tiểu tử nghèo.

Nhưng Tạ Tinh Tinh cũng hiểu được, Tống Giai này nàng nhất định phải gả. Bây giờ nghe Khương Lệnh Uyển khen như thế, trong lòng nàng cũng thoải mái hơn chút, dường như Tống Giai kia cũng không gay go như vậy.

nói chuyện một lúc, nha hoàn Tạ Tinh Tinh liền tìm tới, Khương Lệnh Uyển nhìn Tạ Tinh Tinh được nha hoàn đỡ đi rồi, lúc này mới cong cong môi, rồi lại cúi đầu thờ dài.

Nàng định trở về.

Quay người lại, đã thấy bên cạnh bồn hoa bên ngoài, một người lẳng lặng đứng ở đó.

Ánh trăng sáng tỏ, càng làm cho hắn trở nên ngọc thụ lâm phong, thanh phong nhả nguyệt.

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười, trong mắt tràn đầy đều là hắn, nhìn bốn phía không người, lúc này mới nhắc lần váy giẫm lên chỗ hàng rào bảo hộ hành lang, thanh âm trong veo kêu một tiếng “Tống biểu ca”, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

Dù Lục Tông là người gặp nạn không biến sắc, cũng có chút sợ rồi.

hắn nhất thời đổi sắc mặt, hai ba bước liền tiếp lấy người.

Khương Lệnh Uyển vững vàng nhào vào ngực hắn, cười tùm tùm ôm lấy cổ Lục Tông nghiêng đầu nhìn hắn, mềm mại oán giận nói: “Đến rồi sao không lên tiếng a?”

Mới vừa rồi, rõ ràng đã đứng yên thật lâu.

Cánh tay Lục Tông xiết chặt, sau mới nói: “Lần sau đừng như vậy.”

Khương Lệnh Uyển nhìn mặt Lục Tông, thấy có chút đen, lúc này mới biết nghe lời nói: “Ồ...” Sau lại giơ tay gãi mặt hắn: “Nhưng muội thấy huynh rất

hài lòng nha. Chúng ta đã hai, ba tháng không gặp nhau.” Hơn nữa nàng hiểu thân thủ Lục Tông, ngần ấy khoảng cách, hẳn tuyệt đối có thể tiếp được nàng, không dễ dàng té.

Lúc này các đại gia hỏa đều ở tiền viện chính náo nhiệt ăn cưới, nơi này đúng là yên lặng, Khương Lệnh Uyển dựa vào ngực hắn, thực sự không nở buong tay. Nàng cũng không biết tại sao, kiếp trước thân mật như vậy nhưng nàng đều chưa bao giờ có cảm giác này với Lục Tông. Bây giờ nhìn hắn, cả trái tim đều đập thành thịch, hưng phấn dị thường. Nàng ngửi mùi trên người Lục Tông, nhỏ giọng hỏi: “Tông biểu ca uống rượu?”

Lục Tông cúi đầu nhìn nàng.

hắn xác thực uống nhiều rượu. Hôm nay nhìn Khương Dụ mặc hi bảo, bị mọi người chúc rượu, nhưng lại nở nụ cười, hẳn hầu như có thể tưởng tượng đến một ngày kia hắn kết hôn, tất nhiên cũng là cảnh tượng lần này. Lục Tông xoa xoa đầu nàng, trong lòng có chút rầu rĩ, lồng ngực bị hai đám mềm mại đè ép, nhất thời có chút tâm viên ý mãn*.

*tâm viên ý mãn: có sự thay đổi biến động trong lòng và trở nên không kiểm soát được)))) tội anh ghê

hắn nỗ lực bình tĩnh, lúc này mới thả nàng ra, đáp lại: “Mấy chén mà thôi.”

Nam nhân mà, làm sao có chuyện không uống rượu? Có điều Khương Lệnh Uyển vẫn yên tâm với Lục Tông, hơn nữa Lục Tông tửu lượng không tồi, lại là người biết đúng mực, rất hiếm khi say.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hôm nay trăng tuy không đặc biệt tròn, nhưng bầu trời đầy sao, óng ánh chói mắt. Lục Tông theo ánh mắt nàng nhìn lại, nghĩ một chút, mới cầm tay nàng: “Ta dẫn nàng đi ngắm sao.”

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, thấy hắn một mặt nghiêm túc, liền gật đầu nói: “Được.”

Đằng trước náo nhiệt bao nhiêu, nơi này yên tĩnh bấy nhiêu. Khương Lệnh Uyển đi theo sau Lục Tông, sau đó mới biết thì ra Lục Tông muốn dẫn nàng lên nóc nhà. Nàng là người sợ chết, có chút do dự, nhưng nhìn Lục Tông như vậy, cũng sẽ không sợ. Nàng nắm nhòai trên lưng Lục Tông, tùy ý hắn công mình đi tới.

Lên nóc nhà, hắn mới nắm tay nàng, đạp trên ngói lưu ly, cẩn thận từng li từng tí, bước từng bước đi tới.

đi được một nửa, Lục Tông bỗng nhiên buông lỏng tay. Khương Lệnh Uyển không kịp ứng phó, sợ đến run chân, vội đuối đến ôm chặt lấy eo hắn, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Lục Tông...” khôngnên dọa người như vậy.

Lục Tông buông tay chỉ là nháy mắt, sau đó liền vững vàng ôm nàng, thấy nàng sợ sệt, liền ôm chặt hơn, mới nói: “Bây giờ biết rõ cảm thụ của ta vừa rồi chưa?”

Khương Lệnh Uyển sững sờ, thế mới biết hắn còn tính toán lắm, vội ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.” Nàng thức thời bỏ sung, “...Lần sau ta cũng không dám nữa.”

Lục Tông mang theo nàng, lúc này mới ngồi xuống.

hắn ôm nàng vào ngực, ôm nàng từ phía sau.

Khương Lệnh Uyển cọ cọ cánh tay hắn, còn có chút sợ hãi không thôi, sau đó lại có chút tức giận, im lặng không nói tiếng nào. Lục Tông lúc này mới nhận ra nàng khác thường, biết nàng đại khái là giận, nhưng tính tình nàng thực sự quá bướng bỉnh, khiến hắn không có cách nào yên tâm.

Lục Tông hỏi: “Nàng sao lại biết Tông Giai?” Tông Giai ở Hàn Lâm viện không có danh tiếng gì, mà nàng là một tiểu cô nương chưa lấy chồng, hiểu rõ Tông Giai như vậy...tán thưởng như vậy.

Khương Lệnh Uyển chép miệng, biết nàng vừa rồi nói chuyện cùng Tạ Tinh Tinh, hẳn cũng nghe được. Chỉ là cách nói cùng Tạ Tinh Tinh kia, trước mặt Lục Tông hoàn toàn không có tác dụng, nếu không Lục Tông cũng không hỏi lại. Nàng biết Lục Tông là một bình dấm chua, nhưng lúc này trong lòng nàng tức không chịu nổi, cũng có ý chọc tức hắn một chút, cũng chưa mở miệng nói chuyện.

một lúc không nghe thấy nàng mở miệng, Lục Tông mới giơ tay, thoáng nghiêng mặt nàng, ngón tay nhẹ vuốt ve.

Thấy hai mắt Lục Tông thâm thúy, so với ngôi sao phía sau hắn còn muốn sáng hơn, Khương Lệnh Uyển có chút nóng mặt, rử rử lông mi, lúc này mới ngưng ngưng cúi đầu. Vậy mà vừa lúc nàng muốn cúi đầu, Lục Tông liền hôn tới, đôi môi chặt chẽ vững vàng che trên môi nàng. Ban đầu chỉ hôn nhẹ vài cái, nhưng sau lại hôn không tha, đại khái là cảm thấy son môi nàng ăn ngon, như hải tử tham ăn, chậm rãi liền thâm nhập vào.

Nàng thương hắn, lúc này trong đầu nào còn có tức giận cái gì? Chỉ ngước đầu, tay không nhịn được vòng lấy cổ hắn, hé miệng cắn lên môi hắn một cái.

Editor: chị thật mê trai. ...

Hôn xong, Lục Tông mới thở hắt hắt, ngực phập phồng kịch liệt, nàng đỏ mặt tựa trong lồng ngực hắn, có thể nghe rõ ràng thanh âm phũ phũ trong ngực hắn.

Hai người ngồi trên nóc nhà, phía trước là hai cây bạch thụ cực cao, vừa vặn ngăn trở thân hình hai người bọn họ. Nơi này vị trí rất tốt, rất xa, có thể xuyên qua khe hở nhìn thấy tiền viện với cảnh tượng ăn cưới náo nhiệt, nhưng sẽ không bị người phát hiện.

Chỉ là với Khương Lệnh Uyển mà nói, ở chỗ này hôn môi cùng Lục Tông, cùng trước mặt mọi người không có gì khác biệt, thực sự quá ngượng ngùng.

Mà bây giờ, nàng có thể cảm nhận rõ rệt nơi nào đó trên người Lục Tông sinh cơ bừng bừng, thủ thế chờ đợi.

Khương Lệnh Uyển trong lòng đã không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, tất nhiên biết chuyện tình yêu nam nữ kia, chú ý chính là tình thú. Một ít công tử gia đình giàu có, hành phòng có chút sở thích kỳ quái, ví dụ như thích có người ở một bên xem, hoặc yêu thích dùng một ít đạo cụ... Khương Lệnh Uyển cũng vui mừng, Lục Tông không có nhiều sở thích như vậy, chỉ là mỗi lần đều thích làm nàng khóc, sau đó sẽ dỗ nàng, tới tới lui lui, làm không biết mệt.

Kỳ thực, Lục Tông đã sắp hai mươi, theo lý thuyết một nam tử kiện toàn như thế, có nhu cầu là chuyện bình thường nhất. Chỉ là nàng biết Lục Tông thật biết điều, vì nàng thủ thân như ngọc, xưa nay sẽ không làm bừa. Còn giải quyết thế nào, nàng không nhận được tương tượng cảnh tượng kia, nhất thời càng nóng mặt.

Quá ngượng ngùng.

Lúc này Lục Tông tất nhiên không dễ chịu, nhưng thực sự không muốn buông ra.

hắn uống rượu, “ôn hương nhuyễn ngọc” trong ngực, nếu không nổi lên tâm tư, thật không còn gì để nói. Mà bản năng phản ứng, càng nói cho hắn biết có bao nhiêu suy nghĩ. Hai người đến gần như thế, khẳng định cảm giác được, lúc này mới xấu hổ không nói lời nào. May là nàng không tức giận.

Lỗi tai Lục Tông nóng lên, hôn trán nàng một cái, giọng nói khàn khàn: “Xán Xán...”

Đầu nhỏ Khương Lệnh Uyển rút lại, trực tiếp giả ngu.

Khỏe miệng Lục Tông cong cong, cúi người dựa vào trán nàng, thổi ra nhiệt khí nóng hổi lên mặt nàng. Nhiệt độ trên người nam nhân nóng hơn cô nương gia một chút, thêm nữa hai người vừa rồi mới thân thiết quá, Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy hơi thổi trên mặt nàng thật rất.

Nàng ngẩng đầu lên, chớp mũi không cẩn thận đụng tới hôn, bốn mắt nhìn nhau.

Phía sau hắn là khoảng không mênh mông, nhưng trong mắt hắn cũng chỉ có nàng.

Gió đêm khẽ thổi, lá cây sà sạt vang, thời gian dường như bất động.

Đôi mắt Lục Tông mê hoặc, Khương Lệnh Uyển cảm giác mình như sắp bị một quái thú thúc dục dồn một tiểu nữ oa, nhưng vị quái thú thúc dục này quả thật quá vô hại, làm nàng không có cách nào phòng bị. Nàng đỏ mặt, đánh bạo khẽ ngẩng đầu, lại gần hôn lên sống mũi anh tuấn. Ánh mắt Lục Tông ngưng lại, lúc này mới không kiêng dè một chút nào nữa, dùng sức cuốn nàng lại, mạnh mẽ hôn lên.

...

Lúc dừng lại, Khương Lệnh Uyển đỏ mặt, nóng đến không còn gì để nói.

Nàng vội vàng rút tay khỏi Lục Tông, sửa sang lại lần vẩy nhăn nheo, biểu hiện không tự nhiên nói: “Muội... Muội về trước.”

nói xong, liền chạy đi.

Lục Tông thấy nàng chạy trốn nhanh, chợt thấy buồn cười. Nhưng nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, cũng không nhận được bên tai nóng lên. Hắn lẳng lặng đứng hồi lâu, gió lạnh từng cơn thổi vào người, mới dần thổi tan khô nóng.

Khương Lệnh Uyển chạy một đường dọc theo hành lang. Trở về Ngọc Kỳ viện, liền lập tức nhào lên giường, hắt đệm chăn cuộn mình thành một đoàn.

Hồi lâu, mới từ trong chăn lộ ra một cái đầu nhỏ lạnh lợi.

Khương Lệnh Uyển mở to đôi mắt đầy hơi nước, thở hồng hộc, sau đó chậm rãi đưa tay đến chớp mũi người một cái.

Ngửi mùi vị này, lại nhớ đến vẻ mặt và thanh âm của Lục Tông lúc này, trên mặt Khương Lệnh Uyển như bị thiêu đốt, cảm thấy đêm nay mình điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhà kế bên có Soái ca

Beta: Twins

Trở về Vinh Vương phủ, Đỗ Ngôn lại đưa mắt liếc nhìn Lục Tông

Lục Tông tay phải nắm lại đặt bên môi, sắc mặt không tự nhiên ho nhẹ một tiếng, sau mới lạnh nhạt nói: “Nhìn ta làm gì?”

Đỗ Ngôn dương môi lên, nói: “Chẳng qua là cảm thấy...Hôm nay Thế tử gia hình như tâm trạng cực kì tốt, tiểu nhân nhìn một chút, tất nhiên cũng hài lòng theo.” Nhắc tới nguyên nhân, Đỗ Ngôn tất nhiên là hiểu được. Hôm nay Đại công tử Vệ Quốc Công phủ đại hôn, Thế tử gia hai ba tháng không thấy Khương Lục tiểu thư, đương nhiên đây là cơ hội tốt. Trong lần khởi hành trước, định đi gặp Khương Lục tiểu thư, cho nên tâm tình mới tốt như vậy. Đỗ Ngôn thầm nghĩ cái Khương Lục tiểu thư kia thông minh sáng suốt lại mỹ mạo xinh đẹp, có bản lĩnh để Thế tử gia lạnh nhạt như băng lộ ra nụ cười như chàng trai mới lớn, cũng thật là quá ghê gớm

Dưới ánh nến lăm nổi bật, ngũ quan lạnh lùng của Lục Tông đúng là có vẻ hiền hòa lên, nhiều hơn mấy phần bình dị gần gũi.

hắn bỗng nhiên nhú mày, lạnh nhạt nói: “đi xuống đi.”

Đỗ Ngôn lúc này mới hành lễ lui ra.

Lục Tông đột nhiên nhú lại lông mày, nghĩ tới cử chỉ vừa rồi, xác thực cảm thấy hơi quá rồi.

nói chung là hôm nay nhìn Khương Dụ đường làm quan mở rộng, hẳn lần đầu tiên ganh tị với người khác, sau lại uống chút rượu, thêm nữa hồi lâu không thấy nàng, lúc này mới có chút mất khống chế. Chỉ là, hẳn chưa bao giờ trải nghiệm quá vui thích, thật là vào thời khắc ấy, hẳn muốn tiến thêm một bước, chân chính cùng nàng thân cận.

Có điều... Hình như dọa đến nàng.

Lục Tông nghĩ ngày thường tiểu cô nương chủ động, lúc đó khuôn mặt tươi cười đỏ đến mức nhò máu, lúc đầu, càng cảm giác mình hoang đường, dạy hư nàng mất rồi.

Lục Tông nghĩ, nhất thời cả người khô nóng, lúc này mới bỗng nhiên đứng dậy, đi tịnh thất tắm rửa.

Buổi sáng sớm ngày kế, hai vợ chồng nhỏ Khương Dụ đi chỗ lão thái thái thỉnh an.

Khương Bách Nghiêu cùng Chu thị đều ở đó.

Khương Lệnh Uyển cũng mỉm cười đứng bên cạnh Chu thị.

Chu thị tinh tế đánh giá khuôn mặt tươi cười này của nữ nhi, ân cần hỏi han: “Đêm qua ngủ không ngon?”

Khương Lệnh Uyển tâm trạng “hồi hộp”, nhìn mẫu thân của mình một chút, sau chột dạ dịch mắt ra, giải thích: “Có lẽ là ca ca kết hôn, ta thật là vui, cho nên mới...”

Chu thị biết huynh muội hai người tình cảm vô cùng tốt, cũng không có nhiều hoài nghi, chỉ nói: “Dùng ngọc thiện xong nghỉ ngơi thật tốt.”

Khương Lệnh Uyển thấy mẫu thân vẫn chưa hoài nghi gì, lúc này mới gật gù: “Vâng, nữ nhi biết rồi.”

Hôm nay Khương Dụ ăn mặc một thân cẩm bào bằng lụa hoa màu xanh ngọc bảo. Người thành thân rồi đến cùng không giống nhau, sống lưng ưỡn đến mức thẳng tắp, dường như lập tức thành nam tử hán khai thiên lập địa, có sức mạnh che chở người nhà. Khương Dụ ngẩng cao đầu, Di An quận chúa tuy là tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp, có điều bây giờ đã là từ tiểu cô nương biến thành phụ nhân, tóc toàn bộ búi lên, chải thành lăng hươu kế, trên tóc mang lăng hoa điểm thủy nạm hồng ngọc cùng một cây trâm cài song hỷ mạ vàng, mặc trên người áo ngoài màu đỏ thắm hoa văn như ý. Mặc đồ này, cùng với lúc chưa lấy chồng đơn giản tố tịnh tuyệt nhiên không giống.

Di An quận chúa là một mỹ nhân tĩnh lặng, nếu chịu khó nhìn, như hiện nay ăn mặc màu sắc tươi đẹp chút, so với thường ngày nhiều hơn mấy phần long lanh phần phấn. Thêm nữa hôm nay khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào có tinh thần, không chút nào giống lời đồn đại bệnh trạng suy nhược, chỉ khiến người ta cảm thấy là nữ tử tính tình dịu dàng thôi.

Khương Dụ nắm thật chặt tay vợ, không nỡ buông ra. Di An quận chúa bị nhìn đến đỏ mặt, muốn rút tay trở về, lại bị Khương Dụ cầm thật chặt. Nàng da mặt mỏng, tự nhiên chỉ có thể đỏ mặt im lặng không lên tiếng.

Khương Lệnh Uyển nhìn bộ dạng ngọc nữ của ca ca mình, ngậm cười: Túc phụ này đã thú về, chẳng lẽ còn sợ chạy hay sao?

Lão thái thái không chút biến sắc đánh giá một phen. Nhìn hai vợ chồng nhỏ như keo sơn, đứng chung một chỗ cũng thật xứng đôi. Chỉ là thân thể cháu dâu này, xác thực có chút yếu, thân thể mảnh mai, gió vừa lay cũng bị thổi đi, nhưng sắc khí hiện tại ngược lại không tệ.

Hai vợ chồng nhỏ muốn kính trà, một bên nha hoàn mau chóng đặt bô đoàn lót trên đất. Di An quận chúa bụng trà, nhìn Khương Bách Nghiêu, lúc này mới theo Khương Dụ một đạo tiếng gọi: “Phụ thân, mẫu thân.”

Khương bách Nghiêu cùng Chu thị nhìn nhau nở nụ cười, nói, “Hài tử ngoan”. Lúc này mới uống một thóp, đem tiền li xì chuẩn bị kĩ càng đưa cho hai vợ chồng.

Lúc đứng dậy, Khương Dụ theo bản năng đỡ thế tử. Nguyên là nam tử hán lâm liệt, đau lòng đến tức phụ, đúng là ra dáng. Di An quận chúa nhất nhất thình an qua trường bồi trong nhà, sau nhìn về phía đệ đệ muội muội khác trong phủ, đem lễ vật chuẩn bị kĩ càng đưa lên.

Di An quận chúa là một người có tâm, mỗi loại lễ vật đều tỉ mỉ chọn qua, đưa đến vừa đúng ý. Khương Lệnh Uyển tiếp nhận vòng tay “Đương chi bạch ngọc” trong tay Di An quận chúa, điềm tĩnh nói: “Cảm ơn tẩu tẩu.”

một tiếng “tẩu tẩu”, lại một lần nữa khiến Di An quận chúa đỏ mặt.

Cho tới mấy vị khác, Khương Lệnh Huệ được một cái tấn sai kim thoa khảm bảo mẫu đơn, mà Khương Lệnh Đề nhận được một bộ điều khảm trân châu ngọc bích. Khương Lệnh Huệ cảm thấy đại tẩu tẩu xuất thân cao quý, sợ cũng là một bộ tính tình nuông chiều, tâm trạng không nhiều lắm hảo cảm, bây giờ thấy nàng ra tay xa hoa như vậy, mà kim thoa trùng hợp đúng tâm ý nàng, tất nhiên là cười đến xán lạn, vui mừng kêu một tiếng “Đại tẩu”, sau đó vui vẻ nhận lấy kim thoa.

Lễ vật cho Hữu Nhi là một cái mặt dây chuyền Điện Ngọc Tỳ Hưu, Khương Lệnh Uyển giúp hắn đem mặt dây chuyền đeo lên cổ. Hữu Nhi giờ bàn tay nhỏ lên sờ sờ, xem xét nhìn, sau đó gương mặt, một đôi mắt to đen lay lay nhìn Di An quận chúa: “Đa tạ tẩu tẩu, Hữu Nhi rất yêu thích.”

Hữu Nhi quá đáng yêu, lại được Diêu thị dạy dỗ vô cùng tốt, Di An quận chúa nhìn không được nặn nặn thịt trên mặt hắn.

Thình an xong, hai vợ chồng nhỏ liền trở về Phẩm Trúc hiên.

Khương Lệnh Uyển thấy ca ca của mình đối với tẩu tẩu thật là dính người, bất giác có chút buồn cười. Sau đi Phẩm Trúc hiên, cùng tẩu tẩu nói chuyện tâm sự, nói một chút sự tình trong phủ. Khương Lệnh Uyển từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nói: “Tẩu tẩu hôm nay khí sắc thật tốt.”

Khương Lệnh Uyển là người từng trải, hiểu được nữ tử cần sự thoải mái của nam nhân. Hôm nay thấy ca ca đau lòng tức phụ như vậy, đem qua động phòng hoa chúc, tất nhiên là không miễn được một phen triền miên. Bây giờ vị tiểu tẩu tẩu của nàng, như là kiều hoa bị nước mưa tưới, rục rờ đáng yêu.

Di An quận chúa nghe xong, tất nhiên là nhớ đến tình cảnh tối hôm qua làm người ta mặt đỏ tim đập, khó tránh khỏi then thùng.

Lúc trước nàng còn lo lắng, sau khi lập gia đình không biết nên làm sao cùng nhà chồng ở chung, bây giờ nhìn tiểu cô tử, tâm trạng cũng mở rộng mấy phần, nàng nói: “Mấy tháng này xác thực khá hơn nhiều.”

Khương Lệnh Uyển nháy mắt mấy cái: “nói chung là người gặp việc vui tính thần thoải mái. Xem ra ca ca tâm tâm niệm niệm muốn sớm một chút lấy tẩu tẩu, cũng là một chuyện tốt đấy.” hiện nay Di An quận chúa tuy là tẩu tẩu nàng, nhưng hai cô gái ở chung, càng như hảo tử muội, nàng ngồi sát vào chút, nói: “Ca ca đối với người tốt không? Nếu sau ca ca bắt nạt người, người cứ việc nói cho ta, chúng ta đồng thời trừng trị hắn.”

Di An quận chúa vội nói: “Ca ca muội đối với ta rất tốt.” Nhìn tuy là chàng trai nhỏ, nhưng đối với nàng là cẩn thận từng li từng tí một, khá là tỉ mỉ, đúng là làm cho nàng ngoài ý muốn.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười, hai con mắt mười phần linh khí: “Nhanh như vậy liền bảo vệ, xem ra ca ca ta thật là lấy một tẩu tẩu tốt.”

Khương Lệnh Uyển lại cùng nàng nói một chút sự tình trong phủ, sau đó Khương Dụ đi vào.

Khương Lệnh Uyển thấy đôi mắt ca ca trừng trừng nhìn chằm chằm tẩu tẩu mình, làm sao đều nhìn không đủ. Nàng biết hai vợ chồng nhỏ chính là nhiệt tình, cũng không quá rầy, thức thời tự mình trở về Ngọc Bích viện.

Ở sân sau, Sơn Trà cười nhẹ đi tới, nói: “Lục tiểu thư, Vinh thế tử vừa mới đưa tới vài con cua lớn, cái đầu nó lớn như vậy...” Sơn Trà khua tay nhất thời khuếch đại, “Mùa này thích hợp nhất là ăn cua, Lục tiểu thư lại thích ăn, bây giờ là hấp hay là xào? Nó tỷ sẽ nói một tiếng cho nữ đầu bếp.”

Hôm qua chiếm tiện nghi lớn của nàng như vậy, hôm nay liền phái mang cho nàng mấy con cua, buồn bán này không khỏi cũng có chút có lời chứ?

Khương Lệnh Uyển trong lòng càng nghĩ càng phiền não, tối hôm qua không biết được mình có phải là hỏng não, bị hắn dỗ dành, vài câu mềm mỏng, liền...liền cho hắn. Mặc dù nói đời trước hai người bọn họ làm năm năm phụ thê, đừng nói là chuyện như vậy, coi như là hán cống, cũng không có gì ghê gớm. Nhưng bây giờ nàng lại trở lại một lần nữa, an an ổn ổn trưởng thành đến mười ba tuổi, hiện nay cùng hắn định thân, nhưng còn là một tiểu cô nương ngây ngô hồ hồ, hắn làm sao có thể dụ dỗ nàng như thế làm chuyện xấu? Nhìn thì một người quân tử, bản chất chính là cái đồ xấu xa.

Ai hiếm có, yêu thích mấy con cua của hắn!

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu Sơn Trà, chớp chớp mắt to long lanh nước, nói: “thật sự có lớn như vậy?”

Son Trà gật gù, nói: “Đương nhiên, nô tỳ có khi nào đã lừa gạt Lục tiểu thư, con của kia vô cùng tốt, ước tính cũng mềm và tươi mới, màu mỡ vàng rất đẹp, nghĩ đến Vinh Thế tử nhất định bỏ ra một phen tâm tư.”

Khương Lệnh Uyển xác thực thích ăn cua, chỉ là chuyện này nàng chưa bao giờ nói với Lục Tông, nghĩ đến hấn đánh bậy đánh bạ cũng đâm trúng ý muốn trong lòng nàng.

Bây giờ chính là tháng tám, đều nói là “Gió thu đến, chân cua dương; hoa cúc nở, mùi cua đến”, cua mùa thu là nữ vị khó bỏ qua nhất. Thịt bắp đùi của con cua, tia thịt ngắn tinh tế, vị cùng ốc khô; thịt chân nhỏ, tia trường mềm mại, đẹp như cá bạc; thịt thân cua, trắng nõn óng ánh, hơn hẳn cá bạch...Khương Lệnh Uyển nghĩ một chút, nói: “Hấp đi.”

Cách làm con cua ngon nhất là hấp, tất nhiên là tốt nhất.

Son Trà tuân lệnh,vội vàng nói: “Vậy nô tì đi nhà bếp.”

Khương Lệnh Uyển hai tay chống cằm, nghĩ đến cái đồ xấu xa Lục Tông kia, trong lòng âm thầm mắng một câu: Nếu hôm nay hấn đưa tới con cua cũng không ăn, chẳng phải là thiệt thòi lớn rồi sao?

Đào mắt cũng sắp đến Trung thu.

Vệ Quốc Công phủ xưa nay có thói quen trước Trung thu mấy ngày sẽ đi Trương nguyên tự bái phạt, năm nay cháu trai trưởng lấy vợ, càng nên đi bái Bô Tát, hi vọng Bô Tát phù hộ tôn tức sớm mang thai hài tử, vì Vệ Quốc Công phủ khai chi tán diệt.

Xe ngựa đến giữa sườn núi, phía trên là thêm đá cần đi bộ.

Lão thái thái được Lý ma ma nâng xuống xe ngựa, Di An quận chúa bước xuống sau, vội vàng đỡ lấy lão thái thái, nói : “Lão tổ tông, để tôn tức đỡ người đi.”

Lão thái thái nghiêng đầu, nhìn tôn tức khuôn mặt cười tươi rói hiện ra vẻ hồng hào. Tuy nói quận chúa quen sống trong nhung lụa, nhưng xác thực tính tình này được người ta yêu thích. Lúc trước lão thái thái ngàn lần vạn lần không đồng ý, để cháu trai trưởng lấy vợ thân thể suy nhược, con nối dõi khó khăn, quá mức như trò đùa.

Chỉ là mấy ngày nay, cháu dâu này mỗi ngày thần hồn định tĩnh, so với cháu trai kia ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn nhiều. Lão thái thái không có cách nào không hài lòng. Chỉ suy nghĩ Bô Tát có thể phù hộ Vệ Quốc Công phủ, để hai vợ chồng nhỏ ăn ái mỹ mãn, nhiều tử nhiều tôn.

Chu thị nhìn cử chỉ con dâu, biết được nàng là hài tử hiếu thuận, vội hỏi: “Gia Nguyệt, người thân thể yếu, vẫn là ta đến đây đi.”

Lão thái thái cười trừ ghẹo con dâu: “Xem ra thật là đau lòng con dâu.”

Chu thị miệng ngọt, đỡ lão thái thái, nói: “Con dâu đều là theo lão tổ tông học.” Liền liếc mắt nhìn con dâu, “Phía trước còn một chút thêm đá, nếu thân thể không chịu được nữa, nhất định phải nói. Chúng ta là người trong nhà, không có gì khách khí.”

Khương Lệnh Uyển kéo cánh tay Di An quận chúa, nói: “Nương, người cứ yên tâm đi. Nữ nhi sẽ nhìn tẩu, nhất định sẽ không để cho nàng ngã.”

Chu thị gật gù, một đại gia đình nữ quyền Vệ Quốc Công phủ lúc này mới lên Trương nguyên tự.

Trương nguyên tự đối với Di An quận chúa mà nói, có ý nghĩa đặc biệt bởi vì cùng Khương Dụ lần đầu gặp mặt, chính là ở chỗ này. không ngờ lần thứ hai đến, nàng đã là thê tử của hấn. Di An quận chúa khỏe miệng kiêu kiêu. Mấy ngày nay số lần cười, phảng phất so với một năm trong quá khứ còn nhiều hơn.

Hai tiểu thư đi lên, một mặt đi một mặt trò chuyện. Khương Lệnh Uyển nói: “Nhìn nương coi tẩu như bảo bối, không biết mấy ngày nữa, trong mắt tất cả đều là tẩu, đều không có khuê nữ ta đây.”

Hiểu được tiểu cô tử nói tới là lời trêu đùa, Di An quận chúa nói: “Nương làm sao quên bảo bối là muội, ca ca muội đã cùng ta nói rồi.” Lục tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, được trên dưới phù yêu thích, đừng nói bảo bối của mẫu thân Chu thị, ngay cả nhóm nha hoàn ma ma trong phủ, đều vô cùng thích.

Khương Lệnh Uyển nói: “Ca ca không cùng tẩu nói xấu ta chứ?” Nàng bĩu môi nói, “Nếu dám nói, ta liền đem chuyện xấu của hấn từ nhỏ đến lớn đều lộ ra ngoài...”

Di An quận chúa cười cười, những chuyện xấu kia, nàng còn rất muốn nghe đấy.

đi trên thêm đá, Khương Lệnh Uyển mệt đến thở hồng hộc, hai gò má vẻ khỏe mạnh hồng hào, trái lại Di An quận chúa,nhất là khuôn mặt tươi cười có chút trở nên trắng bệch, sắc môi cũng rất khó coi. Lúc vừa mới đi, Khương Lệnh Uyển đã cố ý chậm lại bước chân, hai người trực tiếp rơi xuống sau đội ngũ, nhưng vẫn để cho nàng ngã. Di An quận chúa cười cười, tự mình nói không có chuyện gì.

Chu thị không yên lòng, để nha hoàn về phòng nhỏ về phía sau viện nghỉ ngơi,sau mới nhủu mảy than thở: “...Xương cốt cơ thể này, xác thực kém một chút.”

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Nurong, tẩu tẩu thuở nhỏ ốm yếu, những năm này dần dần có khôi sắc. Lại nói điều dưỡng thân thể, nào có nhanh như vậy?”

Lời tuy nói vậy, nhưng chung quy không phải chuyện gì tốt đẹp gì.

nói chung là trước đó vài ngày Chu thị nhìn Di An quận chúa sắc mặt khỏe mạnh, tâm trạng an ủi, bây giờ nhìn nàng sắc mặt dị thường tái nhợt, thật là có chút lo lắng. Chuyện hai vợ chồng nhỏ, cũng có ma ma hướng về bảo bối nàng. Đứa con trai kia của nàng máu nóng, lại là thân thể cường tráng, bây giờ chính là tân hôn, buổi tối nhiều nhất có một hai hồi. Nàng đương nhiên biết thân thể con trai không thành vấn đề, cũng biết con trai yêu thương vợ, tình nguyện tự mình khắc chế, cũng sẽ không làm việc quá mức.

Con trai si tình, đây là chuyện tốt, những với mỗi người làm mẫu thân mà nói, nhưng là vui mừng không được.

Chu thị không lên tiếng, nhưng Khương Lệnh Uyển nhận ra được mẫu thân tâm tình biến hóa, nàng xem xét nhìn lão thái thái, gương mặt cũng bình tĩnh.

Khương Lệnh Uyển theo bản năng nắm thật chặt nắm đấm, tâm tình có chút không vui, lạnh nhạt nói: “Lão tổ tông, nurong, ta đi ra ngoài một chút.” nói xong liền dẫn Kim Kết, Sơn Trà một đường hướng phòng sinh trì đi đến.

Chu thị nhìn về phía lão thái thái, mở miệng nói: “Xán xán nàng...”

Lão thái thái nói: “Ta đều biết. Xán Xán rất yêu thích người tẩu tẩu này, chỉ là đến cùng tuổi còn nhỏ, nhìn mọi chuyện quá mức phiến diện. Tính tình Gia Nguyệt ta chọn không phạm sai lầm, chỉ là vẫn còn có chút lo lắng.”

Chu thị cũng tự mình lo lắng, nhưng đối mặt với lão thái thái, động viên nói: “Lão tổ tông rộng lượng, Gia Nguyệt là người có phúc, Dù gì nhà chúng ta cũng có liệt tổ liệt tông Khương gia phù hộ. Cô gắng a, sang năm lão tổ tông liền có thể ôm tăng tôn.”

Tuy là an ủi người, nhưng lão tổ tông nghe xong, mặt mày vẫn là nhu hòa đi mấy phần.

Khương Lệnh Uyển đi tới bên ao phóng sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh. Kim Kết, Sơn Trà theo sau lưng hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên nói chuyện.

Sau mới nghe Sơn Trà phía sau nhỏ giọng nhắc nhở: “Lục tiểu thư...”

Khương Lệnh Uyển “Hả?” một tiếng, nghe thấy ngẩng đầu, vừa vặn thấy nam tử đứng đối diện bên ao.

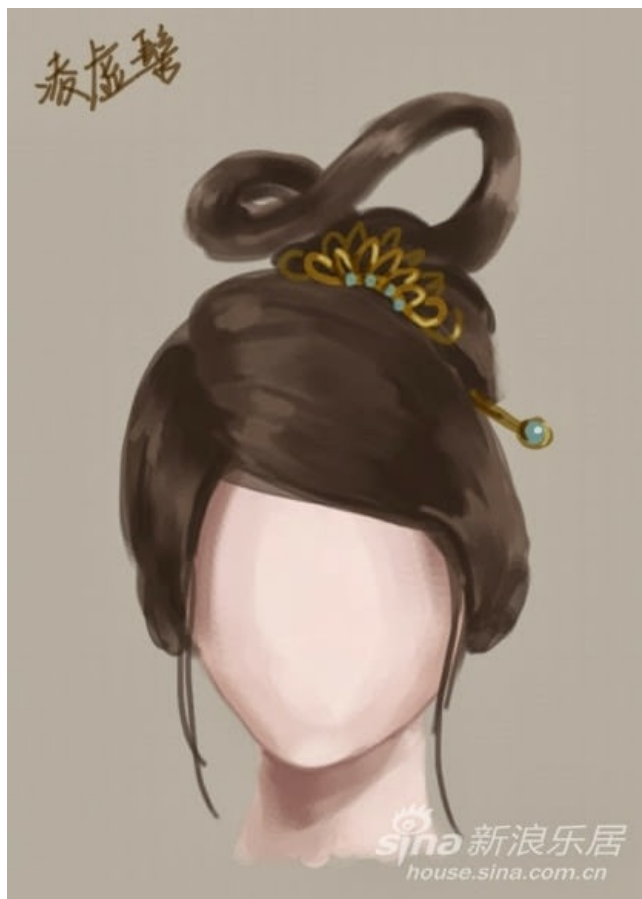
Nhìn gương mặt hấn, Khương Lệnh Uyển liền nhớ tới ngày ca ca kết hôn ấy, hai người ở đình làm chuyện hoang đường.

Nàng đứng tại chỗ nghĩ tới quá khứ, Lục Tông lại rất nhanh đi tới. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hiểu được trong lòng nàng còn phiền não, liền khẽ mở môi mồm nói: “Xán Xán...”

Khương Lệnh Uyển không có ý định cho hấn sắc mặt tốt, mở miệng nói: “Tìm ta làm cái gì?”

Lục Tông dừng lại một chút, lỗ tai lúc này mới nóng, trầm giọng nói: “...Nhớ nàng có được hay không?”

Lăng Hư Kế

Món cua mùa thu (nửa đêm còn miêu tả món này... ọc ọc đối không các nàng_Nhà kế bên có Soái ca)

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Edit: Mira, Kye

Beta: Mira

Lục Tông mặc một thân áo bào màu xanh ngọc đơn giản sạch sẽ, chân mày lạnh nhạt, lúc này lại có vẻ ôn hòa dị thường, một đôi mắt cứ lảng lảng nhìn nàng như thế. Lời này vừa dứt, không chỉ Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, mà ngay cả hai nha hoàn phía sau nàng cũng không nhìn được đồ mặt. Mà phản ứng đầu tiên của Khương Lệnh Uyển là thẹn thùng, sau đó trong lòng lại vui mừng, thầm nghĩ Lục Tông này từ lúc nào lại biết dỗ ngọt cô nương nhà người ta như thế.

Nàng ngượng ngùng, thoáng cúi đầu, khóa miệng cong cong, trong lòng lẩm bầm một câu: “không biết xấu hổ.”

Kim Kết và Sơn Trà đều rất biết thức thời. Tuy nói tiểu thư nhà các nàng và Vinh Thế tử còn chưa thành thân, nhưng đã định thân, ở một khía cạnh nào đó vẫn có thể sắp xếp được. Hai người kiểng có rồi đi, chờ đợi ở một chòi nghỉ mát cách đó không xa.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới giương mắt nhìn Lục Tông một chút.

Thấy lỗ tai hần hơi đỏ, liền hiểu da mặt hần còn chưa dày đến mức đó. Xưa nay da mặt nam nhân thường rất dày. Chỉ là những năm này Lục Tông ở quân doanh, không có tiếp xúc nhiều với các cô nương, cho nên mới học tập được một chút mà thôi. Sau này hần cứ đến nhà nàng luyện tập, nàng mắng hần không biết xấu hổ, hần liền ôm nàng cọ cọ, hỏi nàng có thích không.

Lục Tông biết xem mặt đoán ý, thấy khỏe môi nàng mỉm cười, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hần cầm lấy tay nàng. Tay tiểu cô nương tất nhiên nhỏ hơn tay đại nam nhân như Lục Tông rất nhiều, hần cúi đầu, đặt tay nàng trong lòng bàn tay của mình, cảm thấy dường như rất thú vị. Khương Lệnh Uyển nhìn tay nàng, liền nhớ tới ngày ấy ở trên nóc nhà, ngón tay nàng nắm... Kỳ thật nàng không hiểu, Lục Tông là người nho nhã lịch sự, sao thứ kia lại dữ tợn như thế. Kiếp trước, lúc đầu nàng thẹn thùng không dám nhìn, nhưng sau đó chuyện phòng the nhiều hơn, tất nhiên không muốn nhìn cũng khó. Lần đầu tiên, nàng giặt mình, cuối cùng cũng rõ ràng tại sao đêm động phòng hoa chúc lại đau như vậy. To nhỏ xa cách, rõ ràng không xứng đôi, làm sao nhét vào a...

Nàng nhanh nhanh giặt tay lại, nói: “Lão thái thái và nương đều ở đây, muội phải trở về.”

Lục Tông lại nắm lại lần nữa, áp ủ một lát, mới hỏi: “Còn giận ta?”

Khương Lệnh Uyển ngẩn ra, lắc lắc đầu. Kỳ thực chuyện nam nữ, cũng không nói đến chuyện tức giận hay không. Hồi đó nàng cảm thấy là Lục Tông dụ dỗ nàng, nhưng trong lòng nàng quan tâm đến hần, tự nhiên không đành lòng nhìn hần khó chịu như vậy, nghĩ thế, chính là tự tìm cho mình một bậc thang đi xuống, đem tất cả sai lầm, đẩy lên người hần mà thôi. Nhưng nàng cũng lo lắng, nàng không rụt rè như thế, trong lòng Lục Tông có xem nhẹ nàng hay không. Có lẽ điều sau mới là vấn đề nàng quan tâm nhất.

Lục Tông nói: “Ta có hoàng mệnh trong người, ba ngày sau phải đi xa nhà, hôm nay cố ý đến đây nói với nàng một tiếng.”

Khương Lệnh Uyển choáng váng, sau đó mới thầm mắng Lục Tông thật xảo trá. Biết nàng nghe được tin tức hần đi xa, trong lòng khẳng định chỉ còn lo lắng, sẽ không tính toán với hần nữa. Nhưng cũng là nàng nhẹ dạ, nhìn một đại nam nhân như hần, chiều cố người khác thì tốt lắm nhưng đến phiên bản thân mình thì lại không thêm dè ý. Nàng không nhìn được cảm ngược lại tay Lục Tông, nhéo nhéo ngón tay cái “Ồ” một tiếng, mới nói: “Vậy chàng phải chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

Lục Tông gật đầu, muốn ôm lấy nàng, nhưng lúc này cũng không dám làm ra hành động gì khác người, chỉ ôn hòa nói: “không hỏi ta lúc nào trở về sao?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Ngược lại khoảng thời gian này hai ta cũng không thể gặp mặt nhau, nương muội quản muội rất kỹ, nên... Nên chờ huynh đến lúc nào cũng giống nhau.”

Lục Tông cảm thấy có lý, lại thấy nàng nhăn nhó, liền biết nàng còn để ý đến chuyện ngày ấy, vội vàng giải thích: “Buổi tối ngày hôm ấy, ta...”

“Huynh đừng nói...” Khương Lệnh Uyển rút tay về, hai tay che mặt xấu hổ không ngớt “không cho nói!”

Lục Tông ngượng ngùng nhìn nàng, nhìn dáng vẻ kia của nàng, trong lòng một trận cười to. hần vươn tay nắm lấy cổ tay bé nhỏ của nàng, thấy nàng vẫn còn giãy giụa vài lần, mới buông tay nàng ra: “Xán Xán, là ta không tốt. Có điều... Sau này chúng ta thành vợ chồng, chuyện này không coi là cái gì, sau này nàng sẽ biết.”

rõ ràng là một thân đồng tử, bây giờ lại bày ra bộ dáng có nhiều kinh nghiệm để an ủi nàng. Khương Lệnh Uyển sau khi thẹn thùng chợt cảm thấy buồn cười, dường như nhất thời không còn lúng túng nữa. Chuyện vợ chồng, nếu muốn so kinh nghiệm, nàng tuyệt đối là tiền bối, dù sao kiếp trước Lục Tông ở chuyện phòng the có chút hung hăng thật, đều là không dạy tự thông, cho nên nàng cũng là thân kinh bách chiến. Có điều bây giờ nàng dùng tay, tự nhiên không tính là cái gì, nhưng dù sao hai người bọn họ cũng chưa thành thân a. Khương Lệnh Uyển bĩu môi, cúi đầu nhìn mũi giày của mình nhỏ giọng nói: “Vậy huynh... Vậy huynh không cảm thấy muội... muội không biết xấu hổ sao?”

Lục Tông đỡ ra, lúc này mới hiểu rõ thì ra là nàng để ý chuyện này. hần cúi đầu nhìn nàng, bỗng nhiên giang tay ôm nàng vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, âm thanh thuần hậu lại trong trẻo: “Đương nhiên sẽ không.”

Khương Lệnh Uyển lẩm bầm nói: “Có thật không?”

Lục Tông gật đầu “Ừ” một tiếng.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói: “Nương muội luôn nói muội không biết rụt rè. cô nương gia không rụt rè, sau này sẽ không được người khác quý trọng. Nhưng vì huynh là Lục Tông, muội muốn thân cận với huynh...”

Lục Tông nghe xong lộ vẻ mặt vui mừng, hẳn không phải cũng như vậy? Mỗi lần nhìn nàng, thì lại giống như ma nhập, hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân. Thực sự mà nói, hẳn cũng không biết vì sao lại luôn nhớ đến nàng như thế. Khi còn bé nàng chỉ là một cái bánh bao mập mạp, hẳn lại không quen nói nhiều, nhưng nàng vẫn chịu thân cận với hắn. Khi đó hắn đối với nàng như chăm sóc con chó con mèo nhỏ chẳng khác gì nhau, nhiều nhất cũng chỉ xem nàng như tiểu muội muội mà đối xử. Mấy năm ở trong quân doanh, lúc hắn nhớ nhà, nhớ đến nàng, cũng chỉ nghĩ có phải nàng cao hơn một chút, có phải vẫn thích ăn như vậy, còn béo như vậy không? Có thể thấy được người thật lại là hai chuyện khác nhau.

Lục Tông nhẹ nhàng vỗ về nàng, cảm thấy nàng thực sự nhỏ nhắn xinh xắn.

hắn nói: "...sẽ không."

Khương Lệnh Uyển tựa vào lòng hắn cọ cọ. Nàng nghĩ nàng có chút thích hắn, có cũng là sự chiếm hữu nhiều hơn yêu thích, nhưng so với kiếp trước, nàng đã chấp nhận Lục Tông quá nhiều. Nên bây giờ nàng mới chú ý đến cảm nhận của hắn, mà người luôn tự tin như nàng cũng bắt đầu lo sợ mất mát. Nàng không thích cái cảm giác này lắm, nhưng nếu đối tượng là Lục Tông, nàng vẫn có thể tiếp nhận. Nàng hiểu Lục Tông sẽ không đi dễ dàng người khác, cũng không hy vọng miệng hắn có thể nói ra được lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng hôm nay, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển vươn tay ôm chặt lấy eo hắn, đột nhiên hỏi: "Vậy huynh đi bao lâu?"

hiện tại, mỗi lần hắn đi xa, đều sẽ đích thân nói cho nàng.

Lục Tông cúi đầu hôn trán nàng: "Nhiều nhất là hai tháng, ta sẽ trở về sớm hơn chút."

Khương Lệnh Uyển "Ân" một tiếng: "Cái kia, nhớ viết thư cho muội..." Nàng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thỏa đáng lắm, nhủ thầm nói tiếp: "Thôi, nếu có chuyện gì đặc biệt thì hãy viết cho muội."

Lục Tông nói được.

Khương Lệnh Uyển lại cười, sau mới nói: "Huynh mới nói nhớ muội, là thật sao?"

Lục Tông "Ân" một tiếng, lại không nói cho nàng là nhớ như thế nào.

Khương Lệnh Uyển nói chuyện với Lục Tông một lúc liền rời đi.

Dù sao nơi này cũng là Phật Môn thanh tịnh, nàng với Lục Tông chẳng một câu thiếp một câu, quả thật là bất kính với bồ tát, uổng công nàng vẫn còn cầu khẩn Bồ Tát sớm cho nàng sinh quý tử đây. Sau khi nói chuyện sau, tâm tình Khương Lệnh Uyển liền như mây đen tan đi ngày mai lại đến.

Kim Kết và Sơn Trà cũng ngầm hiểu ý, lặng lẽ cong khóe môi.

trên đường mòn hướng về phía hậu viện, Khương Lệnh Uyển đụng phải một tiểu cô nương mặc bộ xiêm y màu xanh biếc. Nàng nhìn tướng mạo vị tiểu thư này hơi quen, nhưng nhất thời lại không nhớ đã từng gặp ở chỗ nào. Chỉ là lúc đi ngang qua, tiểu thư váy xanh kia bỗng dừng bước, tự nhiên hào phóng hỏi: "Vị tiểu thư này là tiểu thư Vệ Quốc công phủ sao?" Vừa nhìn là biết tiểu thư gia đình giàu có, giáo dưỡng rất tốt.

Khương Lệnh Uyển dừng chân xoay người nhìn nàng, vị tiểu thư kia có một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp thanh tú, mặt mày dịu dàng, mắt đào mày hạnh, khá được mọi người yêu thích. Vị tiểu thư này chưa đến tuổi cập kê, mái tóc chải lên búi tinh xảo, cài thêm một chiếc trâm màu xanh biếc đính hoa, một đôi lỗ tai trắng nõn tinh xảo đẹp để đeo một đôi vòng tai mã não đỏ, nhẹ nhàng đứng đưa.

Khương Lệnh Uyển mỉm cười gật đầu, nhìn đối phương cũng chỉ là một tiểu cô nương, tự nhiên cũng không e dè gì, nói: "Ta đúng là tiểu thư Vệ Quốc công phủ, tiểu thư là..."

Tiểu thư váy xanh kia dường như rất vui vẻ, một đôi mắt sáng lấp lánh, thanh âm tươi mới nói: "Tiểu thư có biết một nam tử tuấn tú trắng nõn, nhìn còn xinh đẹp hơn cô nương gia, hơn nữa còn rất trẻ, ừm..." Nàng nhíu đôi lông mày tinh tế, nói: "Nhìn có chút đáng thương, đúng rồi, hẳn còn là một người mù đường."

Tuấn tú trắng nõn? Mù đường?

nói đến mức này, Khương Lệnh Uyển tất nhiên đã biết thanh niên trong miệng vị tiểu thư này là ai —— ngoại trừ Tiết Vành, nàng thực sự không nghĩ ra được người thứ hai.

Khương Lệnh Uyển khẽ vuốt cằm, biết là hoa đào cả Tiết Vành đưa tới, nói: "Người cô nương nói hẳn là biểu ca Tiết Vành của ta, công tử Trung Dũng Hầu phủ..."

Ánh mắt nàng chợt sáng lên, nghĩ rõ ràng cái gì: "Lần trước biểu ca ta một mình rời khỏi phủ, được một cô nương có lòng tốt tiện đường đưa về, chẳng lẽ chính là cô nương sao?"

Bích y tiểu thư gật đầu: "Đúng nha." Nàng lại trầm trầm nói: "Có điều sau này ta cũng chưa từng gặp lại hắn, thì ra là công tử Trung Dũng Hầu phủ." Nàng suy nghĩ một chút, liền cảm lấy phát quan* bằng bạch ngọc đưa tới: "Nếu tiểu thư là biểu muội của vị công tử kia, vậy làm phiền tiểu thư trả lại vật này cho hắn. Đồ của hắn rơi ở chỗ ta đã lâu, nhưng Tấn thành lớn như vậy, ta cũng không biết đi chỗ nào tìm hắn."

*phát quan: cái cài đầu hình tròn của nam tử hồi xưa ấy, các nàng coi phim cổ trang nhiều chắc biết nhì.

Khương Lệnh Uyển nhìn phát quan trong tay nàng, liền nhận ra thứ đồ này quả thật là của Tiết Vành, lúc này mới nhận lấy, nói: “Ta thay mặt biểu ca cảm ơn người.”

Bích y tiểu thư lắc đầu, khẽ cười, gò má ẩn hiện như hai trái nho nhỏ, nói: “không cần khách khí như thế.” Sau lại nói: “Vậy thì không quấy rầy tiểu thư nữa, hiện tại ta có việc phải đi.”

Khương Lệnh Uyển “Àn” một tiếng, đưa phát quan trong tay cho Kim Kết bảo quản, sau đó lại nhìn bóng lưng của Bích y tiểu thư đã đi xa kia, đắm chiêu nhử mây.

Sau một khắc, Khương Lệnh Uyển lập tức rõ ràng, vì sao nàng nhìn nàng ấy lại quen mắt như vậy.

Vị tiểu thư này, không phải cháu ruột của Thái phó của Thái tử, cũng chính là thê tử kiếp trước của Tiết Vành, Chân Diệu hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Edit: Mira, Kye, Tiểu Huân

Beta: Twins

Khóe miệng Khương Lệnh Uyển hơi cong lên, cảm thấy đây chính là duyên phận của hai người đi.

Dù sao kiếp trước, ban đầu Tiết Vành bắt đắc dĩ, nhưng sau đó hai người ngày tháng trôi qua cũng tốt.

Khương Lệnh Uyển nghĩ, nói với Kim Kết: “một lát nữa người sai người đi Trung Dũng Hầu phủ, cần phải tự tay đem phát quan này giao vào tay Vành biểu ca, nói cho hắn biết là Chân tiểu thư trả cho hắn.”

Kim Kết kinh ngạc. Nàng vẫn đi theo bên cạnh tiểu thư mình, chưa từng nghe nói về vị Chân tiểu thư này, tiểu thư sao lại biết? Chỉ là các nàng chỉ là hạ nhân, để ý làm việc là được, cái khác không nên hỏi quá nhiều, nên thuận theo nói: “Nô tỳ biết rồi.”

“Ừ.”

Mà lúc này, Di An quận chúa nằm ở phòng nhỏ nghỉ ngơi trên giường mềm. Đứng bên cạnh là một tiểu cô nương mặc màu xanh nhạt, mi thanh mục tú là nha hoàn Di An quận chúa mang theo từ phủ trưởng công chúa, tên là Đại Nhi. Đại Nhi hầu hạ Di An quận chúa nhiều năm, hiểu rõ thân thể chủ tử mình nhất, lúc này cũng không dám quấy rầy, tới khi nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, mới nhìn ra ngoài cửa, nhìn nha hoàn tiến vào, nhỏ giọng kêu: “Mi Nhi tỷ tỷ.”

Mi Nhi cũng là nha hoàn của Di An quận chúa, chỉ có điều so với Đại Nhi làm việc thận trọng hơn, tất nhiên cũng lớn hơn nàng hai tuổi.

Mi Nhi gật gù, trong tay bưng khay bằng gỗ đàn khắc hoa lan đơn giản, bên trên là một đĩa nhỏ đựng hoa quả cao, còn có một chén trà. Mi Nhi đem khay để trên bàn, nhìn thấy mi mắt Di An quận chúa khe run, chậm rãi tỉnh lại. Mi Nhi nhìn sắc mặt chủ tử mình, tuy rằng so với người thường hơi trắng xám, nhưng so với lúc nãy tốt hơn nhiều.

Mi Nhi thở phào nhẹ nhõm, đưa chén trà tới, “Quận chúa, uống một ngụm trà đi.”

Hai mắt Di An quận chúa mở lung, tiếp nhận chén trà trong tay Mi Nhi, cúi đầu uống một ngụm, cảm thấy miệng thoải mái chút, lúc này mới đưa chén trà lại cho Mi Nhi.

Mi Nhi đặt chén trà lại trên bàn, nhìn về mặt chủ tử nhà mình, có chút lo lắng: “Quận chúa có chỗ nào không thoải mái?”

Di An quận chúa lắc đầu một cái, thanh âm trầm trầm nói: “Ta không sao.”

Thân thể nàng không sao, chỉ là nghĩ tới vẻ mặt vừa rồi của lão thái thái cùng Chu thị, không nhịn được chua xót trong lòng.

Di An quận chúa tuy rằng tính tình dịu ngoan yên tĩnh, nhưng thông minh nhanh trí. Vừa rồi lão thái thái cùng Chu thị quan tâm nàng không phải là giả, nhưng trong đó, còn có ý vị khác. Mấy ngày nay, Khương Dự đối tốt với nàng, Chu thị người mẹ chồng này cũng coi nàng như nữ nhi ruột thịt mà đối xử, em chồng càng không cần nói, là từ sâu trong lòng yêu thích nàng. Kết hôn mấy ngày qua, nàng khí sắc không tồi, nhưng hôm nay sắc mặt trắng bệch bị các nàng liếc nhìn, sợ là trong lòng đang lo vấn đề dòng dõi.

Suy bụng ta ra bụng người, lão thái thái cùng Chu thị đều không có sai. Sau khi nàng gả tới, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nàng rõ thân thể mình, biết những ngày sau sẽ không dễ trôi qua, thậm chí nghĩ đến, nếu sau này mình thật sự không sinh được hài tử, sẽ đích thân chọn một thiệp thất cho Khương Dự, chờ sinh hài tử, cho làm con nuôi dưới danh nghĩa nàng là được. Cừ chỉ này, với gia đình giàu có mà nói, là chuyện bình thường nhất, đáng tiếc nàng không có cách nào làm một chủ mẫu rộng lượng.

Nàng càng ngày càng để ý Khương Dự.

Lúc trước mười mấy năm, thân thể nàng ốm yếu, với nàng mà nói, không có món đồ gì so với thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn. Tâm nguyện lớn nhất của nàng, là thân thể mau mau tốt lên, không cần thường xuyên uống thuốc. Tiểu cô nương cùng tuổi để ý này nọ, đồ trang sức tinh xảo, xiêm y đẹp đẽ, đua đòi lẫn nhau, khoe khoang lẫn nhau, trong mắt nàng căn bản không có chút nào quan trọng. Lòng nàng yên tĩnh như nước, chỉ lẳng lẳng, mỗi ngày mỗi ngày trôi qua.

Nhưng từ lúc gặp Khương Dự, nàng bắt đầu có tâm tình khác lạ... Có ý muốn sở hữu.

Khương Dự đối xử với nàng quá tốt, nâng niu như bảo bối, bảo vệ nàng cẩn thận từng li từng tí. Dù là thời điểm phòng the, hấn nhẹn đến khó chịu, cũng sẽ hỏi ý tứ nàng trước, nếu thân thể nàng không khỏe, chỉ lẳng lẳng ôm nàng, ngoan ngoãn ngủ, không làm cái khác. Có một lần thân thể nàng quả thật khó chịu, nhưng nhìn hấn khổ cực, tất nhiên đau lòng, liền bảo chính mình không sao. Nhưng đến một nửa, vẫn bị hấn phát hiện, vội vàng lui ra, đầu tiên là an ủi nàng, sau một lúc lại ôn nhu trách cứ nàng.

Di An Quận Chúa vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình. Nàng hy vọng xa vời bên trong sớm có một tiểu sinh mệnh, nhưng càng sợ nếu sinh ra, lại giống như nàng, là một hài tử không khỏe mạnh.

Lúc Khương Lệnh Uyển tiến vào, đang muốn mở miệng gọi người, đã thấy tay Di An Quận Chúa hừ hừ đặt ở trên bụng nhỏ, viên mắt hơi đỏ. Nàng biết tẩu tẩu này là người thận trọng, tuy vừa rồi lão thái thái và nương không nói gì, nhưng khẳng định nàng vẫn cảm nhận được.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển tê rần, giống như bị kim đâm. Kiếp trước nàng gả cho Lục Tông, đối với Lục Tông không có bao nhiêu tình cảm, bên trên cũng không có mẹ chồng, đã không nhận được, huống chi là tẩu tẩu đang trong tình huống này?

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười: “Tẩu tẩu.”

Di An Quận Chúa tỉnh táo lại, lập tức đặt tay lên đầu gối, sau khi nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, lúc này mới cười cợt: “Xán Xán.” nói xong liền đứng lên.

Khương Lệnh Uyển đi đến bên cạnh Di An Quận Chúa, nói: “Nghe nói Tống Tử Quan âm ở Tương Nguyên tự rất linh, hiện nay tẩu tẩu và ca ca vừa mới thành thân, tuy đứa nhỏ này không cần gấp, nhưng đi nhiều cầu khẩn là điều tốt. Thân thể tẩu tẩu có khá hơn chút nào không? Nếu khỏe hơn chút, muội cùng tỷ đi được không?”

Nhìn cô em chống nờ nụ cười phần chấn long lanh, Di An Quận Chúa vừa ước ao lại vừa vui vẻ, gật đầu đồng ý.

Chị dâu em chồng hai người đi bái Tống Tử Quan âm xong mới trở về.

trên đường đi đụng phải Chu thị đang đi tìm

Di An Quận Chúa gọi lớn một tiếng: “Nương.”

Chu thị nhìn sắc mặt Di An Quận Chúa tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng hòa hoãn đôi chút, ân cần hỏi han: “Thân thể tốt hơn chưa?”

Di An Quận Chúa ngược ngược nói: “Con dâu để nương lo lắng, là con dâu không tốt. Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Chu thị nói: “Vậy ta yên tâm. Ta lo lắng, lão thái thái cũng lo lắng, nếu con xảy ra chuyện gì, vậy lúc nữa ta cũng sẽ không bàn giao tốt với Dự nhi...” Nàng dừng một chút, nhìn về mặt con dâu, có lẽ biết đã làm nàng khó chịu, châm chọc một lúc, ôn nhu nói: “Nương đối xử với con như nữ nhi ruột thịt, cho nên nói chuyện trực tiếp một chút. Hôm nay lão thái thái đến bái Bồ Tát, tuy nói hi vọng con cùng Dự nhi sớm sinh hài tử một chút, nhưng chuyện như vậy cũng không thể cưỡng cầu, con đừng suy nghĩ lung tung. Dự nhi còn trẻ, con năm nay cũng mới cập kê, vốn là xuất giá sớm, tuổi nhỏ, bản thân con và Dự nhi vẫn còn trẻ, nếu thực sự thành cha thành mẹ, cũng không biết làm sao để chăm sóc hài tử đâu. Nên nương thấy, chuyện đứa trẻ con đừng để trong lòng, chậm rãi chăm sóc bản thân cho tốt, chờ thêm hai ba năm lại muốn cũng không muộn.”

Chu thị nói mấy câu quả thật là Di An Quận Chúa có chút cảm động.

Khương Dự là con trưởng đích tôn của Vệ Quốc Công phủ, tất nhiên có nhiều con mắt nhìn chăm chăm vào con nối dõi. Nàng biết rõ thân thể nàng không thích hợp sinh con, nhưng vẫn tồn tại tâm tư gả cho Khương Dự, hậu quả này nàng nên sớm nghĩ đến.

Bây giờ Chu thị nói mấy câu giống như cho nàng một viên thuốc an thần—— chỉ ít nàng vẫn còn thời gian ba năm.

Khương Dự đã sắp hai mươi tuổi, đã sớm đến tuổi làm cha. Đến tuổi này, Chu thị là mẫu thân đã sớm sứt ruột, vì để nàng yên tâm, thư thả ba năm kì hạn, thực sự là hiển thấy. Ngược lại là nàng, trong lòng yên để ý, đúng là không phóng khoáng.

Di An Quận Chúa hiếm khi không đỏ mặt, gật đầu nói: “Con dâu biết rồi... Cảm ơn nương.”

Chu thị cười nói một tiếng: “Hài tử ngọc.”

Đều nói: “Con dâu kị mẹ chồng”, nàng cũng là con dâu, tất nhiên hiểu rõ hai bên đều khó xử.

Khương Lệnh Uyển cũng vì mấy câu nói của mẫu thân mình mà giận mình. Thường ngày mẫu thân vẫn nhắc tới vấn đề dòng dõi, nhưng đến cùng vẫn là một người mạnh miệng nhẹ dạ, đối với người con dâu Gia Nguyệt này, nàng chung quy vẫn thiên vị một chút. Kiếp trước, Gia Nguyệt gả cho Lục Lễ, sau ba năm rốt cục sinh được một nhi tử, mà bây giờ ca ca của nàng dốc lòng che chở, phu thê ân ái, tất nhiên sẽ tốt hơn kiếp trước rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển cười kéo cánh tay mẫu thân, nói: “Nương đừng nói nữa, tẩu tẩu sắp đỏ mặt rồi.”

Chu thị vươn tay nặn chóp mũi nữ nhi bảo bối, nói: “Con nha, cùng ca ca con, bảo vệ tẩu tẩu tốt vô cùng.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Mới không phải”, nàng chớp chớp mắt: “Nương mới là người quan tâm tẩu tẩu nhất, trong đầu nữ nhi rõ ràng lắm”

Nhìn mẹ con hai người, Di An Quận Chúa cũng nở nụ cười.

•

Buổi tối.

Khương Dự tắm rửa xong, thấy thê tử mặc một thân váy đỏ thêu hoa cảm trác bạc ngồi một bên giường, liền lập tức đi tới, nắm chặt tay nàng: “Sao không đắp chăn? Mặc ít như vậy, bị cảm lạnh thì sao?”

Trong lòng Di An Quận Chúa ám áp, nhìn tóc Khương Dự hơi ẩm, liền lệnh nha hoàn mang đến một cái khăn sạch sẽ, một mặt thay hắn lau tóc, một mặt nói: “Chỉ mặc chốc lát, không có việc gì. Nhìn chàng xem, tóc cũng không lau khô, mới bị cảm lạnh đấy.”

Khương Dự khờ dại nở nụ cười, trong lòng cảm giác lơ lửng đầy bong bóng ngọt ngào, chờ lau xong, mới ôm chặt lấy thê tử, người người cấn cổ nàng: “Gia Nguyệt, nàng thật là thơm...”

Tuy nói hai người đã là phu thê, chuyện thân mật cũng đã làm, nhưng lúc này cũng không nhịn được xấu hổ. Mỗi kẻ sát bên da thịt mềm mại, nhất thời nàng cũng không dám lộn xộn, sau đó hai tay ôm lấy hắn, tựa vào ngực hắn. Thân thể nam nhân ấm áp, hiện nay mới tắm rửa xong, trên người còn lưu lại mùi thơm của xà phòng, rất dễ ngửi.

Nàng có chút say mê nhắm hai mắt lại, dường như là đang nằm mơ.

Khương Dự ôm thê tử, nói: “Hôm nay nương nói lúc đưa nàng lên núi, sắc mặt nương không tốt. Nghe ta nói, lần sau đừng đi nữa, có ta bảo vệ nương, còn cần Bồ Tát làm cái gì?” Hắn suy nghĩ một chút, liền bổ sung thêm: “Lần tới nếu nương muốn đi, sớm nói với ta, ta xin nghỉ, sau đó đi với nương. Thân thể ta khỏe mạnh, công nương trên lưng một chút cũng không sao.”

Di An Quận Chúa cười nói: “Bái Bồ Tát chính là cầu thành ý, Tương Nguyên Tự ở trên núi, lại có nhiều thềm đá, chính vì những điều này... Nào có người nói như chàng?” nói thì nói vậy nhưng ý cười ngọt ngào không ngớt.

Khương Dự mới mặc kệ, ôm lấy thê tử, lầm bầm nói: “Dù sao cũng không thể để liên lụy đến nương tử của ta.”

Di An quận chúa nghe vậy, trong lòng vui mừng, sau đó hơi ngẩng đầu, hôn cằm Khương Dự. Ôm “ôn hương nhuyễn ngọc” trong lòng, Khương Dự lại là nam nhân tuổi trẻ lai láng, đương nhiên không thể chịu nổi khiêu khích, bây giờ được nàng hôn, thân thể liền run lên, cả người căng thẳng, nhận ra thân thể mình đã có phản ứng.

Khương Dự không nhịn được, cúi đầu hôn nàng.

Tuy nàng thông minh, nhưng đến cùng tuổi vẫn còn nhỏ, thường ngày chỉ ở trong phủ Công Chúa, không tiếp xúc nhiều với người bên ngoài, ở phương diện này vô cùng ngây ngô. Hơn nữa còn hay đỏ mặt. Hiếm thấy nàng chủ động một lần, Khương Dự có chút khó kiềm chế, ngậm lấy môi nàng hôn một thời, sao mới thờ hồng học nói: “Gia Nguyệt, ta...”

Nàng biết hắn muốn nói gì, chỉ giờ tay ôm cổ của hắn, ngẩng đầu lên, dâng lên môi thơm.

Lời kế tiếp, đương nhiên là không cần nói nhiều.

Khương Dự một tay ôm người đến bên giường nhỏ, cúi đầu hôn người trong lòng, sau đó lôi kéo màn giường, cả người che kín lên.

Bên ngoài Mi Nhi và Đại Nhi chờ đợi sai phát, chờ đến lúc nghe thanh âm bên trong, đúng là hiểu kỳ. Lúc sau lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng giường cọt két, tự nhiên nhìn nhau nở nụ cười, ngầm hiểu ý, cúi đầu đỏ mặt.

Qua một lúc lâu, mới nghe bên trong truyền đến thanh âm của Đại Công tử.

Hai nha hoàn đi vào đổi đệm giường, liền thấy Đại Công tử để trần thân trên tinh trắng trần trụi, trong lòng ôm Quận Chúa mặt mày hồng hào đang chọn mặt đi vào tịnh thất tắm rửa. Nhìn tình cảnh này, hai người tất nhiên không cảm thấy kinh ngạc. Xưa nay Đại Công tử rất quan tâm săn sóc cho Quận Chúa, nhìn một đại nam nhân như vậy, lúc chăm sóc người khác cũng rất ra dáng.

Tắm rửa xong, Khương Dụ mới ôm thê từ lên giường ngủ.

Cả người Di An Quận Chúa đều rúc vào lồng ngực Khương Dụ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại to bằng bàn tay, càng nhìn càng cảm thấy đẹp. Đồi mồi hân ôn hòa, hôn lên mặt thê từ một cái, sau mới thấy thê từ chậm rãi mở mắt ra: “A Dụ.”

“Ừm.” Khương Dụ đáp một tiếng, giờ tay vuốt ve tóc mai nàng, nói: “Có phải có tâm sự?” Khương Dụ là một nam nhân cầu thả, nhưng dù sợ ý cỡ nào đi nữa, cũng biết hôm nay thê từ mình có cái gì không đúng, hơn nữa... lại đặc biệt nhiệt tình, hân rất thích. Thường ngày hân cẩn thận từng li từng tí, chi lo làm nàng mệt; nàng cũng e thẹn, khiến người ta triu mến. Nhưng hành động hôm nay lại nằm ngoài dự liệu của hân. Được cái sắc mặt nàng cũng không tệ lắm, cũng để hân phóng túng một chút.

nói xong lại không nhìn được hôn lên trán nàng một cái.

Di An Quận Chúa rũ mắt, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, không khỏi đỏ mặt, cũng không nghĩ chính mình sẽ làm ra hành động lớn mật như thế, nhưng nàng biết là hân rất thích. Nàng nhỏ giọng nói: “Hôm nay Xán Xán theo ta đến lấy Tổng Từ Quan âm, ta...”

“...Gia Nguyệt, chúng ta mới thành thân mấy ngày, nàng đừng muốn những thứ này.” Khương Dụ biết thân thể thê từ hân không thích hợp thụ thai, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất lúc trước nương và lão thái thái không đồng ý hôn sự này. Nhưng hân tin tưởng nhất định hai người sẽ có hài tử, hơn nữa thân thể thê từ không tốt, hân còn muốn chăm sóc thêm hai năm đây. hân nheo nheo mắt nàng, nói: “Nàng nhìn xem, chính khuôn mặt mình cũng không có bao nhiêu thịt, chờ ta chăm sóc nàng cho béo trắng, lại muốn những thứ đó, có được không?”

Di An Quận Chúa nhú mày, nói: “Nhưng là —— ”

Khương Dụ vội đánh gãy lời nàng, vẻ mặt nghiêm túc: “Gia Nguyệt, có thể lấy được nàng là phúc phận của ta. Nàng nhìn ta, không có gì khác, còn chịu gả cho ta, ta cảm thấy mình giống như đang nằm mơ. Chúng ta cứ bình thường mà sống, một số việc thuận theo tự nhiên được không? Đương nhiên nếu nàng muốn, ta cũng sẽ cố gắng hơn, chỉ cần nàng không kêu mệt...” nói xong câu cuối cùng, con người Khương Dụ lại sâu thẳm hơn.

Di An Quận Chúa đỏ mặt cắn môi, gật gật đầu nói: “Ừm, vậy ta không nói.” Nàng tựa vào ngực hân, yên tĩnh nhắm mắt lại.

Chờ qua lúc lâu, nghe được tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, Di An Quận Chúa mới chậm rãi mở mắt ra.

Dựa vào ánh trăng, nàng tinh tế đánh giá ngũ quan của hân, sau khi giờ tay nhẹ nhàng miêu tả, mới hôn lên mặt hân một cái.

“Gia Nguyệt...”

Nàng cười cười.

Kê ngọc này, mỗi ngày dính lấy nàng còn chưa đủ, trong mộng còn nhớ, thì sẽ không chán sao?

•

Sáng sớm ngày Trung Thu, Khương Lệnh Uyển đã thấy Sơn Trà vội vàng tiến vào, sắc mặt tái nhợt, thanh âm run run nói: “Lục tiểu thư, hình như Vinh Vương phủ xảy ra chuyện rồi.”

Trong lòng Khương Lệnh Uyển “lộp bộp” một tiếng, bỗng đứng dậy, hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Sơn Trà nói: “Nô tỳ cũng không biết, chỉ là vừa mới nhìn thấy Vinh Vương phủ phái người đến, không biết nói gì đó, Quốc Công gia cùng phu nhân đều nhất thời biến sắc...”

Cha mẹ nàng đều là người gặp chuyện không kinh sợ, nếu đổi sắc mặt, vậy nhất định là phát sinh chuyện lớn. Khương Lệnh Uyển không nghĩ nhiều, lập tức đi tới tiền đình. Nhìn thấy cha mẹ đều ở đây, Khương Lệnh Uyển vội vàng đi qua, hỏi: “Cha, nương, Vinh Vương phủ làm sao?”

Tuy kiếp trước nàng không quan tâm chuyện Vinh Vương phủ, nhưng lúc đó hai nhà đã định hôn, nếu Vinh Vương phủ xảy ra chuyện gì, nàng không thể không biết. Nhưng nàng nhớ rõ ràng, Trung Thu năm đó Vinh Vương phủ đang rất yên lành, Vinh Vương còn mang nhi tử đến quý phủ đưa bánh trung thu đây. Có điều —— nếu lúc này Lục Tông xa nhà, vậy có một số việc khẳng định cũng sẽ thay đổi.

Chu thị thấy nữ nhi tới nhanh như vậy, cũng không có ý định giấu giếm, nói: “Đêm qua Vinh Vương bị người đánh lén, đâm trúng sau lưng, lúc sau sống chết không rõ, sợ là...”

Khương Lệnh Uyển ngẩn người.

Chân trước Lục Tông mới đi, chân sau Vinh Vương bị đâm lén sau lưng, chuyện này thực sự quá mức kì lạ.

Khương Lệnh Uyển vội hỏi: “Vậy chúng ta nên đến Vinh vương phủ a.”

Khương Bách Nghiêu nói: “Tối hôm qua hoàng thượng đã phái người của thái y viện tới. Y thuật của vị ngự y này rất cao minh, chúng ta có đến cũng không thể làm gì. Hơn nữa, bây giờ Vinh vương phủ rất hỗn loạn, chúng ta qua, cũng chỉ thêm phiền cho họ.” Hơn nữa việc này sợ không đơn thuần là ám sát.

Vinh vương phi mất đã lâu, hiện tại người quản lý hậu viện là Phan trắc phi, mà Lục Tông bây giờ không ở trong phủ, chỉ có hai nữ nhi, gặp chuyện như vậy, đương nhiên sẽ lâm vào hỗn loạn.

Khương Lệnh Uyển không thể kiềm chế nổi, tâm trạng lo lắng: “không được, con phải đến một chuyến.”

Chu thị suy nghĩ một chút, nói: “Thôi, con và Tông Nhi dù sao cũng đã định thân, bây giờ Tông Nhi không có ở đây, con cũng nên đi thăm phụ thân của hắn. Ta nhớ trong nhà kho hắn là còn mấy cân nhân sâm và linh chi, để nương đi lấy, con đi cùng với cha con đến Vinh vương phủ.” nói xong, Chu thị lập tức quay đi chuẩn bị.

Sau nửa canh giờ, Khương Bách Nghiêu và Khương Lệnh Uyển liền đến Vinh vương phủ.

Nô tài Vinh vương phủ dẫn hai người vào Cẩm hoa cư của Vinh vương.

Vừa đi đến ngoài sân, đã nghe được tiếng nữ nhân khóc sụt sùi.

Khương Lệnh Uyển thầm nói không ổn, nhanh chóng tiến vào, liền thấy nha hoàn bưng chậu rửa mặt đĩa, nước bên trong, đỏ hồng một mảng, nhìn đã thấy ghê mình. Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút choáng váng, sau đó hít một hơi thật sâu rồi tiến vào, thấy hai nam tử mặc cẩm bào, râu trắng dài, đang bồi thuốc cho Vinh vương, hắn là ngự y Thừa Đức để phái tới.

Phan trắc phi đứng ở bên giường khoác áo gấm thêu hoa bạc, vắn kiêu tóc Uy Đọa kế, khóc đến nỗi nước mắt giàn giụa, không hề có hình tượng, Lục Bảo Yên đang đỡ nàng, hai mắt cũng đỏ bừng.

Khương Lệnh Uyển lại thấy Lục Bảo Thiên lặng lẽ đứng bên giường, không khóc đến cuồng như Phan trắc phi, chỉ yên lặng rơi lệ, sau đó quật cường xoa xoa khóe mắt. Có lẽ vì thời gian dài, gò má đã bị lau có chút ửng hồng.

Khương Lệnh Uyển đi tới, gọi một tiếng “Thiên tỷ tỷ”.

Lục Bảo Thiên lúc này mới quay đầu nhìn nàng, mím môi nói: “Xán Xán...” Nàng vừa nói chuyện đã muốn khóc, trong thanh âm đều mang theo tiếng nức nở, trong mắt đầy lệ, nói: “Sao muội lại đến đây? Cha tỷ sẽ không có chuyện gì đúng không?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Dượng phúc lớn mệnh lớn, đương nhiên sẽ không có chuyện gì.”

Nàng nhìn sắc mặt Lục Bảo Thiên, liền biết đã một đêm rồi nàng chưa ngủ, dù nha hoàn có nhắc nhở nhưng ngay cả cơm cũng không chịu ăn, liền nói: “Tỷ phải chú ý thân thể của mình, đừng để bị bệnh. Đỉnh thời, cùng với muội ra ngoài dùng cơm trước, chờ một lát nữa chúng ta lại đến thăm dượng, có được không?”

Lục Bảo Thiên lắc đầu một cái, nói muốn ở lại chăm sóc cho cha.

Khương Lệnh Uyển thấy vậy đau lòng, liền nói: “Ca ca hiện tại không ở trong phủ, sau này muội chính là tẩu tẩu, tỷ phải nghe lời muội.” nói xong, liền kéo Lục Bảo Thiên đi ăn cơm. Tuy không ăn được nhiều, nhưng nói chung cũng không bị đói bụng.

Lục Bảo Thiên nức nở nói: “Tôi hôm qua tỷ thấy cha được mang vào, trước ngực cắm một mũi tên, không ngừng chảy máu, trong lòng vô cùng hoảng sợ... Sáng nay miệng vết thương lại bị nứt ra, tỷ thật sự rất lo lắng...”

Khương Lệnh Uyển hiểu rằng trong lòng nàng rất khổ sở, nhanh chóng ôm lấy Lục Bảo Thiên động viên nàng.

Sau đó Khương Lệnh Uyển cũng theo Lục Bảo Thiên cùng đến thăm Vinh vương.

Sau khi trải qua nỗ lực của ngự y, cuối cùng cũng đã được cầm máu. Khương Bách Nghiêu thấy Vinh vương tạm thời không bị nguy hiểm đến tính mạng, nên cũng yên tâm, hắn muốn nhanh chóng mang theo nữ nhi về nhà trước. Nhưng Khương Lệnh Uyển lại nói: “Cha, cha về trước đi, nữ nhi muốn ở lại giúp Thiên tỷ tỷ.”

Khương Bách Nghiêu cũng biết nữ nhi hắn tính tình quật cường, đương nhiên cũng không miễn cưỡng, chỉ có thể dặn nàng sớm trở về.

Lúc xế chiều, Vinh Vương lại sốt cao, Lục Bảo Thiên vẫn túc trực bên cạnh Vinh Vương, Phan trắc phi muốn đi vào, liền bị Lục Bảo Thiên dùng hai mắt đỏ ngầu trừng nàng. Phan trắc phi không còn cách nào, chỉ có thể khóc nức, tùy ý để Lục Bảo Yên đỡ ra bên ngoài ngồi đợi.

Khương Lệnh Uyển vẫn ở bên cạnh Lục Bảo Thiên, phụ giúp nàng một tay, vắt sạch khăn ẩm, đưa cho Lục Bảo Thiên, đắp lên trán Vinh Vương. Cho đến mãi tận giờ Dậu đêm khuya, Vinh Vương mới rút cục hạ sốt.

Lục Tông nhanh chóng trở về, hiện đã là đêm khuya.

Hắn vừa vào phòng, đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, sau đó nhìn thấy muội muội của mình đang tựa vào ghế mềm, trên người đắp tấm dày, mà tiểu cô nương của hắn, đang ngồi bên kệ cửa sổ gỗ lê vàng, nghiêng đầu nhỏ, cơ thể co lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106

Edit: Tiểu Huân

Beta: Twins

Kim Kết lo lắng chủ tử nhà mình sẽ cảm thấy lạnh, liền cầm một chiếc thảm lông đi vào. Nàng vừa vào nhà liền nhìn thấy Lục Tông đứng ngay trước mắt, hần đang ngẩn người, nàng định nói chuyện, Lục Tông liền giơ tay ra hiệu, Kim Kết nhanh chóng im lặng, thức thối lùi ra.

Lục Tông đi tới, ngồi bên cạnh nàng. Thấy nàng nhắm mắt ngủ yên, giống như đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

hần giơ tay xoa nhẹ gương mặt nàng, tiểu cô nương khẽ run mi mắt, lập tức tỉnh lại, đôi mắt ướt nhẹp, mông lung nhìn thẳng hần, sững sờ trong chốc lát, sau đó mới mở miệng nói: “Sốt đã hạ, ngự y nói sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Chỉ là cơ thể có chút suy kiệt, sau này phải chú ý tĩnh dưỡng.” Người vừa mới tỉnh nên giọng của nàng đặc biệt mềm mại, khàn khàn ngọt ngọt, vô cùng dễ nghe.

Lục Tông “Ừm” một tiếng, vẻ mặt không thay đổi nói: “Huynh nghe quân gia nói rồi.”

Khương Lệnh Uyển vẫn chưa tỉnh ngủ, nhất thời có chút ngơ ngác, lại thấy vẻ mặt uể oải của hần, cũng hiểu mấy ngày nay hần phải bôn ba bên ngoài, sợ là không có chút nào rảnh rỗi. Nàng hơi nhíu mày, lo lắng nói: “Huynh đột nhiên trở về như vậy, hoàng thượng có trách tội không?”

Lục Tông nói: “Đừng lo lắng.”

Khương Lệnh Uyển lúc này mới yên tâm. Cũng đúng, Lục Tông bán mạng vì hoàng gia nếu như Vinh vương đang trên bờ vực sinh tử mà hần lại không thể trở về gặp mặt cha mình, Thừa Đức để nếu như còn trách tội, như vậy thật quá không có tình người.

Ngồi trên ghế ngủ có chút không thoải mái, Khương Lệnh Uyển là một người chưa bao giờ để bản thân phải chịu khổ, hôm nay cũng là lần đầu tiên. Thân thể nàng vô cùng yếu đuối mảnh mai, chỉ nằm một lát mà eo đã có hơi nhức mỏi, cổ cũng đau. Nàng nghiêng đầu nhìn Lục Bảo Thiên đang nằm trên giường, nói: “Thiên tỷ tỷ chăm sóc cho được rảnh rỗi suốt một ngày đêm, nghe nói được vừa mới hết sốt nên mới thoáng thả lỏng.”

Lục Tông liếc nhìn, chỉ hỏi nàng: “Muội tới lúc nào?”

Khương Lệnh Uyển nói: “Sáng sớm hôm nay nghe được tin tức muội liền đến. Huynh không có trong phủ, nên không có ai đứng ra để ổn định mọi người, muội thấy cả vinh vương phủ trở nên vô cùng rối loạn, huynh lại không ở, muội không yên lòng.”

Lục Tông nghe vậy, mặt hần liền trở nên ôn hòa, dang tay kéo nàng vào trong lòng ngực.

Khương Lệnh Uyển hơi run lên một chút, lo lắng Lục Bảo Thiên sẽ nhìn thấy, nhẹ đẩy hần một cái. hần đến quá vội, cho dù là ngày thu mát mẻ, nhưng trên người hần vẫn có một mùi mồ hôi dày đặc. Nàng là tiểu cô nương, đương nhiên không chịu được mùi này, lập tức nhíu mày lại, nói: “A... Bây giờ được đã không có chuyện gì, huynh vừa mới trở về, nên đi tắm rửa thay y phục đi.”

Lục Tông cúi đầu nhìn nàng, con người nhu hòa, “Chê ta hôi?”

Khương Lệnh Uyển nhìn hần một chút, thầm nghĩ: Nếu biết trên người mình có mùi không dễ ngửi, hần còn ôm nàng chặt như vậy làm gì?

Trong lúc hai người đang nói chuyện. Lục Bảo Thiên tỉnh lại. Lục Tông đành buông người ra, hai má Khương Lệnh Uyển nóng lên, ngẩng đầu liếc nhìn Lục Tông. Có chút hờn dỗi, Bảo Thiên chắc chắn là đã nhìn thấy.

Lục Bảo Thiên nhìn ca ca mình, vẻ mặt ướt át, thanh âm còn mang theo nước nức: “Ca ca...”

Lục Tông nhìn hai mắt đỏ bừng của muội muội nhà mình, biết nàng đang sợ hãi lo lắng, hần nhanh chóng đi tới, nói: “Được rồi, không sao rồi. Bây giờ muội trở về viện của mình, cố ngủ một giấc.”

Trước đến giờ Lục Bảo Thiên đều nghe lời ca ca, nhưng lúc này lại có chút không muốn, nàng nói: “Nhưng là —— ”

Lục Tông: “Nếu như cha tỉnh lại, nhìn thấy muội bệnh, lúc đó sẽ rất đau lòng. Nghe lời ca, nhanh đi về đi.”

Từ tối hôm qua đến giờ, Lục Bảo Thiên luôn lo lắng không yên, mãi đến giờ mới nhìn thấy ca ca trở về, sợ hãi mới thoáng buông xuống. Giống như ca ca ở đây, nàng không cần sợ cái gì. Lục Bảo Thiên rơi lệ, sau đó gạt đầu, giơ tay lên xoa xoa đôi mắt sưng đỏ. Nàng liếc nhìn Khương Lệnh Uyển đang ngồi bên cạnh ca ca, nói: “Xán Xán đi với muội cả ngày, hần là cũng rất mệt mỏi. Bây giờ đã trễ, Xán Xán nên cùng với muội đi nghỉ, ngày mai lại đưa muội ấy về phủ.”

Lục Tông nói: “Ừm, đợi lát nữa ta sẽ đưa nàng đến.”

Lục Bảo Thiên “Vâng” một tiếng, cũng không nói nhiều.

Lục Bảo Thiên đi ra ngoài, Lục Tông mới nhìn về phía Vinh Vương.

Vinh Vương đang nằm trên giường nhỏ, trên người đắp chăn gấm thêu mây, đầu kê một chiếc gối màu xanh ngọc, gương mặt tuấn mỹ lại không có chút hồng hào, hơi thở cũng đều đều, thương thế đã tạm thời ổn định

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông một chút. Nàng biết tuy về mặt của hắn lạnh lùng, hơn nữa cũng vì Vinh vương phi, mà quan hệ của hắn với người phụ thân này không quá tốt, nhưng trên thực tế, hắn vẫn là một nhi tử hiếu thuận, may mắn Vinh vương có thể bảo toàn tính mạng, nếu như thật xảy ra chuyện, nàng cũng không biết an ủi hắn như thế nào.

Lục Tông gọi nha hoàn đến, căn dặn chỉ cần có động tĩnh gì liền lập tức thông báo cho hắn, sau đó mới nắm tay Khương Lệnh Uyển đi ra ngoài. Khương Lệnh Uyển bước từng bước theo hắn, thấy hắn đi về phía Long Ngọc Viện của hắn, lúc này mới dừng bước chân, mở miệng nói: “Muội nên đến chỗ của Bảo Thiên tỷ sẽ tốt hơn.”

Nàng là một tiểu cô nương chưa lấy chồng, hơn nữa đêm sao có thể đến gian phòng của hắn?

Lục Tông không lên tiếng, chỉ kéo tay nàng tiến vào trong viện.

Ngoài sân viện trồng rất nhiều cây hoa quế, mưa đêm lất phất, kéo theo một mùi thơm ngan ngát, Đỗ Ngôn lẳng lặng đứng dưới tán cây chờ đợi, đưa cổ liếc dài nhìn về phía hai bóng dáng một cao một thấp cách đó không xa. Hắn thấy Thế tử mang Khương Lục tiểu thư tới, đúng là có chút khiếp sợ. Sau đó chỉ có thể vờ như không thấy gì cả, chỉ khi hai người tiến vào, mới thoáng giương mắt, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Thế tử gia là người biết chừng mực, làm sao có thể làm chuyện xằng bậy? Hơn nữa Vương gia còn đang nằm trên giường bệnh, dù thế nào thì... Vào lúc này cũng không phải là thời điểm tốt.

Nghĩ tới đây, Đỗ Ngôn mới thoáng yên tâm một chút, khoé miệng hơi mang ý cười, sau đó liền yên lặng đứng sát vào góc tường nghe lén.

.

Mà lúc này ở Vệ Quốc Công phủ, Chu thị cũng khó chìm vào giấc ngủ. Khương Bách Nghiêu nhìn thế tử nằm bên cạnh hắn, kéo người vào trong lòng, nói: “Thương thế của Vinh vương đã ổn định, Tông Nhi cũng trở về. Nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chu thị lại nói: “Nhưng mà Xán Xán... Tuy Xán Xán và Tông nhi vẫn chưa định thân, hôm nay đến thăm Vinh vương cũng là việc nên làm, nhưng cũng không có đạo lý nào phải ngủ lại? Còn thể thống gì?” còn vương chú trọng nhất là cái gì? Đương nhiên là danh tiếng. Nàng biết nữ nhi nàng luôn làm việc đường hoàng, nhưng mỗi lần nàng đều phải ngán dè vạn dân, chỉ lo sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn. May mắn có Lục Tông, nếu là người khác, nữ nhi nàng thủy linh xinh đẹp như vậy, nàng nào dám để hai người tiếp xúc.

Trung thu hàng năm, cả đại gia đình đều sẽ tụ họp lại, cùng nhau ngồi trong sân ngắm trăng ăn bánh, vui vẻ ung dung. Năm nay thêm một nàng dâu, nhưng nữ nhi lại không bên người, không khỏi khiến cho nàng lo lắng đề phòng, nào có tâm tình thưởng nguyệt?

Chu thị nhũn mảy lại, Khương Bách Nghiêu nhìn không được vươn tay lên vuốt, thở dài nói: “Thấy nàng như vậy, coi Xán Xán giống như tiểu hài tử vậy. Việc này tuy rằng không hợp lễ nghi, nhưng tình huống hôm nay có chút đặc thù, nghĩ thoáng ra thì cũng chẳng có gì. Hơn nữa ngày sau Xán Xán sớm muộn cũng phải gả đến Vinh vương phủ, Vinh vương tuy cũng yêu thích Xán Xán nhà ta, nhưng cũng chỉ là yêu thích một tiểu bối bình thường, bây giờ nàng đến thăm bệnh, Vinh vương sẽ càng vừa ý Xán Xán của chúng ta hơn mấy phần.”

Lời này Chu thị hoàn toàn không thích nghe, lời nói ra giống như nữ nhi nhà nàng phải hạ mình cố ý dilầy lòng người khác vậy. Nàng vô cùng thương yêu khuê nữ bảo bối nhà mình, cần gì để ý xem người bên ngoài có hài lòng hay không? Chu thị bất mãn nói: “Xán Xán của chúng ta vốn đã rất ngoan.”

Biết được thế tử yêu thương nữ nhi, Khương Bách Nghiêu nhanh chóng cười nói: “Đúng đúng đúng, Xán Xán của chúng ta giống như nương của con bé, mọi thứ đều tốt. Nàng nha, nên ngủ sớm, sáng sớm mai, ta sẽ cho người đến Vinh vương phủ đón Xán Xán về, có được hay không?”

Nàng còn có thể nói không được? Nữ nhi đến nhà người ta, còn không thể đón nàng về nhà sao? Chỉ là Chu thị nghĩ, hôm nay nữ nhi chỉ tới một ngày nàng đã thương nhớ đến vậy, sau này nữ nhi thật sự gả tới Vinh vương phủ, vậy sau này nàng biết làm sao bây giờ. Nghĩ như vậy, Chu thị liền cảm thấy sáng sớm mai liền có thể gặp được nữ nhi, giống như cũng thật vui vẻ.

.

Khương Lệnh Uyển ngồi nhìn chiếc bàn vuông hình ba đoá sen, chống cằm chờ Lục Tông tắm rửa xong. Vừa rồi nàng dựa vào ghế ngủ không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại có chút đói bụng. Nàng xoa xoa cái bụng, đã hơn nửa đêm, thật sự đói quá. Chỉ là trong Long Ngọc viện lại không có hạ nhân hầu hạ, Đỗ Ngôn đang đứng ở cửa, nàng thật ngại mở miệng gọi hắn.

Khương Lệnh Uyển hướng mắt nhìn trong phòng, thấy bánh trung đang đặt trên bàn đá cách đó không xa.

Nàng tuy thích đồ ăn ngọt, nhưng lại không quá thích bánh trung thu, nhưng bây giờ cũng không thể lựa chọn, có đồ ăn đã là tốt lắm rồi.

Khương Lệnh Uyển cố hết sức bụng đĩa bánh bằng sứ Thanh Hoa đến gần mình.

Người ta luôn nói “Tiểu bính như tước nguyệt, bên trong có tô cùng d”*, bánh trung thu của Vinh vương phủ đương nhiên là được làm vô cùng tinh xảo mỹ vị, chỉ là trung thu năm nay Vinh Vương suất nữa gặp chuyện không may, Vinh vương phủ từ trên xuống dưới không ai nhàn hạ để ý đến Trung thu.

*Beta nói: Em edit ghi chú “Thủy Nguyệt Ca Đầu - Tô Thức (Tô Đông Pha)”.

Khương Lệnh Uyển nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trăng tròn treo ở trên cao, ánh trăng dịu dịu, sáng không chút tì vết.

Lúc này, cha mẹ, ca ca và tẩu tẩu hẳn là đã ngủ.

Năm ngoái nàng đón trung thu ở Vệ Quốc công phủ, cùng với Hữu Nhi chơi đùa trong sân, đá cầu, đá dế,... Khương Lệnh Uyển thở dài một hơi, sau đó mới cầm bánh lên, gặm một cái. Nàng không thích nhân bánh bên trong, nhưng vỏ bên ngoài lại không tệ, nàng gặm dọc theo bánh trung thu, ăn hết vỏ bánh bên ngoài, sau đó mới đặt lại vào mâm, lại lấy một cái khác, tiếp tục gặm.

Đợi đến khi Lục Tông tắm rửa xong bước ra ngoài, liền thấy Khương Lệnh Uyển chống cằm nằm ngồi trên ghế, hai chân đung đưa lúc ẩn lúc hiện.

Nghe thấy tiếng vang, Khương Lệnh Uyển quay đầu, thấy Lục Tông đã thay một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này mới lên tiếng gọi: “Tông biểu ca...”

Lục Tông qua tới, đang định trò chuyện với nàng, cúi đầu liền nhìn thấy bánh trung thu trên bàn. Trong mâm tổng cộng có tám cái, mỗi cái bánh đều bị gặm chỉ còn lại nhân.

Thấy lỗi tai nàng đỏ lên, Lục Tông không nhịn được cười, con ngươi híp lại, hỏi: “Đói bụng?”

Khương Lệnh Uyển phồng má gật đầu: “Có một chút.”

Lục Tông nhanh chóng sai Đỗ Ngôn đi chuẩn bị đồ ăn khuya.

Dùng xong đồ ăn khuya, Khương Lệnh Uyển mới cảm thấy bụng nàng thoải mái hơn nhiều.

Lục Tông nói: “Hôm nay ta trở về, không nghĩ rằng muội cũng ở đây.”

Khương Lệnh Uyển đột nhiên tròn to mắt, sáng lấp lánh, giống như rất kinh ngạc nói: “Muội đương nhiên đến nha.”

Lục Tông nghe xong rất vui mừng, không nhịn được níu người ôm vào trong lòng, nói: “Huynh thật vui.” Hắn xoa xoa đầu nàng, khoe môi hơi nhướn lên. Khi nhận được tin tức, hắn không ngừng không nghĩ nhanh chóng chạy về, hầu như có thể tưởng tượng được cảnh tượng trong vương phủ. Chỉ là lúc hắn trở về, thấy nàng dựa vào ghế, giống như nàng và hắn đã kết hôn từ lâu, nàng đang chờ hắn trở lại. Vương phủ quá quanh quẩn, cần một chút hơi người.

Khương Lệnh Uyển thuận thế dựa vào trong ngực hắn, sau đó nghiêng đầu nhìn mặt trăng bên ngoài cửa sổ, nói: “không nghĩ tới trước khi chúng ta kết hôn còn có thể cùng trải qua lễ Trung thu.” nói xong nàng nheo nheo cánh tay của hắn, hỏi, “Chuyện của đương, huynh định làm như thế nào?”

Lục Tông nói: “đang tra xét, muội không cần lo lắng.” nói đến đây, gương mặt Lục Tông mang theo mấy phần lạnh lẽo, con ngươi cũng trở nên âm trầm đáng sợ, nhưng khi hắn cúi đầu nhìn nàng, lại nhanh chóng khôi phục lại độ ấm.

Khương Lệnh Uyển “Vâng” một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa. Nàng biết hắn không thích nàng quản việc này. Chỉ là Thừa Đức Đế và Vinh vương xưa nay không hợp, lúc này Vinh vương xảy ra chuyện, đương nhiên là không ít người sẽ hoài nghi Thừa Đức đế. Nhưng phạm là người có chút đầu óc, sẽ biết chuyện này không thể. hiện tại đường làm quan của Lục Tông vô cùng rộng mở, sợ là không ít người nhìn chăm chăm hắn, hẳn là sẽ có ý gây ra chút chuyện nhằm vào hắn. Lúc trước, sau khi nàng gả cho Lục Tông, cũng đã từng gặp nạn, trong lúc nguy hiểm, chính là Tứ tỷ tỷ đã cứu nàng.

một lát sau, Lục Tông liền đưa nàng đến sân viện của Lục Bảo Thiên.

Lúc trước chuyện huyền ảo có chút lúng túng, hôm nay Vinh vương xảy ra chuyện, thời điểm hai người ở chung không có thời gian suy nghĩ quá nhiều những chuyện khác. Nhưng hôm nay bình tĩnh lại đối mặt, không khỏi lại nghĩ tới những chuyện trước đây. Lục Bảo Thiên sắc mặt vô cùng tự nhiên, quay về phía Lục Tông nói: “Ca ca, ca yên tâm đi, muội sẽ chăm sóc cho Xán Xán thật tốt.”

Lục Tông cũng hiểu được tính tình của muội muội nhà hắn, đương nhiên cũng không nói gì thêm.

Khương Lệnh Uyển tắm rửa một lát, Lục Bảo Thiên đưa xiêm y nàng chưa mặc qua cho Khương Lệnh Uyển, cũng biết làn da của nàng vô cùng mềm mại, đương nhiên là lấy một bộ từ Cẩm Tú phường. Ngoại trừ Tiết Tranh ra, Khương Lệnh Uyển còn chưa từng ngủ với cô nương nào khác. Bây giờ lên giường, hai người cùng nằm trên giường gấm, Lục Bảo Thiên mới mở miệng trước.

“Xán Xán, chuyện hôm nay cảm ơn muội.”

Khương Lệnh Uyển nằm bên trong, nghiêng đầu nhìn Lục Bảo Thiên, nói: “Muội cũng không giúp đỡ được gì.”

trên gương mặt của Lục bảo Thiên không còn vẻ xinh đẹp hoạt bát như xưa, cả người giống như trưởng thành hơn rất nhiều, nàng nói: “Hôm nay tỷ rất sợ, sợ cha sẽ giống như mẫu thân, cứ như vậy rời xa tỷ. Xán Xán, muội biết không? Tỷ nhớ ca ca rất nhiều, nhưng huynh ấy lại không có ở bên, tỷ không biết phải làm gì, lúc muội đến, ta liền thấy an tâm hơn rất nhiều... Xán Xán, chuyện lúc trước là tỷ có lỗi với muội. Tỷ yêu thích ca ca của muội,

nhưng loại thích này lại quá ích kỷ, muối có thể tha thứ tỷ không?”

Dù sao sau này cũng là cô tẩu, đều là người một nhà, còn nói gì mà tha thứ hay không tha thứ.

Khương Lệnh Uyển nói: “Đều đã qua.”

Lục Bảo Thiên tươi cười, nói: “Xán Xán, muối thật tốt, chẳng trách ca ca lại thích muối...” Nàng dừng một chút, lại nói: “Tỷ và Lâm Lang nhận thức nhiều năm như vậy, bây giờ mới phát hiện, có rất nhiều chỗ mà tỷ thật sự không hiểu nàng. Ngày sau chắc chắn tỷ sẽ cân nhắc trước khi làm việc, sẽ không tái phạm sai lầm.” Giống như ca ca nói, nàng không thể làm một kẻ ngu si. Ngày ấy ở phủ công chúa, nàng thấy Chu Lâm Lang thương tâm khó chịu, biết nàng phải rời xa mẫu thân, giống như bản thân, là một người không có nương bên cạnh, đương nhiên cũng đau lòng. Nhưng nghĩ kỹ lại, bản thân đối tốt và quan tâm đến Chu Lâm Lang, giống như đều bị ngăn cách bởi một tấm vải, mang một tấm chân tâm đưa đến trước mặt nàng ta, nhưng nàng ta lại thương tổn nó.

Ca ca tức giận cũng đúng.

Thấy nàng có thể nghĩ như vậy, chắc hẳn trong lòng đã thông thả hơn, Khương Lệnh Uyển không lên tiếng. Nhưng mà nàng cũng biết rõ, nếu như thật muốn nói đến, đời này, Chu Lâm Lang kỳ thực chưa làm sai chuyện gì.

Hồi lâu không nói chuyện, Khương Lệnh Uyển cho rằng nàng đang ngủ. Sau một hồi yên lặng, mới lại vang lên thanh âm “Di An là một cô nương tốt, ca ca muối... hẳn là rất vui về.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Ca ca muối rất yêu thích tẩu tẩu, hai người cũng rất ân ái.”

Lục Bảo Thiên dừng một chút, nói “... Vậy thì tốt.”

Ngày kế Khương Lệnh Uyển tỉnh dậy, phát hiện mình ngủ quên.

Lục Bảo Thiên chẳng biết rời giường lúc nào, nghĩ rằng nàng hẳn đã đi thăm Vinh vương. Khương Lệnh Uyển tự biết bản thân là khách, cũng không dám làm phiền quá mức, rửa mặt, dùng điểm tâm, sau đó liền đến chỗ Vinh vương.

Đến Cẩm Hoa cư, Khương Lệnh Uyển nhìn thấy Phan trắc phi và Lục Bảo Yên đã đợi bên ngoài từ rất sớm. Chỉ là Lục Bảo Thiên không thích mẹ con hai người, bây giờ đương nhiên là không cho phép các nàng tiến vào. Gương mặt Phan trắc phi tiêu tụy, không còn ngăn nắp sinh đẹp như xưa, có thể thấy được nàng đối với Vinh vương cũng là một mảnh chân tâm, điều này khiến Khương Lệnh Uyển hiếm có sinh ra chút hảo cảm. Còn Lục Bảo Yên, khuôn mặt nhỏ của nàng có chút tái nhợt, vô cùng nhu nhược, thấy nàng liền khách khí hỏi thăm: “Khương Lục tiểu thư.”

Khương Lệnh Uyển khẽ gật đầu, liền đi vào.

Vừa vào phòng, liền nghe được thanh âm lạnh lạnh dễ nghe bên trong. Nàng đột nhiên ngăn người, dẫn nhìn thấy Chu Lâm Lang cũng đang ở bên trong, mặc một bộ xiêm y màu hồng phấn thêu hoa lan, rang phục khéo léo, cử chỉ hào phóng. Chu Lâm Lang đứng bên cạnh Lục Bảo Thiên, nhìn Vinh Vương, trong con ngươi tràn đầy thân thiết: “Dạ, ngài có muốn uống nước không? Lâm Lang giúp ngài rót ly nước?”

Chu Lâm Lang còn đến sớm hơn cả nàng.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày lại, trong ngực có chút rầu rĩ. rõ ràng nàng mới là con dâu tương lai của Vinh vương phủ, nhưng người đứng ở kia lại là Chu Lâm Lang, tư thế này quả thực còn giống con dâu hơn cả nàng. Trong bụng nói thầm, có chút hờn dỗi không thèm nghĩ tới, Lục Tông đứng một bên nhìn thấy nàng đến, ngữ khí vô cùng tự nhiên nói: “Xán Xán, muối tới thăm cha sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Edit: Tiểu Huân

Beta: Twins

Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt xinh đẹp của Chu Lâm Lang trở nên cứng đờ, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nhìn về phía Lục Tông, càng nhìn càng thấy hợp mắt.

Đúng là người nhà mới che chở cho người nhà.

Khóe miệng nàng hơi cong lên, không hề mang theo ý tốt nhìn Chu Lâm Lang đi tới.

Vinh Vương mặc một bộ tằm y màu trắng, nằm trên giường nhỏ, sắc mặt tuy rằng vẫn tiều tụy, nhưng xưa nay hắn là một nam tử ôn hòa, khiến hắn càng có vẻ thân thiết.

Vinh vương cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, bây giờ thấy hai tiểu cô nương này, liếc mắt nhiều chút liền nhìn ra vấn đề trong đó —— tài không đợi tuổi a, thật khiến người ta ghen tị.

Lúc trước hắn thương thức Chu Lâm Lang, là bởi vì nàng đoan trang đại khí, toàn bộ Tấn thành đều tán thưởng nàng. Nhưng đối với Khương Lệnh Uyển, Vinh vương lại xem nàng như tiểu bối, cảm thấy nàng đáng yêu thẳng thắn, tính cách đáng yêu, vô cùng được mọi người yêu thích. Người trước có thể làm chủ mẫu, người sau lại bình dị gần gũi. Nhi tử vừa ý người sau, Vinh vương đương nhiên cũng không có gì kinh ngạc.

Lúc trước hắn không cẩn thận tính sai, bây giờ đối với Khương Lệnh Uyển có nhiều hơn mấy phần áy náy.

Nhìn hai tiểu cô nương trước mặt, con người của Vinh Vương mờ sáng, không thể không tự hào thay nhi tử nhà mình, Tính tình lạnh lùng như vậy nhưng lại có thể khiến tiểu cô nương yêu thích hắn, quả thực là có tác phong của phụ thân khi xưa.

Ngày hôm nay, bên nào nặng, bên nào nhẹ, trong lòng Vinh vương đương nhiên cũng biết.

Người ngoài dù tốt, nhưng nói đến cùng vẫn phải che chở cho con dâu. Huống chi con trai hắn còn có cái tính bênh vực người nhà.

Vinh vương nhìn về phía Khương Lệnh uyển, vẻ mặt ôn hòa, nói: “Hôm qua Xán Xán luôn ở bên giúp đỡ Thiên Nhi, cực khổ cho con rồi.” Tính tình của nữ nhi sao hắn không hiểu? Nếu như xảy ra chuyện, khẳng định sẽ vô cùng hoảng loạn, lúc này nàng cần nhất một người bên cạnh làm bạn.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: “Con cũng không làm gì nhiều... Chỉ là dựng xây ra chuyện, con đương nhiên cũng không thể ngồi yên.”

Vinh vương cười, nói một tiếng “Hài tử ngoan”, tuy rằng sắc môi có chút trắng xám khô nứt, nhưng con người lại hiện ra vẻ ôn hòa, vô cùng hòa ái, nói: “Thân thể của ta không còn gì đáng ngại, tâm ý của các con ta cũng hiểu được. Hơn nữa hiện tại trong phòng còn tràn đầy mùi thuốc, rất khó ngửi...” nói xong liền nhìn về hai đứa con của hắn, “Tông Nhi, Thiên Nhi, hai con nhanh đưa Xán Xán và Lâm Lang ra ngoài đi.”

Khương Lệnh Uyển ở chỗ này cả một ngày đêm, sáng nay nếu không trở về, sợ Vệ Quốc Công phủ sẽ lại cho người đến phủ đón nàng về.

Nhưng mà Chu Lâm Lang lại vừa mới đến.

nói xong, thân thể Chu Lâm Lang có chút run rẩy. Dù có đoan trang đến mấy, thì giờ khắc này nàng cũng không thể che giấu được tức giận trong lòng. Lúc trước Vinh vương đối với nàng vô cùng thương yêu, cũng rất thương thức, nàng rõ ràng có thể nhận ra được. Hơn nữa số lần nàng đến Vinh vương phủ tuyệt đối hơn hẳn Khương Lệnh Uyển, nhưng thái độ hôm nay của Vinh vương, kém chút nữa khiến cho nàng mất mặt —— chỉ vì muốn tâm trạng của Khương Lệnh Uyển thoải mái hơn một chút, liền cứ như vậy xa lánh nàng?

Chu Lâm Lang thật tức giận, cả gia đình Vinh vương phủ này, Lục Tông như vậy, Lục Bảo Thiên như vậy, ngay cả Vinh vương, cũng như vậy.

Chu Lâm Lang trước nay kiêu căng tự mãn, khi nào phải chịu oan ức đến như vậy? Nàng cắn môi, lúc này mới thu lại sắc mặt cúi chào Vinh vương, hai tay nắm lấy gấu quần, nhanh chóng đi ra ngoài.

Vinh vương nhìn sắc mặt Chu Lâm Lang, âm thầm vui mừng. Tiểu cô nương này mọi thứ đều tốt, chỉ là tính tình quá tranh cường háo thắng, bề ngoài nhìn như hào phóng khéo léo, nhưng trong lòng nàng lại âm thầm ghi dấu. Ngày xưa còn tốt chút, nhưng bây giờ lệ khí giữa hai hàng lông mày càng ngày càng rõ rệt, làm cách nào cũng không thể che giấu được. cô nương như vậy, thực sự không xứng với hai chữ hào phóng.

Trong vô tình, Lục Tông và Vinh vương đều vì nàng xả được con giận. Khương Lệnh Uyển có chút vui vẻ trong lòng, hơi mỉm cười nhìn về phía Vinh vương nói: “Dựng, lần tới Xán Xán trở lại thăm ngài.”

Lục Bảo Thiên đưa Chu Lâm Lang đi, còn Lục Tông lại tiễn Khương lệnh Uyển ra ngoài phủ.

Khương Lệnh Uyển nhìn bóng lưng yếu điệu tinh tế của Chu Lâm Lang cách đó không xa, trong lòng thoải mái hừ một tiếng. Nàng làm người chính là không hề phóng khoáng, nhưng chỉ ít trong lòng nàng thoải mái.

Lục Tông nhìn, cười nhạt: “Lần này hài lòng?”

Khương Lệnh Uyển che mặt than nhẹ.

Nàng hẹp hòi như vậy, đều bị Lục Tông biết hết rồi.

Lục Tông giờ tay, kéo tay nhỏ của nàng xuống, nói: “Chút kẻ vật ấy sao giấu được ta?... Từ nhỏ đến lớn tâm tình gì của nàng đều viết hết lên mặt, không chút tiến bộ.”

nói xong, liền chỉ tiếc mài sắt không thành thép nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng.

Nàng yêu thích ai, không thích ai, đều phân biệt rõ ràng, tính tình lại thẳng thắn giống như hài tử. hãnyêu thích tính cách này của nàng, nhưng mặt khác lại không nhận được có chút lo lắng cho nàng —— loại tính cách này, không không có cha mẹ bảo hộ, nàng sẽ chịu thiệt thòi.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy bản thân ở trước mặt Lục Tông như không mặc quần áo, mọi thứ đều bị nhìn ra rõ ràng, ngay cả cọng lông tơ cũng không gạt được hẳn.

Khương Lệnh Uyển giương mắt, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn: “Vậy huynh vì sao còn che chở muội?”

Lục Tông vẻ mặt bằng phẳng: “Ai bảo tính ta trước giờ đều bệnh vực người nhà.”

Khương Lệnh Uyển tươi cười xinh đẹp, vô cùng thỏa mãn với câu trả lời của Lục Tông: “Muội thích tính cách này của Tông biểu ca.” Nàng thích hắn che chở cho nàng, thương yêu nàng, mọi chuyện đều suy nghĩ cho nàng.

Khóe miệng Lục Tông hơi cong lên, nói: “Được rồi, ta đưa muội về nhà, tránh cho đi dưỡng lo lắng chờ mong.”

Khương Lệnh Uyển “Nga” một tiếng, suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Tông biểu ca, huynh không cần đưa muội, muội tự trở về cũng được.”

Lục Tông cũng không miễn cưỡng. Dù sao hai người bọn họ vẫn chưa kết hôn, những gì nên hạn chế vẫn phải hạn chế. Lục Tông nhìn nàng, bỗng nhiên dang tay ôm người vào lòng, thở dài một tiếng: “không lâu nữa thôi, nơi này sẽ là nhà muội.” Như vậy nàng sẽ không cần phải đi đâu cả.

Khương Lệnh Uyển cười, nheo nheo cánh tay cứng rắn của hắn, nói: “Vẫn chưa chắc chắn.”

A!

Vừa nói xong, móng nhỏ liền bị nheo một cái, Khương Lệnh Uyển đau đến chảy nước mắt.

.

Khôn Cùng cung.

“Thái tử, ngài không thể đi vào!” Cung nữ trong cung thấy thái tử khí thế hùng hổ tiến vào, vội vàng ngăn cản lại. Nhưng thân phận của hắn đặt ở đó, hơn nữa hắn còn là đại nam nhân, sao có thể ngăn cản được?

Lúc này Thái tử mặc một bộ cẩm bào màu vàng nhạt, thêu bốn con rồng màu đỏ, gương mặt tuấn tú giờ lại trở nên âm trầm, gân xanh hẳn rõ trên trán, phát tay nói “Cút ngay”, sau đó đạp thái giám đang vội chạy đến ngăn cản một cước, sau đó mới vô cùng lo lắng sai bước đi vào. Bên trong tấm cung, Hoàng hậu mặc một bộ cẩm bào thêu phượng phú quý tinh xảo, phượng quan lóe sáng óng ánh, gương mặt tinh xảo vô cùng chói mắt. Chỉ là một gương mặt xinh đẹp như vậy, ở trước mặt Thừa Đức đế, chung quy vẫn chỉ là người cũ, không sánh được với thân thể yếu kiều thủy nhược của chúng phi tần trẻ đẹp, người nào người nấy thanh âm như hoàng anh, biết làm nũng, biết quyến rũ.

Nghe thấy tiếng động, hoàng hậu nhíu mày nhìn về phía Thái tử.

Tháo tử vừa vào, lập tức liền nói ngay vào vấn đề chính: “Hoàng thúc bị ngộ hại, có phải liên quan đến mẫu hậu ngài không?”

nói đến người kia, trái tim hoàng hậu liền trở nên tê rần, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng hình ảnh kia ở trong mắt thái tử lại là biểu hiện của sự chột dạ. Thái tử nhất thời lộ vẻ thất vọng, chất vấn: “Tại sao? Ngài từng nhiều lần hãm hại Lục Tông cũng thôi đi, nhưng tại sao ngay cả hoàng thúc cũng không buông tha? Mấy năm nay vương thúc vẫn chỉ làm một vương gia nhàn tản, có ảnh hưởng gì đến chúng ta được chứ? Sao ngài lại có thể độc ác như vậy?”

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt có chút khó tin, âm sắc phát run: “Vân Nhi, con... ngay đến con cũng nghĩ mẫu hậu là người như thế sao?”

Thái tử nói: “Chẳng lẽ không đúng hay sao? Ngoài trừ mẫu hậu ngài, thì còn ai có thể làm ra loại chuyện như vậy. May mắn hoàng thúc phúc lớn mệnh lớn, nếu không —— ”

Lời còn chưa dứt, hoàng hậu liền nhin không được lửa giận trong lòng, giọng tay “chát” một tiếng đánh lên mặt thái tử.

Thanh âm lạnh lạnh vang dội khắp trong điện, cung tỳ bên cạnh hoàng hậu và Nguyên Mậu phía sau Thái tử đều run sợ cúi đầu, không dám thốt ra một tiếng động.

Sau khi đánh xong hoàng hậu cũng trở nên bối rối, chột mồm to hai mắt.

Sau khi hoàn hồn, nàng liền nhanh chóng đưa tay xoa lấy gương mặt của nhi tử, hồng mắt nói: “Vân Nhi, có đau không? Mẫu hậu không có ý...”

“Được rồi!” Thái tử lui về sau vài bước, nói: “Từ nhỏ đến lớn, mẫu hậu vẫn luôn khư khư cố chấp như vậy. Người người trong cung đều kính ta, sợ ta, nhưng xưa nay không có một ai chân chính quan tâm ra. Nhìn thấy ta đều hận không thể cút đi thật xa, chỉ lo lắng xảy ra chuyện gì. Khó khăn lắm mới có một người đồng ý tiếp cận con, ngài đều sẽ nhất nhất tính toán. Tiểu hài tử khi còn bé không hiểu chuyện gây gỗ đánh nhau, nhưng mỗi lần ngài đều lạnh lùng hạ sát thủ, người bị ngài hại chết còn thiếu sao? Chỉ có mỗi Lục Tông là mệnh lớn, may mắn vô sự, bây giờ hẳn vì Đại Chu chúng ta lập được công lao, là nhất quốc công thần, sao ngài có thể hãm hại cha của hắn. Mẫu hậu, tất cả mọi chuyện ngài làm, không phải giúp con, cũng không phải vì tốt cho con, người đang buộc con, đang hại chết con!”

Hoàng hậu nhìn gương mặt quen thuộc của con mình. Nhìn nhi tử xưa nay vẫn luôn thân thiết với nàng, nhưng ai biết trong lòng hắn lại cất giấu nhiều tâm sự như vậy. Hoàng hậu mấp môi, nói: “Nhưng mà...”

“Con không muốn nghe nữa.” Thái tử lạnh lùng vung tay áo, xoay người rời đi.

Thân thể hoàng hậu đứng không vững, run rẩy ngồi xuống, không nhận được xây xẩm mặt mày, cung nữ bên cạnh vội vàng chạy đến đỡ, động viên nói: “Hoàng hậu nương nương, thái tử còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng để trong lòng.”

Hoàng hậu cười khổ. Đầu đã sắp hai mươi, sao còn nhỏ tuổi? Hắn định ninh như vậy. Ở trong lòng hắn, nàng chính là một vị mẫu hậu độc ác.

Hoàng hậu hạ mắt, đáy mắt có vẻ cô đơn nhàn nhạt. Chỉ có Liên Kiều đang hầu hạ bên cạnh mới biết buổi tối hôm qua hoàng hậu cả đêm không ngủ, mãi đến khi nghe được tin tức Vinh vương bình an vô sự, mây mới thoáng giãn ra.

Bên ngoài, trái tim Nguyên Mậu sắp nhảy đến tận cổ, một tác không rời đi theo sau thái tử, thấy hắn đi thẳng ra cửa cung, hắn mới gấp gấp hỏi: “Thái tử, ngài tính đi đâu vậy? Đến Vinh vương phủ sao?”

Thái tử lạnh lùng nói: “cô còn mặt mũi nào đi gặp Lục Tông?” hắn dừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt có chút ủy khuất “... cô không thích nơi này, cô muốn đi tìm A Tranh.”

Trong lòng Nguyên Mậu thầm “Ai gu” một tiếng, vội vàng nhắc nhở: “Nhưng mà Tiết tiểu thư đã tới Ninh Châu.”

Về mặt thái tử trở nên quả quyết, mạnh mẽ nói: “Vậy cô lập tức tới Ninh Châu, cô sẽ không buông tay nàng. Nàng không muốn tiến cung, muốn trốn tránh cô, không phải vì yêu thích cuộc sống tự do sao? cô cũng vậy. Nàng không muốn gả cho cô, vậy cô sẽ gả tới cửa lâm rêu!”

Trước tới nay hắn luôn giữ mình trong sạch, tướng mạo tuấn tú, biết làm ấm giường lại biết bán manh, nàng dựa vào gì mà không cần hắn.

Beta: bán manh ăn được không..

Nguyên Mậu nghe lời hắn nói mà sợ đến chân mềm nhũn.

.

Thời điểm Chu Lâm Lang hồi phủ, bên ngoài An vương phủ đã đậu sẵn một chiếc xe ngựa màu lam, nếu như thường ngày nàng sẽ nhìn lâu hơn một chút, nhưng hôm nay chỉ ủy khuất ở Vinh vương phủ, tâm trạng vô cùng tức giận, đương nhiên là không có thời gian rảnh rỗi đi quản những chuyện khác.

Chu Lâm Lang được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, cũng không đến gặp An vương, mà chạy thẳng đến sân viện của mình.

đi đến còn đường mòn thông với hậu viện, Chu Lâm Lang gặp phải Chu Mãn Nguyệt.

Chu Mãn Nguyệt chỉ nhỏ hơn Chu Lâm Lang một tuổi, là do một tỷ thiếp của An vương sinh ra. Chu Mãn Nguyệt là thứ nữ, lại không thường ra ngoài phủ, người bên ngoài ít ai biết được còn có một vị tiểu thư quốc sắc thiên hương bên trong An vương phủ, trang sức trên người không sánh bằng Chu Lâm Lang, nhưng gương mặt kia lại xinh đẹp thanh thủy như phù dung, đôi mắt to tròn, sáng ngời lại vô tội.

Chu Mãn Nguyệt có chút e ngại nhìn Chu Lâm Lang, vội vàng gọi một tiếng: "Tỷ tỷ."

Chu Lâm Lang không hề để ý tới.

Chu Mãn Nguyệt cắn chặt môi, có chút oan ức, không nói tiếng nào, mãi tận đến khi Chu Lâm Lang đi xa.

Cảm xúc của Chu Lâm Lang đang rất hỗn loạn, vừa oan ức vừa phẫn hận, sợ bản thân mất đi đáng về, lúc này mới đẩy nha hoàn ra, một mình ngồi lẳng lẳng trong đình nghỉ mát. Nàng nhìn hoa súng đỏ trong ao, viền mắt có chút nhòe đi, suýt nữa rơi lệ. Sau đó ngửa mặt lên trời, không cho nước mắt rơi xuống.

Hôm nay này đến Vinh vương phủ, Vinh vương thương thể nghiêm trọng, Chu Lâm Lang đương nhiên không thể đeo phục sức màu đỏ, nhưng khi trang điểm vẫn bỏ ra mấy phần tâm tư, thêm vào mỹ mạo của nàng, đương nhiên có thể nhìn được mấy phần thiên tiên, xinh đẹp thoát tục.

Lục Lễ đứng ở cách đó không xa, nhất thời xem đến choáng váng.

Lục Lễ hôm nay đến cầu thân.

hắn thấy Chu Lâm Lang chỉ có một mình, cũng biết bản thân không hợp lẽ nghi, nhưng đến cũng vẫn không nhận được sai bước đi tới: “Lâm Lang?”

Chu Lâm Lang nghe thấy thanh âm, nhanh chóng quay đầu lại, vì hai mắt của nàng vẫn còn vương hơi nước, nên lúc ẩn lúc hiện mờ hồ nhìn không rõ. Nàng nhìn gương mặt người phía trước, nhất thời khiến nàng nghĩ tới Lục Tông, liền không nhận được trở nên càng thêm oan ức, chớp mũi chua xót, nhất thời rơi lệ.

Lục Lễ thấy vậy hoảng hốt, tâm đều trở nên đau, vội vàng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng nàng, hắn định nói mấy lời động viên, đã thấy thân thể nàng hơi loạn choạng, trực tiếp nhào vào trong ngực hắn.

Lục Lễ vốn ái mộ Chu Lâm Lang nhiều năm, chỉ tiếc hắn không vào được mắt nàng. Bây giờ thấy người trong lòng chủ động như vậy, khiến hắn có hơi

kinh ngạc. Nhưng mà, hắn không nỡ buông tay.

Lục Lễ ôm người chặt hơn một chút, khí huyết cuộn cuộn, lòng hắn mừng như điên.

Tay đưa lên nhẹ nhàng xoa tóc của giai nhân, ôn nhu gọi một tiếng: “Lâm Lang.”

Chu Lâm Lang gắt gao ôm lấy nam nhân trước mặt, nước mắt như mưa, giống như muốn đem tất cả ủy khuất mấy ngày nay phát tiết hết ra. Lục Lễ không còn cách nào, chỉ có thể ôm lấy nàng, tùy ý để nàng khóc thoải mái. Hắn không biết nàng vì chuyện gì mà cảm thấy ủy khuất, chỉ là hắn chưa bao giờ thấy nàng mãnh mai bất lực như bây giờ —— trong mắt hắn, nàng luôn cao cao tại thượng như đang đứng trên đám mây.

Ngày hôm nay, hắn có ý để cha đến của cầu thân. Hắn biết bản thân sợ rằng sẽ không dễ dàng có thể lấy được nàng, dù sao khắp Trấn thành này, nam tử muốn kết hôn với nàng quá nhiều. Dù hắn có là Lương vương Thế tử thì cũng không nắm chắc bao nhiêu phần thắng. Nhưng chưa thử một lần, tóm lại vẫn không cam lòng.

Dưới gốc cây hoa quế cách đó không xa, An vương đang đứng cạnh Lương vương.

Hai người cùng nhìn về phía đôi bách nhân trong đình, tuy rằng biết điều này không hợp với lễ nghi, nhưng lại có cảm giác rằng hai người thật xứng đôi. An vương ngẫm suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “... Việc hôn nhân này, Bản vương đồng ý.”

Tâm tư của nữ nhi, sao hắn có thể không nhận ra được? Chỉ là đứa nhỏ Lục Lễ này, hắn có thể tin cậy.

Lương vương cũng rất vừa lòng với Chu Lâm Lang. Dù sao Chu Lâm Lang cũng là quý nữ có tiếng của Trấn thành, sau này vào Lương vương phủ bọn họ, cũng coi như nở mày nở mặt.

Lương vương đáng người tròn tròn. Quanh năm quen sống trong nhung lụa, thịt thà, bụng của hắn tròn vo, cũng tăng thêm mấy phần phúc thái. Lương vương tươi cười, hai con mắt hí thành đường chỉ, vui vẻ nói: “Có thể lấy được một cô nương tốt như Lâm Lang, trên dưới Lương vương phủ nhất định sẽ coi nàng như Bò Tát mà cung phụng, tuyệt đối không để nàng chịu chút xui oan ức nào.”

Trong giọng nói có mang theo mấy phần trêu ghẹo.

An vương nhìn nữ nhi của mình, bên trong con ngươi tràn đầy từ ái. Hắn chỉ hy vọng nàng có thể an bình sống hết đời, đừng tranh cường hão thắng như mẫu thân của nàng, cuối cùng cũng sẽ chỉ hại người hại mình.

Khương Lệnh Uyển ngồi trong xe ngựa, gương mặt nhỏ uể oải xoa xoa mi tâm. Đêm qua nàng ngủ tạm Văn Đường viện của Lục Bảo Thiên cũng không quá quen chỗ. Kim Kết thấy vậy, liền nói: “Lục tiểu thư, tiểu thư nghỉ ngơi một chút đi.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu, sau đó mới nhắm mắt ngủ vui.

không lâu sau liền đến Vệ Quốc Công phủ.

Khương Lệnh Uyển vừa hồi phủ, trước tiên liền đến gặp được Khương Bách Nghiêu và Chu thị, Chu thị đánh giá nàng một hồi, thấy sắc mặt nữ nhi có chút xám đi hơn so với thường ngày, nàng liền không ngừng căn dặn Kim Kết và Sơn Trà phải chăm sóc cho nữ nhi cẩn thận.

Khương Lệnh Uyển đi về sân viện của mình, vừa vặn gặp phải Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Huệ chỉ đứng yên một chỗ, nàng mặc một bộ xiêm y màu lam nhạt thêu hoa cúc, bên cạnh không hề có nha hoàn, giống như đang đợi nàng đến.

Sắc mặt Khương Lệnh Huệ hơi có chút khó coi, thấy nàng tiến tới lập tức nhanh chóng dứt khoát nói: “Ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi.”

Kim Kết và Sơn Trà có chút không yên lòng.

Khương Lệnh Uyển phát tay, ra hiệu cho các nàng tránh đi. một Khương Lệnh Huệ, không có gì phải sợ. Dù sao nàng và Khương Lệnh Huệ từ nhỏ chơi đùa với nhau, lần nào Khương Lệnh Huệ cũng là người chịu thiệt thòi tương đối nhiều, khóc không ra hình thù gì, nước mắt nước mũi tèm lem, nàng đã nhìn chán.

Khương Lệnh Uyển và Khương Lệnh Huệ cũng đi dạo quanh hồ sen, Khương Lệnh Uyển lúc này mới mở miệng: “Hôm qua... hôm qua ta đến Tĩnh Thủy Am thăm nhị tỷ tỷ.”

Khương Lệnh Uyển ngần ngừ, có hơi kinh ngạc, không nghĩ tới, Khương Lệnh Huệ vẫn còn chút tình tỷ muội với Khương Lệnh Dung. Khương Lệnh Uyển nhìn về mặt của nàng, Khương Lệnh Huệ không hề có chút hung hăng thô bạo thường ngày, chờ một lát mới hơi nhượng mảy, nghi ngờ hỏi: “Tam tỷ tỷ muốn kể chuyện này với muội?”

Khương Lệnh Huệ lắc đầu một cái, nói không phải.

Vóc dáng của nàng cao hơn Khương Lệnh Uyển một chút, dung mạo so với tiểu cô nương cùng tuổi cũng coi như nổi trội, giờ phút này, trong đôi mắt lại hiện ra vệt nước, nhiều hơn mắt phần sạch sẽ khả nhân. Nàng mím môi nói: “Nhị tỷ tỷ bị đưa đến Tĩnh Thủy Am không lâu liền mất tích, sau đó nha hoàn và các sư thái trong tĩnh thủy am tìm được tỷ ấy dưới vách núi. Có người nói, khắp người tỷ ấy đều là máu, chân đã bị dẫm nát một đoạn, máu

thịt be bét, lộ ra xương trắng...”

Khương Lệnh Uyển sắc mặt trắng xanh, hiển nhiên là bị sợ.

Khương Lệnh Huệ vừa khóc vừa nói: “Sau đó tuy rằng bảo vệ được tính mạng, nhưng giờ đây chỉ giống như phế vật, thần trí cũng không quá rõ ràng. Hôm qua, lúc ta đến, ngay cả ta cũng không nhận ra.” nói, nàng nhìn về phía Khương Lệnh Uyển, “Nhị tỷ tỷ ra sẽ không thể vô lý bị người hạ độc thủ, người nói... là ai làm?”

Lời nói như vậy, Khương Lệnh Uyển sao còn không rõ —— Khương Lệnh Huệ rõ ràng là đang hoài nghi nàng!

Khương Lệnh Uyển nỗ lực bình thần, khuôn mặt nhỏ thể hiện sự non nớt, nhưng ngữ khí lại cực kỳ bình tĩnh, nói: “Tính cách này của người... sớm muộn gì cũng sẽ hại chết người. Khương Lệnh Dung tự mình làm vậy, còn chuyện người nói, bây giờ ta cũng mới biết... Ai giật dây khiến người đi Tĩnh Thủy Am, nói với người những lời này, người đó chắc chắn không có lòng tốt.”

Khương Lệnh Huệ vội nói: “Sẽ không, Lương Thần sẽ không ——” lời liền nói lộ ra hết. Khương Lệnh Huệ tròn to hai mắt, nhanh chóng che miệng lại.

Khương Lệnh Uyển cũng không bắt ngờ, nói: “Hai người chúng ta từ nhỏ đã đối nghịch lẫn nhau, nhưng cũng chỉ là chút chuyện nhỏ, nếu muốn nói là thâm thù đại hận thì chúng ta là tỷ muội, cũng chẳng có thù oán gì. Nhưng mà người thật không có đầu óc, ngu ngốc bị người ra lợi dụng, ta cũng cảm thấy đáng thương.”

Khương Lệnh Huệ nhỏ giọng khóc, oan ức nói: “Nhưng nương của ta cũng vì người mà mới bị đuổi đi.”

Khương Lệnh Uyển nói: “Đúng, xác thực là bởi vì ta. Nhưng người có nghĩ rằng, chuyện lúc trước —— là mẹ người hại ta trước, khiến ta suýt chút nữa mất mạng. Khương Lệnh Huệ, chuyện này đã qua, bây giờ người còn làm ra bộ dạng tỷ muội tình thâm này làm cái gì, muốn thay Khương Lệnh Dung đòi lại công đạo? Bây giờ không phải có hơi chậm rồi sao? Hôn kỳ của người sắp tới, tốt nhất là đừng nên làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến tương lai của người, vị Ngũ tử công tử là một vị phu quân tốt, nếu người cẩn thận quý trọng thì những tháng ngày sau chắc chắn sẽ trôi qua rất mỹ mãn tự tại, đừng tùy ý để người khác đưa ra làm tấm mộc chắn.”

Khương Lệnh Uyển hiểu rõ nhất tính cách của Khương Lệnh Huệ, là người thích bắt nạt cái thiện nhưng lại rất sợ cái ác. Lúc này Tô Lương Thần vẫn chưa chịu ngồi yên, muốn giật dây để Khương Lệnh Huệ đối nghịch với nàng, sợ là còn kém một chiêu.

Khương Lệnh Huệ này, vô cùng ích kỷ, bản thân nàng phải tốt trước, người ngoài chỉ là thứ yếu. Mấy năm nay nàng và Khương Lệnh Dung cũng chẳng gặp mặt mấy lần, căn bản là chẳng còn lại bao nhiêu cảm tình tỷ muội, đương nhiên sẽ không vì nàng ta mà mạo hiểm tương lai của bản thân. Trong lòng nàng ta hẳn là thâm nghĩ, nếu như đắc tội với Khương Lệnh Uyển, sau này chắc chắn bản thân sẽ bị trả thù. Nàng muốn gả cho người tốt, ngày thường có ganh đua nhau đến cỡ nào, nhưng tới thời khắc mấu chốt sẽ không đối nghịch với Khương Lệnh Uyển.

Mà trên thực tế, tâm tư Khương Lệnh Huệ xác thực đã bị nàng đoán trúng.

Khương Lệnh Huệ thoáng cúi đầu, nghĩ tới bộ dạng của Khương Lệnh Dung, phản ứng đầu tiên là sợ sệt, sau đó mới là đồng tình. Nếu như Tô Lương Thần không nói cho nàng, nàng căn bản cũng sẽ không biết Khương Lệnh Dung biến thành bộ dạng như vậy. Nhưng mà... nàng cảm giận và bất bình thì có thể làm gì? Đối nghịch với Khương Lệnh Uyển sao?

Nhưng mà nàng cũng sợ bản thân biến thành Khương Lệnh Dung thứ hai. Nàng sợ hãi, nàng không dám.

... Lương Thần nói cho nàng chuyện này, là có mục đích gì?

Khương Lệnh Uyển nhìn Khương Lệnh Huệ vẫn còn đang sừng sốt một chút, sau đó liền xoay người về viện.

Nhưng khi trở về, trong đầu lại chỉ nghĩ tới cảnh Khương Lệnh Dung bị đứt nửa khúc chân, đầy người là máu, lộ ra xương trắng hếu.

Khương Lệnh Uyển sợ đến nỗi sống lưng đỏ mồ hôi lạnh, nàng không làm chuyện gì đui địt, nhưng nàng cũng không ngốc, trong lòng cũng biết rõ, chuyện này khẳng định là do nàng mà nên. Mấy ngày sau, mỗi tối khi chợp mắt Khương Lệnh Uyển luôn bị ác mộng làm thức giấc, nửa đêm tỉnh lại, mồ hôi lạnh trên sống lưng chảy ròng ròng, sau khi tỉnh lại cũng không dám tiếp tục ngủ tiêu cô nương thân thể yếu đuối, không lâu sau liền bị bệnh.

Vừa bị bệnh, liền kéo dài hơn một tháng.

Thân thể Khương Lệnh Uyển từ nhỏ đã rất tốt, bệnh nặng như vậy vẫn là lần đầu tiên. Trong khoảng thời gian này Lục Tông, Lục Bảo Thiên, Tiết Vành, thậm chí cả Chu Quý Hành cũng đến thăm nàng. Chỉ là vừa hết bệnh, Khương Lệnh Uyển nhìn lại bản thân, hai bên gò má không còn chút thịt nào, chỉ có cằm, mặt mày nhỏ nhắn, nhưng đôi mắt lại to tròn, xinh đẹp kinh người.

Phảng phất như đã thoát thai hoán cốt vậy, không còn khuôn mặt tròn tròn như nữ hài tử lúc trước, mà càng giống như tiểu mỹ nhân nhỏ xinh xắn.

nói tới Lục Tông, đợt khi thương thế của Vinh vương đã hồi phục tốt, hẳn mới phụng chỉ xa nhà. Có điều hiện tại cũng không có việc quân cơ đại sự gì, mà là thái tử mất tích, Thừa Đức để phát Lục Tông đi tìm.

Tấn thành hiện nay còn có một chuyện đại sự khác, thiên chi kiêu nữ Chu Lâm Lang tài hoa hơn người định thân với thế tử Lương vương. Lương thế tử Lục Lễ này tuy rằng cũng là người tài mạo, thân phận cao quý, nhưng địa vị thái tử phi như lúc trước mọi người phỏng đoán về Chu Lâm Lang, vương phi hẳn là kém xa.

Vệ Quốc Công phủ cũng có chuyện vui, đó chính là Khương Lộc kết hôn, cưới Nghiêm thị cô nương thứ nữ của Lại bộ Thượng thư. Thời điểm Khương Lộc kết hôn là tháng chạp, chờ tới đầu năm sau, Tô phủ sẽ phái người đến đưa Tô Lương Thần vào cửa.

Giữa tháng chạp, Lục Tông cuối cùng cũng tìm được thái tử từ Ninh Châu trở về, Thừa Đức để đại hỉ, trọng thưởng Lục Tông.

Mà Khương Lệnh Uyển suốt sáu tháng nay chưa nhìn thấy Lục Tông, trong lòng vô cùng nhớ nhung, vừa nghe thấy tin tức, lập tức đi lấy đôi hài nàng đã sớm làm xong cho hắn. Đồi trước Khương Lệnh Uyển thêu không được tốt, đôi này khỏi đầu có chút khó khăn, nhưng nàng vẫn quyết tâm học được. Nàng vốn thông minh, học gì cũng nhanh, bỏ công sức ra cũng thêu xong đôi hài ra hình ra dáng

trên giấy, nàng đặc biệt thêu một cặp bánh chưng nhỏ vô cùng đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Edit: Kye

Beta: Mira

đã là cuối năm

Khương Bách Nghiêu, Khương Nhị Gia và Khương Dụ, Khương Lộc đều đã nghỉ, hôm nay cả gia đình cùng dùng cơm trưa, Khương Lệnh Uyển chuẩn bị một chút, sau khi ra cửa đã thoa một lớp kem mỏng, nhìn hai gò má bóng láng của mình trong gương, vô cùng thỏa mãn gật đầu. Sau đó mặc áo bông mang giày vải, nhận lấy lộ âm tay thêu hoa từ Kim Kết, lúc này mới ra khỏi cửa, đi trên hành lang, Khương Lệnh Uyển gặp thê tử của Khương Lộc, Nghiêm thị.

Nghiêm thị cao gầy xinh đẹp, dung mạo xuất chúng, chỉ ít Khương Lệnh Uyển cảm thấy, bên trong quý nữ của Tấn Thành có thể tìm ra mấy người xinh đẹp hơn nàng ta. Hôm nay Nghiêm thị mặc một thân xiêm y thêu mây màu cảm thạch lưu thêu chỉ hồng, búi kiểu tóc đang phổ biến, tư thái lung linh thướt tha, dung mạo xinh đẹp. Nàng trời sinh có một nốt chu sa cực xinh đẹp, thêm mấy phần phong vận. Chỉ là Nghiêm thị là nữ nhi gia đình giàu có, tiếp nhận giáo dưỡng tốt nhất từ nhỏ, nên lại ghét bỏ nốt chu sa này quá mức phong trần, mỗi lần trang điểm đều sẽ vẽ một bông hoa nhỏ đè lên. Hôm nay là hình hoa mai.

Nghiêm thị có được một đôi mắt phượng, khóe mắt cong lên, làm cho nữ tử trẻ tuổi này có thêm mấy phần kiều căng xa cách.

Thực tế, Nghiêm thị này xác thực không phải người tầm thường. Vừa mới gả vào, liền thu thập Khương Lộc trở nên ngoan ngoãn, cũng coi như một người có bản lĩnh.

Khương Lệnh Uyển nở nụ cười, khách khí chào hỏi: "Nhị tẩu tẩu."

Nghiêm thị nhắc này, nhìn vị Lục tiểu thư Vệ Quốc Công phủ, con người không nhìn được lộ ra mấy phần kinh diễm. Tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng dung mạo lại quá mức xinh đẹp. Tiểu cô nương đến nay vẫn chưa cập kê, chải kiểu tóc của tiểu cô nương, bên tai đeo đôi bông tai lông thỏ, trên người mặc xiêm y thêu gấm đầu bông, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu. Nàng nghe Khương Lục tiểu thư này sợ lạnh, lúc nào cũng muốn che lại thật kín, giống như lúc này vậy, chỉ lộ ra một gương mặt nhỏ bằng bàn tay, gò má hồng hồng, thủy nộn giống như có thể nhỏ ra nước, không chút nào bị mùa đông ảnh hưởng mà trở nên nứt nẻ. Nghiêm thị trước đến nay luôn tự xưng mỹ mạo, dù chỉ lớn hơn Khương Lệnh uyển ba tuổi, nhưng cho dù nhỏ hơn ba tuổi, da cũng không thể đẹp như vừa lấy ra từ nước như vậy.

cô nương xinh đẹp ai cũng yêu thích, ngoài mấy phần đố kỵ, thị Nghiêm thị xác thực rất yên quý vị Lục muội muội đáng yêu thẳng thắn này.

Nghiêm thị nói: "Lục muội muội sợ lạnh, ngày đông rất hiếm khi thấy muội ra khỏi sân viện, tỷ gả tới Vệ Quốc Công phủ đã được một đoạn thời gian, nhưng lại ít khi thấy được Lục muội muội. Ta đã từng gặp không ít danh môn quý nữ, nhưng chưa từng thấy cô nương nào xinh đẹp đáng yêu như Lục muội muội cả."

Lời khen ai chẳng thích nghe? Đặc biệt là Khương Lệnh Uyển, nàng thích nghe tán dương nhất. Nghiêm thị xưa nay là người dẻo miệng, vừa mới gả vào đã dễ được lão thái thái vui vẻ, cũng coi như giúp Vệ Quốc Công phủ nhiều thêm không ít lạc thú.

Khương Lệnh Uyển cười, con người cong cong, âm sắc trong veo nói: "Nhị tẩu tẩu nói vậy khiến muội cảm thấy thật ngại."

Nụ cười này, càng khiến người yêu thích, không thể dời mắt nổi.

Nghiêm thị nói: "Tỷ tỷ chỉ ăn ngay nói thật thôi."

Khương Lệth Uyên mỉm cười không nói, trong lòng thầm tán thành.

Vừa gặp mặt liền khen người, sau đó tán gẫu cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, hai người nói chuyện câu có câu không, càng nói càng thuận miệng. Nghiêm thị cũng hỏi: “Ta nghe nói vị Tô muội muội kia từ nhỏ đã ở tại Vệ Quốc Công phủ, mỹ mạo xinh xắn, tài hoa không kém gì Chu Lâm Lang, không biết có thật hay không?” Trần Quỳnh Hoa Đãi trước kia, Nghiêm thị chỉ là thứ nữ, không thể đến dự, đương nhiên cũng không thể tận mắt thấy cảnh trọng Tô Lương Thần lên đài. Chỉ là trong trường hợp như vậy, dám đứng ra náo động, đương nhiên cũng phải có nội tình.

đi một vòng lớn, thì ra là sắp đặt chỗ này để chờ nàng.

Khương Lệth Uyên lập tức hiểu ý, nói: “Lương Thần biểu tỷ khá được nể nể yêu thích, khi còn nhỏ lại cực kỳ hiểu chuyện. Mẫu thân muội cũng thường xuyên bắt muội học theo Lương Thần biểu tỷ, luôn nói bình thường muội không ngoan bằng tỷ ấy.”

Nghiêm thị thấy nàng tuổi còn nhỏ, được nuông chiều từ bé, hai con mắt trong suốt như nước, nhìn liền biết lòng dạ không sâu, nên nàng mới mượn cơ hội hỏi thăm, nhưng vừa nghe thấy những từ ngây thơ như “ngoan ngoãn, hiểu chuyện”, không khỏi lại cảm thấy buồn cười.

Nếu Tô Lương Thần kia thật sự ngoan ngoãn như vậy, cũng sẽ không làm ra loại chuyện bại hoại gia phong như vậy.

Hạ nhân của Vệ Quốc Công phủ dù có bị quản nghiêm, nhưng chỉ cần có bạc, nàng đương nhiên cũng có thể hỏi thăm được một ít, liên quan đến Tô Lương Thần, nàng cũng có thể hiểu rõ bảy tám phần. Nghiêm thị cũng biết, bằng tính tình kia của Khương Lộc, không thể không cưới vợ bé, nha hoàn hầu hạ bên cạnh chỉ cần hơi có chút mỹ mạo, ai chẳng bị hấn phá thân? Nhưng nàng ở nhà cao cửa rộng đã lâu, cũng hiểu rõ chút tính tình này của nam nhân, người càng quản nghiêm, hấn càng muốn chạy ra ngoài. Bấy giờ nàng thu thập Khương Lộc ngoan ngoãn, nhưng cũng không câu thúc hấn, bên ngoài luôn cho hấn mặt mũi, hấn đương nhiên đối tốt với nàng hơn một chút, những thứ này đều là hai bên cùng có lợi.

Nghiêm thị cười cười: “Như vậy cũng tốt, tính tình hiền lành, sau này cũng dễ ở chung.”

Nào có nữ nhân nào nguyện ý chia sẻ phu quân của mình? Khương Lệth Uyên đã từng giả ra ngoài, nàng đương nhiên rõ ràng đạo lý này, bây giờ thấy nhị tẩu hỏi thăm nàng, trong lòng đương nhiên cũng rất nhiệt tình tán gẫu.

Tô Lương Thần tuy rằng thông tuệ, nhưng Nghiêm thị cũng không phải người hiền lành, nếu thật sự đấu lên, Nghiêm thị đến cùng vẫn là chính thể, đương nhiên Tô Lương Thần sẽ phải chịu thiệt một chút.

nói chuyện một đường liền đi tới nhà ăn.

Thức ăn phong phú, tinh xảo mỹ vị, cả gia đình cùng nhau dùng cơm, Chu thị nghiêng đầu, thấy nữ nhi chỉ dùng nửa bát cơm như thường ngày, nàng liền nhanh chóng sai nha hoàn đi lấy thêm nửa bát.

Khương Lệth Uyên làm bẻm nói: “Nuông, nữ nhi ăn no rồi.”

Chu thị nhìn gương mặt tiêm gầy của nữ nhi, từ lúc sinh bệnh đến nay, nữ nhi ốm đi rất nhiều, dường như gì cũng không thể trở lại như trước. Thấy nữ nhi như vậy, người làm nương như nàng, cảm thấy trong lòng như bị khoét đi một miếng thịt.

Chu thị nói: “Nghe lời nương, ăn thêm một chút.”

Lão thái thái cũng nói: “Xán Xán ngoan, nhìn gương mặt của con này, chẳng còn lại mấy lạng thịt, khi còn bé tròn tròn trắng trẻo đáng yêu đến cỡ nào. Ăn nhiều một chút, tiêu cô nương nhiều chút thịt mới xinh đẹp, xem nhị thẩm của con đi, sắc mặt hồng hào, vừa nhìn liền biết có phúc khí.”

Điều thị bị điểm tên, lỗ tai đỏ ửng.

Khương Lệth Uyên thầm nghĩ: Nhị thẩm của nàng đã mang thai bốn tháng, mỗi ngày còn được nhị thúc đốc thúc bồi bổ, đương nhiên là mập ra. Sao có thể đem ra so sánh với nàng?

Nhưng mà Khương Lệth Uyên lại không dám bác bỏ lời của lão thái thái, chỉ ngoan ngoãn ăn xong nửa bát cơm.

Thấy nữ nhi chịu ăn cơm, lúc này Chu thị mới thỏa mãn, nhìn sang lão thái thái nói: “Xán Xán lớn rồi, lời của cha mẹ cũng không chịu nghe, chỉ nghe lời nãi nãi.”

Lão thái thái nghe được lời này, trong lòng thoải mái cười híp mắt: “Xán Xán từ nhỏ đã rất thân thiết với ta, đương nhiên là nghe lời của ta.” nói xong, liền quay về phía Điều thị nói, “Vợ lão nhị, con đang mang thai, ăn nhiều một chút, để sau này có thể sinh được một bé trai trắng trẻo.”

Bát Điều thị đã chong chất như núi, Khương Nhị Gia còn đang ngồi cạnh bóc tôm cho lão bà, bầu không khí này quả là không ai có thể xen vào.

Lão thái thái suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Di An quận chúa đang ngồi bên cạnh Khương Dự, nói: “Di An cũng ăn nhiều, mập thêm một chút.”

Di An quận chúa ngoan ngoãn đáp lại, trên thực tế, sau khi giả cho Khương Dự nàng đã mập hơn một chút, thân thể cũng tốt hơn trước nhiều. Nàng đang ăn cơm, liếc mắt sang bên trái nhìn Điều thị, thấy bụng dưới hơi nhô lên của nàng, trong lòng vô cùng ước ao.

“Gia Nguyệt, ăn nhiều hơn một chút.” Khương Dự, gấp một miếng thịt bỏ câu non mềm vào trong bát của nàng.

Di An quận chúa không nhịn được tươi cười, hai con mắt vui vẻ nhìn Khương Dự, sau đó gấp chút thịt bò câu ném thử. Nàng đang ăn, đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút không thoải mái, nhưng lúc này cả nhà đang dùng cơm, nàng không thể làm gì khác hơn là nhũu chặt lồng mày, cắn răng.

Nhưng chỉ một khắc, nàng vẫn nhịn không được, nghiêng đầu nôn khan.

“Gia Nguyệt!” Khương Dự vội vàng bỏ bát đũa, vỗ vỗ lưng cho thể tử, “không thoải mái sao?”

Di An quận chúa ôm ngực một lúc, sau khi hòa hoãn lại mới nghiêng đầu, trong mắt đầy lệ quang, nói: “Ta không sao.”

Nhưng lời còn chưa dứt, Di An quận chúa liền nhắm mắt, ngã vào trong lòng Khương Dự.

Khương Dự ngăn ra, sợ đến mức trắng mặt, vội vàng la lớn: “Gọi đại phu, nhanh gọi đại phu!”

Đại phu bắt mạch xong, Khương Lệnh Uyển mới biết được trong bụng tẩu tẩu đã có cốt nhục của ca ca, đã hơn một tháng, nhưng hai vợ chồng vẫn chưa phát hiện. Chu thị nghe thấy, vui mừng không nói nên lời, vội vàng nhũu mày trách cứ nhi tử: “Dự Nhi, con nhìn con đi, bình thường chăm sóc thể tử như thế nào, ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không phát hiện?”

Khương Dự vừa nghe bản thân sắp được làm cha, kích động vô cùng, nhưng nghe thấy mẫu thân mình trách cứ, nhất thời oan ức nói: “Đây là lần đầu tiên, con thật sự không có kinh nghiệm a.”

Khương Lệnh Uyển nghe vậy cười, tẩu tẩu nàng mới là người mang thai, hẳn cần kinh nghiệm gì?

Nhưng mà chuyện này thật sự là chuyện vui lớn.

Chu thị thấy con dâu tỉnh lại, thấy bộ dạng sững sờ của nàng, vừa hải lòng lại đau lòng. Nhưng nói thế nào, thì cuối cùng cũng coi như thuận lợi mang thai, hơn nữa còn có nhanh như vậy, nhất định là ông trời phù hộ Vệ Quốc Công phủ bọn họ.

Khương Lệnh Uyển kéo mẫu thân mình ra khỏi Phẩm Trúc hiên, vui vẻ nói: “Lần này nương có hải lòng không?”

Chu thị cười đến không ngậm miệng lại được, còn vui vẻ hơn ngày nhi tử thành thân. Nàng than thở: “Tẩu tẩu con là người có phúc, chỉ mong đứa nhỏ bình an, sinh được một tiểu tử béo mập. Nương còn chờ tôn nhi gọi ta một tiếng Tổ mẫu đây.”

Đôi mắt Khương Lệnh Uyển sáng lấp lánh, thờ dài nói: “Vây nương nhất định là tổ mẫu trẻ trung xinh đẹp nhất côi đời này.”

Chu thị nghe xong trong lòng thoải mái, cười cười nói: “Con chỉ dẻo miệng.”

Nàng chớp mắt mấy cái tiếp tục nói: “Tổ mẫu trẻ trung nhất, có thể đồng ý với nữ nhi một thỉnh cầu nho nhỏ không?”

Chu thị liếc xéo nữ nhi nhà mình một cái: “Lại muốn ra ngoài?”

“Nương...” Thanh âm Khương Lệnh Uyển yếu ớt, âm cuối ngân thật dài, lắc lắc cánh tay mẫu thân: “Có được không?”

Ngày mai, Lục Tông cũng nên trở về rồi.

Hôm nay Chu thị vui vẻ, cũng liền đồng ý với nữ nhi, chỉ cần dặn một phen, không cho ham chơi. Khương Lệnh Uyển tất nhiên ngoan ngoãn gật đầu, cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, còn nói nhiều lời hay, nịnh nọt Chu thị muốn lâng lâng lên trời.

Nghiêm thị cùng Khương Lộc trở về phòng, nghĩ đến việc Di An Quận Chúa cũng có hi, không khỏi cảm thấy hơi kinh ngạc. Lúc đầu khi Nghiêm thị nhìn thấy Di An Quận Chúa, chỉ cảm thấy thân thể nàng đơn bạc, dòng dõi gian nan, Vệ Quốc Công cùng Chu thị sao lại đồng ý cho một nữ tử như thế làm con dâu của bọn họ, thật là quá mạo hiểm. Bất quá trước mắt, Di An Quận Chúa này đúng thật là có phúc. Nghiêm thị gả tới không được mấy ngày, vốn không có bao nhiêu áp lực, nhưng chuyện hôm nay đúng là làm cho nàng có chút áp lực. Nghiêm thị nhìn Khương Lộc bên cạnh, thấy đáng về hẳn đường đường chính chính, mang ra ngoài rất có mặt mũi. Vị phu quân này, nàng cũng không tính là thất vọng. Phu thê ân ái đều là hư không, chi sớm mang thai hải tử một chút, mới là chuyện đúng đắn. Tuy rằng Khương Lộc thích làm bậy, nhưng đều có quy củ, từ sùng ái đến thông phòng, không quan tâm đáng đáp ai đẹp bao nhiêu, đều không tránh khỏi bị hẳn đưa cho một chén thuốc tránh thai.

Nghiêm thị nói: “Phu quân, chuyện Tô muội muội, phu quân dự định lúc nào nạp người vào, thiếp thân mới có thể chuẩn bị tốt.”

Vừa nhắc tới Tô Lương Thân, Khương Lộc nhũu nhũu mày.

Tuy nói Tô Lương Thân làm hẳn thất vọng cực độ, nhưng chung quy nàng vẫn là cô nương đầu tiên làm hẳn động lòng. Nay giờ không có nàng ở bên, ngực lại cũng có chút nhớ. Nhưng nghĩ đến chuyện Tô Lương Thân muốn cùng Lục Tông làm chuyện tốt đó, mặt mày Khương Lộc lạnh lẽo, nói: “không cần quá quan trọng người đó, chờ thêm một năm nhắc lại cũng không muộn.”

Nàng đã là người của hẳn, chỉ có nàng ngóng trông hẳn nhận nàng vào cửa, hẳn nhớ đến làm gì?

Lời này đúng là làm cho Nghiêm thị nở nụ cười, thầm nghĩ trong mắt Khương Dự Tô Lương Thân cũng chỉ có thế.

Nghiêm thị mỉm cười gật đầu: “Thiếp thân đều nghe lời phu quân.”

Thái tử mơ mơ màng màng trên giường nhỏ, cảm giác được tiếng nước bên ngoài, liền lập tức tỉnh lại. Hắn nhìn Nguyên Mậu canh giữ bên giường, hỏi: “Đây là nơi nào? A Tranh đâu?”

Nguyên Mậu nói: “Thái tử điện hạ, chúng ta đang ở trên thuyền, ngày mai là có thể trở về Tấn Thành.” nói xong, hắn sợ Thái tử đánh người, liền mau trốn ra xa.

Thái tử nghe xong quả nhiên tức giận, đang muốn phát tác, liền có người đi vào.

Hắn ngẩng đầu nhìn người đến mặt không cảm xúc, liền tiến lên chất vấn: “Lục Tông, ngươi dám bỏ thuốc ta?”

Giữa tháng tám, Thái tử cùng Nguyên Mậu rời Tấn Thành. Lần này đi vội vàng, lại không có kinh nghiệm gì, đi được nửa đường thì bị người ta đánh cướp lộ phí. Nhưng Thái tử một lòng muốn đi Ninh Châu tìm Tiết Tranh, tất nhiên nói cái gì cũng không chịu quay về. Sau đó liền dựa vào gương mặt cùng cái miệng ăn chùa, làm Nguyên Mậu cảm thấy hắn làm mất hết mặt mũi của hoàng gia, nhưng lời này hắn chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra khỏi miệng —— dù sao dọc đường hắn cũng dựa vào khuôn mặt này của Thái tử mà sống. Sau đó Thái tử tìm tới Đường gia ở Ninh Châu, cũng chính là gia đình nhà chú của Tiết Tranh, hắn có ý định ẩn giấu thân phận, miễn cưỡng ở lại Đường gia ăn chùa được hơn ba tháng, lúc này mới bị Lục Tông tìm được.

Thái tử làm gì chịu đi?

Tiết Tranh không nói hai lời, trực tiếp cho hắn trúng thuốc mê, để Lục Tông trực tiếp đem người rời đi.

Lục Tông nói: “Hoàng thượng có lệnh, để ta không tiếc bất cứ giá nào đưa Thái tử trở về Tấn Thành.”

Thái tử ghen ngào không ngớt, oán Lục Tông quá mức máu lạnh. Hắn lao đảo vài bước, ôm đầu ngồi bên giường nhỏ, lầm bầm nói: “thật vất vả A Tranh mới hơi nhẹ dạ, cũng quen dần với ta, bởi vậy ngươi, chẳng phải hại ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao?”

Nguyên Mậu nhìn Thái tử một chút, liền lẳng lặng đứng bên cạnh, không nói lời nào. Hơn ba tháng này, hắn nhìn Thái tử đáng thương già bệnh, nhìn lên Tiết cô nương tám nửa, nửa đêm bò lên giường Tiết cô nương, ngược lại làm những chuyện không biết xấu hổ. Hắn liền cảm thấy, Thái tử thật sự hạ quyết định ăn vạ Tiết cô nương.

Thái tử lại nói: “Ngươi cũng không biết, Đường gia còn có một tiểu tử, tóc còn chưa mọc hết, hay rồi lại dám cùng ta cướp tức phụ. Lục Tông, việc hôn nhân của ngươi đã định, đúng là an tâm, tuy nhiên nếu ta bỏ lỡ, vợ ta liền phải chạy theo người khác a.”

Nguyên Mậu trầm nghĩ: Người ta Đường Cử Đường Công tử, nhỏ hơn Tiết cô nương ba tuổi, bây giờ mới có mười một, vẫn còn con nít.

Thái tử tiếp tục chỉ trích: “Ngươi không thể giúp ta một chút sao?”

Lục Tông làm như không nghe thấy, đi ra ngoài, sau đó Thái tử ngơ ngơ nghe được âm thanh lạnh như băng của Lục Tông “Trông coi chặt chẽ” linh tính, nhất thời trong lòng lạnh đi một nửa.

Đỗ Ngôn canh giữ bên ngoài, qua khe hở liếc mắt nhìn Thái tử, sau đó đi tới bên boong thuyền, nhìn Thế tử gia mặc một thân xiêm y nguyệt sắc, đội thêm một cái nón che màu đen, đón gió mà đứng, một gương mặt tuấn tú băng sương.

Đỗ Ngôn nghe bên trong thuyền đến tiếng “lách cách lang cang”, trầm nghĩ Thái tử vẫn là không nên tiếp tục chống đối a. Vì tìm Thái tử, đã ba tháng Thế tử gia không thể gặp mặt Lục tiểu thư, vào lúc này coi như Thái tử một khóc hai nháo ba thất cô, Thế tử cũng sẽ không thả người a.

Thả hắn, liền không thấy được người yêu. Thế tử gia lại không ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Edit: Tiểu Huân, Kye

Beta: Mira, Twins

Lục Tông nghiêm mặt, hoàn toàn không nhìn đến Thái tử, nhấc tay liền xách hắn về hoàng cung.

Thái tử chỉ có thể nhận mệnh.

Lúc Hoàng hậu thấy Thái tử, không chút để ý đến dáng vẻ thường ngày, lao đảo đi tới trước mặt hắn. Đứng không vững, phải vịn vào lan can mới miễn cưỡng đứng thẳng, phượng quan đụng phải lan can phát ra thanh âm lạnh lạnh. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Thái tử, cảm thấy giống như bàn thân đang nằm mơ. Khóe mắt Hoàng hậu chứa đầy lệ, lầm bầm nói: “Vân...”

Tuy rằng Thái tử có chút bất dãi, nhưng đến cùng cũng là người hiếu thuận, hẳn ly khai hoàng cung đã hơn ba tháng, nhưng lại cảm thấy mẫu hậu giống như đã già hơn nhiều, tuy vẫn là mẫu nghi thiên hạ phong hoa tuyệt đại, nhưng nhìn qua lại có nhiều hơn mấy phần yếu đuối, giống như hẳn chính là sinh mạng của nàng, không thể rời bỏ hẳn.

Thái tử có chút chột dạ chuyển mắt.

Ở Ninh Châu ba tháng qua, đây là quãng thời gian tự do tự tại nhất hắn từng trải qua. Nhưng đến lúc trời tối, hắn cũng sẽ nhớ tới mẫu hậu. Nhưng vừa nghĩ đến những chuyện nàng từng làm, cùng những ràng buộc của người đối với hắn từ nhỏ đến lớn, hắn liền khắc chế bản thân không nghĩ thêm nữa. Bây giờ nhìn mặt nàng rung rung, Thái tử cảm thấy, tim hắn như đang bị người bóp nghẹn, vô cùng đau đớn.

Thừa Đức để mặc một bộ long bào màu vàng óng, ngồi ngay ngắn trên long ý, gương mặt âm trầm, mạnh mẽ răn dạy Thái tử: “Đường đường là Thái tử, sao lại có thể hành sự lỗ mãng như vậy, trẫm thấy con càng lớn càng không biết kiềm chế lại bản thân!”

Thái tử quỳ trên mặt đất, sống lưng ưỡn thẳng tắp, gằn từng tiếng: “Nhi thần khiến phụ hoàng và mẫu hậu lo lắng, nhi thần biết sai.”

Hoàng hậu cũng quỳ xuống, mặt đầy nước mắt nói: “Hoàng thượng, là nô tỳ sai, nô tỳ thường ngày quản Vân Nhi không nghiêm, hết thảy đều là nô tỳ sai.”

Thừa Đức để nhú mày nói: “Hoàng hậu, nàng xen vào chuyện này làm gì? Nhanh đứng lên. Thường ngày nàng luôn nghiêm khắc với Thái tử, đây là chuyện tốt. Là bản thân Thái tử làm việc không đúng chừng mực, uống phí công sức dạy dỗ của trẫm đối với hắn.”

Từ lúc trận náo loạn này xảy ra, trong lòng Hoàng hậu đã hơn ba tháng vẫn luôn run sợ, chỉ lo Thái tử sẽ xảy ra chuyện. Hoàng hậu hiểu rõ nhất nhi tử của mình, nhìn như hung dữ, nhưng lại là nam nhân tính tình thẳng thắn, nếu như không có người bảo vệ, ở ngoài không biết hắn sẽ chịu bao nhiêu khổ. Hoàng hậu một mực cầu xin, Thừa Đức để lúc này mới cho nàng mặt mũi, cuối cùng chỉ cảm tức Thái tử nửa tháng, chịu chút trừng phạt nhỏ rồi thôi.

Hoàng hậu dẫn người trở về Đông cung, lúc này mới cẩn thận đánh giá sắc mặt Thái tử, lại cẩn thận hỏi hắn ba tháng qua hắn sống như thế nào.

Thái tử thấy viên mắt Hoàng hậu ửng hồng, trong lòng hiểu nàng đang lo lắng cho hắn, nhất thời liền áy náy. Hơn nửa hôm qua hắn nói chuyện với Lục Tông, biết được chuyện lần trước của Vinh Vương thật sự không liên quan đến mẫu hậu, là hắn nghĩ oan cho người, trong lòng làm cảm thấu hổ thẹn vô cùng. Thái tử có chút khàn khàn trả lời, dù sao ở Ninh Châu ba tháng, ngoại trừ khởi đầu có mấy ngày thâm trầm, nhưng sau khi đến Đường phủ, Đường gia gia chủ tuy không biết thân phận của hắn, nhưng vẫn đối xử với hắn chu đáo. Chỉ là Đường phu nhân có chút ghét bỏ hắn. Nhưng dù sao hắn cũng ăn chia uống chùa của người ta, ghét bỏ cũng có thể hiểu.

Những ngày này kỳ thực cũng không có gì lo lắng, không ai biết thân phận của hắn, không cần cung kính hắn, nịnh hắn, mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy A Tranh, lúc sinh bệnh có thể làm nũng với A Tranh, còn có thể đánh lộn với tên tiểu tử Đường gia kia, tháng ngày trải qua có biết bao vui sướng.

Tất nhiên, lúc nói chuyện với Hoàng Hậu, Thái tử đối với chuyện từng quần từng bị trộm lộ phí không nhắc tới một lời, chỉ nói: “Mẫu hậu yên tâm, người nhìn con xem, còn mập thêm một vòng đây.”

Hoàng Hậu nhìn nhi tử nhà mình, thấy gương mặt tuấn tú của hắn đúng là mập thêm một chút thịt, thân thể cũng rắn chắc hơn trước. Hoàng Hậu mừng đến phát khóc, gật gật đầu liên tục nói: “Người nhà họ Đường quả thật không tệ. Đúng là mập hơn một chút. Mập mới tốt, mập mới khỏe mạnh...”

Thái tử hàm nhiên nở nụ cười, vẫn không nói rõ lúc hắn ở Đường phủ, thích ăn nhất là cơm thừa của Tiết Tranh. Mới đầu Tiết Tranh cực kì xem thường hành vi của hắn, nhưng sau khi quen thuộc—— trong bát có cái gì không thích ăn, liền chủ động gấp qua cho hắn, mà hắn cũng cực kì vui vẻ, còn thuận lý thành chương để hắn bỏ luôn tất xấu hay ăn kiêng.

hắn lừa mình dối người ba tháng, quý trọng mỗi ngày sống cùng A Tranh.

hắn không có chí hướng vĩ đại gì, chỉ muốn cùng A Tranh sống tốt như những cặp phu thê bình thường.

Nhưng hắn biết những thứ này đều là không thể.

Thái tử liếm cười, nói: “Mẫu hậu, lần trước chuyện của Vinh Vương, là nhi thần không đúng, nhi thần không nên đổ oan cho người.”

Hoàng Hậu nghe xong nhất thời ngẩn ra, nhìn nhi tử đi ra ngoài mấy tháng, dường như hiểu chuyện không ít. Nàng lại cười nói: “Đúng là mẫu hậu làm sai rất nhiều chuyện, con nói cũng không sao. Sau này... Mẫu hậu sẽ cải chính, Vân nhi, mẫu hậu chỉ cần con đừng tiếp tục dọa mẫu hậu.”

Nhìn đôi mắt mẫu hậu hiện lệ quang, mang theo sự mong chờ, lòng Thái tử mềm nhũn, gật gật đầu, nói: “Vây mẫu hậu đối với Lục Tông...”

Hoàng Hậu cười nói: “Lần trước Lục Tông tìm đưa con về, trong lòng mẫu hậu rất cảm kích hắn. Trước đây là lòng dạ mẫu hậu nhỏ mọn, sau này tuyệt đối không làm chuyện tổn thương đến hắn.”

Nghe lời nói này, Thái tử mới cảm thấy thoải mái.

Vừa về tới Vinh Vương phủ, Đỗ Ngôn liền giao thư cho Lục Tông.

Lục Tông mở ra xem, thấy nét chữ đậm hoa nho nhỏ, gương mặt âm trầm mấy tháng rốt cục xán lạn như trời quang mây tạnh. Đỗ Ngôn đứng ở một bên, đánh giá sắc mặt của Thái tử, lập tức hiểu ý nói: “Vậy, tiểu nhân đi chuẩn bị ngựa cho Thái tử?”

Xe ngựa quá chậm, Thái tử gia nhà người đợi không kịp.

Lục Tông nghe vậy, sắc mặt chợt thu lại, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Sau đó Đỗ Ngôn dắt ngựa tới, Lục Tông lưu loát xoay người lên ngựa, chạy như bay.

một phát sau, Lục Tông đến Nhất Phẩm cư.

Lên lầu hai, Lục Tông nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, liền thấy cô nương của hắc lang ngồi trên ghế nhỏ, trang phục tỉ mỉ, áo hoa màu hồng phấn, một đóa hoa nhỏ rơi trên mái tóc còn chưa lấy xuống, vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Lúc này nàng đang cúi đầu, nhắc tay chống cằm, nhằm chán thưởng thức ngón tay của mình, hai ngón chỏ chạm chạm vào nhau, giống như sắp chờ đến mức thiếu kiên nhẫn.

Khương Lệnh Uyển nghe được động tĩnh, nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn Lục Tông, lập tức nhoen miệng cười, mắt to sáng ngời.

Hồ hấp của Lục Tông hơi ngưng lại, hai bước cũng thành ba bước, nhanh chóng tiến đến khom lưng ôm lấy thân hình bé nhỏ. Cằm của hắc lang đặt lên gáy nàng, đôi tay vững vàng ôm trọn người vào lòng. Thân thể hai người vì ôm quá chặt mà sát đến không có khe hở.

Bị ôm đột ngột, Khương Lệnh Uyển cảm thấy có chút thở không thông, hơn nữa, mặt của Lục Tông cũng có chút mát, sượt qua vùng da cổ của nàng khiến nàng thấy hơi lạnh lạnh. Lục Tông là nam nhân không thường lộ hi vọng của hắc lang ra ngoài, nhưng đối với nàng, từ trước đến nay hắc lang không hề như vậy. Nàng bị hắc lang ép tới, khẽ ngẩng đầu, duỗi ra tay xoa xoa đầu của hắc lang, tóc của hắc lang khá cứng, đâm vào tay nàng, mở miệng nói: “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc, có được không?”

Lục Tông ôm một lúc, mới buông lỏng tay. hắc lang cúi đầu nhìn nàng, chỉ là đôi tay vẫn vòng qua eo nhỏ.

Khương Lệnh Uyển thấy đôi mắt nóng rực của Lục Tông vẫn chăm chú nhìn vào mình, cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, liền mở miệng hỏi: “Tông biểu ca tìm thấy Thái tử ở nơi nào? Thái tử không có chuyện gì chứ?”

Lục Tông không nói đến Thái tử, không muốn nàng biết chuyện của Thái tử có liên quan đến Tiết Tranh khiến nàng lo lắng, nhưng hắc lang vẫn trả lời: “Đường phủ ở Ninh Châu.”

Khương Lệnh Uyển chỉ thuận miệng hỏi, nhưng vừa nghe tới Đường phủ Ninh Châu, liền cảm thấy có chút quen tai, Nàng chợt nhớ tới chuyện Tiết Tranh bị cô cô đưa đi Ninh Châu đã nửa năm nay... Vậy Thái tử hắc lang...

Lục Tông nhìn đôi mắt của nàng, liền biết nàng nghĩ gì trong lòng. hắc lang tay vuốt ve gương mặt nhóc của nàng, cảm thấy dường như lại gầy đi một chút, không khỏi hơi nhíu mày. hắc lang nói: “Chính là nhà thúc thúc của Tiết Tranh, Thái tử ở Đường phủ suốt ba tháng.”

Khương Lệnh Uyển kinh ngạc, cảm thấy bản thân dường như đã đánh giá thấp sự chấp nhất của hắc lang đối với Tiết Tranh. Nhưng nàng biết, Tiết Tranh quá quyết hơn mọi cô nương bình thường khác, nàng đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Cho dù Thái tử có dính chặt lấy, thì Tiết Tranh cũng sẽ không dao động. Hơn nữa, vị phụ quân đời trước của Tiết Tranh là biểu đệ của tỷ ấy, cũng chính là vị công tử kia của Đường phủ - Đường Cừ.

Khương Lệnh Uyển vẫn có chút lo lắng, nói: “Vậy Tranh biểu tỷ...”

Lục Tông nói: “Thái tử không chịu trở về, là Tiết Tranh đánh ngất hắc lang, sau đó ta xách hắc lang về.”

Khương Lệnh Uyển thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vốn lo lắng sau ba tháng sớm chiều ở chung sẽ khiến Tiết Tranh bị dao động.

Lục Tông thấy nàng không hỏi, lúc này mới buông mày xuống nhẹ giọng nói: “Nàng không hỏi ta chuyện gì sao?”

Nàng hỏi Thái tử, hỏi Tiết Tranh, chỉ không hỏi hắc lang.

Nghe ngữ khí của Lục Tông, Khương Lệnh Uyển chợt cảm thấy buồn cười, gương tay nặn nặn gương mặt tuần tú của hắc lang, giống như đang vò một chú cún to xác, âm thanh mềm mại nói: “không phải huynh đang đứng trước mặt muội đây sao? Tông biểu ca vô cùng lợi hại, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Xem như là đang khích lệ hắc lang, Lục Tông nghe vậy, trong lòng vui mừng, theo bản năng nắm lấy tay nhóc của nàng, không nỡ buông ra.

Khương Lệnh Uyển không còn cách nào, hai người cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, chỉ là chút việc vặt bình thường, nhưng Lục Tông nhìn miệng nhỏ mở rồi lại đóng của nàng, làm hắn nghe cũng không quá chăm chú. Khương Lệnh Uyển vui vẻ chia sẻ tin tức với hắn: "... Hôm qua tẩu tẩu của muội mang thai, khiến cho ca ca vui mừng vô cùng. Chờ cháu ngoại sinh ra, muội sẽ trở thành cô cô."

cô cô xinh đẹp như vậy, cháu ngoại sẽ rất yêu thích.

Lục Tông nghe nàng nói, trên mặt cũng không lộ ra quá nhiều cảm xúc, dù sao cũng không phải hắn làm cha.

Khương Lệnh Uyển thấy hắn không có hứng thú, cũng biết đại nam nhân như hắn không thường để ý đến chút chuyện vặt vãnh, nàng cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ theo bản năng cúi đầu, liếc mắt nhìn giày của hắn, nói: "Giày của Tông biểu ca bẩn rồi."

Nghe vậy, Lục Tông cúi đầu nhìn.

Hắn đến vội, đương nhiên là không kịp thay y phục và giày, lúc này thấy giày đúng là có dính chút bùn. Lục Tông làm việc không chu toàn mọi thứ như Khương Lệnh Uyển, hắn không cầu nệ tiểu tiết, chỉ hơi bẩn một chút, chuyện nhỏ này cũng không quá quan trọng. Lục Tông vừa định mở miệng nói không sao, liền thấy tiểu cô nương bỗng đứng dậy, tiến về phía bàn cách đó không xa.

trên bàn đặt một chiếc túi vải, không biết có thứ gì. Nhưng nhìn hình dáng, Lục Tông vẫn có thể đoán ra được, trong lòng vui mừng khó tin, khoe miệng không kiềm chế được hơi nhếch lên.

Khương Lệnh Uyển đi tới, hai tay giơ lên, giống như hiến vật báu, đưa đến trước mặt cho Lục Tông: "Vừa vận đổi đôi mới... nếu có xấu, Tông biểu ca sẽ không ghét bỏ chứ?" nói xong, gò má nàng hiện lên vẻ ửng đỏ, đôi mắt to chớp chớp nhìn về phía hắn, dường như đang chờ hắn khen nàng.

Lục Tông muốn nói, hắn đương nhiên sẽ không chê, chỉ là khi ánh mắt tiếp xúc thân mật với hai cái bánh chưng nhỏ đáng yêu, đôi môi hắn hơi mím lại.

"Tông biểu ca sẽ đeo chúng chứ?" Khương Lệnh Uyển lại bồi thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110

Edit: Tiểu Huân, Kye

Beta: Twins

Đôi giày này được làm cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi bánh chưng nhỏ được thêu bằng chỉ màu xanh sẫm, càng khiến cho vải gấm thêm mấy phần... dễ thương.

Lục Tông thoáng giương mắt, nhìn thẳng con người của tiểu cô nương trước mặt, nói: "Sẽ không"

Khương Lệnh Uyển rất kích động, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng làm. Nên nàng vô cùng hưng phấn nói: "Vậy Tông biểu ca nhanh thay đi, xem có vừa chân không?"

Sắc mặt Lục Tông có chút bất đắc dĩ, lạnh nhạt nói: "Về nhà rồi lại thay."

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển liền nhăn lại, đánh giá vẻ mặt của Lục Tông, vô cùng oán giận nói: "Làm sao? Chẳng ghét bỏ nó?"

hắn sao dám!

Lục Tông hiểu rõ tính tình nàng nhất, lập tức nói không phải, sau đó liền vội vàng tán dương: "Đôi giày thêu này rất đẹp, huynh sợ đi xong sẽ làm bẩn nó. Huynh vừa mới về, còn chưa tắm rửa."

Khương Lệnh Uyển vẫn chưa tin, làm bầm nói: "Vậy huynh thử một chút xem thử, có được không?"

Thấy nàng không chịu bỏ qua, Lục Tông cũng không ngại gội nước lạnh, cúi đầu thay giày. Khương Lệnh Uyển nhìn hắn, thấy đôi chân của Lục Tông trong lòng cảm thán. Chân của nam nhân và nữ nhân thật không quá giống nhau, nhìn đôi giày nàng làm đi, giống như hai cái thuyền nhỏ vậy. Có điều nàng cũng không dám đứng quá sát hắn, bởi vì Lục Tông vừa nói hắn chưa tắm rửa. Vậy nên lúc Lục Tông cởi giày của hắn ra, Khương Lệnh Uyển liền theo bản năng hơi nhích mông nhỏ ra xa một chút. Lục Tông cởi xong, Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm.

thật sự không thú.

Khương Lệth Uyển nhìn Lục Tông, lo lắng nhỏ giọng mở miệng nói: “Tông biểu ca... Vừa không?”

Lục Tông không nói, sau đó dùng lực một chút, đeo giày vào.

Khương Lệth Uyển mừng rỡ, nhanh chóng lấy một đôi khác đưa cho hắn: “Tông biểu ca, thử chiếc này.”

Khương Lệth Uyển xưa nay quen sống trong nhung lụa, đã khi nào tới lượt nàng lấy lòng người khác? Lục Tông lập tức nhận lấy, lưu loát đeo vào. Khương Lệth Uyển nhanh chóng ôm lấy cánh tay hắn nói: “Tông biểu ca đi vài bước thử xem giày mới đi có thoải mái không?”

Nàng nói xong, Lục Tông liền đứng lên.

Khương Lệth Uyển cúi đầu nhìn, phát hiện giày vải có chút hơi nhỏ lên, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, vội vàng giương mắt, cẩn thận hỏi: “Tông biểu ca, có phải là... hơi nhỏ một chút?”

Đôi giày này nàng xác thực đã dựa theo số chân của Lục Tông làm, nên nếu có sai sót thì sẽ không quá lớn. Nhưng trong quá trình làm có thể sẽ bị lệch. Nhưng mà nàng đã làm đôi giày này rất lâu, nàng là loại người, nếu đã dụng tâm làm cái gì đó thì phải làm tốt nhất. Giày có lớn hơn một chút, thì cũng không sao, nhưng nếu nhỏ thì không thể đeo được, như vậy không phải đã uổng phí một phần tâm tư của nàng rồi sao?

Lục Tông đi mấy bước, sau đó quay lại trước mặt nàng, giơ tay vuốt ve gò má của nàng, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu nói: “không có, rất vừa vặn.”

thật sao? Khương Lệth Uyển có chút không tin, sau đó mới vòng tay ôm lấy eo hắn, do dự rất lâu mới nói: “...Nếu như không thích, không cần miễn cưỡng.”

Lục Tông biết, nếu nói là không thích, chắc chắn lần tới nàng cũng sẽ không bao giờ làm những thứ này cho hắn. Hắn cũng biết tâm tư tiểu cô nương mẫn cảm, không nói giấu đầu hở đuôi, chỉ nói: “Giày hơi nhỏ một ít nhưng cũng không sao, mang nhiều lần liền vừa... Xán Xán, ta rất thích.”

Lục Tông đi mấy bước, sau đó lại tới trước mặt nàng, lại đưa tay vuốt ve gò má, Khương Lệth Uyển lúc này mới chính thức hài lòng. Nàng cong môi, gật đầu tán thành: “Đúng nha, đúng nha, mang nhiều là được rồi. Còn muốn Tông biểu ca mang nhiều lần hơn.” Trong lòng Khương Lệth Uyển có chút đặc ý. Lúc trước nàng không muốn làm, cảm thấy rất khó, bây giờ thấy cũng chỉ như thế.

Nàng cắn môi liên miên nói, “...Ta thêu thùa kỳ thực cũng không tệ lắm, nhưng không coi là quá tinh xảo, không bằng Tứ tỷ tỷ ta, nàng lại có thể thêu hai mặt.” Nếu nàng có thể thêu hai mặt, bên trong cũng có thể thêu một đôi bánh chưng.

Lục Tông lại cảm thấy, với tính tình của nàng có thể làm được như thế này, đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn xoa xoa đầu nhỏ lông xù như thỏ bông, cúi đầu nhìn mặt nàng, gầy như vậy, đôi mắt càng có vẻ lớn hơn mà long lanh nước. Hắn xoa mặt nàng, nói: “Chưa hết bệnh phải không? Làm sao không có thêm miếng thịt nào thế?” Trong đầu Lục Tông hiện lên dáng vẻ khả ái trắng nõn mập mạp của nàng khi còn bé, cảm thấy dường như không còn mập mạp như khi đó.

Trong nhà một đại gia đình trông mong nàng mập lên, thật vất vả mới cùng Lục Tông gặp mặt, Lục Tông cũng chê nàng quá gầy, Khương Lệth Uyển có chút oan ức. Nữ tử Đại Chu lấy tính tế yếu điều làm cái đẹp, sao khi rơi vào mắt bọn họ, mỗi người đều thích châu tròn ngọc sáng.

Nàng vui đầu vào trong ngực hắn, im lặng, không lên tiếng.

Lục Tông ôm lấy nàng, hai khóa trước ngực tiểu cô nương cách hai tầng xiêm y đè ép, chỉ lẳng lẳng ôm một lúc, liền khiến hắn có ý nghĩ khác. Kỳ thực điều này cũng không thể trách hắn, tách ra lâu như vậy, trong lòng hắn nhớ nàng, phần khát vọng kia tất nhiên càng nóng hơn so với bình thường. Cổ họng Lục Tông hơi động, gọi nàng một tiếng. Khương Lệth Uyển nghe được âm thanh trầm đục của hắn, thì có chút nhận thức được, sùng sốt một lúc, mới thấy hắn bỗng buông tay, ôm ngang nàng lên.

Khương Lệth Uyển giật mình, mau chóng ôm lấy cổ Lục Tông, hai chân quơ quơ, mặt đỏ ửng nói: “Tông biểu ca chẳng mau thả ta xuống?”

Lục Tông không nghe, chỉ đi tới, cẩn thận từng chút một đặt người nằm trên giường nhỏ.

hắn thấy mặt nàng đỏ lên, liền đơn giản cúi người đè lên. Khương Lệth Uyển ngẩn người, hai tiểu bánh bao bị hắn áp đau, nước mắt lưng tròng buồn bực: “Lục Tông!”

Lục Tông “Ân” một tiếng, cặp mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú mặt nàng, sau đó mới hôn lên mặt nàng một cái. Khương Lệth Uyển biết hắn nhớ nàng, nhưng mầu thân ngăn dạn vụn dạn, không thể cùng Lục Tông làm quá việc vợ chồng, mỗi lần nàng thân mật với Lục Tông, hậu tri hậu giác đều có chút hổ thẹn. Nàng chớp mắt mấy cái, thấy hắn hôn một bên má của nàng, bờ môi ấm áp rơi vào trên má, lại làm cho nàng cảm thấy nóng rực.

Hai con mắt Lục Tông sâu thẳm, nói: “Xán Xán, đừng sợ... Huynh rất nhớ muội.”

Nàng cũng nhớ hắn.

Khương Lệth Uyển đưa tay ra, nâng mặt hắn, sau đó ngẩng đầu hôn lên cằm hắn một cái. Nàng là người từng trải, tất nhiên hiểu không có khả năng hôn như vậy là quá quen rồi, sau đó là một bầu trời hôn ngọt của Lục Tông, nàng chỉ có thể nhắm mắt chống đỡ. Hôn rồi, Khương Lệth Uyển co người thành một đoàn chui vào trong lòng ngực Lục Tông.

Giường ngủ không lớn, hai người nằm tất nhiên có vẻ hơi chen chúc, nhưng cứ như vậy, lại càng thêm thân mật. Hơi thở Lục Tông thoảng lảng lại, lúc này

mới đưa tay vỗ vỗ mặt nàng, biết nàng thẹn thùng, liền mỉm cười ôm chặt nàng hơn chút, đẩy mắt nhất thời ôn nhu như nước.

thật lâu, Khương Lệnh Uyển mới thò đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một mặt bởi vì thẹn thùng, mặt khác là bởi vì bị ôm quá lâu.

Cũng may Lục Tông là người có chừng mực, không làm cái gì khác, một chút sờ loạn cũng không có, điều này cũng làm nàng bớt xấu hổ phần nào. Nàng nhún nhún nói: “Muội phải đi rồi... Nếu không lần sau nương sẽ không cho muội đi.”

Thanh âm của nàng vốn rất êm tai, lúc này càng có vẻ trong trẻo đến lạ.

Lục Tông biết Chu thị quản nàng rất nghiêm, nhanh chóng ôm lấy bờ vai nàng, thay nàng sửa sang lại tóc. Nhìn vóc dáng kiều nhỏ của nàng, hai con mắt trong veo ngập nước, khiến cho Lục Tông có cảm giác như mình vừa mới bắt nạt một hài tử. Nhưng mà, nàng đã là đại cô nương.

Lục Tông suy nghĩ một chút, nói: “Huynh đưa muội ra ngoài.”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, “không cần, bị người ngoài nhìn thấy sẽ không tốt. Muội đi trước, huynh chờ một lúc lại ra.”

Lục Tông nghe lời gật đầu, nhưng hấn vẫn nắm tay nhỏ của nàng không chịu buông ra. Khương Lệnh Uyển không có cách nào với hấn, vội vàng giật tay về, sau đó nhìn giày vải trên chân của hấn, nói: “Lần sau gặp mặt, huynh nhất định phải đi đôi giày này...” Cuối cùng nàng còn dặn dò, “Muội tốn thời gian rất lâu, huynh đừng làm bẩn nó.”

Vừa muốn hấn đeo, lại không cho hấn làm bẩn. Lục Tông cúi đầu nhìn hai bánh chưng nhỏ, có chút bất đắc dĩ.

Khương Lệnh Uyển đi ra ngoài, Kim Kết và Sơn Trà thấy tiểu thư nhà mình liền cẩn thận săn sóc, thấy nàng không có xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Lệnh Uyển bị hai người nhìn như vậy, gò má có chút nóng lên, giận dữ trừng hai người, nói: “Nhìn ta làm gì? Chúng ta nhanh trở về, nếu không nương sẽ phạt ta mất, đến lúc đó chắc chắn không thể thiếu hình phạt dành cho các ngươi.”

Hai nha hoàn trong lòng cũng lo lắng, nhanh chóng cùng tiểu thư nhà mình hồi phủ.

Từ sau khi Lục Tông trở về, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy, tháng ngày trôi qua thật nhanh.

Tân niên nhanh chóng đến rồi.

Khương Lệnh Uyển lớn hơn một tuổi, cũng nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi. Nàng thường ngày tuy rằng thích tiêu xài, nhưng đã thu liễm hơi đòi trước rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển để Kim Kết ghi lại tiền mừng tuổi cả mình, sau đó nhìn thấy con số, trong lòng thầm kinh ngạc. Tuy nàng không thích quản những thứ này, nhưng cũng hiểu đại khái bản thân có bao nhiêu tiền riêng, nhưng năm nay không ngờ lại nhiều như vậy.

Kim Kết nói: “Vinh vương năm nay cực hào phóng, đưa tặng một ngàn lượng.”

Khương Lệnh Uyển ban đầu kinh ngạc, sau lại cảm thấy có lý. Cũng đúng, nàng và Lục Tông đã đính hôn, sắp trở thành con dâu của Vinh vương, số tiền lì xì này đương nhiên không thể giống như khi còn là một tiểu bối. Loại cảm giác được người coi trọng này khiến Khương Lệnh Uyển vui mừng cong cong khóe miệng, sau đó mới lật lại sổ sách, thấy con số Lục Tông cho nàng, nhất thời không thể dời mắt nổi.

Kim Kết nhận thấy, liền cười nói: “Người hào phóng nhất chính là Vinh thế tử.”

Tâm trạng Khương Lệnh Uyển ngọt ngào vô cùng —— Lục Tông cũng không phải là người tiêu xài, chỉ là đối với một mình nàng, hấn trước nay chưa từng keo kiệt.

Nhìn xong, Khương Lệnh Uyển khép lại sổ sách, đưa cho Kim Kết: “Cầm lấy đi.”

Ngày mừng sáu hôm đó, Khương Lệnh Uyển cùng cha mẹ, huynh tẩu đến Trung Dũng Hầu phủ làm khách.

Khương Lệnh Uyển thăm thức thăm xong, liền đi tìm Tiết Tranh. Tiết Tranh ở Ninh Châu đã nửa năm, Khương Lệnh Uyển đương nhiên không thể gặp được. Vừa vào viện của Tiết Tranh, Khương Lệnh Uyển liền nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh. Nàng sững sờ, thấy Tiết Tranh mặc một chiếc áo bông xanh ngọc thêu lá trúc chơi ném tuyết với một tiểu thiếu niên, chơi vui đến quên luôn trời đất.

Tiết Tranh nhìn thấy Khương Lệnh Uyển liền chạy tới, thân thiết nheo nheo mặt nàng, kinh ngạc nói: “Xán Xán, lúc ta không ở đây muội không ăn cơm sao? Thịt trên mắt chạy đi đâu hết rồi, xấu thành như vậy phải làm sao đây?” Tiết Tranh tới Ninh Châu, đương nhiên không biết chuyện nàng bị bệnh, nàng cũng không định nói ra, đành trả lời, “Tiểu cô nương gây một chút không phải cũng bình thường sao, tỷ xem muội này, đáng người không phải cũng cao thêm một chút.”

Tiết Tranh so với các cô nương cùng tuổi nhìn có vẻ cao gầy, nghe thấy lời biếu muội, liền giơ tay xoa đầu nàng, so so với mình, sau đó “xì” một tiếng bật cười, nói: “không nhìn ra.”

Khương Lệnh Uyển trừng nàng một chút.

Sau đó nhìn sang tiểu thiếu niên đang ngoan ngoãn đứng phía sau Tiết Tranh. Thấy vị tiểu thiếu niên này khoảng tầm mười một mười hai tuổi, thanh tú nhàn nhã, tướng mạo vô cùng tốt. Hắn mặc một chiếc áo bông màu lam nhạt, đầu đội một chiếc mũ quả dưa ngổ ngổ, càng có vẻ thanh tú đáng yêu, nhưng gương mặt này nàng không quá ấn tượng, nếu đời trước có gặp được thiếu niên tuấn tú thế này, theo lý thuyết nàng hẳn là vẫn nhớ tới.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Tranh, nghi hoặc nháy mắt mấy cái, hỏi: "Vị này chính là..."

Tiết Tranh khoác vai tiểu thiếu niên qua, thoải mái giới thiệu: "Đây là biểu đệ của tỷ, Đường Cừ. Lúc trước tỷ ở Ninh Châu, chính là ngụ tại nhà của hắn."

Đường Cừ.

Khương Lệnh Uyển hơi ngần ngại, lúc này mới nhìn nhiều mấy lần.

Đường Cừ đã mười hai, cũng coi như là một tiểu đại nhân, thấy cô nương xinh đẹp như vậy nhìn mình, lỗ tai không khỏi đỏ lên. Tiết Tranh nhìn, cười nói: "A Cừ sợ người lạ, da mặt mỏng, muội nhìn đệ ấy như thế, sẽ khiến đệ ấy thẹn thùng." nói xong liền xoa xoa đầu Đường Cừ, nói: "Đến đây, mau gọi một tiếng tiểu biểu tỷ."

Đường Cừ đúng là rất nghe Tiết Tranh, ngoan ngoãn giống như Tiết Vinh, ngẩng đầu nhìn Khương Lệnh Uyển, gọi một tiếng "Tiểu biểu tỷ".

Khương Lệnh Uyển vẻ mặt cứng đờ, nói: "Đường biểu đệ."

Đời trước khi lần đầu nàng gặp Đường Cừ, hắn đã là một thiếu niên, khi đứng cùng Tiết Vinh, hai người đều ngoan ngoãn yên lặng, trắng nõn mềm mại, cảnh đẹp ý vui. Mà bây giờ... mười hai tuổi, vẫn là con nít a. Có điều, giờ khắc này Khương Lệnh Uyển cũng không ý thức được, nàng hiện tại cũng chỉ lớn hơn Đường Cừ hai tuổi mà thôi. Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt tuấn tú của hắn vì ngượng mà đỏ lên, trong lòng không khỏi cảm thán, đứa nhỏ này thật thẹn thùng. Có điều, nhớ đến đời trước hắn là biểu tỷ phu, sắc mặt nàng lại hơi cứng lại.

Tiết Vinh vừa nghe thấy Khương Lệnh Uyển đến đây, lập tức chạy đến tìm nàng. Từ lần trước gặp mặt ở Vệ Quốc Công phủ, sau khi Khương Lệnh Uyển từ chối hắn, hai người cũng chưa gặp lại, mãi đến sau tết, Tiết Vinh và cha mẹ đến Vệ Quốc Công phủ, mới gặp mặt lại, nhưng hai người lại không biết phải bắt chuyện như thế nào.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Vinh, thấy đôi mắt cực nóng của hắn nhìn mình, trong lòng cũng biết hắn chưa chết tâm, nhất thời nàng cũng không đành lòng, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng "Biểu ca", sau đó tiếp tục tán gẫu với Tiết Tranh.

Bị nàng xa lánh, Tiết Vinh nhìn theo bóng lưng tiểu biểu muội, cô đơn hạ mắt.

Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh đi ra ngoài, Tiết Tranh mở miệng nói: "Vinh Nhi thích đề tài đến những chuyện vụn vặt, ít hôm nữa muội kết hôn, đệ ấy sẽ nghĩ thông suốt thôi." Nếu là trước đây, Tiết Vinh sẽ toàn lực giúp đệ đệ của nàng theo đuổi tức phụ, nhưng hôm nay, biết được Khương Lệnh Uyển và Lục Tông là hai bên tình nguyện, nàng đương nhiên cũng không can thiệp.

Khương Lệnh Uyển "Ừ" một tiếng, chợt giương mắt nhìn về phía Tiết Tranh, thấy những tháng ngày nàng ở Ninh Châu dường như sống rất tốt, đại thể là không có sự ràng buộc, tính tình trở nên phóng khoáng hơn chút, ở giữa lông mày như tăng thêm mấy phần hào hiệp. Khương Lệnh Uyển hỏi: "Tranh biểu tỷ ở Ninh Châu như thế nào? Tỷ không ở đây, muội lại thiếu mất một người nói chuyện, quá buồn."

Tiết Tranh nói qua loa: "Vẫn còn tốt."

Khương Lệnh Uyển thấy nàng không nhắc một lời tới Thái tử, cũng không chủ động khơi mào, nói: "Vậy thì tốt. Có điều —— Tranh biểu tỷ đang yên đang lành, tại sao lại đi Ninh Châu?"

Tiết Tranh là người thẳng tính, vừa nghe ngữ khí của biểu muội, liền biết nàng quanh co lòng vòng muốn hỏi cái gì, cũng không gạt nàng, nói thật: "Ngày ấy trời mưa to, Thái tử ở lại nhà tỷ một đêm. Sau đó... Nương tỷ liền đề tỷ đến Ninh Châu ở một thời gian."

Lần này xem như Khương Lệnh Uyển đã hiểu rồi —— hóa ra lúc trước Thái tử từng qua đó ở qua. Xưa nay cô nàng thông tuệ, tự nhiên nhìn ra manh mối giữa hai người, cho nên mới đưa Tiết Tranh đến Ninh Châu, là vì muốn Thái tử dứt đi ý niệm này. Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến Thái tử một đường đuổi tới. Vào lúc này Khương Lệnh Uyển đúng là khâm phục nghị lực của vị Thái tử này, đáng tiếc thân phận của hắn và Tiết Tranh là điểm mấu chốt không thể vượt qua, cô của nàng sớm hi vọng Tiết Tranh được định thân như thế nào, nhưng lại không do dự chút nào đẩy Thái tử ra khỏi cái vòng này, có thể thấy cô nàng một ngàn một vạn không muốn Tiết Tranh vào cung.

Tiết Tranh vỗ vỗ đầu tiểu muội, nói: "Được rồi, đừng nhắc những chuyện này. Chúng ta đã lâu không gặp, đi chơi tuyết đi, chờ sau này muội xuất giá, chúng ta liền không còn cơ hội này."

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Tranh: "Được."

Lúc trở về, Chu thị mạnh mẽ trách cứ nữ nhi một trận: "Con nhìn con xem, giống cái gì? Tranh nhi hồ đồ, con cũng hồ đồ theo nàng?" Chu thị lấy lỗ ăm nhét vào lồng ngực nữ nhi: "Mau cầm lấy, cẩn thận bị cảm lạnh."

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn không nói lời nào.

Khương Dự lại nhìn không được, nhũn mày nói: “Nương, Xán Xán còn nhỏ, chơi dưới tuyết một chút có sao đâu?”

Chu thị lườm hằm một cái: “Con đừng có xen mồm, chăm sóc Gia Nguyệt cho tốt là được.”

Khương Dự “ồ” một tiếng, có chút oan ức nhìn thê tử nhà mình. Di An Quận Chúa nhìn Khương Dự, cũng không nhịn được cười một tiếng. Mấy ngày nay Khương Dự có thể nói là người gặp việc vui tinh thần thoải mái, vốn thương yêu thê tử, từ lúc thê tử có thai, hẳn càng ngày càng xem nàng giống như người sứ, chỉ lo nàng bị đụng phải.

Khương Dự sờ sờ tay vợ, cảm thấy hơi lạnh, liền nhanh tay nắm lấy.

Di An Quận Chúa biết Khương Dự da mặt dày, cũng không để ý người nhìn, nhưng hôm nay mẹ chồng và cô em chồng đều ở đây, nàng liền nhanh giặt tay lại, nói: “Ta không lạnh.”

Khương Lệnh Uyển nhìn, vội vàng đưa lò sưởi trong tay đưa cho Di An Quận Chúa, nói: “Tẩu tẩu, tẩu ôm đi. Nếu tẩu bị cảm lạnh, nương và ca ca không biết đau lòng đến nhường nào.”

Di An Quận Chúa không nhận, vừa định nói không cần, thì Chu thị đã mở miệng: “Gia Nguyệt con cầm đi.”

Lời này vừa dứt, Di An Quận Chúa mới nhận lấy, nhìn về phía cô em chồng khẽ mỉm cười.

Chu thị nhìn con mình, con dâu, trong lòng an ủi không ngớt. Sau đó lại nắm lấy tay nữ nhi, một bên oán giận một bên đau lòng. Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân là người miệng dao găm nhưng lại mềm lòng, liền thân mật dựa vào lòng Chu thị, nói: “Nếu nữ nhi không cố gắng vui đùa một chút, lần sau liền không có cơ hội nữa.”

Chu thị nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi, nghĩ đến việc nữ nhi bảo bối sợ là không lưu lại được lâu, trong lòng lại buồn ngủi. Tình tình nữ nhi vẫn còn con nít, sau này gả tới Vinh Vương phủ, cũng không biết có quản lý chuyện nhà tốt không.

Tháng giêng đề, Khương Lộc phái người đi Tô phủ đem Tô Lương Thần nhận lấy.

Có điều là cưới vợ bé, tự nhiên không giống cưới vợ như vậy long trọng náo nhiệt. Thêm nữa Nghiêm thị rộng lượng, đồng ý rất sớm để Tô Lương Thần vào phủ, Khương Lộc tự nhiên cũng không muốn làm đến quá náo nhiệt, đỡ phải để Nghiêm thị không thích. Dù sao thê tử cùng thiếp thất, bên nào nặng bên nào nhẹ, Khương Lộc vẫn là rõ ràng, là lấy làm lên sự tình đến vậy có chừng mực.

Nghiêm thị xác thực rất thỏa mãn an bài của Khương Lộc.

Người như Khương Lộc, tuy hẳn có chút phong lưu, nhưng đầu óc rất rõ ràng. Nàng không hy vọng xa vời hẳn có thể đối tốt với nàng như Khương Nhị gia sẵn sốc sùng ái Diêu thị, chỉ hy vọng hẳn có thể tiếp tục duy trì nàng, tôn trọng người vợ cả này, ngày sau sẽ không xảy ra chuyện ái thiếp diệt thê. Có điều, có vị cha như Khương Nhị gia ở đây, Nghiêm thị ngược lại cũng không lo lắng. Khương Lộc có hoành hành như thế nào thì tóm lại cũng không thể đầu được với cha của hắn. Khương Nhị gia tôn trọng thê tử của hắn, đương nhiên cũng vì vậy mà hạn chế nhi tử của mình.

Còn Tô Lương Thần, cảm thấy bản thân tiến vào Vệ Quốc Công phủ, quả thực còn phải cúi thấp đầu hơn cả khi còn bé. Tô gia nói gì cũng là gia đình giàu có, tuy không hiển hách như Vệ Quốc Công phủ, nhưng cũng không đến nỗi nàng phải ủy thân làm thiếp. Nhưng chuyện giữa nàng và Khương Lộc đã bị huyền náo quá lớn, đời này ngoài Khương Lộc ra, nàng không còn nơi nào khác.

Cưới vợ bé, thứ nhất, không được tiến vào cửa chính, thứ hai, không được mặc đồ đỏ, thứ ba, không bái thiên địa phụ mẫu.

Tô Lương Thần nhìn áo cưới hồng nhạt bản thân đang mặc, trong lòng vô cùng trào phúng. Trở thành thiếp thất, đời này nàng không thể mặc màu đỏ.

Tô Thế Bó trước nay không thích Tô Lương Thần, lần này nàng làm thiếp, hẳn càng cảm thấy mặt mũi Tô gia bị nàng hủy hết, đồ cưới cũng rất khó coi.

Ngồi kiệu nhỏ từ cửa hồng nâng vào Vệ Quốc Công phủ, Khương Lộc tùy ý xếp mấy bàn ở Tây Viện, mời chút bằng hữu thân thích đến, lễ nghi coi như vẫn làm đúng.

Buổi tối, Nghiêm thị phòng đơn gối chiếc khó đi vào giấc ngủ. Tuy biết sau nay Khương Lộc sẽ không chỉ có một vị thiếp, nhưng trong lòng tóm lại là vẫn không thoải mái. Nàng mở mắt nằm trên giường nhòm một hồi lâu, sau đó liền nghe được động tĩnh ở bên ngoài. Nghiêm thị cho rằng là nha hoàn, nghiêng đầu nhìn, thấy Khương Lộc mặc cẩm bào tiến vào, trong lòng sừng sốt hô: “Phu quân?”

Hôm nay Khương Lộc nạp thiếp, đáng lẽ phải qua đêm ở Phong Hà cư mới đúng.

Khương Lệnh uống rượu, gương mặt tuấn tú có chút ửng hồng, mâu quang thăm thẳm, nhìn Nghiêm thị nằm trên giường. Nghiêm thị mỹ mạo xinh đẹp, gương mặt ngọc nhiên khiến nàng như có vài phần ngây thơ, những cũng vừa quyến rũ, nốt chu sa ở mi tâm càng như dệt hoa thêm gấm.

Khương Lộc thở một hơi rượu, sau đó mở đai lưng của mình, thoát áo lên giường.

Hắn lôi Nghiêm thị ra khỏi đệm chăn, tách hai chân của nàng ra, cả người kê sát vào.

Sáng sớm hôm sau, Tô Lương Thần được Đan Quế nhắc nhở, dậy sớm kính trà cho Nghiêm thị.

Qua một đêm mưa móc, gương mặt xinh đẹp của Nghiêm thị càng thêm mấy phần quyến rũ, hôm nay mặc một bộ xiêm y màu đỏ thêu hoa nhỏ, đoan trang đại khí, rất có phong độ của chủ mẫu.

Tô Lương Thần một đêm chờ đợi, sau mới biết, thì ra Khương Lộc đã đến chỗ của Nghiêm thị. Nàng nuốt không trôi cơn giận này, nhưng bây giờ ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu, nàng chỉ có thể nỗ lực khiến Khương Lộc hồi tâm chuyển ý, ngày sau mới có thể chống lại Nghiêm thị.

Tô Lương Thần hít sâu một hơi, hành lễ với Nghiêm thị, sau đó mới quỳ xuống, đưa chén trà lên cho nàng: “Tỷ tỷ, mời uống trà.”

Nghiêm thị tùy ý đánh giá Tô Lương Thần một chút, thấy dung mạo của nàng quả nhiên xuất chúng, sáng rỡ xinh đẹp. Nhưng chuyện này không phải rất bình thường sao? Nếu không có gương mặt như hồ ly này, Khương Lộc lúc trước sao có thể bị nàng câu hồn?

Nghiêm thị gọi một tiếng “Tô muội muội”, sau đó đưa tay ra đón. Chờ nàng muốn đựng tới chén trà, thấy Khương Lộc đi vào, khóe miệng hơi cong lên, tay quơ quơ, chén trà nhất thời không vững, trực tiếp hất lên mu bàn tay của Tô Lương Thần, có vài giọt bắn lên người Nghiêm thị.

Nghiêm thị đau đớn, kinh hô một tiếng, Khương Lộc vội vàng bước nhanh tới, nắm lấy tay Nghiêm thị. Hắn thấy mu bàn tay nàng bị dính vài giọt, không có gì đáng ngại.

Khương Lộc hẳn trước đến nay luôn “vạn hoa tùng trung quá”, hẳn hiểu rõ nhất thủ đoạn của nữ nhân, lúc này chỉ nắm chặt tay Nghiêm thị, không nói lời nào, sau mới nhìn về phía Tô Lương Thần.

*vạn hoa tùng trung quá: vô cùng đào hoa, vô số người yêu

Mu bàn tay của Tô Lương Thần bị hồng một mảng lớn, vô cùng đau đớn, vừa thấy Khương Lộc, hai mắt liền hiện lên thủy quang. Nàng cắn môi nhìn về phía hắn, nước mắt lại không chịu rơi xuống, đáng về vô cùng chộc người triu mến.

Khương Lộc trước kia còn không thích những hành động nhỏ như lần này của Nghiêm thị, nhưng hôm nay lại thấy Tô Lương Thần lại muốn giờ lại trò cũ, trong lòng chợt cảm thấy buồn nôn, tiến tới đạp một cước lên ngực nàng, quát lớn nói: “Đồ vô dụng, ngay cả chén trà cũng không biết cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Edit: Tiểu Huân, Kye

Beta: Twins

Đôi giày này được làm cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi bánh chum nhỏ được thêu bằng chỉ màu xanh sẫm, càng khiến cho vài găm thêm mấy phần... dễ thương.

Lục Tông thoáng giương mắt, nhìn thẳng con người của tiểu cô nương trước mặt, nói: “Sẽ không”

Khương Lệnh Uyển rất kích động, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng làm. Nên nàng vô cùng hưng phấn nói: “Vậy Tông biểu ca nhanh thay đi, xem có vừa chân không.”

Sắc mặt Lục Tông có chút bất đắc dĩ, lạnh nhạt nói: “Về nhà rồi lại thay.”

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lệnh Uyển liền nhăn lại, đánh giá về mặt của Lục Tông, vô cùng oán giận nói: “Làm sao? Chẳng ghét bỏ nó?”

hắn sao dám!

Lục Tông hiểu rõ tính tình nàng nhất, lập tức nói không phải, sau đó liền vội vàng tán dương: “Đôi giày thêu này rất đẹp, huynh sợ đi xong sẽ làm bẩn nó. Huynh vừa mới về, còn chưa tắm rửa.”

Khương Lệnh Uyển vẫn chưa tin, lầm bầm nói: “Vậy huynh thử một chút xem thử, có được không?”

Thấy nàng không chịu bỏ qua, Lục Tông cũng không ngại gội nước lạnh, cúi đầu thay giày. Khương Lệnh Uyển nhìn hắn, thấy đôi chân của Lục Tông trong lòng cảm thán. Chân của nam nhân và nữ nhân thật không quá giống nhau, nhìn đôi giày nàng làm đi, giống như hai cái thuyền nhỏ vậy. Có điều nàng cũng không dám đứng quá sát hắn, bởi vì Lục Tông vừa nói hắn chưa tắm rửa. Vậy nên lúc Lục Tông cởi giày của hắn ra, Khương Lệnh Uyển liền theo bản năng hơi nhích móng nhỏ ra xa một chút. Lục Tông cởi xong, Khương Lệnh Uyển mới thở phào nhẹ nhõm.

thật sự không thú.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông, lo lắng nhỏ giọng mở miệng nói: “Tông biểu ca... Vừa không?”

Lục Tông không nói, sau đó dùng lực một chút, đeo giày vào.

Khương Lệnh Uyển mừng rỡ, nhanh chóng lấy một đôi khác đưa cho hắn: “Tông biểu ca, thử chiếc này.”

Khương Lệnh Uyển xưa nay quen sống trong nhung lụa, đã khi nào tới lượt nàng lấy lòng người khác? Lục Tông lập tức nhận lấy, lưu loát đeo vào. Khương Lệnh Uyển nhanh chóng ôm lấy cánh tay hắn nói: “Tông biểu ca đi vài bước thử xem giày mới đi có thoải mái không?”

Nàng nói xong, Lục Tông liền đứng lên.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn, phát hiện giày vải có chút hơi nhô lên, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, vội vàng giương mắt, cẩn thận hỏi: “Tông biểu ca, có phải là... hơi nhô một chút?”

Đôi giày này nàng xác thực đã dựa theo số chân của Lục Tông làm, nên nếu có sai sót thì sẽ không quá lớn. Nhưng trong quá trình làm có thể sẽ bị lệch. Nhưng mà nàng đã làm đôi giày này rất lâu, nàng là loại người, nếu đã dụng tâm làm cái gì đó thì phải làm tốt nhất. Giày có lớn hơn một chút, thì cũng không sao, nhưng nếu nhỏ thì không thể đeo được, như vậy không phải đã uổng phí một phần tâm tư của nàng rồi sao?

Lục Tông đi mấy bước, sau đó quay lại trước mặt nàng, giơ tay vuốt ve gò má của nàng, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu nói: “không có, rất vừa vặn.”

thật sao? Khương Lệnh Uyển có chút không tin, sau đó mới vòng tay ôm lấy eo hắn, do dự rất lâu mới nói: “...Nếu như không thích, không cần miễn cưỡng.”

Lục Tông biết, nếu nói là không thích, chắc chắn lần tới nàng cũng sẽ không bao giờ làm những thứ này cho hắn. Hắn cũng biết tâm tư tiểu cô nương mẫn cảm, không nói giấu đầu hở đuôi, chỉ nói: “Giày hơi nhỏ một ít nhưng cũng không sao, mang nhiều lần liền vừa... Xán Xán, ta rất thích.”

Lục Tông đi mấy bước, sau đó lại tới trước mặt nàng, lại đưa tay vuốt ve gò má, Khương Lệnh Uyển lúc này mới chính thức hài lòng. Nàng cong môi, gật đầu tán thành: “Đúng nha, đúng nha, mang nhiều là được rồi. Còn muốn Tông biểu ca mang nhiều lần hơn.” Trong lòng Khương Lệnh Uyển có chút đắc ý. Lúc trước nàng không muốn làm, cảm thấy rất khó, bây giờ thấy cũng chỉ như thế.

Nàng cắn nhai liên miên nói, “...Ta thêu thùa kỳ thực cũng không tệ lắm, nhưng không coi là quá tinh xảo, không bằng Tứ tỷ tỷ ta, nàng lại có thể thêu hai mặt.” Nếu nàng có thể thêu hai mặt, bên trong cũng có thể thêu một đôi bánh chưng.

Lục Tông lại cảm thấy, với tính tình của nàng có thể làm được như thế này, đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn xoa xoa đầu nhỏ lông xù như thỏ bông, cúi đầu nhìn mặt nàng, gầy như vậy, đôi mắt càng có vẻ lớn hơn mà long lanh nước. Hắn xoa mặt nàng, nói: “Chưa hết bệnh phải không? Làm sao không có thêm miếng thịt nào thế?” Trong đầu Lục Tông hiện lên dáng vẻ khá ái trướng nộn nộn của nàng khi còn bé, cảm thấy dường như không còn mập mạp như khi đó.

Trong nhà một đại gia đình trông mong nàng mập lên, thật vất vả mới cùng Lục Tông gặp mặt, Lục Tông cũng chê nàng quá gầy, Khương Lệnh Uyển có chút oan ức. Nữ tử Đại Chu lấy tính tế yếu điều làm cái đẹp, sao khi rơi vào mắt bọn họ, mỗi người đều thích châu tròn ngọc sáng.

Nàng vui đầu vào trong ngực hắn, im lặng, không lên tiếng.

Lục Tông ôm lấy nàng, hai khóa trước ngực tiểu cô nương cách hai tầng xiêm y đè ép, chỉ lẳng lặng ôm một lúc, liền khiến hắn có ý nghĩ khác. Kỳ thực điều này cũng không thể trách hắn, tách ra lâu như vậy, trong lòng hắn nhớ nàng, phần khát vọng kia tất nhiên càng nóng hơn so với bình thường. Cổ họng Lục Tông hơi động, gọi nàng một tiếng. Khương Lệnh Uyển nghe được âm thanh trầm đục của hắn, thì có chút nhận thức được, sừng sốt một lúc, mới thấy hắn bỗng buông tay, ôm ngang nàng lên.

Khương Lệnh Uyển giật mình, mau chóng ôm lấy cổ Lục Tông, hai chân quơ quơ, mặt đỏ ửng nói: “Tông biểu ca chàng mau thả ta xuống.”

Lục Tông không nghe, chỉ đi tới, cẩn thận từng chút một đặt người nằm trên giường nhỏ.

hắn thấy mặt nàng đỏ lên, liền đơn giản cúi người đè lên. Khương Lệnh Uyển ngẩn người, hai tiểu bánh bao bị hắn áp đau, nước mắt lưng tròng buồn bực: “Lục Tông!”

Lục Tông “Ân” một tiếng, cặp mắt lẳng lặng nhìn chăm chú mặt nàng, sau đó mới hôn lên mặt nàng một cái. Khương Lệnh Uyển biết hắn nhớ nàng, nhưng nẫu thân ngăn dạn vụn dạn, không thể cùng Lục Tông làm quá việc vợ chồng, mỗi lần nàng thân mật với Lục Tông, hậu tri hậu giác đều có chút hổ thẹn. Nàng chớp mắt mấy cái, thấy hắn hôn một bên mắt của nàng, bờ môi ấm áp rơi vào trên mắt, lại làm cho nàng cảm thấy nóng rực.

Hai con mắt Lục Tông sâu thẳm, nói: “Xán Xán, đừng sợ... Huỳnh rất nhớ muội.”

Nàng cũng nhớ hắn.

Khương Lệnh Uyển đưa tay ra, nâng mặt hắn, sau đó ngẩng đầu hôn lên cằm hắn một cái. Nàng là người từng trải, tất nhiên hiểu không có khả năng hôn như vậy là quá quen rồi, sau đó là một bầu trời hôn ngọt của Lục Tông, nàng chỉ có thể nhắm mắt chống đỡ. Hôn rồi, Khương Lệnh Uyển co người thành một đoàn chui vào trong lồng ngực Lục Tông.

Giường ngủ không lớn, hai người nằm tắt nhiên có vẻ hơi chen chúc, nhưng cứ như vậy, lại càng thêm thân mật. Hơi thở Lục Tông thoáng lắng lại, lúc này mới đưa tay vỗ vỗ mặt nàng, biết nàng thẹn thùng, liền mỉm cười ôm chặt nàng hơn chút, đáy mắt nhất thời ôn nhu như nước.

thật lâu, Khương Lệnh Uyển mới thò đầu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một mặt bởi vì thẹn thùng, mặt khác là bởi vì bị ôm quá lâu.

Cũng may Lục Tông là người có chừng mực, không làm cái gì khác, một chút sờ loạn cũng không có, điều này cũng làm nàng bớt xấu hổ phần nào. Nàng nhăn nhó nói: “Muội phải đi rồi... Nếu không lần sau nương sẽ không cho muội đi.”

Thanh âm của nàng vốn rất êm tai, lúc này càng có vẻ trong trẻo đến lạ.

Lục Tông biết Chu thị quản nàng rất nghiêm, nhanh chóng ôm lấy bờ vai nàng, thay nàng sửa sang lại tóc. Nhìn vóc dáng kiều nhỏ của nàng, hai con mắt trong veo ngập nước, khiến cho Lục Tông có cảm giác như mình vừa mới bắt nạt một hài tử. Nhưng mà, nàng đã là đại cô nương.

Lục Tông suy nghĩ một chút, nói: “Huynh đưa muội ra ngoài.”

Khương Lệnh Uyển lắc đầu một cái, “không cần, bị người ngoài nhìn thấy sẽ không tốt. Muội đi trước, huynh chờ một lúc lại ra.”

Lục Tông nghe lời gật đầu, nhưng hấn vẫn nắm tay nhỏ của nàng không chịu buông ra. Khương Lệnh Uyển không có cách nào với hấn, vội vàng giật tay về, sau đó nhìn giày vải trên chân của hấn, nói: “Lần sau gặp mặt, huynh nhất định phải đi đôi giày này...” Cuối cùng nàng còn dặn dò, “Muội tốn thời gian rất lâu, huynh đừng làm bẩn nó.”

Vừa muốn hấn đeo, lại không cho hấn làm bẩn. Lục Tông cúi đầu nhìn hai bánh chưng nhỏ, có chút bất đắc dĩ.

Khương Lệnh Uyển đi ra ngoài, Kim Kết và Sơn Trà thấy tiểu thư nhà mình liền cẩn thận săn sóc, thấy nàng không có xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Lệnh Uyển bị hai người nhìn như vậy, gò má có chút nóng lên, giận dữ trừng hai người, nói: “Nhìn ta làm gì? Chúng ta nhanh trở về, nếu không nương sẽ phạt ta mất, đến lúc đó chần chẫn không thể thiếu hình phạt dành cho các ngươi.”

Hai nha hoàn trong lòng cũng lo lắng, nhanh chóng cùng tiểu thư nhà mình hồi phủ.

Từ sau khi Lục Tông trở về, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy, tháng ngày trôi qua thật nhanh.

Tân niên nhanh chóng đến rồi.

Khương Lệnh Uyển lớn hơn một tuổi, cũng nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi. Nàng thường ngày tuy rằng thích tiêu xài, nhưng đã thu liễm hơi đòi trước rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển để Kim Kết ghi lại tiền mừng tuổi cả mình, sau đó nhìn thấy con số, trong lòng thầm kinh ngạc. Tuy nàng không thích quản những thứ này, nhưng cũng hiểu đại khái bản thân có bao nhiêu tiền riêng, nhưng năm nay không ngờ lại nhiều như vậy.

Kim Kết nói: “Vinh vương năm nay cực hào phóng, đưa tặng một ngàn lượng.”

Khương Lệnh Uyển ban đầu kinh ngạc, sau lại cảm thấy có lý. Cũng đúng, nàng và Lục Tông đã đính hôn, sắp trở thành con dâu của Vinh vương, số tiền lì xì này đương nhiên không thể giống như khi còn là một tiểu bối. Loại cảm giác được người coi trọng này khiến Khương Lệnh Uyển vui mừng cong cong khóe miệng, sau đó mới lật lại sổ sách, thấy con số Lục Tông cho nàng, nhất thời không thể dời mắt nổi.

Kim Kết nhận thấy, liền cười nói: “Người hào phóng nhất chính là Vinh thế tử.”

Tâm trạng Khương Lệnh Uyển ngọt ngào vô cùng —— Lục Tông cũng không phải là người tiêu xài, chỉ là đối với một mình nàng, hấn trước nay chưa từng keo kiệt.

Nhìn xong, Khương Lệnh Uyển khép lại sổ sách, đưa cho Kim Kết: “Cầm lấy đi.”

Ngày mừng sáu hôm đó, Khương Lệnh Uyển cùng cha mẹ, huynh tẩu đến Trung Dũng Hầu phủ làm khách.

Khương Lệnh Uyển thăm thục thăm xong, liền đi tìm Tiết Tranh. Tiết Tranh ở Ninh Châu đã nửa năm, Khương Lệnh Uyển đương nhiên không thể gặp được. Vừa vào viện của Tiết Tranh, Khương Lệnh Uyển liền nghe thấy tiếng cười lanh lảnh. Nàng sững sờ, thấy Tiết Tranh mặc một chiếc áo bông xanh ngọc thêu lá trúc chơi ném tuyết với một tiểu thiếu niên, chơi vui đến quên luôn trời đất.

Tiết Tranh nhìn thấy Khương Lệnh Uyển liền chạy tới, thân thiết nheo nheo mặt nàng, kinh ngạc nói: “Xán Xán, lúc ta không ở đây muội không ăn cơm sao? Thịt trên mắt chạy đi đâu hết rồi, xấu thành như vậy phải làm sao đây?” Tiết Tranh tới Ninh Châu, đương nhiên không biết chuyện nàng bị bệnh, nàng cũng không định nói ra, đành trả lời, “Tiểu cô nương gầy một chút không phải cũng bình thường sao, tỷ xem muội này, đáng người không phải cũng cao thêm một chút.”

Tiết Tranh so với các cô nương cùng tuổi nhìn có vẻ cao gầy, nghe thấy lời biểu muội, liền giơ tay xoa đầu nàng, so so với mình, sau đó “xì” một tiếng bật cười, nói: “không nhìn ra.”

Khương Lệnh Uyển trừng nòng một chút.

Sau đó nhìn sang tiểu thiếu niên đang ngoan ngoãn đứng phía sau Tiết Tranh. Thấy vị tiểu thiếu niên này khoảng tầm mười một mười hai tuổi, thanh tú nha nhặn, tướng mạo vô cùng tốt. Hắn mặc một chiếc áo bông màu lam nhạt, đầu đội một chiếc mũ quả dưa ngổ ngỗ, càng có vẻ thanh tú đáng yêu, nhưng gương mặt này nòng không quá ấn tượng, nếu đời trước có gặp được thiếu niên tuấn tú thế này, theo lý thuyết nòng hẳn là vẫn nhớ tới.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Tranh, nghi hoặc nháy mắt mấy cái, hỏi: "Vị này chính là..."

Tiết Tranh khoác vai tiểu thiếu niên qua, thoải mái giới thiệu: "Đây là biểu đệ của tỷ, Đường Cừ. Lúc trước tỷ ở Ninh Châu, chính là ngụ tại nhà của hắn."

Đường Cừ.

Khương Lệnh Uyển hơi ngẩn người, lúc này mới nhìn nhiều mấy lần.

Đường Cừ đã mười hai, cũng coi như là một tiểu đại nhân, thấy cô nương xinh đẹp như vậy nhìn mình, lỗ tai không khỏi đỏ lên. Tiết Tranh nhìn, cười nói: "A Cừ sợ người lạ, da mặt mỏng, muội nhìn đệ ấy như thế, sẽ khiến đệ ấy thẹn thùng." nói xong liền xoa xoa đầu Đường Cừ, nói: "Đến đây, mau gọi một tiếng tiểu biểu tỷ."

Đường Cừ đứng là rất nghe Tiết Tranh, ngoan ngoãn giống như Tiết Vinh, ngẩng đầu nhìn Khuông Lệnh Uyển, gọi một tiếng "Tiểu biểu tỷ".

Khương Lệnh Uyển vẻ mặt cứng đờ, nói: "Đường biểu đệ."

Đời trước khi lần đầu nòng gặp Đường Cừ, hắn đã là một thiếu niên, khi đứng cùng Tiết Vinh, hai người đều ngoan ngoãn yên lặng, trắng nõn mềm mềm, cảnh đẹp ý vui. Mà bây giờ... mười hai tuổi, vẫn là con nít a. Có điều, giờ khắc này Khuông Lệnh Uyển cũng không ý thức được, nòng hiện tại cũng chỉ lớn hơn Đường Cừ hai tuổi mà thôi. Khuông Lệnh Uyển nhìn gương mặt tuấn tú của hắn vì ngượng mà đỏ lên, trong lòng không khỏi cảm thán, đứa nhỏ này thật thẹn thùng. Có điều, nhớ đến đời trước hắn là biểu tỷ phu, sắc mặt nòng lại hơi cứng lại.

Tiết Vinh vừa nghe thấy Khuông Lệnh Uyển đến đây, lập tức chạy đến tìm nòng. Từ lần trước gặp mặt ở Vệ Quốc Công phủ, sau khi Khuông Lệnh Uyển từ chối hắn, hai người cũng chưa gặp lại, mãi đến sau tết, Tiết Vinh và cha mẹ đến Vệ Quốc Công phủ, mới gặp mặt lại, nhưng hai người lại không biết phải bắt chuyện như thế nào.

Khuông Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Vinh, thấy đôi mắt cực nóng của hắn nhìn mình, trong lòng cũng biết hắn chưa chết tâm, nhất thời nòng cũng không đành lòng, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng "Biểu ca", sau đó tiếp tục tán gẫu với Tiết Tranh.

Bị nòng xa lánh, Tiết Vinh nhìn theo bóng lưng tiểu biểu muội, cô đơn hạ mắt.

Khuông Lệnh Uyển cùng Tiết Tranh đi ra ngoài, Tiết Tranh mở miệng nói: "Vinh Nhi thích đề tâm đến những chuyện vụn vặt, ít hôm nữa muội kết hôn, đệ ấy sẽ nghĩ thông suốt thôi." Nếu là trước đây, Tiết Vinh sẽ toàn lực giúp đệ đệ của nòng theo đuổi tức phụ, nhưng hôm nay, biết được Khuông Lệnh Uyển và Lục Tông là hai bên tình nguyện, nòng đương nhiên cũng không can thiệp.

Khuông Lệnh Uyển "Ừ" một tiếng, chợt giương mắt nhìn về phía Tiết Tranh, thấy những tháng ngày nòng ở Ninh Châu dường như sống rất tốt, đại để là không có sự ràng buộc, tính tình trở nên phóng khoáng hơn chút, ở giữa lông mày như tăng thêm mấy phần hào hiệp. Khuông Lệnh Uyển hỏi: "Tranh biểu tỷ ở Ninh Châu như thế nào? Tỷ không ở đây, muội lại thiếu mất một người nói chuyện, quá buồn."

Tiết Tranh nói qua loa: "Vẫn còn tốt."

Khuông Lệnh Uyển thấy nòng không nhắc một lời tới Thái tử, cũng không chủ động khơi mào, nói: "Vậy thì tốt. Có điều —— Tranh biểu tỷ đang yên đang lành, tại sao lại đi Ninh Châu?"

Tiết Tranh là người thẳng tính, vừa nghe ngữ khí của biểu muội, liền biết nòng quanh co lòng vòng muốn hỏi cái gì, cũng không gạt nòng, nói thật: "Ngày ấy trời mưa to, Thái tử ở lại nhà tỷ một đêm. Sau đó... Nương tỷ liền đề tỷ đến Ninh Châu ở một thời gian."

Lần này xem như Khuông Lệnh Uyển đã hiểu rồi —— hóa ra lúc trước Thái tử từng qua đó ở qua. Xưa nay cô nòng thông tuệ, tự nhiên nhìn ra manh mối giữa hai người, cho nên mới đưa Tiết Tranh đến Ninh Châu, là vì muốn Thái tử dứt đi ý niệm này. Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến Thái tử một đường đuổi tới. Vào lúc này Khuông Lệnh Uyển đứng là khâm phục nghị lực của vị Thái tử này, đáng tiếc thân phận của hắn và Tiết Tranh là điểm mấu chốt không thể vượt qua, cô của nòng sớm hi vọng Tiết Tranh được định thân như thế nào, nhưng lại không do dự chút nào đẩy Thái tử ra khỏi cái vòng này, có thể thấy cô nòng một ngàn một vạn không muốn Tiết Tranh vào cung.

Tiết Tranh vỗ vỗ đầu tiểu muội, nói: "Được rồi, đừng nhắc những chuyện này. Chúng ta đã lâu không gặp, đi chơi tuyết đi, chờ sau này muội xuất giá, chúng ta liền không còn cơ hội này."

Khuông Lệnh Uyển nhìn về phía Tiết Tranh: "Được."

Lúc trở về, Chu thị mạnh mẽ trách cứ nữ nhi một trận: "Con nhìn con xem, giống cái gì? Tranh nhi hồ đồ, con cũng hồ đồ theo nòng?" Chu thị lấy lỗ ám nhét vào lồng ngực nữ nhi: "Mau cầm lấy, cẩn thận bị cảm lạnh."

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn không nói lời nào.

Khương Dự lại nhìn không được, nhíu mày nói: “Nương, Xán Xán còn nhỏ, chơi dưới tuyết một chút có sao đâu?”

Chu thị lườm hắt một cái: “Con đừng có xen mồm, chăm sóc Gia Nguyệt cho tốt là được.”

Khương Dự “ồ” một tiếng, có chút oan ức nhìn thê tử nhà mình. Di An Quận Chúa nhìn Khương Dự, cũng không nhịn được cười một tiếng. Mấy ngày nay Khương Dự có thể nói là người gặp việc vui tinh thần thoải mái, vốn thương yêu thê tử, từ lúc thê tử có thai, hắt càng ngày càng xem nàng giống như người sứ, chỉ lo nàng bị đụng phải.

Khương Dự sờ sờ tay vợ, cảm thấy hơi lạnh, liền nhanh tay nắm lấy.

Di An Quận Chúa biết Khương Dự da mặt dày, cũng không để ý người nhìn, nhưng hôm nay mẹ chồng và cô em chồng đều ở đây, nàng liền nhanh giặt tay lại, nói: “Ta không lạnh.”

Khương Lệnh Uyển nhìn, vội vàng đưa lò sưởi trong tay đưa cho Di An Quận Chúa, nói: “Tẩu tẩu, tẩu ôm đi. Nếu tẩu bị cảm lạnh, nương và ca ca không biết đau lòng đến nhường nào.”

Di An Quận Chúa không nhận, vừa định nói không cần, thì Chu thị đã mở miệng: “Gia Nguyệt con cầm đi.”

Lời này vừa dứt, Di An Quận Chúa mới nhận lấy, nhìn về phía cô em chồng khẽ mỉm cười.

Chu thị nhìn con mình, con dâu, trong lòng an ủi không ngớt. Sau đó lại nắm lấy tay nữ nhi, một bên oán giận một bên đau lòng. Khương Lệnh Uyển biết mẫu thân là người miệng dao găm nhưng lại mềm lòng, liền thân mật dựa vào lòng Chu thị, nói: “Nếu nữ nhi không cố gắng vui đùa một chút, lần sau liền không có cơ hội nữa.”

Chu thị nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi, nghĩ đến việc nữ nhi bảo bối sợ là không lưu lại được lâu, trong lòng lại buồn ngủi. Tính tình nữ nhi vẫn còn con nít, sau này gả tới Vinh Vương phủ, cũng không biết có quản lý chuyện nhà tốt không.

Tháng giêng đề, Khương Lộc phái người đi Tô phủ đem Tô Lương Thần nhận lấy.

Có điều là cưới vợ bé, tự nhiên không giống cưới vợ như vậy long trọng náo nhiệt. Thêm nữa Nghiêm thị rộng lượng, đồng ý rất sớm để Tô Lương Thần vào phủ, Khương Lộc tự nhiên cũng không muốn làm đến quá náo nhiệt, đỡ phải để Nghiêm thị không thích. Dù sao thê tử cũng thiếp thất, bên nào nặng bên nào nhẹ, Khương Lộc vẫn là rõ ràng, là lấy làm lên sự tình đến vậy có chừng mực.

Nghiêm thị xác thực rất thỏa mãn an bài của Khương Lộc.

Người như Khương Lộc, tuy hắt có chút phong lưu, nhưng đầu óc rất rõ ràng. Nàng không hy vọng xa vời hắt có thể đối tốt với nàng như Khương Nhị gia sẵn sóc sủng ái Diêu thị, chỉ hy vọng hắt có thể tiếp tục duy trì nàng, tôn trọng người vợ cả này, ngày sau sẽ không xảy ra chuyện ái thiếp diệt thê. Có điều, có vị cha như Khương Nhị gia ở đây, Nghiêm thị ngược lại cũng không lo lắng. Khương Lộc có hoành hành như thế nào thì tóm lại cũng không thể dẫu được với cha của hắt. Khương Nhị gia tôn trọng thê tử của hắt, đương nhiên cũng vì vậy mà hạn chế nữ tử của mình.

Còn Tô Lương Thần, cảm thấy bản thân tiến vào Vệ Quốc Công phủ, quả thực còn phải cúi thấp đầu hơn cả khi còn bé. Tô gia nói gì cũng là gia đình giàu có, tuy không hiển hách như Vệ Quốc Công phủ, nhưng cũng không đến nỗi nàng phải ủy thân làm thiếp. Nhưng chuyện giữa nàng và Khương Lộc đã bị huyền náo quá lớn, đời này ngoài Khương Lộc ra, nàng không còn nơi nào khác.

Cưới vợ bé, thứ nhất, không được tiến vào cửa chính, thứ hai, không được mặc đồ đỏ, thứ ba, không bái thiên địa phụ mẫu.

Tô Lương Thần nhìn áo cưới hồng nhạt bản thân đang mặc, trong lòng vô cùng trào phúng. Trở thành thiếp thất, đời này nàng không thể mặc màu đỏ.

Tô Thế Bó trước nay không thích Tô Lương Thần, lần này nàng làm thiếp, hắt càng cảm thấy mặt mũi Tô gia bị nàng hủy hết, đồ cưới cũng rất khó coi.

Ngồi kiệu nhỏ từ cửa hông nâng vào Vệ Quốc Công phủ, Khương Lộc tùy ý xếp mấy bàn ở Tây Viện, mời chút bằng hữu thân thích đến, lễ nghi coi như vẫn làm đúng.

Buổi tối, Nghiêm thị phòng đơn gối chiếc khó đi vào giấc ngủ. Tuy biết sau nay Khương Lộc sẽ không chỉ có một vị thiếp, nhưng trong lòng tóm lại là vẫn không thoải mái. Nàng mở mắt nằm trên giường nhòm một hồi lâu, sau đó liền nghe được động tĩnh ở bên ngoài. Nghiêm thị cho rằng là nha hoàn, nghiêng đầu nhìn, thấy Khương Lộc mặc cẩm bào tiến vào, trong lòng sùng sốt hô: “Phu quân?”

Hôm nay Khương Lộc nạp thiếp, đáng lẽ phải qua đêm ở Phong Hà cư mới đúng.

Khương Lệnh uống rượu, gương mặt tuần tú có chút ửng hồng, mâu quang thăm thẳm, nhìn Nghiêm thị nằm trên giường. Nghiêm thị mỹ mạo xinh đẹp, gương mặt ngọc nhiên khiến nàng như có vài phần ngây thơ, những cũng vừa quyến rũ, nốt chu sa ở mi tâm càng như dẹt hoa thêm gấm.

Khương Lộc thở một hơi rượu, sau đó mở đai lưng của mình, thoát áo lên giường.

hắn lôi Nghiễm thị ra khỏi đệm chăn, tách hai chân của nàng ra, cả người kê sát vào.

Sáng sớm hôm sau, Tô Lương Thần được Đan Quế nhắc nhở, dậy sớm kính trà cho Nghiễm thị.

Qua một đêm mưa móc, gương mặt xinh đẹp của Nghiễm thị càng thêm mấy phần quyến rũ, hôm nay mặc một bộ xiêm y màu đỏ thêu hoa nhỏ, đoan trang đại khí, rất có phong độ của chủ mẫu.

Tô Lương Thần một đêm chờ đợi, sau mới biết, thì ra Khương Lộc đã đến chỗ của Nghiễm thị. Nàng nuốt không trôi cơn giận này, nhưng bây giờ ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu, nàng chỉ có thể nỗ lực khiến Khương Lộc hồi tâm chuyển ý, ngày sau mới có thể chống lại Nghiễm thị.

Tô Lương Thần hít sâu một hơi, hành lễ với Nghiễm thị, sau đó mới quỳ xuống, đưa chén trà lên cho nàng: “Tỷ tỷ, mời uống trà.”

Nghiễm thị tùy ý đánh giá Tô Lương Thần một chút, thấy dung mạo của nàng quả nhiên xuất chúng, sáng rỡ xinh đẹp. Nhưng chuyện này không phải rất bình thường sao? Nếu không có gương mặt như hồ ly này, Khương Lộc lúc trước sao có thể bị nàng câu hồn?

Nghiễm thị gọi một tiếng “Tô muội muội”, sau đó đưa tay ra đón. Chờ nàng muốn đựng tới chén trà, thấy Khương Lộc đi vào, khoe miệng hơi cong lên, tay quơ quơ, chén trà nhất thời không vững, trực tiếp hất lên mu bàn tay của Tô Lương Thần, có vài giọt bắn lên người Nghiễm thị.

Nghiễm thị đau đớn, kinh hô một tiếng, Khương Lộc vội vàng bước nhanh tới, nắm lấy tay Nghiễm thị. Hắn thấy mu bàn tay nàng bị dính vài giọt, không có gì đáng ngại.

Khương Lộc hắn trước đến nay luôn “vạn hoa tùng trung quá”, hắn hiểu rõ nhất thủ đoạn của nữ nhân, lúc này chỉ nắm chặt tay Nghiễm thị, không nói lời nào, sau mới nhìn về phía Tô Lương Thần.

*vạn hoa tùng trung quá: vô cùng đào hoa, vô số người yêu

Mu bàn tay của Tô Lương Thần bị hồng một mảng lớn, vô cùng đau đớn, vừa thấy Khương Lộc, hai mắt liền hiện lên thủy quang. Nàng cắn môi nhìn về phía hắn, nước mắt lại không chịu rơi xuống, đáng vẻ vô cùng chọc người trù ẻo.

Khương Lộc trước kia còn không thích những hành động nhỏ như lần này của Nghiễm thị, nhưng hôm nay lại thấy Tô Lương Thần lại muốn giờ lại trò cù, trong lòng chợt cảm thấy buồn nôn, tiến tới đập một cước lên ngực nàng, quát lớn nói: “Đồ vô dụng, ngay cả chén trà cũng không biết cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Edit: Tiểu Huân, Mira, Kye

Beta: Mira

Sau khi lĩnh giáo kỹ thuật thêu của Khương Lệnh Đề, Khương Lệnh Uyển quyết định lần sau sẽ may một cái đai lưng cho Lục Tông. Hình thêu đương nhiên sẽ vẫn là hai bánh chưng nhỏ đáng yêu. Khương Lệnh Uyển vừa nghĩ đã cảm thấy vui vẻ, sau đó liền xoay người trở về sân viện của mình. Buổi chiều còn phải đi xem sổ sách với nương nữa.

Lúc chủ tớ hai người đi ngang qua hoa viên trùng hợp gặp được Tô Lương Thần.

Tô Lương Thần mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt thêu hoa nhỏ của Lưu Văn phường, vắn kiêu song ké, cài một chiếc trâm khảm san hô hồng tại cùng đeo một đôi hoa tai chân châu, thoát nhìn thanh lệ thoát tục, nhưng không còn vẻ ngây thơ hồi thiếu nữ. Gương mặt lại tuyệt nhiên không có khí sắc hồng hào vui vẻ của đêm tân hôn, mà trắng xám tiêu tụy, mảnh mai vô cùng.

Khương Lệnh Uyển nhìn theo hướng đi của Tô Lương Thần, đoán nàng vừa đi gặp Khương Lệnh Huệ.

Chỉ là —— với tính tình của Khương Lệnh Huệ, chắc hẳn là sẽ không chịu gặp nàng.

Lúc Tô Lương Thần nhìn thấy Khương Lệnh Uyển, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Từ đáy lòng Tô Lương Thần đã coi thường Khương Lệnh Uyển, chỉ là nàng ta đầu thai vào một gia đình tốt, hơn nữa còn có một đôi phụ mẫu như Khương Bách Nghiêu và Chu thị, dung mạo còn vô cùng xuất chúng. Ở trên đời này, biết đâu thai tốt là có bản lĩnh. Tô Lương Thần trong lòng khâm phục, chuyện nàng trở thành thiếp thất của Khương Lộc, nói sâu xa, còn có liên quan tới Khương Lệnh Uyển. Tô Lương Thần là một người có lòng tự ái rất nặng, lúc trước bị Khương Lộc làm nhục, sau đó ngay cả Khương Lệnh Huệ cũng không chịu gặp nàng, lúc này nàng đang chán nản bất lực, lại vừa

vận gặp phải Khương Lệnh Uyển...

Có chuyện gì, càng bức mình hơn chuyện nhìn thấy kẻ mình ghét?

Lại quan sát Khương Lệnh Uyển, cho dù có đứng ở xa, thì nụ cười tươi sáng của nàng ta vẫn không thể che lấp, trên người mặc một bộ xiêm y màu trắng được gia công tỉ mỉ, cả người sáng rỡ như một viên minh châu, phảng phất như đang tỏa ra vàng sáng. Dù không thích Khương Lệnh Uyển, nhưng không thể không thừa nhận, Khương Lệnh Uyển quả thực là càng lớn càng xinh đẹp, mỹ nhân như thế, nam nhân nào chẳng động lòng?

Tô Lương Thần hít sâu một hơi, cứng nhắc nặn ra một nụ cười, đi tới, gọi một tiếng "Uyển biểu muội".

Đến gần một chút, Khương Lệnh Uyển càng thấy rõ quang âm dưới mắt của Tô Lương Thần, nghĩ hẳn là đêm qua độc thủ khuê phòng. Chỉ là, nghĩ đến tính cách của Tô Lương Thần, nàng lại không thể đồng tình được. Dù sao cũng là nàng ta tự làm tự chịu, không oán được ại cả.

Khương Lệnh Uyển khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Nhìn bóng lưng của Khương Lệnh Uyển, tâm trạng Tô Lương Thần càng thêm tức giận. một ngày nào đó, nàng sẽ có thể xoay người!

Đan Quế nhìn về mặt của Tô Lương Thần, biết là giờ khắc này tâm tình của chủ tử đang không tốt, đương nhiên cũng không dám mở miệng nói chuyện. Tô Lương Thần ổn định lại tâm tình, sau đó mới nói: "Chúng ta đi gặp nãi nãi."

"Vâng." Đan Quế lập tức đuổi theo.

Son Trà nhìn dáng dấp vội vã của chủ tử Tô Lương Thần, chợt cảm thấy buồn cười, nhìn tiểu thư của mình nói: "Vị Tô tiểu thư này... không phải, nên gọi là Tô di nương. Vị Tô di nương này không biết tự lượng sức mình, còn chưa thu liễm lại, chuyện đã đến mức này, vẫn không biết nhớ kỹ."

Vấn đề này, Khương Lệnh Uyển cũng nghĩ không thông, kiếp trước Tô Lương Thần chỉ biết làm mấy câu thơ sáo nhảm, sống không phóng khoáng, mặc dù có chút xem thường nàng, nhưng cũng không công khai đối nghịch với nàng. Nàng ta sống nhờ ở Vệ Quốc công phủ, Vệ Quốc Công phủ nuôi không nàng nhiều năm như vậy, trên mặt nhìn có bao nhiêu kiêu căng tự mãn thì trong lòng lại có bấy nhiêu tự ti. Còn Tô Lương Thần hiện tại, nửa điểm tự ti cũng không có, nhìn nàng bình thường giống như một tiểu cô nương nhu nhược ôn hòa, trên thực tế còn không biết trời cao đất rộng hơn cả Khương Lệnh Huệ.

Khương Lệnh Uyển nói: "Đừng nghị luận sau lưng người khác." Sau lại nói, "Nàng ta thích làm gì thì làm, tóm lại, làm sai thì sẽ ăn trái đắng."

Nàng ta quá tự tin, nên luôn coi người khác là ngu si. Cũng không tự cân nhắc một chút, bản thân rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng.

Lúc này, Lão thái thái đang ngồi trên ghế tử đàn, đôi mắt quét xuống đánh giá Tô Lương Thần, nói: "Chuyện tốt hôm qua ta đều đã nghe."

Tô Lương Thần biết, người có chút lớn tuổi luôn luôn nhẹ dạ. Chuyện lúc trước giữa nàng và Khương Lộc khiến cho lão thái thái thất vọng cực độ, nhưng nhiều năm sớm chiều ở chung, tóm lại vẫn có chút cảm tình.

Tô Lương Thần ửng đỏ viên mặt, cắn môi nói: "Nãi nãi, con..."

Lão thái thái nói: "Lương Thần, con tuy là cháu ngoại của ta, nhưng hôm nay con đã gả cho Lộc Nhi, chuyện này chính là do con gây ra, ta cũng không thể giúp con được. Lộc Nhi là người như thế nào? Cừ chi lời nói, mọi thứ đều không thể có chút sai lầm. Tính tình của Lộc Nhi con cũng biết được, bây giờ hấn và thê tử vừa kết hôn chưa lâu, hai người còn đang ân ái. Lúc này lại nạp con làm thiếp, cũng coi như khiến cho thê tử của Lộc Nhi chịu oan ức. Tuy rằng nàng ấy không nói ra, nhưng tóm lại trong lòng cũng không thoải mái. hiện tại Lộc Nhi lạnh nhạt với con, coi như giúp thê tử buông chút bức bối, ngày sau sẽ không tiếp tục làm khó dễ con."

Tô Lương Thần trong lòng cảm thấy lão thái thái hơi thiên vị Nghiêm thị, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể nhu nhược gật đầu: "Nãi nãi nói đúng. Về sau Lương Thần sẽ nhất định cố gắng kính trọng tỷ tỷ."

Lão thái thái gật đầu: "Con nghĩ như vậy ta cũng yên lòng. Chung quy con cũng là thiếp thất, ngày thường phải xem sắc mặt chủ mẫu, thê tử của Lộc Nhi rất nể mặt ta, hẳn là sẽ không làm khó cho con. Con cũng cố gắng thu liễm lại tính tình, cố gắng hầu hạ Lộc Nhi cho tốt, sau này sinh nhi tử nhi nữ, cũng coi như có người dựa dẫm. Con còn trẻ, tính tình của Lộc Nhi cũng giống như hài tử, chuyện trong phòng hấn ta không quản được, nhân lúc còn chưa nhiều người, con hạ chút tư thái, hấn đương nhiên cũng sẽ đối tốt với con. Ít hôm nữa, oanh oanh yển yển vào cửa, con dù biểu hiện tốt, Lộc Nhi chưa chắc đã nhìn nhiều một chút."

Lão thái thái nói lời thật tình, cũng coi như móc tim móc phổi. Tôn Nhi này của nàng tính cách phong lưu, cưới một thê tử như Nghiêm thị về nhà cũng coi như có phúc khí. Còn vị cháu gái kiêu căng tự mãn này của nàng, trở thành thiếp thất khó tránh khỏi không thể cúi đầu, nhưng chỉ bằng gương mặt, dù đẹp như thiên tiên nhưng lòng dạ độc ác thì nam nhân cũng chưa chắc đã ra sức bảo vệ. Sau này có chịu oan ức gì, cũng là do bản thân nàng tự gánh chịu.

Lão thái thái nói: "Con cũng coi như chịu oan ức. Nhưng mà, đã vấp ngã một lần rồi thì cũng nên khôn ra, lần này chịu thiệt lớn, sau này cũng đừng phạm tiếp sai lầm."

Tô Lương Thần cảm thấy, lời nói của lão thái thái tuy rằng tràn đầy thân thiết, nhưng câu nào cũng để lộ một nội dung, nàng sẽ không can thiệp, bản thân hãy tự cầu nhiều phúc. Tâm Tô Lương Thần nhất thời lạnh đi một nửa, biết được, lúc này ngay cả lão thái thái cũng không thể dựa dẫm được, thật sự là tưởng đồ mọi người đây —— nàng vừa xấu mặt, ai cũng không còn nể mặt nữa. Lúc trước còn tưởng mu bàn tay là ruột thịt lòng bàn tay cũng là ruột

thịt, nhưng hiện tại, ngay cả bún nhão cũng không bằng. Khương Lệnh Huệ như vậy, lão thái thái cũng như vậy, từng người từng người, nằng nề như thấy rõ bộ mặt của họ.

Hai người đang nói chuyện, Chu thị và Điều thị cùng đi vào.

Điều thị nay đã mang thai năm tháng rưỡi, bụng phình to, được Chu thị đỡ vào.

Điều thị trước kia là một nữ tử nhỏ yếu, sau khi mang thai Hữu Nhi, được Khương Nhị gia tâm bồi, đến bây giờ cũng chưa giảm, cả người đầy đà hồng hào, tăng thêm mấy phần quyền rũ của phụ nhân.

Lão thái thái nhìn Chu thị và Điều thị, trên mặt lập tức hiện lên ý cười, sau đó ánh mắt cũng nhìn đến bụng của Điều thị, ý cười càng thêm sâu.

Tô Lương Thần thấy hai người, liền vội vàng hành lễ.

Lão thái thái để Điều thị ngồi xuống bên người, sau đó phát tay với Tô Lương Thần: “Con đi xuống đi, cố gắng sống hòa hợp với Lộc Nhi. Nếu sinh hoạt không có gì bất cập thì cũng không cần đến thỉnh an ta.”

Sắc mặt Tô Lương Thần lập tức cứng đờ, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, sau đó mới yên tĩnh lui ra.

Lão thái thái không nhắc đến Tô Lương Thần, giống như nàng không phải là người quá quan trọng, chỉ ân cần hỏi han Điều thị.

Điều thị vuốt ve bụng: “Nuông yên tâm, đứa nhỏ này ngoan ngoãn yên tĩnh hơn cả Hữu Nhi nữa, rất nghe lời.”

Lão thái thái cười nói: “Sợ là đứa nhỏ này giống tính cả con, yên tĩnh cũng tốt. Hữu Nhi cũng không nhỏ, trong nhà có thêm một hài tử, cũng sẽ trở nên náo nhiệt hơn một chút. Qua mấy tháng nữa, đứa nhỏ này ra đời, sau đó thì từ Dự Nhi lại cho chúng ta thêm một tiểu tăng tôn, như vậy càng thêm náo nhiệt.” nói xong, lão thái thái ngẩng đầu hỏi Chu thị, “Gần đây thì từ Dự Nhi thế nào rồi?”

Bây giờ Di An quận chúa chính là con dâu bảo bối của Chu thị, vừa nghe lão thái thái hỏi, nàng liền nói: “Nuông yên tâm, thai nhi của Gia Nguyệt đã ổn định, chỉ là khẩu vị không tốt, chỉ thích ăn chua.”

Lão thái thái nói: “Chua nhi cay nữ, thích ăn chua mới tốt, thật tốt a.”

Chu thị thấy lão thái thái vui mừng, nhưng lại không còn chút cảm tình gì với vị cháu ngoại Tô Lương Thần kia. Nhất thời không biết nên cảm thấy đáng giận hay đáng thương cho Tô Lương Thần.

Chu thị nói: “Gia Nguyệt còn nhỏ tuổi, cho dù có sinh một nữ nhi cũng không quan trọng.”

Đừng nói là gia đình giàu có, ngay cả bình dân bách tính bình thường, cũng cảm thấy thích nữ tử nhiều hơn là nữ nhi, nếu không tại sao lại có “sinh nam nhi chi hỉ” mà không phải “sinh nữ nhi chi hỉ”? Nhưng lão thái thái cũng hiểu rõ, trong lòng mong muốn, nhưng ngoài miệng lại không thể quá cường điệu, thân thể cháu dâu không tốt, nếu nàng nói nhiều, sợ là khiến cho cháu dâu chịu quá nhiều áp lực, đến lúc đó, mất nhiều hơn được.

Lão thái thái hiểu rõ đạo lý này, lại nói: “Cũng đúng, ta chỉ ngóng trông sớm ngày có thể ôm được tiểu tăng tôn, nếu như là nữ nhi, có thể xinh xắn đáng yêu như Xán Xán khi còn bé, như vậy ta cũng vui mừng.”

.

Đào mắt đến đầu tháng ba.

Tiệc mừng thọ Hoàng Hậu, Vệ Quốc Công phủ cũng nhận được thiệp mời.

Ngày tiến cung, Khương Lệnh Uyển chú ý ăn mặc hơn chút. Bây giờ Thái tử đã mười chín, ngày mừng thọ Hoàng Hậu, các mệnh phụ Tán thành đều có ý định mang khuê nữ nhà mình đến, nói cho đẹp là nhiều người náo nhiệt, nhưng trên thực tế là để xem xét Thái tử phi cho Thái tử. Thái tử trừ là hoàng tử, sau này chính là thiên tử Đại Chu, chọn Thái tử phi tất nhiên không thể tùy tiện, bây giờ trước tiên nhìn một chút cũng có một số lượng rất lớn.

Dù sao đơn giản nhất là ngôn ngữ cử chỉ đều có thể nhìn ra phẩm hạnh một người.

Khương Lệnh Uyển đã định thân, tất nhiên trang phục không thể xinh đẹp quá mức, hơn nữa coi như không định thân, mỗi lần tiến cung đều phải biết điều một chút. Nàng cũng không muốn có mối liên hệ gì với hoàng cung.

Nhưng Chu thị nhìn khuôn mặt quá mức xinh đẹp của khuê nữ nhà mình mà lo lắng không ngớt. conuơng gia trưởng thành xinh đẹp là chuyện tốt, nhưng hôm nay nữ nhi nàng càng ngày càng đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho nàng lo lắng.

Chỉ là khi nghĩ đến Lục Tông, trong lòng liền yên ổn mấy phần —— cũng chỉ có Lục Tông mới có bản lĩnh che chở khuê nữ của nàng.

Khương Lệnh Uyển thấy mẫu thân cứ nhìn nàng, không khỏi ngờ vực, tự sờ gò má mình, chớp mắt mấy cái hỏi: “Nuông, trên mặt nữ nhi có gì bản sao?”

Chu thị cười cười, giọng tay nhéo nhéo mặt nữ nhi nói: “Chính là vì Xán Xán của chúng ta thật xinh đẹp.”

Lời này làm Khương Lệnh Uyển cười khanh khách, cực kì thuận miệng nói: “Bởi vì nữ nhi giống nương a.”

Chu thị nghe xong mặt mày hớn hờ, nói: “Con lúc nào cũng nịnh nương vui về.”

Mẹ con hai người tiến vào cung, đúng lúc gặp hai mẹ con Trung Dĩnh Hầu phủ.

Khương Lệnh Uyển nhìn Tiết Tranh, thấy hôm nay nàng rất có dáng vẻ thực nữ, thêm nữa dung mạo nàng cũng xinh đẹp, liếc mắt đúng là có thể mê hoặc người khác, làm cho người ta tưởng rằng đây là một quý nữ thế gia yểu điệu.

Tuy trong cung câu nệ, nhưng Khương Lệnh Uyển thấy Tiết Tranh liền không nhìn được thân cận. Nàng hướng Khương thị kêu một tiếng “cô”, lúc này mới kéo cánh tay Tiết Tranh, nói: “Tranh biểu tỷ mặc váy thật đẹp.”

Lấy dung mạo Tiết Tranh, thường ngày không tô son điểm phấn, cũng đã áp chế hoa thom cỏ lạ. Bây giờ hơi trang điểm một chút, thật là đẹp đến động lòng người. Có điều chỉ là tính cách nàng quá giống nam hán tử.

Nhưng cả người Tiết Tranh đều cảm thấy không tự tại.

Cung yến tổ chức ở Khôn Hòa cung.

Trong cung yến hội câu nệ, hiện giờ Hoàng Hậu chưa đến, một ít danh môn quý phụ quen nhau ngồi cùng một chỗ nói chuyện, vừa nói vừa cười. Khương Lệnh Uyển và Tiết Tranh ngồi cùng với nhau, sau đó liền thấy Chu Lâm Lang ngồi ở đối diện. Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn, thấy Chu Lâm Lang vẫn một dáng vẻ thiên chi kiều nữ, chỉ cần nàng đứng đằng kia, dù không nói lời nào, cũng như tự động tỏa sáng, tiêu thư ngồi bên cạnh có xinh đẹp ra sao, cũng sẽ bị ánh sáng của Chu Lâm Lang che khuất.

Chu Lâm Lang tất nhiên cũng thấy Khương Lệnh Uyển.

Tuy trên mặt nàng không có cảm xúc gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Lần trước ở Vinh Vương phủ, có Vinh Vương và Lục Tông che chở nàng ta, trong lòng nhất định rất đặc ý. Nghĩ tới cái này, Chu Lâm Lang liền cảm thấy một bụng tức giận. Nếu không có lần đó, cha cũng sẽ không đồng ý Lương Vương cầu thân, hứa gả nàng cho Lục Lễ. Lục Lễ tuy được, nhưng đến cùng vẫn không sánh bằng Lục Tông. Từ nhỏ đến lớn, nàng cũng chỉ muốn một mình Lục Tông.

Nhưng cố tình lại bị nàng ta giành mất dễ như trở bàn tay.

Nhìn lệ khí giữa hai lông mày Chu Lâm Lang, trong lòng Khương Lệnh Uyển thăm than một tiếng, sau đó nhún mày cúi đầu không nhìn nữa.

Tất cả mọi người đến đông đủ, Hoàng Hậu mới khoan thai đến muộn.

Năm ngoái Thái tử mất tích, Hoàng Hậu ưu tư thành bệnh. Bây giờ khôi phục bộ dáng mẫu nghi thiên hạ, một thân phượng trăm bào, làm cho người ta sinh ra cảm giác kính nể.

Yến hội diễn ra được một nửa, Tạ Tinh Tinh đến, muốn nói chuyện với nàng.

Khương Lệnh Uyển nói một tiếng với Chu thị, sau đó mới cùng Tạ Tinh Tinh ra ngoài.

Hai người đi trên hành lang, Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu, Tạ Tinh Tinh hôm nay chải kiểu tóc Uy Đọa kẻ vô cùng tinh xảo, xiêm y màu phấn khiến cho nàng càng thêm xinh đẹp. Thấy nàng mặc kiểu áo phụ nhân, nàng cũng biết Tạ Tinh Tinh vừa kết hôn với Tống Giai.

đã thành thân rồi, nên nhìn có gì đó không giống như trước.

Tiểu cô nương kiều căng thô bạo ngày xưa nay lại có thêm mấy phần nội liễm.

Khương Lệnh Uyển nói: “Tỷ muốn nói gì với muội?”

Tạ Tinh Tinh nhìn Khương Lệnh Uyển, lúc này mới cúi mặt xuống, nói: “Ồ Tống gia, tỷ cũng không biết nên tìm ai nói chuyện, hôm nay thấy muội, liền cảm giác thân thiết, nghĩ muốn nói chuyện với muội, cũng để kể khổ.”

Khương Lệnh Uyển bắt đầu dĩ cười cười, hóa ra nàng chỉ có chút công dụng này?

Khương Lệnh Uyển nói: “Hôm nay Chu biểu tỷ cũng tới nha.” Theo lý thuyết, quan hệ của nàng và Chu Lâm Lang thân thiết hơn, nếu muốn nói chuyện, đáng ra nên tìm Chu Lâm Lang mới phải.

Tạ Tinh Tinh lắc đầu một cái, nói: “Tỷ luôn cảm thấy, những câu này không nên nói cùng nàng, ả...có chút không thoải mái. không giống với Xán Xán, nói cái gì cũng được, không cần quá câu nệ.”

Thấy nàng tin nhiệm mình như vậy, Khương Lệnh Uyển đứng là thụ sủng nhược kinh, hỏi lại: “Vậy...Tống Giai có tốt với tỷ không?” không lẽ Tống Giai đối với nàng không tốt sao? sẽ không a, nàng nhớ kiếp trước Tống Giai được mọi người gọi là tên sủng thê, tháng ngày Tạ Tinh Tinh trải qua cực ngọt ngào hạnh phúc, quả thật là chộc mù mắt người ngoài. Có điều đây chỉ là với người bình thường, nàng bị Lục Tông sủng đến coi trời bằng vung, tất nhiên sẽ không ước ao người khác.

Vừa nhắc tới Tống Giai, Tạ Tinh Tinh đỏ mặt một chút.

Nàng rũ mắt, mi mắt hơi rung, như hai cái quạt nhỏ, chậm rãi mở miệng nói: “Cũng không phải, hân...hân đối với tỷ rất tốt. Chỉ ít so với trước đây tỷ nghĩ tốt hơn nhiều. Có điều, tỷ luôn cảm thấy hân coi tỷ như hài tử, mà không phải thê tử.” hân là người đọc sách hiền lành, tính khí tất nhiên tốt, ánh mắt nhìn nàng cũng ôn hòa.

Cái này Khương Lệnh Uyển đúng là tràn đầy cảm thông.

Bởi vì kiếp trước, Lục Tông sủng nàng như sủng hài tử, y thuận tuyệt đối.

Khương Lệnh Uyển nói: “Muội là một cô nương gia chưa lấy chồng, tất nhiên không thể cho tỷ kiến nghị gì. Chỉ là tỷ nói Tống Giai tốt với tỷ, tỷ cũng không úy khuất gì, thành thân rồi, tháng ngày từ từ trôi qua, cái khác không cần nghĩ nhiều.”

“...Cũng được.” Tạ Tinh Tinh đối với phu quân Tống Giai vẫn là thỏa mãn. Tuy rằng hơi lớn tuổi, tốt ở chỗ giữ mình trong sạch, mà thận trọng. nói xong chuyện này, nàng lại cùng Khương Lệnh Uyển nói tới Nhị ca nàng Tạ Trí Phong, “...Muội yên tâm, tính tình Nhị ca ta rất tốt, sau này Tứ tỷ tỷ muội gả vào, chắc chắn sẽ không chịu oan ức.”

Tuy nói có nghi ngờ mèo khen mèo dài đuôi, nhưng Khương Lệnh Uyển vẫn lựa chọn tin lời Tạ Tinh Tinh.

nói chuyện với Tạ Tinh Tinh xong, Khương Lệnh Uyển cùng hai nha hoàn đi trên hành lang, xa xa liền nhìn thấy một tiểu nam oa thân mặc xiêm y màu xanh ngọc đi tới.

Chính là Thập nhất hoàng tử.

Thập nhất hoàng tử nhìn Khương Lệnh Uyển, đôi mắt liền sáng rực lên, lập tức “thịch thịch thịch” chạy đến, hướng phía Khương Lệnh Uyển hô: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở chỗ này?”

Lúc trước ở phủ công chúa, Thập Nhất hoàng tử có gặp Khương Lệnh Uyển một lần. Thập Nhất hoàng tử thích dung mạo xinh đẹp của Khương Lệnh Uyển, càng nghĩ là sau này lớn rồi, sẽ thú nàng làm vợ. Nhưng tiểu hài tử có bệnh hay quên, tỷ tỷ xinh đẹp mấy tháng không gặp, tất nhiên đã quên gần hết rồi. Chỉ là bây giờ nhìn thấy, lập tức nhớ ra.

Khương Lệnh Uyển thấy gương mặt nhỏ trắng mịn của Thập Nhất hoàng tử lại mập thêm một vòng, tay không nhịn được nặn nặn, nói: “Hôm nay là tiệc mừng thọ của Hoàng Hậu nương nương, nẫu thân dẫn tỷ đến đây.”

Thập nhất hoàng tử gật đầu “Ồ” một tiếng, sau đó duỗi tay cầm bàn tay nhỏ của nàng, nghiêng đầu nhỏ nói: “Tỷ tỷ chơi với đệ một chút đi.”

không chờ Khương Lệnh Uyển trả lời, Thập Nhất hoàng tử liền lôi kéo nàng đi.

Thập Nhất hoàng tử đem sủng vật của mình ra, một con mèo Ba Tư mắt xanh thân trắng như tuyết, cùng Khương Lệnh Uyển chơi đùa. Khương Lệnh Uyển không thích nuôi chó mèo, luôn chê phiền phức. Nhưng dù sao cũng là tiểu cô nương, nhìn những động vật nhỏ này, tránh không khỏi cảm thấy đáng yêu, không nhịn được sờ sờ.

Mèo con sợ người lạ, Khương Lệnh Uyển vừa đưa tay ra, mèo nhỏ “Oạch” một tiếng chạy đi mất.

Thập Nhất hoàng tử nhìn, lập tức bước chân nhỏ đuổi theo.

Khương Lệnh Uyển cũng cười cười, theo tới.

Sau đó thấy hai tai Thập Nhất hoàng tử nhắc theo mèo con, giáo huấn đánh mông nó một cái, sau đó ôm mèo con, hướng nàng đi tới.

Khương Lệnh Uyển đưa tay nhận lấy, vừa ngẩng đầu, đã thấy đèn lưu ly phía trên đầu Thập Nhất hoàng tử đang lung lay. Trong lòng nàng tim đập “Thình thịch” một tiếng, con mắt đen bỗng nhiên tròn to, sợ đèn trắng bệch cả mặt. Lại nhìn gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của Thập Nhất hoàng tử, nàng không lo nghĩ được nhiều hơn nữa, lập tức nhào tới bảo vệ hân

————

"Đừng!"

Đèn lưu ly đập xuống sàn, vỡ tung tóe.

Cung nhân tất cả đều bị dọa sợ.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển ôm Thập Nhất hoàng tử, nhưng trên người lại không có cảm giác đau đớn, bởi vì cũng có người bảo vệ nàng.

Chỉ cần ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó, nàng liền biết là ai.

Khương Lệnh Uyển sửng sờ ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Lục Tông, cảm giác như hân đã bị dọa sợ, ôm lấy nàng thật chặt.

Khương Lệth Uyên cũng sợ hãi không thôi, lúc này mới hơi mím môi gọi: "Tông... Tông biểu ca..."

Hôm nay là ngày mừng thọ của Hoàng hậu, Lục Tông đương nhiên cũng sẽ có ghế.

Nhưng dự yến hội cũng không nhất thiết phải ở trong điện, đáng lẽ Lục Tông không nên ở trong này mới phải.

Chỉ là lúc này Khương Lệth Uyên nào còn nghĩ ra được chuyện này? Nàng thở một hơi thật dài, buông Thập Nhất hoàng tử ra. Cung nữ ma ma bên cạnh vội vàng xông tới, xem xét hân kỳ cang, thấy Thập Nhất hoàng tử không bị tổn hại gì, lúc này mới cảm tạ trời đất.

Mà Khương Lệth Uyên, nàng thoáng cúi đầu liếc nhìn chiếc đèn lưu ly đã nát từ lâu, bỗng nghĩ đến Lục Tông che chở nàng thì kêu lên một tiếng, trong lòng căng thẳng, cũng không cô kỵ nam nữ khác biệt, nhanh chóng nắm lấy tay Lục Tông, hỏi: "Tông biểu ca, có sao không?"

Thấy nàng đầy mặt lo lắng, Lục Tông đưa tay đặt lên mu bàn tay của nàng, cặp mắt ôn hòa, ôn nhu động viên nói: "...Ta không sao."

Khương Lệth Uyên lại không tin.

Khảm đèn lưu ly này, ít nhất cũng phải bảy tám cân, cứ vậy nên xuống, khẳng định sẽ bị thương.

Nàng vuốt hai tay Lục Tông, lúc này mới phát hiện áo choàng của hắn bị rách một lỗ hổng.

Nàng nhanh chóng nâng tay phải của hắn, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: "Lục Tông, để muội xem một chút"

.

Mà bên này, Tiết Tranh thấy tiểu biểu muội chậm chạp chưa quay lại, liền đi ra bên ngoài tìm nàng.

Nàng vừa ra khỏi điện, đã thấy một thái giám cung kính hành lễ với nàng, tiếng nói the thé hỏi: "Vị này có phải Tiết tiểu thư của Trung Dũng hầu phủ?"

Tiết Tranh gật đầu: "Là ta."

Công công nhanh chóng đưa tờ giấy nhỏ trong tay cho Tiết Tranh.

Tiết Tranh tiếp nhận, vừa mở ra, nhìn thấy chữ viết bên trong, liền biết là của người phương nào, mày liền nhíu lại.

Hôm nay nàng tiến cung, với tính cách của hắn, nhất định sẽ nghĩ cách gặp mặt nàng.

Tiết Tranh suy nghĩ một chút, đã thấy vị công công kia đi mất rồi, nàng hơi do dự một lúc, sau đó liền đi đến địa điểm viết trong giấy.

Hoa sen nở quanh đình bát giác, nam tử mặc cẩm bào màu vàng thêu rồng đỏ lố lác đứng đó. Tiết Tranh lẳng lặng nhìn bóng lưng của hắn, dừng lại không tiếp tục tiến lên, sau đó, hắn như cảm giác được, liền ngóng trông quay đầu lại, lúc nhìn thấy nàng, gương mặt tuấn tú lập tức tràn đầy hưng phấn: "A Tranh."

Tiết Tranh nhíu mày lại, đi tới, hỏi: "Thái tử tìm ta có chuyện gì?"

Thái tử bất mãn nói: "A Tranh, ta vẫn luôn thích thời điểm khi chúng ta ở Ninh Châu, lúc đó nàng gọi ta A Vân." Thái tử quá xa lạ, hắn không thích.

Tiết Tranh vẫn không hiểu, hắn quen sống trong nhung lụa, trước nay luôn cao cao tại thượng, vì sao ở trước mặt nàng, da mặt của hắn lại trở nên dày như vậy. Tiết Tranh nói: "Thái tử, nếu không có chuyện gì, vậy thần nữ liền xin cáo lui."

"A Tranh, nàng đừng đi!" Thái tử lập tức theo phản xạ nắm chặt lấy tay Tiết Tranh, thấy nàng muốn giẫy dụa, liền cầm chặt hơn. Hắn nhìn vào mắt nàng oan ức hỏi, "Đối với ta, nàng quả thật không có một chút cảm tình nào hay sao? một ngày phu thê trăm năm ân ái, nói thế nào chúng ta cũng —— "

"Người cầm miệng!"

Thái tử vội nói: "Được được được, ta cầm miệng, ta không nói, nàng đừng tức giận." Hắn nắm tay Tiết Tranh, giống như sờ được bảo bối, không nỡ buông ra, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói, "Hôm nay nẫu hậu ta muốn tuyển Thái tử phi cho ta, nàng biết không? Nhưng mà những nữ tử được gọi là danh môn quý nữ kia, ta không thích các nàng một chút nào, ta chỉ thích A Tranh, chỉ muốn một mình nàng."

Thái tử liên miên cần nhân nói chuyện, thấy gương mặt Tiết Tranh vẫn bình tĩnh, cảm giác oan ức chột ủa vào trong lòng: "A Tranh, ta cưới ai, nàng cũng không chút nào để ý đến sao?"

Tiết Tranh hạ mắt, lạnh nhạt nói "... Ngài hiểu rõ là tốt rồi."

Thái tử cực kỳ bị thương, bộ dáng như không muốn sống, sau đó mới nói: "Vậy... sống chết của ta thế nào? Nàng cũng không thèm để ý luôn, đúng không?" nói xong, Thái tử liền buông lỏng tay, lui về phía sau vài bước.

Thái tử nhìn hồ sen phía sau, nói một câu —— "A Tranh, ta không biết bơi."

Tiết Tranh đang định nói, hần không biết bơi thì mắc mớ gì tới nàng? Nhưng sau một khắc, liền thấy Thái tử như bị choáng đầu, “Bùm” một tiếng nhảy xuống hồ sen.

Tiết Tranh sững sốt tại chỗ.

Nàng nhìn Thái tử dấy dựa trong ao, dường như sắp chết đuối, tức giận đến dậm chân, mắng một châu “Ngu ngốc”, sau đó mới cùng nhảy xuống.

Thấy Tiết Tranh nhảy xuống, Nguyên Mậu mới không nhanh không chậm bước ra khỏi bụi rậm, hắng hắng mấy tiếng cho thông cổ họng, sau đó ngửa đầu hô lớn: “Người đâu, mau đến a, Thái tử rơi xuống nước —— ”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Edit: Tiểu Huân

Beta: Twins

Hôm nay là mừng thọ Hoàng hậu, ngày vui lớn như vậy, sự tình Lục Tông bị thương không thích hợp lộ ra, miễn dọa sợ mấy vị quý nhân này.

Trong lòng Khương Lệnh Uyển sốt ruột, đưa Lục Tông tới Thái y viện, xử lý cánh tay một chút.

Cũng may thương thế không quá nghiêm trọng.

Nhưng trong khoảng thời gian này, cánh tay Lục Tông cần phải tĩnh dưỡng, không thể đụng đao kiếm. Lục Tông là võ tướng, đã như vậy, sợ là phải ở quý phủ tĩnh dưỡng một khoảng thời gian. Trong lòng Khương Lệnh Uyển băn khoăn, khuôn mặt nhỏ cả ngày nhăn lại —— dù sao Lục Tông cũng vì che chở nàng mà bị thương. Nhưng vừa rồi khi cây đèn chuẩn bị đập lên người thập nhất hoàng tử, sợ là mạng nhỏ của hần cũng đi mất một nửa. Tuy nàng không phải người có lòng từ bi, nhưng nàng không có cách nào nhìn một hài tử bị thương.

Sau khi băng bó cẩn thận, hai người ngồi trong phòng nghỉ ngơi.

Khương Lệnh Uyển không dám chạm vào cánh tay của hần, chỉ nắm tay hần, thường thức ngón tay của hần, ân cần hỏi han: “Có đau không?”

Kỳ thực hỏi cũng như không. Tính tình của Lục Tông, cho dù người của hần bị mất một miếng thịt hần cũng không nói một câu đau.

Đời trước Lục Tông không phải là chưa từng bị thương, có rất nhiều vết thương còn nặng hơn như vậy, nhưng nàng lại không đau lòng như hiện tại.

Ngay cả lần hần vì ca ca mà bị trọng thương, nàng nhìn cả người hần nhuộm toàn là máu, cảm xúc nhiều nhất không phải đau lòng mà là sợ hãi. Xuất giá tòng phu, tuy nàng không toàn tâm toàn ý “tòng” hần, nhưng hần chính là người mà nàng dựa vào, nếu hần xảy ra chuyện gì, vậy nàng chính là quả phụ.

Nàng đương nhiên không muốn làm quả phụ. Mà bây giờ, tâm thái đã thay đổi.

hần đau, nàng cũng đau theo.

Lục Tông thấy nàng cau mày lại, lúc này mới gờ tay trái lên vuốt ve mi tâm của nàng, an ủi: “Ta không sao.”

Vết thương này với hần mà nói, chỉ là một vết thương nhỏ.

Khương Lệnh Uyển thật áy náy, mím môi nói: “Nhưng mà tay huynh bị thương, mấy ngày nay không thể đi quân doanh.”

Tay thoáng buông xuống, Lục Tông vuốt nhẹ gương mặt nhỏ của nàng, mày ôn hòa nói: “Vậy cũng tốt, ta có thể nghỉ ngơi một chút.”

Nghe vậy, tâm trạng Khương Lệnh Uyển mới dễ chịu một chút.

Cũng đúng, Lục Tông bán mạng vì hoàng gia, Thừa Đức đế và Thái tử còn tốt, Hoàng hậu lại không quá cảm kích, không cảm kích cũng thôi, còn thường xuyên nhăm vào Lục Tông, đúng thật là, bản thân vất vả lại không nhận được lợi lộc gì. Khương Lệnh Uyển xưa nay luôn bệnh vực người nhà, đương nhiên không chịu nổi Lục Tông bị oan ức, trong lòng khó tránh khỏi oán giận. Cho dù bất nạt Lục Tông, thì cũng chỉ một mình nàng mới có thể bắt nạt.

Nàng giống như lúc trước, dựa vào lòng hần, lẩm bẩm nói: “Vậy sáng sớm mai, muội lại đến thăm huynh, có được không?”

“Ừm”

Khương Lệnh Uyển cười cười, nháy mắt mấy cái, thanh âm trong veo nói: "... Muội nhờ nương hằm canh cho huynh." nói xong, liền ngẩng đầu nhìn Lục Tông, hai tay nâng mặt hấn, hôn một cái lên mũi của hấn.

Tay phải Lục Tông không thể đụng, chỉ có thể dùng tay trái vòng lấy eo nàng, sau đó chậm rãi vuốt lên, dọc theo sống lưng, sau gáy, hơi đè lại gáy của nàng, cúi người hôn lấy. Khương Lệnh Uyển biết, Lục Tông rất thích hôn nàng, mỗi lần hai người đơn độc ở chung, hấn sẽ nhịn không được ôm lấy, nhenhàng hôn nàng. Có điều nàng cũng hiểu, Lục Tông đã trưởng thành, bây giờ đã hai mươi tuổi, huyết khí dương cương, là thời điểm cần có nữ nhân nhất. Nhưng hấn lại chịu đựng, chỉ có thể hôn lại không thể ăn, ngược lại cũng đáng thương.

Hôm nay Lục Tông vì nàng bị thương, nàng đương nhiên sẽ có nhiều thêm phần thương tiếc, cùng tùy hấn chiếm tiện nghi.

Hôn một hồi, vật bướng bỉnh nào đó liền chậm rãi thức tỉnh.

Khương Lệnh Uyển ngồi trên người hấn, vài may có chút đơn bạc, đương nhiên có thể rõ ràng cảm thụ được vật kia cỡ nào trương dương sức mạnh. Khương Lệnh Uyển thờ hấn hấn, sắc mặt đỏ bừng nhìn hấn, thấy gương mặt hấn cũng chậm rãi đỏ lên, chợt cảm thấy buồn cười. Nhưng mà bây giờ cười hổ khó xuống, nàng đương nhiên cười không nổi, chỉ hơi hạ mắt, không lên tiếng.

Lục Tông ôm lấy nàng chặt hơn. Nghĩ tới cảnh tượng mạo hiểm vừa rồi, đến hiện tại dư âm vẫn còn. Nàng từ nhỏ đã là vật nhỏ không khiến người khác bót lo, chỉ có thời thời khắc khắc chú ý đến nàng, hấn mới cảm thấy yên tâm. Bây giờ chân thật ôm người vào trong lòng, như vậy mới tốt. hấn muốn thân cận với nàng, còn có chút phản ứng kia thì bản thân hấn thật không cách nào không chế.

Lục Tông vuốt ve gò má của nàng, giọng nói khàn khàn: "Xán Xán..."

Khương Lệnh Uyển "Vâng?" một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn.

Chỉ thấy hai con mắt của hấn sâu thăm thẳm, giống như muốn một ngụm nuốt luôn nàng.

Khương Lệnh Uyển tự cho rằng bản thân luôn thân kinh bách chiến, đương nhiên biết về mặt của Lục Tông hiện tại là như thế nào, dù sao vật kia hiện vẫn hùng dũng oai vệ, hiển ngang khí phách không chịu thua thứ cho nàng. Nàng cảm thấy bản thân da mặt dày, nhưng lúc này trước ánh mắt của hấn, không khỏi khiến nàng có chút thẹn thùng, nhanh chóng cúi đầu, bàn tay nhẹ đánh lên ngực của hấn, tâm trạng lại do dự không quyết định.

Lục Tông vươn tay bắt được, lại bình tĩnh gọi một tiếng, giọng của hấn thuần hấn trầm thấp, khàn khàn từ cuống họng, làm cho tâm của nàng đều trở nên mềm nhũn.

Khương Lệnh Uyển ảo não nghẹn ngào một tiếng, nhắm mắt lại hỏi: "Có... Có người sẽ đi vào hay không?"

Lục Tông ngăn người, sau mới rõ ràng ý của nàng, vội nói: "sẽ không." Đỗ Ngôn ở bên ngoài bảo vệ.

Được rồi, ai bảo hôm nay hấn đáng thương như vậy, còn vì nàng mà chảy nhiều máu như thế,

Khương Lệnh Uyển quyết tâm, lúc này mới cúi đầu, đỏ mặt giúp Lục Tông một chút.

...

Sau đó, Khương Lệnh Uyển liền chôn đầu trong ngực của hấn, cả người hồng như tôm luộc. Hôm nay nàng và Lục Tông trải qua một ngày hồ đồ, cũng tại hấn, khiến nàng bị sắc mê choáng đầu.

Lục Tông đầy mặt thỏa mãn, mặt mày vô cùng nhu hòa, vươn tay xoa xoa đầu nàng, trong lòng cũng có chút hổ thẹn. Nàng là cô nương tốt, nhưng hôm nay lại bị hấn làm hư rồi.

Lục Tông cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, ôn nhu dỗ dành: "Xán Xán, là ta không đúng... Ta sẽ tranh thủ đẩy nhanh hôn kỳ của chúng ta."

Được tiện nghi còn khoe mẽ, xong rồi mới biết là không đúng, như vậy ban đầu còn tha thiết mong chờ nhìn nàng làm cái gì?

Khương Lệnh Uyển chép miệng, lườm hấn một cái, sau đó nhe răng, hung tợn nhào lên, cắn lên cổ hấn một cái. Lục Tông lại một mặt hưởng thụ, tùy ý nàng cắn.

Cắn xong, Khương Lệnh Uyển mới từ trên người hấn rời xuống, thu dọn lại quần áo, đỏ mặt nói: "Vậy chúng ta nhanh đi." cô nam quả nữ, ở trong phòng lâu như vậy, cho dù đã đính hôn, nhưng bị người nhìn thấy, sợ là cũng sẽ bị dèm pha.

Lục Tông gật đầu, tiến tới xoa xoa mặt nàng, nói một câu dừng nóng giận: "Muội đi trước đi. Ta nhìn muội, chờ một lát ta sẽ đi sau."

Khương Lệnh Uyển cảm thấy có lý, lại thấy thái độ của hấn cũng coi như thành thật, nên cũng không tiếp tục tính toán. Nhưng trong lòng nàng đã quyết định, đây là lần hồ đồ cuối cùng, trước khi hai người kết hôn, nàng tuyệt đối sẽ không cùng Lục Tông làm ra chuyện hoang đường như vậy lần thứ hai. Vừa nhớ đến cảnh tượng ban nãy, Khương Lệnh Uyển cũng không còn mặt mũi tiếp tục chờ đợi, nhấc chân vác lên, xoay người rời đi.

Ly khai lâu như vậy, Khương Lệnh Uyển vừa trở về, vừa chuẩn bị lời giải thích hợp lý, dù sao mẫu thân nàng hiểu nàng nhất, nếu có chút sứt sọc, lập tức sẽ bị nhìn thấy.

Nhưng đến khi trở về, nàng lại nghe thấy tin tiết Tranh bị rơi xuống nước.

Khương Lệnh Uyển sợ hết hồn, vội vàng đến Thiên điện thăm Tiết Tranh.

Lúc nà Tiết Tranh đã thay một bộ xiêm y sạch sẽ, chỉ là tóc dài có chút rối, đuôi tóc còn ẩm ướt. Khương Lệnh Uyển tiến lên, cẩn thận quan sát Tiết Tranh, thấy nàng không gì trở ngại, mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Tranh biểu tỳ, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Tiết Tranh thân thủ rất tốt, không có lý do nào lại đột nhiên bị rơi xuống nước được.

Môi Tiết Tranh hơi trắng bệnh, màu sắc lạnh lẽo, nhân nhật mở miệng nói: “Ăn no rủng mỡ, thấy một con chó ghê rơi xuống nước, tiện đường liền cứu lên.”

Khương Lệnh Uyển sững sờ, đang định hỏi rõ ràng, Tiết Tranh đã lạnh lẽo bồi thêm một câu: “... Sớm biết đã để cho nó chết đuối luôn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Editor: Tiểu Huân

Beta: Twins

Vừa nghe tin Thái tử rơi xuống nước, Hoàng hậu sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng đến Đông cung thăm Thái tử. Thừa Đức đế cũng sốt ruột đi cùng.

Hai người vừa tiến đến tấm điện của Thái tử, liền thấy hán suy yếu nằm trên giường tử đàn, người đắp kín một chiếc chăn mỏng, tóc đen rối tung, dưới gối đầu còn có lỗ giữ ấm.

Gương mặt tuấn tú của Thái tử tái nhợt, nhìn rất đáng thương. Trong mắt Hoàng hậu, quả thực còn đau hơn cắt trên người nàng một miếng thịt.

Thái tử thấy Thừa Đức đế và Hoàng hậu đã đến, lúc này mới vội vàng thu dọn tốt tâm tình đang hưng phấn, chuẩn bị đứng dậy hành lễ.

Hoàng hậu đau lòng, lập tức đi tới, sắc mặt lo lắng nói: “Được rồi, Văn Nhi, con cứ nằm đi, đừng đứng dậy.”

Thái tử ngoan ngoãn nhìn Thừa Đức đế và Hoàng hậu gọi một tiếng “Phụ hoàng”, “Mẫu hậu”.

Hoàng hậu thấy gương mặt của Thái tử trắng xám, nhất thời đau quặn tim gan, lập tức nâng tay xoa mặt Thái tử, ân cần hỏi: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Con đến gần hồ sen làm gì?” nói xong, lại nghiêng đầu nhìn Nguyên Mậu, quát lớn, “Đồ vô dụng, ngay cả Thái tử cũng không bảo vệ được, giữ người lại làm cái gì?”

Dứt lời, Nguyên Mậu liền kinh hoảng run rẩy, vội vàng xin tha.

Thái tử lại nói: “Mẫu hậu, ngài đừng trách Nguyên Mậu, là nhi thần quá không cẩn thận.”

Hoàng hậu biết Thái tử thiện tâm, nhưng đến cùng nàng vẫn không thể nuốt trôi con giận này, nhưng đang ở trước mặt nhi tử, nàng cũng không trách cứ tiếp. Con giận nguôi một lúc, sau đó mới hỏi: “Là ai cứu con lên?” Hoàng hậu biết con trai nàng hoàn toàn không biết bơi, khi còn bé bị rơi xuống nước một lần, sau đó gặp nước liền hoảng sợ.

Vừa nhắc tới chuyện này, mặt Thái tử liền trở nên nhu hòa một chút. hần nói: “Mẫu hậu, người cứu nhi thần là, Tiết tiểu thư của Trung dũng Hầu phủ.” nói đến Tiết Tranh, Thái tử lại giả vờ giả vịt khen một câu, “Tiết tiểu thư hữu dũng hữu mưu, nhìn thấy nhi thần rơi xuống nước, không nói hai lời liền nhảy xuống cứu, may mà nhanh lẹ, nên mới cứu được mạng nhỏ của nhi thần. Cho nên nói, bây giờ nhi thần có thể bình an vô sự sống sót, cùng là nhờ có Tiết tiểu thư.”

Là một vị tiểu thư?! Hoàng hậu kinh ngạc.

Nghe xong lời Thái tử, con mắt Thừa Đức đế liền sáng lên, khen ngợi: “thật không hổ là hổ phụ không sinh khuyến nữ, Tiết Triển Linh có một nữ nhi ngoan, trầm nhất định sẽ ban thưởng.”

Thái tử nghe xong, cũng coi như an lòng, thật lâu sau mới ngồi dậy, nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, vị Tiết tiểu thư này vì cứu nhi thần, mà nhi thần và nàng ấy đã có tiếp xúc. Tuy nói Trung Dũng hầu phủ danh vọng vang xa, người bên ngoài không dám nhiều lời nghị luận nàng, nhưng chung quy Tiết tiểu thư vì nhi thần mà bị tổn hại danh tiếng, dù ban thưởng nhiều hơn cũng không thể bù đắp... Hôn nữa, Trung dũng Hầu phủ cũng không thiếu chút ban thưởng gì.”

Thừa Đức để vẫn luôn cảm thấy Thái tử tuổi tuy không nhỏ, nhưng tính khí lại vẫn như tiểu hài tử, bây giờ nghe lời này của hắn, liền không nhịn được tán thưởng, liền tục vuốt cằm nói: “Vân Nhi nói đúng, hoàng gia chúng ta tuyệt đối không thể thua thiệt một vị tiểu cô nương.” Thừa Đức để suy nghĩ một chút, lại nói, “Nếu Vân Nhi và Tiết tiểu thư đã có da thịt chi thân, con lại chưa lập Thái tử phi, vị Tiết tiểu thư này cũng chưa gả, bằng không —— ”

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu vừa nghe liền cảm thấy không đúng, vội vàng ngăn cản, “Hoàng thượng kim khẩu ngọc ngôn, nhưng mà... việc hôn nhân của Vân Nhi lại liên qua đến xã tắc, vạn vạn không thể qua loa được.”

Thừa Đức để nhìn về phía Hoàng hậu, hai con mắt ôn hòa, hỏi: “Ý tứ của hoàng hậu là...”

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, nói: “Vân Nhi chúng ta xác thực nên cảm tạ cô nương người ta. sự tình đến mức này, không bằng để Vân Nhi nạp Tiết tiểu thư làm trắc phi —— ”

"không được." Thái tử lập tức phản bác.

hắn dù có khiến bản thân chịu oan, cũng không thể để A Tranh chịu oan ức.

Thái tử chém đinh chặt sắt nói: “Tiết tiểu thư vì cứu nhi thân, mà đánh cược hạnh phúc cả đời nàng, mẫu hậu nếu khiến Tiết tiểu thư chịu oan ức, khiến nàng trở thành thiếp thất của nhi thân, chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải khiến người dân mất lòng tin vào hoàng gia. Tiết tiểu thư anh dũng can đảm, tốt hơn các vị khuê tú khác không biết bao nhiêu lần, nhi thân nếu có thể nghe lời Tiết tiểu thư làm Thái tử phi, đã là phúc khí của nhi thân.”

Hoàng hậu hiểu rõ nhất tính tình nhi tử của nàng. Bây giờ thấy hắn một câu Tiết tiểu thư, hai câu Tiết tiểu thư, rõ ràng là sớm để tâm đến nàng ta, động tác hôm nay hắn là hắn sớm đã có dự mưu. Nhưng mà, một tiểu thư có thể nhảy xuống nước cứu người, tuy rằng khả kính, nhưng nàng không thích hợp làm Thái tử phi. nói chung là trong lòng Hoàng hậu đã có nhân tuyển, nói kiểu gì cũng không thể đồng ý.

Thừa Đức để lại nghĩ ngược lại.

Lúc trước Thái tử vẫn một mực không chịu lập Thái tử phi, bây giờ hắn đã trưởng thành, đột nhiên lại yêu thích một vị cô nương, hơn nữa cô nương kia lại là người tâm địa thiện lương, hữu dũng hữu mưu, còn có cái gì phải do dự.

Hoàng hậu không chút nào chịu thoái nhượng: “Tiết tiểu thư cứu con, mẫu hậu sẽ nghĩ cách để cảm tạ nàng, Vân Nhi, con không cần nhiều lời.”

Tim Thái tử đập nhanh, tâm trạng vô cùng sốt ruột. Nhưng giờ khắc này hắn biết không thể tùy tính nào loạn, như vậy sẽ chữa lợn lành thành lợn què. hắn suy nghĩ một lát, mới nói: “Nhi thân không muốn làm người vong ân phụ nghĩa, nhi thân muốn phụ trách với Tiết tiểu thư.”

“nói rất hay!” Thừa Đức để giờ tay vỗ vỗ vai Thái tử, mặt rồng đại duyệt: “không hổ là nhi tử ngoan của trẫm, có đảm lược.”

Hoàng hậu nghe xong, mặt đều tái cả, suýt chút nữa bị hai cha con nhà này chọc tức chết.

Sau đó Đế hậu hai người ra ngoài, Hoàng hậu nhìn về phía Thừa Đức để, nói: “Hoàng thượng, Vân Nhi hồ đồ, sao ngài cũng theo hắn cùng hồ đồ?”

Thừa Đức để sắc mặt ôn hòa, bước đi nhàn nhàn, vừa đi vừa nói: “Chuyện này trong lòng trẫm có cân nhắc... Chắc là Hoàng hậu cũng có thể thấy, Vân Nhi hẳn là lúc trước đã nhận thức vị tiết tiểu thư kia, hơn nữa còn yêu thích người ta. hắn sợ nàng không đồng ý, nên mới nghĩ ra biện pháp này. Vân Nhi kính trọng nàng, nhưng hắn cũng không thể dứt bỏ được người hắn yêu...” Thừa Đức để dừng lại bước chân, nhìn về phía Hoàng hậu, “Hoàng hậu, Vân Nhi lúc trước không chịu lập Thái tử phi, nàng sốt ruột, bây giờ Vân Nhi đồng ý kết hôn, nàng lại phản đối —— ”

Thừa Đức để cười lắc đầu, nói: “trên đời này, không có gì là không thích hợp. Tính tình Vân Nhi quá mức thiện lương, thứ hắn cần nhất không phải một vị Thái tử phi nói gì nghe nấy, mà là một người có thể bày mưu tính kế giúp hắn, một vị thê tử hữu dũng hữu mưu. Lúc trước trẫm còn lo lắng, sau này giao giang sơn này cho hắn, sẽ xảy ra sự cố gì. Nhưng hôm nay, vị Tiết tiểu thư này xuất hiện. Đúng là khiến trẫm này ra suy nghĩ khác... không chừng, vị Tiết tiểu thư này, mới chính là lương phối của Vân Nhi chúng ta.”

Hoàng hậu cảm thấy có lý, nhưng suy nghĩ một chút, đến cùng vẫn cảm thấy không thể nào tiếp thu được, liền nói: “Nếu Hoàng thượng xem trọng vị Tiết tiểu thư ấy như vậy, nô tỳ cũng không dám có gì dị nghị, chỉ là —— nô tỳ muốn đến Trương Nguyên tự nhờ Vô Trần đại sư xem mệnh cách của vị Tiết tiểu thư này.”

Thừa Đức để thấy nàng có thể lùi một bước, liền gật đầu nói: “Vậy cứ theo ý Hoàng hậu.”

Sau ba ngày, Hoàng hậu nhận lấy tờ giấy nhỏ do cung nhân thiếp thân dâng lên. Vừa mở ra, bảy chữ trong tờ giấy liền chói lọi đập thẳng vào mắt ——

"Hung xã tắc, mệnh chủ trung thiên".

.

Cánh tay Lục Tông bị thương, hắn ở trong phủ tỉnh dưỡng, Khương Lệnh Uyển cố ý học hàm canh với Chu thị.

Chu thị có chút bất đắc dĩ. Nhưng cũng cảm thấy khuê nữ học quan tâm người khác như vậy, cũng là chuyện tốt. Lúc trước nàng còn lo lắng sau này nữ nhi gả tới Vinh vương phủ, tính tình nuông chiều, không biết quan tâm săn sóc, sau này tình cảm vợ chồng sợ là sẽ xảy ra sự cố, bây giờ nữ nhi hiểu chuyện như vậy, đúng là khiến cho Chu thị vui mừng. Nếu là thường ngày, Chu thị đương nhiên sẽ khuyên nữ nhi rút rề một chút, nhưng vừa nghe là Lục Tông vì bảo vệ nữ nhi nên mới bị thương, sau đó cũng ngầm đồng ý cho hành vi của nàng.

Hầm canh xong, Khương Lệnh Uyển nhắc theo hộp com, mang hai nha hoàn cùng đi Vinh vương phủ.

Hôm nay Lục Tông mặc một chiếc áo choàng xanh ngọc của Thường Cẩm. Ngồi bên bàn đá ở tiền viện, yên lặng xem sách. Tính tình của hắn trầm ổn dị thường, hôm nay lại nhàn nhã dưỡng bệnh trong quý phủ, phảng phất như quên sạch hết sự vụ, chẳng còn quan tâm đến. Chỉ là mấy ngày nay, Đỗ Ngôn vẫn sẽ đem một chút chuyện quan trọng thông báo cho hắn xem, Lục Tông chỉ đọc, cũng không làm gì khác. Hoàn toàn một bộ dáng thư thái "Thâu đến phủ du nửa ngày nhàn".

Lúc này Đỗ Ngôn tiến vào hành lễ nói: “Thế tử gia, Khương Lục tiểu thư tới rồi.”

Lục Tông nghe xong, lúc này mới buông sách xuống, hắn ngẩng đầu, nhìn tiểu cô nương mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt đứng đó không xa, gương mặt nhất thời trở nên nhu hòa. Hắn đứng dậy, đi tới, thấy nha hoàn phía sau nâng cầm theo một hộp gỗ tử đàn, ánh mắt hơi dừng lại một chút.

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông ăn mặc tùy ý, bộ dáng giống như một công tử hào hoa phong nhã, không chút nào có vẻ thô lỗ của một vị võ tướng. Nàng giơ tay, mỗi ngón tay thật nhẹ nhàng từng chút một chạm vào cánh tay phải của hắn, chớp đôi mắt to, hỏi: “Còn đau không?”

Lục Tông sâu thẳm nhìn nàng, nói: "không đau."

Khương Lệnh Uyển cười, sau đó vội vàng đưa canh đến cho hắn. Lục Tông tiếp nhận hộp gỗ, nói: “Bên ngoài gió lớn, đi vào uống trà nóng.”

Cảnh xuân tươi đẹp, lấy đầu ra gió lớn nha.

Khương Lệnh Uyển cũng không vạch trần, theo hắn đi vào.

Kim Kết và Sơn Trà ngoan ngoãn đứng bên ngoài chờ đợi, Đỗ Ngôn cười khanh khách nhìn Kim Kết, nói: “Hai vị tiểu thư yên tâm, cánh tay Thế tử gia bị thương thành như vậy, chắc chắn sẽ không thể bắt nạt tiêu như nhà các người.”

Kim Kết nhìn vị nam tử trước mắt trong lòng thầm khen một tiếng nho nhã tuấn tú, nhưng lại thầm nghĩ: “Tiểu thư nhà mình kiêu kiêu nhược nhược, Vinh thế tử nếu thật muốn bắt nạt, cần gì dùng đến hai tay? Có điều, hai người cũng đã định thân, hiện tại thân thiết như vậy, ngày sau kết hôn, hẳn là sẽ ân ái ái.”

Vào trong phòng, hai người ngồi xuống, Khương Lệnh Uyển xem Lục Tông là người bị thương, đương nhiên không để cho hắn động thủ, tự tay múc cho hắn một chén canh gà. Canh gà còn nóng, ngón tay Khương Lệnh Uyển thon dài mềm mại, nâng chén sứ nhỏ, nhanh chóng đặt xuống trước mặt hắn, sau đó liền đưa lên xoa xoa dài tại.

Lục Tông nhìn thấy, vội hỏi: "Có bị phỏng không? Để ta xem"

Thấy hắn muốn cầm lấy tay nàng, Khương Lệnh Uyển vội lắc đầu, hưng phấn nói: “không cần lo lắng, Tông biểu ca uống đi cho nóng.”

Lục Tông lại không nghe, cố chấp nắm lấy tay nàng, tỉ mỉ quan sát hai đầu ngón tay, thấy không có gì đáng ngại, lúc này mới yên tâm

hắn ngồi xuống ăn canh, chậm rãi tận hưởng mùi vị.

"Thế nào?" Khương Lệnh Uyển vội vàng đưa mặt gần tới.

Lục Tông thấy nàng hưng phấn như vậy, đương nhiên cũng đoán được mấy phần, nhất thời trong lòng tràn đầy một cảm giác ấm áp, gật đầu nói: "Canh rất ngon."

Khương Lệnh Uyển cố ý không nói canh này là nàng nấu, chính là muốn thử phản ứng chân thật của hắn. Thấy hắn khen như vậy, đương nhiên là vô cùng đắc ý, vội nói: “Vậy Tông biểu ca phải uống nhiều một chút.”

"Ừm." Lục Tông rất phối hợp, liền uống hai bát đầy.

Khương Lệnh Uyển cười không khép được miệng, quyết định ngày sau hai người kết hôn sẽ thường xuyên hầm canh cho hắn.

Uống canh xong, hai người cùng nhau ngồi bên ghế nhỏ cạnh cửa sổ.

Lục Tông theo bản năng nắm lấy tay nàng, tay nàng nhỏ nhỏ, nằm trong bàn tay của hắn, như vậy càng khiến cho bàn tay trắng nõn yêu kiều. Khóe miệng Lục Tông cong lên, thoáng dùng sức, nắm chặt một chút.

Khương Lệnh Uyển và Lục Tông nói tới chuyện của Tiết Tranh và Thái tử ——

Hôm qua trong cung hạ chỉ tứ hôn, lập Tiết Tranh làm Thái tử phi, phụng chỉ thành hôn. Khương Lệnh Uyển không ngờ, ngày ấy Tiết Tranh rơi xuống nước, nói cái gì mà “con chó vô lại”, nghĩ đến câu “Chó ghê” kia, hẳn là mắng Thái tử. Thái tử rơi xuống nước, Tiết Tranh đi cứu, hai người có tiếp xúc da thịt, Thái tử vốn theo đuổi Tiết Tranh không buông, bây giờ biết thời biết thế, lấy thân báo đáp.

Có điều, Khương Lệnh Uyển hiển nhiên đã đánh giá thấp độ dày của da mặt Thái tử, vẫn chưa nghĩ đến, chuyện tình rơi xuống nước này là do Thái tử một người chủ đạo. Thủ đoạn như vậy, so với “một khóc, hai náo, ba thất cổ” của cô nương gia, hoàn toàn giống nhau như đúc.

Nhưng trong lòng Lục Tông biết rõ ràng. Quả là làm khó Thái tử.

Khương Lệnh Uyên bĩu môi, nhú mày nói: “Tính cách của Tranh biểu tỳ căn bản là không hợp với hoàng cung, hơn nữa hoàng hậu lại không phải người hiền lành, ngày sau không biết có khi dễ Tranh biểu tỳ hay không?”

Lục Tông nắm lấy tay nàng, chậm rãi mở miệng nói: “Mỗi người mỗi mệnh, chuyện này đến cùng mà nói, nó cũng không phải là việc xấu.” Chỉ ít hai người họ là đôi bên có tình.

thật không? Khương Lệnh Uyên hạ mắt, lẳng lặng nghĩ.

Đời trước, Tiết Tranh gả cho Đường Cừ, hai người cũng rất nhanh sau đó liền hòa ly, sau này cũng không thấy Tiết Tranh bước tiếp, mà bây giờ Tiết Tranh gả cho Thái tử, sau này sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nhưng cả đời nàng lại bị giam cầm trong hoàng cung. Hai lựa chọn đều có mặt trái của nó. Thứ duy nhất không giống chính là, Tiết Tranh vẫn có ý với Thái tử.

Khương Lệnh Uyên tiến gần tới Lục Tông, nằm xuống, đầu gối lên đùi hắn, điều chỉnh một tư thế thoải mái, lẩm bẩm nói: “Mọi chuyện sẽ ổn... đúng không?”

Bất kể nói như thế nào, thánh chỉ đã hạ, kết quả này, bất luận là ai cũng không thể thay đổi. Nàng dù có sốt ruột cũng không thể thay đổi chuyện thực đó là, ba tháng sau Tiết Tranh sẽ trở thành Thái tử phi.

Khương Lệnh Uyên nằm trên đùi Lục Tông, vì buổi sáng phải dậy sớm hầm canh, nên bây giờ có chút mệt mỏi. Nàng vừa nói chuyện, vừa ngửi mùi hương trên người hắn, dần dần, như khi còn bé, đồ nàng vào giấc ngủ. Khương Lệnh Uyên cong khóe miệng, một lát sau, con buồn ngủ kéo đến, nàng chìm vào giấc ngủ.

Lục Tông thấy nàng không nói lời nào, liền cúi đầu xuống xem.

Thấy tiểu cô nương gối trên đùi hắn, lúc này đã nhắm mắt ngủ, môi đỏ khê mím, mi mắt run rẩy, điềm tĩnh an tường khiến hắn không nỡ lòng đánh thức, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nàng một cái, sau đó chậm rãi cúi người, hôn xuống mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Editor:Kye

Beta: Twins

.

Đào mất đã đến tháng chạp.

Tuyết rơi một đêm, trên mái hiên phủ đầy tuyết trắng xóa, óng ánh long lanh, vô cùng xinh đẹp, Khương Lệnh Uyên ngẩng đầu, đôi mắt mở to quan sát, yên lặng tề nhặt đếm ngón tay, sau đó dậm chân để làm bản thân ấm hơn một chút, liền đi vào Phẩm Trúc cư của ca ca nhà mình. Nha hoàn bên trong cẩn thận đi đến hành lễ với nàng, sau đó đi đến bên cạnh Di An Quận Chúa nói: "Quận Chúa, Lục tiểu thư đến."

Di An Quận Chúa ngẩng đầu, nhìn tiểu cô nương đi vào, thấy nàng khoác áo choàng lông cảm sắc, gương mặt nhỏ xinh xắn bị đông lạnh đến đỏ bừng, nàng nhanh chóng quay sang nhìn nha hoàn Mị Nhi đang đứng bên người, nói: "Nhanh đưa lò sưởi tay cho Lục tiểu thư."

Mị Nhi vâng một tiếng, sau đó đi lấy lò sưởi tay, Khương Lệnh Uyên đi đến chỗ Di An Quận Chúa, gọi nàng một tiếng: "Tẩu tẩu." Sau lại nói: "không cần, trong phòng có đốt lò sưởi, muội không cần." nói xong liền đi đến bên cạnh Di An Quận Chúa, nhìn cháu trai nhỏ nằm trong nôi, cười nói: "Hạo nhi đang ngủ?"

Hạo nhi là nhi tử của Khương Dự và Di An Quận Chúa.

nói tới cháu trai này, Khương Lệnh Uyên cảm thấy sau này hắn cũng là một tiểu tử nghịch ngợm, tuổi còn nhỏ nhưng cũng không chịu yên ổn. Lúc trước khi còn ở trong bụng tẩu tẩu đã vô cùng ầm ỹ. Sau đó liền chọn lấy ngày tốt, ngay trung thu mười lăm tháng tám vội vã chui ra khỏi bụng mẫu thân. Vào thời điểm tẩu tẩu sinh nở, ca ca nàng vô cùng lo lắng, chân không chịu yên. Lúc sinh đứa cháu này cũng không quá thuận lợi, miễn cưỡng dẫn vật mẫu thân nó bốn, năm canh giờ mới lưu luyến bỏ ra khỏi bụng mẹ, được một nhi tử nhỏ như con khỉ, Khương Dự tức đến nổi muốn đánh hắn một trận —— ai bảo hã dẫn vật mẫu thân hã thành bộ dáng như vậy. May mắn sau khi sinh xong tẩu tẩu được chăm sóc kỹ càng. Bây giờ lại đầy đà hơn, khí sắc cũng tốt.

Di An Quận Chúa khẽ mỉm cười, nhìn Hạo nhi đang nằm gọn trong nôi, nói: "Ừ, vừa mới ngủ."

Vừa mới ngủ nha. Khương Lệnh Uyển cũng không nỡ đánh thức cháu trai nhỏ, chỉ đứng ngoài nôi nhìn bé một chút, thấy Hạo nhi yên lặng ngủ say, hai tay cuộn thành một nắm đấm nhỏ, gương mặt béo tròn bụ sữa, hai hàng lông mày cực kì giống ca ca của nàng. Hạo nhi "um" một tiếng, sau đó chép miệng tiếp tục ngủ, giống một con heo nhỏ.

Khương Lệnh Uyển nhìn mà cảm thấy buồn cười.

Từ khi Hạo nhi sinh ra, mỗi ngày nàng đều đến thăm hần. Từ lúc còn đỏ hỏn nhiều nếp nhăn, cho tới khi xinh xắn trắng trẻo như bây giờ. Khương Lệnh Uyển khẽ vuốt mũi nhỏ của Hạo nhi, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Di An Quận Chúa thấy tiểu cô cô quan tâm nhi tử, tiểu cô nương gia, lại đặc biệt yêu thích hài tử, hơn nữa Hạo nhi cũng rất thích thân cận với nàng, hài tử mới chỉ có mấy tháng, rất nghịch ngợm, sợ người lạ. Nhưng mỗi lần tiểu cô cô này đến thăm hần, hần liền vô cùng ngoan ngoãn, cực kì nghe lời.

Di An Quận Chúa cẩn thận nhìn một chút, nhìn gương mặt quá mức xinh đẹp của cô em chồng, có chút không thể dời mắt. Chờ thêm mấy năm, em chồng sẽ bắt đầu việc hôn nhân với Vinh Thế tử, sau này cũng có hài tử của mình, sẽ không cần ao ước nhìn những người khác.

Di An Quận Chúa nhìn nàng trang điểm, rất quan tâm hỏi: "Xán Xán, hôm nay muội muốn ra ngoài sao?"

Khương Lệnh Uyển gật đầu: "Đúng vậy, hôm qua trong cung gửi thư đến, Tranh biểu tỳ muốn muội tiến cung thăm nàng."

Tháng ba năm nay, Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn. Từ nay đến ba tháng sau, Tiết Tranh liền học tập lễ nghi trong cung. Đến tháng sau liền thuận lợi gả vào cung, thành Thái tử phi Đông cung.

Nước lên thì thuyền lên, Trung Dũng Hầu phủ ở Tân thành cũng coi như là cực kì có địa vị, bây giờ có thêm một Thái tử phi, địa vị ở Tân thành lại nâng thêm một đoạn.

Người bên ngoài nhìn tất nhiên ước ao, dù sao nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là mẫu nghi thiên hạ, thật sự là bay lên thành phượng hoàng. Nhưng nàng lại biết, cô dựng căn bản không hi vọng Tiết Tranh tiến cung, càng không thêm khát cái vị trí Thái tử phi, mẫu nghi thiên hạ gì đó.

May mà sau khi Tiết Tranh gả vào cung, Thái tử ngàn vạn thuận theo Tiết Tranh, đánh không nổi, mắng không cãi lại, quả thực là nghe lời không ra hình thù gì. Mà bây giờ trong bụng Tiết Tranh đã có cốt nhục của Thái tử, hiện nay đã gần năm tháng. Từ nhỏ Tiết Tranh đã hiểu động, kiên trì với cái bụng lớn tất nhiên cũng là ôm lấy khổ. Vì thế mỗi tháng đều cho Khương Lệnh Uyển tiến cung giải buồn cùng nàng.

Kiếp trước, Tiết Tranh và Đường Cừ có một đoạn nhân duyên quá ngắn. Dựa theo lời Tiết Tranh nói, chuyện phòng the hai người cũng rất ít, đã như thế, tất nhiên không có cơ hội mang thai hài tử. Mà bây giờ, thấy Tiết Tranh được chăm sóc hồng hào đầy đặn, nàng cảm thấy chuyện Tiết Tranh vào cung cũng không phải là chuyện gì tồi tệ. Chỉ ít Tiết Tranh và Thái tử vẫn rất ân ái. Sau này hạ sinh hài tử, địa vị cũng sẽ vững chắc hơn, thái độ của Hoàng Hậu đối với nàng tóm lại cũng sẽ thay đổi chút.

Trong lòng Di An Quận Chúa hiểu rõ, nói: "Cũng tốt. Có điều đêm qua tuyết lớn, bây giờ trên đường không dễ đi, ngồi xe ngựa cũng nên để ý, cẩn thận một chút."

Nghe lời dặn thân thiết của tâu tâu, Khương Lệnh Uyển mỉm cười gật đầu, âm sắc trong veo nói: "Dạ, muội biết rồi."

Chị dâu em chồng hai người đang nói chuyện, Chu thị cũng tiến vào thăm tôn nhi.

Chu thị thấy nữ nhi cũng ở đây cũng không mấy kinh ngạc, chỉ sang nhìn tôn nhi đang ngủ say, càng nhìn càng vui mừng, mỉm cười nói: "Hạo nhi thật giống Dụ nhi hồi còn bé, đều là cùng một khuôn đúc ra a."

Khương Lệnh Uyển không nhịn được cười, nghiêng đầu nói: "Hạo nhi là con trai của ca ca, tất nhiên giống cha." Từ lúc nương có tôn nhi này liền đem làm bảo bối, gặp người liền khoe, cũng không thấy mệt a.

Chu thị nheo nheo khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi, nói: "không phải hôm nay con muốn tiến cung sao? Sao vẫn còn ở đây?"

Khương Lệnh Uyển bĩu môi, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía tiểu chất nhi, nói: "không phải nữ nhi đang định đi sao? Tiện đường tới thăm Hạo nhi." Bây giờ đã gặp, Khương Lệnh Uyển nhân tiện nói: "Vây... Nương, con đi trước."

Chu thị gật đầu, nói: "trên đường cẩn thận chút, sớm trở về. Vào cung, nhớ chú ý lời nói hành động, đừng cho ta rắc rối." nói xong, liền mang lò sưởi trong tay nàng nhét vào lòng nữ nhi.

Khương Lệnh Uyển nhận lấy, bắt mãi bĩu môi.

Qua năm nàng liền mười lăm, nương vẫn còn xem nàng như hài tử a.

Khương Lệnh Uyển liên tục gật đầu qua loa, lúc này mới đi ra ngoài.

Nhìn tư thế đó, Chu thị biết nữ nhi không đem lời nàng nói đi trong lòng, thật là nước đổ đầu vịt, giống như gió thổi bên tai, bắt đắc dĩ hít một hơi: "Đứa nhỏ này..."

Di An Quận Chúa nhìn mẹ con hai người, an ủi: "Xán Xán vào cung cũng không phải lần một lần hai, trong cung có Thái tử phi che chở, ai dám làm khó dễ Xán Xán? Nương, người đừng lo lắng."

Chu thị tất nhiên hiểu rõ điều này.

Bây giờ trong bụng Tiết Tranh mang thai trường tồn, trong hoàng cung ai dám chọc giận nàng? Mà từ nhỏ Tiết Tranh đã che chở nữ nhi của nàng, tuyệt đối sẽ không để con bé bị oan ức. Diêm này, Chu thị vẫn hiểu. Nhưng trong cung kia là địa phương ăn tươi nuốt sống. Nữ nhi của nàng quá ngây thơ, vạn nhất đắc tội người không nên đắc tội, sau lưng không chống nổi ám chiêu, coi như xong.

Chu thị nghĩ nghĩ, lại cúi đầu nhìn tôn nhi béo trắng, lại liếc nhìn con dâu. Thấy khí sắc của nàng ngày càng tốt hơn, tâm trạng cũng được an ủi không ngớt.. một đại gia đình đều tốt, thật tốt.

Bên trong đốt địa long, nóng hầm hập, vừa bước ra ngoài, lại càng thấy lạnh. Gió rét luồn vào, theo bản năng Khương Lệnh Uyển rút cổ vào, giờ tay giữ nón, thân thể bị đông lạnh đến run lên. May mà nương nhét cho nàng cái lò sưởi nên mới ấm áp hơn chút.

Chủ tớ ba người đi ra Phẩm Trúc tiên, nửa đường gặp được Tô Lương Thần đi từ trong Khóa viện của lão thái thái ra. Khí sắc Tô Lương Thần không được tốt lắm, được nha hoàn đỡ, sau khi nhìn thấy nàng, một câu chào hỏi cũng không có, trực tiếp đi qua.

Sơn Trà bất mãn lắm bầm nói: "Tô di nương này thật là không có giáo dưỡng, đáng đời bị Nhị công tử lạnh nhạt."

Khương Lệnh Uyển rũ mắt.

Tô Lương Thần vào cửa cũng gần một năm, nhưng Khương Lộc rất hồ hững với nàng, ngược lại sùng thờ nữ Nhiễm thị nhiều hơn, tuy rằng vẫn phong lưu, nhưng so với trước đây vẫn thu liễm lại nhiều lắm. Dù sao không phải nam nhân nào cũng phong lưu lãng tử lúc đầu như Nhị thúc của nàng. Nhiễm thị thông minh, lại biết ăn nói, tất nhiên lấy được niềm vui của Khương Dự; mà Tô Lương Thần tự cho mình là thanh cao, không hạ được mặt xuống. Khương Lộc cũng không tự nguyện mặt nóng dán mông lạnh. Có điều, bây giờ Nhiễm thị đã mang thai, mấy tháng này Khương Lộc đi đến chỗ Tô Lương Thần dường như cũng làm nàng khó chịu, tất nhiên Tô Lương Thần lại có động lực hơn.

Khương Lệnh Uyển bắt đầu đi. Năm nay Khương Huệ cùng Tứ tỷ tỷ trước sau xuất giá, quý phủ không còn Tứ tỷ tỷ, nàng cũng chỉ có thể nói chuyện với tẩu tẩu. Hơn nữa Tiết Tranh lại tiến cung, một người thăm nàng cũng không có. Tuy nói còn một người là Lục Bảo Thiên, nhưng hôn kỳ của nàng và Lục Tông cũng sắp đến, thế nào cũng có chút cảm kị, không thể lúc nào cũng chạy đến Vinh vương phủ. Thường xuyên qua lại, cuộc sống của nàng ngày càng khô khan vô vị.

Mỗi cô nương bên người đều lập gia đình, chỉ có nàng nhỏ tuổi nhất, cần phải đợi đến sang năm.

Có điều, cũng sắp rồi.

Khương Lệnh Uyển cong môi. Nàng không vội vã, bởi vì có một người, khẳng định còn gấp hơn nàng.

.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa mang kí hiệu phủ Vệ Quốc Công tiến vào cung.

Khương Lệnh Uyển đi đến tâm điện của Tiết Tranh ở Đông cung, liền thấy Tiết Tranh mặc một thân xiêm y mây hồng thêu hoa mẫu đơn giao nhau ngồi bên giường la hán. Xa xa nhìn, thấy hai gò má nàng hồng hào, long lanh xinh đẹp, búi tóc chải lên tinh xảo rườm rà, trên đầu cắm một bộ trâm như ý bằng vàng ròng, giữa trán dán thủy điện, vừa nhìn đã biết là một chủ nhân tôn quý, không thấy nửa điểm hán tử trước kia.

Hôm nay Thái tử cũng ở đây.

Gương mặt tuấn tú của Thái tử mỉm cười, ngồi bên cạnh Tiết Tranh, một đôi tay quen lười cầm quả quýt, tỉ mỉ bóc vỏ sạch sẽ, sẵn sàng đưa từng múi đến bên miệng Tiết Tranh. Có điều dường như không thích, nhíu mày, quay đầu sang một bên, trước sau đều một bộ đáng ghét bỏ.

Hình thức hai người ở chung này làm Khương Lệnh Uyển có chút buồn cười.

Sau được mời vào, hành lễ.

Tiết Tranh ôm bụng lớn đứng dậy, nhíu mày oán giận nói: "Mới có nửa tháng không tiến cung, tại sao lại mới lạ rồi? không phải tỷ đã nói không cần hành lễ sao?"

Khương Lệnh Uyển trầm nghĩ: Nhưng Thái tử ở trong này.

Thái tử rất thức thời, cười ha ha nói: "Các người nói chuyện, không cần để ý đến ta." nói xong lại từ trong rổ trái cây cầm một quả quýt đưa ra, nói: "Biểu muội muốn ăn quýt không?"

Điều bộ này, sao giống đồ đùa nhỏ vậy?

Tiết Tranh lườm hán một cái, nói: "Xán Xán không thích ăn quýt, muốn ăn người tự mình ăn."

Thái tử "ồ" một tiếng, quả thực tự ngồi lọt vò.

Tiết Tranh đề Khương Lệnh Uyển ngồi bên cạnh mình. Khương Lệnh Uyển nhìn cái bụng phình to của Tiết Tranh, thở dài nói: "Cái bụng của Tranh biểu tỷ lại lớn hơn một vòng, còn to hơn tầu tầu ta mang thai hồi đó." Cái bụng Tiết Tranh căng tròn, như quả bóng nhỏ, không hề giống như mới hơn năm tháng.

Hơn nữa mấy ngày này nàng chịu khó bồi bổ, gò má cũng êm dịu hơn trước, dường như cảm cũng chẻ ra.

Tiết Tranh sờ sờ bụng, oán hận nói: "Giống như quả bóng nhỏ, thật phiền toái. Tỷ mong ngóng nó lớn nhanh một chút, sớm sinh ra được... Tỷ cũng muốn hoạt động gân cốt một chút." Tính tình Tiết Tranh như vậy, thà ra chiến trường đánh giặc, cũng không muốn ở trong cung chờ sinh. Lấy tâm ý ngày đêm của nàng chính là đến lúc hài tử sinh ra còn có thể dạy nó tập võ.

Vừa nghe Tiết Tranh nói "phiền toái", Thái tử đang ngồi một bên ăn quýt nhất thời quyết miệng, cảm thấy thật oan ức. Hắn cùng tiểu huynh đệ ngày đêm phấn khởi chiến đấu, chăm chỉ cày cấy, thật vất vả mới mong ngóng được hài tử, quý giá lắm.

Khương Lệnh Uyển cười cười, không nhìn được lại nhìn cái bụng Tiết Tranh một chút, trong lòng thật tức ao. Kiếp trước tuy nàng gả hơn người ta, nhưng không có cảm giác làm mẫu thân. Tuy mang thai vất vả, nhưng có thể tưởng tượng hài tử sinh ra chảy xuôi dòng máu của nàng và Lục Tông, lại kết hợp thân mật này, các loại quan hệ tùy ý khác đều không thể thay thế được.

Khương Lệnh Uyển bồi Tiết Tranh tán gẫu, phần lớn đều nghe nàng oán giận. Tuy nói Thái tử không giữ lễ tiết, nhưng đến cùng vẫn là một đại nam nhân sống sờ sờ, ngồi ở đây, nàng nói chuyện cũng câu nệ hơn chút.

Hàn huyên một lúc, Hoàng Hậu đi vào.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới vội vàng đứng dậy, quỳ gối hành lễ. Dù sao vị Hoàng Hậu này bụng dạ hẹp hòi, vẫn là bớt đi trêu chọc thôi.

Hoàng Hậu một thân phượng bào tinh xảo hoa lệ, trên đầu đeo phượng quan vàng rực rỡ, đôi mắt đảo qua tiểu cô nương trước mặt, Khương Lệnh Uyển chịu khó tiến cung, Hoàng Hậu có từng gặp qua mấy lần. Biết Khương Lệnh Uyển là vị hôn thê của Lục Tông, Hoàng Hậu cũng không yêu thích nàng là mấy. Từ sau lần trước, Hoàng Hậu đứng là cũng không lại tiếp tục gây khó dễ cho Lục Tông, nhưng nàng không ưa Lục Tông không phải ngày một hai, thái độ nói thay đổi sao có thể liên thay đổi? yêu ai yêu cả đường đi là cái lý này, cho nên nàng cũng không thể yêu thích Khương Lệnh Uyển cho được.

Nhưng Hoàng Hậu biết Tiết Tranh rất che chở vị biểu muội này, tự nhiên cũng cho nàng một chút mặt mũi, gạt gù ra hiệu cho nàng đứng dậy.

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới đứng lên.

Hoàng Hậu nhìn Tiết Tranh, ý thức ánh mắt rơi vào bụng nàng mới nhu hòa hơn một chút. Sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, gương mặt lạnh lùng hỏi: "Nghe Liên Kiều nói, hôm qua Bồn cung sai người canh hầm bỏ đến cho người, người không uống?"

Tiết Tranh không thích ngữ khí như vậy của Hoàng Hậu.

Thời điểm mới vào cung, Hoàng Hậu liền muốn lập uy với Tiết Tranh, muốn nàng cố gắng thu liễm tính tình hầu hạ cho nhi tử của mình, không ngờ Tiết Tranh là một kẻ cứng đầu. Hoàng Hậu ngang ngược, nàng cũng ngang ngược. Con dâu mẹ chồng hai người, vừa thấy mặt đã như mũi nhọn đấu với đao sắc, Thái tử kẹp ở giữa thật khó khăn, mỗi lần đều chạy hai đầu, an ủi tốt người này lại an ủi người kia, bận tới mệt tới mệt. Hoàng Hậu ngang ngược quen rồi, bây giờ đụng phải con dâu như thế, mỗi lần đều bị chọc tức gần chết, nhưng mỗi lần đều rơi vào thế hạ phong. Mà bây giờ, trong bụng Tiết Tranh không chừng mang theo kim tôn của nàng, Hoàng Hậu càng ngày càng không dám trêu chọc nàng, chỉ lo nàng làm bừa, làm tổn thương tôn nhi bảo bối của bà.

Lúc trước Hoàng Hậu vẫn lo lắng nhi tử nhà mình không cương được, chuyện dòng dõi là cả vấn đề. Nhưng sau thấy con trai con dâu hai vợ chồng yên lành, mới biết mình lại bị hấn lừa. Chỉ là, Hoàng Hậu nhớ tới Trần đại sự tính được mệnh cách cho Tiết Tranh ngày đó, tạm thời nhịn xuống. Huống hồ hỏi còn bé nàng thấy Tiết Tranh tự nhiên hào phóng, vẫn hết sức yêu thích tiểu cô nương này. không ngờ sau khi lớn lên, tính tình lại không hề giống như hồi còn bé.

Tiết Tranh nói thẳng: "Con dâu không thích mùi vị đó."

Hoàng Hậu vừa nghe xong nhủ mảy: "Mùi vị đó làm sao? Làm sao không thích? Coi như người không để ý bản thân, cũng nên vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ, đều sắp làm mẫu thân, sao có thể tùy tính như vậy?"

Tiết Tranh nhủ mảy không nói.

Thái tử thấy bầu không khí là lạ, vội vàng lôi kéo Hoàng Hậu nói: "Mẫu hậu, A Tranh mang thai khổ cực, mấy tháng trước ăn gì ới đấy, chịu tội không ít. Bây giờ thật vất vả mới ổn định lại được, ngài để cho nàng ăn cái mình thích có được không?"

Hoàng Hậu giận không có chỗ phát tiết, mạnh mẽ oán trách Thái tử: "Người cứ che chở cho nàng tốt rồi! Sớm muộn cũng giúp nàng làm mẫu thân ta tức chết!"

Thái tử cười lạnh, lôi kéo Hoàng Hậu đi ra ngoài: "Mẫu hậu, người sao a? Mấy ngày trước không phải mẫu hậu vẫn luôn nói con trai không rảnh bồi

người sao? Hôm nay nhi thần cùng người nói chuyện phiếm giải buồn, người đừng nóng giận. Chúng ta đi ra ngoài một chút..."

nói xong Thái tử liền kéo Hoàng Hậu đi ra ngoài.

Tiết mục này, Khương Lệnh Uyển xem qua không chỉ một hai lần. Lại nhìn Tiết Tranh, thấy nàng trầm mặt rũ mắt, nhưng rất nhanh lại khôi phục thần thái, ngồi yên lặng ăn đồ ăn.

Khương Lệnh Uyển biết, thật ra Tiết Tranh rất quan tâm đến Thái tử, đối với Hoàng Hậu coi như đả kích. Đòi lại tính tình ngày xưa của Tiết Tranh, cần phải đánh nhau với Hoàng Hậu mới xong.

Khương Lệnh Uyển mấp máy môi, cẩn thận nói: "Tranh biểu tỳ..."

"Xán Xán, muội khỏi an ủi tỳ..." Tiết Tranh giương mắt nhìn tiểu biểu muội, chậm rãi nói: "Tỳ sống cùng Thái tử, lại không phải sống với bà ta."

Khương Lệnh Uyển cũng không nói thêm nữa. Tuy nói vậy, nhưng có mẹ chồng như Hoàng Hậu này, tháng ngày sau này của Tiết Tranh cũng không yên bình. Trước đó vài ngày, Hoàng Hậu vẫn suy nghĩ muốn nạp cho Thái tử hai Trắc phi, dù sao Tiết Tranh có thai, không thích hợp thị tẩm. Nhưng thái độ Thái tử lại cứng rắn, nếu Hoàng Hậu lại nói thêm nữa, lại muốn lấy cái chết ra đe dọa. Nhưng mà, nhiệt tình như vậy còn kéo dài được bao lâu?

Thôi, bây giờ thấy nàng khỏe mạnh, không tốt sao?

Khương Lệnh Uyển hiểu kì nhìn cái bụng Tiết Tranh, chớp mắt nói: "Tranh biểu tỳ, có thể cho muội sờ chút không?"

Tiết Tranh cong môi nở nụ cười, bầu không khí mới tốt hơn chút. Nàng cầm tay Khương Lệnh Uyển để lên cái bụng căng tròn của mình, nói: "Hai chúng ta còn có cái gì không thể? Muội cứ sờ."

Ở Đông cung ngồi nửa canh giờ, Khương Lệnh Uyển liền muốn xuất cung. Tiết Tranh muốn tự mình đưa tiễn nàng, nhưng Khương Lệnh Uyển nhìn cái bụng to lớn của nàng, bên ngoài trời giá rét đất đông, tất nhiên không muốn nàng đưa tiễn.

Trước viện Đông cung có trồng vài cây mai vàng, nàng nhìn hoa mai nở sáng lạn, liền tiện tay bẻ một cành. Dọc theo hành lang đi ra ngoài, lúc đi qua Ngự Hoa Viên, Khương Lệnh Uyển bỗng thấy một bóng người quen thuộc cách đó không xa đi tới.

Khương Lệnh Uyển dừng sò đứng tại chỗ.

Thấy Lục Tông mặt mày như ngọc, khuôn mặt lạnh lùng, trên người khoác áo choàng màu đen, lúc đi qua cây cỏ thụ, trên cây rơi xuống vài mảnh tuyết, đúng lúc rơi vào trên đầu và bả vai hắn.

Lục Tông cũng nhìn thấy nàng, khuôn mặt nhu hòa hơn, vội vàng xoay bước đi tới.

Khương Lệnh Uyển cười cười, sau đó nhón chân lên phủ tuyết trên bả vai và trên đầu hắn đi.

Bây giờ Lục Tông đang muốn đến Ngự thư phòng gặp Thừa Đức Đế, hiếm khi thấy được nàng, trong lòng tất nhiên vui mừng. Đôi mắt hắn chăm chú nhìn tiểu cô nương trước mặt, suy nghĩ chốc lát, nói: "Muội chờ ta một chút. Ta đi gặp Hoàng Thượng, sau đó sẽ đưa muội về."

Khương Lệnh Uyển suy nghĩ một chút, do dự mở to mắt: "... không cần đi?"

Lục Tông: "Nghe lời."

"... Vâng."

Thực sự là một nam nhân bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Edit: Kye, Tiểu Huân

Beta: Mira

.

Dễ được Hoàng Hậu, Thái tử mới vội vàng trở về Đông cung.

hắn đi vào, liền thấy Tiết Thanh ngồi một mình trên giường La Hán, hơi cúi đầu, giờ tay khẽ vuốt cái bụng hơi lộ ra, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thái tử nhất thời dừng lại, không dám tiếp tục tiến lên, chỉ lo lắng sẽ đánh vỡ hình ảnh an tường này.

Ngoại trừ tính cách và võ nghệ, dung mạo của Tiết Thanh cũng nổi bật hơn với những cô nương cùng tuổi, thả mắt toàn bộ Tấn thành, cũng không tìm được mấy người có thể xinh đẹp hơn nàng. Đương nhiên, trong mắt trong lòng Thái tử, thế tử của hắn đương nhiên xinh đẹp nhất trên đời. Nếu không phải Tiết Thanh quá mức hung hãn, từ nhỏ đã là tiểu bá vương, thì bằng đại vị của Trung Dũng Hầu phủ ở Tấn thành này, sợ là người cầu thân đã đập đến hư cửa. Mỗi khi nghĩ đến tình huống này, Thái tử liền hừ nhẹ một tiếng, một bên oán thầm người kia mắt mù không biết thương thức mình cháu, một bên lại vui mừng bọn họ không có mắt —— nếu không thì chuyện tốt như vậy cũng sẽ không tới lượt hắn.

Lúc này Tiết Thanh mang thai, Thái tử đương nhiên là cao hứng đến mức nằm mơ cũng có thể tươi cười, nhưng với Tiết Thanh mà nói, chính là sống sờ sờ lại phải chịu tội. Phụ nữ có thai vốn có chút phản ứng, mà phản ứng của Tiết Thanh so với phụ nữ có thai bình thường khác càng thêm mãnh liệt, mấy tháng đầu, dù loại thức ăn dinh dưỡng cuộn cuộn đưa vào bụng nàng, nhưng mỗi lần ăn xong là nôn. Cuối cùng không những không mập, còn gầy đi một chút. Sau hai tháng đúng là có chút tốt hơn, người cũng nhiều thêm mấy cân thịt, khỏe mạnh hồng hào.

Mỗi khi thấy nàng oán giận, tâm trạng Thái tử cũng không quá dễ chịu, biết nàng oan ức. Hơn nữa, tất thấy mọi thứ đều là do hắn quá mức ích kỷ, muốn chắc chắn có thể trời nàng lại bên người.

Lúc này thấy nàng mỉm cười vỗ về bụng, Thái tử hơi hạ thấp mắt, đột nhiên hiểu ra, kỳ thực, nàng cũng rất yêu thích hài tử.

Nàng xưa nay hung hăng, nhưng là một người mạnh mẽ nhẹ dạ.

Tiết Thanh là người tập võ, tính giác nhạy bén hơn người bình thường. Bây giờ nàng đã dần dần quen thuộc Thái tử, lúc này Thái tử đi vào, qua một lúc sau liền nhận thấy được.

Thấy Thái tử, Tiết Thanh liền thu lại nụ cười.

Thái tử qua tới, ngồi xuống bên cạnh Tiết Thanh, theo thói quen nắm lấy tay nàng gọi "A Thanh..."

Tiết Thanh nhíu mày, nhanh chóng thu tay lại.

Thái tử nắm chặt, dùng lực lớn hơn, nháy mắt mấy cái nhìn Tiết Thanh, nói: "A Thanh, nàng đừng nóng giận. Kỳ thực mẫu hậu cũng chỉ là quan tâm nàng, muốn nàng bồi bổ thân thể. Được rồi, lần sau nếu nàng không thích uống, ta uống giúp nàng, có được không?" Thái tử không cách nào thuyết phục hoàng hậu đừng đưa những thứ nước đó đến nhiều như vậy, chỉ có thể ra tay với Tiết Thanh. Có điều hắn cũng biết, kỳ thực Tiết Thanh đã thu liễm tính tình, chỉ ít cũng không đối nghịch với Hoàng hậu.

Tiết Thanh nói: "Sao cũng được...."

nói thật, Tiết Thanh trước nay cũng không chấp nhặt với Hoàng hậu, dù sao Hoàng hậu thật sự yêu thương Thái tử, không thể bắt bẻ.

Thái tử cười cười, nhìn dáng dấp dừ dãn của nàng, nhưng càng nhìn càng yêu thích. Lúc trước tiến cung chỉ là một cái tiểu cô nương, bây giờ trong bụng đã mang thai con trai của hắn, người cũng được hảnh hưởng đến tròn mập, thật tốt a. Thái tử không nắm nàng tay, mà thân mật ôm lấy bà vai của nàng, sau đó cúi đầu, ngọt ngào gồng lên vai Tiết Thanh, lầm bầm nói: "A Thanh, chúng ta nghĩ nữ danh cho hài tử đi?"

Tiết Thanh nghiêng đầu nhìn Thái tử một chút.

Tay Thái tử sờ sờ bụng Tiết Thanh, hưng phấn nói: "Nếu là nữ nhi, tên gì nữ danh gì tốt đây?... Bảo Bảo? Châu Châu?"

Tiết Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Nam gọi lười búa, nữ gọi ám tiền được rồi." (nguyên văn nhà các bạn) dịch nghĩa tiếng trung cũng ra vậy)

Thái tử sững sờ, tuy rằng hắn tỏ vẻ rất muốn có nhi tử khuê nữ, thế nhưng hắn cũng không muốn làm cha lười búa gì đó a. Có điều lúc này Thái tử cũng không dám trêu nàng, bây giờ nàng mang thai hài tử, trong cung này nàng đều ngênh ngang mà đi.

Thái tử cười cười, cũng không tiếp tục đề tài này. Chợt nhớ tới việc hôn nhân của cậu em vợ, liền nói: "Chờ sang năm, em vợ liền mười sáu, việc hôn nhân còn không tin tức, nàng có muốn ta nói với phụ hoàng, từ hôn cho hắn. không quan tâm quận chúa quý nữ nhà ai, chỉ cần hắn mở miệng, ta đều có thể thay hắn nghĩ cách." Thái tử biết từ nhỏ đến lớn Tiết Thanh rất yêu thương Tiết Vinh, nên lấy lòng Tiết Vinh vẫn là điều cần thiết.

nói tới cái này, Tiết Thanh liền nghiêm túc suy nghĩ.

Đệ đệ nàng là một người cố chấp, từ nhỏ đã thích tiểu biểu muội, bây giờ người ta sắp lập gia đình mà hắn vẫn còn tâm tâm niệm niệm lắm. Có điều... Chờ Xán Xán xuất giá, hắn cũng nên hết hy vọng rồi.

Tiết Thanh nói: "Chuyện này chờ sang năm nói sau đi."

"Được, vậy chuyện đó nói sau." Nhìn mặt mày Tiết Thanh hòa hoãn một chút, trong lòng Thái tử có hơi ghen tị với cậu em vợ. Luôn cảm giác mình là phụ quân, nhưng ở trong lòng thế tử, địa vị của mình vẫn kém hơn Tiết Vinh nhiều lắm.

Thái tử tựa trên vai Tiết Tranh, cúi đầu nhìn nhìn, tuy ăn mặc kín đáo, nhưng vẫn có thể thấy hai luồng sóng đập trùng trước ngực. Hai người dựa gần nhau, Thái tử cảm nhận hương thơm trên người thế tử, càng ngày càng có xu hướng rực rỡ rực rỡ. Hơn ba tháng Thái tử chưa được ăn thịt, nhưng buổi tối mỗi ngày vẫn thích ôm thế tử đi ngủ, quả thực vô cùng khổ thân.

Thái tử ôm Tiết Tranh sát hơn, sau đó kêu một tiếng: “A Tranh...”

Tiết Tranh nghiêng đầu, vừa vận hôn trùng Thái tử.

Nhất thời chiếm lấy môi nàng, hôn đến lửa nóng.

một hồi lâu, Thái tử mới buông ra, thở phì phò hổn hển. hân cúi người chống lên trán Tiết Tranh, thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng phỉm hồng, đôi mắt long lanh nước, trong lòng liền có chút ngứa ngáy. Nghi ngại một lúc, lại hôn lên. không có cách nào ăn nhưng đỡ thêm cũng tốt.

Dần dần, Thái tử cảm giác được tiểu huynh đệ của mình bắt đầu không nghe lời, sau đó gương mặt tuần tú đỏ lên, cách xiêm y cọ cọ lên thân thể Tiết Tranh: “A Tranh...”

Tiết Tranh thấy hân tự làm tự chịu, liền không thêm để ý tới hân.

Thái tử không thuận theo nắm lấy tay nàng, đôi mắt rung rung nước, một mặt sờ, một mặt mềm mại làm nũng nói: "... A Tranh, ta khó chịu."

Tiết Tranh lạnh nhạt nói: "Chính mình đi tuốt."

Thái tử: "..."

.

Khương Lệnh Uyển đợi khoảng hai khắc chung, còn chưa thấy Lục Tông rời khỏi Ngự thư phòng, cũng có chút không kiên nhẫn.

Sau đó đúng lúc gặp được Thập Nhất hoàng tử.

Thập Nhất hoàng tử mặc một thân xiêm y với áo bông màu xanh ngọc, được bao bọc như một cái bánh bao nhỏ, thấy Khương Lệnh Uyển liền vui mừng chạy tới: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Thấy hân chạy nhanh, ma ma vấy xanh tay áo thêu hồ điệp đi sau vội vàng đuổi theo, chỉ lo vị tổ tông này bị té. trên đất có tuyết đọng, tất nhiên rất trơn, Khương Lệnh Uyển cũng sợ hân không cẩn thận bị té, lúc này liền đưa hai tay đỡ lấy hân, cười nói: “Thập Nhất hoàng tử cẩn thận một chút, coi chừng té.”

Khuôn mặt bánh bao nhỏ thanh tú của Thập Nhất hoàng tử bị đông lạnh đỏ bừng, nhưng dường như tiểu hài tử không sợ lạnh, trong này lúc này còn đang cầm quả cầu tuyết, ngửa mặt nhìn Khương Lệnh Uyển, chớp chớp đôi mắt to long lanh nước, hỏi: “Tỷ tỷ vào cung sao không tìm Hiền nhi?” hân chu cái miệng nhỏ, bất mãn nói: “Tỷ tỷ không thích Hiền nhi sao?”

Khương Lệnh Uyển hết cách.

thật ra nàng rất thích vị Thập Nhất hoàng tử này, chỉ là thân phận nàng có chút xấu hổ, không hợp đi quá gần với Thập Nhất hoàng tử. Thập Nhất hoàng tử là con của Thừa Đức đệ cùng sủng phi Mộ quý phi sinh ra, vị Mộ quý phi này thịnh sủng nhiều năm, dưới gôi có hai đứa con trai là Nhị hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử. Cũng là vị phi tần duy nhất có thể chống lại Hoàng hậu. Bây giờ Tiết Tranh là Thái tử phi, nàng là biểu muội Tiết Tranh, quan hệ thân cận, cũng nên vì Tiết Tranh mà suy nghĩ, cũng không nên tiếp xúc nhiều với Thập Nhất hoàng tử, đỡ phải gặp phiền phức không đáng có.

Khương Lệnh Uyển nheo mắt nhỏ của Thập Nhất hoàng tử, mỉm cười nói: “Làm sao không thích chứ? Thập Nhất hoàng tử đáng yêu như thế mà?”

Thập Nhất hoàng tử mắt to chuyển động, suy nghĩ một chút thấy cũng có lý, liền cong môi nở nụ cười, lôi kéo Khương Lệnh Uyển đi chơi tuyết. Tính tình Thập Nhất hoàng tử hoạt bát đơn thuần, tay nhỏ vo một quả cầu tuyết, liền ném về phía Khương Lệnh Uyển. Ban đầu Khương Lệnh Uyển lưu ý quy củ trong cung, hơi câu nệ, một lát sau không nhịn được thả lỏng, bởi Thập Nhất hoàng tử cùng chơi tuyết.

Nhất thời trong sân tràn đầy tiếng cười lanh lảnh.

Chơi một lúc, Thập Nhất hoàng tử bỗng nhiên dừng động tác, một mặt vui mừng hơn hớn nhìn về phía sau Khương Lệnh Uyển kêu lên: “Mẫu phi, Nhị hoàng huynh.”

Tay cầm quả cầu tuyết của Khương Lệnh Uyển dừng lại một chút, ngay tức khắc trái tim muốn nhảy đến cổ họng.

Nàng vội vàng xoay người, hướng người đang tiến đến hành lễ: “Thần nữ Khương Lệnh Uyển, bái kiến Quý phi nương nương, Nhị hoàng tử điện hạ.”

Vừa rồi Mộ quý phi cùng Nhị hoàng tử Lục Cảnh đang đi trên hành lang, nghe thấy âm thanh của con trai, không nhịn được liền nhìn về phía bên này, thấy Thập Nhất hoàng tử đang chơi với một tiểu công nương rất vui vẻ, cũng muốn đến nhìn một cái. Mộ quý phi liếc mắt nhìn tiểu cô nương cử chỉ khéo léo trước mặt, thấy nàng cung thuận cúi đầu, liền nói: “không cần đa lễ.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Mộ quý phi.

không thể không nói, vị Mộ quý phi này quả thực như lời đồn đại có cách trú nhan (bảo dưỡng sắc đẹp).

Thấy nàng chỉ mặc một thân xiêm y váy bạch hồ đơn giản cột tay, một gương mặt trắng nõn mềm mại như trứng ngỗng, ngũ quan tinh xảo không chút tì vết, mặt mày như họa, trang điểm nhẹ nhàng, khác hoàn toàn với Hoàng hậu xinh đẹp tinh xảo, càng nhìn càng thấy thoải mái, cũng rất gần gũi bình dị. hiện nay Mộ quý phi đã ba mươi sáu ba mươi bảy, nhưng nhìn qua cũng chỉ giống như mới có ba mươi.

Lại nhìn người thanh niên trẻ bên cạnh, chính là Nhị hoàng tử Lục Cảnh, bây giờ đã mười tám, hôm nay mặc một thân cẩm bào màu xanh ngọc sắc thêu mây, gương mặt tuấn tú như bạch ngọc, nhã nhặn tri thức, dáng dấp quân tử khiêm tốn, xem như là kết hợp dung mạo của Thừa Đức đế cùng Mộ quý phi, là một nam tử tuấn tú.

Nhưng Khương Lệnh Uyển biết, vị Nhị hoàng tử này cũng không ôn hòa vô hại như mặt ngoài, sau này sẽ vì ngôi vị Hoàng đế mà tranh minh ám đấu với Thái tử, cuối cùng thảm bại, kết cục thật thê thảm.

Tuy nói Khương Lệnh Uyển là người Đồng cung, nhưng Mộ quý phi vẫn có chút hảo cảm với vị tiểu công nương này. Lần trước nàng liêu minh che chở Thập Nhất hoàng tử, chuyện này tất nhiên Mộ quý phi biết. đã như thế, khó tránh khỏi sinh lòng hảo cảm. Bây giờ thấy tiểu cô nương lớn lên xinh đẹp như vậy, cảm thấy khuôn mặt kia cũng quá xinh đẹp đi. Mộ quý phi thầm nghĩ: Cũng may Khương Lục tiểu thư đã định hôn với Vinh thế tử, nếu tiến vào cung, quả thật là phiền phức.

Thập Nhất hoàng tử thân mật ôm cánh tay nẫu phi, ngẩng đầu lên, thanh âm trẻ con nói: “Mẫu phi, Hiền nhi rất thích tỷ tỷ, tỷ tỷ đối xử với Hiền nhi rất tốt.”

Mộ quý phi câu môi cười, sờ mặt Thập Nhất hoàng tử: “Mẫu phi biết. Khương Lục tiểu thư quả thật làm người ta yêu thích, mẫu phi cũng thích.”

Nghe hai mẹ con nói chuyện, Khương Lệnh Uyển có chút lúng túng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

May mà Lục Tông rất nhanh đã quay lại.

Lục Tông mặt không cảm xúc hành lễ với Mộ quý phi cùng Thập Nhất hoàng tử, sau đó nói: “Nếu nương nương không có bận rộn gì khác, thần xin cáo lui.”

Mộ quý phi biết vị Vinh thế tử tiền đồ vô lượng. Dù sao bây giờ Hoàng thượng rất coi trọng hắn, sau này sợ rằng chính là phụ tá đắc lực của Thái tử, tất nhiên không thể khinh thường. Mộ quý phi ôn hòa nở nụ cười, nói: “Vinh thế tử là người bận rộn, cứ đi đi.”

Lục Tông lại thi lễ một cái, lúc này mới mang Khương Lệnh Uyển rời đi.

Mộ quý phi nhìn đôi bích nhân rời đi, không khỏi cảm thán: “Trai tài gái sắc, thật xứng đôi.”

Trong lúc đi, hai người không nói chuyện.

Tuyệt động bị giam dưới chân, Khương Lệnh Uyển cúi đầu trầm mặc một hồi, chờ đi xa, mới giải thích: “Lúc muội mới nhìn thấy Mộ quý phi đã không kịp... Trốn không được.”

Bước chân Lục Tông dừng lại, quay đầu nhìn nàng một cái. hắn muốn nắm tay nàng, nhưng dù sao vẫn đang ở bên ngoài, không dám quá thân mật với nàng, cũng coi như thôi.

Lục Tông nói: “không sao. Muội thường ngày chú ý hơn một chút... Có thể ít tiếp xúc liền ít tiếp xúc.” Tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, những sự việc bản thủ trong cung, hắn cũng không muốn cho nàng tiếp xúc. Nếu như có thể, hắn tất nhiên muốn che chở nàng cả đời chu toàn, không cho nàng tiếp xúc với chuyện xấu xa kia. Trong cung là địa phương ăn thịt người, không dễ ý, liền bị ăn đến nỗi xương cũng không thừa, huống hồ nàng là tiểu cô nương trẻ măng?

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn “ồ” một tiếng, cũng không nói nữa.

Lục Tông đưa nàng trở về. Có điều nam nữ khác biệt, tất nhiên không ngồi chung một xe ngựa, mà cưỡi ngựa ở bên cạnh.

Bây giờ trời đông giá rét, Khương Lệnh Uyển đau lòng, thỉnh thoảng vén rèm nhìn một cái.

Son Trà mỉm cười, không nhìn được trêu ghẹo: “Lục tiểu thư của chúng ta đau lòng cô gia a.”

cô gia cái gì!

“Lầm lời!” Khương Lục Uyển đỏ mặt oán nàng một chút, nhưng trong lòng ngọt ngào như ăn mật.

Lục Tông này, chẳng mấy chốc sẽ có thêm thân phân Lục cô gia Vệ Quốc Công phủ.

Xe ngựa đi ngang bên rìa đường, Khương Lệnh Uyển nhìn có quán bán hạt dẻ ngào đường, trời đang lạnh như vậy, chủ quán hết to “Quán đường hương”, một bên cầm muỗng thiec to ra sức xào, nóng hổi, làm người xem trong lòng ấm áp.

Lục tiểu thư muốn ăn hạt dẻ rang đường, cái vẻ thèm ăn này, Kim Kết và Sơn Trà cũng không cảm thấy ngạc nhiên, vội vàng kêu xe ngựa dừng lại. Khương Lệnh Uyển nhắc váy cẩn thận xuống xe ngựa, đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lục Tông, liền chỉ về phía đối diện, nói: “Chúng ta đi mua hạt dẻ rang đường đi.” nói xong liền liếc mắt nhìn hai nha hoàn dẫn dõ: “Bên ngoài lạnh, các người ngồi bên trong chờ, ta sẽ trở lại ngay.”

Hai nha hoàn tất nhiên thức thòi, không xuống xe.

Lục Tông cười ngựa tốt, đưa Khương Lệnh Uyển đi mua hạt dẻ ngào đường.

Người bán hạt dẻ rang đường là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi, mặc một thân áo bông màu xám cũ, đỉnh đầu mang mũ bông cùng màu, cầm cái xẻng đào hạt dẻ ngào đường, hạt dẻ nóng bỏng, phủ màu đường bóng loáng, nam nhân vừa đào hạt dẻ, vừa cho thêm đường vào.

Chỉ cần đứng bên cạnh, liền có thể nghe thấy mùi đường ngào hạt dẻ thơm ngọt, khiến người ta trông mà thèm.

Hạt dẻ đào một lúc, có mắt viên nổ ra, âm vang “lách tách”.

Lục Tông nhú mày, vội vàng kéo người ra bên cạnh.

Nam nhân bán hạt dẻ cười vui vẻ, không hề khách khí nói: “Tiểu công nương tránh xa một chút, hạt dẻ nổ bắn ra ngoài sẽ làm bị thương.”

Khương Lệnh Uyển sợ chết, đương nhiên lại hơi dịch chuyển bước chân, tránh xa ra một chút.

Hạt dẻ đã làm xong, nam nhân mới lấy những viên hạt dẻ ngào đường thơm ngát ra ngoài, bỏ vào bao, mỗi hạt đều bóng loáng một màu nâu sậm, mùi hương lan tỏa, nhìn một cái nàng đã phát thèm, lập tức mua hẳn ba túi.

Nam nhân trung niên cười ha ha, đưa cho nàng ba túi hạt dẻ đầy ắp, tiểu cô nương đáng yêu như vậy, hẳn cho nàng nhiều hơn một chút.

Nàng mím môi, vội vàng nhìn Lục Tông, tươi cười với hắn. Sau đó duỗi ra hai tay, hướng lòng bàn tay về phía hắn.

Lục Tông nhìn đôi mắt long lanh của nàng, lập tức hiểu ý, vội mặt hắn liền trở nên ôn hòa, tràn đầy ý cười. Sau đó mới không nhanh không chậm, từ trong túi móc ra hầu bao, đặt trên tay nàng

“Cảm ơn Tông biểu ca.” Khương Lệnh Uyển cười vui vẻ nhận lấy hầu bao, giả vờ khách khí nói một câu.

Nàng mở hầu bao ra, cầm lấy một thỏi bạc vụn, đưa cho nam nhân trung niên đang bán hạt dẻ ngào đường, sau đó mới buộc lại, trả cho Lục Tông. Lục Tông tuy không thiếu bạc, nhưng nàng vẫn nên tiết kiệm giúp hắn. Khương Lệnh Uyển cảm thấy, đôi trước nàng ra tay quá hào phóng, xài tiền như nước, đôi này phải biết cần kiệm hơn một chút.

Chỉ là Khương Lệnh Uyển không biết, một thỏi bạc nhỏ này, đường nói ba bao hạt dẻ ngào đường, cho dù mua hết cả sạp cũng không thành vấn đề.

Phi Thúy trai ở đối diện, Chu Lâm Lang khoác một chiếc áo gấm thêu đầu rồng, búi kiêu tóc phụ nhân, từ bên trong đi ra. Chu Lâm Lang giương mắt, không cẩn thận nhìn thấy một đôi bích nhân phía trước, ánh mắt nhất thời hơi ngưng lại, thất thần nhìn.

“Lâm Lang, Lâm Lang?” Lục Lễ ở bên cạnh gọi nàng mấy tiếng.

Chu Lâm Lang hoàn hồn, lạnh nhạt nói: “không có chuyện gì.”

Lục Lễ ôn hòa nở nụ cười, đỡ thê tử lên xe ngựa, sau đó hôn nhẹ một bên má, liền nhìn thấy Lục Tông vừa mới xoay người lên ngựa, nhất thời hiểu rõ vì sao nàng thất thần.

Ánh mắt Lục Lễ trở nên âm u, im lặng không lên tiếng ngồi xuống. một đường trở về, hai vợ chồng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Editor: Kye

Beta: Twins

.

Xe ngựa đi được một lúc, Chu Lâm Lang mới nhìn sang Lục Lễ, lẳng lặng mở miệng nói: “Muội muốn đi thăm nương.”

Sắc mặt Lục Lễ lúc này không tốt, nhưng vừa nghe thấy thanh âm của thể tử, lập tức khẽ vuốt cằm, gật đầu nói được. Lục Lễ nhìn gương mặt của thể tử, nhớ tới dáng vẻ hồn vía lên mây của nàng vừa rồi, tâm trạng có chút khó chịu. Có thể lấy được nàng, là may mắn của hắn. Nhưng hắn cũng hiểu được, tâm của nàng căn bản không ở nơi hắn. Lục Lễ thoáng nhíu mày, trong lòng có chút phiền muộn, muốn phát tiết một phen.

Xe ngựa Lương vương phủ dừng lại ở một tòa nhà ngoại thành tên là “Thanh Lan viện”

Chủ nhân Thanh Lan viện là Tổng Diêu Nghi, cũng chính là An Vương phi tiền nhiệm.

Hai năm trước Tổng Diêu Nghi bị An vương hưu, trở lại Tổng gia không bao lâu, nhin không được bị người ngoài chi chi chỏ chỏ, liền lập tức chuyển tới nơi này, trải qua tháng ngày nhàn nhã. Như vậy, Chu Lâm Lang đến thăm mẫu thân cũng tiện hơn rất nhiều.

Lúc này Tổng Diêu Nghi đang ngồi trong phòng, đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn tuyết trắng phủ lên mai hồng trước sân, dăm chiêu. Nha hoàn Kim Xuyên cầm lấy một cái áo choàng thêu mây cho Tổng Diêu Nghi khoác lên, ân cần nói: “Vương phi cẩn thận lạnh.”

Vừa nghe đến xưng hô của Kim Xuyên, Tổng Diêu Nghi lạnh nhạt nói: “Ta đã không còn là Vương phi.”

Kim Xuyên lại nói: “Nô tỳ tin tưởng, Vương gia đối với Vương phi thâm tình, sớm muộn sẽ tiếp nhận Vương phi một lần nữa.”

Tổng Diêu Nghi thất thần, không lên tiếng.

thật không? Nàng sống chung với Chu Chấn đã ròng rã hai mươi năm, trong ấn tượng của nàng, bất luận nàng làm cái gì, hắn đều chiều nàng muốn gì được đó. Nàng không thích tính cách này của hắn, cảm thấy rất vô vị, hơn nữa nàng không có tình cảm với hắn, lúc bắt đầu cũng chỉ có buồn bực tồn tại. Khương Bách Nghiêu cưới mười mười Chu Chuẩn, nàng là tẩu tẩu nàng ta, áp nàng ta một đầu, cũng coi như xả giận. Nhưng những năm gần đây, tuy Chu Tô Cẩm bị nàng chọc tức, nhưng bản thân nàng cũng không bị tức giận đến hốt hoảng sao? Mỗi lần nhìn hai vợ chồng bọn họ ân ái ái ái dẫn hai đứa con đến nhà chúc tết, nàng đã nghĩ, nếu trước đây người Khương Bách Nghiêu cưới là nàng, như vậy tất cả những thứ đó đều là của nàng. Đem cả hai so sánh, nàng thấy Chu Chấn không hợp mắt.

Nhưng bây giờ thì sao?

một người nói gì nghe vậy, nhưng quyết tâm hưu nàng, từ đây chẳng quan tâm, không quay đầu liếc nàng lấy một cái.

Lúc mới bị hưu, trong lòng nàng thậm chí đánh cược, nghĩ nghĩ Chu Chấn cố gắng không nổi ba ngày, sau đó nhất định cầu nàng quay về. Khi đó nàng nhất định phải xả con giận này, nhìn xem hắn có dám lớn lối như thế nữa không.

Chỉ là, nàng đã đánh giá cao tình ý của hắn đối với mình...

Hai năm trôi qua, hắn chưa từng thăm qua nàng, càng khỏi nói muốn nàng trở về.

An Vương phi cái gì, đều không có nửa điểm quan hệ với nàng.

Lúc này, nha hoàn bên ngoài đi vào bẩm báo.

Tổng Diêu Nghi vừa nghe nữ nhi cùng con rể đến thăm, trong lòng nhất thời ấm áp, vội vàng đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Chu Lâm Lang cứ vậy mà đứng, khoác áo choàng lông, dáng ngọc yếu kiêu, đứng với Lục Lễ, quả thật là trai tài gái sắc, thật xứng đôi. Tổng Diêu Nghi rất hài lòng với con rể này, dù sao cũng là nàng nhìn hắn lớn lên, phẩm hạnh tin được, lại biết gốc biết rễ. Nhưng nhớ đến bạn thân hai mươi năm Lương vương phi, đến lúc mình bị hưu lại chế cười bỏ đi, liền giận không có chỗ phát tiết —— cũng may mà Lương vương phi sinh được nhi tử tốt như vậy.

Chu Lâm Lang và Lục Lễ nhìn thấy Tổng Diêu Nghi đi ra, vội vàng thân thiết kêu một tiếng: “Nương.”

Tổng Diêu Nghi mỉm cười gật đầu, nhìn Chu Lâm Lang và Lục Lễ, hỏi: “Hôm nay sao rảnh rồi ghé qua đây?” Cuối năm theo lý phải càng bận rộn mới đúng, hơn nữa nữ nhi mới gả đi không lâu, là con dâu, ở Lương vương năm đầu tiên tất nhiên đặc biệt có ý nghĩa.

Chu Lâm Lang thấy mẫu thân mặc một thân xiêm y trắng đơn giản, cũng với bộ dáng lộng lẫy nam châu ở An vương phủ trước kia hoàn toàn khác nhau, không khỏi nhíu mày.

Chu Lâm Lang không nói nguyên do, chỉ nói: “Đột nhiên nhớ nương, muốn đến thăm nương một lát.”

Trong lòng Tổng Diêu Nghi an ủi, cảm thấy nữ nhi này cũng không quá vô tình.

Lục Lễ thấy mẹ con hai người có lời muốn nói, liền thức thời đi ra ngoài, cho các nàng không gian trò chuyện.

Nhìn Lục Lễ đi ra ngoài, Tổng Diêu Nghi mới lôi kéo nữ nhi ngồi xuống, hỏi: “Con rể đối xử với con tốt không?” Kỳ thực vấn đề này nàng không hỏi cũng biết, đứa nhỏ Lục Lễ này, một lòng say mê nữ nhi nàng, lấy vẻ tất nhiên xem nàng như bảo bối, nào cam lòng để nàng không tốt?

Chu Lâm Lang không muốn nhắc tới Lục Lễ, chỉ nhàn nhạt nói qua loa: “Cũng tốt.”

Tổng Diệu Nghi gật đầu nói: “Nương biết con rể là đứa trẻ tốt, tất nhiên đối xử tốt với con, con gả cho hắn, nương cũng yên lòng. Chỉ là nương sợ Lương vương phi gây khó dễ cho con, tính tình nàng ta bây giờ nương mới nhìn ra. Giấu thật là thâm”

Tổng Diệu Nghi rất oán hận Lương vương phi, chỉ lo nàng ta vì mình mà gây khó dễ cho nữ nhi.

nói xong, nàng lại nhìn cái bụng nữ nhi, cười khanh khách hỏi: “Cái bụng có động tĩnh gì không?”

Lúc này hai gò má Chu Lâm Lang nóng lên, trên mặt đỏ ửng, rũm rũm nói: “Nương...”

Tổng Diệu Nghi cười cười: “Con còn muốn thẹn thùng với nương cái gì? Con thành thân với con rể đã nửa năm, cũng nên có hài tử. Con vừa mới gả đến Lương vương phủ, bây giờ người ta còn đối xử tốt với con, những khăn thiết nhất vẫn là dòng dõi. Có nhi tử, tất nhiên cũng có sức lực. Con nha, đừng thẹn thùng, sớm chuẩn bị một chút, nỗ lực nhiều hơn.

Chu Lâm Lang nghe không vô, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng mỗi lần nhớ đến chuyện làm cùng Lục Lễ, nhìn vật kia của hắn động trong thân thể mình, liền cảm thấy buồn nôn. May mà Lục Lễ cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ cần nàng nói không thoải mái, thì hắn sẽ không đụng đến nàng. Có điều nàng cũng biết, Lục Lễ là nam nhân, là nam nhân không thể không rụng trứng. Trên mặt hắn miệng lúc nào cũng nói chỉ yêu nàng, nhưng trên thực tế vẫn lén lút chạm qua mấy thông phòng kia. Có một lần nàng tình cờ nhìn thấy Lục Lễ vội vã nhìn không nổi làm động tác eo với nha hoàn kia, trong miệng thì lại gọi tên nàng... Vào buổi tối, Lục Lễ muốn chạm vào nàng, tất nhiên nàng rời xa hắn ngay cả ngón tay cũng không muốn cho hắn chạm.

không ai hiểu nữ nhi bằng mẹ, thấy dáng dấp này của nữ nhi, trong lòng Tổng Diệu Nghi cũng đoán được một hai, liền thu lại nụ cười, hỏi: “Làm sao? Con còn nhớ Lục Tông?”

Vừa nhắc tới Lục Tông, đôi mắt Chu Lâm Lang lạnh đi, nghĩ tới việc Lục Tông cùng Khương Lệnh Uyển vừa nói vừa cười, trong lòng cay đắng không ngớt. Từ nhỏ đến lớn, không có cái gì nàng không chiếm được, bất luận nàng tới chỗ nào, đều sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đứng bên cạnh nàng, chỉ có thể làm nền thôi. Nhưng dung mạo xinh đẹp của Khương Lệnh Uyển kia thì có lợi ích gì? Nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc, nhưng Lục Tông lại cứ như mất bị mù, lại thích nàng ta.

Chu Lâm Lang nói: “Con không phục.”

Sau lại phẫn uất nói: “Con không cam lòng.”

Nhìn dáng vẻ ấy của nữ nhi, bỗng nhiên Tổng Diệu Nghi nghĩ đến chính mình. Nàng cũng như thể gả đi, “không phục, không cam lòng” gả cho Chu Chấn, “không phục, không cam lòng” nhìn Khương Bách Nghiêu cùng Chu Tô Cẩm ân ái.

Tổng Diệu Nghi ngăn người, đột nhiên cảm giác nữ nhi không nên dấn vào vết xe đổ của nàng, chặn lại nói: “Lâm Lang, con đã gả cho người, đừng tiếp tục nhớ người khác. Lục Lễ là đứa trẻ tốt...”

Chu Lâm Lang giương mắt, nhìn mẫu thân mình nói: “không phải lúc trước nương cũng giống nữ nhi sao?”

Tổng Diệu Nghi nhất thời nghẹn họng không nói được lời nào.

Trong mắt Chu Lâm Lang ngấn lệ, mi mắt ẩm ướt, ủy khuất nói: “Nữ nhi không thích Lục Lễ, từ nhỏ nữ nhi đã muốn gả cho Lục Tông, nhưng một mực... Nhưng một mực Lục Tông lại không có mắt. Nương, nữ nhi không có cách nào chấp nhận Lục Lễ, hắn đụng vào con liền cảm thấy không thoải mái. Nữ nhi không muốn cùng hắn làm vợ chồng, càng không muốn sinh con cho hắn.”

“Lâm Lang!” Tổng Diệu Nghi kích động quát lớn một tiếng, gương mặt đỏ lên, sau đó tâm tình thoáng bình tĩnh lại, nói: “Đừng nói như vậy nữa.”

“không, con muốn nói.” Chu Lâm Lang giương mắt, nói: “Lục Tông yêu thích Khương Lệnh Uyển thì sao? Lúc trước không phải cha cũng một lòng say mê nương sao, nhưng đào mất hắn lại muốn cưới một lần nữa sao, nam nhân đều không phải hai ba tâm hay sao?”

“Con nói cái gì?” Tổng Diệu Nghi ngăn ra, thanh âm cao thêm mấy phần: “Cưới lần nữa? hắn muốn cưới lần nữa? hắn dám!”

Nguyên bản Chu Lâm Lang không dự định nói chuyện này cho mẫu thân. Nàng không ngốc, biết thực ra mẫu thân cũng có tình cảm với cha, bằng không hai năm qua cũng không thay đổi lớn như vậy. Nhưng hôm nay trong cơn tức giận, tất nhiên liền nói lộ mất. Chu Lâm Lang cũng không giấu nữa, nói thẳng: “Đúng, đã định rồi, năm trước đã thành thân rồi. Nương, cha hắn——”

“hắn cưới ai?” Tổng Diệu Nghi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chu Lâm Lang thấy sắc mặt mẫu thân mình không tốt, trong lòng hối hận, nói: “Là Nhị tiểu thư của Uy Viễn hầu phủ, lúc trước vì Uy Viễn hầu phu nhân chết bệnh, phải giữ đạo hiếu ba năm nên việc hôn nhân bị trì hoãn.”

Tổng Diệu Nghi vừa nghe xong, đúng là có chút ấn tượng. Nhị tiểu thư Uy Viễn hầu phủ kia dung mạo bình thường, trong vòng quý nữ ở Tân thành, nhiều nhất được coi là người ở tầm trung, lại không biết trang điểm phối xiêm y, lớn lên cũng không thông minh cho lắm.

Tổng Diệu Nghi tức giận đứng lên, nói: “Cha nguoi mất mù sao?”

Nữ tử như vậy, hấn cũng chịu cưới? Nhưng lại không muốn tìm nàng về!

Chu Lâm Lang cũng không thích Nhị tiểu thư Uy Viễn hầu phủ cho lắm, nhưng dù sao nàng cũng đã xuất giá, sau này cơ hội gặp mẹ kế rất ít, tất nhiên không có gì đáng ngại. Nhưng mà... Chu Lâm Lang thấy mẫu thân mình tức giận như vậy, liền nói: “Nương, con cũng từng hỏi cha. Cha nói... hấn muốn cưới một thê tử bình thường sống qua ngày.”

Tổng Diệu Nghi tức đến nổi cả người run lên, lẩm bẩm nói: “Chu Chấn, khá lắm Chu Chấn.”

Chu Lâm Lang khuyên nhủ: “Nương, nếu ý cha đã quyết, nương liền buông xuống đi. Ngược lại chỉ cần người chịu, lo gì không có lần gả tốt?”

Tổng Diệu Nghi vừa nghe, nhất thời sùng sốt, khó có thể tin nói: “Con nói cái gì? Con khuyên nương gả lần nữa? Lâm Lang, từ nhỏ đến lớn, nương dạy cho con cái gì, sao con lại biến thành bộ dáng này?” Lúc trước Tổng Diệu Nghi gả cho An vương, trong lòng đều nhớ đến Khương Bách Nghiêu, nhưng đến cùng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện như thế. Chỉ ít bà cũng là tiểu thư gia đình giàu có, hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ. Chỉ là tình cảm này bà không có cách nào khống chế, những cái khác vẫn hiểu đúng mực.

Chu Lâm Lang ở Lương vương phủ ngهنh ngang mà đi, được Lục Lễ sùng, Lương vương phi khá bất mãn với nàng ta, cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, Lương vương phủ sẽ bị nàng ta huyền nào chỗ gà không yên, nhưng Lục Lễ thương thê tử, khắp nơi đều bảo hộ cho Chu Lâm Lang, trước mặt Lương vương phi nói tốt các kiểu, lúc này quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới hòa hoãn một chút. Bây giờ thói hư tật xấu bị sùng bại lộ, nghe mẫu thân nói lời này, tất nhiên cảm thấy thật chói tai, cuối cùng hai mẹ con tan rã trong không vui.

Mà Tổng Diệu Nghi một lòng nhớ đến chuyện Chu Chấn cưới một lần nữa, trong lòng tức giận không ngớt, cũng hoàn toàn quên chuyện khuyên bảo nữ nhi.

Lục Lễ và Chu Lâm Lang lên xe ngựa hồi phủ, mà Lục Lễ hiếm khi trung ra khuôn mặt lạnh lùng. Chu Lâm Lang quay đầu liếc nhìn, thấy hấn để sắc mặt cho nàng xem, tất nhiên cũng không muốn nhìn nhiều.

Lúc này Lục Lễ mới thấy vẻ ghét bỏ trong mắt thê tử của mình.

Lại nói lúc này hấn vô tình ở bên ngoài nghe được hai mẹ con họ nói chuyện.

Nhất thời cảm giác mình thật đáng thương.

hấn tâm tâm niệm niệm xem thê tử nàng như châu báu, nhưng hấn trong lòng nàng lại không đáng một đồng. Hơn nữa trong đầu nàng vẫn chứa nam nhân khác, thậm chí nàng còn không muốn sinh con cho hấn. Khoe mỗi Lục Lễ cong lên, nở nụ cười bất đắc dĩ.

hấn thật khờ khạo.

.

Khương Lệnh Uyển giẫm lên ghế ngựa cẩn thận từng li từng tí xuống xe ngựa, nhìn Lục Tông cũng xuống ngựa, suy nghĩ một chút, liền hỏi: “Tông biểu ca muốn đi vào sao?”

Vinh vương phủ cùng Vệ Quốc công phủ hai nhà vốn đã qua lại thân thiết, hơn nữa nàng còn sắp thành thân với Lục Tông, cha mẹ nàng sớm đã coi hấn như người nhà. Mỗi lần Lục Tông cùng Vinh vương tới nhà, mẫu thân nàng đều sẽ căn dặn đầu bếp một phen, làm chút món Lục Tông thích ăn, dường như hấn mới là con trai ruột của nàng.

Lục Tông giờ tay, cẩn thận thắt chặt áo choàng của nàng, chậm rãi mở miệng: “không cần. Muội mau vào đi.”

Nàng sợ lạnh, bên ngoài quá lạnh, không tới một lúc đã lạnh đến mũi đỏ phùng phùng.

Nghe lời này của Lục Tông, Khương Lệnh Uyển đột nhiên sinh ra cảm giác không muốn rời, nếu không phải đang đứng trước cửa lớn, nàng thật muốn chạy qua ôm hấn một cái.

Khương Lệnh Uyển nhin xuống, lúc này mới gật đầu nói: “Vây cũng được.”

nói xong, liền lấy cái túi chứa hạt dẻ xào đường mà Kim Kết đang cầm đứng phía sau đưa cho Lục Tông.

Lục Tông cúi đầu nhìn túi giấy, biết bên trong chứa hạt dẻ xào đường, liền nói: “Để muội ăn đi.”

Khương Lệnh Uyển không lên tiếng, vẫn giờ tay ra, thật là cố chấp.

Lục Tông hết cách rồi, liền mới nhận lấy, thanh âm ôn hòa nói: “Mau mau đi vào.”

“Được.” Khương Lệnh Uyển mặt mày cong cong, lúc này mới đi vào.

Lục Tông lảng lạng nhìn bóng lưng tiểu cô nương, sau đó cúi đầu, mở túi giấy trong tay ra. Thấy hạt dẻ bên trong đã được lột vỏ, vàng rực rỡ, thịt hạt dẻ

vàng óng.

Tròn tròn no đủ, hoàn chỉnh không thiếu sót.

.

Những ngày kế tiếp trải qua cực nhanh.

Đêm 30 vừa qua, chớp mắt đã đến mừng một tháng giêng.

Sáng sớm, Khương Lệnh Uyển mơ mơ màng màng tỉnh lại, đang buồn ngủ lại phát hiện dưới cái gối thêu hoa mẫu đơn có một cái bao lì xì lớn. Nàng ngồi dậy, dựa vào cái gối đầu giường, cảm nhẹ lắc lắc. Khương Lệnh Uyển nhú mày lại, phát hiện số tiền mừng tuổi năm nay không nhỏ, dường như hơn năm trước, mà còn hơn rất nhiều.

Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên ý thức được, đây là năm cuối nàng đón năm mới ở Vệ Quốc Công phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118

Editor: Tiểu Huân

Beta: Twins

.

Kim Kết và Sơn Trà đi vào.

Hôm nay là mừng một đầu năm, hai người vui vẻ nói chuyện với Lục tiểu thư một hồi, sau đó mới hầu hạ nàng rửa mặt. Khương Lệnh Uyển ngồi xuống bàn nhỏ trước gương, để Kim Kết giúp nàng trang điểm.

Hôm nay Kim Kết chú trọng mặc một bộ xiêm y màu lam mới tinh, trên vạt áo còn thêu những bông hoa cúc nhỏ, vui vẻ cười nói: “Lục tiểu thư, hôm nay tiểu thư muốn búi tóc kiểu nào?”

Từ năm ngoái, sau khi Khương Lệnh Uyển cập kê, nàng đã không búi kiểu tóc nữ đồng.

Đổi sang kiểu tóc mới cầu kì hơn, đương nhiên mỗi ngày luôn phải đòi trang phục xinh đẹp cho phù hợp. Khương Lệnh Uyển nhìn gương mặt trắng nõn ửng hồng của mình trong gương, quả là như hoa như ngọc, không nhận được đưa tay lên sờ. Tron mềm nhẵn nhụi, cảm xúc rất tốt. Đời trước nàng cũng đủ xinh đẹp, nhưng đời này từ nhỏ nàng đã chú trọng bảo dưỡng, đương nhiên là trở mã càng thêm mỹ mạo —— trong lòng mỗi người đều yêu thích cái đẹp, tiểu cô nương gia xưa nay cũng không ai ghét bỏ bản thân quá đẹp.

Khương Lệnh Uyển nghĩ tới cái gì, cúi đầu nhìn hai tiểu bánh bao trước ngực.

một năm qua, hai tiểu bánh bao cũng đã trưởng thành, lúc này trắng trẻo mềm mại, giống như mật đào. Khương Lệnh Uyển không cảm thấy xấu hổ, nàng trước nay thích chưng diện, huống hồ, không có ai mà không hy vọng thân thể của mình khỏe mạnh cả. Cũng không phải nói đến chuyện gì hạ lưu, sao phải e lệ?

Cuối cùng Khương Lệnh Uyển chỉ để Kim Kết thắt cho nàng một kiểu Thùy Quải kế* đơn giản.

*Thùy Quải kế: <https://shinandsu96.files.wordpress.com/2012/08/2gsocx1.jpg>

Thùy quải kế là cách búi tóc mà trước tiên phải chia tóc ra hai bên, sau đó kết đuôi lại, để phần tóc giữa rũ xuống hai bên.

Khương Lệnh Uyển chú trọng dưỡng tóc, sợi tóc nàng đen nhánh mềm mại. một búi tóc như vậy, càng phù hợp với tuổi của nàng. Hôm nay là mừng một, nên trang điểm xinh đẹp chút, vì vậy Khương Lệnh Uyển mới có ý cài một cây trâm kim tước tán hoa*, đeo một chiếc hoa tai nạm hồng ngọc, vòng cổ cũng khảm thêm hồng ngọc để đồng bộ.

Sau đó, Khương Lệnh Uyển liền đi đến chỗ lão thái thái để chúc tết.

Lão thái thái nhìn tiểu tôn nữ xinh đẹp như hoa, vui vẻ cười không khép miệng, cung chiêu cho nàng một bao lì xì lớn.

Khương Lệnh Uyển nhận tiền lì xì, vui vẻ nói một câu: “Cám ơn nãi nãi.”

Lão thái thái thấy chỉ trong chớp mắt mà tôn nữ đã lớn như vậy rồi, thầm than bản thân đã già.

Tôn nữ trong quý phủ, từng người đều xuất giá, năm nay đến phiên nàng, Khương Lệnh Uyển khôngnghĩ được nắm lấy bàn tay của lão thái thái. Chớp mắt có chút chua xót, nhưng đầu năm mừng mộtkiêng kỵ những lời xấu, Khương Lệnh Uyển chỉ cười tươi dựa vào trong lòng lão thái thái, nói: “Nãi nãi không nở xa nãi nãi, Xán Xán muốn ở lại với nãi nãi lâu hơn chút, ba năm sau lại xuất giá cũng khôngmuộn.”

Tiểu cô nương gia, đúng là không biết xấu hổ. Chu thị bắt đắ dĩ nhìn nữ nhi, nhưng trên mặt lại mỉm cười.

Lão nhân thích nghe những lời sán sóc nhất, lão thái thái mấy năm nay đều đã đem chuyện tình trong hậu viện giao hết cho Chu thị, sống những tháng ngày thoải mái, đương nhiên cũng không muốn lại điquản những chuyện ngôn ngang kia. Tôn tử tôn nữ vui vẻ quây quần, sán sóc lão thái thái vui vẻ hải lòng, đây chính là quãng thời gian nàng thích nhất. Lão thái thái nâng tay xoa xoa hai má phấn nộn của tiểu tôn nữ, cảm thấy cháu gái nhỏ của nàng quá xinh đẹp, khiến người sùng sờ.

Lão thái thái cười nói: “Hải tử ngọc, nếu như vậy, cha mẹ con sẽ oán nãi nãi.”

Khương Lệnh Uyển trả lời nàng: “Cha mẹ sẽ không đâu.”

Lão thái thái cười, không nói nữa. Hôn kỳ của tôn nữ và Lục Tông đã được định vào mừng 6 tháng 3, từ năm ngoái đã bắt đầu chuẩn bị đồ cưới. Dù sao thân phận bày ở đó, tôn nữ là trưởng nữ của Vệ quốc Công phủ, đồ cưới đương nhiên phải phong phú hơn hai vị trưởng nữ của chi thứ hai. Lão thái thái từ nhỏ đã thương yêu đưa cháu gái này, đương nhiên cũng vô cùng đề bụng, lén lút chuẩn bị thêm chút. Năm mới vừa qua, Lục Tông đã hai mươi, nếu nàng lại muốn lưu tôn nữ lại hải, ba năm, như vậy là Vệ Quốc Công phủ không đúng. Lại nói tới Lục Tông, lão thái thái mười phần vừa ý vị cháu rể này, cảm thấy hẳn là một nam tử có tiền đồ, khí vũ hiên ngang, rất xứng với tôn nữ bảo bối của nàng.

đang nói đến đây, Khương Dụ và Di An quận chúa liền tiến vào chúc tết lão thái thái.

Lão thái thái cũng vui mừng cười, đưa tiền lì xì.

Hạo Nhi đã được một tuổi rưỡi, mặc một chiếc áo bông màu xanh ngọc, cổ đeo một chiếc vòng mảnh bằng vàng, bàn tay mập mạp nắm chặt lấy bao lì xì của lão thái thái, há miệng chuẩn bị cắn.

Di An quận chúa liền ngăn lại, ôn nhu dỗ: “Hạo Nhi ngoan, cái này không ăn được.”

Đôi mắt Hạo Nhi long lanh nước, to tròn đen láy nhìn mẫu thân một chút, cảm thấy oan ức, sau đó nhìn Khương Lệnh Uyển, mở bàn tay nhỏ hường về phía nàng gọi: “cô cô, ôm ôm”

Khương Lệnh Uyển trước nay rất có duyên với hải tử, lúc trước Hữu Nhi cũng thích dán nàng như vậy, sau khi Diêu thị sinh Đường nhi, Di An quận chúa sinh Hạo Nhi, hai hải tử đều thích chơi cùng nàng. Con thứ của Diêu thị là Đường Nhi, lớn hơn Hạo Nhi ba tháng, nhưng bối phận lại hơn một bậc, hai thúc cháu tuổi còn nhỏ, nhưng lại thích giành sự chú ý của Khương Lệnh Uyển. Lúc này Đường Nhi không ở đây, Hạo Nhi đương nhiên phải nghĩ cách dính sát cô cô.

Di An quận chúa nhìn nhi tử bám người của nàng, không nghĩ được cười trừu ghẹo: “Hạo Nhi thích Xán Xán, quả thực còn thân hơn mẫu thân nha.”

Con trai nàng từ khi ra đời đã mập mạp trắng tròn, hơn nữa thân thể rất tốt, không giống như nàng lo lắng chút nào. Tuy rằng trước đây Chu thị luôn động viên nàng, không muốn nàng vội vã có hải tử, nhưng Khương Dụ là con trai trưởng, việc nối dõi cũng có áp lực rất lớn. Bây giờ Di An quận chúa sinh cho Khương Dụ một nhi tử mập mạp, áp lực cũng triệt để buông xuống, không cần lo lắng vấn đề nối dõi tông đường.

Khương Lệnh Uyển ôm cháu trai lên, hôn má bé một cái.

Đôi bàn tay nhỏ của Hạo Nhi ôm lấy cô cô, toét miệng cười, khoe miệng còn chút nước miếng do gặm bao lì xì, tiền đến gần mặt của cô cô thơm một cái. Khương Lệnh Uyển không thích loại cảm giác nhom nhóp dính dính, nhưng nếu đối tượng là cháu trai nhỏ ngây thơ đáng yêu, vậy lại là chuyện khác.

Hạo Nhi cầm lì xì trong tay nhét cho Khương Lệnh Uyển.

Khương Lệnh Uyển thấy hành động của bé, lập tức tươi cười xinh đẹp, nói: “Hạo Nhi thật ngoan. Nhưng mà đây là lì xì tặng tổ mẫu cho Hạo Nhi, không thể đưa cho cô cô. Chờ lát nữa cô cô cũng cho con mộtbao lì xì lớn, có được không?” Trước đây nàng luôn là bối phận nhỏ, bây giờ có thể làm cô cô rồi. khôngchỉ thu được lì xì, còn có thể đưa lì xì.

Tiểu hải tử yêu thích những thứ có màu sắc xinh đẹp, cầm bao lì xì đương nhiên rất thích, nhưng Hạo Nhi vẫn thích cô cô nhất, mỗi lần có thứ gì tốt, đầu tiên nghĩ đến chính là cô cô.

Chu thị đứng ở một bên, thấy trong mắt tôn nhi chỉ có cô cô, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Khương Lệnh Uyển nhìn ra được, nhanh chóng ôm hạo Nhi đến bên cạnh Chu thị, cười dài nói: “Đến a, Hạo Nhi, mau để tổ mẫu ôm một cái.”

Hạo ca nhi rất nghe lời, nhanh chóng dang tay, thanh âm mềm mại gọi: “Tổ mẫu..”

Tiếng “Tổ mẫu”, vừa gọi liền khiến Chu thị vui mừng tít mắt, như là mở cờ trong bụng, nhanh chóng lấy ra bao lì xì đã được chuẩn bị kĩ đưa cho tôn nhi, thân thiết ôm lấy.

Lão thái thái nhìn cũng vui mừng. Sau đó, Khương nhị gia, Diêu thị và Đường Nhi cũng đến đây, chúc tết xong, Đường Nhi mới thân thiết quẩn lấy Khương Lệnh Uyển, Hạo Nhi ở trong lòng Chu thị thấy vậy liền bắt mẫn chu miệng, bộ dáng rất oan ức.

Khương Lệnh Uyển thật bất đắc dĩ, sau đó tay phải cầm một cái, tay trái dặt một cái, mang hai tiểu tử đưa ngoài viện chơi đùa.

Lão thái thái nhìn về phía Diêu thị, hỏi: “Bọn nhỏ Lộc Nhi đâu?”

Khương Nhị gia thấy nhi tử không ở đây, nhú lông mày, lập tức dặn dò nha hoàn: “Mau mau đi gọi nhị công tử đến đây, không chú ý chút hôm nay là ngày gì, không lớn không nhỏ.”

Diêu thị nói: “Hắn là có việc gấp nên mới trì hoãn. Dù sao A Viện cũng đang mang thai, chuyện phải xử lý cũng nhiều.”

A Viện là khuê danh của Nghiêm thị.

Đúng là như vậy. Lão thái thái cũng không tính toán, chỉ thuận miệng hỏi một chút. Bây giờ Nghiêm thị mang thai hài tử, đương nhiên mọi thứ đều phải xử lý cẩn thận. Dù là người một nhà, tới chậm chút cũng không việc gì vội vàng, tóm lại hài tử trong bụng mới là quan trọng nhất.

Mà bên này, Khương Lộc đang chuẩn bị ra khỏi Phong Hà cư của Tô Lương Thần.

Tô Lương Thần chui ra khỏi nệm chần, vươn tay ôm lấy eo của Khương Lộc, thân mật dựa vào ngực hắn. Khương Lộc cúi đầu, nhìn về mặt thuận theo của nàng, thái độ đương nhiên là khá hơn nhiều.

Lục trước Khương Lộc mang Tô Lương Thần vào cửa, nhưng cũng không chạm vào. Còn hiện tại, Nghiêm thị đang mang thai không dễ hầu hạ hắn, hắn đến chỗ của Tô Lương Thần cũng nhiều hơn chút.

Khương Lộc vươn tay xoa xeo gương mặt đỏ hồng của nàng, cúi đầu nhiệt tình hôn lấy cái miệng nhónhắn, thanh âm tấp tấp vang lên.

hắn thờ hồn hên nói: “Được rồi, ta đi đây.”

Tóc của Tô Lương Thần rối tung, càng khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm phần kiều mị, đôi tay nhỏ quẩn lấy hắn không chịu buông.

Khương Lộc không có cách nào, nghĩ đến tư vị mấy tháng nay, vẻ mặt cũng nhiều hơn mấy phần nhu tình. Tô Lương Thần nhìn giống như một tài nữ học đủ tứ thư ngũ kinh, nhưng ở trên giường làm loại chuyện kia, lại nhiệt tình hơn bất kỳ nữ tử bình thường nào. Nam nhân luôn thích nữ nhân nhiệt tình một chút, huống chi là Khương Lộc? Khương Lộc là một người phong lưu, nữ tử hắn chạm qua không phải ít, nhưng không thể không nói, chẳng có mấy ai sánh được mấy trò gian kia của Tô Lương Thần.

Khương Lộc là người thông minh. Tế một lần, hắn đương nhiên sẽ không té ngã lần thứ hai. Nàng rốt cuộc chịu buông xuống tư thái, ra sức khiến hắn vừa lòng, hắn đương nhiên nguyện ý tiếp nhận, nhưng sẽ không tiếp tục lại để nàng trong mắt. Chờ chơi chán, hắn sao còn chịu liếc mắt nhìn nàng dù chỉ một cái? Cũng không tự coi lại bản thân nàng có bao nhiêu cân lượng.

Khương Lộc vuốt ve môi bị hôn có chút sưng đỏ của Tô Lương Thần, hắn dùng ngón cái vuốt nhẹ một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Nàng yên tâm, mấy ngày nữa ta sẽ tới thăm. . . Đến lúc đó, cái miệng xinh đẹp này, nên nghĩ cách cô gắng hầu hạ ta.”

Nghĩ tới hình ảnh dâm mỹ kia, Tô Lương Thần chợt cảm thấy buồn nôn. Nhưng so với một năm qua nàng sống mờ nhạt trong Vệ Quốc Công phủ, nhưng thứ này không là gì. Tô Lương Thần thuận theo “Ấn” một tiếng, sau đó mới hơi dùng sức, cách xiêm y, cầm lấy nơi đó của Khương Lộc.

Khương Lộc hít một ngụm khí lạnh, tựa như vò mị, nhào nặn một hồi trên người nàng.

hắn đứng dậy, sửa lại chút áo choàng, ném lại một câu: "Lần tới lại trừng trị nàng!"

Lúc Khương Lộc đi ra khỏi phòng, hắn liếc mắt nhìn Đan Quế, loan môi cười với nàng.

Hai gò má Đan Quế nóng lên, hơi hạ mắt cúi đầu, quỳ gối hành lễ.

Khương Lộc lúc này mới đi ra ngoài.

Tô Lương Thần đứng dậy khỏi giường, nhớ tới hôm qua quỳ trên giường để cho Khương Lộc làm những chuyện kia, nhất thời không nhịn được nôn khan. Đan Quế lập tức đi qua, ánh mắt ân cần hỏi: “Di nương?”

Tô Lương Thần phát phát tay, gương mặt lạnh lùng, hai tay nắm chặt lại thành quyền, nói: "... Ta không có chuyện gì."

Đến mừng hai, Khương Bách Nghiêu và Chu thị mang theo nữ nhi về nhà mẹ, An Vương phủ.

Lúc trước Chu thị tuyên bố nàng tuyệt đối sẽ không bước vào An Vương phủ một bước, khi đó là bị Tống Diệu Nghi chọc cho tức giận. Mấy năm qua, An Vương cũng thỉnh thoảng đến Vệ Quốc Công phủ, vì muốn cứu vãn tình cảm huynh muội, cũng coi như dưng tâm.

Lòng người vốn làm bằng thịt, hơn nữa Chu thị cũng chỉ nói năng chua ngoa, nhưng trong lòng lại mềm, tuy vẻ mặt vẫn lạnh như băng, nhưng dù sao cũng đã không còn tức giận như trước.

Hơn nữa, Tống Diệu Nghi hiện đã bị hưu, nàng cũng không sợ nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta mà khó chịu.

Khương Lệnh Uyển thoáng nhìn mẩu thân, thăm yên lòng. Dù sao với vị cữu cữu này nàng không có thành kiến, chỉ đơn thuần không thích Tống Diệu Nghi và Chu Lâm Lang. Trước không phát sinh chuyện ở Quỳnh Hoa đài, cậu nàng đương nhiên cũng không hưu Tống Diệu Nghi. Bây giờ cậu nàng đã tái giá, cũng coi như có khởi đầu mới.

Hôm nay bọn họ cùng đến An Vương phủ, Di An quận chúa và Khương Dự đã đến phủ trưởng công chúa.

Vừa đến An Vương phủ, An Vương đã sớm chờ ở bên ngoài.

Trời lạnh như vậy, nhưng An Vương cũng không sợ rét, chỉ mặc một chiếc áo choàng màu tím đậm đứng trước cửa, bên cạnh là Chu Quý Hành ngọc thụ lâm phong. An Vương nhìn thấy xe ngựa của Vệ Quốc Công phủ đến, lập tức cho hai sai vặt đốt pháo trúc, tiếng pháo vui tai vang lên không ngừng. Khương Lệnh Uyển lại sợ nhất âm thanh lớn, vội vàng che tai lại. Chờ khi pháo cháy hết, mới cẩn thận bước xuống từng chút một.

Nhìn bộ dạng của nàng, Chu thị có chút dờ khóc dờ cười, nhưng cũng biết ca ca đang vui mừng, trên mặt nhất thời cũng nhuộm cười.

Khương Lệnh Uyển đi qua, ngoan ngoãn gọi một tiếng “Cữu cữu”.

Về mặt An Vương nhu hòa, vui mừng không kiềm được, tươi cười nhìn muội muội, sau đó mới nhìn sang Khương Lệnh Uyển, nói: “Xán Xán lại cao hơn rồi.”

Khương Lệnh Uyển nghe xong, nàng cười càng vui vẻ.

Đương nhiên rồi.

một năm qua, nàng quả thực đã cao hơn nhiều. Chỉ là, so với những cô nương cùng tuổi thì vẫn có hơi nhỏ một chút.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu Quý Hành bên cạnh An Vương, bây giờ hán đã cao hơn An Vương rất nhiều, nàng gọi hán một tiếng “Hành biểu ca”. Chu Quý Hành nghe xong, khẽ vuốt cằm, hán giờ đã trưởng thành, tính tình dường như cũng trở nên trầm ổn hơn.

Khương Lệnh Uyển biết, Chu Quý Hành cũng đã đính hôn, năm nay sẽ thành hôn, hôn kỳ hơi chậm hơn nàng và Lục Tông một chút, nhưng cũng đã định ra ngày.

An Vương đón đoàn người vào trong, An Vương phi đã chờ ở bên trong.

Đây là lần đầu tiên Khương Lệnh Uyển gặp vị An Vương phi, Lâm thị này.

Nàng cẩn thận đánh giá một chút, vị tân An Vương phi có một dung mạo thanh tú, so với Tống thị kiều diễm lóa mắt, nàng có vẻ kém xa. Vì vừa kết hôn không lâu, An Vương phi mặc một chiếc áo dài màu đỏ thêu chỉ vàng nổi bật, đầu chải song đao kế, trang phục đoan trang khéo léo, không rực rỡ lóa mắt như Tống Diệu Nghi. Có điều, nói thật thì tướng mạo vị cữu mẩu này của nàng đúng là quá bình thường, so với mỗi người đều dung mạo xuất chúng ở đây, khuôn mặt nhỏ của An Vương phi càng có vẻ như không đáng chú ý.

Nhưng khi nàng đứng bên cạnh cữu cữu, lại có cảm giác xứng đôi hài hòa. Càng khiến người ta không khỏi cảm thán.

An Vương phi lúc trước vì mẩu thân chết bệnh mà giữ đạo hiếu ba năm nên mới phải trì hoãn việc hôn nhân, nhưng so với cậu của nàng, thì quả thật An Vương phi nhỏ hơn rất nhiều. Vì còn trẻ, nên nhìn cũng thêm mấy phần thoải mái tự nhiên.

Chu thị thấy vị tân tẩu tẩu này tuy rằng dung mạo bình thường, nhưng trên người lại có một cỗ khí chất đại gia khuê tú, đoan trang tinh xảo, khi nàng nhìn ca ca, ánh mắt vô cùng ôn hòa lại ngập tràn yêu thương. Chu thị thấy ca ca bây giờ đã nghĩ thoáng, có thể tiếp nhận được một người khác, trong lòng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm. Sau đó tươi cười, nhìn An Vương phi nói: “Tẩu tẩu.”

An Vương phi nhìn Chu thị trước mặt, dung nhan vô cùng mỹ mạo, trong lòng không khỏi cảm khái, không hổ là hai huynh muội, dung mạo đều lóa mắt như vậy. Lại nhìn muội phu và cháu gái, gia đình này không khỏi khiến người ta nhìn mà ước ao, dung mạo quá chói mắt.

An Vương phi có chút câu nệ, dù sao nàng mới vừa gả tới không lâu, nhìn Chu thị và Khương Bách Nghiêu cũng chỉ có thể gọi hai câu “Muội muội”, “Muội phu”, sau đó nhìn sang Khương Lệnh Uyển, ánh mắt sáng lên, vô cùng vui vẻ nói: “Đây là Xán Xán phải không? Lớn lên thật xinh đẹp.”

Khương Lệnh Uyển đúng là có chút hảo cảm với vị cữu mẩu này, nhanh chóng ngọt ngào gọi một tiếng “Cữu mẩu”.

An Vương phi mỉm cười, đem bao lì xì đã chuẩn bị kỹ càng đưa cho cháu gái.

Qua năm, thêm tuổi mới, vui vẻ nhất chính là nhận tiền lì xì, cho dù không biết là bao nhiêu, nhưng đều là tâm ý.

Khương Lệnh Uyển đưa hai tay nhận lấy, cười nói: “Cám ơn cữu mẫu.”

An Vương nhìn hình ảnh này, trong lòng bỗng nhiên có chút chua xót.

Hơn hai mươi năm, mỗi lần muối muối về nhà mẹ đẻ, trên mặt đều là vẻ khách khí, ngay cả cháu trai và cháu gái cũng không thân cận với thê tử, không khí có chút lúng túng. Nhưng bây giờ hẳn cười tận thê tử, tuy là lần đầu gặp gỡ muối muối và cháu gái, nhưng lại ở chung rất tốt. An Vương bỗng nhiên ý thức được, kỳ thực muối muối đã nể mặt hắn mà khách khí với Tổng Diệu Nghi. An Vương không tiếp tục suy nghĩ những chuyện không vui như thế này nữa, đại gia đình, nên thân mật trò chuyện mới đúng.

Khương Lệnh Uyển không nên quá mức tiếp xúc với Chu Quý Hành, nàng chỉ cùng An Vương phi nói chuyện.

nói chuyện một lúc, nàng liền có thể cảm thấy được cữu mẫu là một người cá tính ôn hòa, hơn nữa còn rất quan tâm đến cữu cữu.

Khương Lệnh Uyển tươi cười, cảm thấy cữu cữu của nàng nếu như đối xử tốt, quý trọng cữu mẫu, cũng coi như nghênh đón mùa xuân thứ hai.

Hơn nữa, tuy rằng cữu mẫu dung mạo bình thường, nhưng đôi mắt của nàng lại cực kỳ xinh đẹp, phảng phất như biết nói vậy.

đang trò chuyện, một gã sai vặt từ bên ngoài đi vào, ghé vào tai An Vương nói mấy câu.

An Vương nghe xong, trên mặt liền thu liễm tươi cười, vẻ mặt không gọn sóng, nói: “Nghĩ cách để nàng đi đi.”

Người kia tuân lệnh, sau đó đi ra ngoài.

Khương Lệnh Uyển không nhận được đánh giá về mặt của cữu cữu, thấy tâm tình của hắn giống như bị ảnh hưởng, đương nhiên cũng có thể đoán được người tới là vị nào.

một lát sau, liền nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Mấy người bên trong nhìn không được đều đi ra ngoài.

Tổng Diệu Nghi đang đứng trước cửa.

Hôm nay, Tổng Diệu Nghi mặc một bộ áo dài màu tím nhạt theo một cảnh mộc lan, chải một búi tóc đơn giản, trang điểm thanh lệ hơn bình thường rất nhiều, nhưng gương mặt kia vẫn tinh xảo đến lóa mắt, xinh đẹp khiến người ta không dời mắt nổi.

An Vương đứng chấp tay, không nói gì.

Tổng Diệu Nghi bước lên ba bước, liền mắt nhìn An Vương phi đứng bên cạnh An Vương, thanh âm chi tiết nói: “Chu Chấn, mắt ngươi bị mù sao? Ngươi tình nguyện cưới nàng?!”

Giọng điệu này, giống như tức giận chồng chất đã lâu, nay rốt cục bạo phát.

An Vương phi lập tức đoán được người này là ai. Nàng nghe thấy lời của Tổng Diệu Nghi, gương mặt chợt trở nên lúng túng. Luận dung mạo, nàng xác thực không sánh bằng vị tiền An Vương phi trước mắt. Nàng cũng không biết An Vương thân phận cao quý, nhỡ nhả tuấn mỹ tại sao lại coi trọng nàng.

An Vương vừa nghe thấy lời này, lông mày lập tức nhíu lại.

Hôm nay là ngày đầu năm mới, hẳn thực sự không muốn gây ra chuyện không vui.

An Vương nghiêng đầu nhìn thê tử một chút, thấy vẻ mặt nàng không tốt, cũng biết nàng bị oan ức, hắn nhìn về phía Chu thị, nói: “A Cẩm, muối đưa tàu đi vào trước đi.”

Chu thị liền đưa An Vương phi vào.

Tổng Diệu Nghi thấy phu quân hết mực yêu thương nàng ngày xưa, nhưng nay lại thương tiếc nữ nhân khác, tâm trạng dường như không chịu nổi, đôi mắt đỏ hồng, chất vấn: "Tại sao? Tại sao?"

An Vương thật sâu nhìn nữ nhân trước mặt, người mà bản thân yêu nhiều năm như vậy, nhưng bây giờ, buông xuống cũng đã buông xuống, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Nàng là một cô nương tốt, nàng đồng ý gả cho ta, ta đương nhiên sẽ cố gắng quý trọng nàng ấy. Còn nàng... hai người chúng ta đã không còn quan hệ, đừng tiếp tục náo loạn nữa, tránh cho mọi người cảm thấy không thoải mái.”

Tổng Diệu Nghi nghe xong, nuốt chút nữa tức giận đến nôn ra máu, sau đó mới hít sâu một hơi, nhìn nam nhân trước mặt, duỗi đôi tay trắng nõn tinh tế, nắm chặt lấy ống tay áo của hắn: “Chu Chấn, ngươi, thật sự... thật sự không cần ta nữa?”

Lúc trước nàng vẫn tâm tâm niệm niệm Khương Bách Nghiêu, cảm thấy không chiếm được mới là tốt nhất, nhưng hôm nay, Khương Bách Nghiêu cũng ở chỗ này, nàng lại không nhìn nhiều hẳn dù chỉ một chút. Trong hai năm qua, nàng một mình ở tại Thanh Lan viện, ban đầu còn nghĩ rằng sẽ chờ Chu Chấn tới đón nàng về, nàng nhất định sẽ nhục nhã hắn, khiến hắn cầu xin nàng, sau này, nàng nghĩ, chỉ cần hắn tới đón nàng, nói vài câu nhỏ nhẹ là được, nhưng cuối cùng, nàng vẫn chờ... Viên mặt Tổng Diệu Nghi ướm lệ, mím môi nói: “Ta sai rồi... Chu Chấn, ta biết sai rồi.”

An Vương nghe thấy câu này con người trợn trừng, trong lòng khiếp sợ không nhỏ.

An Vương biết, nàng xưa này kiêu căng tự mãn, có khi nào chịu cúi thấp đầu nhận sai như vậy? Thấy nàng rơi lệ, An Vương đến cũng có chút đau lòng, nhưng bên nào nặng, bên nào nhẹ, hẳn vẫn phân biệt rõ ràng.

Hắn giật lại ống tay áo của mình, nói: “Nàng biết sai là tốt rồi.” Ngày ấy nàng ác độc hại Xán Xán, xác thực là lỗi sai quá lớn.

Tổng Diệu Nghi sững sờ, trong mắt tràn đầy chờ mong: “Vậy người...”

“Nàng đi đi.” Về mặt An Vương không hề có cảm xúc, nói: “Nàng và ta, sớm đã không còn liên quan.”

“Ta không tin!” Tổng Diệu Nghi lớn tiếng nói, về mặt có chút kích động.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, nàng cũng sẽ cầu hắn như vậy. Nhưng giờ khắc này, trong lòng hắn cũng không cảm thấy thoải mái, chỉ cảm thấy lúc trước hắn nên sớm buông tay. Hắn đối với nàng quá tốt, nhường nhịn nàng quá nhiều, mới khiến tính tình của nàng nuông chiều thành như vậy, khiến nàng sinh ra ý niệm đi hại người. Nói cho cùng, tất cả những chuyện này, hắn cũng có một phần trách nhiệm.

Dáng vẻ lần này của Tổng Diệu Nghi, nơi nào còn phong quang vô hạn như khi xưa? Càng giống như một người đàn bà chanh chua ngoài đường phố, chỉ là gương mặt rơi lệ kia, mới có vài phần thanh lệ, lệ hoa đài vũ.

Khương Lệnh Uyên ở bên trong lén lút nhìn, trong lòng thầm nghĩ: Nếu như đời trước, Lục Tông cũng bỏ nàng giống như cừu cừu, không yêu nàng, không thương nàng, nàng có thể sẽ không như Tổng Diệu Nghi hiện tại hay không? Như bây giờ vậy, trong lòng cừu cừu kỳ thật vẫn có Tổng Diệu Nghi, nhưng vẫn để ý nhất đến cảm thụ của cừu mẫu. Khương Lệnh Uyên bỗng nhiên nghĩ tới hình ảnh Lục Tông hờn nàng, cười người khác, nhất thời trái tim liền nghẹt lại, cũng có chút hiểu được tình cảnh của Tổng Diệu Nghi.

Nàng cho rằng nàng không yêu Lục Tông, cảm thấy ở đời này, nàng mới thoáng yêu hắn một chút.

...Kỳ thực là, có một số chuyện, chỉ là bản thân nàng không phát hiện ra mà thôi.

Bây giờ có Tổng Diệu Nghi làm ví dụ sống sờ sờ trước mắt, nàng liền không nhận được thậm vui mừng —— vui mừng nàng đời trước vẫn chưa làm ra chuyện gì quá đáng.

Tổng Diệu Nghi thấy An Vương đã quyết tâm, nhất thời lòng đau không chịu nổi. Nhưng dù sao náo loạn cũng khó coi, cuối cùng đành lau lệ, bước đi tập tễnh, được nha hoàn đỡ ra ngoài.

An Vương lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn Tổng Diệu Nghi từ từ đi xa, đến khi ra khỏi vương phủ, đột nhiên cảm thấy, gánh nặng trong lòng hắn, giống như, cũng bước ra từng chút một. Hắn hồ đồ nửa đời, mất đi quá nhiều thứ quý giá, bây giờ chỉ có thể cứu vãn từng chút từng chút một, hẳn tuyệt đối, sẽ không tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

một hồi khô hạn, xem như kết thúc.

Khi An Vương đi vào phủ một lần nữa, bầu không khí có chút ngột ngạt.

Hắn nghiêng đầu nhìn thê tử, thấy nàng đang ngồi cùng với muội muội, viên mắt có chút ửng hồng, nhưng vẫn là bộ dạng khéo léo ngoan ngoãn.

An Vương thấy hôm nay cũng không có người ngoài, liền dẫn thê tử vào bên trong trò chuyện.

Vào trong phòng, An Vương phi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn An Vương, hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

An Vương cảm thán, nàng đến cùng vẫn còn quá trẻ, cho dù từ nhỏ tiếp nhận giáo dưỡng tốt, nhưng cũng chỉ là một tiểu cô nương đầu hai mươi. An Vương nắm chặt đôi tay nhỏ của nàng, cảm thấy cho chút lạnh, hắn nắm lấy không buông.

Hai người kết hôn chưa được mấy ngày, An Vương phi cũng đã biết được hắn là một nam tử ôn hòa nho nhã, ngay cả đêm động phòng hoa chúc, hắn cũng đối xử với nàng cực kỳ thương tiếc. Nhưng hiện tại là ban ngày, hắn lại thân mật nắm tay nàng như vậy, khiến cho nàng có hơi kinh ngạc, sau đó không tự giác đỏ mặt, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: “Vương... vương gia?”

Về mặt An Vương thành khẩn nói: “Chuyện hôm nay, sẽ không phát sinh lần thứ hai, nàng đừng để trong lòng.”

An Vương phi ngăn người, không ngờ rằng hắn sẽ đến an ủi mình. Kỳ thực cho dù không nói ra, nhưng nàng cũng biết trước đây vương gia sủng ái vị Vương phi trước biết bao nhiêu, toàn Tân thành này, ai ai cũng đều nghe tiếng. Hôm nay gặp được tiền An Vương phi, thấy nàng tuy chỉ trang điểm đơn giản, nhưng vẫn khó nén vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy tự ti.

An Vương phi nhỏ giọng nói: “Thiếp thân biết rồi.”

An Vương lại nói: “Chuyện lúc trước đều đã qua. Sau này ta sẽ đối tốt với nàng, nàng không cần lo lắng những chuyện khác.”

Có lời này của hắn, nàng còn gì phải lo lắng đây?

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của An Vương phi sáng bừng, trong con ngươi còn mang theo ý cười, trong mắt nàng chỉ tràn đầy hình ảnh của nam tử cao lớn trước mặt. Nàng gật đầu nói: “Vâng, thiếp thân biết rồi. Thiếp thân cũng sẽ chăm sóc cho vương gia thật tốt.”

An Vương nắm tay nàng, tươi cười nói được.

Chu thị ngồi bên ngoài, thấy huynh tẩu cùng đi ra, trên mặt tẩu tẩu mang theo tươi cười, cũng sáng tỏ chuyện này đã rõ ràng. Dù sao nói rõ ràng cũng tốt, hai phu thê có thể mở lòng mới có thể chung sống lâu dài.

Bầu không khí tốt hơn lúc trước nhiều, lại thấy gã sai vặt kia vội vàng chạy vào, nhìn An Vương nói: “Vương gia, tiền An Vương phi vừa mới... vừa mới bị xe ngựa đụng phải.”

An Vương vừa nghe, sắc mặt nhất thời thay đổi, đột nhiên đứng lên hỏi: “Người đâu rồi?”

Gã sai vặt nói: “Cô gia và tiểu thư may mắn vừa đi qua, lúc này đã mang người chuyển tới Tú Bình cư, công tử cũng đã đi theo.”

Tú Bình cư là nơi ở của Chu Lâm Lang trước khi lấy chồng.

An Vương cũng không hỏi thêm lời gì, chỉ lạnh nhạt nói: “đi mời đại phu đi.” Sau đó hần nửa phần cũng không có ý định muốn qua xem.

Gã sai vặt tuân lệnh, lúc này mới vội vàng ra ngoài mời đại phu.

Ngày đầu năm mới, phát sinh chuyện này đúng là có chút không may. Nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, đúng là không còn cách nào.

An Vương phi ngồi ở một bên, lo lắng nhìn sắc mặt của An Vương, nhỏ giọng đề nghị: “Nếu không... Thiếp thân qua đó xem một chút?”

An Vương lại nói: “không cần, có Lâm Lang là được rồi.” Thê tử tính tình yên lặng, tuổi lại nhỏ, bây giờ qua đó, sợ rằng nữ nhi nhìn nàng không hợp mắt, đương trường nổi giận. hần đương nhiên không thể trơ mắt để nàng qua đó chịu oan ức.

An Vương phi lúc này mới không hé răng.

An Vương thăm cảm tạ ngày hôm nay không có khách nhân, nếu không, chuyện như vậy xảy ra, phòng chừng sẽ bị truyền lung tung ra ngoài.

Chu thị tuy không thích Tổng Diệu Nghi, nhưng hôm nay thấy nàng ta như vậy, trong lòng cũng có chút không đành.

Nàng thở dài một hơi, lúc này mới nhìn sang bên cạnh, bỗng nhiên mới thấy khuê nữ của nàng lúc này không thấy hình bóng đâu cả, nhất thời trái tim liền nhảy lên cuống họng, nhanh chóng nhìn về phía nha hoàn hỏi: “Xán Xán đâu?”

Lục Tông lúc này mới vừa từ nhà cữu cữu của hần trở về.

hần và Phùng Hoài Viễn đánh mấy ván cờ ở tướng quân phủ, dùng xong cơm trưa, lúc này mới trở về Vinh Vương phủ.

Xe ngựa đi được một quãng, Đỗ Ngôn mới đi tới nói mấy câu với hần.

Lục Tông nghe xong, sắc mặt liền chìm xuống, xoay bước đi về phía cửa sau.

Cửa sau Vinh vương phủ vẫn luôn đóng, ít có người ra vào. Bây giờ lại có một vị cô nương mặc xiêm y màu đỏ rực rỡ, lẳng lặng đứng dưới cây hòe cách đó không xa, cũng không biết nàng đã đứng đó bao lâu.

hần biết tính nàng xưa nay không hề có chút kiên trì, nhưng nhìn thấy nàng như vậy, sợ là đã đợi một buổi sáng.

Lục Tông đi vài bước tới, thấy nàng bị lạnh đến phát tím chóp mũi cũng đỏ phừng phừng, liền hỏi: “Sao lại đứng một chỗ ở đây?”

Khương Lệnh Uyển ngẩng đầu nhìn Lục Tông, nghĩ tới kết cục hôm nay của Tổng Diệu Nghi.

Nàng thấy hần nhú mày lại, biết hần nổi giận, lúc này mới mím mím môi nói: "... Muội đang chờ huynh."

Lục Tông muốn trách cứ, nhưng đến cùng hần vẫn nhịn xuống.

hần giờ cánh tay ra, mở rộng áo choàng của mình, ôm lấy nàng vào trong lòng, để cho gương mặt chịu lạnh đã nửa ngày của nàng chôn vào trong ngực hần. Lúc này Lục Tông mới hít sâu một hơi, không nhịn được mở miệng nói: “Nếu lần tới còn làm như vậy, xem ta giáo huấn muội như thế nào.”

Nghe hần nói vậy, Khương Lệnh Uyển cong cong khóe miệng, sao đó ôm chặt lấy eo hần.

Chưa có thời khắc nào, nàng lại cảm thấy bản thân may mắn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Edit: Tiểu Huân

Beta: Mira

Tuy nói nơi này không có người nào, nhưng đến cùng cũng là bên ngoài. Bị nhìn thấy, nói chung cũng không tốt.

Lục Tông khôi phục lý trí, rất nhanh liền buông người ra. Thấy nàng cúi đầu, đôi tay nhỏ cổ chấp đặt trong ngực của hắn để sưởi ấm. Lục Tông biết nàng xưa này sợ lạnh, nhưng lại cứng đầu ở bên ngoài nửa ngày, đúng là làm khó nàng.

Lục Tông yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, sau đó mới chậm rãi, hỏi: "Khó chịu?"

Tuy nói hai người bọn họ sắp sửa kết hôn, tâm tư của Lục Tông đối với nàng cũng không còn đơn thuần như khi còn bé, nhưng ở trong mắt hắn, hắn vẫn luôn coi nàng là tiểu hài tử. Hắn lớn hơn nàng sáu tuổi, tâm tư lại thành thục hơn rất nhiều, ngoại trừ giữa nam nữ ở chung, còn có thể chen lẫn chút yêu thương giữa trưởng bối với tiểu bối. Nàng bình thường hoạt bát, nhưng cũng không quá tùy tính như vậy, một mình chạy đến. Lúc này đang là tết, Tấn thành náo nhiệt, người nhiều, người xấu cũng nhiều, nàng một tiểu cô nương xinh đẹp, trang phục phú quý, nếu bị người ta bắt cóc, vậy hắn có hối hận cũng không kịp. Tuổi nàng còn nhỏ, làm chuyện xấu hắn có thể bao dung nàng, dốc lòng giáo dục nàng, nhưng có một số việc lại không giống. Đối với những chuyện như thế này, Lục Tông cảm giác bản thân phải dốc lòng dạy dỗ nàng, tránh cho sau này lại hồ đồ.

Nghe ngữ khí của Lục Tông, Khương Lệnh uyển biết hắn lại coi nàng là tiểu hài tử.

Nàng lắc đầu một cái, nói không phải, sau mới ngẩng đầu nhìn gương mặt băng sương của Lục Tông, bất mãn lắm bả một câu: "Tôi thăm huynh một chút cũng không được sao?"

Lục Tông nghe xong có chút buồn cười.

Hắn xác thực là nên hài lòng, nhưng hôm nay đã là mừng hai, đáng lẽ nàng nên đến An Vương phủ chúc tết mới đúng, hắn thấy nàng không muốn nói, cũng không hỏi nữa, chỉ nắm tay nàng, nói: "Ta đưa muội trở về."

Khương Lệnh Uyển gật đầu, "Ân" một tiếng.

Vinh Vương phủ cách An Vương phủ không xa, không lâu sau liền đến.

Vừa rồi Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy kết cục của Tổng Diệu Nhi khiến bản thân có chút xúc động, bây giờ tâm tình bình tĩnh lại, cũng cảm thấy bản thân thật quá lỗ mãng. Chờ lát nữa trở lại, cũng không biết nên giải thích với cha mẹ như thế nào. Nàng một tiểu cô nương gia, nhưng lại đơn độc đi ra ngoài tìm Lục Tông, truyền ra ngoài sẽ hỏng mất khuê danh. Hơn nữa mẫu thân nàng còn nhất định sẽ giáo huấn nàng một phen.

Khương Lệnh Uyển ngồi trong xe ngựa, vò đầu bứt tai, quả thực sâu muốn chết.

Một hồi sau trở lại An Vương phủ, Chu thị quả thực tức giận đến muốn kéo lỗ tai nữ nhi nhà nàng, nhưng đến cùng vẫn đau lòng, thấy nàng trốn phía sau Lục Tông, liền tức đến nổ phổi, nói: "Ta thấy ta nên cho con một dây trói, trói lại trong phòng mới có thể yên tâm, tránh cho con lại chạy loạn khắp nơi."

Khương Lệnh Uyển có chút oan ức chếp miệng.

Nương cũng quá nhẫn tâm, nàng không phải chó.

.

Lúc này ở Tú Bình cư, Tổng Diệu Nghi từ trên giường tỉnh lại.

Tổng Diệu Nghi mở mắt, đập vào mắt là gương mặt tinh xảo xinh đẹp của nữ nhi, nàng lại nhìn sang chung quanh, vẫn chưa thấy được người muốn gặp, nhất thời hạ mắt, trên mặt tràn đầy vẻ thất lạc.

Hắn đúng thật là nhẫn tâm, ngay cả sống chết của nàng cũng không để ý.

Chu Lâm Lang thấy mẫu thân tỉnh lại, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nghe đại phu nói mẫu thân không có gì đáng ngại, chỉ có chút thương nhẹ ngoài da, xem như may mắn. Lúc này Chu Lâm Lang vừa thấy vẻ mặt của mẫu thân nàng, liền biết trong lòng nàng đang nghĩ đến cái gì, nhịn không được khuyên nhủ: "Nương, nữ nhi đưa ngài trở về thôi."

Tổng Diệu Nghi có chút nản lòng, lại có chút không cam. Chỉ là, nàng trước nay là một người kiêu căng tự mãn, hơn ba mươi năm nay đều như vậy. Lục trước An Vương nói với nàng những lời kia, cũng đã làm mất hết tất cả cây gậy chống lưng của nàng, nàng cho dù khó chịu, không muốn đến mức nào,

cũng sẽ thành thật, không làm ra những chuyện như khóc lóc van nài.

Nghĩ đến gương mặt bình thường của Lâm thị, Tống Diệu Nghi lại muốn mắng An Vương mất mặt.

Nàng và hắn làm phu thê hai mươi năm, gương mặt quốc sắc thiên hương này hắn nhìn hai mươi năm, bây giờ lại nhìn Lâm thị, giống như một bữa ăn chay, cũng làm khó hắn có thể hạ miệng.

Tống Diệu Nghi buồn bực đứng dậy, chuẩn bị trở về.

Chu Lâm Lang thấy nẫu thân không gây sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Dù sao nếu như chuyện này nháo lớn, nàng làm nữ nhi, cũng cảm thấy khó xử. Nàng không muốn bị mất mặt.

Chu Lâm Lang và Kim Xuyên cùng đỡ Tống Diệu Nghi ra ngoài. Lục Lễ đứng bên ngoài, thấy Tống Diệu Nghi liền khiêm tốn gọi một tiếng “Nhạc mẫu”. Tống Diệu Nghi nhìn con rể ngoan ngoãn, càng nhìn càng thỏa mãn, chỉ là hôm nay tâm tình không tốt, cũng chỉ qua loa gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Lục Lễ về mặt lạnh lẽo, chậm rãi đuổi theo.

Tống Diệu Nghi một đường đi ra ngoài mới phát hiện, trong viện từng chất đầy cây sơn trà, nay lại không còn bóng dáng, dù chỉ một chậu nhỏ, tất cả đều chuyển thành hồng mai, lúc đi ngang qua tiền viện, thấy ở cây mai cách đó không xa, An Vương và Lâm thị đứng chung một chỗ. An Vương về mặt ôn hòa, gờ tay ngắt một đóa hồng mai. Lâm thị cười tươi vui vẻ, khẽ ngẩng đầu, về mặt nàng ngượng ngùng, trong mắt tràn đầy hình ảnh của nam nhân trước mặt.

Tống Diệu Nghi nhất thời liền sùng sốt.

Nàng không thể không thừa nhận, tuy rằng Lâm thị dung mạo thanh tú, nhưng vừa tươi cười, cũng khiến cho người khác khó rời mắt.

Nam nhân này, yêu nàng ròng rã hơn hai mươi năm, lúc này lại cưới một nữ nhân khác, lại càng thêm yêu thương đau sủng nàng ta.

Tống Diệu Nghi không muốn nhìn nhiều, chỉ tăng nhanh bước chân, nhân lúc nước mắt chưa kịp trào ra, liền chặt vật rời khỏi An Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

Edit: Mira, Kye

Beta: Twins

Đưa Tống Diệu Nghi về Thanh Lan viện, Lục Lễ cùng Chu Lâm Lang mới trở lại An Vương phủ.

Chu Lâm Lang tuy oán giận An Vương quá mức nhấn tâm với mẫu thân, nhưng chuyện hôm nay nháo lên, nàng làm nữ nhi, cũng thấy có chút mất mặt. Chu Lâm Lang thấy lúng túng, cũng không nói một lời về việc này.

Nghĩ tới Lâm thị...

Chu Lâm Lang thấy kẻ mẫu không lớn hơn nàng mấy tuổi, dung sắc thường thường, gần giống như nha hoàn bên người, cũng cảm thấy thật oan ức cha mình. Nhưng dù sao người cũng đã cưới vào cửa, nàng cũng không tiện nói gì, chỉ là gọi một tiếng mẫu thân đầy bất đắc dĩ.

Ở An Vương phủ dùng cơm trưa, hai vợ chồng liền trở lại Lương Vương phủ.

Trùng hợp ở trong sân gặp Lương Vương phi.

Lương Vương phi mỹ mạo đoan trang, cùng mẫu thân Tống Diệu Nghi của Chu Lâm Lang là bạn tâm giao từ nhỏ đến lớn, nhưng từ lúc Tống Diệu Nghi bị hưu, hai người liền không còn lui tới. Mấy chục năm trước, Lương Vương phi bên ngoài cùng Tống Diệu Nghi tỷ muội tình thâm, nhưng vẫn không ưa tư thái kiêu ngạo của Tống Diệu Nghi. Bây giờ thấy nàng chán nản, tâm trạng tất nhiên là khoan khoái thoải mái, nhưng đối phương lại là bà thông gia, liền cảm thấy mất mặt.

Bên người Lương Vương phi có hai tiểu cô nương tuổi trẻ mỹ mạo đang đứng —— đáng người xinh đẹp nhỏ nhắn một chút, là nữ nhi của Lương Vương phi, cũng chính là thân muội muội của Lục Lễ, Lục Xu; người bên cạnh cao gầy thướt tha, lớn hơn Lục Xu lớn hơn một hai tuổi, là ngoại sinh nữ(*) của Lương Vương phi, Cố Lan.

(*)ngoại sinh nữ: cháu gái bên nhà ngoại

Cố gia vốn là gia đình giàu có ở Lạc Châu, nhưng mấy năm gần đây nhà cửa quanh què, từ từ suy yếu. Cố Lan xuất thân từ chi thứ hai, tuổi nhỏ mất cha, sau năm ngoái mẫu thân Đào thị chết bệnh, liền sai vũ mẫu một đường đến Tấn Thành nhờ vả người cậu là Lương Vương. Ban đầu Lương Vương phi cảm thấy xúi quẩy, không thích Cố Lan. Lục Xu được Lương Vương phi yêu thích, mỗi ngày nghe nữ nhi nhắc tới vị biểu tỷ này tốt, hảo cảm dần dần tăng lên. Cho tới bây giờ, Lương Vương phi so sánh con dâu với Cố Lan, càng phát hiện Cố Lan dịu dàng hợp mắt hơn.

Người làm mẫu thân, đều hi vọng tìm được con dâu hiền lành ngoan ngoãn, Lương Vương phi cũng vậy.

Nhi tử thú quý nữ Chu Lâm Lang vang dội Tấn thành, bên ngoài không biết bao nhiêu người ước ao. Lúc mới đầu Lương Vương phi cũng cảm thấy nở mày nở mặt, nhưng khi cùng con dâu Chu Lâm Lang này ở chung, nàng lại mang một bụng tức giận, nín nhịn cực kì.

Ánh mắt Lương Vương phi không nhìn được nhìn về phía cái bụng bằng phẳng của Chu Lâm Lang, biết mấy ngày này cuộc sống gia đình mới ổn định hơn chút, vừa giận lại vừa nhủu mày, không biết đến khi nào bản thân mới được ôm tôn nhi.

Lương Vương phi biết nhi tử yêu thương con dâu, chuyện cưới vợ bé cũng không nhắc tới. Nhưng trong lòng Lương Vương phi đã sớm có dự định——muốn để nhi tử nạp Cố Lan. Bây giờ Cố Lan dựa vào Lương Vương phủ, cũng đã đến tuổi làm mai, có thể với gia thế của nàng, quả thật không thể lọt mắt con cháu quý tộc trong Tấn thành này, gả thấp quá, nói vậy lại đổ trách nhiệm lên Lương Vương phủ. Cao không được thấp không được, nếu như có thể thuyết phục nhi tử nạp Cố Lan, đó là chuyện nhất cử lưỡng tiện. Hơn nữa nàng lên lút hỏi qua Cố Lan, bộ dáng xấu hổ của Cố Lan bày ra đó, hiển nhiên là cũng có ý tứ.

Lục Lễ cùng Chu Lâm Lang hành lễ xong, Cố Lan mới yếu điệu kêu: “Biểu ca, biểu tẩu.”

Cố Lan lớn lên mày liễu mắt hạnh, thùy mị thướt tha, thanh âm ngọt ngào uyển chuyển êm tai dễ nghe. Mà nữ tử Lạc Châu giọng nói dường như có lân điệu, tuy mềm mại nhưng lại không ra vẻ chút nào, thật là thoải mái êm tai. Cố Lan chỉ nhìn Lục Lễ một chút, liền rũ mắt khéo léo dời đi chỗ khác.

Nhưng Chu Lâm Lang biết tâm tư của Cố Lan này, càng biết mưu đồ tính toán trong lòng Lương Vương phi. Nàng mới gả đến mấy tháng, liền vội vã nhét người, thật là không để nàng trong mắt! Có điều nàng biết, Lục Lễ trộm hoan lạc đều có ý giấu nàng, càng không phải nói cưới vợ bé——hắn còn không có cái gan này.

Chu Lâm Lang nhìn Cố Lan một chút, liền xoay lưng quay người trở về Khóa viện của mình.

Lương Vương phi nhìn bóng dáng con dâu, trong lòng không nhìn được hít một hơi: “Quả đúng là mẹ con, cùng một cái đức hạnh!”

Lại nhìn nhi tử ngọc thụ lâm phong nhà mình, càng cảm thấy oan ức. Con trai của nàng thú Chu Lâm Lang, nhưng đứa con dâu Chu Lâm Lang này chưa từng làm hết trách nhiệm của một thê tử.

Chu Lâm Lang không quý trọng, nàng sẽ nghĩ cách làm nó hối hận.

Con trai của nàng muốn nữ nhân nào mà không có? Trong lòng Lương Vương phi buồn bực, càng ngày càng hạ quyết tâm, nhất định phải để nhi tử nạp Cố Lan, làm giảm nhuệ khí con dâu.

Vừa tới đầu xuân, khí trời liền trở nên ấm áp dần lên.

Khương Lệnh Uyển rốt cục cũng được cởi áo bông, đổi sang những bộ xiêm y xuân sam tính xảo xinh đẹp.

Hôm nay Khương Lệnh Uyển mặc một thân xiêm y phù dung thêu hoa mẫu đơn chỉ bạc, cánh tay rộng, nhắc tới quả thực năm nay xiêm y mùa xuân Cẩm Tú phường may thật là đẹp.

Son Trà ngồi một bên, vội vàng đeo miệng nói: “Đó là bởi vì Lục tiểu thư lớn lên xinh đẹp a.”

“Chỉ biết nói ngọt.” Khương Lệnh Uyển vui vẻ cười cười, nghĩ tới nửa tháng sau nàng liền cùng Lục Tông kết hôn, tâm trạng vui mừng không nói thành lời.

Sau đó Khương Lệnh Uyển mới ra khỏi Vệ Quốc Công phủ, tiến cung thăm Tiết Tranh.

Mấy ngày nay, Khương Lệnh Uyển rất chịu khó vào cung, dù sao với tính tình Tiết Tranh, cứ như vậy dưỡng thai trong cung, nếu nàng còn không đi thăm, chắc chắn buồn muốn chết.

Tiến cung, Khương Lệnh Uyển quen nẻo đường bước đến Đông cung.

Thấy Tiết Tranh mặc một bộ áo ngoài màu vỏ quýt thêu mẫu đơn đứng trong sân, ôm cái bụng lớn, ánh chừng như một quả dưa hấu bự. Bên cạnh là hai hàng cung tỳ, ma ma chính tề. Chỉ cần Tiết Tranh hơi động, nhóm cung tỳ, ma ma liền theo bước chân của nàng di chuyển, mấy chục con mắt đồng loạt nhìn chăm chăm bụng nàng, chỉ lo có chuyện ngoài ý muốn.

Điệu bộ này, Khương Lệnh Uyển cũng thấy thấy kinh ngạc.

Tiết Tranh vốn nhũu mày, vừa thấy Khương Lệnh Uyển, lại tươi cười rạng rỡ, ôm cái bụng lớn đi tới.

Từ nhỏ đến lớn, Tiết Tranh xưa nay hung hăng thô bạo, dù là nam hài từ cùng tuổi, cũng không phải đối thủ của nàng. Bây giờ thấy nàng ôm bụng lớn, động tác chậm chạp, đúng là khiến người ta thổn thức không thôi. Khương Lệnh Uyển bước nhanh tới, đỡ lấy thân thể Tiết Tranh, vội nói: “Bụng lớn như vậy, đi chậm một chút.”

Tiết Tranh sờ cái bụng tròn vo của mình, ảo não đến nhũn mày lại.

Cả người Tiết Tranh mập lên một vòng lớn. Lúc bé Khương Lệnh Uyển cùng Tiết Vành giống như hai cái nắm tròn mập mạp, bây giờ hai người họ gầy, Tiết Tranh đúng là mập lên. Nhưng dung mạo Tiết Tranh xuất sắc, nay hơi đầy đặn chút, lại nhiều hơn mấy phần ý vị nữ nhân, hơn nữa lúc này đang mang hài tử, cả người phảng phất một tầng ánh sáng nhân nhật, càng ngày càng đẹp.

Khương Lệnh Uyển hiểu kì, tay sờ cái bụng Tiết Tranh, đột nhiên thấy bụng có động tĩnh, lúc này mới ngạc nhiên hô lên: “Tranh biểu tỷ, giật giật.”

Tiết Tranh nhũn mày, cảm thấy tên tiểu tử này quá nghịch ngợm, oán giận nói: “Cả ngày lộn xộn, sinh ra khẳng định cũng là một con khi quậy phá.”

Khương Lệnh Uyển phì cười, thầm nghĩ: Đứa nhỏ này sinh ra nhất định giống Tranh biểu tỷ nhiều hơn chút.

Bụng Tiết Tranh lớn hơn so với phụ nữ có thai bình thường rất nhiều, lúc trước ngự y chuẩn mạch, nói bên trong có hai thai nhi. Trước đây Tiết gia có tiền lệ sinh long phượng thai, nên song thai này cũng không có gì kì quái. Có điều với Hoàng gia mà nói, là một hi sự to lớn, Hoàng Hậu thực sự vui muốn hỏng rồi. Thái tử nghe xong cũng mừng rỡ như điên, càng cảm thấy mình thật có bản lĩnh, một lần sinh hai.

Hai người ở bên ngoài một lúc, Khương Lệnh Uyển liền đỡ Tiết Tranh đi vào.

Tiến vào trong điện, Tiết Tranh mới thuận miệng hỏi: “Việc hôn nhân của muội cùng Lục Tông sắp tới chưa?”

Sau khi mang thai, trí nhớ Tiết Tranh kém đi rất nhiều.

Gò má Khương Lệnh Uyển có chút nóng, cúi đầu nhìn tay Tiết Tranh, gật gật đầu: “Ừm, mừng sáu tháng sau.”

Tiết Tranh thấy nàng e thẹn mỉm cười, liền biết nàng đã sớm ngóng trông hôn kì này. Tiết Tranh chỉ có một người đệ đệ duy nhất là Tiết Vành, nên nàng xem tiểu biểu muội Khương Lệnh Uyển như muội muội ruột mà đối xử. Nhưng chỉ chớp mắt, tiểu biểu muội giống như nắm bột kia liền sắp xuất giá rồi.

Tiết Tranh suy nghĩ một chút, nói: “Đến lúc đó tỷ đi chồng đỡ cho muội.”

Khương Lệnh Uyển nhất thời dở khóc dở cười. Bụng Tiết Tranh lớn như vậy, còn muốn tham gia hôn lễ của nàng, người Hoàng Hậu kia phỏng chừng sẽ không tha cho nàng. không thể nhìn đến nàng thành thân, tuy Khương Lệnh Uyển có chút tiếc hận, nhưng đến cùng vẫn là hài tử trong bụng quan trọng hơn. Hơn nữa phụ nữ mang song thai lại càng vất vả hơn, nàng cũng không muốn biểu tỷ nàng mạo hiểm.

Khương Lệnh Uyển nói: “Tranh biểu tỷ, tỷ cẩn thận dưỡng thai là được.”

Tiết Tranh cũng là người hiểu lí lẽ, biết thai mình đã lớn, Hoàng Hậu cũng tuyệt đối không cho phép nàng xuất cung. Nàng ôm vai tiểu biểu muội, một mặt kiên định nói: “Được, có điều —— nếu sau này Lục Tông dám bắt nạt muội, muội nhất định phải nói cho tỷ.”

Tiết Tranh nàng rất bao che người nhà.

Khương Lệnh Uyển nghe xong, trong lòng ấm áp. Nàng ngẩng đầu nói: “Được.”

Có điều... Ngoại trừ trên giường, Lục Tông làm sao có lá gan bắt nạt nàng.

Tiết Tranh ít khi tiếp xúc cùng Lục Tông, nhưng cũng có thể thấy hắn là nam tử đáng giá phó thác cả đời nhất, tiểu biểu muội gả cho hắn, ắt hẳn sẽ không chịu ủy khuất gì. Chỉ là nghĩ tới đệ đệ nàng cố chấp quật cường, không chịu cưới vợ, Tiết Tranh liền cảm thấy có chút đau đầu.

Phụ nữ có thai thích ngủ, Tiết Tranh cùng Khương Lệnh Uyển hàn huyên một lúc, liền cảm thấy có chút buồn ngủ.

Khương Lệnh Uyển đỡ Tiết Tranh lên giường nghỉ ngơi, thay nàng đắp kín chăn, lúc này mới ra khỏi Đông cung.

Thời điểm đi tới Ngự Hoa Viên, Khương Lệnh Uyển bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Đông cung rất xa bên kia từng tòa từng tòa trắng lè, cung điện uy nghiêm hoa lệ, đột nhiên cảm thấy có chút không đáng thay Tiết Tranh.

Hồng gạch lục ngói, điều lan họa đồng.*

*Đại ý chỉ sự đẹp đẽ, xa hoa.

Là một cái lồng sắt vàng rực rỡ như vậy, muốn cả đời vây khốn Tiết Tranh.

Mấy ngày trước khi xuất giá, Chu thị cố ý đến phòng khuê nữ, đem sách nhỏ ép đáy hòm(*) đưa cho nữ nhi xem.

(*) à ừ sách gì thì các cô các bác các anh chị em ắt hẳn cũng biết rồi đó)))))

Lúc này Khương Lệnh Uyển vừa vặn tắm rửa xong, mặc một thân tắm y trắng thuần thêu cảnh liễu, tóc dài tới eo rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vết ửng hồng nhẹ. Mặt mày như họa, da trắng môi đỏ. Vừa thấy mẫu thân mình, nhoeo miệng cười, âm thanh mềm mại gọi: “Nương”.

Chu thị nhìn khuôn mặt này của nữ nhi, hơi thất thần, lúc này mới kéo nàng thần thần bí bí ngồi xuống.

Chỉ cần nhìn điệu bộ này, Khương Lệnh Uyển liền biết nguyên nhân hôm nay nương lại tới. Sau khi Khương Lệnh Uyển nhận bản sách nhỏ đã ó vàng trong tay nẫu thân mình, cố ý nháy nháy mắt hỏi: “Nương, đây là cái gì?” Nàng tuy rằng cái gì cũng hiểu, nhưng trước mặt mẫu thân mình, vẫn muốn làm một bộ dạng ngây thơ cái gì cũng không hiểu.

Chu thị cũng không thấy có gì ngại ngùng, dặn dò: “Nương biết, Tông biểu ca của con không cùng người bên cạnh động phòng, nghỉ đến đêm động phòng hoa chúc, có lẽ...” Chu thị dừng một chút, “nói chung, sách này con nghiêm túc cẩn thận xem xong, đỡ đêm động phòng cái gì cũng không hiểu, chịu khổ.”

Chu thị rất lo lắng. Nàng tin phẩm hạnh Lục Tông, biết hẳn là lần đầu tiên của hắn. Nam nhân không cần biết có bao nhiêu thông minh, lần đầu tiên dù sao cũng là người học nghề, có khi còn tìm không đúng địa phương, tìm đúng rồi, lòng như lửa đốt, lại không vào được, đi vào, lại đau... Nếu khuê nữ cái gì cũng không hiểu, vậy coi như gay go.

Khương Lệnh Uyển ngoan ngoãn nghe mẫu thân mình giảng, thấy mẫu thân dường như rất không yên lòng, cố ý lưu lại chỉ đạo nàng một phen. Lật vài tờ, giới thiệu cho nàng vài tư thế hơi thoải mái chút cùng chuyện cần chú ý. Khương Lệnh Uyển tuy rằng từng trải qua những điều này, nhưng hôm nay cũng là một lần nữa sống lại mười mấy năm, đã rất xa lạ.

...Quá ngượng ngùng.

Chu thị thấy nữ nhi cúi đầu, biết nàng thẹn thùng, nhân tiện nói: “Chuyện này cũng không có gì thẹn thùng, lần đầu tiên nhất định sẽ đau, có điều nhịn một chút liền qua. Con đừng dờ dình tình tiểu hài tử...”

Lục Tông sủng nữ nhi nàng như thế, nếu đối với chuyện này cũng vậy, cũng theo nữ nhi, như vậy chính là chuyện lớn. Dù sao nữ nhi nàng sợ đau nhất. Đau liền dừng lại, vậy còn làm được gì a?

Tuy Khương Lệnh Uyển được nuông chiều từ bé, nhưng cũng không phải người không biết đúng mực, nàng biết đêm động phòng hoa chúc quan trọng bao nhiêu. Nàng nhớ kiếp trước đêm động phòng hoa chúc của nàng và Lục Tông. Lục Tông là người mới học nghề, nàng lại là một thiếu nữ ngu ngốc, hai đứa ngốc hợp lại với nhau, ngốc không sót gì, phiền phiền nhiễu nhiễu thật lâu. Lúc mới đầu là Lục Tông không tìm được địa phương, gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, thở phì phò hỗn hển. Nàng thẹn thùng không dám mở mắt nhìn hắn, lại không thích tiếp xúc thân thể với người lạ, chỉ ngóng trông cho xong việc, thoải mái ngủ một giấc. Nàng xem qua sách, cho rằng vật kia chỉ cần chà xát với vị trí kia coi như viên phòng, mãi đến lúc đi vào, nàng đau đến nổi khóc lớn, suýt nữa dọa cho Lục Tông mềm nhũn. Kiếp trước đêm động phòng hoa chúc không mỹ mãn chút nào, nhưng mấy lần sau, nàng cũng chậm rãi có thể tiếp nhận tiểu Lục Tông, còn được hắn hầu hạ thật thoải mái. Dù sao trong mối quan hệ phu thê, chuyển như vậy cũng rất quan trọng.

Quá ngượng ngùng.

Khương Lệnh Uyển lấy tay sờ mặt, lại thấy mẫu thân mình đang giảng rất hăng say, liền nhân đó khép sách lại, nói: “Nữ nhi biết rồi. Sắc trời không còn sớm, nương vẫn nên về ngủ đi.”

Chu thị thấy khuôn mặt đỏ lên của nàng, không biết đã xấu hổ ra hình thù gì rồi, cũng không ép buộc nàng. Có điều lúc đi ra ngoài vẫn nghiêm túc căn dặn một câu: “Nhớ kỹ, nhất định phải xem.”

“Được rồi, con biết rồi.” Khương Lệnh Uyển cúi đầu xuống, bộ dáng e thẹn. Chờ Chu thị đi rồi, Khương Lệnh Uyển mới lưu loát tháo giày lên giường, tựa vào chiếc gối lớn thêu hoa phù dung nghiêm túc cẩn thận lật sách nhỏ.

Khương Lệnh Uyển mím môi.

Sách nhỏ này miêu tả coi như rõ ràng, nhưng kiếp trước nàng ở Vinh vương phủ còn xem nhiều cảnh hương diễm chân thực hơn, trên cái này, tất nhiên cũng không là gì. Khương Lệnh Uyển lật xem mấy lần, cảm thấy vô vị, liền đặt sách dưới cái gối. Sau đó uống một bát canh giải nhiệt rồi đi ngủ.

Nàng đếm đếm ngón tay.

Còn bảy ngày.

Khương Lệnh Uyển nhắm mắt ngủ, đợi đến canh hai, mới mơ mơ màng màng nghe được tiếng gõ song cửa sổ. Khương Lệnh Uyển giật mình một cái, nhìn thân ảnh cao lớn ngoài cửa sổ, nhất thời đã biết là người phương nào. Nàng cong môi cười, luật lệ Đại Chu trước ngày thành thân sáu ngày nam nữ song phương không được gặp mặt nhau, nên đêm nay Lục Tông tìm nàng cũng không ngoài ý muốn.

Nàng để chân trần chạy tới.

Mở cửa sổ, quả nhiên thấy Lục Tông đứng thẳng tắp đằng kia. Cao to tuấn lãng, đáng dấp quân tử nhenhàng, làm gì giống người nửa đêm thâu hương thiết ngọc hái hoa tặc?

Lục Tông thấy nàng không ngạc nhiên, cũng không nói gì, tất nhiên quen cửa quen nẻo nhảy vào.

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, hỏi: “Sao Tông biểu ca lại đến đây?”

Lục Tông thấy nàng còn buồn ngủ, hỏi: “Đánh thức muội?”

Khương Lệnh Uyển “vâng” một tiếng, sau đó thấy hắn cực kỳ tự nhiên nắm tay nàng. Từ sau Tết năm nay, số lần hai người gặp mặt càng ngày càng ít, mà nàng cũng bị trói buộc phải học tập, mỗi tháng cần làm việc thuê thùa, bận tới mảy tới mảy. Nàng hơi nhớ hắn, lúc này lần thân mật vùi vào lòng Lục Tông, nói: “Chúng ta sắp thành thân... Muội hơi lo lắng.”

Hôm nay Lục Tông đến, chính là cố ý muốn gặp nàng, nói chuyện với nàng, hiện nay nghe nàng nói như vậy, liền bật nói: “Lo lắng cái gì?” Hắn cũng không ăn nàng.

Khương Lệnh Uyển thường thức ống tay áo Lục Tông, chiều cao chênh lệch, làm nàng cũng thể chỉ tựa vào ngực hắn. Nàng nói: “Lúc ở Quốc Công phủ, có cha mẹ che chở, chờ gả đi, muội lo lắng —— ”

“...Có huynh che chở muội.” Lục Tông nói rất nhanh. Hắn là một đại nam nhân thẳng thắn cương nghị, giờ khắc này lại nhu tình hiếm thấy, biết nàng là tiểu cô nương, nửa đời sau đều phó thác cho mình, khó tránh khỏi thấp thỏm. Hắn động viên nói: “Từ nhỏ đến lớn, lúc nào huynh để muội bị oan ức sao? Xán Xán, an tâm chờ gả.”

Mặc dù biết hắn sẽ đối tốt với mình, nhưng Khương Lệnh Uyển nghe xong, vẫn cảm thấy rất thoải mái. Nàng cười khanh khách ngẩng đầu nói: “Hôm nay huynh đến là vì muốn nói lời này với muội sao?”

Lục Tông gật đầu ừ một tiếng, lúc này mới giơ tay xoa đầu nàng, ôn nhu nói: “Chớ suy nghĩ lung tung.”

Khương Lệnh Uyển cười hi hi gật đầu, đầu nhỏ vùi vào ngực hắn sượt sượt, sau đó nàng cảm nhận được thân thể Lục Tông căng lên, lúc này mới vội vàng đẩy hắn ra, giục hắn đi mau.

.... Nàng đã buông thả cho hắn hai lần, cũng không muốn hò hẹn lần thứ ba.

Dù sao, đợi thêm bảy ngày nữa là được.

Hôm nay Lục Tông cũng không tồn tại tâm tư thấu hương thiết ngọc, chỉ đơn thuần muốn động viên nàng, làm nàng thanh thản yên ổn gả cho hắn. Có điều mấy tháng này cơ hội gặp nàng càng ngày càng ít, cái ý nghĩ đẹp đẽ trong lòng càng càng mãnh liệt, giấc mộng kia lại ngày càng rõ ràng. Hắn cũng không bắt nạt nàng, chỉ cúi người hôn lên trán nàng một cái, lúc này mới dặn dò: “Khóa cửa cẩn thận chút.”

Khương Lệnh Uyển gật đầu qua loa, thấy hắn đi ra ngoài, mới khóa kỹ cửa sổ lại.

Nhưng sau đó, Khương Lệnh Uyển lại không ngủ được.

Nàng lấy sách dưới đáy gối ra xem vài lần, sau đó ôm vào trong ngực, nằm ở trên giường mà khước miệng cong cong.

Kiếp trước nàng và Lục Tông đều không có kinh nghiệm, đêm tân hôn hai người đều rất bối rối. Mà lúc này, nàng muốn ra về cái gì cũng không hiểu nhìn Lục Tông quần bách, hay là... chỉ cho hắn đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Edit: Kye

Beta: Mira

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, rất nhanh đã đến ngày mừng 6 tháng 3.

Ngày hôm đó vừa qua giờ nào, Kim Kết cùng Sơn Trà liền đi vào phòng đánh thức tiểu thư nhà mình rời giường.

Khương Lệnh Uyển còn ngủ mơ màng màng.

Xưa nay nàng là người không tim không phổi, thường ngày dính giường liền ngủ, hôm qua khó có khi trần trọc khó ngủ, cuối cùng cũng không biết làm sao mà ngủ được. Nhưng dường như vừa mới ngủ được thì lại phải dậy. Khương Lệnh Uyển ảo não không thôi, nhưng cũng biết hôm nay là ngày đại hi của nàng, không thể làm xằng bậy.

Chu thị, Diêu thị, Di An Quận Chúa đều đã đến cả rồi, tất cả đều rất vui mừng, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Ở giữa gian phòng là một lão phụ nhân mặc một thân áo bào đỏ thêu ám văn hình mẫu đơn bằng sợi chỉ vàng, khuôn mặt hòa ái vui mừng là lão thái thái Từ Quốc Công phủ. Nữ tử Đại Chu xuất giá, xưa nay đều có tập tục để một lão nhân gia cả đời hạnh phúc mỹ mãn chải đầu nói cát tường. Từ Quốc công Mạnh lão thái thái là người có phúc, là thanh mai trúc mã biểu huynh muội với Từ Quốc công, sau khi kết hôn sinh con, hai người một đời tổng cộng có năm nam ba nữ tám hài tử, bây giờ con cháu đầy cả sảnh đường, hầu hạ dưới gối.

Mặt sinh từ tâm, Mạnh lão thái thái là người thân thiện, bà cười khanh khách nhìn Khương Lệnh Uyển mới tắm rửa xong, con người sáng ngời, tán dương nói: “Lớn lên thật xinh đẹp, tân lang quân quả thật có phúc lớn.”

Mạnh lão thái thái cũng từng nhìn thấy tiểu cô nương này vài lần, chỉ thấy nàng từ nhỏ đã rất tốt, nhất là đôi mắt to linh khí bức người, đứng bên trong một đám tiểu cô nương, dường như cũng sẽ tỏa ra ánh sáng, hơn nữa cô nương này còn rất dẻo miệng, yêu cười, làm người ta vừa nhìn đã yêu.

Thường ngày mặt Khương Lệnh Uyển rất dày, hôm nay là ngày xuất giá, dường như cũng phá lệ biết thẹn thùng.

Nàng ngoan ngoãn ngồi im.

Mạnh lão thái thái lúc này mới cầm lược chải đầu cho nàng.

“Nhất sơ sơ đến vĩ, nhị sơ sơ đến bạc đầu tề mi, tam sơ sơ đến con cháu đầy nhà, tứ sơ sơ đến tứ ngân đản tận tiêu tề...”(*)

(*) Đây là tập tục ngày cưới của Trung Quốc, lễ chải tóc, chữ sơ ở đây là chải, thường chải mười lần và có mười câu nói chúc phúc khác nhau, bốn câu trên có ý nghĩa là một chải đến đuôi (tình duyên không đứt đoạn), hai chải đến bạc đầu vẫn còn tình thâm nghĩa trọng, ba chải con cháu đầy nhà, bốn chải may mắn đầy nhà (câu thứ tư này tui không chắc cho lắm, gg nó ra thế...)

Chải xong mười chải, liền bắt đầu trang điểm.

Đem mái tóc dài búi thành tóc phụ nhân, cài thêm một nhánh trâm phượng vàng nạm hạt châu.

Chu thị lặng lẽ đứng một bên, nhìn nữ nhi ngồi trước gương, nhất thời viên mắt đỏ lên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, vội vàng giúp đỡ trang điểm.

Khương Lệnh Uyển nghiêng đầu, hướng về Chu thị gọi một tiếng: “Nương...”

Chu thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi còn hiện vẻ non nớt, mặt mày đều là vẻ tiểu cô nương gia ngây thơ, trong lòng lại càng không muốn. Nếu không phải tuổi Lục Tông không chờ nổi, nàng nhất định sẽ giữ nữ nhi lại thêm một năm.

Chu thị nói: “Ngoan ngoãn ngồi yên, đừng lộn xộn.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới chịu ngồi yên.

Nàng nhìn gương mặt trắng nõn của mình trong gương, tóc đen được búi rườm rà, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng được thoa một tầng phấn dày, sau đó là màu son tươi mới. Tuy thường ngày nàng rất chú tâm đến dáng vẻ của mình, nhất định phải trang điểm tinh xảo xinh đẹp không chút tí vết mới dám ra ngoài, nhưng tuổi nàng còn nhỏ, chỉ cần trang điểm nhạt qua là xong, bây giờ khuôn mặt trang điểm tinh xảo như vậy vẫn là lần đầu tiên. Trang điểm qua một tầng, nhìn nàng dường như trầm ổn hơn trước. Mà búi lên mái tóc phụ nhân, cả người nàng đều giống như thoát thai hoán cốt.

Khương Lệnh Uyển có chút thất thần.

... Ngay cả bản thân nàng đều không nhận ra chính mình.

Cuối cùng đến lúc mang lên thứ rườm rà nhất, mũ phượng tinh xảo, Khương Lệnh Uyển mới tỉnh táo lại.

Khương Lệnh Uyển nhíu mày.

Quá nặng.

trên đầu nàng giống như đang đội một quả dưa hấu to.

Khương Lệnh Uyển cảm giác như cổ mình bị bẻ đi, nhưng hôm nay nàng thành thân sợ rằng phải đeo vài canh giờ. Nhớ đến cái này, Khương Lệnh Uyển nghĩ mà sợ. Kiếp trước nàng nhớ cái này rất rõ ràng, sau khi lấy mũ phượng xuống, nàng liền cảm thấy hô hấp mình thuận hơn nhiều. Hồi đó nàng bị đau bị Lục Tông nhận ra, về mặt hân nhu hòa, còn gờ tay xoa cổ chăm sóc cho nàng. Có điều nàng không thích bị người khác chạm vào, luôn cảm thấy mình và Lục Tông chỉ là người xa lạ, nên tránh xa hắn. Nhưng Lục Tông cũng không nói gì, chỉ lúng túng thu tay về, nhìn nàng cười.

Đêm nay nhất định phải để Lục Tông xoa xoa.

Mũ phượng trên đầu này được Vinh Vương phủ đưa tới cách đây không lâu. Được làm từ hơn mười vị thợ giỏi tay nghề ở Trần Bảo Hiên nổi tiếng Tấn thành, chế tạo suốt hai năm. Mỗi viên trân châu đính trên mũ đều cực kì mượt mà, ánh sáng bắt mắt, thợ làm khéo tay khỏi nói, tinh tế khiến người nhìn phải tặc lưỡi. Xiêm y xuất phát từ Cẩm Tú Phường tốt nhất Tấn thành, mà đồ trang sức tốt nhất xuất phát từ Trần Bảo Hiên, nhưng Trần Bảo Hiên chưa từng làm ra mũ phượng bao giờ. Có điều trước đây đúng là có người nguyện ý dùng nhiều tiền để Trần Bảo Hiên làm mũ phượng, nhưng có người nói đằng sau Trần Bảo Hiên là hoàng thất, cho dù quan to hiển quý lợi hại đến đâu, đều đối xử bình đẳng, không quan tâm núi vàng núi bạc,

đều không làm. Lúc này quả là một đặc cách.

Khương Lệnh Uyển hiểu kỳ, không biết lúc nào Lục Tông lại có bản lĩnh như vậy.

Nhưng cả đời cô nương chỉ xuất giá được một lần, đương nhiên phải bề ngoài chói mắt, mũ phượng hoa lệ, cũng coi như thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Trang điểm chải chuốt xong, Khương Lệnh Uyển mới nhìn mẫu thân nhà mình, thấy viền mắt nàng hồng hồng, dường như không kìm nén được. Trong lòng Khương Lệnh Uyển cũng đau xót, tuy rằng nàng muốn gả cho Lục Tông, nhưng hôm nay nàng xuất giá, lại không nở. Chóp mũi nàng chua xót, thanh âm mềm mại nói: "... Nương."

Chu thị nhìn nữ nhi, rung rung cười nói: "Được rồi, còn chưa tới lúc, chờ một lát hẵng khóc."

Dựa theo tập tục của Đại Chu, chờ đến lúc tân nương từ đi ra ngoài mới khóc gả.

Khương Lệnh Uyển gạt đầu, nhưng đến cùng vẫn không nở bỏ, tay nàng kéo ống tay áo mẫu thân, yếu ớt nói: "Nương, nữ nhi luyến tiếc người."

Chu thị vừa nghe, suýt chút nữa rơi lệ.

Khương Lệnh Uyển nhìn về phía Diêu thị và Di An Quận Chúa, cũng nói: "Cũng luyến tiếc Nhị thẩm thẩm cùng tẩu tẩu... Luyến tiếc cha cùng ca ca, luyến tiếc bà nội, còn có Hạo nhi Hữu nhi Đường nhi..."

"Hài tử ngọc." Chu thị nói một câu, nhìn khuôn mặt nhỏ bé như hoa như ngọc của nữ nhi, tiếp tục nói: "Thành thân, không được có tính trẻ con như vậy. Con nha, phải nhớ kỹ nhưng lời lúc trước nương căn dặn, mọi việc đừng hành động tùy tính, trước khi làm phải suy nghĩ."

Chu thị vui mừng vì hậu viện Vinh Vương phủ cũng không phức tạp như những gia đình giàu có bình thường khác, hơn nữa không cần lo lắng vấn đề mẹ chồng và em chồng, đứa nhỏ Lục Tông này cũng làm nàng yên tâm, nữ nhi gả đi, hẳn là không có vấn đề gì. Có thể mừng tượng ra cảnh ngày sau, những tháng ngày mà hai đứa nhỏ trải qua sau này, tóm lại vẫn có thể có chút ngập ghềnh trắc trở. Lục Tông có thể bao dung nữ nhi một lần hai lần, nhưng thời gian dài, có một số việc cũng không thể cho phép. Chu thị chỉ hy vọng Lục Tông đối xử với nữ nhi trước sau như một, còn về phần tiền đồ nàng một chút cũng không thêm đề ý.

Khương Lệnh Uyển nghe Chu thị căn dặn, đến giờ, liền đứng dậy đi đến tiền thính.

Khương Lệnh Uyển một thân mũ phượng khăn quàng vai, hành động tất nhiên chậm đi không ít, kính trà dập đầu cho lão thái thái cùng cha mẹ, mới căn môi rơi lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nước mắt như mưa.

Khương Dự đứng ở một bên, một đại nam nhân, nhìn chính muội muội ruột của mình mặc giá y màu đỏ tươi gả đi, cũng không nhịn được đỏ mắt. Nhưng nếu hẳn khóc lên, thì quả thật là một trò cười.

Bà vai Khương Lệnh Uyển run lên, khóc một hồi lâu. Hạo nhi Đường nhi bước từng bước gần chạy về phía nàng, hai đứa chia ra, một đứa ôm cánh tay trái, một đứa ôm cánh tay phải. Hai tiểu tử cũng nước mắt rung rung, rất là không muốn. Tuy hai tiểu tử còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất thông minh, dường như cũng ý thức lần này nàng rời đi, chính là đi theo người khác. Đường nhi ngày thường hoạt bát hơn chút, nhưng bây giờ cũng quệt miệng, khuôn mặt mập tròn tròn, bộ dáng oan ức muốn khóc. Khương Lệnh Uyển đến gần, hôn lên mặt Đường nhi một cái, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Hạo nhi, sau đó nghiêng đầu nhìn Hữu nhi đã trở thành một tiểu thiếu niên đứng bên cạnh, ăn mặc một thân xiêm y màu xanh ngọc, đôi mắt quật cường rung rung.

Xưa nay Hữu nhi thân cận với nàng nhất, là nàng nhìn hẳn từ nhỏ lớn lên. Khi còn bé Hữu nhi ngây thơ đáng yêu, nhưng bây giờ lớn lên dần dần hiểu chuyện, tính tình cũng trầm ổn hơn trước. Hơn nữa hai năm qua lại thêm hai đứa nhóc Đường nhi và Hạo nhi, hẳn thân là huynh trưởng cùng thúc thúc, tất nhiên không thể làm nũng. Nhưng mỗi lần nhìn Đường nhi và Hạo nhi vây quanh đường tỷ, hẳn chỉ có thể đứng ở một bên ước ao. Trước đây hẳn cùng đường tỷ cùng như vậy.

Khương Lệnh Uyển gọi Khương Hữu một tiếng.

Lúc này Khương Hữu mới đi đến, đôi mắt rung tung, gọi: "Lục tỷ tỷ."

Khương Lệnh Uyển sờ đầu Khương Hữu, nói: "Lục tỷ tỷ lập gia đình, sau này Hữu nhi phải chăm sóc Đường nhi và Hạo nhi thật tốt."

Khương Hữu gạt đầu đồng ý. Nhưng đáng về đây, dường như lại muốn khóc lên.

Đỗ xong ba hài tử, Khương Lệnh Uyển lại nhìn lão thái thái cùng cha mẹ một lần nữa, khóc nỉ non một phen, liền trở về phòng trang điểm lại một lần nữa, đội lên khăn voan đỏ. Nhất thời trước mắt liền một mảnh đỏ tươi.

Đội ngũ đón dâu của Vinh Vương phủ đã sớm chờ trước cửa.

Chờ giây khó dễ cho Lục Tông xong, Khương Dự mới bằng lòng cõng muội muội của mình lên kiệu hoa.

trên đầu Khương Lệnh Uyển bị khăn đỏ phủ kín, tất nhiên không nhìn thấy cái gì, nhưng lại có thể nghe được tiếng chiêng trống huyền ảo bên ngoài, pháo nổ vang dội. Thanh âm náo nhiệt này, thường ngày chỉ cảm thấy ồn ào vô cùng, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy vô cùng vui mừng và kích động.

Khương Lệnh Uyển cầm một khối ngọc như ý trong tay, yên lặng ngồi lên kiệu hoa.

Khương Dự nhìn mảnh kiêu hoa được thả xuống, sau đó ngẩng nhìn Lục Tông đang ngồi trên đại mã.

Lục Tông vốn sinh ra đã tuấn mỹ vô cùng, bây giờ mặc một thân hi phục, càng không thể không nói đến phong thái vô song. Từ nhỏ Lục Tông đã thành thực hơn nam tử cùng tuổi rất nhiều, xưa nay không lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, nhưng bây giờ gương mặt tuấn tú nhiễm ý cười, con ngươi rực sáng, đuôi lông mày đều nhiễm không khí vui mừng. Quen biết mười mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy dáng dấp Lục Tông vui mừng như vậy.

Khương Dự nghĩ: Giao muội muội bảo bối cho Lục Tông, hắn cũng yên lòng.

Chu thị nhìn kiêu hoa nữ nhi ngồi được nhắc lên, nhất thời khóe sườn cười. Hôm nay tình huống đặc thù, Khương Bách Nghiêu tự nhiên cũng không kiêng dè, chỉ ôm thê tử động viên một phen, nhưng khóe mắt của hắn cũng hơi ẩm ướt.

Cách đó không xa, Chu Quý Hành một thân xiêm y lụa xanh ngọc hoa tím, đứng lẳng lẳng một chỗ, nhìn nàng lên kiêu hoa, ánh mắt từ đầu đến cuối đều không dời đi. Chờ người đi rồi, Chu Quý Hành mới quay đầu, thấy viên mặt Tiết Vinh ứng hồng, hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm, dường như cố nén ý nghĩ tiến lên cướp tân nương.

Chu Quý Hành không khỏi cười cợt.

.

Đội ngũ náo nhiệt đón đầu đi rờn rã một vòng Tân thành, lúc này mới đến Vinh Vương phủ. Phò trương lớn như vậy, Vinh Vương phủ xưa nay điệu thấp quả thật vô cùng bạo tay. Nhưng đến cùng vẫn là Thế tử thành thân, cưới được trưởng nữ Vệ Quốc Công phủ, xa hoa một phen cũng đáng.

Sau khi bái đường, Khương Lệnh Uyển được đưa đến tân phòng trong Long Ngọc viện.

Bên ngoài một trận ồn ào, lúc này Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, thêm nữa mũ phượng này quá nặng, tất nhiên nàng mong sớm lấy xuống một chút. Nhưng khoản voan tân nương tử thì phải do tân lang tự tay nâng lên, vì đó chính là điều may mắn.

Khương Lệnh Uyển ngồi ngây người, ngóng trông, nghe các phu nhân trong phòng trò chuyện. Đội một lúc, mới nghe thanh âm hoan hỉ của các nàng: “Nhanh, tân lang quân vào.”

Hồ hập Khương Lệnh Uyển ngưng lại, bỗng nhiên có chút sốt sáng, hai tay đặt trên đầu gối nắm nắm lại.

Nhưng sau đó nàng lại nghĩ: Lục Tông cũng không phải cợt, nàng căng thẳng cái gì?

Chờ lúc khăn voan bị xóc lên, Khương Lệnh Uyển mới không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn thấy Lục Tông sát mặt trong gang tấc, Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy trái tim nhỏ của mình đang “ầm ầm” nhảy loạn, dường như bên trong có một con thỏ nhỏ, lúc này đang nghịch ngợm nhảy nhót.

Nàng bỗng cảm thấy bị Lục Tông làm cho kinh ngạc.

Khương Lệnh Uyển xem người xem mặt, kiếp trước đã rất thỏa mãn Lục Tông, có điều lớn lên đẹp đến cỡ nào đi nữa, nhìn lâu thì cũng như nhau cả. Nhưng hôm nay không giống nhau. Thường ngày Lục Tông hay mặc cẩm bào màu xanh ngọc hoặc tím sẫm, hôm nay một thân hi phục đỏ, làm cả người hắn toát lên sự vui mừng, thêm nữa trên mặt hắn hiện lên ý cười nhợt nhạt, một đôi mắt đẹp đến kinh người, so sánh với dáng dấp lạnh lùng ít nói thường ngày tuyệt đối không giống nhau.

Nàng cũng nhìn thấy trong mắt hắn thoáng qua vẻ kinh diễm, tất nhiên rất ngấm đắc ý.

Có điều nàng vẫn biết hôm nay khuôn mặt nàng trang điểm kỹ càng, vẫn đẹp hơn thường ngày một chút. Trong lòng nàng không rõ, cũng không biết cảm giác kinh diễm này của Lục Tông từ đâu mà có? Nhưng chẳng lẽ thường ngày nàng còn không đủ xinh đẹp sao? Mỗi lần gặp hắn, nàng đều có trang điểm qua.

Lục Tông thoáng cúi đầu, nhìn người ngoan ngoãn ngồi trên giường, một thân giá y màu đỏ, nhất thời cũng quên mất cây vén khăn hi trong tay.

Nàng vốn đã xinh đẹp, bây giờ một thân mũ phượng khăn quàng vai, dường như muốn áp chế nàng sụp đổ, càng có cảm giác giống như một hải tử. Nhưng lúc này nhìn khuôn mặt nhỏ long lanh tinh xảo của nàng, Lục Tông cảm thấy, kiếp này hắn sống không quá nhanh —— nàng đã là thê tử của hắn.

Kiếp này, hắn không muốn gì đặc biệt, nhưng chỉ một mực với nàng, rất kì diệu, tham vọng rất sâu.

Bây giờ, đã cưới được nàng.

Trong tân phòng một đám quý phụ cùng nha hoàn, vốn đã kinh diễm với tướng mạo tuấn mỹ của Vinh Thế tử, bây giờ nhìn thấy Khương Lục tiểu thư, cũng chính là Thế tử phu nhân, lại càng đẹp đến chói mắt, nhìn một chút, ánh mắt dường như muốn dính lên, không muốn rời đi.

Chà chà, nhìn cặp vợ chồng này, đẹp đến không biết nói sao, nếu sau này sinh con, vậy hải tử kia phải đẹp cỡ nào a?

“Nhìn xem, tân nương tử thật xinh đẹp, Vinh Thế tử của chúng ta cũng nhìn đến choáng váng.” một đám người bắt đầu reu ghẹo.

Sau kinh điểm, Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông cười khanh khách, cảm thấy hắn có chút ngốc. Thường ngày nhìn hắn nội liễm trầm ổn, vào lúc này lại hiem có mấy phần ngây thơ, giống như một tên thô lỗ.

Hôm nay ngày vui, bị chọc ghẹo, Lục Tông cũng không thể ngừng cười, khoe miệng cong cong, lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, dù không nói lời nào, đều cảm thấy ngọt ngào.

Khương Lệnh Uyển rũ mắt, hai tay quần quít trên đầu gối, đã bị hắn nhìn đến ngại ngùng.

Lục Tông hát áo ngồi xuống. Mấy nha hoàn đứng bên cạnh, tay nâng khay, trong khay chứa một ít táo đỏ, đậu phộng—— dùng để rải giường.

Rải giường xong, hai người liền uống rượu giao bôi.

Khương Lệnh Uyển không biết uống rượu, hơn nữa cái bụng trống trơn, liền như thế uống một chén vào bụng, hai gò má bắt đầu nóng lên, may mắn phấn trên mặt đủ dày, son đủ đậm, căn bản không nhìn thấy mặt đỏ.

Uống xong rượu giao bôi, một nha hoàn váy xanh mới bưng một khay sủi cáo lên.

Khương Lệnh Uyển giờ tay, cổ tay tinh tế như ngọc đeo một chiếc vòng vàng khảm hạt ngọc thạch lựu, càng làm nổi bật lên cổ tay trắng nõn của nàng. Nàng cầm đôi đũa gấp một miếng sủi cáo, thoáng cúi đầu cắn một cái.

Khương Lệnh Uyển đói bụng cực kỳ, nhưng sủi cáo này là sinh, mùi vị cũng không ngon lắm.

Nhìn Khương Lệnh Uyển cắn sủi cáo, hi nương lúc này mới cười tủm tỉm hỏi: “Sủi cáo sinh không sinh?”

một bên các phu nhân thế gia ồn ào, thật náo nhiệt.

Khương Lệnh Uyển nhìn Lục Tông bên cạnh, cảm thấy có chút ngại ngùng, đáp: “Sinh.”

Đương nhiên sinh.

Kiếp này, nàng phải sinh cho hắn thật nhiều hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

Edit: Kye

Beta: Mira

Sau khi náo động phòng xong, các quý phụ thế gia liền thức thời rời khỏi tân phòng.

Khỏe môi Lục Tông cong cong, một đôi mắt lẳng lẳng nhìn người bên cạnh mặc giá y đỏ thẫm... Thê tử, tất nhiên đôi mắt cũng không nở lòng dòi đi chỗ khác. Nhưng bên ngoài vẫn còn một đám người cần ứng phó. Lục Tông nắm tay nương tử, nói: “Nàng rửa qua mặt trước, đói bụng thì ăn một chút gì đó, ta sẽ lập tức quay lại.”

Lục Tông là nam nhân ngũ đại tam thô, nhưng xưa nay rất quan tâm săn sóc cho nàng, bây giờ nghe ngữ khí của hắn, Khương Lệnh Uyển tất nhiên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cảm thấy mình cũng có thể nói chút gì đó, liền chớp mắt nói: “Vây chàng cũng uống ít rượu lại một chút.”

Từ lượng của Lục Tông vô cùng tốt, nhưng hôm nay nhất định là phải bị chuốc rượu, con em các gia đình quý tộc thường thích hồ nháo, hôm nay rốt cục cũng bắt được cơ hội trêu chọc Lục Tông, tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua. Hơn nữa còn có những người trong quân doanh, mỗi người đều thô kệch thẳng thắn, sợ là phải làm Lục Tông ngã xuống mới dừng tay.

Khương Lệnh Uyển đã xem Lục Tông là người nhà mình, có thể không tự bênh sao?

Lục Tông nghe xong, mặt mày nhu hòa hẳn đi, giống như một cơn gió mát vừa lướt qua mặt.

hắn lại gần hôn nên mặt nàng một cái, kết quả ăn một miếng đầy phấn, nhưng vẫn vui mừng không thôi: “...Được.”

Sau khi Lục Tông rời khỏi đây, không ít người trong phòng tùm năm tùm ba bắt đầu rời đi, chỉ để lại Đào ma ma cùng hai nha hoàn Kim Kết, Sơn Trà mà nàng mang theo, còn có hai nha hoàn hồi môn, chỉ là nàng đã quen để Kim Kết và Sơn Trà hầu hạ, tất nhiên cũng không cần những người khác, liền để

các nàng đi ra ngoài.

Lúc này một lão phụ nhân mặc một thân áo ngoài tối màu thêu hồ lô song phúc dẫn hai nha hoàn đứng dậy. Lão phụ nhân rất vui mừng, quay cù hướng Khương Lệnh Uyển hành lễ, nói: “Lão nô Tôn thị, gặp qua phu nhân.”

Tôn thị là ma ma quản sự ở Long Ngọc viện.

Khương Lệnh Uyển khẽ vuốt cằm, cũng khách khí với bà mấy phần, khước miệng cong cong, nói: “Tôn ma ma không cần đa lễ.”

Tôn ma ma thấy thái độ Thế tử phu nhân đối với mình rất tôn trọng, tất nhiên trong lòng rất thoải mái, ý cười trên mặt cũng sâu hơn chút.

Hai nha hoàn theo Tôn ma ma hành lễ tên là Thanh Mai, Thanh Lan, đều rất trẻ tuổi. Khương Lệnh Uyển tùy ý liếc mắt nhìn, nhìn hai nha hoàn dung mạo thanh tú, nhưng cũng không thể coi là xuất sắc. Nha hoàn để trong phòng, ngoại trừ chăm sóc sinh hoạt thường ngày của chủ nhân, còn có một tác dụng, chính là hầu hạ nam chủ nhân. Gia đình giàu có bình thường, nha hoàn trong phòng, tất nhiên phải được tỉ mỉ chọn lựa, mà hai vị này nhìn qua đều biết là rất ngoan ngoãn hiền淑.

Khương Lệnh Uyển trải qua hai kiếp, tất nhiên có chút ấn tượng với hai người này, hai nàng này làm việc ôn hòa, không giống như Sơn Trà chỉ có thể khua môi múa mép, trên thực tế lại là quả hồng mềm, nhờ có nàng che chở mới được. Hơn nữa nhìn hai vị kia chỉ là hai nha hoàn nhỏ bé yếu ớt, kỳ thực là người biết võ nghệ.

Kiếp trước nàng vì chuyện Vinh Vương buộc Lục Tông nạp thiếp mà tức giận, hồi đó nổi nóng, nàng liền thẳng thắn nhét người của bản thân nàng cho hắn, đỡ phải nhắc lại. Nàng hồi ý tứ Kim Kết Sơn Trà, cũng bởi vì dung mạo hai người này hơn hẳn hai vị kia.

Dung mạo thường thường, làm việc ôn hòa, người mang võ nghệ, lại trung thành tuyệt đối.

Nha hoàn Lục Tông tuyển chọn cho nàng, đều bỏ ra một phen tâm tư.

Khương Lệnh Uyển khách sáo nói chuyện với Tôn ma ma vài câu, sau đó liền để Đào ma ma mang theo các nàng ra ngoài nói chuyện, chỉ lưu lại Kim Kết và Sơn Trà ở lại hầu hạ mình rửa mặt.

Mỹ phượng nặng nề trên đầu rốt cuộc cũng được tháo xuống, Khương Lệnh Uyển xoa xoa cổ, quả thật là đau nhức.

Tắm gội xong, Khương Lệnh Uyển rửa mặt, Thanh Mai Thanh Lan liền bưng một bát chè hạt sen nóng hổi đi vào.

Chè hạt sen mềm mềm sền sệt, vị ngọt phân tán.

Khương Lệnh Uyển đã đói lả, tất nhiên liền bưng chén lên ăn.

Hai người Thanh Mai Thanh Lan lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn Thế tử phu nhân, nhìn đến dung nhan tinh xảo như hoa sen nở, nhất thời ngây ngẩn cả người. Hai nha hoàn này cũng từng va chạm với xã hội, bằng không Lục Tông cũng sẽ không chọn hai người các nàng, nhưng hiện nay vẫn là bị dung mạo của Thế tử phu nhân làm cho kinh diễm rồi. Thanh Lan nhỏ tuổi hơn một chút, tất nhiên hoàn hồn chậm hơn Thanh Mai, ánh mắt của nàng đi dọc xuống từ mặt Thế tử phu nhân, thấy một đầu tóc đen của nàng chỉ tùy ý buộc một cái dây lông lẻo, mặc một thân tằm y màu đỏ thêu hoa mẫu đơn. Một tầng tằm y mỏng manh, có thể nhìn thấy dáng người uyển chuyển bên trong lúc ẩn lúc hiện, trước ngực căng phồng đầy đặn, dù Thanh Lan nàng là thân nữ tử, mặt cũng không nhịn được nóng lên.

Thế tử phu nhân thật đẹp, chỗ nào cũng đẹp.

Khương Lệnh Uyển thấy Thanh Lan nhìn mình không chớp mắt, cũng không tức giận, ngược lại chỉ giương mắt về phía nàng cười cợt.

Nụ cười này, càng làm mê đảo hai nha hoàn.

Ăn xong chè hạt sen, lúc này Khương Lệnh Uyển mới lệnh cho hai nàng lui xuống, trên chân đeo một đôi giày ngủ mềm đỏ tươi, đi tới cạnh giường, Khương Lệnh Uyển cởi giày ra. Nàng giương đầu nhìn giường gỗ tử đàn khắc hoa, giường rất lớn, lại mới tinh. Khương Lệnh Uyển nóng mặt, ánh mắt lại rơi vào gối uyển ương cùng bao gối thêu bách tử (trăm con) trên giường tử đàn. Mong chờ đã lâu, giờ đến lúc này, nàng đúng là có chút sốt ruột. Khương Lệnh Uyển giương tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của mình, nhưng nhìn bao gối bách tử trên đó thêu những đứa bé đáng yêu, dường như đang cười với mình vậy.

Rất nhanh Lục Tông liền đi vào.

Khương Lệnh Uyển nghe được tiếng động, hơi kinh ngạc, thầm nghĩ: được tha dễ dàng như thế sao?

Lúc trước thời điểm ca ca của nàng kết hôn, nhưng lại bị chuốc say như chết, đứng cũng không vững đây.

Nàng dương mắt nhìn về phía Lục Tông, thấy đôi mắt hắn rất trong trẻo, gò má tuần tú hiếm thấy nhuộm một tầng ửng hồng, cả người hiện ra vẻ tuần mỹ lịch sự tao nhã dị thường, sau khi uống rượu, lại thêm mấy phần phong lưu. Lục Tông cũng nhìn nàng, tùy rằng vừa rồi nàng trang điểm mỹ lệ làm người ta kinh diễm, nhưng hôm nay khi tẩy đi lớp trang điểm, mới làm cho Lục Tông có cảm giác chân thực. Không phải đang nằm mơ.

Lục Tông xoay bước tiến lên, đề lên người Khương Lệnh Uyển, cúi đầu ngậm lấy môi nàng.

Khương Lệnh Uyển kinh hô một tiếng, tiếng nước nờ bị hấn nuốt lấy, hơi thở hung hăng bá đạo tràn đầy sự xâm lược, chờ đến lúc nếm trải mùi rượu nồng nặc trong miệng hấn, Khương Lệnh Uyển mới biết hôm nay hấn xác thực uống nhiều rượu như thế nào. Xem ra hấn vẫn là một bộ đáng thận trọng như ngày thương, nhưng trong lòng cũng đã sớm kích động trào dâng. Nàng giơ tay đẩy đẩy ngực hấn, lại bị một tay hấn nắm chặt, nâng gáy sau của nàng cứ như vậy mà hôn, hơi thở thô suyễn đan xen, làm cả hai thân thể cũng nóng bỏng lên.

Nàng rõ ràng cảm nhận được hấn có bao nhiêu sốt ruột.

Lục Tông ôm người xoa xoa vào ngực, giống như đang xoa cục bột, thân thể hấn dính chặt vào người nàng chỉ cách một tầng lụa mỏng manh.

Khương Lệnh Uyển nhú mày lại. hấn dùng sức ôm làm hai cái kia bị đè ép lợi hại, làm nàng có chút không thở được.

Hơi thở Lục Tông nặng nề, lồng ngực đập chùng lên xuống, sau đó mới hôn lên tóc mai của nàng, tiếng nói ám trầm hỏi: “Có đói bụng không?”

Nguyên bản bầu không khí lưu luyến cực kì ám muội, nhất thời bị một câu nói như đồ trẻ con của Lục Tông phá hỏng sạch sành sanh.

Khương Lệnh Uyển cong môi nói: “Ăn rồi.”

Lục Tông lại nói: “Ăn nhiều một chút...” hấn mỉm cười cúi đầu, tựa vào trán của nàng: “Chờ một lúc sẽ đói bụng.”

Khương Lệnh Uyển cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu sự đời, bị Lục Tông nói như thế, não lại rối loạn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lại đỏ thêm mấy phần. Nàng tựa trong ngực hấn, cảm thụ thân thể cứng rắn vĩ đại, biết hấn lớn lên tuần tú, khi còi xiêm y ra vậy cái thân thể kia quả thật có thể làm người ta phun máu. Đừng tưởng chỉ có nam nhân có ý đồ xấu với cô nương xinh đẹp, nữ nhân thấy nam nhân đẹp, cũng cùng một cái lý. Có điều nàng chỉ như thế đối với Lục Tông. Dù sao hai kiếp, nàng chỉ thân mật với một người là Lục Tông. Trong tiềm thức, nàng vẫn coi hấn là phu quân của mình. Nếu không nàng sẽ không tùy tính cấu kinh, cũng may hấn chịu bao dung nàng.

Khương Lệnh Uyển hàm ý ừ một tiếng, sau đó thúc giục Lục Tông nhanh nhanh đi tắm.

Lục Tông cười cười, lại hôn lên môi nàng một cái, lúc này mới rời đi tắm rửa.

Lục Tông không có nha hoàn thiếp thân hầu hạ, thường ngày đi bên cạnh hấn nhiều nhất cũng là Đỗ Ngôn, nhưng Đỗ Ngôn đến cùng vẫn là nam tử, bây giờ nàng cùng Lục Tông thành thân, tất nhiên Đỗ Ngôn không thể đi vào nữa. Khương Lệnh Uyển buồn bực ngán ngẫm ngồi trên giường nhỏ, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, sau đó tiếng nước yếu dần, mới nghe thấy âm thanh bên trong của Lục Tông.

Nàng vênh tai lên nghe.

Thế nhưng lại quên lấy tâm y.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy buồn cười, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy Lục Tông qua loa như vậy, tiện xuống giường, đi tới trước tủ gỗ đồ mạ vàng khắc hoa văn, mở ra, bên trong là tâm y được gấp gọn gàng. Nàng cầm một bộ cho Lục Tông, sau đó đỏ mặt cầm lấy một cái tiết khó.

Nàng hiếu kỳ, tung ra nhìn một chút.

Khương Lệnh Uyển nhú mày.

Vô cùng đơn điệu.

Hai người bọn họ thành thân, sau này quần áo trên người hấn, liền do tự nàng làm. Đến lúc đó nàng nhất định phải thêu lên tiết khó mấy cái bánh chưng đáng yêu.

Ngược lại bên trong tiết khó cũng không ai xem.

Nghĩ đến đây, mặt mày Khương Lệnh Uyển mới dần thả lỏng.

Nàng sợ hấn sốt ruột chờ, liền cẩn thận cầm lấy tâm y, vội vàng đi tới phòng tắm.

đi vào, đập vào mắt chính là sông lưng và hai chân mạnh mẽ thẳng tắp, còn có eo thon rắn chắc...

Nàng ngẩn người, lúc này mới đỏ mặt đặt xiêm y xuống, che mặt đi ra ngoài.

Lục Tông có chút dở khóc dở cười.

Chờ lúc Lục Tông xoay người, lại nghe một chuỗi tiếng bước chân.

Khương Lệnh Uyển đi mà quay lại, đứng ở đằng kia, do dự một lúc nhỏ giọng hỏi: “Ta... Có muốn ta hầu hạ chàng thay quần áo?” Hôm nay mới thành thân, nàng còn chưa thích ứng được thân phận của mình. Còn kiếp trước, quá xa xưa, hơn nữa kiếp trước nàng cũng không có ý nghĩ hầu hạ Lục Tông. Nhưng hôm nay nàng muốn quyết tâm làm vợ hiền.

Trong lòng Lục Tông có chút cảm động, xoay người nhìn nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, liền nói: “không cần, ta tự mình mặc là được.” Lúc trước thời điểm cầu thân hắn đã nói, kiếp này sẽ không để nàng hầu hạ mình. Nếu như muốn hầu hạ, cũng là hắn hầu hạ nàng.

Khương Lệnh Uyển ứng phó không kịp, lúc này nhìn tiểu gia hỏa đang mềm oặt nghỉ ngơi dường sức kia, nhìn đến ngẩn người, sau đó cấp tốc rời mắt, lúng túng nuốt nước miếng: “Vây thiếp đi ra ngoài.”

Lục Tông cười cười nói được.

Khương Lệnh Uyển che mặt nằm trên giường nhỏ, bọc chăn lẩn vài vòng, lúc này mới cảm thấy trong lòng bàn tay đỏ mồn hôi. Bất quá trong chốc lát, Lục Tông liền lại đây. Trong lòng nàng khẩn trương, không biết nên nằm hay nên ngồi, sau đó mới ngoan ngoãn đứng lên ngồi thẳng. Nàng ngẩng đầu, thấy trên người Lục Tông chỉ khoác tấm y, lồng ngực lộ ra một phong cảnh tươi đẹp, làm người nhìn đỏ mặt tía tai.

Lục Tông ngồi bên mép giường, giờ tay xoa mái tóc dài của nàng, nói: “không còn sớm, chúng ta ngủ đi.”

Hai tay Khương Lệnh Uyển quấn quýt, khẽ vuốt cằm

Lục Tông giờ tay, nhẹ nhàng thả màn giường xuống.

Đèn hi bên ngoài giường long phượng “phật phật”, ánh nến nhảy lên, cảnh bên trong tự nhiên cũng rõ ràng giống như ban ngày.

Khương Lệnh Uyển vừa muốn nói chuyện, liền có một đôi cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo nàng, nghiêng người tới gần. Khương Lệnh Uyển giương mắt, nhìn Lục Tông mặt mày tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng, trên người hắn cũng là một mùi hương mát lạnh dễ ngủ. Nàng theo bản năng dựa vào, một đôi mắt to cứ thế nhìn hắn. Nàng biết được tiếp sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng sợ đau, dù làm tốt tâm lý chuẩn bị, cũng không nhịn được căng thẳng.

Tắm rửa một phen, Lục Tông cũng đã tỉnh rượu, hiện nay ngược lại không gấp, chỉ nhấc tay vỗ mặt nàng, theo trán đến mặt mày, theo chóp mũi đến bờ môi, đôi mắt nhìn chăm chăm, dường như sờ một cái liền nhiều hơn một thời vàng. Lục Tông không nhịn được, cô nương hắn yêu ở trong ngực hắn, sau này có thể hằng đêm ôm nhau ngủ. Hắn hôn lên môi nàng, đôi tay cũng bắt đầu hạnh động xấu, lúc quần áo ngổn ngang, ánh mắt của hắn mới rơi vào ngọc bội nàng đeo trên cổ.

hắn giờ tay vuốt ve.

Khương Lệnh Uyển cúi đầu nhìn ngọc bội kia. Tuy nói lúc nàng bốn tuổi không biết xấu hổ lấy được từ Lục Tông, nhưng sau khi Lục Tông rời đi, nàng cũng không đeo lại, dù sao lúc đó quan hệ của nàng và Lục Tông cũng chỉ là biểu huynh muội. Mà bây giờ, nàng là thê tử của hắn.

Khương Lệnh Uyển thấy hắn chăm chú nhìn, khoe miệng ngậm lấy nụ cười yếu ớt, lại bất mãn quệt miệng, giờ tay đâm đâm cơ bụng cứng rắn của hắn, nói lầm bầm: “Nhìn cái gì chứ? Ta còn không đẹp bằng ngọc bội sao?”

Lục Tông thấp giọng cười thành tiếng, chặn lại nói: “nói vậy.” Sau đó liền bắt đầu hôn nàng. Dưới tay tinh tế mềm mại, Lục Tông cũng cảm thấy tâm ý viên mãn, lúc trước hai người cũng coi như thân cận qua. Trên nóc nhà lần đó, còn có một lần ở thái y viện, chỉ là hắn xem như đã chiếm tiện nghi, tự nhiên cũng không dám quá phận được voi đòi tiên, chỉ là nếm thử ngon ngọt mà thôi. Hiện nay nhưng có thể tùy ý thưởng thức.

Lục Tông là nam tử máu nóng, thêm nữa chưa từng khai trai, lúc này lại càng không nhịn được, thân mật một lúc, liền vuốt ve bắt đầu hành động. Khương Lệnh Uyển xấu hổ không ra hình dạng gì, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại của mình bị một cái lò lửa bóng bóng ôm lấy, cơ hồ muốn đem nàng nướng chín. Lục Tông ngửi hương vị người trong lòng, hô hấp từ từ tăng lên, động tác cũng chậm rãi tăng lên.

Khương Lệnh Uyển biết hắn là người mới học nghề, tất nhiên để tùy ý hắn vuốt ve, lúc sau lại một phen chống đối lung tung, nhưng lại chưa tiến vào.

Chỉ là... Nếu nàng kinh nghiệm mười phần chỉ hắn, có lẽ hắn sẽ bị chính nàng dọa sợ.

Bên ngoài bốn nha hoàn Kim Kết Sơn Trà cùng Thanh Mai Thanh Lan cứ đứng im lặng như thế, não nhiệt qua đi, bây giờ an tĩnh nhưng lại có mấy phần quanh quẩn. Mấy nha hoàn đều là tiểu cô nương trẻ măng, tính tình lại tốt, tất nhiên không nói được mấy câu đã hợp ý. Chờ nghe âm thanh từ bên trong truyền ra, liền biết Thế tử gia cùng phu nhân đang làm gì.

Chỉ là bốn nha hoàn đều chưa trải sự đời, đối với chuyện như vậy kiến thức chỉ nửa vời. Chỉ nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm mềm mại của phu nhân, quá sốt sắng, đến nỗi có chút bẽn lẽn “sai rồi sai rồi, không phải nơi này...” Sau thanh âm nam tử trầm thấp lúc ẩn lúc hiện, nghe ngữ khí, đại để là để dụ dỗ người. Ngay sau đó là thanh âm nữ tử khóc sụt sùi, đứt quãng, dường như là bị thứ gì đâm thành vụn vật.

Dường như là một hồi mưa rền gió dữ, tuy đã trừ mình điếm điếm, thủy nộn nộn kiều hoa(*).

(*) dịch đơn giản là phá vỡ nét đẹp kiều diễm, mềm mại dịu dàng tinh tế, er... đại khái là nói ảnh hưởng bạo quá muốn tàn phá chỉ ấy mà))))

Bốn nha hoàn đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ không dám nói gì. Yên tĩnh như vậy, càng làm âm thanh kịch liệt bên trong rõ ràng hơn.

Trong bốn nha hoàn Kim Kết là người chừng chặc nhất, bây giờ định tâm, liền ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh trăng trong sáng, bây giờ lặng lẽ trốn sau tầng mây, thẹn thùng mang nét cười.

Quá non nửa canh giờ, thanh âm bên trong mới dần yên tĩnh lại. Chỉ là Thế tử gia không gọi người vào đổi đệm giường, bọn nha hoàn tất nhiên cũng quy củ đứng, chờ đợi sai phái.

Bên trong Khương Lệnh Uyển co lại một đoàn, chôn người bên trong chăn đệm mềm mại, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, tràn đầy nước mắt, không ngừng run.

Lục Tông mới nếm thử, khó tránh khỏi kích động. hấn thương tiếc hôn nước mắt của nàng, dỗ dành nói: “Được rồi, không khóc được không?”

Khương Lệnh Uyển đau đến thân thể run lên, lúc này cũng chưa dừng lại. Dù sao món đồ kia không xứng đôi, thoải mái là hấn, chịu tội là nàng. Có điều chỉ một hồi, lạc hồng kia xem như có công đạo, nếu lại thêm một hồi, nàng cũng không chịu nổi. hấn cứ mạnh mẽ hữu lực như vậy, chắc chắn ngày mai hai chân nàng đều muốn nhũn ra a. Chỉ suýt qua vật kia, khí thế lại tăng vọt. Lòng Khương Lệnh Uyển vẫn còn sợ hãi, nước mắt rung rung nhìn Lục Tông.

Lục Tông bị nàng nhìn đến trần trối.

Bọn nha hoàn bên ngoài tưởng chuyện đã xong, có điều nghỉ ngơi một phút, bên trong lại truyền đến động tĩnh.

thật sự là cữu hạn cam lộ, thâm thiên vô độ(*)).

(*)cái này tui đề nguyên cv nha, đại ý là nói hai anh chị không biết chừng mực ý mà.”>

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123

Edit: Kye

Beta: Mira

Bên sương phòng này lửa cháy, xuân ý dạt dào.

Mà bên Đông cung, Thái tử bị Nguyên Mậu đỡ trở về từ Vinh Vương phủ, chỉ là trên đường về đã ói hai lần. Nguyên Mậu đỡ người đi vào, bên trong cung tỳ đồng loạt hành lễ, sau mới tiến lên trước hồ trợ.

Gương mặt tuần tú của Thái tử ửng hồng, hai mắt mê ly, nhìn hai cung tỳ tiến lên, vội vàng phát tay, thanh âm lạnh lùng nói: “Dừng đừng ta...” Cung tỳ nghe nói xong, hai tay ngưng lại, sợ sệt lui lại mấy bước quỳ xuống, ngay sau đó, Thái tử lão đảo vài bước, nói: “A Tranh, ta muốn A Tranh.” Thái tử la hét, lúc này liền vỗ lấy cổ áo Nguyên Mậu: “A Tranh đâu? A Tranh...”

Cổ áo bị kéo, Nguyên Mậu cảm giác cổ bị kéo căng ra, hô hấp có chút khó khăn.

Hơn nửa đêm, Tiết Tranh lại hiếm khi không ngủ sớm.

Tiết Tranh với cái bụng to cứ thế đi ra, bốn năm cung tỳ, ma ma đi theo bên người, chỉ lo vị tổ tông này lại làm gì sai lầm. Lần này Tiết Tranh chuẩn bị đi ngủ, chỉ tùy ý búi một búi tóc, trên người mặc bộ tằm y lụa lưu tổ. Nguyên liệu làm tằm y cực kì mềm mại, mặc lên ngồi rất thoải mái, dù là phi tần trong cung, cũng chưa chắc có người lấy vật liệu này làm xiêm y. Nhưng từ sau khi Tiết Tranh mang thai, Hoàng Hậu liền tự mình đến, đồ vật ăn ngủ, đều đi qua tay nàng, đồ tốt nhất tất nhiên cũng để cho con dâu. Nhưng người tình tường biết, không phải Hoàng Hậu quan tâm đứa con dâu này, mà là hài tử trong bụng Thái tử phi.

Bất quá không đến một năm, Tiết Tranh đã được chăm sóc đến hồng nhuận đầy đà. Dường như là một con chim bị nhốt trong lồng, mỗi ngày đều cho nó đồ ăn, đợi nuôi cho béo, cuối cùng coi như mở lồng sắt ra, nó cũng không bay lên được.

Tiết Tranh biết hôm nay Lục Tông thành thân, Thái tử khẳng định đi ồn ào. Tuy hấn là người sinh ra trong hoàng thất, nhưng vẫn được Hoàng Hậu che chở, tính tình đơn thuần thẳng thắn hiếm thấy. Hôm nay sợ không làm Lục Tông gục ngã thì là chính bản thân uống say đến gục.

Thái tử vừa nhìn thấy Tiết Tranh, con mắt lập tức “xoạt” sáng lên. hấn nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, giơ tay ra, tay áo rủ xuống, cứ như thể chạy tới, nhanh nhẹn như một con chó lớn nhìn thấy chủ nhân của nó. hấn giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy Tiết Tranh, hạnh phúc tựa đầu lên bả vai nàng, nhẹ nhàng suýt qua mấy lần, lẩm bẩm nói: “A Tranh.”

Tiết Tranh ngửi thấy mùi rượu dày đặc, nhất thời nhũn lòng mảy. Nàng muốn đẩy hấn ra, lại thấy vẻ mặt vui mừng của hấn, tay dừng lại, đến cùng cũng không có đẩy ra.

Tiết Tranh lệnh Nguyên Mậu dẫn hấn đi tắm.

Tắm rửa xong, thay đổi một thân xiêm y sạch sẽ, nhưng Thái tử vẫn say đến lợi hại, tựa lên người Tiết Tranh, hai tay gắt gao ôm lấy. Canh giải rượu đã bùng lên, Tiết Tranh ngồi một bên giường, để hânhoảng ngẩng đầu, cho hắn uống canh.

Phủ Cầm là nha hoàn thiếp thân Hoàng Hậu phái tới, bây giờ nâng khay đứng một bên, nhìn Thái tử phi cho Thái tử uống canh giải rượu, đúng là hơi kinh ngạc. Thường ngày Thái tử giống như tiểu hài tử dán lên người Thái tử phi, nhưng Thái tử phi vẫn nghiêm mặt, xa cách. Mỗi lần Hoàng Hậu nghe đến tin tức này, tất nhiên tức giận đến tái mặt. Kỳ thực điều này cũng không phải do Hoàng Hậu, dù sao thân phận Thái tử ở đó, Thái tử phi cũng là vị trí bao nhiêu thiếu nữ mơ ước, đôi lại là người ngoài, còn không có gắng hầu hạ Thái tử, làm một vị Thái tử phi ôn lương hiền lành sao? Phủ Cầm cũng cảm thấy Thái tử phi có chút không thức thời, nhưng Thái tử cứ dùng chiêu bám dính này, đúng là kỳ quái. Nhưng hôm nay nhìn thấy, nguyên lai Thái tử phi lạnh như băng, vẫn có mặt ôn nhu đối với Thái tử.

Đến cùng là nữ nhân, lại làm sao có thể hung hãn, đối xử với nam nhân mình yêu thương, tóm lại vẫn nhẹ dạ.

Nhất thời ấn tượng của Phủ Cầm đối với Thái tử phi cũng tốt hơn mấy phần.

Thái tử uống xong canh giải rượu, Tiết Tranh liền đặt lại chén nhỏ lên cái khay Phủ Cầm đang bưng. Phủ Cầm chuẩn bị đi ra ngoài, vừa liếc nhìn Thái tử say không nhẹ, nói: “Thái tử phi, Thái tử diện hạ đảsay như vậy, thân thể ngài lại không tiện, không bằng nô tỳ để Nguyên Mậu công công đưa Thái tử đến Cảnh Phúc cung đi.”

Cảnh Phúc cung là nơi Thái tử ở, sau khi Thái tử cùng Tiết Tranh thành thân, mỗi ngày đều ăn vạ chuyển đến Duyên Thọ cung, một bộ dáng đánh chết không đi. Mới tân hôn người ta có thể lí giải, nhưng cuộc sống gia đình với Tiết Tranh tạm ổn, Thái tử không thể làm cái gì cũng ăn vạ, đến lúc sau khi Tiết Tranh mang thai, hai vợ chồng không thể làm chuyện phòng the, Thái tử vẫn khóc lóc van nài ở lại.

Tiết Tranh suy nghĩ một chút, mới nói: “Quá muộn, không cần.”

Phủ Cầm nhất thời cũng không dám nói nói gì, chỉ đem khay đưa cho cung tỳ bên cạnh, sau đó hầu hạ Tiết Tranh lên giường nghỉ ngơi.

Phủ Cầm thả màn trướng, lui ra bên ngoài.

Tiết Tranh nằm trên giường nhỏ, nhìn nam nhân tựa bên người nàng, giờ tay đẩy đầu hắn một cái. Đẩy xa, Thái tử chép miệng vài cái, lại tiến tới. Tới tới lui lui dẫn vật mấy lần, Tiết Tranh cũng không còn sức dẫn vật, tùy ý để hắn dựa vào.

“...Đến, Lục Tông, ta mời ngươi một chén!”

“Mẫu hậu, nhi thần không muốn nữ nhân khác, nhi thần chỉ cần A Tranh.”

“A Tranh, A Tranh xin lỗi.”

Thai nhi trong bụng giật giật, Tiết Tranh nhíu mày, hoãn hoãn, lúc này mới giờ tay vuốt ve mặt Thái tử: “Ngủ đi.”

.

Ngày hôm sau trời lờ mờ sáng, người ngủ trên giường gỡ từ đàn nhú nhú mày lại, chậm rãi mở mắt ra. Khương Lệnh Uyển có chút lạ giường, ở Vệ Quốc Công phủ nhiều năm như vậy, bây giờ bỗng nhiên thay đổi vị trí, khó tránh khỏi không thích ứng được. Hôm qua Lục Tông âm ỷ lợi hại, mặc dù đối với nàng xem như ôn nhu, nhưng dù sao nàng vẫn là lần đầu tiên, quả thực khóc đến muốn cắn người. trên thực tế đúng là nàng đã cắn. Chỉ là thân thể Lục Tông cứng rắn, giống như khối đá lớn. Cuối cùng người đau vẫn là nàng.

Khương Lệnh Uyển giật giật, nhận ra thân thể mình đang bị hắn ôm chặt, cả người cứ như thể ngủ trong khuỷu tay của hắn. Có nam nhân bên người, đến cùng không giống nhau, ấm áp, đến mùa đông đều tỉnh trong bình nước nóng.

Xưa nay Lục Tông ngủ không sâu, hơi có động tĩnh đã tỉnh. Hắn thấy nàng nhíu mày, lúc này mới vuốt ve sống lưng nàng: “Còn sớm, ngủ thêm chút.”

Tối hôm qua hai lần, nhưng thân thể nàng mạnh mẽ, sợ là mệt.

Khương Lệnh Uyển chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng vì cái vị trí xấu hổ kia mà mở miệng, ủy khuất nói: “Ta đau thắt lưng.”

Lục Tông vờ không phát hiện, ngậm lấy ý cười, khuôn mặt ôn hòa thân thiết hơn ngày thường mấy phần, thật là vô hại. Tay lớn đặt trên sống lưng của nàng, đi dọc xuống theo đường nét thân thể linh lung. lúc này mới nhẹ nhàng xoa xoa nhẹ nhàng eo của nàng. Khương Lệnh Uyển thích hắn hầu hạ, chỉ là hắn là đại nam nhân đã tập võ từ nhỏ, sức lớn, lần này tuy đã cực kì ôn nhu, nhưng vẫn làm nàng cảm thấy hơi nặng, liền nhíu lông mày hét lên: “nhẹ chút.”

Lục Tông khẽ mỉm cười, nói được.

Khương Lệnh Uyển được hắn xoa thoải mái hừ hừ vài tiếng. Nàng cong môi nở nụ cười, khen thưởng hôn lên mặt hắn một cái. Động tác Lục Tông ngừng lại, màu sắc sâu thẳm nhìn nàng. Tối hôm qua cái kia hai lần, lần đầu tiên không biết làm, suýt nữa tỉnh sai địa phương. Đến cùng Lục Tông cũng là nam nhân, phương diện này tất nhiên có chút mặt mũi, tại lần thứ hai rất thuận lợi, nhưng nàng vẫn không dễ chịu, đau đến cong người lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng. Là hắn tự mình hầu hạ nàng tắm rửa, tự nhiên biết vị trí kia bị thương, sợ là phải tĩnh dưỡng mấy ngày. Lục Tông không dám động nàng, chỉ hôn lên miệng nàng một cái, ngậm lấy bờ môi nàng ăn một trận.

Khương Lệnh Uyển là người từng trải, biết sáng sớm là thời điểm nam nhân dễ phấn khởi, tối hôm qua bị ăn bị đắng, vào lúc này tự nhiên cũng không dám chọc giận hấn lần nữa, hôn một lúc liền nhanh chóng tách ra. Nhưng Lục Tông lại không chịu buông tay, cứ như thế ôm nàng.

Khương Lệnh Uyển tựa trong ngực hấn, cảm thụ nhịp đập chập trùng của trái tim hấn.

Có lẽ quá thoải mái, Khương Lệnh Uyển lại ngủ thiếp đi, chờ lúc tỉnh lại, trời đã sáng choang.

Khương Lệnh Uyển giật mình một cái, cảm giác không tốt, lúc này mới vội vàng đẩy người bên cạnh: “Chúng ta nên đi kính trà cho cha.”

Lục Tông mặt mày ôn hòa, nghe xưng hô của nàng, khóe miệng cong lên, nói: “Chúng ta cái gì?”

Khương Lệnh Uyển không hiểu ý Lục Tông, chớp mắt mấy cái cực kì tự nhiên nói: “Cha chúng ta a.”

Ý cười Lục Tông càng sâu, giờ tay nặn nặn mặt nàng, thanh âm trầm thấp ôn hòa nói: “không sao.”

Lục Tông một mình nhiều năm như vậy, trong đầu Vinh Vương không phải không nghĩ đến nguyên nhân khác, nhưng cũng không dám hướng về cái suy nghĩ kia, sợ không có cách nào tiếp thu được hiện thực. Rốt cục hôm qua nhĩ tử thành thân, vào lúc này Vinh Vương xác thực ước gì nhĩ tử mang theo con dâu đi kính trà chậm một chút đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124

Edit: Kye

Beta: Mira

Lúc này Khương Lệnh Uyển hạ quyết tâm thu liễm tính tình. Hôm nay kính trà, nhưng không thể tới trễ. Nàng vuron dậy, đã thấy Lục Tông cười nhìn nàng. Nàng biết những năm này Lục Tông vẫn chờ ở quân doanh, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, sự tình giường chiếu kiểu này đối với hấn mà nói quá thực là một phá lệ.

Nàng nghiêng người dứt khoát đi qua hấn, nhưng Lục Tông duỗi tay một cái, nắm lấy chân nhỏ nàng. Vốn nàng run chân, bởi vậy, hại nàng lập tức ngã ngồi bên hông của hấn.

“Lục Tông!”

Khương Lệnh Uyển tức muốn nhe răng, giờ tay nâng mặt hấn, dùng sức chà xát, sau đó nhẹ nhàng vỗ mấy lần.

Nhìn nàng như vậy, Lục Tông cũng không nháo nàng, ôm nàng đứng dậy.

Lục Tông một mình đi vào tịnh thất, lúc này Kim Kết Sơn Trà mới đi vào, hầu hạ Khương Lệnh Uyển rửa mặt một phen. Thời điểm mặc quần áo, hai nha hoàn nhìn thân thể trắng nõn như ngọc của Khương Lệnh Uyển đầy nhưng vết xanh xanh tím tím, ngẩn người. Hai nha hoàn đều là tiểu cô nương, dấu vết ám muội như vậy, nhìn thấy đều đỏ mặt, thầm nghĩ: Thế tử gia cảm tình con chó hay sao? cô nương gia có thể ăn ngon như vậy? Mà thường ngày Lục Tông một bộ dáng lãnh đạm cao ngạo, làm sao cưới tức phụ rồi lại giống như biến thành một người khác. Chẳng lẽ đây mới là tính tình chân chính của Thế tử gia hay sao?

Sơn Trà không hiểu chuyện nam nữ, chỉ cảm thấy có lẽ hôm qua tiểu thư mình sợ là bị bắt nạt, khóc sụt sùi, giống như tiếng mèo kêu, nàng nghe mà đau lòng. Hôm nay nay thấy dấu vết trên người nàng, càng cảm giác Thế tử gia ra tay quá mức rồi, đều không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Khương Lệnh Uyển ngồi trước giường.

Gia cụ trong tân phòng đều mới tinh, bàn trang điểm lại càng tinh xảo, nhưng khá hợp với thường thức của nàng. Ấn theo quy củ, nàng không nên ở cùng một chỗ với Lục Tông, chỉ ít sau tân hôn, cũng phải có một viện khóa của mình. Nhưng Lục Tông cưới nàng, liền cũng không nạp thiếp thất, lại giống như phu thê bình thường ở chung với nàng. Khương Lệnh Uyển nhìn mình trong gương, mặt mày nhu mì, đã không còn là đáng đáp thiếu nữ ngày ngộ trước kia, mà là một thiếu phụ xinh đẹp mỹ miều.

Vào lúc Khương Lệnh Uyển đang chải đầu, đã thấy Lục Tông đi ra chuẩn bị mặc quần áo.

Khương Lệnh Uyển nhìn hấn, suy nghĩ một chút, lúc này mới đứng dậy đi giúp hấn.

Lục Tông thấy tay nàng đang cầm xiêm y của mình, hơi kinh ngạc, sau đó nắm tay nàng, nói: “không cần, tự ta làm được.”

Khương Lệnh Uyển biết hấn thương nàng, nhưng chuyện mặc quần áo như vậy, lại cũng không phải chuyện chân tay nặng nhọc a? Nàng cảm xiêm y hướng đến người hấn, trong miệng thì thầm: “Chuyện này phải xem tâm tình của ta, hôm nay ta vui vẻ, hầu hạ chàng, chàng phải chịu, lần tới sẽ không có cơ hội này...” “nói xong, nay nàng nâng lên, ngẩng đầu nhìn hấn nháy mắt một cái: “Chàng nghe ta nói không?”

Lục Tông thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương mà lại nói ra lời này, có chút buồn cười, vội vàng gật đầu: “Nghe.”

trên mặt Khương Lệnh Uyển vui mừng, tìm tòi, thêm nữa có Lục Tông hướng dẫn, lúc này liền vui vẻ hầu hạ hấn mặc xiêm y. Nàng bỗng nhiên nghĩ nghĩ một lúc, phát giác ngữ điệu của mình hơi quá rồi, liền nhìn Lục Tông nói: “Ta như vậy có tốt hay không? Hay là nên nghe lời chút? A... Ta gả cho chàng, có phải cũng giống như những người khác gọi chàng là Thế tử gia, còn muốn tự xưng thiếp thân?”

Nàng không thích những quy củ này lắm, hơn nữa nàng quen Lục Tông từ nhỏ, việc chú ý quy củ có vẻ mới lạ. Nếu hôm nay nàng gả cho người khác, có lẽ sẽ không có trật tự như thế, nhưng người nàng gả là Lục Tông. Lục Tông không giống nhau.

Nếu biết đối phương tốt với người bao nhiêu, sủng người, trong lòng như có động lực, không sợ đầu sợ đuôi.

Lục Tông nói: “Chúng ta quen nhau mười mấy năm, đều không có quy củ gì, vào lúc này lại nói chuyện quy củ với ta?” hấn nặn nặn khuôn mặt béo mập như nước, nói: “Nàng lại không phải lần đầu tiên đến Vinh Vương phủ, rất quen thuộc, cha và Bảo Thiên cũng sớm xem nàng như người nhà, nàng không cần gò bó, coi như là đang ở Vệ Quốc Công phủ vậy, không cần làm khó dễ chính mình.”

Tấn Thành này, không có phủ Vương gia nào có thể thanh tịnh như Vinh Vương phủ.

Đáp án trong dự liệu, Khương Lệnh Uyển nghe xong khẽ vuốt cằm. Sau đó cảm lấy đai lưng đeo cho hấn, nói: “Sau này nếu ta làm không đúng, hoặc là chàng đề ý gì đó, nhất định phải nói cho ta. Ta gả cho chàng, là muốn cùng chàng sống tốt. Tính khí ta không tốt, tuy nhiên không phải không nói lý. Làm chuyện gì sai, chàng nói với ta, ta sẽ nghe.”

Tính nàng nóng, nhưng cũng không phải người cố tình gây sự.

Lục Tông biết nàng là người thẳng tính, ở chung cũng tự nhiên hòa hợp hơn. hấn gật đầu, nói: “Sau này nếu ta có điểm gì không tốt, nàng cũng nói ra, để ta biết.”

Khương Lệnh Uyển nắm bàn tay hấn thương thức, tính tế nhớ lại kiếp trước, cảm thấy Lục Tông ngoại trừ quá sùng nàng ra, cái khác không gì không tốt đẹp. Kiếp này, nàng cùng Lục Tông thuận lợi thành thân, nhưng trung gian có rất nhiều biến hóa, có một số việc tự nhiên cũng thay đổi. Nhưng nàng lại không biết tương lai mấy chục năm sau, có chút mờ mịt.

Nàng nói: “Ta đương nhiên sẽ nói.”

Nàng mới không như những nữ tử khác, sinh hờn đối với phu quân, mà đối phương lại không biết, chẳng phải là tức giận không công sao? Nếu hấn làm nàng không thoải mái, nàng chắc chắn sẽ nói cho hấn biết, sau đó để hấn dỗ nàng, như vậy mới có lời.

Lục Tông nhẹ nhàng véo nhẹ chóp mũi nhỏ của nàng, muốn thân mật với nàng.

Khương Lệnh Uyển thấy mặt hấn lại gần, nhớ đến hai nha hoàn còn ở trong phòng, cũng không muốn hồ nháo, chỉ đẩy hấn ra, trở lại trước gương trang điểm.

Hôm nay nàng chải lên búi tóc cận hương kế của nữ tử đã có chồng, trên người khoác bộ xiêm y màu hồng thạch lựu, nghiễm nhiên là bộ dáng con dâu. Lục Tông đã sớm mặc xong, đứng một bên, nhìn nàng đang bôi phấn lên mặt, nhưng ló phần cực kì nhạt, hấn nhìn cùng với lúc để mặt mộc chẳng có gì khác nhau: “Trang điểm của các cô nương gia phiền toái như vậy.”

Khương Lệnh Uyển bôi thêm một lớp son, vừa nghe lời này, liền nghiêng đầu nhìn hấn cười hỏi: “Ngại phiền phức?”

Lục Tông cười khê: “không có.”

Sao Khương Lệnh Uyển có thể không hiểu tính tình hấn? Nhìn một người lịch sự văn nhã, lại không quan tâm lắm đến bản thân mình.

Trang điểm xong, hai người cùng nhau đi ăn sáng. Đồ ăn sáng hôm nay cực kì phong phú, đều là những món nàng thích ăn, hôm qua nàng mệt, tiêu hao không ít sức lực, điểm tâm phong phú tất nhiên cũng ăn nhiều hơn chút.

Lục Tông nhìn nàng ăn ngon, liền để Tôn ma ma mang theo đầu bếp của Long Ngọc viện đến phòng thu chi lĩnh thưởng.

Khương Lệnh Uyển cũng vui mừng, mi mắt cong cong, khẩu thị tâm phi nói: “Phá gia chi tử.”

Lục Tông cười cười: “Yên tâm, không hết được. Chỉ ít đủ nuôi nàng là được rồi.”

Còn rất biết nói. Khương Lệnh Uyển ăn no, tâm tình tự nhiên cũng khá hơn, liền cùng Lục Tông đi đến Cẩm Hoa cư của Vinh Vương.

Hôm nay Vinh Vương tinh thần thoải mái, nhìn con trai con dâu như keo sơn, trong lòng vui mừng. Lại nghe con dâu theo nhi tử, mở miệng gọi hấn là “cha”, càng ngày càng hài lòng cười đến không muốn ngậm mồm lại được.

Vinh Vương uống trà của con dâu mang lên, đem tiền lì xì đã được chuẩn bị kĩ càng đưa ra.

Khương Lệnh Uyển tiếp nhận, mỉm cười ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn cha.”

Vinh Vương gật gù, thật thỏa mãn: “Hài tử tốt.”

Hai người đứng dậy, Vinh Vương mới giới thiệu Phan Trắc phi đứng một bên.

Hôm nay Phan Trắc phi ăn mặc cũng vui mừng một phen, có điều dù trang phục đoan trang ra sao, cũng chỉ là thiếp thất. Kiếp trước, mỗi lần nàng gặp Phan Trắc phi đều là mũi nhọn đầu với dao sắc, mà bây giờ nàng mới gả vào cửa, Phan Trắc phi vẫn có chút khách khí với nàng.

Vinh Vương suy nghĩ một chút, quay sang nhìn Phan Trắc phi nói: “Bây giờ Tông nhi cưới Xán Xán, sau này chuyện nội viện... Nàng trước tiên dạy cho con bé, chờ lên tay, liền giao cho Xán Xán quản lý, nàng xem thế nào?”

Lời này vừa dứt, Phan Trắc phi giật mình.

Vinh Vương phi qua đời, những năm gần đây bên người cũng không có nữ nhân nào, chỉ có mình nàng là một Trắc phi, tuy nói là thiếp thất, nhưng không còn chính thể, nàng chính là nữ chủ nhân. Bây giờ Lục Tông cưới Khương Lệnh Uyển, quyền to trên tay nàng, liền cứ muốn nhẹ nhàng như vậy mà giao ra.

Phan Trắc phi tất nhiên không cam lòng.

Khương Lệnh Uyển nhìn vẻ mặt Phan Trắc phi, liền biết trong lòng nàng ta đang suy nghĩ gì.

Trước khi xuất giá, nương đem tất cả bản lĩnh đã học được như xem nợ, kiểm toán, tính sổ... dạy cho nàng, chính vì muốn nàng quản lý những thứ này, cái khác có thể không so đo, nhưng cái này không giống. Dù sao chỉ khi nắm bắt quyền lực kinh tế của Vương phủ trong tay, địa vị mới vững chắc, hạ nhân trong phủ mới chân chính kính trọng người.

Kiếp trước, nàng sợ phiền phức nên không muốn quản chuyện này, chuyện ở nội viện vẫn do Phan Trắc phi toàn quyền chưởng quản. Nên sau đó, nàng vì chuyện chi phí mỗi tháng, đều phải đi đụng mặt với Phan Trắc phi. Tuy có Lục Tông ở đó, nàng sẽ không bị ức khuất gì, nhưng vẫn bị chọc tức vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

Edit: Kye

Beta: Mira, Twins

Phan Trắc phi trầm mặt đi ra Cẩm Hoa cư.

Tân ma ma bên người động viên nói: “Phan Trắc phi không nên tức giận... Vào lúc này Thế tử phu nhân lại không vội tiếp quản chuyện bếp núc.”

Phan Trắc phi dừng bước, hung hăng trừng mắt nhìn Tân ma ma, tức giận nói: “Nhưng ý tứ Vương gia rất rõ ràng!”

Vừa rồi Vinh Vương không quan tâm mặt mũi của nàng nói ra việc này, tuy Khương Lệnh Uyển khiêm tốn cười cười, nói đầu tiên chậm rãi tiếp xúc, chờ tới lúc lên tay mới tiếp quản, có thể nói không có nửa phần ý tứ muốn từ chối. Cũng đúng, loại chuyện tốt thế này, ai sẽ không muốn? Trong phủ không có Vương phi, bây giờ Thế tử phu nhân vào cửa, nội viện Vinh Vương phủ chính là thiên hạ của nàng.

Nhưng mà làm sao nàng có thể cam tâm?

Tân ma ma nghe xong, cũng không nói gì.

Nhưng trong lòng lại nghĩ, chuyện chủ trì việc bếp núc do Thế tử phu nhân tiếp nhận là điều đương nhiên, dù sao Thế tử phu nhân mới là chủ tử chân chính. Nhưng Tân ma ma cũng hiểu, Phan Trắc phi này chưởng quản nhiều năm như vậy, đột nhiên muốn nàng đem quyền to trong tay giao ra... Cùng chuyện tá ma giết lừa có gì khác biệt sao, Vương gia quả thật có chút không niệm đến tình cảm. Nhưng nói cho cùng, Phan Trắc phi cũng chỉ là thiếp. Chuyện này sao phải thương lượng với nàng? Nàng cũng không đủ tư cách nha.

Lục Bảo Yên im lặng ngoan ngoãn đứng bên cạnh mẫu thân. Nàng nhìn một mặt đầy lửa giận của mẫu thân, mở miệng nói: “Thường ngày nương khổ cực như vậy, bây giờ tâu tâu vào cửa, nương có thể nghỉ ngơi, không phải rất tốt sao?”

Phan Trắc phi thấy nữ nhi cũng vì Khương Lệnh Uyển nói chuyện, càng tức giận không có chỗ phát tiết.

Đôi mắt đẹp của nàng tròn tròn, nói: “Làm sao? một bộ trang sức đã thu mua được con? Thường ngày nương để con thiếu đồ trang sức sao?”

Xưa nay Phan Trắc phi thương yêu nữ nhi, bây giờ nổi nóng, ngữ khí không khỏi trùng xuống một chút. Lục Bảo Yên nghe xong có chút oan ức. Đồ cưới tâu tâu xa hoa, ra tay tự nhiên hào phóng một chút, nhưng nàng cũng không phải vì bộ trang sức mà nói chuyện. Nàng thật lòng yêu thích tâu tâu.

Khi còn bé Khương Lệnh Uyển vẫn hay đến Vinh Vương phủ chơi với Lục Bảo Thiên, mà Lục Bảo Yên lại là đứa trẻ bị cô lập, nhưng thái độ Khương Lệnh Uyển đối với Lục Bảo Yên nàng vẫn rất tốt. Cứ thế từ nhỏ Lục Bảo Yên đã sinh ra nẩy phần hảo cảm với Khương Lệnh Uyển.

Phan Trắc phi thấy nữ nhi oan ức, cũng biết mình hơi nặng lời, liền nhẹ giọng lại một chút, nói: “Được rồi, nói con vài câu con đã oan ức, thật không dùng được gì.”

Phan Trắc phi chỉ có một nữ nhi, tất nhiên xem nàng như trân bảo mà yêu thương. Nàng chường quản việc bếp núc, một mặt là vì địa vị của mình của vương phủ, một mặt còn không phải bởi vì nữ nhi này sao? Việc hôn nhân Lục Bảo Thiên chưa định, tất nhiên Lục Bảo Yên cũng không có cách nào nghị thân. Những năm này, Phan Trắc phi lên lút cũng là lên lút chuẩn bị thêm đồ cưới cho nữ nhi, đỡ phải sau này gả đi, nhà chồng bởi vì thân phận thứ nữ mà xem thường nàng.

Nghĩ tới đây, Phan Trắc phi càng không muốn giao quyền to trong tay ra. Thế tử phu nhân thì sao? Chỉ là một đứa nhóc miệng chưa dứt sữa, còn có thể quản một đại gia đình hay sao?

•

Lục Tông đi dạo quanh Long Ngọc viện cùng thê tử, dọc đường nắm tay vợ không chịu buông, mãi đến lúc trở về phòng.

Khương Lệnh Uyển cảm thấy quả thật hấn quá dính người, nhưng dù gì cũng mới thành thân, tình nùng ý mật cũng là điều hợp tình hợp lý. Tay bị hấn nắm, Khương Lệnh Uyển dùng đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của hấn. Lục Tông cười cười, cúi người vuốt qua mặt nàng, đề nghị: “Hôm nay không ngủ bao lâu, nếu không nghỉ ngơi một chút?”

Còn nói sao.

Khương Lệnh Uyển nhũ mảy. Lúc này chân nàng còn xót lấm. Có điều vừa mới dùng bữa sáng khônglâu, liền lên giường nghỉ ngơi, thật là không còn gì để nói.

Nàng lắc đầu một cái: “không cần.”

Lục Tông cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ cùng nàng nói chuyện, hai người bỗng nhiên tán gẫu đến chuyện chủ trì bếp núc, Khương Lệnh Uyển ngắt đầu nhìn hấn, nhỏ giọng hỏi: “Tông biểu ca có phải thấy muội quản lý không tốt không?” Tuổi nàng còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Phan Trắc phi cũng đãquản lý mười mấy năm, tóm lại có chút kinh nghiệm. Nếu nàng ta muốn gây khó dễ cho nàng, nàng tính toán cũng không phải là đối thủ của nàng ta. Nhưng nàng đã gả cho hấn, không thể cứ giống như kiếp trước, chỉ biết hưởng thụ mà không làm gì.

Lục Tông nói: “Nàng thông minh, tất nhiên ta không lo lắng. Chỉ sợ nàng mệt.”

Lời này Khương Lệnh Uyển thích nghe.

Nàng giờ tay ôm cổ hấn, mỉm cười nói: “Huynh yên tâm, muội có chừng mực.”

Lục Tông “ừ” một tiếng, liền muốn hôn nàng, hai gò má Khương Lệnh Uyển ửng đỏ, vừa định nói bọn nha hoàn còn ở đây, nhưng quay đầu nhìn lại, trong phòng liền chỉ còn hai người bọn họ, làm gì có cái nha hoàn nào? Mỗi người ở đây đều có nhãn lực. Nàng không từ chối, vào lúc này hai người họ thân thiết chút, cũng không có gì ghê gớm. hấn là một đại nam nhân hai mươi, vừa mới khai trai, chính là thời điểm dễ ham muốn nhất. Chỗ ấy của nàng còn đau lấm, tất nhiên hấn sẽ không bắt nạt nàng, có điều hôn nhẹ đỡ thèm quả thực đúng ý hấn. Ngược lại đến thời điểm đó khó chịu cũng là hấn.

Lục Tông ăn cái miệng nhỏ mềm mại của thê tử, dường như làm sao cũng không đủ, hôn nhẹ, hoặc là thâm nhập quần quít, trò gian chồng chất, hai người truy nhau, chỉ cần là hôn nhau, liền hôn đến hai khắc chung. Quá chán ngắt.

Lục Tông ôm nàng ngồi trên giường nhỏ, ôm nàng ngồi trên đùi hấn, giống như ôm hài tử.

hấn phi phò thờ dóc, sờ nàng, bàn tay hạnh kiểm xấu mò đến nơi nào đó.

Khương Lệnh Uyển bị hôn đến hai gò má ửng đỏ, nhận ra động tác của hấn, sắc mặt hơi biến, nhỏ giọng lầm bầm “...Lại lớn lên.”

Lục Tông cười cười, nói: “Được rồi.”

Khương Lệnh Uyển đỏ mặt, chôn đầu đi.

Nàng dựa vào ngực hấn, có chút không nghĩ đến. Kiếp trước thời điểm tân hôn của hai người bọn họ, ngược cũng không có ngăn bó như keo sơn như vậy. Hồi đó đêm động phòng hoa chúc nàng bị ỳ khuất, phát hiện hấn thô lỗ cường tráng, không hổ danh là hấn tử từ quân doanh đi ra. hấn thích hôn

mỗi nàng, nhưng nàng không thích mùi vị của hân, luôn cảm giác hai người hôn môi chính là ăn nước miếng của đối phương. Từ nhỏ nàng đã không thích người khác chạm vào, chứ nói chi là ăn nước miếng, cả người đều cảm thấy khó chịu. Có điều sau đó tốt hơn một chút, hân đối tốt với nàng, nàng tự nhiên cũng từ từ chấp nhận hân, có điều mỗi lần đều bị hân bắt nạt đến muốn khóc.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Lục Tông mới dẫn nàng đi lòng vòng.

Khương Lệnh Uyển rất quen thuộc với Vinh Vương phủ, có điều đi nhiều nhất chính là Vân Đường viện của Lục Bảo Thiên, nơi này của Lục Tông, có lẽ đi đến vài lần. Đúng là không để ý cho lắm. Bây giờ đến viện từ nhìn, liền thấy trong sân xếp đầy những bồn hoa mẫu đơn, nở rất xinh đẹp, thật là đồ sộ.

Khương Lệnh Uyển biết là hân có ý muốn dỗ nàng, trong lòng ngọt như ăn mật.

Sau đó nàng liền cùng Lục Tông đi tới thư phòng của hân.

Thường ngày nếu Lục Tông ở trong phủ, nơi đến nhiều nhất chính là thư phòng.

Khương Lệnh Uyển đi vào liếc nhìn, thấy thư phòng của hân bố trí thật đơn điệu, Lục Tông nghe xong, liền đi ra sau ôm lấy eo nàng, nói: “Nàng muốn trang trí như thế nào? Ta đều nghe theo nàng.”

Ngoan như thế.

Khương Lệnh Uyển nghĩ mình không nên vờn tay quá dài, quân nam nhân lại như chơi đùa, không thể nắm quá chặt. Nàng nói: “Thư phòng ta mặc kệ, có điều phòng ngủ là do ta bố trí được không?”

Lục Tông gật đầu đồng ý.

Khương Lệnh Uyển biết mà còn hỏi: “Vậy sau này ta ở với chàng, không có phòng riêng của mình sao?” Nàng suy nghĩ một chút, có chút khổ não: “Nếu chúng ta cãi nhau thì sao?” Nếu tức giận, nàng sẽ không có nơi để đi.

Vừa mới thành thân, đã nghĩ đến chuyện cãi nhau. Lục Tông cúi người cắn gò má nàng, nói: “sẽ không cãi nhau. Nếu có... Nàng đuổi ta đi là được.”

Khương Lệnh Uyển chớp mắt mấy cái, lại hỏi: “Vậy chàng sẽ đánh ta sao?” Huyền não lên, hân là một đại nam nhân, nàng lại không phải là đối thủ của hân.

Lục Tông bị nàng hỏi đến muốn bật cười, gờ tay gõ lên cái đầu nhỏ của nàng một cái, nói: “Nghĩ gì thế.”

Khương Lệnh Uyển cũng cảm giác mình nghĩ quá rồi —— Lục Tông cũng nàng như bảo bối còn không kịp, sao cam lòng đánh nàng?

Hai người ở thư phòng thân mật một phen, sau đó liền đi dùng cơm trưa. một bàn phong phú tám món mặn, một món canh. Khương Lệnh Uyển bị Lục Tông dỗ ăn tới no, sau khi ra ngoài tản bộ tiêu cơm mới trở về phòng nghỉ trưa.

Lục Tông tuy rằng không làm gì, nhưng cũng vẫn không thành thật, ôm hôn gặm gặm, không nỡ buông tay.

Đến buổi tối, trưa ngủ lâu, có chút khó ngủ.

Nằm bên trong chăn, Khương Lệnh Uyển cảm nhận được khí tức ô ô của người bên cạnh, phát hiện thân thể hân cương cứng, món đồ kia chống đỡ chỗ nàng, quá khó chịu. Nhưng chỗ ấy của nàng bị thương, tự nhiên không thể phục vụ tốt, Lục Tông cũng thương xót nàng, chỉ lặng yên ôm nàng, không làm gì.

Nàng nhìn mà đau lòng, biết hân lớn tuổi như vậy, bây giờ thú tức phụ mà chỉ có thể nhìn không thể ăn, đúng là rất khó chịu, liền thẳng thắn dùng tay giúp cho hân.

Lục Tông cọ qua cọ lại, lại muốn một hồi.

Sống lưng chảy mồ hôi, lúc này Khương Lệnh Uyển có hơi buồn ngủ, nhưng tinh thần Lục Tông vẫn rất tốt, mỗi nơi đều rất bùng sức sống. Nàng tức giận nện vào lồng ngực hân, nói: “Đừng nghịch.”

hân không nghe, nổi tính trẻ con ôm lấy nàng, đỡ eo nàng va vào, nhưng chưa tiến vào. Làm âm ỉ gần nửa canh giờ, mới bằng lòng buông tha cho nàng.

Lục Tông nghiêng người, dùng cánh tay chống đầu, cứ như vậy nhìn nàng, một khuôn mặt nhỏ to bằng bàn tay, hơi đỏ, miệng hơi mở, khí tức tương xứng, ngủ thật thoải mái. Chăn đệm rất mềm, nửa mặt nàng đều nghiêng hân về phía cái chăn, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu. hân đến gần hôn lên môi của nàng một cái, dường như là tiểu hài tử đạt được món đồ chơi mình thích, vui vẻ không thôi. Lúc trước hân không biết gì về chuyện nam nữ, cũng không nóng lòng, vào lúc này thì rõ ràng rồi, cũng không phải không nóng lòng, chỉ là không đúng người thôi. Tìm đúng người rồi, hân làm gì còn có cái danh thanh tâm quả dục?

Lục Tông lại hôn một lúc mới hài lòng ôm lấy vợ mình đi ngủ.

•

Buổi tối Vinh Vương đến Trầm Hương viện của Phan Trắc phi.

Phan Trắc phi biết Vinh Vương không thích nữ tử trang điểm đậm, chỉ hơi trang điểm qua loa, mặc một thân xiêm y màu nhạt dợt hấn. Vinh Vương thấy sắc mặt nàng như thường vô tâm, nhưng trong lòng khẳng định có suy nghĩ, cũng không vội đi ngủ, chỉ nói: “Chuyện hôm nay, là Bản vương không chu toàn, quên hỏi ý nàng.”

Phan Trắc phi sững sờ, giương mắt nhìn hấn.

Vinh Vương tuổi mới nhỏ nhắn, dù bây giờ đã bốn mươi, đã lớn nhưng lại càng thêm thận trọng. Nam nhân không giống nữ nhân, đến thời điểm bốn mươi tuổi, vẫn như cũ có tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi yêu thích, dù sao với thân phận cùng dung mạo của hấn, cũng đủ để hấp dẫn phần lớn nữ nhân. Lúc trước nàng tiến vương phủ làm thiếp, cảm thấy không cam lòng, tuy nói Vương phủ rất tốt, nhưng đến cùng vẫn là thiếp thất. Chỉ là sau đêm động phòng hoa chúc. Thấy dung mạo Vinh Vương, một trái tim liền rung động, cũng không phải không cảm nhận được. Tâm tư nữ nhân, có lúc chỉ đơn giản như vậy. Nhưng trong lòng Vinh Vương cũng chỉ có Vinh Vương phi Phùng thị, số lần đến chỗ nàng cực ít. Vương phủ này cứ như vậy chỉ có một thiếp thất là nàng, người không biết còn tưởng nàng rất được sủng ái.

Phan Trắc phi nói: “Vương gia là chủ nhân một gia đình, thiếp thân chỉ là một thiếp thất nhỏ nhỏ, chuyện này tất nhiên không cần thương lượng với thiếp.”

Vinh Vương cúi đầu, thấy dung mạo xinh đẹp của nàng, có điều khóe mắt đã có những nếp nhăn nhỏ.

hấn ôn hòa hỏi: “Tức giận?”

Trái tim Phan Trắc phi run rẩy.

Chính là vẻ mặt này...

Nàng rõ ràng chỉ kính trọng hấn một chút, nhưng mỗi lần nhìn nét mặt ôn hòa của hấn, thì sẽ làm cho nàng sinh ra rất nhiều ảo giác. không ngờ nhiều năm như vậy, nàng vẫn không thể quen thuộc.

Phan Trắc phi nói: “Thần thiếp không dám.”

Vinh Vương cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, những năm này nàng quản lý sự vụ trong vương phủ, xác thực khiến nàng cực khổ. Vinh Vương nói: “Nàng yên tâm, Xán Xán dù sao còn trẻ, coi như để nàng quản, một người cũng không quản được nhiều như vậy...” Nếu mệt, con trai hấn sẽ đau lòng.

Phan Trắc phi hiểu, ý tứ Vinh Vương, chính là lưu lại cho nàng một phần. Có lẽ nàng nên cảm kích, dù sao thân phận của nàng như vậy. Phan Trắc phi gật gù, nói: “Thiếp thân biết rồi.” Nàng lại nói, “Sắc trời không còn sớm, để thiếp thân hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi.”

Vinh Vương khẽ vuốt cằm, tùy ý nàng cời y phục. Hai người lên giường, mỗi người một bên giường. Buổi tối tháng ba có chút lạnh, Phan Trắc phi nằm trên giường nhỏ, nắm chặt chăn đệm, lúc sau hít sâu một hơi, đưa thân mình dựa qua.

Vinh Vương đến Trầm Hương viện ngủ lại không ít tháng ngày, nhưng bọn nha hoàn hầu hạ ở Trầm Hương viện đều biết, mỗi đêm đệm giường đều sạch sẽ. Phan Trắc phi nhìn như được sủng ái, nhưng những năm này, Vương gia căn bản không chạm qua Phan Trắc phi.

“...A Nguyên.”

A Nguyên là khuê danh Phan Trắc phi.

Phan Trắc phi đưa tay lên nhưng không thu lại, chỉ kêu một tiếng: “Vương gia....”

Vinh Vương vốn muốn từ chối, nhưng đến cùng vẫn nhẹ dạ, nhớ đến những năm nay, đúng là nàng vì Vinh Vương phủ mà làm rất nhiều. Vinh Vương thở dài một tiếng, lúc này mới thuận thể nắm chặt tay nàng, nghiêng người đè sang.

Phan Trắc phi mừng đến phát khóc, động thân đón lấy.

Ngày lại mặt ba ngày sau của Khương Lệnh Uyển, sáng sớm Vệ Quốc Công đã rất náo nhiệt, hoan nghênh tân lang.

Còn Chu thị, nữ nhi mới gả đi mấy ngày thì đã mất ăn mất ngủ, buổi tối cũng ngủ không ngon, hôm nay lại càng dậy sớm hơn.

Xe ngựa Vinh Vương phủ dừng lại trước Vệ Quốc Công phủ.

Lục Tông xuống trước, xiêm y màu lam thêm thắt lưng ngọc, phấn chấn oai hùng, sau đó tự mình đỡ thê tử từ trên xe ngựa xuống.

Tiểu cô nương mới mười lăm, bây giờ đã gả làm vợ người ta, chải lên búi tóc kinh hồng, nàng mặc một thân xiêm y màu hồng xuân hoa cầm trác, váy dài thêu hoa rù xuống, vốn là một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lại càng thêm động lòng người, phú quý đoan trang.

Chu thị nhìn khuôn mặt nữ nhi tràn đầy nụ cười, liền biết nữ nhi sống rất tốt. Bây giờ nhìn nữ nhi trong bộ xiêm y này, không thể không tiếp nhận sự thật —— nữ nhi đã là của nhà người khác. Nghĩ như vậy, viền mắt lại hơi ươn ướt.

Khương Lệnh Uyển nhìn Chu thị, lập tức đi tới, ngọt ngào kêu lên: “Nương.” Sau đó nghiêng đầu nhìn Khương Bách Nghiêu một chút: “Cha.”

Lục Tông khiêm tốn hành lễ, chấp tay, nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu.”

Khương Bách Nghiêu cười gật đầu, dẫn nữ nhi cùng con rể đi vào.

Lão thái thái đã ngồi ở phòng chính chờ đợi, nhìn cháu gái cháu rể đi vào, nhất thời mừng tí mắt: “Xán Xán.”

Khương Lệnh Uyển vừa thấy lão thái thái, vội vàng đi tới, yếu ớt gọi một tiếng: “Bà nội...”

Lão thái thái vừa nghe trong lòng mềm nhũn, bà mỉm cười nhìn cháu gái đã trang điểm lên, nói: “Đều đã lập gia đình, sao tính cách lại cứ như trẻ con.” Nhưng trong lòng bà cũng rõ ràng, cháu gái ở nhà chồng khăng định sống rất tốt. Lại nhìn cháu rể, thường ngày chỉ là một nam tử bình thường, bây giờ mỉm cười, thật là đẹp mắt không ra hình thù gì. Lão thái thái cùng nhìn càng cảm thấy cháu gái cháu rể quả thật là trời đất tạo một đôi.

Đường nhi và Hạo nhi nhìn Khương Lệnh Uyển, lập tức “bịch bịch bịch” chạy tới.

Hai tiểu mập mập, mỗi người ôm một cánh tay của Khương Lệnh Uyển, thân thiết không thôi. Khương Lệnh Uyển hôn mỗi đứa một cái, lúc này mới để hai đứa nhóc gọi người.

Đường nhi ngẩng đầu lên, nhìn nam tử cao to kiên cường trước mặt, kêu một tiếng: “Lục tỷ phu.”

Hạo nhi cũng gọi người theo. Có điều có chút miễn cưỡng, hẳn luôn cảm thấy người này cướp đi cô cô, liền háp háy môi nói: “Dượng.”

“thật ngoan.” Lục Tông vươn tay sờ đầu hai tiểu mập mập, sau đó mới đưa lễ vật đã được chuẩn bị kỹ càng đưa cho hai đứa trẻ.

Là hai cái cung nhỏ được làm rất tinh xảo.

Khương Lệnh Uyển ngạc nhiên, không ngờ Lục Tông thận trọng như thế, đến lễ vật cho hai tiểu tử này cũng chuẩn bị. Nàng nói: “Đường nhi Hạo nhi còn nhỏ, sợ cung này sẽ làm chúng bị thương.”

Lục Tông vuốt đầu tiểu tử, nói: “Cung này không có nguy hiểm gì, chỉ có thể thương thức, sẽ không làm người bị thương.”

Lúc này Khương Lệnh Uyển mới yên tâm.

Hai tiểu tử được tặng lễ vật, lập tức sinh hảo cảm với Lục Tông, mỗi đứa ôm một đùi Lục Tông, thân thiết gọi: “Lục tỷ phu, Lục tỷ phu”, “Dượng, dượng...” Trong nhà nhất thời cực kì náo nhiệt.

Khương Lệnh Uyển thấy Lục Tông mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn hai tiểu tử, liền biết hẳn cũng thích trẻ con. Nhớ tới kiếp trước, Khương Lệnh Uyển liền cảm thấy hồ thẹn đối với hắn, rừ rừ mắt, sau đó lại nở nụ cười. Đều đã qua, kiếp này sinh thêm mấy đứa để bù đắp không phải tốt sao?

Lục Tông tặng lễ, lại chuẩn bị kỹ một phần quà tặng khác cho Hữu nhi đang đứng yên tĩnh bên cạnh.

Hữu nhi hơi ngạc nhiên, trên mặt vui mừng, mở hộp ra nhìn, thấy bên trong là cây bút từ “Mặc nguyên đường”, mắt lại càng sáng rực lên, quay qua hướng Lục Tông nói: “Cảm ơn Lục tỷ phu.”

Lục Tông nói: “Nghe Lục tỷ đệ nói, Hữu nhi học tập rất chăm chỉ.”

Khương Lệnh Uyển nhìn dáng dấp đáng hoàng trịnh trọng của Lục Tông, trong lòng thầm nói: Nàng nói với hắn những lời đó lúc nào.

Nhưng mà——

Với tính tình Lục Tông, thường ngày ngay với muội muội ruột Lục Bảo Thiên cũng rất ít quan tâm. Bây giờ vì nàng mà hắn nỗ lực lấy lòng mỗi người Vệ Quốc Công phủ.

Lục Tông quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt của thê tử, vẻ mặt thật ôn nhu.

Chu thị là người từng trải, biết tuyển đúng con rể rồi, trong lòng cũng được an ủi chút ít.

Lục Tông ở lại phòng chính nói chuyện cùng Khương Bách Nghiêu và Khương Nhị gia, Chu thị lại lôi kéo nữ nhi vào trong nói chuyện. nói tới mấy ngày nay sống ở Vinh Vương phủ như thế nào, còn chuyện phu thê với Lục Tông nữa. Như trong dự đoán Chu thị, nữ nhi ở Vinh Vương phủ rất tốt, Lục Tông cũng rất chiều theo ý nữ nhi. Nhắc đến đêm động phòng hoa chúc, Khương Lệnh Uyển liền đỏ mặt, nhấm nhồm nói: “Nương, người yên tâm được rồi, nữ nhi biết chừng mực.”

Biết đêm động phòng hoa chúc không xảy ra chuyện gì, Chu thị cũng yên tâm, lại nghe chuyện nữ nhi ở cùng một chỗ với Lục Tông, đúng là rất kinh ngạc. Sau đó lại nói: “Đây là không hợp quy củ, thế nào cũng phải có một sân phòng của mình. Nếu cuộc sống gia đình con không ổn...”

Khương Lệnh Uyển lại nói: “Tông biểu ca đã nói, sau này sẽ không có nữ nhân khác, hẳn cũng thích ở cùng với con, hơn nữa.... Hơn nữa hai vợ chồng

con ở cùng một chỗ, lại không phải mỗi ngày đều muốn làm chuyện đó. Cuộc sống gia đình yên ả, có thể cùng ngủ như thường.”

Bởi vì kiếp trước hình thức ở chung của nàng và Lục Tông cũng là như thế, nên Khương Lệnh Uyển cũng không cảm thấy có gì không thích hợp.

Nhưng Chu thị nghe xong lại nhú mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nói: “Còn gọi là biểu ca? Con đứa nhỏ này, cũng không biết đòi giọng.”

Khương Lệnh Uyển có chút oan ức, lầm bầm nói: “Tông biểu ca nói không có quan hệ gì.”

Ngón tay Chu thị đâm vào cái trán nhẵn bóng của nữ nhi, chỉ tiếc không mài sắt thành thép nói: “Lúc này hai đứa mới kết hôn, cảm tình tốt, tất nhiên không có vấn đề, nhưng người ngoài nhìn, chính là không có phép tắc. Bây giờ con là Thế tử phu nhân của Vinh Vương phủ, mọi việc nên vì Vinh Vương phủ mà nghĩ nhiều một chút, mỗi lời nói cử chỉ của con, đều sẽ ảnh hưởng đến Vinh Vương phủ.”

“...Nga.” Thấy nương lại muốn trừng nàng, vội nói, “Nữ nhi biết rồi.”

Chu thị nói: “Sớm mang thai hài tử mới là chuyện đúng đắn.”

Lời này, Khương Lệnh Uyển tán thành gật đầu liên tục, đôi mắt chớp chớp nói: “Nữ nhi sẽ cùng Tông biểu ca nỗ lực.” Chỗ đó của nàng cũng đã tốt lắm rồi, buổi tối là có thể cùng Lục Tông tiếp tục cố gắng.

Chu thị dờ khóc dờ cười: “thật không biết xấu hổ.”

Khương Lệnh Uyển cười hắc hắc, thân mật ôm cánh tay mẫu thân mình. Chuyện này từ lúc nàng bốn tuổi đã bắt đầu trông ngóng, e lệ cái gì nha.

)))) chị từ bốn tuổi đã có âm mưu dụ trai rồi nha mấy đứa, học hỏi chị đi.

Chu thị thấy nữ nhi sống tốt, trong tâm cũng hài lòng, sau lại nói: “Mong rằng Tông nhi có thể đối với con trước sau như một, đừng như cái người Tứ tỷ phu kia, Tứ tỷ tỷ con gả đi không lâu, bây giờ một hơi nạp hai phòng thiếp thất, làm thực sự là...”

“Cái gì?” Khương Lệnh Uyển ngẩn người, đôi mắt tròn trừng lên, “Tứ tỷ phu cưới vợ bé?”

Việc hôn nhân của Khương Lệnh Đề cùng Tạ Trí Phong, Khương Lệnh Uyển vốn cực xem trọng. Hơn nữa Tạ Tinh Tinh đã nói cùng nàng, Tạ Trí Phong là người nho nhã, nhã nhặn, nam tử tốt giữ mình trong sạch. Khương Lệnh Uyển còn nhớ, ngày Tứ tỷ tỷ nàng xuất giá, Tạ Trí Phong mặc một thân hi bào màu đỏ, đến đây đón dâu.

Đại Chu đón dâu có tập tục “Hạ tế”.

Cái gọi là “Hạ tế”, là để cho tỷ muội nhà gái, mỗi người cầm một gậy gỗ, đánh tân lang. Tập tục này, là vì hạ uy phong của tân lang, không để hắn sau này bắt nạt tân nương. Ngày ấy nàng cũng ở đó, cùng Tứ tỷ tỷ quan hệ tốt nhất, nên cũng không dám nặng tay, đỡ đến lúc sau Tứ tỷ tỷ đau lòng. Lúc đó nàng nhìn Tạ Trí Phong xác thực là nam tử hào hoa phong nhã, bị đánh, vẫn hàm ý cười, nhã nhặn khéo léo. Tuy là con thứ, nhưng giáo dưỡng rất tốt. Nhìn qua chính là người đáng giá phó thác chung thân.

Mà bây giờ ——

Tứ tỷ tỷ nàng gả đi mới mấy tháng, liền nạp hai phòng thiếp thất.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Gia Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.